สารคดีอันมหัศจรรย์

คนตาทิพย์

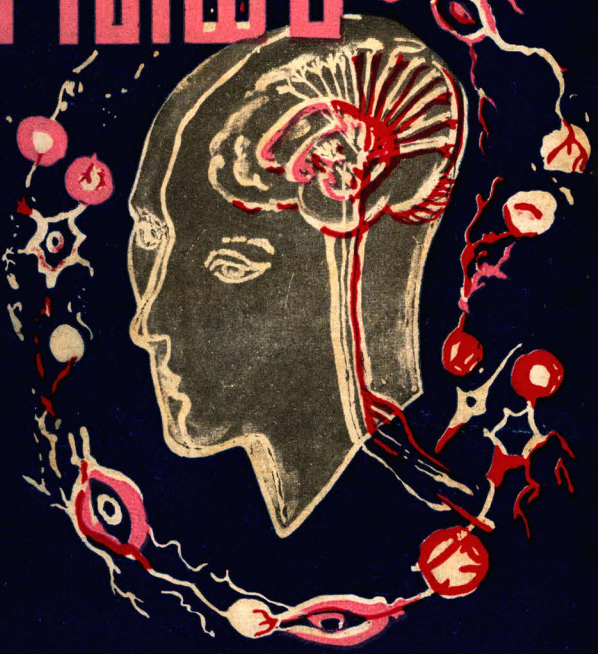

โดย

สิร พัฒนกำจร M.D.

C. P. (Pennsylvania)

คนตาทิพย์

โดย

สิริ พัฒนกำจร M.D.
C.P. (Pennsylvania)

จัดพิมพ์
โดย
สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ

คำชี้แจง
ของผู้จัดพิมพ์

หนังสือเรื่อง "คนตาทิพย์" นับว่าเป็นเอกสารที่มีค่าอย่างยิ่งเรื่องหนึ่งสำหรับงานในด้านการค้นคว้าเรื่องวิญญาณ หนังสือเรื่องนี้ได้จัดพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๖ เมื่อก่อนเคยอ่านแต่เพียงผ่าน ๆ แต่มาในบี้นี้ได้มีโอกาสจับอ่านอย่างละเอียดจึงเกิดความรู้สึกว่า จะต้องรักษาเอกสารอันมีค่านี้ไว้ เพราะตัวอย่างเท่าที่ในหนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมนำมาชี้แจงนั้น ถึงแม้จะเป็นเรื่องที่แปลก ไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ข้าพเจ้าก็รู้ว่าเรื่องอย่างนี้เป็นไปได้ทั้งสิ้น และที่มีค่าที่สุดก็คือ สำหรับผู้ที่อ่านเรื่องนี้เข้าใจและเชื่อในหลักฐานที่เขาบันทึกเอาไว้ ก็จะทำให้เข้าใจถึงเรื่องอำนาจจิตหรือวิญญาณตามที่ได้กล่าวไว้ในคัมภีร์พุทธศ สนา ซึ่งโดยทั่วไปแม้แต่ชาวพุทธผู้คงแก่เรียนก็มักไม่ค่อยจะเชื่อเพราะเห็นเป็นเรื่องผิดวิสัยธรรมดา แต่หลักในคัมภีร์ก็มีอยู่ว่า "ถ้าหากผู้ใดไม่เชื่อว่า พระพุทธเจ้าเป็นผู้สมบูรณ์ด้วยวิชา

และจรณะ ก็แปลว่าผู้นั้นยังเข้าไม่ถึงพระรัตนตรัย ยังไม่รู้จักพระพุทธเจ้าตามความเป็นจริง" เพราะผู้ที่ไม่เชื่อในเรื่องนี้ ศรัทธาอันมั่นคงในศาสนาย่อมมีไม่ได้ การเชื่อในเรื่องปาฏิหาริย์หรือในเรื่องอภิญญาทั้ง ๖ เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับโลกในยุคปัจจุบันเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ก็เพราะถ้าหากเราไม่เชื่อในสิ่งเหล่านี้ ศาสนาก็จะกลายเป็นเพียงระบบจริยธรรมธรรมดา ซึ่งมีคุณค่าเท่ากับระบบจริยธรรมของพวกนักปราชญ์ในยุคต่าง ๆ เช่น เพลโต อริสโตเติล ขงจื้อ หรือของใครก็ตามที่มีชื่อเสียงอยู่ในประวัติศาสตร์ และเราจะเห็นได้ว่าคำสอนของพวกนักปราชญ์เหล่านี้ไม่อาจจะกลายเป็นศาสนาขึ้นมาได้ ลัทธิคอมมิวนิสต์ ซึ่งกำลังมีอิทธิพลอย่างมากมายในยุคปัจจุบัน ซึ่งคนที่นับถือในลัทธินี้พยายามทำลายศาสนาทุกศาสนา เพื่อที่จะให้ลัทธิของตนได้รับยกย่องเป็นศาสนาแทนนั้น ก็ไม่มีทางเป็นไปได้เช่นเดียวกัน ถึงแม้ว่า ลัทธิคอมมิวนิสต์จะก่อให้เกิดความเจริญในด้านวัตถุอย่างมาก และยึดถือเอาหลักวิทยาศาสตร์เป็นรากฐานสำคัญ ซึ่งความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์ ได้สร้างปาฏิหาริย์ได้หลายอย่างซึ่งก็คล้ายกับเรื่องอภิญญาในพุทธศาสนา เช่นทางวิทยา-

ศาสตร์สามารถที่จะสร้างเครื่องมือช่วยประสิทธิภาพ ในการเห็นการได้ยินในการสื่อสาร ได้ราวกับผู้ที่ได้ตาทิพย์ หูทิพย์ ได้มโนมยิทธิและอย่างอื่นอีกหลายอย่างก็ตาม ลัทธินี้ก็ไม่อาจกลายเป็นศาสนาขึ้นมาได้ เพราะลัทธินี้ซึ่งเป็นลัทธิวัตถุนิยม ไม่สามารถที่จะสร้างหลักศีลธรรมที่คนนับถือได้ด้วยศรัทธา ทำให้คนเรามีเมตตากรุณาต่อกัน มีความไว้วางใจกัน ซื่อสัตย์ต่อกันและกันได้ ฉะนั้นจึงไม่อาจที่จะเป็นศาสนาขึ้นมาได้ และยิ่งกว่านั้นความเจริญในด้านวัตถุนั้นยิ่งมีมาก คนทั้งโลกก็ยิ่งเดือดร้อนมาก ความเจริญในเรื่องวัตถุได้แสดงผลของมันออกมาอย่างชัดเจนแล้วว่า ถ้าไม่มีอะไรมายับยั้งเปลี่ยนแนวความคิดของคนในโลกให้หันกลับมาสู่หลักศาสนา โลกทั้งโลกก็จะถูกไฟประลัยกัลป์ล้างผลาญ หรือไม่เช่นนั้นก็เกิดน้ำท่วมโลก หรือไม่ก็ภัยอย่างอื่นที่สามารถจะทำลายชีวิตทั้งหมดในโลกนี้ให้หมดสิ้นไปได้

การค้นคว้าในเรื่องวิญญาณเท่านั้นที่จะเป็นจุดเริ่มต้นนำโลกไปสู่หลักศาสนา และจะทำให้สันติภาพเกิดขึ้นในโลกได้อย่างแน่นอน และถาวรด้วย

ด้วยหลักการอันนี้เท่านั้นที่จะยับยั้งอันตรายอย่างร้ายแรงที่จะเกิดขึ้นจากความเจริญในด้านวัตถุ และในเวลาเดียวกันก็จะทำให้ความเจริญในด้านวัตถุนั้น เป็นไปเพื่อสร้างสรรค์ความสุขความสมบูรณ์ให้แก่โลกได้ด้วย ขอให้สังเกตว่า โดยสัญชาตญาณ มนุษย์ทุกคนสนใจเรื่องวิญญาณ สนใจเรื่องอำนาจลึกลับซึ่งมีมาตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์ การที่เรื่องนี้เสื่อมไป ก็เพราะตัวอย่างของคนที่มีอำนาจจิตพิเศษเหนือมนุษย์ธรรมดาจริง ๆ นั้นไม่ค่อยมี และเท่าที่มีอยู่บ้าง ก็มักจะเป็นแต่เพียงคำบอกเล่าซึ่งหากหลักฐานมาพิสูจน์ไม่ได้ เพราะฉะนั้นใครก็ตามมีอำนาจพิเศษในเรื่องนี้ มีหลักฐานเป็นที่น่าเชื่อถือได้ จึงนับว่าเป็นบุคคลที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะเป็นจุดสำคัญที่จะนำโลกไปสู่สันติภาพได้อย่างแท้จริง เป็นที่น่าสังเกตว่าในช่วระยะ ๒๐ หรือ ๓๐ ปีที่ผ่านมานี้ ตัวอย่างของบุคคลที่มีอำนาจจิตพิเศษรู้สึกว่ามีมาก และเอกสารที่บันทึกเรื่องเหล่านี้ซึ่งเป็นที่เชื่อถือได้ก็มีมากมาย แต่เอกสารทั้งหมดนั้นมันเหมือนกับคนในสมัยโบราณ ทั้งที่เคยได้เห็นฟ้าร้องฟ้าผ่า ฟ้าแลบฝนตก แผ่นดินถล่ม และอะไรอื่น ๆ อีกหลายอย่าง ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ตามธรรมชาติซึ่ง

ใคร ๆ ก็ยอมรับว่าสิ่งเหล่านี้มีจริง แต่ก็ยังอธิบายกันไม่ได้ว่าเป็นเพราะอะไร ? ขอให้สังเกตว่า *เพียงแต่เราอธิบายได้ว่าฟ้าแลบในท้องฟ้าคืออะไร ? และเกิดขึ้นมาได้อย่างไร ?* เพียงแค่นี้ก็ยังสามารถทำให้นักวิทยาศาสตร์ต่าง ๆ คิดสร้างเครื่องกำเนิดไฟฟ้าขึ้นมาได้ และจากยุคไฟฟ้านี้เอง ได้ทำให้โลกก้าวหน้าไปไกลมาก ไม่เคยคิดบ้างหรือว่า *ถ้าหากเราอธิบายปรากฏการณ์ทางจิตได้อย่างถูกต้อง ผลของมันจะยิ่งใหญ่สักเพียงไร ?* เรื่องนี้ยังไม่มีใครคาดถึง แต่สำหรับข้าพเจ้าซึ่งได้เรียนทางพุทธศาสนามานาน และได้มีประสบการณ์ทางจิตมาหลายอย่าง ทำให้ข้าพเจ้ารู้ดีว่า **โลกนี้จะกลายเป็นสวรรค์ทั้งโลก สันติสุขจะมีอยู่ทั่วโลก ถ้าหากเราสามารถจะพิสูจน์ได้ว่า พระเจ้าผู้สร้างโลกและสิ่งทั้งปวงในโลก ตามความเชื่อถือของคริสต์ศาสนานั้น ที่แท้ก็คือวิญญาณในคนเราแต่ละคนนั้นเอง ซึ่งวิญญาณที่ว่านี้โดยธรรมชาติก็มีอำนาจยิ่งใหญ่เห็นได้ชัดอยู่แล้ว ถ้าหากท่านยอมรับว่าร่างกายของเราเป็นผลที่เกิดมาจากวิญญาณ และวิญญาณที่ว่านี้คือจิตไร้สำนึก และจิตไร้สำนึกก็คือจิตที่**

เป็นวิบาก และจิตนี้เป็นสิ่งที่ไม่ตาย ใคร ๆ หรืออำนาจอะไร ไม่อาจทำให้มันตายหรือสูญหายไปได้ ในเมื่อมันยังมีกิเลสมีวิบาก เพราะจิตนี้จะสืบต่อและสร้างชีวิตไปเรื่อย ๆ ไม่มีวันสิ้นสุด เพราะฉะนั้นถ้าใครอยากจะเป็น อะไรก็ต้อง เพียรพยายามสร้างจิต ของตนให้ดีขึ้น และถ้าหากต้องการความพ้นทุกข์จริง ๆ เราก็จะพบกฎตายตัวได้ ภายในใจของเราเองว่า ถ้ายังมีเมตตากรุณาไม่พอ ยังเสียสละไม่พอ ยังเป็นห่วงชีวิต เป็นห่วงทรัพย์สมบัติ และยังเห็นสิ่งเหล่านี้ค่าเหนือความดีแล้ว จะไม่มีทางที่จะพ้นทุกข์ได้เลย ชีวิตเราจะสมบูรณ์และปลอดภัยที่สุด ก็ด้วยการเสียสละเท่านั้น หลักต่าง ๆ ที่ว่านี้เป็นหลักความจริง ซึ่งทุกคนจะค้นพบได้ด้วยตัวของตัวเอง และสิ่งที่จะทำให้คนส่วนใหญ่ในโลกหันมาสนใจค้นคว้าในสิ่งซึ่งมีสาระประโยชน์จริงๆ เช่นนี้ ก็คือความมหัศจรรย์ทางจิต อย่างที่บรรยายไว้ในหนังสือคนตาทิพย์และหนังสืออื่น ๆ ในประเภทนี้

ข้าพเจ้าไม่อาจจะบรรยายได้หมดสิ้น ถึงคุณค่าของหนังสือเล่มนี้ และหนังสืออื่น ๆ อีกหลายเล่มที่เกี่ยวกับเรื่อง

อย่างนี้ว่ามีคุณค่าสูงเพียงไร และจำเป็นต่อโลกในยุคปัจจุบันนี้เพียงไร เพราะคุณค่าของเอกสารประเภทนี้ลึกซึ้งและยิ่งใหญ่เกินกว่าที่จะบรรยายด้วยคำพูด ข้าพเจ้าได้มองเห็นประโยชน์ในเรื่องอย่างนี้มานาน และพยายามที่จะเผยแพร่อยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงขออนุญาตจาก คุณหมอสิริ พัฒนกำจร เพื่อพิมพ์เอกสารนี้เผยแพร่ และต้องการจะรักษาไม่ให้หนังสืออย่างนี้ต้องสูญไป ซึ่งคุณหมอสิริก็อนุญาตให้ด้วยความเต็มใจ ข้าพเจ้าจึงขอขอบคุณคุณหมอสิริเป็นอย่างสูง ที่ได้ช่วยให้มีเอกสารการค้นคว้าทางวิญญาณอันมีค่าเพิ่มขึ้นอีก

พร รัตนสุวรรณ

๑๕ ตุลาคม ๒๕๑๕

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)
๔๕/๓ ถนนสามเสน บางลำพู นครหลวง ฯ
โทร. ๘๒๒๐๒๕ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย
ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับถนนลำพู ทางเข้าวัดสังเวช

พิมพ์ที่โรงพิมพ์วิญญาณ 49/3 ถนนสามเสน บางลำพู
นครหลวงกรุงเทพธนบุรี โทร. 822025
พร รัตนสุวรรณ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2515

คำนำ
ในการพิมพ์ครั้งที่ ๒

ความเจริญก้าวหน้าในวิทยาการแขนงต่าง ๆ ทุกวันนี้เป็นที่ทราบกันดีว่ารุดหน้าไปไกล และรวดเร็วมาก สิ่งที่สมัย ๑๐ ปีก่อนไม่มีใครนึกว่าเป็นไปได้ ก็ปรากฏเป็นความจริงขึ้นมา เป็นต้นว่าส่งคนไปลงเดินบนดวงจันทร์ ส่งดาวเทียมไปสำรวจดาวอังคาร และดาวศุกร์ ซึ่งอยู่ไกลแสนไกลเหลือที่จะเข้าใจได้ การติดต่อสื่อสารที่ทำได้รวดเร็วผ่านดาวเทียม ทำให้สามารถเห็นเหตุการณ์ได้พร้อมกันทั่วโลก เช่นถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิคที่มิวนิคครั้งที่ ๒๐ ปี ๑๙๗๒ นอกจากนี้ยังปรากฏผลจากการทดลองค้นคว้าในทางวิศวกรรม สถาปัตยกรรม ฟิสิคส์ เคมี และเภสัชกรรม อีกมากมายนับไม่ถ้วน

แต่เรายังมีความรอบรู้เกี่ยวกับการทำงานของจิตน้อยเต็มที

ผู้เขียนกล่าวไว้ในคำนำ หนังสือ "คนตาทิพย์" ฉบับตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ ๒๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๐๖ ถึงสิ่งอัศจรรย์ทางจิตที่เคยพบด้วยตนเอง อันเป็นเหตุให้สนใจติดตามค้นหาเรื่องราวทำนองนั้น ทั้งในและต่างประเทศ เรื่องราวของฮูร์คอสเป็นตัวอย่างดีที่สุด แสดงถึงพลังทางจิตที่สามารถทำสิ่งที่มนุษย์ธรรมดาไม่เข้าใจ และส่วนใหญ่ไม่สามารถทำได้

หลังจากเขียนเรื่องของ ปีเตอร์ ฮูร์คอส และคนอื่น ๆ เท่าที่ค้นคว้ามาได้เวลานั้น — ๑๐ ปีมาแล้ว, ความสนใจในเรื่องของพลังทางจิตไม่เคยจืดจาง ทว่า — ขณะที่วิทยาการด้านอื่น ๆ และการประดิษฐ์คิดค้นสิ่งเป็นประโยชน์ต่อมนุษย์อีกนับพันนับหมื่น เจริญรุดหน้า สามารถนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ชีวิตได้มาก ดังท่านจะเห็นอยู่รอบกายนี้แล้ว — — *การค้นคว้าพลังทางจิตยังไม่ไปถึงไหน เรื่องราวที่เราเคยพบเคยรู้เมื่อ ๑๐ ปีก่อนเป็นอย่างไร บัดนี้ปีพุทธศักราช ๒๕๑๕ ก็ยังด้วมเตี้ยมอยู่แค่นั้น*

จริงอยู่ ทั้งในและนอกประเทศ ปรากฏผู้มีอำนาจ

อัศจรรย์ทางจิต เช่นมีหูทิพย์ ตาทิพย์ และอื่น ๆ เกิดขึ้นอีกหลายสิบ แต่การค้นคว้าหาหลักฐานและสิ่งสนับสนุนให้เกิดความเชื่อถือจริงจังในบรรดาผู้ที่ไม่ยอมรับหรือเชื่อสิ่งใดที่พิสูจน์อย่างวิทยาศาสตร์ไม่ได้ — ก็ยังไม่มีอะไรใหม่ ด้วยเหตุนี้ ผลงานและการก้าวหน้าของผู้เชื่อมั่นใน "พลังจิตเหนือประสาทสัมผัสทั้งหลาย" จึงยังไม่แพร่หลายเป็นที่พอใจ

ความสนใจในเรื่องเหล่านี้ ชักนำให้ผู้เขียนได้รู้จัก อาจารย์พร รัตนสุวรรณ และ คุณศรีเพ็ญ จัตุทะศรี ครั้งแรก ๆ ที่ได้ฟังคำอธิบายประกอบกับการแสดงอำนาจเร้นลับทางจิตให้ปรากฏ ทำให้ผู้เขียนยิ่งมั่นใจว่า "สิ่งที่พระบรมศาสดา สัมมาสัมพุทธเจ้าของเราได้ทรงค้นพบและประกาศแก่โลกเมื่อ ๒๕๖๐ ปีมาแล้ว ยังเป็นเรื่องจริงแท้ ที่เราอาจศึกษาและปฏิบัติได้ตามแนวที่พระองค์ท่านได้ทรงสั่งสอนไว้"

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ปรารถนาที่จะตีพิมพ์ "คนตาทิพย์" ให้แพร่หลายยิ่งขึ้น ผู้เขียนอนุญาตด้วยความยินดี และขอสนับสนุนเพื่องานค้นคว้าพลังจิตต่อไป

พร้อมกันนี้ก็ ได้ค้นหา และ รวบรวมเรื่องราว ทำนองนี้ไว้อีก เชื่อว่าไม่ช้าคงจะเขียนสู่กันอ่านได้

ขอขอบคุณอาจารย์พร และคุณศรีเพ็ญ ไว้เป็นอย่างสูงที่ช่วยให้ผู้เขียนเข้าใจเรื่องของจิตดีขึ้นกว่าเมื่อ ๑๐ ปีก่อนเป็นอันมาก

สิริ พัฒนกำจร
มิตรอนันต์ ดุสิต
๑๐ ตุลาคม ๒๕๑๕

คำนำ

ในการพิมพ์ครั้งที่ ๑

คุณทราบหรือเปล่าว่า ตัวเองมีอำนาจทางจิต ?

เราส่วนมากเคยผ่านเหตุการณ์แปลก ๆ ที่อธิบายไม่ได้ว่าเหตุไรจึงเป็นเช่นนั้น เป็นต้นว่าระหว่างที่คุยอยู่กับเพื่อนเราเอ่ยอะไรขึ้นอย่างหนึ่ง ขณะนั้นเองเขาก็พูดคำเดียวกันนั้นออกมา— — หรือเรากำลังนึกถึงใครที่ไม่ได้พบกันเสียนาน จู่ ๆ ผู้นั้นก็โผล่มาให้เห็นพอดี หรืออาจไปพบเขาเข้าในวันรุ่งขึ้น ตัวอย่างอีกเรื่องหนึ่งที่เชื่อว่าทุกคนเคยประสบมาด้วยตนเองแล้ว คือบางครั้งระหว่างอยู่ในที่ชุมนุมชน เหลือบเห็นเพื่อนคนหนึ่งอยู่ห่างออกไปขนาดที่จะตะโกนก็น่าเกลียด หรือจะเรียกก็คงไม่ได้ยิน เราจ้องด้านหลังเขาอยู่ครู่เดียว เขาก็หันมาหาสมความตั้งใจ เรื่องเช่นนี้เราอาจจะอธิบายว่าเป็นเรื่องบังเอิญ— — แต่ว่า คุณแน่ใจละหรือว่าเป็นเรื่องบังเอิญเสียทุกคราวไป ?

เรื่องทำนองนี้ บางท่านคงสังเกตได้ว่าผู้หญิงออกจะมีภาษีกว่าผู้ชาย บางคนอาจเรียกว่าเป็นด้วยความ "*สังหรณ์*" แต่ถ้าลองนึกดูอีกแง่หนึ่ง เราทุกคนอาจมี "*อำนาจทางจิต*" ดีกว่าที่เราคิดก็ได้ ศาสตราจารย์ วิลเลี่ยม เจมส์ เคยกล่าวว่า "*ในการดำรงชีวิตของเรานี้ มนุษย์ใช้พลังจิตและความสามารถราวครึ่งเดียวของที่มีอยู่เท่านั้น เรายังมีพลังสำรองอีกมากมายที่มักไม่ใช้กันเลย*"

ผู้ที่สนใจข่าวคราวทั่วไป คงจะเคยได้ยินเรื่องสตรีในต่างประเทศ ล้มป่วยอยู่เป็นเวลานาน แล้วเกิดรู้เรื่องราวที่ปรากฏอยู่ห่างไกล เกินวิสัยมนุษย์จะรู้เห็นได้ ทั้งสามารถสนทนากับวิญญาณผู้ที่ตายไปแล้วด้วย มีนักวิทยาศาสตร์ไปพิสูจน์ความจริง ก็ปรากฏว่าหญิงผู้นั้นไม่เคยพบปะหรือรู้จักนักวิทยาศาสตร์คนนั้นมาก่อนเลย แต่สามารถบอกเรื่องราวส่วนตัวของเขาได้ถูกต้องละเอียดลออเป็นที่น่าพิศวง

ในบ้านเราเองก็มีผู้ที่มีความสามารถพิเศษกว่าคนทั่วไปทำนองนี้เหมือนกัน ผู้เขียนเคยพบมาด้วยตนเอง แล้วก็ต้องยอมรับว่า ท่านผู้นั้นมีอำนาจทางจิตล่วงรู้เหตุการณ์ที่ตาหูมนุษย์ธรรมดาอย่างเราๆ ไม่อาจจะเห็นหรือรับฟังได้ เป็น

เรื่องน่าอัศจรรย์จริง ๆ

หลังจากได้พบมาเช่นนั้นแล้ว ก็เกิดความสนใจในเรื่องของ *"อำนาจจิต"* ว่าสามารถทำอะไรได้บ้าง? อำนาจนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร? คนธรรมดาที่ไม่เคยมีอำนาจเช่นนี้มาก่อนจะหาทางศึกษาฝึกฝนให้มีขึ้นบ้างจะได้ไหม?

นับแต่มนุษย์เราอุบัติขึ้นมาในโลก ซึ่งนักมานุษยวิทยาประมาณว่า ต้นตระกูลของคน (Homo sapiens) เริ่มมีขึ้นเมื่อ ๓๐๐,๐๐๐ ปีมาแล้ว อำนาจมหัศจรรย์อันเกิดจากจิตของมนุษย์นี้เองเป็นสิ่งน่าพิศวง น่าสนใจ น่าเลื่อมใสศรัทธา และบางรายก็เป็นที่น่าหวาดหวั่นเป็นอย่างยิ่ง ดังจะเห็นได้ชัดจากการที่ยังมีคนจำนวนมากเชื่อมั่น ในอำนาจเร้นลับปาฏิหาริย์ และความศักดิ์สิทธิ์ของพ่อมด หมอผีผู้มีเวทมนต์คาถาอยู่ตลอดมา

ทุกชาติทุกภาษาไม่ว่าจะเป็นฝรั่งชาติใด คนป่าผิวหมึกในกาฬทวีปทุกตำบลทุกหมู่บ้าน พวกอินเดียนแดงทุกเผ่าตั้งแต่ตอนเหนือสุดของทวีปอเมริกาเหนืออันเป็นดินแดนน้ำแข็ง เรื่อยลงไปจนปลายสุดของอเมริกาใต้ หรือพวกบุชแมนในทวีปออสเตรเลีย ล้วนแต่มีหมอผี หรือผู้รู้ดีใน

ทางคุณทางไสยประจำอยู่ทุกหมู่ทุกเหล่า ในประเทศจีนอันกว้างใหญ่ไพศาลมีพลเมืองหลายร้อยล้าน ก็มีเรื่องของเซียนผู้วิเศษให้เราได้ฟังกันมากมาย ในอินเดียก็มีผู้เชื่อถือในลัทธิต่าง ๆ มากที่เชื่อว่าเป็นอิทธิฤทธิ์ของพระอิศวร พระ-พรหม และพระนารายณ์ ยังมีอยู่ไม่ใช่น้อยที่นับถือโยคีว่ามีอำนาจทางจิตแก่กล้าสามารถทำอะไรต่ออะไร ที่คนธรรมดาทำไม่ได้ก็มีอยู่หลายหลาก

ในบ้านเราเอง เชื่อว่าทุกท่านคุ้นอยู่กับเรื่องของไสยศาสตร์ เวทมนต์คาถา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายอยู่แล้ว นอกจากจะได้ยินผู้ใหญ่เล่าสืบต่อกันมา หรือบางคนก็ได้ศึกษาฝึกฝนในทางนี้มาด้วยตนเอง ในวรรณคดีของเราก็ยังมีเรื่องเกี่ยวกับอิทธิฤทธิ และวิชาอาคมแทรกอยู่แทบทุกเรื่อง เช่น สังข์ทอง รามเกียรติ์ พระอภัยมณี และขุนช้างขุนแผน เป็นต้น ดังจะขอยกตัวอย่างตอน *"พลายงามอาสา"* — ขอให้จมื่นศรีพาตัวเข้าเฝ้าพระพันวษา ขอรับราชการไปตีเมืองเชียงใหม่ แล้วพลายงามทูลขอขุนแผนผู้บิดาไปในงานศึกครั้งนั้นด้วย สมเด็จพระพันวษาก็โปรดประทานให้ ถัดจากนั้นสองพ่อลูกตระกูลพลาย ก็พาพวกอีก ๓๕ คนเข้าลองวิชาถวายให้ทอดพระเนตร ———

(๕)

“ครานั้นขุนแผนพลายงาม
ถวายบังคมตามกันทั้งคู่
ที่คนดูลุกยืนตื่นกันกรู
คอยดูพ่อลูกจะลองกัน
เจ้าพลายงามขออภัยพ่อขุนแผน
แล้วจับทวนทอดแขนดูขบขัน
ขุนแผนดาบสองมือถือยืนยัน
ชักท่าทางวางหันเข้าสู้ทวน
กลองแขกติงทั่งตั้งเพลงรำ
ไม่เพลี่ยงพล้ำถ้อยทีถี่ถ้วน
ชั้นเชิงกรีดกรายหลายกระบวน
สับสวนท่าทางสันทัดกัน
ดูข้างพลายงามก็ไวว่อง
ดูทำนองขุนแผนก็แข็งขัน
ได้ทีหนีไล่พัลวัน
กลับแทงแย้งฟันกันคนละที
ถูกฉับไม่เข้าเปล่าทั้งนั้น
เจ้าพลายหันเยื้องย่องทำนองหนี

แต่พอห่างวางทวนกับปี่ถพี
อัญชลีร่ายเวทเป็นไฟกัลป์
ลุกโพลงโผงผางกลางสนาม
เปลวฟู่วู่วามเสียงสนั่น
ลามไล่ไหม้คนทั้งหลายนั้น
คนผู้อยู่นั่นก็หนีกรู
ตกใจหน้าซีดทุกตัวคน
ขุนแผนอ่านมนต์ฝนตกซู่
เป็นน้ำไหลไฟดับอยู่วับวู
เสียงคนดูฮาลั่นสนั่นอึง
ชมปรอพ่อลูกนี้เอาจริง
วิชาเขายวดยิ่งไม่มีถึง
ผ่ายขุนแผนเสกซ้ำพร่ำตะบึง
ประเดี๋ยวหนึ่งเป็นงูชูโพนเพน
อ้ายตัวใหญ่มีหงอนเท่าท่อนซุง
เลื้อยพุ่งตาแดงดังแสงเสน
บริวารมากมายมาก่ายเกน
แผ่พังพานพ่านเพ่นสักสองพัน

(๑๑)

เที่ยวเลี้ยวไล่ไชชอนไปทุกแห่ง
พวกคนดูแอบแฝงเป็นจ้าละหวั่น
เหล่าผู้หญิงวิ่งหนีพัลวัน
ตัวสั่นหน้าซีดกรีดกราดไป
ผ้าผ่อนล่อนหลุดสะดุดล้ม
เหยียบทับกันจมออกเหลวไหล
พลายงามขว้างตะกรุดไปทันใด
เป็นนกกดตัวใหญ่ไล่ตามงู
ตีนหยิกปากจิกบีกบ้องรับ
งูขยับเลี้ยวฉกนกจิกสู้
ฝูงคนกล่นเกลื่อนกันมาดู
นกกดคาบงูชูร่อนบิน
บรรดางูบริวารสิ้นทั้งหลาย
ก็พลอยหายสาบสูญไปหมดสิ้น
พลายงามตัวเอกเสกก้อนดิน
นกหายกลายปลิ้นไปเป็นช้าง
ซับมันชันหูชูงวง
งายาวขาวช่วงทั้งสองข้าง

เงยแหงนแปร้นแปร่มาคว้างคว้าง
ขุนแผนยืนขวางรำขอรับ
เหยียบขึ้นปลายงาขาคร่อมคอ
ช้างร้ายแรงล่อเอาขอสับ
พ่นกระชากหน้าผากระย่ำยับ
จนตากลับแหงนหงายท้ายติดดิน.....”

แม้ในทางพระพุทธศาสนา ก็กล่าวถึงอำนาจทำนองนี้ โดยเรียกว่า ทิพจักขุ—ความมีตาทิพย์บ้าง, ทิพโสต—ความเป็นผู้มีหูทิพย์บ้าง มีหลักฐานปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎกมากมาย ตัวอย่างที่พอจะรู้กันอยู่ก็มี คราวที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงทรมานโจรองคุลิมาล คือทรงดำเนินตามปกติแต่องคุลิมาลผู้ไล่ตามเพื่อจะฆ่าคนให้ได้ครบพัน กลับวิ่งตามไม่ทัน อีกคราวหนึ่งครั้งทรงทำยมกปาฏิหาริย์ เพื่อทรมานเดียรถีนิครนถ์ที่มาแข่งดีท้าทายด้วยประการต่างๆ โดยแสดงพระองค์ให้มีหลายหลาก มีอิริยาบทและทำกิจต่างๆ กัน บ้างนั่ง บ้างนอน บ้างแสดงธรรม บ้างจงกลมกลางหาว และทรงทำท่อน้ำท่อไฟ และรังสีเป็นประกายสีต่าง ๆ ให้พุ่งออก

จากพระวรกายเป็นคู่ ๆ

ในทางพุทธศาสนาแสดงไว้ว่า ทิพยภาวะนั้นจะปรากฏแก่บุคคลในเมื่อเจริญสมาธิจนได้ฌาน ๔ ซึ่งเป็นกำลังหนุนให้เกิดอำนาจอันเป็นทิพย์ขึ้นได้ และอำนาจทิพย์นั้นมี ๘ ประการด้วยกัน คือ

๑. *อิทธิวิธิญาณ*
๒. *มโนมยิทธิ*
๓. *ทิพยโสตญาณ*
๔. *เจโตปริยญาณ*
๕. *บุพเพนิวาสานุสสติญาณ*
๖. *ทิพยจักษุญาณ*
๗. *จุตูปปาตญาณ*
๘. *อาสวักขยญาณ*

ทิพยอำนาจนี้ พระบรมศาสดาแลพระสาวกสาวิกาได้ทรงมีและใช้บำเพ็ญประโยชน์มาแล้ว ดังมีหลักฐานปรากฏมากมายในพระไตรปิฎก

หันไปดูทางต่างประเทศบ้าง เขามีเรื่องราวเกี่ยวกับ

อำนาจทางจิตมากเหมือนกันปรากฏว่ามีการตั้ง *"สมาคมค้นคว้าทางจิต"* ขึ้นในประเทศต่าง ๆ เริ่มขึ้นที่อังกฤษก่อน แล้วต่อมาในอเมริกา เยอรมันและอื่นๆ อีก เป็นการยืนยันว่า *"เรื่องของจิต"* เป็นสิ่งที่มีคนอยากรู้ อยากเข้าใจ อยากหาทางอธิบายอำนาจแปลกประหลาด ที่เหนือธรรมชาติอยู่ไม่ใช่น้อย มีการทดสอบอำนาจทางจิตด้วยหลักการและวิธีทางวิทยาศาสตร์ตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เช่นที่ฮาร์วาด, ดยุ๊ค นิวยอร์คและเคมบริดจ์ เป็นต้น ยิ่งติดตามรายงานและผลงานของเขาไป ก็ยิ่งพบสิ่งแปลก ๆ เรื่องราวพิสดารน่าสนใจ โดยที่เขามีหลักฐานอ้างอิง ทั้งตัวบุคคลและเอกสารมากมาย หลายเรื่องได้มาจากหนังสือที่ผู้มีอำนาจทิพย์นั้นเอง เขียนขึ้นไว้ ไม่ใช่ฟังเขาเล่าต่อ ๆ กันมา ซึ่งมักจะถูกต่อเติมเสริมความเสียจนเจ้าของเรื่องเองจำไม่ได้ด้วยซ้ำ

จึงประมวลเรื่องราวมาเล่าสู่กันฟัง โดยหวังว่าจะเป็นพยานหลักฐานให้ผู้ที่สนใจทราบว่า ในจิตมนุษย์เรานี้มีอำนาจแปลกประหลาดน่าอัศจรรย์แฝงอยู่ เป็นอำนาจวิเศษเกินกว่าความสามารถของมนุษย์ธรรมดา บางคนอาจมีอำนาจทางจิตมาก บางคนก็มีน้อย แต่ถ้าทราบวิธีปลุก หรือสร้าง

ให้มีขึ้นประจำตัวได้แล้ว ก็จะเป็นประโยชน์มหาศาลแก่ตัวเองและเพื่อนมนุษย์อีกมากมายด้วย

อนึ่ง ผู้เขียนขอแสดงความขอบคุณอย่างยิ่ง ต่อ *คุณเฉลิม วุฒิโมสิต* บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ "*ชาวไทย*" ผู้กรุณาให้คำแนะนำ และสนับสนุนด้วยความปรารถนาดีมาแต่แรก จนงานนี้สำเร็จลงได้และขอขอบคุณ *คุณยศ วัชรเสถียร* ผู้ให้ความช่วยเหลือในการจัดพิมพ์จนเรียบร้อยสมบูรณ์.

สิริ พัฒนกำจร

อิศรเวช

จักรพรรดิพงศ์ พระนคร

๒๕ มกราคม ๒๕๐๖

คนตาทิพย์

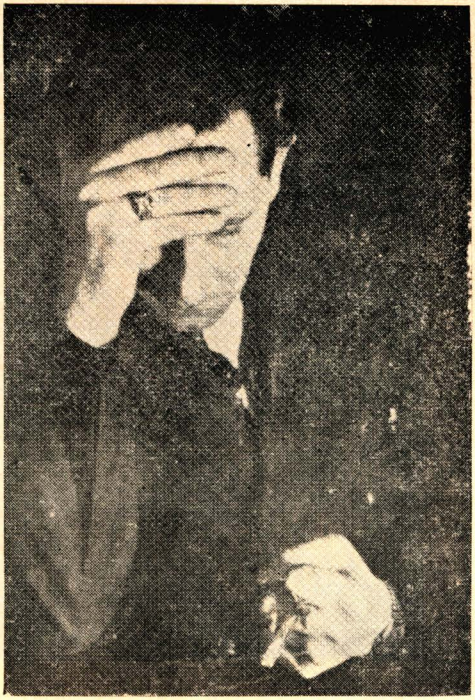

ปีเตอร์ ฮูร์คอส

ผู้มีญาณพิเศษน่าพิศวง เขาช่วยตำรวจสะสางคดีอาชญากรรมลึกลับ ช่วยชี้แหล่งซ่อนเร้นสมบัติและตำบลที่มีสินแร่สูงค่า ช่วยแก้ปัญหายุ่งยากในกิจการสำคัญ ๆ มาแล้วมากหลาย จนขนชื่อลือเลื่องไปทั่วโลกว่าเป็น *"มนุษย์เอ๊กซเรย์"*

หลังจากสลบอยู่สามวันสามคืน เพราะตกจากที่สูง ปีเตอร์ ฮูร์คอส ฟื้นขึ้นมากลายเป็นผู้มีอำนาจทางจิตผิดสามัญ สามารถรู้เห็นและคลี่คลายปัญหาเร้นลับยุ่งยากได้อย่างน่าพิศวง ทั้งผ่านการทดสอบมามากมาย จนนักวิทยาศาสตร์ยอมนับถือ เขาได้ใช้อำนาจจิตเหนือมนุษย์สามัญช่วยเพื่อนมนุษย์ผู้มีความทุกข์ยากมาจนทุกวันนี้

- ๑ -

"ผมรู้สึกตัว ลืมตาขึ้น——"

ไม่ทราบเหมือนกันว่าอะไรทำให้ผมตื่น ภาพราง เลือนตรงหน้าค่อย ๆ รวมตัวแจ่มชัดเข้า จนเห็นเป็นหญิงสาวใน ชุดสีขาวสะอาดเอี๊ยมมือ มาขยับหมอน ที่ผมนอนหนุน แล้วจับชีพจรที่ข้อมือผมอยู่ครู่หนึ่ง

นางพยาบาล ? ——

ผมรีบเหลือบดูรอบกายด้วยความประหลาดใจ ตกใจระคนกัน—เอ๊ะ—เราอยู่ที่ไหนนี่ ?

สาวสวยในชุดขาวผู้นั้น เดินห่างเตียงผมออกไปหลายก้าว — — นางพยาบาล ? งั้นเราก็มาอยู่ในโรงพยาบาลน่ะซี ทำไมเล่า ? เกิดเรื่องอะไรขึ้นล่ะ ?

ผมพยายามยันกายจะลุกขึ้นนั่ง ปากก็ร้องเรียก

"คุณครับ — — คุณพยาบาลครับ — —"

เธอ หันมา มองแล้ว เดินมา หา ด้วยใบ หน้า ยิ้ม ละไม ขณะนั้นความรู้สึกของผมสับสนวุ่นวายเต็มที ในศีรษะรู้สึกปวดร้าวไปหมด ยันศอกเผยอศีรษะขึ้นมาได้หน่อยเดียว ก็กลับปวดจนทนแทบไม่ไหว ผมจึงต้องกลับนอนราบลงไปอีก พยาบาลผู้นั้นมาถึงก็ก้มลงถามด้วยเสียงและแววตาแสดงความปรานี

"รู้สึกตัวดีแล้วรึคะ ? คุณต้องการอะไรรึ ?"

"ผมปวดศีรษะครับ—ปวดเหลือเกิน...."

เธอยิ้มอ่อนหวาน "ปวดมากรึคะ ? ประเดี๋ยวฉันจะรายงานให้หมอทราบ" มือของเธอที่เอื้อมมาแตะหน้าผากผมนั้น แผ่วเบาละมุนละม่อม "โชคของคุณยังดีเหลือเกินนะที่ยังฟื้นคืนสติมาได้อย่างนี้ เห็นเขาว่าคุณตกลงมาจากที่สูงตั้ง ๓๐ ฟุตแน่ะ"

"อาการของผมมากไหมครับ ? ร้ายแรงมากไหม ?" ผมถามด้วยความพรั่นใจ

พยาบาลผู้ใจดียิ้มอีกและตอบเลี่ยงไปว่า "นั่นเป็นเรื่องของหมอที่จะบอกได้ว่า อาการของคุณจะหนักมากน้อยแค่ไหน หรือจะมีอันตรายเพียงไร"

แต่ผมก็พอจะทราบจากการที่ค่อย ๆ คลำศีรษะของตัวว่ามีผ้าพันอยู่รอบ และจากความรู้สึกปวดร้าวในศีรษะอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในชีวิต — —

นั่นเป็นคำเล่า ของนายบี๊เตอร์

ฮูร์คอส

เรื่องราว น่าอัศจรรย์ใจของเขา เริ่มขึ้นใน วันนั้นเอง วันที่เขาค่อยฟื้นคืนสติมาในห้องที่มีแสงเพียงสลัว ในโรงพยาบาลชูดวัล ที่กรุงเฮก ขณะนั้นเป็นเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๖ หลังจากที่เขาสลบไสลมิได้สติสัมปชัญญะมาถึง ๓ วัน ๓ คืน ถ้าจะนับเวลามาจนถึงบัดนี้ ก็เกือบ ๒๐ ปีแล้ว แต่บีเตอร์ ฮูร์คอสก็ยังกล่าวถึงวันนั้นอยู่เสมอมาว่า เป็นวันที่เขาเกิดใหม่ เริ่มมีชีวิตขึ้นใหม่โดยแท้

แพทย์ผู้รักษาได้บอกเขาในวันนั้นเองว่า เขาหล่นลงมาจากนั่งร้านสูงถึง ๓๐ ฟุต กระโหลกศีรษะของเขาร้าวแตกเป็นแผลฉกรรจ์ ไหล่ข้างซ้ายก็หักอีกด้วย หมอบอกว่าเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์จริง ๆ ที่เขายังอุตส่าห์มีชีวิตรอดอยู่ได้ คนอื่นที่ได้รับบาดเจ็บน้อยกว่านี้ แต่ต้องเสียชีวิตไปก็หลายคนแล้ว

ตอนนั้นบีเตอร์ ฮูร์คอสกำลังทำงานเป็นช่างทาสีอยู่ วันที่เขาตกนั่งร้านสูงลิ่วลงมาสลบแน่นิ่งอยู่กับพื้น เพื่อน ๆ รีบเรียกรถพยาบาลมารับตัวไปโดยด่วน บาดแผลที่เขาได้รับที่ศีรษะและหัวไหล่นั้น พอหมอเห็นเข้าก็รีบสั่งให้เปิดห้องผ่าตัดใหญ่ พยายามช่วยชีวิตเขาไว้อย่างสุดความสามารถ ไม่มีใครแม้แต่คนเดียวที่จะกล้าหวังว่าฮูร์คอสจะรอดมาได้ หลังจากนอนสลบไม่มีสติอยู่ถึง ๓ วันเต็ม แล้วเขาก็กลับฟื้นขึ้นอีก

พอได้สติสมประดี เขาก็เริ่มมีความรู้สึกแปลก ๆ เกิดขึ้น ตอนแรกเขาไม่เข้าใจเลยว่ามันเรื่องอะไรกัน—— **มองหน้าใครเข้าก็อ่านเรื่องราวในชีวิตทั้งอดีต ปัจจุบันของผู้นั้นได้หมด** ราวกับอ่านหนังสือที่กางอยู่ตรงหน้า——

เรื่องพิสดารเกิดขึ้นเมื่อพยาบาล

ใจดีผู้นั้นออกจากห้องไปแล้ว ฮูร์คอสก็หันไปมองรอบ ๆ จึงสังเกตเป็นครั้งแรกว่า ที่เตียงถัดเขาไปมีชายอีกคนหนึ่งนอนสงบอยู่ เขาไม่เคยรู้จัก ไม่เคยเห็นหน้าชายนั้นมาก่อนในชีวิต แต่ชั่วขณะที่เขามองก็เกิดความรู้สึกขึ้นมาฉับพลันว่าเรื่องต่าง ๆ ในชีวิตของชายผู้นั้นเขารู้ได้โดยตลอด ทั้งนี้โดยที่ชายทั้งสองยังไม่ได้ปริปากพูดกันแม้แต่คำเดียว

ทนนึ่งอัดอกอัดใจอยู่ไม่ไหว ฮูร์คอสจึงโพล่งออกไปว่า

"คุณนี่เป็นคนไม่ดีเลย——"

ชายนั้นหันขวับมามองสีหน้าตื่น ๆ ทำท่าคล้ายไม่แน่ใจว่าจะโกรธ หรือจะหัวร่อดี กับคำทักทายที่ตลกไม่ใคร่จะออกนี้นึงอึ้นไปเป็นครู่แล้วจึงถามว่า

"อ้าว—ทำไมยังงั้นล่ะ?"

"ก็เมื่อพ่อของคุณตายไปเมื่อไม่นานมานี้เอง ท่านให้นาฬิกาข้อมือเรือนทองขนาดไม่ใช่เล็ก ๆ ไว้กะคุณ—แล้วนี่ยังไม่ทันจะกี่เดือนเลย คุณเอามันไปขายเสียแล้ว——"

ชายที่นอนเตียงถัดไปอ้าปากค้าง ทีจะตกตะลึงจนพูดไม่ออก เขาขยับพลิกตัวมาหาฮูร์คอส "เอ—คุณรู้ได้ยังไงกันนี่ ?"

ฮูร์คอสยกมือคลำศีรษะตัวเอง — — รู้ได้ยังไงรึ ? เขาเองก็บอกไม่ได้เหมือนกัน อึกอักอยู่ชั่วครู่ แล้วจึงตอบไปว่า

"ผมรู้ก็แล้วกัน—แล้วจริงไหมล่ะ ? ที่ผมว่าน่ะ"

ชายนั้นพยักหน้ารับ สีหน้าเขาบอกความตื่นกลัว ทำท่าราวกับเห็นผีปีศาจเข้ากลางวันแสก ๆ พักหนึ่งเมื่อตั้งสติอารมณ์ดีแล้ว จึงเล่าเรื่องของเขาให้ฟัง ว่าเขามีอาชีพเป็นเจ้าของร้านขายเครื่องกระป๋องและของชำ พ่อเขาเสียชีวิตเมื่อ ๔—๕ เดือนก่อน นาฬิกาเรือนทองที่เขาขายไปนั่นเป็นของชิ้นสุดท้ายที่พ่อให้ไว้จริง ๆ เป็นของสิ่งเดียวที่พ่อรักมาก ตั้งแต่ขายมันไปแล้ว เขาก็ไม่มีความสบายใจเลย มีความรู้สึกเหมือนทำความผิดอะไร เข้าไว้สักอย่างหนึ่ง คอยเกาะกินจิตใจอยู่เรื่อยมา ความสำนึกผิดนี้คงเป็นเรื่องเด่นชัดอยู่ในจิตใจของเขา จนสำแดงออกมาให้ฮูร์คอสรู้สึกได้ก่อนสิ่งอื่น ในเมื่อฮูร์คอสมองหน้าเขาเป็นครั้งแรกในวันนั้น

ในวันถัดมาคงจะเป็นวันที่ดี

หรือที่ห้า นับแต่วันที่บีเตอร์ ฮูร์คอสตกนั่งร้านลงมาจนสลบระหว่างที่เขานอนพิศวงตนเองว่า เหตุไฉนจิต ใจจึงเกิดสภาพผิดปกติ เที่ยวได้รู้เรื่องใครต่อใครเขาราวกับมองเห็นทะลุปรุโปร่งไปหมดเช่นนั้น ก็มีคนไข้อีกคนหนึ่งที่ฮูร์คอสจำได้ว่ามาเยี่ยม ๆ มอง ๆ อยู่ที่เฉลียงหน้าห้องที่เขานอนหลายต่อหลายครั้งแล้ว เดินตรงเข้ามา และแทนที่จะแต่งตัวด้วยเสื้อขาวกางเกงขาวอัน เป็นเครื่องแต่งกายที่ โรงพยาบาลจัดไว้ให้สำหรับคนป่วย วันนั้นเขากลับแต่งตัวชุดสากลสวมเสื้อนอกเรียบร้อยอย่างจะออกไปข้างนอก

เขาเดินเรื่อยเข้ามาทักฮูร์คอส บอกว่ารู้สึกสนใจตั้งแต่ได้เห็นเขาถูกหามเข้ามาไว้ ในวันแรกนั้นแล้วว่า ได้รับบาดเจ็บสาหัสมาก แต่มาคอยดูทุกวันก็เห็นกลับรอดชีวิตมาได้ก็รู้สึกดี ใจเป็นอย่างยิ่ง และถามต่อไปว่าวันนี้ฮูร์คอสรู้สึกยังไงบ้าง อาการดีขึ้นมากหรือยัง หวังว่าคงจะหายเรียบร้อยในเร็ววัน สำหรับตัวเขานั้นหมออนุญาตให้กลับบ้านได้แล้ว จึงถือโอกาสมาลาเสียด้วย

ไม่ต้องสงสัยเลย ฮูร์คอสรู้สึกเต็มตื้นในความสนใจ ความเป็นห่วงและความปรารถนาดีของชายผู้นั้น ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน เขายังมีจิตถึงเพียงนี้ ฮูร์คอสกล่าวคำขอบคุณอย่างจริงใจ แล้วทั้งสองก็จับมือเพื่อจะร่ำลากัน——

ฉับพลันนั้นเอง ฮูร์คอสรู้ได้ในใจว่า ชายผู้นั้นคือสายลับชาวอังกฤษ ที่ลักลอบเข้ามาในประเทศฮอลันดา ที่กำลังถูกเยอรมันยึดครอง——เขาจะต้องถูกพวกนาซีเยอมันไล่ตามสังหารเสียที่ถนนคัลเวอร์——ใน ๒—๓ วันถัดไปนั้นเอง——

ขณะที่ "ตาทิพย์" ของบีเตอร์

ฮูร์คอส เห็นภาพการตายอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ของชายผู้มีจิตใจเป็นมิตร ซึ่งกำลังจับมือเขาอยู่ข้างเตียงนั้น——เขาบีบมือชายผู้ นั้นแน่นโดยมิได้ตั้งใจ—พูดอะไรไม่ออกอยู่เป็นครู่ ด้วยความตื่นตะลึงต่อภาพเหตุการณ์ร้ายกาจ ที่ปรากฏแจ่มชัดอยู่ในใจ ได้แต่กำมือของเขาไว้แน่นราวกับจะพยายามเหนี่ยวรั้งเขาไว้ ไม่ให้ไปเผชิญกับเหตุร้ายที่ตัวเห็นอยู่ณนัดตา

ชายแปลกหน้าจะดึงมือออก แต่ฮูร์คอสก็ยังกำแน่นไม่ยอมปล่อย

สีหน้าชายนั้น ค่อย ๆ เปลี่ยนจากยิ้มเป็นประหลาดใจ และตกใจระคนกันพลางร้องว่า

"คุณปล่อยมือผมซี บีบจนผมเจ็บไปหมดแล้ว——ปล่อยซี"

เขากระชากมือออกโดยแรง จนหลุดจากกำมือของฮูร์คอส แล้วหันไปพึมพำกับนางพยาบาลผู้เข้ามายืนอยู่ไม่ห่างนักว่า

"นี่ริคนบ่วยอาการสาหัส ? เขาแข็งแรงจริง ๆ บีบมือผมเสียแน่นจนดึงเกือบไม่ออกแน่ะ"

พูดแล้วเขาก็หันเดินออกจากห้องไป

ฮูร์คอสสถานนางพยาบาลว่า "คุณครับ เขาเป็นใครนะ ?"

เธอตอบว่า "เขาชื่อ——เขาบ่วยเป็นไส้ติ่งอักเสบกระทันหัน เลยต้องรีบเข้าโรงพยาบาลผ่าตัดทันที ตอนนี้เขาหายเรียบร้อยแล้ว หมอเลยให้กลับบ้านได้"

"อย่าให้เขาไปครับ——" ฮูร์คอสละล่ำละลัก "เขาขืนไป จะต้องถูกฆ่าตายแน่ ๆ——เขาเป็นสายลับของอังกฤษนะ——คุณรู้ไหม ? เวลานี้พวกเยอรมันก็รู้ตัวแล้ว

ด้วย เขาจะต้องถูกมันฆ่าเสียที่ถนนคัลเวอร์ เร็วเข้าเถอะคุณ-เรียกเขากลับมา ! — — อย่าให้เขาไป ! เร็วเข้าซี ! โธ่ — ช่วยเรียกเขาไว้ก่อน ม่ายงั้นเขาตายแน่— — ”

หมอคนหนึ่งได้ยินเสียงเอะอะ

จึงรีบเข้ามาดู พยาบาลสาวคนนั้นรายงานให้ทราบว่า คนไข้ที่ตัดไส้ติ่งนั้นหายแล้ว เข้ามาลาฮูร์คอส แต่ฮูร์คอสกลับพูดจาเลอะเทอะ ให้เรียกเขาไว้ ม่ายงั้นเขาจะถูกฆ่า— — หมอจึงเข้าไปข้างเตียง จับไหล่ฮูร์คอสช่วยประคองแกมบังคับให้เขานอนลงเสีย อย่าตื่นเต้นส่งเสียงเอะอะไป

“สงบสติอารมณ์เสียบ้างซี คุณฮูร์คอส อาการของคุณยังไม่ดีนักนะ กระโหลกร้าวขนาดหมดสติไปตั้ง ๓ วัน ๓ คืน นับว่าเป็นเรื่องร้ายแรงไม่ใช่น้อย คุณต้องมาพักมาก ๆ นอนนิ่ง ๆ ทำใจให้สบาย อย่าตื่นเต้นไปอาการจะกลับหนักลงอีก”

คำเตือนเช่นนี้ฮูร์คอสได้ยินวันละหลายครั้ง นับแต่เขาฟื้นสติขึ้นมา เขาคงจะเหนื่อยอ่อนจากความตื่นตกใจในเหตุการณ์เมื่อครู่ไม่ใช่น้อย จึงนอนทอดตัวหลับตานิ่ง ได้แต่พึมพำเหมือนคนครึ่งหลับครึ่งตื่นว่า

“——เรียกเขากลับมา——ได้โปรดเถอะ อย่าให้เขาไป——ผมแตะตัวจับมือเขา จึงได้เห็นชัดว่าเขาจะต้องถูกพวกเยอรมันฆ่า——ผมรู้—ผมรู้——”

สองวันต่อมาจากที่ได้รับ

อนุญาตให้ออกจากโรงพยาบาล ชายแปลกหน้าผู้เป็นสายลับของอังกฤษ และได้กระโดดร่มเข้ามาในฮอลแลนด์ก็ถูกพวกเกสตาโปเยอรมันติดตามล้อมจับ และยิงตายที่ถนนคัลเวอร์จริง ๆ อย่างที่บีเตอร์ ฮูร์คอสได้เตือนไว้ล่วงหน้า

ต่อมาภายหลัง จึงสืบสวนได้ว่า ในระยะแรก ๆ ของสงครามโลกครั้งที่สอง พวกเกสตาโปแปลรหัสวิทยุของฝ่ายอังกฤษได้หมด จึงสามารถล่วงรู้ได้อย่างละเอียดว่าบรรดาสายลับของอังฤษเป็นใครบ้าง ? จะเข้าไปในฮอลแลนด์เมื่อไร ? โดดร่มลงที่ไหน ? จึงไม่เป็นการยากนัก ที่เหล่าเกสตาโปจะค้นหาบรรดาจารชนเหล่านั้นจนพบ แล้วสังหารเสีย

เมื่อสายลับอังกฤษคนนั้นถูกยิงตายแล้ว เพียงไม่กี่วันบรรดาพลพรรคใต้ดิน ก็สืบรู้จากหมอและพยาบาลในโรงพยาบาลที่ชูดวัลว่า “บีเตอร์ ฮูร์คอส” เป็นคนทายาการ

ตายของสายลับคนนั้นได้ถูกต้องทุกอย่าง แม้กระทั่งสถานที่เกิดเหตุ เรื่องทำนองนี้ไม่ใช่ของแปลก เพราะว่าร้อยละ ๘๐ ของชาว ฮอลันดา เป็นพวกใต้ดินที่รวบรวมกันขึ้นเพื่อต่อต้านเยอรมัน และกอบกู้อิสรภาพของตน

หลายวันถัดมา เวลาก็บ่าย

มากแล้ว จู่ ๆ ก็มีชายแปลกหน้าคนหนึ่งเข้าไปในห้องพยาบาลที่ฮูร์คอสนอนป่วยอยู่นั้นพร้อมด้วยนายแพทย์ และพยาบาลประจำตึก

คนแปลกหน้าผู้นั้นสวมเสื้อแจ๊กเก็ตหนัง และหมวกบีกกว้างอย่างคนงานสัญชาติดัทช์ทั่วไป แต่ว่าเขาไม่ใช่ชาวดัทช์ —— เพราะฮูร์คอสสังเกตได้จากสำเนียงที่เขาพูด ขณะที่เขาเอ่ยถามขึ้นก่อนว่า

"แกชื่อฮูร์คอสใช่ไหม ? ทายได้แม่นมากนี่ —— คนที่มาผ่าตัดไส้ติ่ง แล้วกลับออกไป จากโรงพยาบาลหลายวันแล้วน่ะ เขาเป็นสายลับชาวอังกฤษ— —แล้วก็ไปถูกเยอรมันยิงตายที่ถนนคัลเวอร์จริง ๆ อย่างแกว่า— —เอาละ เราอยากรู้นักว่า แกรู้เรื่องนี้ได้ยังไง ? "

ฮูร์คอสงงงันต่อท่าทีและสำเนียงแปร่งหูเช่นนั้น เขามองหน้าหมอและพยาบาลก็เห็นว่าทั้งคู่มีสีหน้าเครียดอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน จึงตอบไปว่า

"ผมเล่าให้คุณหมอกับ คุณพยาบล ฟังหมดแล้วไงล่ะ"

"อ๋อ—ที่ว่าพอแตะมือเขาก็รู้ทันทีงั้นน่ะรึ ?"

"ใช่"

ดวงตาชายผู้นั้นเป็นประกายวามวับขึ้นทันที—เขาพูดเสียงกร้าวว่า

"แกนึกว่าเราโง่บัดซบขนาดไหน ถึงจะยอมเชื่อว่าแกตรัสรู้เอายังงั้น"

"ผมไม่ได้โป้ปดเลย เรื่องมันเป็นยังงั้นจริง ๆ พอรู้ว่าเขาจะต้องเคราะห์ร้าย ผมยังพยายามดึงมือเขาไว้ แล้วยังบอกคุณพยาบาลให้ช่วยเรียกเขากลับมาก่อนใช่ไหมล่ะ ?"

ฮูร์คอสหัน ไปมอง พยาบาลสาวผู้ เห็น การณ์ ในวันนั้นเป็นเชิงอ้างพยาน

แต่ชายนั้นพูดต่อไปว่า "แล้วทำไมคุณถึงจะรั้งเขาไว้ ? เกิดนึกยังไงขึ้นล่ะ ? สงสารเขาขึ้นมาชั่วขณะหนึ่งละซิ—ฮะ—ฮะ— ก็อาจเป็นได้ว่า **คนขายชาติ** มีอารมณ์สงสารเกิด

เมตตาใครขึ้นมาครู่หนึ่ง— —ในเมื่อรู้อยู่แก่ใจว่า คนนั้นจะต้องไปตายอย่างไม่มีปัญหา— —”

“คนขายชาติ—”

ฮูร์คอสร้องออกมาด้วยความตกใจ รู้สึกงงงันไปเมื่อถูกกล่าวหาร้ายแรงถึงเพียงนั้น

“ม่ายงั้นแกจะรู้ได้ยังไงจนละเอียดลออ ขนาดว่าเขาจะไปตายที่ถนนไหน”

“ก็ผมบอกคุณแล้วไงล่ะ กับคุณพยาบาลนี่ผมก็เล่าให้ฟังแล้ว คุณพยาบาลคนนี้อยู่กับเราตลอดเวลา เราพูดอะไรกัน ก็ต้อง ได้ยินทุกคำ— —เรื่องที่ผมรู้ ก็เพราะมันผ่านแวบเข้ามาในใจผมเอง ผมก็ไม่รู้จะอธิบายยังไงถูก”

“อ้อ—นึกเห็นขึ้นเองนะ— งั้นคุณก็มีญาณวิเศษประเภทยกเมฆ เห็นถนัดชัดเจนไปหมด ไม่ว่าเรื่องราวของใครต่อใครน่ะซี พอแตะต้องใครก็รู้เรื่องตลอดหมด”

ฮูร์คอสรู้สึกเดือดดาลขึ้นมาบ้าง ที่อยู่ ๆ ก็มีคนมาพูดข่มขู่ถากถางเอาไม่หยุดปากเช่นนี้ เขาจึงตอบไปบ้างว่า “ผม

เคยทำงานกับหน่อยดัทช์ใต้ดินมา ๓ ปีแล้วนะ เคยรับใช้ชาติมาแล้ว”

ชายสวมเสื้อหนังยิ้มเย้ยหยัน “ผมเองก็เคยสู้กับเยอรมันมาแล้ว ทั้งที่สเปญบ้านเกิดผม, ในกรีซ, แล้วเวลานี้ก็มาสู้กะมันที่นี่ เรื่องมันอาจเป็นได้เหมือนกันว่า อีกสักเดือนหนึ่งต่อจากนี้ ผมอาจนึกว่าเป็นพวกใต้ดินยังงี้มันเสี่ยงชีวิตมาก ไม่มีทางจะร่ำรวย รองเท้าก็บางเปื่อยไปทุกวัน ห้องที่อยู่ก็คับแคบอึดอัด หน้าหนาวก็หนาวเหน็บเจ็บกระดูก—เลยเห็นไปว่าพวกเยอรมันน่ะ มีไส้กรอกกินเยอะแยะ ยอมเป็นสายให้มันจะดีกว่า— —”

พอพูดถึงตอนนี้ ชายแปลกหน้าก็เปิดประตูห้องออกไปที่เฉลียงตึกพยาบาล ตรงนั้น มีชายอีกคนหนึ่งยืนถือเครื่องขัดพื้นคอยอยู่ เห็นได้ทันทีว่าเขามาคอยฟังคำสั่ง อยู่ก่อนแล้ว— —คนทั้งสองมิได้พูดอะไรกันเลยเพียงแต่ชายที่สวมเสื้อหนังพยักหน้าชนิดหนึ่ง คนที่ยืนอยู่ตรงเฉลียง ก็เปิดสวิตซ์ เดินเครื่อง ขัดพื้นทันที — — เสียง

เครื่องยนตร์ดังกระหึ่มกลบเสียงใด ๆ ที่จะเกิดจากห้องพยาบาลที่บีเตอร์ฮูร์คอสนอนอยู่เสียหมด

หมอกับพยาบาลปราดเข้ามาจับแขนฮูร์คอส กดไว้คนละข้าง

ชายสวมเสื้อหนังยิ้มเหี้ยมเกรียม เอื้อมมือไปหยิบหมอนจากเตียงที่ว่างอยู่ถัดไป

ฮูร์คอสนึกรู้ทันทีว่า——ตัวเขากำลังจะถูกฆ่าในชั่วอึดใจนั้นแล้ว——เขาตะโกนออกมาเต็มเสียงว่า

"อย่า——อย่า!——คุณเข้าใจผิดแล้ว——เข้าใจผิด——"

หมอนใบนั้นกดลงไปเต็มหน้า เสียงของฮูร์คอสขาดห้วนลงทันที เขาดิ้นทุรนทุรายเพราะหายใจไม่ออก แต่หมอนใบนั้นยิ่งกดหน้าปิดปากปิดจมูกของเขาหนักมือยิ่งขึ้น ด้วยการดิ้นสุดแรงเกิด เป็นการต่อสู้เพื่อชีวิตอย่างสุดกำลังของคนใกล้จะตาย ฮูร์คอสก็สะบัดแขนหลุดจากมือที่นางพยาบาลกดเขาไว้ได้ แล้วจับข้อมือคนที่กดหมอนปิดหน้าเขาอยู่นั้นดันออกไปข้างหนึ่ง ทำให้หมอนเผยออกนิดเดียวเพียงให้เขารีบสูดหายใจเข้าไปได้ทีหนึ่ง แล้วร้องออกมาว่า

"โคโม อบอร์เรโซ ลามาตันซ่า!——" (Como aborrezo la matanza) ฮูร์คอสตะเบ็งออกมา ทั้ง ๆ ที่หมอนยังกดอยู่บนหน้า—โดยที่เขาเองก็ไม่รู้ว่าพูดอะไรออกไป—— "โคโม อบอร์เรโซ ดาร์ ลา แมร์เต!" (Como aborrezo dar la maerte!)

ฉับพลันนั้นเองหมอนใบที่กด

แนบแน่นจนหายใจไม่ได้นั้น ก็ถูกยกออกไปพ้นหน้าฮูร์คอส "อะไรนะ?——" ผู้ที่กำลังจะสังหารเขาถามด้วยเสียงดุดัน, "แกว่าอะไร?——" หมอหันไปมองหน้าชายนั้นอย่างประหลาดใจ แต่มือยังไม่ยอมปล่อยแขนฮูร์คอส

"ทำไมล่ะ——" หมอถาม

"เขาพูดเรื่องที่ผมกำลังนึกอยู่ในใจ——ว่าไอ้เรื่องฆ่าคนนี่ผมเกลียดเต็มทน ——บางทีระหว่างที่จิตใจเคร่งเครียดผมมันนึกอะไรเป็นภาษาสเปญบ่อย ๆ——แต่ทำไมเขารู้ล่ะ? เขารู้ได้ยังไงว่า ผมกำลังคิด อะไรอยู่—— Dolersa virgen — madre de dios"

เสียงของเขาแผ่วลงอย่างเหนื่อยอ่อน มองหน้าฮูร์-

คอสชั่วขณะหนึ่งแล้วก็หันไปที่ระเบียง

ความอึดอัดแผ่ซ่านไปทั่ว ฮูร์คอสเองก็รู้สึกงงงัน ไม่น้อยไปกว่าคนอื่นในห้องนั้น เพราะเขาไม่เคยรู้จักภาษาสเปญแม้คำหนึ่งมาก่อนเลย และที่พูดออกไปเมื่อครู่เขาเองก็หารู้ไม่ว่าเป็นภาษาอะไร——เพียงแต่ในชั่วขณะที่กำลังจะขาดใจอยู่นั้น ความนึกคิดของผู้ที่จะฆ่าเขาผ่านแวบเข้ามาในสมอง แล้วเขาก็ละล่ำละลักออกไปตามที่รู้สึกเท่านั้นเอง

ครู่หนึ่งต่อมา ความตระหนก

อกสั่น ความงงงันอึดอัดของทุกคนก็คลายลง ในเมื่อชายแปลกหน้าเดินเข้ามาหาฮูร์คอสพลางยื่นมือให้เขาจับอย่างฉันมิตร

"ผมเชื่อคุณละทีนี้—ขอโทษเถอะนะ ที่ผมเข้าใจผิดไปจริง ๆ แต่ว่าคุณรู้เข้าไปถึงในใจคนอื่น ๆ ได้ยังไงนะ แปลกจริง ๆ——"

เท่านั้นเอง—คนที่กำลังจะฆ่ากันตาย ก็กลับกลายเป็นเพื่อนกันได้ ฮูร์คอสถอนใจอย่างโล่งอก แล้วก็เล่าให้ชายผู้นั้นฟังว่า เขาเองก็อธิบายไม่ได้ว่าเพราะอะไร เขาจึง

อ่านความคิดคนที่มาอยู่ตรงหน้า และ *"เห็น"* เหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างที่คนอื่นมองไม่เห็น ซึ่งชายผู้นั้นก็ได้แต่โคลงศีรษะด้วยความอัศจรรย์ใจ พูดได้เพียงว่า ถ้าไม่มาพบด้วยตัวเอง เขาก็จะไม่ยอมเชื่อเป็นอันขาด

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้น ซึ่งฮูร์คอสรอดชีวิตมาได้อย่างประหลาดที่สุด ก็เป็นที่รู้กันแพร่หลายในโรงพยาบาลในเวลารวดเร็ว ต่อจากวันนั้นมาฮูร์คอสก็เลยกลายเป็นคนไข้รายพิเศษที่หมอหลาย ๆ คนสนใจมาก มาคอยซักไซ้ไล่เลียง ช่วยกันตรวจร่างกาย และระบบประสาทอย่างถี่ถ้วน โดยเฉพาะเขากลายเป็นคนไข้สำคัญของ ดร. บีเตอร์ส ผู้เชี่ยวชาญโรคทางใจ ผู้ทำให้ฮูร์คอสสำนึกตัวว่า เขาเป็นคนมี *"ตาทิพย์"* ขึ้นแล้ว

ที่เล่ามานั้น เป็นเรื่อง

ในชีวิตของบีเตอร์ฮูร์คอส ผู้มีอาชีพดั้งเดิมเป็นช่างทาสี ในแง่ที่เกี่ยวกับความเข้าใจ หรือความสำเหนียกในสิ่งที่อยู่นอกเหนือประสาทสัมผัสตามธรรมชาติ ที่เราทุกคนผู้มีร่างกายปกติรู้จักกันทั่วไปทั้ง ๕ ประการ คือ ตา, หู, จมูก, ลิ้น

และผิวกาย เรื่องนี้นายฮูร์คอสเอง ก็ยืนยันว่าเป็นเรื่องเกิดขึ้นจริง ๆ กับตัวเขา ก่อนหน้าที่เขาจะเขียนถึงเหตุการณ์ที่ประสบมาด้วยตนเอง ก็ได้มีหนังสือพิมพ์และนิตยสารหลายฉบับเสนอเรื่องของเขาเป็นบางส่วน ซึ่งก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่จะมีบางตอน ต่อเติมเสริม แต่งออกไปจาก ความเป็นจริงบ้าง เมื่อเขามีโอกาสจะเขียนเรื่องตัวเองออกสู่มหาชน เขาก็ตั้งใจและพยายามเล่าถึงความรู้สึกที่ปรากฏแก่ตนเองโดยตรง

ความรู้สึกผิดธรรมดาที่ขอเรียกให้เข้าใจกันง่าย ๆ ว่า *"ตาทิพย์"* นี้ ทำให้นักวิทยาศาสตร์และนักวิจัยเรื่องของจิตจำนวนมากต้องพิศวงมามากมายแทบจะทั่วโลกก็ว่าได้ มีหลายท่านได้ให้ข้อคิดหรือทฤษฎีหลายอย่างต่าง ๆ กัน บางท่านก็ใช้ชื่อแปลก ๆ แต่ทุกคนก็ยอมรับตรงกันแล้วว่าทิพยอำนาจนี้มีจริง

เวลาที่เราพบปะกับคนแปลกหน้า ซึ่งตามธรรมเนียมฝรั่งเมื่อแนะนำกันก็จับมือเขย่า ในเวลานั้นต่างก็มองหน้ามองตากันพยายามที่จะรู้จักอีกฝ่ายหนึ่ง เท่าที่สามารถจะทำได้โดยสังเกตจากหน้าตา รูปร่าง การแต่งกาย กิริยามารยาท

ความรู้สึกหนักเบาในการบีบมือ และจากน้ำเสียงที่เขาเอ่ยออกมา

แต่สำหรับฮูร์คอสเอง เมื่อเขาสัมผัสมือกับใคร เขาก็ล่วงรู้หมดเกี่ยวกับผู้นั้น นิสัยใจคอ เรื่องราวในชีวิตส่วนตัว แม้กระทั่งลักษณะบ้านช่องที่อยู่ในเวลานั้น

เขาอธิบายว่า จากการสัมผัสนั่นเอง ก็บังเกิดภาพต่างๆ เกี่ยวกับผู้นั้น ปรากฏขึ้นในใจทำนองเดียวกับได้ดูภาพที่ฉายติดต่อกันไปบนจอภาพยนตร์

ปรากฏการณ์เช่นนี้ทาง

วิทยาศาสตร์เรียกกัน *"ไซโคเมตรี"*

ปีเตอร์ ฮูร์คอส ได้รับคำบอกเล่าจากนักวิทยาศาสตร์หลายท่านว่า ความสามารถใน *"ญาณพิเศษ"* ของเขานี้ เท่าที่รู้จักกันมาก็นับว่าได้เจริญสูงสุด มีพลังมากที่สุดในโลก แต่ตัวเขาเองไม่เคยอวดอ้างว่า ทุกอย่างที่เขาทายหรืออ่านได้นั้น จะถูกต้องตรงความเป็นจริงเกิน ๘๗ เปอร์เซ็นต์ อันเป็นตัวเลขที่นักวิทยาศาสตร์ได้ทดลองแล้วทดลองเล่าด้วยวิธีต่าง ๆ นับเป็นพัน ๆ ครั้ง

อย่างไรก็ตาม ฮูร์คอส สามารถบอกผู้ที่มาให้เขา

ทายได้อย่างแม่นยำว่า ขณะนั้นกำลังเป็นอย่างไร และจะเกิดอะไรขึ้นอีกบ้างในอนาคต—โดยอาจมีการผิดพลาดไม่เกิน ๑๓ เปอร์เซ็นต์

ความหนึ่งหลังสงครามโลก

ครั้งที่สองสงบลงใหม่ ๆ เพื่อนหญิงของฮูร์คอสชวนเขาไปดูการแสดง *"ทิพยอำนาจ"* ของผู้มีญาณพิเศษคนหนึ่ง ที่มีคนนิยมอยู่ไม่น้อย ในที่นั้นมีผู้มาชมการแสดงอยู่เป็นจำนวนมาก ฮูร์คอสเองบอกว่าเขาก็รู้สึกสนุกดี และแปลกใจในความสามารถของผู้นั้น วิธีแสดง เขายืนอยู่บนยกพื้น โดยมีผู้ช่วยเป็นหญิงสาวสวยคอยยื่นกระดาษที่ผู้ชมเขียนข้อความพับมิดชิดส่งต่อ ๆ กันมาให้ ชายผู้แสดงก็จะรับเอากระดาษมาโดยไม่คลี่ออกดู แล้วหย่อนลงในกระถางทรงสูง ซึ่งมีเปลวไฟแลบออกมาราวกับจะเผากระดาษชิ้นนั้น และด้วยการสมมติว่าเผากระดาษให้เป็นเถ้าถ่านไปนั้น เขาก็จะอ่านข้อความได้

เพื่อนหญิงผู้พาฮูร์คอสไปชม เอนตัวมากระซิบเบา ๆ ว่า

"ฉันรู้ดีทีเดียวว่า เขาทำยังไง กระดาษนั่นน่ะมันไม่ไหม้ไฟหรอก——มันเลื่อนไปตามท่อใต้เวที——"

หลังจากการอ่านข้อความในกระดาษที่มีผู้ชมส่งขึ้นไปให้เสร็จ ๒—๓ ชิ้นแล้วหญิงสาวสวยผู้ช่วย (ซึ่งปรากฏต่อมาว่าที่แท้ก็คือภรรยาของผู้แสดงนั่นเอง) ก็ยื่นกระดาษอีกชิ้นหนึ่งให้ บอกว่ามาจากผู้ชมอีกท่านหนึ่ง

ผู้แสดงรับกระดาษชิ้นน้อยที่พับไว้เรียบร้อยมิดชิดเอาชูไปให้ผู้ชมเห็นทั่วกัน แล้วหย่อนลงไปในกระถาง หรือเตาที่เห็นแต่เปลวไฟพลุ่งขึ้นมาเป็นระยะ ๆ จากนั้นเขาก็ยกมือทั้งสองแตะที่นัยน์ตา ราวกับจะตั้งสมาธิเพ่งจิตอ่านกระดาษที่เผาไฟแล้ว——ครู่หนึ่งเขาก็เอ่ยช้า ๆ ว่า

"ชิ้นที่ได้รับมานี้ มาจากผู้ที่มีนามว่าปีเตอร์—ปีเตอร์ฮูร์คอส เขามีความประสงค์ที่จะทราบว่า—ทำอย่างไรจึงจะแสดงได้อย่างเดียวกับข้าพเจ้า——เพราะเขามีความสามารถยิ่งกว่าข้าพเจ้าเสียอีก——"

คนที่มานั่งชมหัวเราะขึ้นพร้อมกันอย่างขบขันเสียเต็ม

ประดา ฮูร์คอสเองประหลาดใจมาก หันมาบอกเพื่อนหญิงว่า "ผมไม่ได้เขียนส่งขึ้นไปนี่——"

เธอตอบพลางหัวเราะว่า "เถอะน่า, รับว่าคุณเขียนเองก็แล้วกัน"

ฮูร์คอสกำลังจะต่อว่าเธอ ที่ทำให้เขาต้องตกอยู่ในฐานะที่ลำบากใจเช่นนั้น ก็พอดีผู้แสดงเอ่ยด้วยเสียงดังว่า

"ท่านผู้มีนามว่าฮูร์คอสอยู่ที่ไหน ? ขอได้โปรดแสดงตัวหน่อยครับ"

ฮูร์คอสนั่งนิ่งด้วยความงงงัน จนกระทั่งเพื่อนหญิงกระตุ้นเขาจึงยืนขึ้น

"ดีมากครับ—คุณฮูร์คอส คุณคิดว่าคุณจะอ่านด้วยอำนาจจิตได้ดีกว่าผมรึครับ——"

"ผม—เอ้อ—ผม——" ฮูร์คอสอ้ำอึ้ง เพราะไม่เคยอยู่ต่อหน้าคนจำนวนมากเช่นนั้น ทั้งไม่เคยตกที่นั่งลำบากเช่นนี้มาก่อนด้วย

ด้วยความยินดีที่เห็นท่าทาง

เงอะงะของฮูร์คอส นักแสดงผู้นั้นก็พูดด้วยสำเนียงหยัน

นิด ๆ ว่า "คุณคงแน่ใจว่า ทำได้ดีกว่าผมตอนที่คุณเขียนส่งมานั้น แต่มาตอนนี้ทำไมมาติดอ่างเสียเล่า ? ขอเชิญขึ้นมาบนนี้เถอะครับ ถ้าคุณมีความสามารถดียิ่งกว่าผมแล้ว ขอให้คุณแสดงให้ท่านผู้ชมเห็นทั่วกัน ขึ้นมาสิครับ เรากำลังคอยอยู่แล้ว——"

ฮูร์คอสยังยืนนิ่ง กำลังตัดสินใจว่าจะทำอย่างไรดี ชายผู้แสดงอยู่บนเวทีก็ร้องมาอีกว่า

"เชิญสิครับ คุณฮูร์คอสผู้ยิ่งใหญ่ จะไม่ให้เกียรติขึ้นมาร่วมแสดงบนเวทีกับผมด้วยรึครับ ?"

ฮูร์คอสนั่งลงทันที

แต่ผู้ชมทั้งหลายหันมาดูเป็นตาเดียว พร้อมกับตบมือและบ้างก็กระทืบเท้า ส่งเสียงเรียกชื่อ ฮูร์คอสกันอื้ออึง—— บีเตอร์ ฮูร์คอสจึงค่อย ๆ ลุกขึ้นจากที่นั่งและเดินขึ้นไปสู่เวที

เสียงปรบมือดังสนั่นขึ้น นัก

แสดงผู้นั้นเอ่ยว่า

"ขอแนะนำให้ท่านผู้ชมได้พบกับผู้มีญาณพิเศษ

คนใหม่ มิสเตอร์ ปีเตอร์ ฮูร์คอส——อ้อ ผมขอถามสักนิดนะครับว่า คุณจะแสดงด้วยวิธีใด? ทำยังไงคุณจึงจะทราบความจริงอย่างที่คนอื่นไม่เห็นได้? โปรดบอกเราด้วยครับ"

"ผมสัมผัสสิ่งของ——" ฮูร์คอสตอบโดยซื่อ มิได้นึกไปอย่างอื่น

"คุณอยากสัมผัสอะไรบ้างล่ะ? สายรัดกางเกงของผมได้ไหม?"

เสียงฮาลั่นขึ้นอย่างขบขัน นักแสดงผู้นั้นตีสีหน้ากลอกตา และทำมือทำไม้หลอกล้อ และกล่าวต่อไปว่า

"บอกมาเถอะครับอยากแตะต้องอะไรบ้าง? แต่หวังว่าคงไม่ใช่ภรรยาผมนะครับ"

ถ้อยคำและท่าทางของเขา เรียกเสียงฮาได้อีกครืนใหญ่ คนดูรู้สึกสนุกสนานมาก

"เอาง๊ก็แล้วกัน คุณจะลองสัมผัสนาฬิกาของผมนี่ได้ไหมครับ?"

ฮูร์คอสตอบว่าได้

เขาจึงปลดนาฬิกาส่งให้พลาง

ว่า "นาฬิกาของผมจะบอกอะไรคุณได้บ้างหนอ นอกจากที่เห็น ๆ กันอยู่แล้วว่า เข็มมันบอกเวลา ๒๐.๑๕ นาฬิกา....."

คนดูเฮฮา อย่างชอบอก ชอบใจที่ได้ดู ตลกแถม การแสดงอย่างไม่นึกไม่ฝัน

ฮูร์คอสรับนาฬิกามากุมไว้ในมือซ้าย ทันใดนั้นเอง ภาพต่าง ๆ ก็แวบผ่านเข้ามาในห้วงนึก——

นักแสดงเห็นฮูร์คอสกำนาฬิกาเฉยอยู่ ก็หัวเราะและว่า "นาฬิกาของผมบอกอะไรคุณบ้างล่ะ ? ดู ๆ มันคงไม่มีอะไรจะบอกคุณละมั้ง"

ฮูร์คอสจึงพูดขึ้นช้า ๆ แต่ชัดถ้อยชัดคำว่า "นาฬิกาของคุณบอกอะไรผมหลายอย่างทีเดียว ในฝาด้านหลังของมันมีผมอยู่หลายเส้น เป็นผมสีทอง แล้วก็ไม่ใช่ของภรรยาคุณด้วย"

พอได้ยินเข้าเท่านั้น สีหน้า

ของนักแสดงผู้นั้นก็ค่อย ๆ เปลี่ยนไป รอยยิ้มระรื่นแฝงความมั่นใจว่าตนเหนือกว่า รวมทั้งท่าทีตลกคะนองแกมเยาะเย้ย

หยันก็พลอยหายไปหมด ภรรยาสาวผู้ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยของเขาบนเวที ก็หน้าถอดสีเห็นได้ชัด และหันไปจ้องเขาตาขุ่นเขียว

ฮูร์คอสเอ่ยต่อไป ขณะนี้ผู้มาดูพากันเงียบเสียงคอยฟังอยู่อย่างตั้งอกตั้งใจ

"ผมกลุ่มนี้ เป็นของสุภาพสตรีผู้ชื่อว่าเกรตา เป็นเพื่อนหญิงที่คุณพาไปด้วยทุกแห่ง จากเมืองนั้นไปเมืองนี้——เวลานี้เธอก็มานั่งอยู่ในห้องนี้ด้วย!"

ทุกคนในห้องเงียบกริบ นักแสดงผู้นั้นมีสีหน้าอย่างบอกให้ถูกได้ยาก เขาเหลียวล่อกแล่กแล้วว่า

"ท่านผู้ชมขอได้โปรดให้อภัย ในการที่มีผู้มาคั่นจังหวะการแสดงของเราเช่นนี้" เสียงของเขาสั่นเครือไม่แจ่มใสเหมือนตอนแรก "คุณฮูร์คอสขอได้กรุณากลับไปที่นั่งของคุณได้แล้วครับ แล้วเราจะได้แสดงรายการของเราต่อไป—"

ระหว่างที่เขาพูดเป็นเชิงวิงวอนอยู่นั้น ฮูร์คอสหันเดินลงจากเวที โดยที่มือซ้ายยังกำนาฬิกาเรือนนั้นอยู่ เขาเดินไประหว่างที่นั่งของผู้ที่มาชมการแสดง ขณะนั้นเขาเริ่มรู้สึก กระแสจิตจากหญิงเจ้าของปอยผม มีพลังสั่นสะเทือน

มากขึ้น

นักแสดงเห็นเช่นนั้นยิ่งตกใจใหญ่ เขาพูดด้วยเสียงแหบเครือว่า

"โปรดกลับไปที่นั่งของคุณเถอะครับ คุณฮูร์คอส——ได้โปรด——"

เขาร้องซ้ำ ๆ อยู่เช่นนั้นหลายครั้ง แต่ฮูร์คอสมั่นใจว่าเขาจะต้องหาตัวหญิงที่ชื่อเกรตานั้นให้ได้ เพราะเขามีปอยผมของเธออยู่ในนาฬิกาที่เขากำอยู่ ทั้งยังเห็นรูปร่างหน้าตาของเธอถนัดชัดเจนจาก *"ตาทิพย์"* เขาเพียงแต่หาเจ้าของกระแสจิตที่ให้ความสั่นสะเทือนตรงกัน กับเส้นผมสีทองนั่นเท่านั้น

ทันใดนั้น ฮูร์คอสเดินไปหยุดอยู่ที่ข้างหญิงสาวคนหนึ่ง ซึ่งเขารู้สึกได้ชัดว่า พลังที่สะเทือนจากเส้นผมในนาฬิกา ตรงกันกับพลังจากกระแสจิตของหญิงสาวสวยผมสีทองคนนั้น เขาจ้องดูเธอเพื่อให้แน่ใจขึ้นไปอีกว่า เป็นคนเดียวกับที่เห็นภาพในห้วงนึก เพราะคำกล่าวหาของเขามีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องมีการพิสูจน์ให้ปรากฏ จะชี้ตัวไปโดยเดาสุ่มหาได้ไม่

ฟอมองหน้าถนัด ฮูร์คอสก์

แน่ใจว่าไม่ผิดตัว———เป็นคนเดียวกับที่เขาเห็นด้วยตาทิพย์ เขาเอื้อมมือแตะไหล่หญิงสาวผมสีทองคนนั้น พลางพูดให้ได้ยินทั่วกันว่า

"นี่คือ—คุณเกรตา!"

ทุกคนเงียบกริบ ต่างหันมาดูหญิงผู้นั้นโดยไม่มีเสียงแม้แต่น้อย จนกระทั่งหญิงสาวสวยผู้นั้น ลุกขึ้นจากที่นั่งและรีบผลุนผลันออกจากห้องไป——เป็นการยืนยันถนัดแน่ว่าถ้อยคำที่ฮูร์คอสกล่าวนั้นเป็นความจริงทุกประการ

ตอนนี้เองที่เกิดเสียงอื้ออึงขึ้นทั้งห้อง เกือบทุกคนลุกจากที่นั่งเข้ามาล้อมหน้าล้อมหลังบีเตอร์ ฮูร์คอส ต่างคนต่างพูดกันจนฟังไม่ได้ศัพท์

นี่เอง, เป็นครั้งแรกที่บีเตอร์ ฮูร์คอสใช้ทิพย-อำนาจของเขา ให้เป็นที่ประจักษ์ต่อหน้ากลุ่มคนจำนวนมาก เป็นการแสดงที่ทุกคนเริ่มให้ความสนใจในตัวของเขา

คำเล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้นแพร่ตัวออกไปอย่างรวดเร็ว ไม่ช้าต่อมาฮูร์คอสก็เป็นนามที่มีใคร ต่อใคร

สนใจมากขึ้นเป็นลำดับ จดหมายจำนวนมากหลั่งไหลมาหาเขา และบางคนก็มาหาเขาด้วยตนเอง เพื่อเชิญไปแสดงความมี *"ตาทิพย์"* ในที่ประชุมและสมาคมต่าง ๆ หลายแห่ง

ปีเตอร์ ฮูร์คอสเริ่มการแสดง

ของเขาเป็นงานจริงจัง โดยวิธีนัดหมายผู้ที่สนใจให้มาพร้อมกันที่บ้านของเขาคราวละ ๑๐—๒๐ คน แล้วอ่านหรือทำนายเหตุการณ์เกี่ยวกับตัวผู้ถามเอง หรือครอบครัวและเพื่อน ๆ โดยที่มีวัตถุสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ที่เกี่ยวข้องกับคนที่ต้องการทราบมาให้เขาสัมผัสเสียก่อน

ต่อมาใน พ.ศ. ๒๔๘๙ ฮูร์คอสก็เริ่มออกแสดงโดยเรียกค่าบ่วยการเป็นรายบุคคล ตามงานที่จัดขึ้นเกี่ยวกับศาสนา หรืองานรื่นเริงต่าง ๆ แต่ก็มิได้แสดงต่อหน้ากลุ่มคนจำนวนมากมายอะไรนัก วิธีแสดงก็คงดำเนินตามเดิม เพียงแต่ว่า ตอนแรกมีคนออกมาแนะนำฮูร์คอสแก่ผู้เข้ามาชมเสียก่อน แล้วเขาก็จะเดินไประหว่างที่นั่งของผู้มาชม ผู้ใดอยากให้เขาอ่านอะไรก็ส่งสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้เขาจับ เขาก็

จะบอกเรื่องราวเกี่ยวกับของสิ่งนั้นให้ฟังเท่าที่เขาทราบ

แน่ละ บีเตอร์ ฮูร์คอสมิได้ทายถูกหรือบอกเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ถูกหมดร้อยเปอร์เซ็นต์ทุกรายไป แต่อย่างน้อยที่สุด ๘๐ ในร้อยครั้งเขาสามารถบอกได้ถูกต้องว่าของสิ่งนั้นเป็นอะไร ? ของใคร ? และเกี่ยวข้องกับบุคคล หรือเหตุการณ์อย่างไรบ้าง โดยที่ฮูร์คอสเองไม่เคยรู้จักตัวหรือล่วงรู้ถึงเหตุการณ์นั้น ๆ มาก่อนเลย

ต่อมาวันหนึ่ง ดาราตัวตลก

ผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งของดัทช์ ชื่อว่า "เบอร์นาร์ด บาเรนส์" ได้มาติดต่อกับฮูร์คอส ชักชวนให้ไปแสดงร่วมกันกับคณะของเขา โดยเสนอให้ค่าบ่วยการคราวละ ๑๐๐ กิลเดอร์ ทุกครั้งที่ออกแสดงซึ่งฮูร์คอสก็ยอมตกลงด้วย แม้ว่าเขายังออกจะรู้สึกประหม่า ต่อการที่จะต้องออกไปยืนแสดงต่อหน้าคนจำนวนมาก นับตั้งแต่ ๖๐๐ คนขึ้นไป

พอถึงกำหนดวันแสดง ฮูร์คอสมีความตื่นเต้นและประหม่าเป็นอย่างมาก เขาไม่อยากออกไปปรากฏตัวบนเวทีนั้นเลย——แต่ว่าชื่อของ **"บีเตอร์ ฮูร์คอส"** ประดิษฐ์ด้วยตัว

อักษรขนาดใหญ่ มีไฟสอดสีประดับงดงามติดเด่นอยู่หน้าโรงเป็นเครื่องบังคับให้เขาต้องออกไป — ถ้าเขายังปรารถนาที่จะหาชื่อเสียงหรือหารายได้จากการแสดงในภายหน้า

ระหว่างที่เวลาแสดงซึ่งกำหนดไว้

๒๐ นาฬิกาตรง ค่อย ๆ เคลื่อนใกล้เข้ามา ฮูร์คอสก็ยิ่งกระวนกระวายหวาดหวั่นมากขึ้นทุกขณะ

แล้วในที่สุด พอได้เวลา ฮูร์คอสก็รวบรวมกำลังใจก้าวออกไปสู่แสงไฟสว่างจ้าหน้าเวทีโรงละคร *"คาส ลังก์"* แห่งกรุงเฮกจนได้ ดาราตัวตลกบาเรนส์เป็นผู้ประกาศแนะนำเขาต่อผู้ชม จากนั้น ฮูร์คอสก็โค้งคำนับรับการปรบมือจากบรรดาผู้มาชม แล้วเขาก็ก้าวลงจากเวทีเดินไประหว่างที่นั่งทั้งสองข้างพลางพูดว่า

"ท่านสุภาพสตรี และสุภาพบุรุษทั้งหลาย

"ข้าพเจ้าทราบดีว่า มีหลายท่านที่เดียวในที่นี้ ที่รู้สึกสงสัย ไม่นึกเชื่อในสิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังจะแสดงต่อไปนี้ จึงขอเรียนกันเสียแต่ตอนแรกนี้ที่เดียวว่า ข้าพเจ้ายินดีที่จะให้

ทุกท่านพิสูจน์ทดสอบหรือตรวจค้นด้วยประการใด ๆ ก็ได้ทุกอย่าง ตามแต่ท่านปรารถนาจะให้ข้าพเจ้ากระทำ หรือท่านอาจจะใช้วิธีพลิกแพลง แฝงเล่ห์กลอย่างไรก็ได้ทั้งนั้น เพื่อให้ท่านได้พิสูจน์จนเป็นที่พอใจ และข้าพเจ้าขอเรียนว่า จะไม่แสดงบนเวทีนี้ —— แต่จะเดินลงไปหาท่านถึงที่นั่งทีเดียว เพื่อให้ท่านเห็นประจักษ์ทั่วกันว่า การแสดงนี้ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้กลอุบายลวงตา แต่อย่างใดอย่างหนึ่งเลย—ไม่มีสายไฟฟ้า ไม่มีไมโครโฟน หรือเครื่องมือประกอบการตบตาท่านผู้ชมแต่ประการใด ——

"ข้าพเจ้าขอปรับความเข้าใจแก่ทุกท่านเสียในตอนแรกนี้ด้วยว่า ข้าพเจ้าไม่รับรองว่าคำตอบของข้าพเจ้าจะถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์เสมอไป—มีผิดพลาดบ้างเหมือนกัน ในส่วนน้อย——เอาละครับ ท่านผู้ใดจะกรุณาส่งสิ่งของอะไรสักอย่างมาให้ข้าพเจ้า จะเป็นนาฬิกาข้อมือ หรือแหวนหรือจดหมาย อะไรก็ได้ครับโปรดส่งมาให้ข้าพเจ้าสักชิ้นหนึ่ง —— แล้วเราจะได้ดูกันต่อไปว่า ข้าพเจ้าจะบอกอะไรได้บ้างเกี่ยวกับของสิ่งนั้น เชิญซิครับ ของอะไรก็ได้ ——"

หญิงคนหนึ่ง ในที่นั้งแถว

หน้าสุด ส่งแหวนวงหนึ่งไปให้ฮูร์คอส เมื่อเขาเดินลงจากเวทีผ่านไปถึงนาง

ฮูร์คอสรับแหวนวงนั้นมากำไว้ แล้วยกขึ้นแตะหน้าผากของเขาชั่วขณะหนึ่ง เพื่อเป็นการย้ำให้ได้รับสัมผัสชัดเจนยิ่งขึ้น — —

"คุณสุภาพสตรีผู้นี้ได้เคยผ่านการสมรสมาแล้ว——"

ฮูร์คอสเริ่มอ่านตาม *'ภาพ'* ที่เขาเห็น "คุณมีบุตร ๒ คนแล้วครับ เวลานี้สามีของคุณกำลังเลี้ยงบุตรทั้งคู่ เพื่อเปิดโอกาสให้คุณไปเยี่ยมมารดาผู้กำลังป่วยอยู่ แต่ว่า—เหตุผลแท้จริงในการที่คุณออกมาจากบ้านเย็นวันนี้ ไม่ใช่ไปเยี่ยมมารดาคุณหรอกครับ คุณออกมาเพื่อพบปะกับสุภาพบุรุษหนุ่มคนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ คุณเดี๋ยวนี้เอง"

เสียงผู้ชมทั้งหมดหัวเราะ

อย่างชอบอกชอบใจ แต่หญิงผู้นั้นต้องอับอายมากอยู่ นี่เองเป็นบทเรียนครั้งแรกของฮูร์คอส นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา

คราวใดที่เขาออกแสดงการอ่านหรือทำนายเหตุการณ์ต่อหน้าผู้ชมจำนวนมาก ๆ เขาจะไม่เอ่ยสิ่งใดที่จะนำความอับอายหรืออึดอัดลำบากใจมาให้แก่ผู้ที่ถามเขาเป็นอันขาด ระหว่างที่เขาจับต้องสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีผู้ยื่นมาให้เขาสัมผัสนั้น ภาพต่าง ๆ ปรากฏผ่าน *'ตาทิพย์'* ของเขาไปมากมาย เป็นหน้าที่ของเขาที่จะต้องตัดสินใจในเสี้ยววินาทีนั้นเองว่า สิ่งไหนควรจะอ่านออกมาให้ปรากฏ หรือสิ่งใดไม่ควรเอ่ยถึง เพราะจะเป็นการก่อความลำบากใจแก่ผู้ถามเขา ด้วยมารยาทเช่นนี้ ฮูร์คอสยึดมั่นเป็นหลักปฏิบัติตลอดมา นับแต่วันแรกที่เล่าถึงข้างบนนั้น

ในกลุ่มคนที่มาชมคืนนั้น มีอยู่หลายคนที่ยังไม่ปลงใจเชื่อ ก็เป็นเรื่องธรรมดาเช่นเดียวกับคนจำนวนมากทุกหนทุกแห่ง ย่อมมีคนติดใจสงสัยไม่ยอมเชื่ออะไรง่าย ๆ จนกว่าตัวจะประจักษ์เหตุผล จนเป็นที่พอใจเสียก่อน ฮูร์คอสเองมิได้ข้องใจหรือรังเกียจผู้ที่มีความคิดดังกล่าวเลย เขาไม่เคยหวั่นเกรงพวกขี้สงสัยเหล่านี้ เพราะ

ตนเองก็แทบจะไม่นึกเชื่อเหมือนกันว่า มีอำนาจพิเศษสามารถล่วงรู้สิ่งต่าง ๆ ที่คนธรรมดาไม่อาจจะรู้ได้ เพราะฉะนั้นเขาจึงคาดไว้ก่อนว่า ทุก ๆ คนที่ได้เห็นการแสดงของเขาคงตั้งข้อสงสัยต่าง ๆ ไม่ยอมเชื่อ จนกว่าเขาจะพิสูจน์ให้เห็นชัดแล้วว่า *"มีประสาทพิเศษ"* จริง

ด้วยการแสดงความบริสุทธิ์ให้ปรากฏชัดแจ้งประกอบกับที่ ฮูร์คอสทายได้ถูกต้องแทบทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นตัวบุคคล เหตุการณ์หรือสถานที่ทั้งอดีตและปัจจุบัน โดยที่เรื่องราวเหล่านั้น ฮูร์คอสไม่มีทางอื่นใดที่เขาจะรู้ล่วงหน้ามาก่อนเลย ก็ทำให้ผู้ที่มาชมสนใจจริงจัง แม้กระทั่งบรรดาคนหนังสือพิมพ์ ซึ่งตามปกติไม่ยอมเชื่ออะไรง่าย ๆ ก็ยังยอมรับในความสามารถเหนือมนุษย์ของปีเตอร์ ฮูร์คอส

- ๒ -

การแสดงต่อหน้าผู้ชมเป็นจำนวนมากเป็นครั้งแรก

ที่โรงละครคาสลังก์ในกรุงเฮกนี้ ฮูร์คอสได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีตลอดเวลา ๕ สัปดาห์ เมื่อสิ้นสุดกำหนดแสดงตามสัญญาที่เขาทำไว้กับดาราตลก เบอร์นาร์ด บาเรนส์แล้ว นายบาเรนส์ชื่นชมเป็นอันมาก ถึงกับชวนให้ฮูร์คอสร่วมไปกับคณะของเขา เพื่อออกแสดงตามนครใหญ่ในทวีปยุโรปต่อไป แต่ฮูร์คอสจำต้องปฏิเสธ เพราะมาถึงตอนนี้ ได้มีประชาชนจำนวนมากจดหมายมาขอร้อง และ

ข้อความช่วยเหลือจากเขา จนเป็นจดหมายกองโต ธรรมดา ฮูร์คอสมีใจเมตตา ปรารถนาจะช่วยแบ่งเบาความทุกข์ยากของเพื่อนร่วมชาติตามกำลังความสามารถอยู่แล้ว เมื่อมาได้รับคำขอร้องมากมายเช่นนี้ เขาก็ต้องตัดสินใจ ทั้งๆที่ตระหนักดีว่า การที่จะออกเที่ยวแสดงไปตามนครใหญ่ๆทั้งหลายในยุโรปนั้นเป็นช่องทางให้เขามีชื่อเสียง มีคนรู้จักมากขึ้น ฮูร์คอสกลับตกลงใจอยู่ช่วยทุกข์ของเพื่อนชาติเดียวกันมากกว่า

นับวันชื่อของบีเตอร์ ฮูร์คอสก็โด่งดังในทางมี *"ตาทิพย์"* จนเป็นที่รู้จักของชาวฮอลันดาทุกชั้น วันหนึ่งต่อมาเขาก็ได้รับจดหมายจากกรมตำรวจเมืองลิมบูร์ก (LIMBURG) ขอเชิญให้เขาไปช่วยคลี่คลายคดีสำคัญคดีหนึ่ง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๐ (แต่เรื่องนี้หากท่านผู้ใดนึกอยากสอบหาข้อเท็จจริงโดยถามไปทางกรมตำรวจ ท่านอาจได้รับคำปฏิเสธก็ได้ เพราะเป็นความจริงอย่างหนึ่งว่าไม่มีกรมตำรวจที่ไหนจะยอมรับอย่างเปิดเผยว่า ตนเองจนปัญญาในการแก้ปัญหาอาชญากรรม จนกระทั่งต้องขอความช่วยเหลือในทางคุณทางไสยหรือผู้ที่มีญาณพิเศษเหนือมนุษย์ หากประชาชนรู้เข้าเช่นนี้คงไม่เป็นการดีแก่กรมตำรวจนั้นแน่)

คดีที่เกิดเป็นปัญหาขึ้นที่กรม

ตำรวจเมืองลิมบูร์ก จนต้องขอความช่วยเหลือจากฮูร์คอสนี้เกี่ยวกับกรรมกรบ่อถ่านหินหนุ่มคนหนึ่ง ชื่อว่า แวน ทอสชิง (Van Tossing) ขณะที่เขากลับจากงานมุ่งหน้าไปบ้านในบ่ายวันหนึ่งได้ถูกยิงตาย

เมื่อมาถึงเมืองลิมบูร์กแล้ว ฮูร์คอสก็ไปพบเจ้าหน้าที่และขอให้ได้สัมผัสกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งของผู้ตาย

ตำรวจส่งเสื้อนอกตัวหนึ่งให้เขา บอกว่าเป็นของผู้ที่ถูกยิงตาย พอฮูร์คอสรับเอาเสื้อนอกตัวนั้นมาถือไว้ในมือเขาก็รู้ได้ว่าคนร้ายที่เป็นมือเพชฌฆาตนั้น เป็นชายวัยกลางคนไว้หนวด และขาเสียข้างหนึ่ง ต้องใส่ขาไม้แทน ทั้งสวมแว่นตาด้วย

ตำรวจที่นั่งฟังดูไม่ใคร่ตื่นเต้นอะไรนัก กลับพูดว่า

"คุณคงมีสายอยู่ในโรงพักของเรากระมัง เราจับผู้ต้องสงสัยมาแล้ว ชื่อเบอร์นาร์ด แวน ทอสชิง ที่จริงก็เป็นพ่อเลี้ยงของผู้ตายนั่นเอง เท่าที่คุณพูดมานะ เรารู้อยู่แล้วนี่ที่ยังไม่เข้าใจกันอยู่ ก็คือ ทำไมพ่อเลี้ยงถึงได้ฆ่าเขา ? คุณบอกได้ไหมว่า... เพราะอะไร ?"

ฮูร์คอสตอบว่า "อีตาพ่อเลี้ยงอยากได้เมียของผู้ตายน่ะซี"

"เรื่องนี้เราก็รู้แล้วอีก ไม่ใช่แต่ตำรวจ—คนทั้งเมืองเขาก็พูดกันให้แซ่ดไปว่า อีตาแก่นั่นอยากได้เมียสาว——"

ตำรวจคงจะลืมไปว่า ความจริงฮูร์คอสเคยมาเมืองลิมบูร์กนานมาแล้ว โดยเคยผ่านมาครั้งสองครั้งและไม่รู้จักใครในเมืองนี้เลย—คราวที่ตำรวจเชิญมา เขาก็เพิ่งมาถึง จึงไม่มีทางที่จะไปสืบเรื่องราวจากใครได้ ทั้งเขาไม่ได้คิดจะทำเช่นนั้นด้วย ฮูร์คอสจึงย้อนถามตำรวจว่า

"เอาละ คุณรู้ตัวคนร้ายรู้ถึงสาเหตุที่จะฆ่ากันแล้ว คราวนี้อาวุธอยู่ไหนล่ะ?"

ตำรวจต้องยอมรับว่าข้อนี้ยังไม่สามารถทราบได้ทั้งๆที่ได้พยายามสืบสวนมาหลายวัน

"ดูบนหลังคาบ้านของแวนทอสซิงคนหนุ่มซี บ้านผู้ตายน่ะ อาวุธซ่อนอยู่ที่นั่น" ฮูร์คอสบอกด้วยความเชื่อมั่น

ตำรวจรีบพากันไปที่บ้านผู้ตาย ให้ปีนขึ้นไปดูบนหลังคา ก็พบว่ามีปืนกระบอกหนึ่งซ่อนอยู่ในรางน้ำฝนตรงชายคา ปืนกระบอกนั้นมีปลอกกระสุนค้างอยู่ ๒ ปลอก

และตรวจสอบลายนิ้วมือที่ปรากฏอยู่กับปืน ก็เป็นของเบอร์-นาร์ด แวน ทอสซิงจริง ๆ เป็นอันว่า ตำรวจได้หลักฐานสำคัญที่มัดตัวผู้ต้องสงสัยอย่างไม่มีทางปฏิเสธ ต่อมาเมื่อนำคดีขึ้นพ่องศาล ผู้พิพากษาก็ตัดสินให้จำคุกแวน ทอสซิง ผู้เป็นพ่อเลี้ยงผู้ตายไว้จนตลอดชีวิต

การที่ได้ตัวคนร้ายที่กระทำ

ผิดจริงมาลงโทษถูกต้อง ตามกระบวนกฎหมาย บ้านเมือง นั้นเป็นเรื่องน่าพอใจ แต่ตำรวจไม่อาจจะทนฟังคำเสียดสี ถากถางหรือพูดเชิงตลกจากพวกหนังสือพิมพ์ เกี่ยวกับวิธีสืบสวนคดีโดยอาศัยคำทำนายของผู้มีญาณพิเศษได้ ฉะนั้นแม้กระทั่งทุกวันนี้ทางการตำรวจก็ไม่ชอบที่จะรับ โดยเปิดเผยว่าคนที่มีประสาทอัศจรรย์กว่าคนธรรมดานั้น มีประโยชน์แก่ทางการเพียงไร ความจริงข้อนี้มีนายตำรวจบางคนพูดกับฮูร์คอสตรง ๆ ว่า

“ขอให้คุณเห็นใจเถอะ คุณปีเตอร์ ผมขอบใจมากที่ช่วยหาอาวุธร้าย หาตัวคนทำผิดมาลงโทษได้ ทั้งๆที่ผมเองก็ไม่อาจเข้าใจเหมือนกันว่า คุณรู้เรื่องเกี่ยวกับคดีได้ยังไง ใน

เมื่อคุณไม่ได้ติดต่อพบปะกับผู้ที่รู้หรือเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเลย ถ้าผมไปบอกพวกหนังสือพิมพ์ว่า คดีนี้เสร็จสิ้นลงได้เพราะวิธีประหลาดของคุณ และผมเองก็เชื่อด้วยว่าประสาทพิเศษผิดกว่าคนอื่น ๆ นี่มีประโยชน์ใช้ได้จริงในการสืบสวนคดีต่างๆ ทำนองเดียวกับที่เราใช้เครื่องจับเท็จ หรือใช้การตรวจสอบรอยนิ้วมือ ผมก็คงจะถูกหัวเราะกลายเป็นตัวตลกและถูกหาว่า หมดปัญญาต้องหาพวกยกเมฆ เพ่งกสิณเพ่งลูกแก้วมาช่วยสืบคดี นี่แหละครับ คุณปีเตอร์ ผมเห็นว่าเราจะต้องอดใจรอไปอีก รอจนกว่าจะถึงเวลาที่ประชาชนทั่วไปยอมเชื่อยอมรับ เห็นประจักษ์ในความสามารถพิเศษของคุณ ตอนนั้นแหละ คนทั่วไปก็จะต้องเชื่อมั่นจริง ๆ อย่างเดียวกับที่ผมเชื่อคุณ"

เรื่องนี้น่าเห็นใจฝ่ายตำรวจ

อยู่ แต่ท่านผู้อ่านคงจะได้ทราบบ้างแล้วว่า ความสามารถรับรู้เหนือประสาททั้งห้าของมนุษย์นี้ (Extra—Sensory Perception) นักวิทยาศาสตร์ชั้นนำจำนวนมากในปัจจุบันยอมรับว่าเป็นของมีจริง

การที่มีผู้ศึกษา ค้นคว้าในวิชาแขนงที่เรียกว่า "Parapsychology" เป็นเครื่องยืนยันปรากฏการณ์ เรื่อง *"ประสาทพิเศษ"* นี้ว่ามีอยู่แน่นอน และกำลังมีผู้ใฝ่ใจหาความรู้ในทางนี้อยู่ไม่น้อยด้วย

การค้นคว้าทางจิต (Psychical Research) หรือเรียกกันอีกอย่างหนึ่งว่า "Parapsychology" หมายถึงการศึกษาเกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางจิต ซึ่งไม่สามารถอธิบายให้เข้าใจแจ่มแจ้งได้ โดยหลักการทางวิทยาศาสตร์ อันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป

วิธีใช้หลักการและระเบียบ

อันเข้มงวดทางวิทยาศาสตร์ เข้าค้นคว้าหาความรู้ในด้านผิดแปลกจากสิ่งที่ปรากฏตามธรรมดา หรือ *"เหนือธรรมชาติ"* นี้เป็นเรื่องที่นับได้ว่าค่อนข้างใหม่อยู่ เริ่มมีผู้สนใจและรวมกันตั้งเป็นสมาคมขึ้น ในพระมหานคร ลอนดอนเป็น ครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๔๒๕ เรียกว่าสมาคมค้นคว้าทางจิต (Society for Psychical Research) ในตอนแรกนั้นก็มุ่งไปในทางพยายามแยกวิญญาณศาสตร์ การทรงเจ้าเข้าผี และไสยศาสตร์ออก

เสียจากกฎการทางจิตแท้ๆ (Psychical phenomena) เฉพาะอย่างยิ่ง มีการพิสูจน์และสืบสวนคนทรงเจ้าเข้าผี ซึ่งอวดอ้างว่าสามารถปลุกเรียกวิญญาณและบีศาจต่าง ๆ ได้ เรื่องทำนองนี้มีมากมายในอังกฤษแม้กระทั่งสมัยปัจจุบัน

นอกจากนั้น ทางสมาคมค้นคว้าทางจิต ยังได้ศึกษาพิสูจน์ถึงการเขียนหนังสือได้เอง (เห็นจะทำนองเดียวกับการเล่นผีถ้วยแก้ว) การอวดอ้างว่าสามารถทำให้ตัวเบาขนาดลอยไปมาในอากาศได้ (Levitation) การถอดวิญญาณ และการแสดงให้ได้ยินเสียงแปลก ๆ มีเสียงเคาะ เสียงเลื่อนโต๊ะเก้าอี้และปรากฏเป็นถ้วยชามลอยขึ้นได้เองเหล่านี้เป็นต้น ข้ออวดอ้างดังกล่าวที่ว่าเป็นไปเพราะอำนาจทางวิญญาณ หรือไสยศาสตร์ ก็ถูกสมาคมนี้พิสูจน์ให้ประจักษ์ชัดว่าเป็นเรื่องเสแสร้งแกล้งทำหลอกลวงผู้มาชมเสียมากกว่า

ผู้ที่มีส่วนร่วมในการก่อตั้ง

สมาคมค้นคว้าทางจิตแห่งลอนดอนขึ้นเป็นครั้งแรก ผู้หนึ่งคือ เอฟ. ดับลิว. เอช. ไมเออรส์ ได้เขียนเล่าการปฏิบัติงานของสมาคมในระยะแรกนี้ไว้ในหนังสือ Human Personality and

it's Survival of Bodily Death (๑๙๐๓) ซึ่งท่านผู้อ่านที่สนใจอาจจะติดตามค้นคว้าได้

ทางสหรัฐอเมริกาก็มีการตั้งสมาคมทางจิตขึ้นด้วยเช่นเดียวกัน เจ.เอส.ไฮสล็อป เป็นหัวหน้าในการนี้ด้วยผู้หนึ่ง ได้มีการศึกษาค้นคว้าเรื่องราวทางจิตกันมากมาย ในระยะเวลาหลายปีที่ล่วงมา งานที่เป็นที่รู้จักกันแพร่หลายที่สุดคืองานของ เจ.บี.ไรน์ แห่งมหาวิทยาลัยดยุ๊ค (Duke University)

การศึกษาค้นคว้าส่วนใหญ่ หนักไปในทางความสามารถรับรู้ได้เหนือประสาทธรรมดา ซึ่งไรน์ได้เป็นคนให้ชื่อว่า "Extrasensory Perception" โดยรวมเอาการติดต่อทางใจโดยไม่เห็นตัว (Telepathy) ทิพยจักษุ (Clairvoyance) และความสามารถรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า (Foreknowledge) เข้าไว้ด้วยกัน

นอกจากนี้ ทางมหาวิทยาลัยดยุ๊ค ยังตั้งหอทดลองในด้าน Psychokinesis คือ การใช้พลังจิตบังคับสสารโดยตรง

ทางประเทศอังกฤษนั้นเล่า งานของเวทลีย์ คาริงตัน และ เอส.จี.โซล ก็ดำเนินไปพอ ๆ กับ เจ.บี.ไรน์ เหมือนกัน วิธีศึกษาที่ขึ้นหน้าขึ้นตากว่าอย่างอื่นได้แก่การเดารูปภาพและ

ไพ่ป๊อก แม้ว่าจะมีนักวิทยาศาสตร์นามอุโฆษหลายท่านยอมรับผลงานด้านนี้ก็จริง แต่ยังมีผู้วิพากษ์วิจารณ์ในการค้นคว้าทางจิตกันอยู่ไม่น้อย อย่างไรก็ตาม ทางมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ และฮาร์วาร์ด ซึ่งมีชื่อคนรู้จักกันดีทั่วโลก ก็ได้ตั้งทุนอุดหนุนผู้ค้นคว้าทางนี้ขึ้นแล้ว อีกนัยหนึ่งที่มหาวิทยาลัยเกรินนิงเง่นก็จัดให้มีหอปฏิบัติการค้นคว้าทางจิต มีนักวิทยาศาสตร์ทำงานกันอย่างขะมักเขม้นอยู่ทุกวันนี้ ก็พอจะเป็นเครื่องยืนยันถึงความสำคัญในเรื่องนี้ได้กระมัง

หนังสือที่ควรอ่านเพิ่มเติมในเรื่องค้นคว้าทางจิต คือ—

—Thought Transference (๑๙๔๖) by Whately Carington

—Reach of the Mind (๑๙๕๗) by J.B. Rhine

ในนครนิวยอร์คเอง ก็ยังมีสถาบันค้นคว้าเรื่องประสาทพิเศษ Research Institute for Extrasensory Perception ซึ่งหากเป็นที่สนใจ ก็จะได้นำ *วิธีฝึกฝนให้เกิดความสามารถพิเศษขึ้น* มาเล่าสู่กันฟังในโอกาสต่อไป

ขอย้อนเล่าถึงเรื่องราวของ

นายบีเตอร์ ฮูร์คอส ผู้มีตาทิพย์ของเราต่อไปอีก

เขาเล่าว่า ยังจำถึงเรื่องประหลาดเรื่องหนึ่ง ที่เขาเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย เป็นเรื่องของ โจอันนา เกรามัน หญิงอายุ ๗๖ ปี เป็นแม่บ้านของนักบวชคนหนึ่งในเมืองเล็ก ๆ ชื่อบอร์เกอร์เฮาท์ ใกล้เมืองอันทเวิร์ป ประเทศเบลเยี่ยม เรื่องเกิดขึ้นเมื่อกลางฤดูร้อนในปี พ.ศ. ๒๔๙๐ โดยทางการตำรวจเมืองบอร์เกอร์เฮาท์มีหนังสือมาเชิญฮูร์คอสไป

ตำรวจมีความประสงค์จะให้ ฮูร์คอสช่วยคลี่คลายคดีแปลกเรื่องหนึ่ง ที่ทำให้ตำรวจงงงวยไปตาม ๆ กัน ต่อไปนี้เป็นเรื่องราวที่ตำรวจเล่าให้ฮูร์คอสฟัง — —

ตอนสายวันหนึ่ง มีเสียงหวีดร้องน่าตกใจ

ดังมาจากบ้านของฟาเธอร์ฟรินท์ นักบวชประจำโบสถ์คาธอลิกในเมืองบอร์เกอร์เฮาท์ คนที่เดินผ่านมาจึงรีบเข้าไปดู ก็พบนางโจอันนา เกรามัน ถูกผูกมือไขว้หลังแล้วมัดติดกับเก้าอี้ พอแก้ออกให้ นางก็เล่าว่า ได้มีผู้ร้าย ๒ คนเข้ามาทุบตีฟาเธอร์ฟรินท์จนตาย แล้วจับนางมัดไว้กับเก้าอี้ ก่อนที่จะหนีไป

ชาวบ้านที่มาช่วยก็รีบแจ้งให้ตำรวจทราบ เมื่อตำรวจ

มาถึง ตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ ก็พบนักบวชผู้นั้นนอนสิ้นใจอยู่ เท่าที่เห็นก็คาดว่า คงจะถูกรัดคอจนตาย เพราะมีรอยช้ำคล้ำเขียวที่คอด้วย นางโจอันนาเศร้าโศกสะอึกสะอื้นเล่าให้ตำรวจฟังว่า ๒—๓ ชั่วโมงก่อนหน้านั้น มีชายแปลกหน้า ๒ คนได้เข้ามาหาฟาเธอร์ ฟรินท์ ออกปากขอยืมเงินเพื่อไปลงทุนทำการค้า เรื่องนี้เป็นที่รู้กันทั่วไปในเมืองเล็ก ๆ นั้นว่า นักบวชผู้นี้ได้รับมรดกจำนวนมากจากญาติคนหนึ่ง ครั้นฟาเธอร์ ฟรินท์ปฏิเสธ สองชายคนร้ายก็ทุบตีและรัดคอท่านจนสิ้นใจ

ตำรวจได้ความดังกล่าว ก็สืบหาคนแปลกหน้าในเมือง พบว่ามีเข้ามา ๒ คนจริง ๆ จึงจับตัวส่งเข้ากรงในฐานต้องสงสัยฆ่านักบวชตาย แม้ว่าชายทั้งคู่จะปฏิเสธและอธิบายอย่างไรว่า ตัวไม่ได้เข้าไปใกล้กรายบ้านนักบวชนั่นเลย ในเวลาที่นางโจอันนาอ้างว่าเกิดเหตุร้ายขึ้น ตำรวจก็ยังไม่ยอมฟัง เพราะบังเอิญทั้งสองไม่สามารถหาพยานมายืนยันได้ว่า ระหว่างเวลานั้นตัวอยู่ที่ไหน และกำลังทำอะไรอยู่ ก็เป็นธรรมดาในเมืองเล็ก ๆ ทั่วไป ที่เกิดเรื่องอะไรร้ายแรงขึ้น คนต่างถิ่นที่เพิ่งเข้ามาก็มักจะถูกสงสัยไว้ก่อนเสมอ

เมื่อตำรวจรวบชายแปลกหน้าทั้งสอง เข้ากรงไปเรียบร้อยแล้ว ก็เกิดสืบได้ข้อเท็จจริงบางอย่างที่ทำให้เป็นปัญหาแก้ไม่ตกขึ้น เพราะปัญหาเหล่านี้แหละ ที่ตำรวจต้องเชิญปีเตอร์ ฮูร์คอสมาขอความช่วยเหลือ

คือเดิมทีเดียว ฟาเธอร์

ฟรินท์ได้ทำพินัยกรรม จะยกที่ดินส่วนหนึ่งที่ได้มรดกมาให้กับแม่บ้าน—นางโจอันนา แต่ต่อมาเกิดมีเรื่องขัดใจกันขึ้นหลายอย่าง จนกระทั่งก่อนถึงแก่กรรมไม่กี่วัน นักบวชถึงกับออกปากว่า เห็นจะต้องแก้พินัยกรรมใหม่เสียแล้ว เรื่องนี้เองที่ทำให้ตำรวจชักไม่แน่ใจว่าชาย ๒ คน ที่ถูกขังอยู่นั้นจะเป็นผู้กระทำผิดจริง เมื่อฮูร์คอสฟังเรื่องแล้วก็ขอให้เขาได้สัมผัสกับสิ่งที่เคยเป็นของผู้ตาย และของนางแม่บ้านนั้นด้วย

ตอนที่เขาเหยียบย่างเข้าไปในบ้านนักบวช ผู้ล่วงลับไปแล้วนั่นเอง ฮูร์คอสก็ทราบได้ว่า ชายที่ต้องสงสัยทั้งสองไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องนี้ และนางโจอันนาก็ไม่บริสุทธิ์จริง อย่างที่นางพยายามแสดงให้คนอื่น ๆ เห็น

ฮูร์คอสเข้าใจเรื่องได้ตลอดว่า นางแม่บ้านมีลูกชาย

คนหนึ่ง ลูกชายคนนี้เองขอให้นางโจอันนาช่วยจัดการอย่างใดอย่างหนึ่งตามแต่จะสะดวก ขอให้ได้เงินมาให้เขาเป็นใช้ได้ นางโจอันนาก็หาเงินให้ลูกด้วยวิธีต่าง ๆ มาหลายปีแล้วจนกระทั่งเมื่อเร็ว ๆ นี้ นักบวชไม่ยอมให้เงิน หรือให้ความช่วยเหลือใด ๆ แก่ลูกชายนางอีกต่อไป

เจ้าลูกชายก็อธิบายให้แม่เข้าใจว่า ไหน ๆ นักบวชก็ทำพินัยกรรมยกที่ดินส่วนหนึ่งให้แล้ว จะต้องรอไปจนกระทั่งท่านตายเสียก่อนทำไม พูดกับท่านให้ท่านโอนให้เป็นกรรมสิทธิ์เสียตอนนี้เลยจะเหมาะกว่า จะได้ไม่ต้องคอยอ้อนวอนขอเงินท่านบ่อย ๆ แต่นางโจอันนาคงไม่กล้าพูดกับนักบวชต่าง ๆ จนถึงวันเกิดเหตุเจ้าลูกชายเข้าไปหาฟาเธอร์ ฟรินท์ด้วยตนเอง แล้วบอกว่าแทนที่จะให้แม่เขาต้องคอยไปอีกไม่รู้นานเท่าไร ขอให้โอนที่ดินส่วนที่จะยกให้แต่เดี๋ยวนั้น จะได้เสร็จเรื่องกันไปเสียที ข้างฟาเธอร์ ฟรินท์ได้ยินเข้าเท่านั้น ก็บอกว่าจะไม่ให้เงินทองข้าวของอะไรแก่แม่ของเขาอีกเลย เพราะรู้ดีว่าเป็นแผนการของสองแม่ลูกที่จะหลอกเอาเงินจากท่านเท่านั้น

พอได้ยินเช่นนั้น นางโจอันนาก็เข้าข้างลูกชายเถียง

กับฟาเธอร์ ฟรินท์ ด้วยถ้อยคำรุนแรงยิ่งขึ้นทุกขณะ จนเจ้าลูกชายระงับโทสะไว้ไม่อยู่ โผนเข้าชกต่อยนักบวช แล้วปลุกปล้ำกันเป็นพัลวัน ฝ่ายฟาเธอร์ ฟรินท์อายุไม่ใช่น้อยแล้ว สู้อยู่ครู่เดียวก็เสียทีถูกหนุ่มลูกชายนางแม่บ้านเหวี่ยงเอาล้มลงไปศีรษะฟาดเข้ากับแง่เตาผิง เป็นแผลฉกรรจ์ ครู่เดียวต่อมานักบวชก็ถึงแก่กรรม

เมื่อเรื่องกลับกลายร้ายแรงถึงเพียงนั้น นางโจอันนากับลูกชายก็ตกใจกลัว ทั้งสองคนช่วยกันหาทางเอาตัวรอด โดยปั้นเรื่องมีคนแปลกหน้าเข้ามาขอยืมเงินนักบวชขึ้น แล้วเจ้าลูกชายก็มัดแม่ไว้กับเก้าอี้ตามแผนที่คิดกันไว้ จากนั้นมันก็หนีออกไปทางประตูหลัง นางโจอันนารออยู่พักหนึ่งคะเนว่าลูกของนางไปได้ไกลแล้ว จึงส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือขึ้น

นอกจากนั้น เพื่อเป็นเครื่องยืนยันเรื่องผู้ร้ายเข้ามาทำอันตรายนักบวชให้เห็นชัดยิ่งขึ้น สองแม่ลูกเอาผ้าพันคอมารัดรอบคอศพ ทำให้เป็นรอยช้ำคล้ำเขียวขึ้นให้ดูสมจริง เสร็จแล้วก็โยนผ้าพันคอผืนนั้นไปไว้ในห้องใต้ถุน

ฝ่ายตำรวจเมื่อได้ฟังคำของ

บีเตอร์ ฮูร์คอส ก็คล้อยตามในเหตุผลที่น่าฟังอยู่มาก และต่อมาเรื่องราวที่ฮูร์คอสเล่าก็ยิ่งถูกต้องชัดเจน ในเมื่อค้นได้ผ้าพันคอผืนที่สองแม่ลูกใช้รัดคอนักบวช จากข้างประตูห้องใต้ถุน ตรงกับที่เขาว่าไว้ไม่มีผิด

ฮูร์คอสขอนุญาตตำรวจไปพบกับนางโจอันนา ซึ่งกำลังรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ตอนแรกนางก็ปฏิเสธคำกล่าวหาของเขาทุกอย่าง แต่เมื่อถูกยืนยันเอาด้วยหลักฐานที่แก้ตัวไม่ขึ้น นางก็ยอมรับสารภาพในเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดว่า นางไม่ได้ตั้งใจจะทำให้นักบวชถึงตายเลย แต่เป็นคราวเคราะห์ที่ท่านบังเอิญล้มลงฟาดถูกแง่เตาผิงเข้า ฝ่ายลูกชายนางนั้น ได้ยินว่าจะหนีไปอยู่ทวีปอเมริกาใต้ ส่วนตัวนางโจอันนาเอง ต่อมาเจ้าหน้าที่ต้องส่งตัวไปโรงพยาบาลโรคจิต เพราะเหตุร้ายที่เกิดขึ้น ประกอบกับความเศร้าความเสียใจในความผิดของตนทำให้จิตใจของนางวิกลวิการไป

ส่วนชายแปลกหน้าสองคนที่ถูกจับ ในฐานต้องสงสัยนั้น เมื่อเจ้าหน้าที่ได้ตัวคนกระทำผิดจริงแล้วก็ได้รับคำขอขมาและปล่อยตัวพ้นข้อหาไป

หลังจากคดีนักบวชนี้ไม่นาน ปีเตอร์ ฮูร์คอสก็ได้รับคำขอร้องให้ไปช่วยสืบสวนคดีอาชญากรรมที่นับว่าแปลกประหลาดที่สุดคดีหนึ่ง โดยที่เขาต้องใช้ความสามารถพิเศษทางจิต เพื่อเป็นเครื่องมือสำคัญในการคลี่คลายคดีอย่างที่ไม่ใคร่จะพบกันในเรื่องอื่น ๆ——

เรื่องมีอยู่ว่าในเดือนเมษายน

พ.ศ. ๒๔๙๑ ชายคนหนึ่ง ชื่อ ยอร์ช คอร์เนลิส ผู้เคยเป็นสมาชิกที่ได้ประกอบวีรกรรมอย่างกล้าหาญ ในหน่วยใต้ดินของเบลเยี่ยมมาแล้ว เกิดหายไปอย่างเร้นลับจากเมืองเคนท์ บรรดาลูกเมียพี่น้องและเพื่อนฝูงพากันเดือดร้อน กลุ้มใจเป็นอย่างมากและได้นำความไปแจ้งแก่ตำรวจ เมื่อเจ้าหน้าที่สอบสวนปากคำบรรดาญาติพี่น้องดู ก็ได้ความว่าคอร์เนลิสมีสุขภาพสมบูรณ์ดี ทั้งไม่มีปัญหาเดือดร้อนทางการเงินแต่อย่างใด ซึ่งเรื่องนี้ยิ่งทำให้เจ้าหน้าที่ยุ่งยากในการสืบหาตัวยิ่งขึ้นอีก

สองสัปดาห์ต่อมา นายท้ายเรือรับส่งผู้โดยสารข้ามแม่น้ำไลอี (Leie) จากหมู่บ้านดรงเง่น (Drongen) ไปที่ท่าเมืองเคนท์ ได้รับรายงานจากลูกเรือว่า สมอที่กะทอดลงไป

เกิดมีอันเป็น ไม่ทราบว่าไปขัดอะไรอยู่ใต้น้ำ จึงกว้านไม่ขึ้นเอาเสียเลย

หลังจากที่ได้ช่วยกัน กว้านอย่าง สุดกำลังอยู่ พักใหญ่ ก็เอาสมอขึ้นมาสู่ผิวน้ำได้ พอโผล่พ้นน้ำขึ้นมา กัปตันต้องร้องสั่งให้หยุดกว้านทันที เพราะปรากฏว่าสมอเจ้ากรรมตัวนั้นเกี่ยวเอาศพชายคนหนึ่งขึ้นมาด้วย

นายท้ายเรือเร่งให้ลูกน้อง

เรียกตำรวจโดยด่วน เมื่อเจ้าหน้าที่มาชันสูตรพลิกศพตามระเบียบก็พบนามบัตรในกระเป๋าเสื้อผู้ตาย จึงเป็นอันรู้ได้แน่ว่า ศพนั้น คือยอร์ช คอร์เนลิส ที่ญาติพี่น้องมาแจ้งความไว้ว่าหายสาบสูญไปนั่นเอง ร่างของศพนั้นแหลกเหลวมีแผลเปรอะยับเยิน กระโหลกศีษระก็แตกยุบเข้าไป บาดแผลเหล่านี้จะเกิดขึ้นก่อน หรือหลังจาก ที่คอร์เนลิสสิ้นใจไปแล้ว แพทย์ตำรวจไม่สามารถจะยืนยันได้ เท่าที่เห็นศพยังแต่งกายอยู่ในชุดที่เขาออกจากบ้านไป เว้นแต่รองเท้าข้างซ้ายหายไปข้างหนึ่ง

ในตอนแรกนี้ แพทย์ทางตำรวจลงความเห็นว่า

"ยอร์ช คอร์เนลิส ถึงแก่กรรมด้วยการเผชิญภัย สาเหตุการตายยังไม่ทราบชัด"

แน่ละ บรรดาพี่น้องลูกเมีย

และเพื่อน ๆ ของผู้ตาย ไม่อาจจะพอใจในความเห็นของแพทย์ตำรวจดังกล่าวได้ ทั้งผู้ตายก็มีศัตรูอยู่ไม่น้อยในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง โดยเฉพาะพวกเยอรมันและชาวเบลเยี่ยมที่ฝักใฝ่เอาใจเข้าข้างพวกเยอรมันด้วย พวกญาติพี่น้องของคอร์เนลิสเข้าใจว่าเขาถูกฆาตกรรม แต่ทางด้านตำรวจนั้นไม่มีทางที่จะสืบสวนเรื่องราวต่อไปอีก เพราะไม่มีหลักฐานหรือร่องรอยอื่นใด ที่พอจะเป็นแนวทางให้ค้นคว้าต่อไปอีกเลย

หลังจากที่คดีนี้ *"เสร็จสิ้น"* ไปตามทางการไม่นาน นัก บีเตอร์ ฮูร์คอสของเราก็มีโอกาสไปแสดงความสามารถน่าอัศจรรย์ของเขาในเมืองเคนท์ ระหว่างที่แสดงอยู่ในคืนหนึ่ง ก็มีผู้มาชมยื่นซองใส่ภาพถ่ายปิดผนึกเรียบร้อยมาให้เขาดูในการแสดงของฮูร์คอสนั้น เขาได้แจ้งให้ผู้มาชมทราบว่า ถ้าจะให้เขาอ่านหรือทายเรื่องราวจากภาพถ่ายใด ๆ ก็ขอให้ใส่ซองปิดผนึกให้มิดชิดเสียก่อน เพราะเขาพบว่าถึงเขา

จะเห็นภาพนั้นหรือไม่ก็ตาม เพียงแต่ได้สัมผัสเขาก็บอกเรื่องราวของภาพนั้นได้หมดเหมือนกัน ทั้งเป็นการยืนยันให้พวกที่ข้องใจสงสัยในเรื่อง "*ตาทิพย์*" เห็นถนัดด้วยว่าความสามารถเหนือมนุษย์อื่นของเขานั้น ไม่เกี่ยวข้องกับสายตาหรือประสาททั้งห้า เท่าที่เราทุกคนมีอยู่แล้วนี่เลย

เมื่อฮูร์คอส ได้รับซองใส่

ภาพถ่ายที่มีคนส่งมาให้เขา "*ดู*" เขาสัมผัสอยู่ประเดี๋ยวหนึ่ง แล้วก็ขอให้คนที่ส่งซองนี้ให้เขายืนขึ้น พอชายผู้นั้นยืนขึ้นแล้วฮูร์คอสก็บอกว่า

ในซองนี้ ผมเห็นภาพคนที่ถึงแก่กรรมไปแล้ว (หมายถึงคอร์เนลิส) ——คุณคิดว่าเขาคงจะจมน้ำตายเอง แต่นั่นไม่จริงครับ เขาถูกฆ่าต่างหาก ถูกตีด้วยประแจเลื่อนตัวใหญ่จนกระโหลกยุบ แล้วโยนศพลงแม่น้ำไป——"

ชายผู้นั้นดูท่าทางงันไปชั่วครู่ แล้วเขาก็มิได้ซักอะไรต่อไปอีก วงศาคณาญาติของคอร์เนลิสที่มาดูอยู่ด้วยในคืนนั้นรออยู่จนการแสดงของฮูร์คอสสุดสิ้นลง จึงเข้าไปหาฮูร์-คอสขอให้เขาเล่าเรื่องตามที่เห็นจาก "*ตาทิพย์*" ให้ตำรวจฟัง

ฮูร์คอสยินดีช่วยเหลือเต็มที่

เพราะมติประจำใจของเขา คือความพยายามช่วยเหลือผู้ที่ได้รับความทุกข์ เป็นสิ่งที่เขาปรารถนาที่สุด จากนั้นญาติของคอร์เนลิสาก็พาเขาไปที่สถานีตำรวจ เมื่อเขาเล่าให้ฟังนั้น เจ้าหน้าที่มีท่าที่สุภาพดี แต่ยังไม่ปลงใจเชื่อถ้อยคำของฮูร์คอสสนิทนัก แต่ก็ยอมเอารองเท้าที่พบติดอยู่กับศพมาให้เขาดู เมื่อฮูร์คอสได้สัมผัสรองเท้าของศพก็รู้ได้ว่า คนร้ายที่ฆ่าคอร์เนลิสนี้มี ๒ คนด้วยกัน และได้หนีไปอยู่เมืองเบรดาในประเทศฮอลแลนด์แล้ว

เมื่อเป็นเช่นนี้ ตำรวจที่เมืองเคนท์ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ เพราะไม่มีหลักฐานเพียงพอที่จะขอร้องให้ทางการตำรวจฮอลแลนด์ จับตัวผู้ต้องสงสัยส่งข้ามแดนมาให้ได้ ฝ่ายฮูร์คอสตกลงใจที่จะจัดการเรื่องนี้ด้วยตนเอง เขาจึงไปที่เมืองเบรดาทันที

ตำรวจที่เมืองนั้นได้ฟังเรื่องแล้ว ก็ยินดีให้ความช่วยเหลือเท่าที่จะทำได้ แต่ก็ยังไม่รู้ที่จะทำประการใด ในเมื่อไม่มีหลักฐานอะไรอีก นอกจากคำเล่าของฮูร์คอสเท่านั้น ตอนนี้ฮูร์คอสก็นึกขึ้นได้ว่า คอร์เนลิสเคยเป็นพลพรรคกู้ชาติของ

เบลเยี่ยมมาก่อน จึงขอตำรวจดูภาพของพวกชาวเมืองที่ผึ้กใฝ่อยู่กับพวกนาซีเยอรมันระหว่างสงคราม ตำรวจก็ค้นเอาสมุดภาพมาให้ดู ฮูร์คอสค้นหาอยู่ครู่เดียวก็พบรูปชาย ๒ คน ที่เป็นผู้ฆ่าคอร์เนลิส

ระหว่างที่ดูภาพคนทั้งคู่อยู่นั่นเอง ก็ปรากฏแวบขึ้นในใจฮูร์คอสว่า คนร้ายหนีไปอยู่ที่เมืองแอนทเวิร์ปแล้ว

ฮูร์คอส ตามไปที่แอนทเวิร์ป

อย่างไม่ลดละ ตำรวจที่นั่นให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีโดยประกาศจับคนทั้งสอง และมีภาพถ่ายแนบติดไปด้วย เพียงไม่กี่วันต่อมา ชายทั้งคู่ก็ถูกจับตัวได้แล้วส่งกลับไปที่เมืองเคนท์ ที่นั่นเจ้าหน้าที่ส่งตัวขึ้นฟ้องศาล และด้วยหลักฐานต่าง ๆ ยืนยัน ศาลจึงพิพากษาให้ประหารตามความผิดที่ฆ่าคอร์เนลิส จากการนำสืบของพยานโจทก์หลายปากยืนยันว่า ผู้ร้ายทั้งสองเคยยอมตัวเข้าเป็นพรรคพวกของนาซีเยอรมัน และเมื่อสงครามสงบลงแล้ว ก็ถูกลงโทษจำคุกด้วยถ้อยคำของคอร์เนลิส ที่ปรักปรำเป็นพยานปากสำคัญถึงความผิดของเขาทั้งคู่ พอพ้นโทษออกมาแล้ว ทั้งสองก็พยายามค้นหาคอร์เนลิส

จนพบ แล้วลอบทำร้ายโดยใช้ประแจเลื่อนขนาดใหญ่ทุบตีจนตาย ทั้งสองแก้แค้นได้สำเร็จก็จริง แต่ก็ต้องชดใช้การล้างแค้นนั้นด้วยชีวิตของตัว

ผลสำเร็จในคดีนี้ทำให้ชื่อ

เสียงของบีเตอร์ ฮูร์คอสโด่งดังยิ่งขึ้น เพราะไม่เพียงแต่เขาช่วยหาตัวคนร้ายจนพบเท่านั้น เขายังใช้ความสามารถพิเศษแสดงให้เห็นชัดว่า คอร์เนลิสมิได้สิ้นชีวิตเพราะการเผชิญภัยอย่างที่แพทย์ตำรวจสันนิษฐาน แต่ถูกฆ่าต่างหาก ถ้าฮูร์คอสไม่พูดเรื่องนี้ขึ้นมา คอร์เนลิสก็คงตายเปล่าไม่มีปัญหา อย่างไรก็ดี คดีนี้เป็นเครื่องพิสูจน์ความสามารถของฮูร์คอสอย่างที่เขาต้องแสดงความรู้หนักหนายิ่งกว่าครั้งใด ๆ ที่เคยแสดงมาก่อน — — **แต่ฮูร์คอสก็มั่นใจในตนเองมาตั้งแต่ตอนต้นปี ๒๔๘๖ แล้วว่าประสาทพิเศษเหนือมนุษย์อื่นของตัวนั้น เป็นที่เชื่อถือได้จริง**

ต่อมาฮูร์คอสได้ รับเชิญให้ไปแสดงความ สามารถต่อหน้าคนดูนับพัน ๆ ที่นครปารีสในระหว่างการกุศล เพื่อหารายได้ให้กับองค์การทหารกองหนุน ซึ่งนับได้ว่าเป็นการ

แสดงครั้งแรกที่สำคัญของฮูร์คอส ในประเทศฝรั่งเศส

บรรดาหนังสือพิมพ์ฝรั่งเศสพากันทึ่ง และนิยมชมชื่นในความสามารถของฮูร์คอสเป็นอันมาก จนมีผู้แทนหนังสือร่วมกันมาขอร้องให้ฮูร์คอสเปิด *"เพรสส์ คอนเฟอเรนส์"* หรือประชุมให้สัมภาษณ์แก่หนังสือพิมพ์ขึ้นในวันต่อมา ในโรงแรมที่เขาไปพักอยู่นั้นชื่อโรงแรมลองเดรอะ ที่ถนนวิคเตอร์ ฮิวโก

ผลจากการให้สัมภาษณ์

หนังสือพิมพ์วันนั้น นับว่าช่วยให้มีประชาชนสนใจตัวเขามากขึ้น วันต่อมาเขาก็ได้รับโทรศัพท์จากอธิบดีกรมตำรวจ——ถามมาว่า ที่เขาออกแสดงต่อหน้ามหาชนนั้น เขามีใบอนุญาตตามระเบียบหรือเปล่า ?

ฮูร์คอสงง แต่ก็ตอบไปตรง ๆ ว่า——ไม่มี

"ถ้างั้นคุณก็ทำผิดกฎหมายฝรั่งเศสเข้าแล้วละซี คุณฮูร์คอส ในฐานเป็นนักแสดง โดยไม่ได้รับอนุญาตเสียก่อน——"

ฮูร์คอสอธิบายต่อไปว่า เขาไม่รู้กฎหมายฝรั่งเศส

มาก่อนเลย แต่ก่อนที่จะเอาโทษกับเขา ก็ขอให้ท่านอธิบดีตำรวจโปรดเห็นใจด้วยว่า ที่เขาแสดงไปนั้น ที่จริงก็เพื่อช่วยการกุศลต่างหาก และเขาก็ไม่ได้แสดงมหรสพหรือจำอวดแต่อย่างหนึ่งอย่างใด เพียงแต่อ่านให้ผู้ชมฟังถึงเรื่องราวเกี่ยวกับตนเองเท่านั้น โดยไม่มีฉาก ไม่มีเครื่องประกอบการแสดงแม้แต่อย่างเดียว จึงไม่ใช่นักแสดงอาชีพเหมือนคนอื่น ๆ เขา

ระหว่างที่พูดโต้ตอบทาง

โทรศัพท์อยู่นั้น ฮูร์คอสบอกตัวเองได้ว่าทางกรมตำรวจฝรั่งเศส ต้องการอะไรสักอย่างหนึ่งจากเขา เรื่องทักถามถึงใบอนุญาตการแสดงนี้ เป็นเพียงเครื่องบังหน้าเท่านั้น ครู่หนึ่งต่อมาเสียงอธิบดีตำรวจก็ถามมาว่า

"คุณฮูร์คอส คุณจะแสดงความสามารถของคุณให้พวกเราที่กรมตำรวจนี้ดูบ้าง จะได้ไหม"

เป็นธรรมดา ที่ฮูร์คอสยินดีให้ความร่วมมือด้วยเป็นอย่างยิ่ง เพราะเข้าใจดีว่าการออกแสดงในที่สาธารณะโดยไม่มีใบอนุญาตนี้ เป็นเรื่องที่ทางการอาจอ้างเอาเป็นความผิด

และสั่งจับเขาไปลงโทษได้ เช่นถูกสั่งให้ออกไปจากประเทศฝรั่งเศสในทันที หรือสถานเบาก็ไม่ประทับตราในหนังสือเดินทางให้เขาอีกเป็นปี ๆ ทีเดียว เขาจึงตอบไปว่า

"ตามธรรมดานั้น ผมมีความยินดีที่จะรับคำเชิญของท่านอธิบดี ไปแสดงให้เจ้าหน้าที่ในกรมดูในทันที แต่ทว่า—ผมไม่อาจจะไปแสดงได้ครับ เพราะผมไม่มีใบอนุญาตซึ่งท่านได้กรุณาแจ้งมาให้ผมทราบ เมื่อตะกี้นี่เอง"

เสียงอธิบดีกรมตำรวจหัวเราะชอบใจ ดังก้องมาตามสาย

"เอาเถอะ, เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ผมจะจัดการให้เสร็จ ว่าแต่วันนี้คุณว่างไหม ? ขอให้คุณไปพบผมที่กระทรวงยุติธรรมในราว ๔ โมงเย็นก็แล้วกัน"

"๔ โมงเย็นหรือครับ ? อ๋อได้ซีครับ ผมจะไปที่นั่นตามนัด"

ตอนบ่ายวันนั้น บีเตอร์

ฮูร์คอสก็ไปที่ตึกกระทรวงยุติธรรม ซึ่งทาสีเทาพร้อมด้วยล่ามประจำตัว ที่ต้องมีล่ามก็เพราะภาษาฝรั่งเศสของฮูร์คอสยังอยู่ในระดับชั้นมูลเท่านั้น พอเขาย่างเข้าไปในห้อง

พิจารณาคดีซึ่งโอ่โถงใหญ่โต ก็มีคนมาบอกว่าขอให้ฮูร์คอสแสดงความสามารถทางประสาทพิเศษให้เจ้าหน้าที่ดู

ตอนแรกฮูร์คอสก็คะเนว่า คงจะมีเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ในกรมตำรวจมาดูไม่กี่คน แต่พอกวาดสายตาไปรอบห้อง ก็ต้องรู้สึกแปลกใจ ที่มีคนมานั่งคอยอยู่แล้วกว่าครึ่งห้อง และก่อนที่เขาจะลงมือแสดงประเดี๋ยวเดียว ก็มีคนเข้ามานั่งอย่างสงบเสงี่ยมประมาณ ๖๐—๗๐ คน จำพวกนี้รวมเอาผู้พิพากษาไว้ด้วย ๒๐ คน ตัวอธิบดีกรมตำรวจเองก็เข้ามานั่งคอยอยู่ด้วย พวกที่มาทีหลังนี้ล้วนวางท่าทีเงียบสงบหน้าตาเฉยเมยราวกับรูปปั้น

เจ้าหน้าที่ขอให้ฮูร์คอสออก

ไปยืนอยู่หน้าห้อง แล้วผู้ช่วยผู้บัญชาการคนหนึ่งก็มาแนะนำและพูดกับเขาว่า

"เรายินดีที่คุณให้เกียรติมาแสดงความสามารถให้เราชมในวันนี้ เรามีคดีแปลกอยู่เรื่องหนึ่งครับคุณฮูร์คอส ผมเชื่อว่าคุณคงไม่ทราบอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้มาก่อนเลย ผมเองก็จะไม่บอกอะไรกับคุณ ทุกท่านมานั่งในห้องนี้ก็จะไม่ตอบ

อะไรคุณ แม้ว่าจะหันไปถาม ข้อนี้เราตกลงกันมาเรียบร้อยแล้วว่าทุกคนจะไม่พูดกับคุณเลย เพราะว่าวิธีนี้จะเป็นทางเดียว ที่เราจะได้ชมและทราบว่าความสามารถของคุณเป็นที่น่านิยมเพียงไร เอาละครับ ขอให้คุณดูสิ่งของเหล่านี้เสียก่อน ——"

เขาชี้ไปที่โต๊ะเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง บนโต๊ะนั้นมีของวางอยู่ ๕ สิ่งด้วยกัน คือหวีเล่มหนึ่ง, กรรไตร, นาฬิกาข้อมือ, ไม้ขีดไฟเบนซิน และกระเป๋าสตางค์อีกใบหนึ่ง

ฮูร์คอสรับว่า ตอนแรกที่ถูกพาเข้ามาในห้อง เห็นคนใหญ่ๆมานั่งหน้าเครียดเต็มไปหมด ก็ออกจะรู้สึกประหม่าและตื่นเต้นบ้าง แต่มาถึงตอนนี้ เมื่อได้สัมผัสสิ่งของที่วางบนโต๊ะ ใจคอของเขาก็เป็นปกติ มีสมาธิที่จะ *'เห็น'* เรื่องราวต่าง ๆ เบื้องหลังของเหล่านั้นได้ชัดเจน เขาจับต้องของเหล่านั้นประเดี๋ยวหนึ่ง ระหว่างที่ทุกคนในห้องคอยจับตาดูเขาอยู่เป็นตาเดียวกัน แล้วฮูร์คอสก็เอ่ยว่า

"มีของเพียง ๓ สิ่งเท่านั้น ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ ที่ท่านประสงค์จะทราบ ที่ผมว่านี่ถูกไหมครับ?"

เขากวาดตาไปรอบห้อง ไม่มี

ใครปริปากแม้แต่น้อย ในห้องเงียบจนสามารถได้ยินเสียงนาฬิกาเดินติ๊กๆอย่างชัดเจน บรรดานายตำรวจและผู้พิพากษาทั้งหลายนั่งนิ่ง ทุกคนเงียบสงบ ไม่มีอะไรแม้แต่จะขยับตัว หรือเปลี่ยนสีหน้าเคร่งขรึมก็ไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดทำ

ฮูร์คอสไม่จำเป็นต้องอาศัยประสาทพิเศษ ก็พอรู้ได้จากกิริยาของทุกคนในห้องว่า เขาจะไม่ได้รับความช่วยเหลือหรือแม้แต่บอกใบ้จากพวกนี้ ทุกคนตั้งใจมาคอยจับผิดเขาโดยตรง เขาจึงแสดงต่อไปโดยหยิบเอากระเป๋าสตางค์ขึ้นมาถือก่อนสิ่งอื่น เพราะรู้ว่าเป็นของสำคัญเกี่ยวกับเรื่องนี้

"ผมเห็นเสื้อนอกสีขาว คนที่สวมเสื้อสีขาวตัวนี้เป็นคนศีรษะล้าน เขาคงเป็นนายช่างวิศวกรหรือเป็นแพทย์ก็ได้ เป็นคนมีวิชาชีพอย่างใดอย่างหนึ่ง—— ผมเห็นทางรถไฟและเขาเล็กๆ ลูกหนึ่ง มองลงไปจากเขาลูกนี้ หรือเดินผ่านลงไปก็จะเห็นต้นไม้เป็นหมู่ และมีบ้านหลังหนึ่งเป็นบ้านเล็กๆ ไม่ใหญ่โตอะไรนัก ——"

ถึงตอนนี้เขาก็หยุด แล้วหัน

ไปหยิบดินสอ และกระดาษแผ่นหนึ่งขึ้นมาวาดภาพเนินเขา มีทางรถไฟ และบ้านหลังที่ว่า วาดเสร็จแล้วก็ชูภาพที่สเก๊ตซ์ไว้นั้นให้ทุกคนเห็นกันทั่ว ๆ —— ไม่มีใครเอ่ยว่ากระไร ฮูร์-คอสจึงกล่าวต่อไป

"ผมเห็นฉางข้าวและมีร่างคนนอนอยู่ระหว่างตัวบ้านกับฉางข้าวนี่ —— นิโคล่า —— มีอะไรสักอย่างที่ชื่อ **นิโคล่า** เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วย —— ใครชื่อนิโคล่านะครับ?"

เขาเอ่ยเป็นเชิงถาม ——

ทุกคนเงียบกริบตามเคย

"ยังมีขวดนมอีกขวดหนึ่งครับ"

ฮูร์คอสเล่าตามที่เห็นต่อไป "เอ—ขวดนมนี่มาเกี่ยวข้องกับคดีนี้ได้ยังไงกันนะ? คนที่นอนอยู่นั่นตายเสียแล้ว ไม่ใช่ถูกยิงหรอกครับ แต่ว่าสิ้นใจแล้วแน่ ๆ —— ผมเห็นอีกคนหนึ่งอยู่ในห้องขัง —— คนที่ศีรษะล้านนั่นน่ะ ดูเหมือนว่าเขาจะเป็นแพทย์ สำหรับศพที่นอนตายอยู่ระหว่างฉางข้าว

กับบ้านนั่น เป็นผู้หญิงครับ เธอถูกฆ่าแน่ แต่ผมไม่ทราบว่าเขาฆ่ากันด้วยวิธีไร——"

ฮูร์คอสหันมองไปรอบ ๆ ห้องนั้นอีก และกล่าวต่อไปอีกว่า "ขวดนมนั่นมีอะไรเกี่ยวข้องกับคดีนี้หรือครับ?——"

ไม่มีใครตอบเขาตามเคย

มาถึงตอนนี้ฮูร์คอสยอมรับว่า

ชักจะรู้สึกไม่ใคร่สบายใจขึ้นมาอีก เพราะว่าไม่มีใครตอบรับหรือปฏิเสธถ้อยคำที่เขาพูดมาแต่ต้นเลย ทุกคนนั่งนิ่งราวกับหุ่นขี้ผึ้งในพิพิธภัณฑ์สถานเช่นนั้น

ฮูร์คอสจึงกล่าวต่อไปอีก ตามสิ่งที่เขา ***"เห็นด้วยตาทิพย์"***

"ผู้ชายศีรษะล้านที่อยู่ในกรงขังน่ะ เขาตายเสียแล้วละครับ——" เขายกมือแตะหน้าผากเป็นเชิงตั้งสมาธิให้มั่นยิ่งขึ้น——แต่ไม่ปรากฏว่ามีสิ่งใดผ่านมาอีก "เท่านั้นแหละครับ เท่าที่ผมเห็นก็มีตามที่พูดมานี้"

ในห้องใหญ่นั้นทุกคนนั่งนิ่ง

กันอยู่อีกชั่วครู่ แล้วฉับพลันก็มีเสียงพูดกันจ้อกแจ้กดังขึ้น

ทั่วห้อง ฮูร์คอสรู้ได้ทันทีว่า การแสดงอำนาจทางจิตของเขาครั้งนี้เป็นผลสำเร็จสมใจแล้ว

ครู่หนึ่งต่อมา ผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจจึงออกมาหน้าห้อง ยกมือขอร้องให้ทุกคนสงบ แล้วเอ่ยว่า

"ผมเชื่อว่า ทุกท่านในห้องนี้จะต้องชื่นชม และประทับใจในการแสดงอำนาจจิตอันน่าพิศวงของ คุณฮูร์คอสโดยทั่วกัน สำหรับผมเองนั้น ขอรับว่ารู้สึกทึ่งและสนใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะเกือบทั้งหมดที่คุณฮูร์คอสพูดมานั้น ถูกต้องตรงความจริง แม้กระทั่งรายละเอียดหลาย ๆ อย่าง เรื่องนี้ต้องขอชมคุณอีก เพราะคุณฮูร์คอสไม่มีทางที่จะทราบเรื่องราวเกี่ยวกับคดีนี้มาก่อนแน่นอน โดยที่เราไม่ได้ให้ข่าวแก่พวกหนังสือพิมพ์เลย ว่าที่จริงแล้ว มีเจ้าหน้าที่เพียง ๒—๓ คนเท่านั้นในห้องประชุมนี้ ที่ได้ทราบอะไรเกี่ยวกับคดีนี้มาบ้าง ถูกตามที่คุณว่ามาแล้วละครับ ที่ว่ามีทางรถไฟ มีเนินเขาและฉางข้าว และภาพสเก๊ตช์ที่คุณฮูร์คอสวาดเมื่อตะกี้ก็ตรงความจริง ร่างของผู้หญิงนอนอยู่ระหว่างตัวบ้านและฉางข้าว ในขณะที่เจ้าหน้าที่ไปพบ จากการสอบสวนของเราก็ปรากฏว่าหญิงผู้ตายถูกยาพิษ โดยสามีของนางเอง ซึ่งเป็น

แพทย์เป็นผู้วาง วิธีของแกก็คือเอายาพิษใส่ลงไปในขวดนมสดนั่น หมอเล่าให้เราฟังอีกด้วยว่า มีสุนัขพูเดิลสีขาวตัวหนึ่งชื่อนิโคล่า—เป็นสุนัขของหญิงผู้ตายนั่นเอง——”

ทุกคนในห้องหันไปซุบซิบกันด้วยความประหลาดใจและชื่นชมที่ฮูร์คอสบอกได้ถูกหมด ตามที่ผู้ช่วยอธิบดีตำรวจเล่ามา

“ข้อที่เรายังสงสัยอยู่อีกอย่างหนึ่ง” ผู้ช่วยอธิบดีกล่าว “สงสัยเป็นที่สุด ก็คือ คุณฮูร์คอสบอกว่า หมอที่เราจับมาไว้นั้น ตายเสียแล้ว——ความจริงเขายังไม่ตายหรอกครับ เขายังอยู่ในปารีสนี่เอง ถูกขังอยู่ในกรงอย่างปลอดภัยทีเดียว ผมคิดว่าข้อนี้แหละครับ คุณฮูร์คอสที่คุณเห็นผิดไป——”

ทุกคนหันมามองฮูร์คอสเป็นตาเดียวกัน เขายิ้มและพูดอย่างสุภาพว่า

“ผมก็เล่าไปตามภาพที่ผ่านเข้ามาในสมองผมเท่านั้นเอง และที่เห็นก็ปรากฏว่าคนหัวล้านที่ท่านผู้ช่วยอธิบดีบอกว่าเป็นหมอนั่นเอง แกตายเสียแล้ว——ผมอาจจะผิดก็ได้ครับ”

ต่อจากนั้น ผู้ช่วยอธิบดีกรม

ตำรวจก็กล่าวคำชมเชย และขอบคุณบีเตอร์ ฮูร์คอสในนามของกรมตำรวจ ที่ได้ไปแสดงอำนาจอัศจรรย์ให้คณะเจ้าหน้าที่และผู้พิพากษาได้ชมเป็นขวัญตา เมื่อเสร็จการประชุมแล้ว หลายคนในที่นั้นเข้ามาขอจับมือฮูร์คอส และบอกว่าเขาเชื่อความสามารถของฮูร์คอสโดยจริงใจ ทั้ง ๆ ที่ตอนแรกที่ย่างเข้ามาในห้องนี้ ไม่ได้นึกเลื่อมใสเลยแม้แต่น้อย

๕ วันต่อมา ทางตำรวจก็แจ้งมาให้ฮูร์คอสทราบว่าหมอที่ถูกจับเป็นจำเลยในคดีวางยาเมียนั้น แขวนคอตัวเองตายเสียแล้วในห้องขังนั่นเอง——

เป็นอันว่า *"ตาทิพย์"* ของฮูร์คอสเห็นได้ถูกต้องตลอดหมด แม้กระทั่งเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นข้างหน้า

- ๓ -

เรื่องที่ฮูร์คอสไปแสดงความสามารถในคดีวางยาพิษ

ในขวดนมนี้ ทำให้ตำรวจฝรั่งเศสมีความสนใจมาก

เพียงไม่กี่วันหลังจากนั้น เขาก็ได้รับโทรศัพท์ตามตัวจากกรมตำรวจตั้งแต่กลางดึก — — เวลา ๑ น.

บีเตอร์ ฮูร์คอส กับภรรยาปรึกษาตกลงกันแล้วว่าจะยึดเอาปารีสเป็นที่อยู่ถาวร และได้เช่าที่พักอยู่ที่เลขที่ ๗๒ รูเดอมาตีรส์ ในเขตมองต์มาร์ท และได้เปิดสำนักงานเล็กๆ ขึ้นด้วย เพื่อเป็นที่ติดต่อกับผู้ที่มาขอให้เขาช่วยแก้ปัญหาต่างๆ

นับตั้งแต่ฟื้นจากสลบ ในคราวเกิดอุบัติเหตุเมื่อ ปี ๒๔๘๖ นั้นแล้ว ฮูร์คอสก็นอนไม่ใคร่จะหลับง่าย ๆ กว่าจะเข้านอน ก็ราวตีหนึ่งตีสองแทบทุกคืน และตื่นขึ้นในเวลาตอน ๖ หรือ ๗ นาฬิกา ฉะนั้น ในคืนที่มีโทรศัพท์เรียกมาจากกรมตำรวจเขาจึงได้รับโดยไม่ทันเข้านอน

ตำรวจขอร้องให้รีบไปที่กรม เพื่อจะขอให้เขาช่วยเหลือในคดีโจรกรรมคดีหนึ่ง ฮูร์คอสจับแท็กซี่ตรงไปกรมตำรวจโดยไม่ชักช้า

เมื่อเขาไปถึง ตำรวจก็พา

ไปที่ห้องหนึ่ง ให้เขาดูภาพคนร้ายราว ๕๐ ภาพ ล้วนเป็นพวกที่อยู่ในสารบบนักขโมยเครื่องเพชรที่ตำรวจเคยจับและรวบรวมถ่ายรูปไว้ ฮูร์คอสจึงได้ทราบว่ามีคดีขโมยเครื่องเพชรที่สำคัญเกิดขึ้น ทางการจึงขอให้เขาช่วยชี้ว่า คนไหนที่มีส่วนในโจรกรรมคราวนี้

เหตุที่เกิดขึ้นนี้มีอยู่ว่า เศรษฐีชาวเลบานอนคนหนึ่งถูกขโมยเครื่องเพชรไปหลายวันแล้ว ตรวจดูส่วนที่หายไปคิดเป็นเงินจำนวนมากถึง ๒๖,๐๐๐,๐๐๐ แฟรงก์ ตำรวจได้

จับผู้ต้องสงสัยมา ๓ คน แต่ค้นดูทั้งในตัวและที่พักแล้วก็ไม่พบเพชรแม้แต่นิดเดียว

เรื่องก็มีอยู่เท่านี้ ฮูร์คอสจะพอมีทางช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ได้บ้างไหม ?

ปีเตอร์ ฮูร์คอส เอาภาพคนร้ายทั้งหมดวางเรียงคว่ำหน้าลงกับโต๊ะ แล้วคว่ำมือเลื่อนไปเหนือภาพเหล่านั้นช้า ๆ ในที่สุดเขาเลือกภาพคนร้ายไว้ ๓ ภาพ ทั้ง ๆ ที่คว่ำหน้าอยู่เช่นนั้น

"๓ คนนี้ใช่ไหมครับ ที่คุณจับไว้ในฐานต้องสงสัย ?"

ตำรวจรับคำว่าถูกแล้ว

ฮูร์คอสหันไปที่กองภาพนั้นอีก "ขโมยครั้งนี้ไม่มีแต่เพียง ๓ คนหรอกครับ มี ๕ คนด้วยกัน เป็นผู้ชาย ๔ และผู้หญิงอีกคนหนึ่ง"

พูดพลางฮูร์คอสก็หยิบภาพถ่ายขึ้นมาอีก ๒ ภาพ "พวกนี้แหละเป็นผู้ร้ายรายนี้ คนหนึ่งยังอยู่ในปารีสนี่เอง แต่ไม่ได้เอาเพชรไว้เลย อีกคนหนึ่งที่เป็นคนได้เพชรไปน่ะ ผมเห็นเขาอยู่ที่เมืองมาเซลล์ เจ้าคนนี้ชอบตกปลามาก เขา

ไปเมืองมาเซลล์โดยทางรถไฟ แล้วก็ตั้งใจที่จะเอาเพชรหนีต่อไปอเมริกาใต้——ผมเห็นเขาเข้าไปที่สถานกงสุลของประเทศอเมริกาใต้แห่งหนึ่งในเมืองมาเซลล์ เพื่อจะไปขอวีซ่า—"

เมื่อเล่าให้ฟังตามที่เขาพอ

เห็นได้ในตอนแรกนี่แล้ว ฮูร์คอสก็ขอให้ตำรวจเล่าเรื่องราวเกี่ยวแก่คดีนี้อีกบ้าง เพื่อจะได้เป็นแนวทางให้หาทางช่วยเหลือให้ดียิ่งขึ้น ระหว่างที่นายตำรวจคนหนึ่งรีบติดต่อจัดหาพาหนะที่จะส่งฮูร์คอสไปเมืองมาเซลล์ อีกนายหนึ่งก็เล่าข้อเท็จจริงต่าง ๆ เท่าที่ตำรวจสืบสวนมาได้จนบัดนี้ให้เขาฟัง

เจ้าทรัพย์ที่ถูกขโมยเครื่องเพชรคราวนี้ อยู่ในปารีสมาถึง ๑๐ ปีแล้ว แต่มาตัดสินใจอย่างกระทันหันว่าจะกลับไปบ้านเกิดเมืองนอน คือประเทศเลบานอนเสียที ตอน ๓ ปีหลังนี้ เขาอยู่กินกับสาวชาวฝรั่งเศสคนหนึ่งเรื่อยมา เมื่อเขาบอกเธอว่าจะกลับบ้านเดิม สาวน้อยก็ไม่สบายใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะเขาไม่พาเธอไปด้วย เพื่อเป็นการปลอบขวัญสาวสวย พ่อหนุ่มก็สัญญาว่าจะจัดการเรื่องเงินทองไม่ให้เธอต้องเดือดร้อนได้ เขาบอกเธอด้วยว่ามีเพชรอยู่จำนวนหนึ่ง

เขาจะจัดการขายมันเสีย ถ้าขายได้เมื่อไรก็จะให้เงินเธอล้านแฟรงก์ เพื่อว่าเธอจะได้ไม่เป็นกังวลอีกต่อไป มีกินมีใช้ไม่ต้องเดือดร้อนอะไรอีก

ครั้นมาถึงตอนเช้าวันเกิดเหตุ

หนุ่มชาวเลบานอนก็ออกจากบ้านไปพร้อมด้วยเพชรใส่กระเป๋าเอกสารไปหลายกะรัตอยู่ คิดเป็นเงินก็มีมูลค่าถึง ๒๖ ล้านแฟรงก์——ระหว่างที่กำลังเดินอยู่ที่ถนน ก็มีตำรวจ ๒ คน ตรงเข้ามาขอเชิญไปสอบสวนที่กรมตำรวจ ชายหนุ่มงงอยู่เป็นครู่แล้วถามว่าเขามีความผิดอะไรหรือ ตำรวจในเครื่องแบบทั้งสองก็ว่าไปพูดกันที่กรมดีกว่า พอไปถึงก็บอกให้เขานั่งคอยอยู่หน้าห้อง แล้วขอกระเป๋าเอกสารไปด้วย บอกว่านายสั่งให้เอาไปตรวจดูก่อน—คงจะเนื่องจากตื่นเต้น และมั่นใจว่าตัวไม่ได้ทำผิดคิดร้ายอะไร เมื่อตำรวจตรวจตราเป็นที่พอใจแล้ว ก็คงคืนกระเป๋าและให้เขากลับบ้านได้ —— หนุ่มชาวเลบานอนก็ยอมมอบกระเป๋าใส่เพชรใบนั้นให้ตำรวจไป

หลังจากนั่งคอยอยู่ครึ่งชั่วโมงก็แล้ว—— ๑ ชั่วโมงเต็มๆก็แล้ว ตำรวจทั้งสองก็ยังไม่โผล่ออกมา—เอ—ท่าจะงาน

ยุ่งมากเต็มที กระเป๋าใบนิดเดียวไม่น่าจะตรวจกันชักช้าถึงเพียงนี้เลย ครั้นจะนั่งรอต่อไปก็ชักรู้สึกอ่อนเพลียหิวโหย หน้ามันจะมืดเอา เพราะเขาเพิ่งผ่ากระเพาะอาหาร และเพิ่งออกจากโรงพยาบาลมาได้ไม่ทันจะครบเดือนดี เมื่อทนนั่งรออยู่อีกสิบกว่านาที ตำรวจทั้งสองก็ยังไม่กลับมา หนุ่มเลบานอนก็เที่ยวออกตามหาห้องโน้นห้องนี้ ถามเจ้าหน้าที่เขาเรื่อยไปจนทั่วทุกห้องในกรมตำรวจนั่น ก็ไม่พบตำตรวจทั้งสองที่เอากระเป๋าของเขาไป

ในที่สุดอดรนทนไม่ได้ เขาจึง

เข้าไปถามนายตำรวจนายหนึ่ง บรรยายลักษณะตำรวจ ๒ คนที่เขาพบที่ถนนให้ฟัง ก็ปรากฏว่าไม่มีตำรวจรูปร่างอย่างนั้นทำงานอยู่ในกรมเลย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหนุ่มของเราแทบจะเป็นลมล้มทั้งยืนทีเดียว ครั้นซักไปสืบมาก็ได้ความว่า *"ตำรวจ"* ทั้งคู่เป็นผู้ร้ายมีคดีติดตัวหลายคดี ชอบปลอมเป็นตำรวจเสมอ เวลาออกหาเหยื่อ เพราะเคยเป็นตำรวจมาแล้วทั้ง ๒ คน ในระหว่างที่เยอรมันยึดครองประเทศฝรั่งเศสอยู่ ครั้นเมื่อสงครามสิ้นสุดลง และฝรั่งเศสเป็นเอกราช

ดังเดิม ตำรวจผ้กใผ่เยอรมันทั้งสองก็ถูกปลดออกไป

เป็นอันว่า หนุ่มชาวเลบานอนแน่ใจแล้วว่าเพชรราคา ๒๖ ล้านแฟรงก์อันตรธานไป เพราะตนหลงเชื่อตำรวจปลอม

เรื่องนี้กรมตำรวจฝรั่งเศส

รีบสืบหาตัวคนร้ายโดยกวดขัน ชั้นแรกก็หาตัวแม่สาวน้อยเพื่อนนอนของเจ้าทรัพย์ ซึ่งรูปการณ์บ่งชัดว่าเป็นสายให้คนร้ายอย่างไม่มีปัญหา ซึ่งตำรวจก็จับตัวสาวสวยใจทรามมาได้ไม่ยากอะไร พอซักเข้านางก็สารภาพหมดสิ้น เจ้าหน้าที่จึงส่งกำลังไปบุกจับคนร้ายที่มีส่วนในคดีนี้ที่ยังลอยชายอยู่ในปารีสได้มาอีก ๒ คน

วันต่อมา ตำรวจจากกรุงปารีสก็ไปถึงเมืองมาเซลล์ และเริ่มสืบสวนจากเค้าที่ฮูร์คอสบอกให้เมื่อคืนก่อนว่า ชายร่างเล็กผิวคล้ำเป็นคนเอาเพชรมาถึงเมืองนั้น เจ้าคนนี้เป็นหัวหน้าโจรคณะดังกล่าว จึงเป็นเป้าสำคัญที่เจ้าหน้าที่พยายามจะจับตัวให้ได้ จากการสืบสวนก็ได้ร่องรอยว่ามีชายรูปร่างเล็กผิวไม่ขาวนัก ไปที่สถานกงสุลของประเทศหนึ่งในทวีปอเมริกาใต้จริง และได้รับวีซ่าประทับตราหนังสือเดิน

ทางอนุญาตให้เข้าประเทศนั้นได้เพียง ๒ วัน ก่อนหน้าเจ้าหน้าที่ไปถึง

เป็นอันว่า "*ตาทิพย์*" ของบีเตอร์ ฮุร์คอส ช่วยงานของตำรวจให้ง่ายขึ้นอีกไม่ใช่น้อย

ตำรวจจากกรุงปารีสสืบต่อไป ก็ปรากฏว่าเจ้าหัวหน้าโจรไปพักค้างคืนอยู่คืนหนึ่งในย่านที่มีชื่อเป็นแดนของอันธพาลตัวกลั่น มีเรื่องร้ายๆเกิดขึ้นแทบไม่เว้นแต่ละวัน อยู่ใจกลางย่านท่าเรือของเมืองมาเซลล์ทีเดียว —— จากนั้นก็ไม่สามารถจะติดตามร่องรอยอะไรของโจรขโมยเพชรได้อีก

เพรชจำนวนมากราคา ๒๖ ล้านนั้น เป็นอันไม่มีทางได้คืน เจ้าหัวหน้าโจรก็เล็ดลอดพ้นเงื้อมมือกฎหมายไปได้ คาดกันว่าคงจะอาศัยเรือหาปลาเล็ก ๆ ซึ่งเข้า ๆ ออก ๆ เมืองท่ามาเซลล์อยู่ทุกวันออกไปได้จนถึงอเมริกาใต้

ระหว่างที่บีเตอร์ ฮุร์คอสอยู่ใน

ฝรั่งเศสนั้น ชื่อของเขาในด้านของความสามารถพิเศษมีตาทิพย์อาจเห็นเหตุการณ์ต่างๆได้ทั้งอดีต ปัจจุบันและอนาคต เป็นที่เลื่องลือระบือไกลออกไปทุกที ยิ่งข่าวที่เขาได้ช่วยกรม

ตำรวจสืบจับคนร้าย และคลี่คลายคดีอาชญากรรมเป็นผลสำเร็จ โดยไม่ผิดตัวหลายต่อหลายครั้ง ล่วงรู้ไปถึงหูประชาชน แม้หนังสือพิมพ์จะไม่เสนอข่าวเช่นนั้นเพราะเกรงใจพวกตำรวจก็ตาม กลับยิ่งมีคนสนใจติดต่อขอความช่วยเหลือจากเขามากขึ้นเรื่อย ๆ

ไม่ห่างจากเมืองลิลล์เท่าไรนัก มีหมู่บ้านแห่งหนึ่งชื่อบ้านครัวซ์ (Croix) ที่นั่นมีครอบครัวที่มั่งคั่งเป็นทั้งพ่อค้าใหญ่ และเจ้าของโรงงานทอผ้าเนื้อดีเป็นที่นิยมทั่วไป คือ ตระกูล เดลเบ็ค ดูปองต์ (Delbeck Dupont)

ตระกูลนี้เป็นเจ้าของโรงงานอุตสาหกรรมหลายแห่งตั้งอยู่รอบเมืองรูแบล์ และยังมีที่ดินอีกผืนใหญ่ อยู่ที่หมู่บ้านครัวซ์ด้วย เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๒ ตอนที่ได้มีการประกาศสงครามโลกครั้งที่สองระยะแรก ตอนที่ฝรั่งเศสยังไม่ตกอยู่ในอำนาจยึดครองของนาซีเยอรมัน ครอบครัวเดลเบ็ค—ดูปองต์ได้ฝังทรัพย์มีค่า และทองแท่งเป็นจำนวนมหาศาลไว้ในสวนในที่ดินของตระกูล เพราะเกรงจะตกไปอยู่ในมือผู้พิชิตชาวเยอรมัน ซึ่งย่อมจะขนเอาสมบัติทุก ๆ อย่างที่จะหาได้ในฝรั่งเศสไปหมด

มาดามเดลเบ็ค—ดูปองต์
ผังทองแล้วหาไม่พบ

เซรา ดูรเนส
คนทำสวน
ของมาดาม

ในระหว่าง พ.ศ. ๒๔๘๒

จนกระทั่ง ๒๔๙๑ ทางรัฐบาลฝรั่งเศสออกกฎหมายสั่งห้ามการมีทองคำไว้ในครอบครอง ผู้ใดบังอาจมีทองเก็บซุกซ่อนไว้ ถ้าถูกจับได้จะมีโทษจำคุกและทองของกลางก็จะถูกริบเข้าคลังหลวงด้วย

กฎหมายฉบับนั้นประกาศใช้เรื่อยมา จนถึง พ.ศ. ๒๔๙๔ รัฐบาลชุดใหม่ ซึ่งมีนายอังตวน บีเนย์ เป็นรัฐมนตรีว่าการคลังเสนอให้เลิกล้มกฎหมายฉบับนั้นเสีย ครั้นประกาศลบล้างแล้ว บรรดาผู้ที่แอบซุกซ่อนเอาไว้ในระยะก่อน และระหว่างสงครามโลกครั้งที่สองจึงพากันดีอกดีใจที่สามารถขุดเอาสมบัติขึ้นมาใช้ได้อีก

มาดามเดลเบ็ค—ดูปองต์ ก็อยู่ในจำพวกนั้นด้วยคนหนึ่ง นางฉวยเสียมเข้าไปในสวน ลงมือขุดตามตำแหน่งที่นางและสามีได้ช่วยกันฝังทองไว้เมื่อ ๑๓ ปีก่อนโน้น จุดที่ฝังทองไว้ก็ไม่ใช่จะหายากเย็นอะไร เพราะฝังมันไว้ตรงมุมยกร่องที่ปลูกผักนั่นเอง นางยังจำได้ดีว่า ฝังหีบใส่ทองไว้ไม่ลึกนัก เพียงสัก ๒ ฟุตจากพื้นดินเท่านั้น

นางก้มลงขุดตรงจุดที่จำได้อย่างมั่นเหมาะด้วยอารมณ์

ชื่นบาน ประเดี๋ยวเถอะหีบที่ฝังไว้ตั้ง ๑๓ ปีก็จะกลับขึ้นไปอยู่บนบ้านตามเดิม—ขุดไปลึกสักฟุตแล้ว—ยังไม่พบ ขุดลงไปอีกเป็น ๓ ฟุต—เอ——ทำไมไม่เจอหีบทอง

หรือว่าเราจะขุดเยื้องไปสักนิด เอาใหม่—ขยับไปอีกหน่อย แล้วลงมือขุดอีกหลุมหนึ่ง, ๒ ฟุตแก็ล้ว———๓ ฟุตก็แล้ว——ไม่เจอหีบใส่ทอง——

มาดามเดลเบ็ค—ดูปองต์ออกรู้สึกเหนื่อย ใจคอชักจะเต้นรัว จึงเรียกลูก ๆ หลาน ๆ ที่อยู่ในบ้านขณะนั้นออกมาทั้งหมด บอกให้ทุกคนช่วยกันขุดหาดูที——ช่วยกันคุ้ยดูให้ทั่วทีเถอะ บางทีฉันจะจำที่ฝังผิดไปก็ได้ มันตั้งสิบกว่าปีแล้ว—แก่แล้วมันก็หลง ๆ ลืม ๆ ไปได้

เพียงไม่กี่ชั่วโมงต่อมา หน้า

ดินทั่วบริเวณสวนก็กลายเป็นหลุมเป็นบ่อไปหมด ทุกคนเปื้อนดินมอมแมม ทั้งเหนื่อยทั้งเมื่อยที่ต้องก้มๆเงยๆออกแรงอยู่นานพอดู แต่ไม่ปรากฏว่าใครจะเจอหีบสำคัญนั่นเลย

ก็เป็นปัญหาออกจะลึกลับอยู่เหมือนกัน ต่างคนต่างคิดไปคนละทาง แต่ครั้นจะพูดออกมาให้เต็มปากว่าหีบทอง

นั่น ถูกขโมยไป ? ก็ไม่มีใครกล้าเอ่ยขึ้นก่อน ได้แต่มองหน้ากันตาปริบ ๆ เพราะจะไปแจ้งความว่าทองหายไปก็ทำไม่ได้—ใครจะเป็นคนบอกว่าได้ซ่อนทองไว้—เนื่องจากเวลานั้นการซุกซ่อนทองคำเป็นความผิดทางอาญา

เพราะฉะนั้นเรื่องนี้จะไปแจ้งความตำรวจไม่ได้แน่

แต่ว่าใครล่ะ—ที่เป็นคนมาลักขุดเอาทองไป ?

ตอนนี้มาดามเดลเบ็ค—คูปองต์ จึงสาธยายให้ฟังต่อหน้าลูกหลานผู้อยู่ในตระกูลว่า ทองนั้นนางใส่ไว้ในกล่องสังกะสี เป็นทองแท่งรวม ๑๗ แท่งด้วยกัน แล้วยังมีเหรียญทองคำอีก ๓๖ เหรียญ รวมกันแล้วก็คิดเป็นเงินราว ๑๑ ล้านแฟรงก์ หรือถ้าจะเทียบเป็นเงินดอลลาร์ขณะนี้ก็อยู่ในราว ๓๓,๐๐๐ ดอลลาร์ (เกือบ ๗ แสนบาท)

เงินทองออกไม่ใช่น้อยยังงั้น จะปล่อยให้หายไปเฉย ๆ ก็ดูกระไรอยู่ ทุกคนจึงครุ่นคิดว่าจะทำยังไงจึงจะได้ทองทั้งหมดคืนมา——ครู่หนึ่งก็มีคนออกความเห็นว่า

“ฉันคิดได้แล้วละ——ไปถามคุณฮูร์คอสตูซี แกต้องบอกเราได้แน่ ๆ เชียวว่าเวลานี้น่ะ หีบทองไปอยู่ที่ไหน?—”

ทุกคนเห็นชอบในความคิดนี้

ทันที ทั้งตระกูลเดลเบ็ค—ดูปองต์ แห่กันมาหาปีเตอร์ ฮูร์คอสถึงกรุงปารีส ขอร้องให้เขาไปที่หมู่บ้านครัวซ์ ช่วยแก้ปัญหาเรื่องหีบสมบัตินั่นที โดยรับจะออกค่าใช้จ่ายค่าเดินทางและที่พักให้ทั้งหมด ตัวมาดามเองถึงกับตกปากว่า ถ้าฮูร์คอสช่วยชี้ตำแหน่งจนขุดพบหีบทองนั่นได้ละก็นางจะแบ่งให้เป็นค่าป่วยการ ๑๕ เปอร์เซ็นต์

"คุณนายมั่นใจรึครับว่าหมายความอย่างที่ว่าจริง ๆ ?" ฮูร์คอสถามซ้ำ

"อ่อ—แน่นอนเชียวค่ะ ดิฉันจะสาบานให้ต่อหน้าไม้กางเขนก็ได้" นางยืนยัน

"เอาละครับ ถ้างั้นผมจะพยายามช่วยคุณนายหาหีบนั่นจนได้"

ฮูร์คอสขับรถมุ่งไปที่หมู่บ้านครัวซ์ อยู่ห่างกรุงปารีสออกไปราว ๓๐๐ ไมล์ เมื่อไปถึงก็พาไปดูตำแหน่งที่นางเดลเบ็ค—ดูปองต์ อ้างว่าได้ฝังหีบทองไว้กับมือเองในสวน — ฮูร์คอสรู้สึกได้ทันทีว่า หีบทองนั้นได้ถูกลักขุดไปเสียก่อน

แล้ว——

ตัวขโมย ก็คือ ตาคนทำสวนของตระกูลมั่งคั่งนั่นเอง

คนสวนชื่อ เชรา ดูร์เนส กับลูกชายชื่อ ลูเซียง เป็นคนที่ขุดพบหีบสมบัติของตระกูลโดยบังเอิญ แล้วเลยยึดเอาไว้เสียเอง ฉะนั้นขั้นต่อไป ก็คือ ๒ คนพ่อลูกนั่นเอาหีบทองไปซ่อนไว้ที่ไหน ?

ด้วย "*ตาทิพย์*" ที่เห็นสิ่ง

ต่าง ๆ ได้เหนือประสาทธรรมดา ฮูร์คอสก็มั่นใจว่าหีบทองนั้นต้องอยู่ในบ้านอีตาดูร์เนสแน่ เขาจึงไปหาลุยส์ กราเตียง ผู้บังคับการตำรวจในเมืองลิลล์ เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง แล้วขอความเห็นว่า เขาควรจะทำอย่างไรดี

ผู้บังคับการแนะว่า ให้ฮูร์คอสปลอมตัวเป็นคนขายหน่อทิวลิป—ซึ่งเป็นอาชีพที่เหมาะอย่างยิ่งแก่ชาวดัทช์ เช่นเขา—จะได้มีช่องทางเข้าไปในบ้านดูร์เนสโดยไม่เป็นที่สงสัย

การปลอมตัวของฮูร์คอสเป็นคนขายหน่อดอก ทิวลิป เป็นไปอย่างแนบเนียนประกอบกับความรู้ในเรื่องการทำสวน

ของเขา เมื่อได้พบกับอีตาดูร์เนสพูดกันสัก ๕ นาที แกก็เชิญให้เขาเข้าไปคุยในบ้าน และชวนกันไปตรวจดินในสวนว่ายังเหมาะกับพันธุ์ไม้ดอกหรือไม่ เมื่อเข้าไปได้จนถึงเช่นนั้นเพียง ๑๐ นาทีต่อมา ฮูร์คอสก็บอกได้ว่า หีบสำคัญนั่นซ่อนอยู่ตรงไหน

เขาล่ำลาเชรา ดูร์เนสออกมา โดยไม่มีพิรุธแต่อย่างใด แล้วรีบไปบอกนางเดลเบ็ค—ดูปองต์ว่า "จุดที่คนสวนเก่าของนางนำเอาหีบทองไปซ่อนไว้นั้น อยู่ตรงมุมหนึ่งของเรือนต้นไม้เมืองร้อนน่ะเอง— —ฝั่งอยู่ลึก ๓ ฟุต——

ตอนกลางวันในวันนั้นเอง

ตำรวจก็พากันเข้าไปในบ้าน เชรา ดูร์เนส แจ้งให้ทราบว่าเขาตกเป็นจำเลยในเรื่องลักหีบสมบัติมาจากตระกูลเดลเบ็ค—ดูปองต์ คนสวนชรางงงันไปเป็นครู่ แล้วก็ยอมรับสารภาพว่า เขาขโมยหีบทองนั้นมาจริง ช่วยกับลูกชาย ๒ คนด้วยกัน แต่ขอได้โปรดคิดดูเถิดว่า เวลานั้นก็เป็นยามสงครามเยอรมันรบชนะเข้ามาครอบครอง บ้านเมืองก็แตกฉานซ่านเซ็น ผู้คนแยกย้ายกันไป เขาก็นึกว่าสมบัตินี้เจ้าของเดิมคง

ไม่อาลัยไยดีอีกแล้ว จึงฝังทิ้งไว้หนีเอาตัวรอดไปไม่นึกถึงมันอีก แกจะว่าอย่างไร ก็ไม่เป็นปัญหาอะไรอีก ตำรวจต้องเอาตัวแกไปขึ้นศาลฐานยักยอกสมบัติของนายจ้างจนได้

เมื่อหมดหน้าที่ โดยชี้แหล่งที่ซ่อนสมบัติตามที่ตกลงกันไว้แล้ว ฮูร์คอสก็นั่งรถกลับกรุงปารีส ปล่อยให้เจ้าทรัพย์กับตำรวจเข้าดำเนินเรื่องกันไปตามกฎหมาย

๒ เดือนผ่านไป ผู้บังคับการตำรวจกราเตียง

ได้ไปเยี่ยมฮูร์คอสถึงบ้าน เพื่อหารือถึงธุระบางอย่างด้วย ตอนหนึ่งเขาเอ่ยขึ้นว่า

"ว่าไง ? เงินค่าบ่วยการที่ได้จากไปช่วยพวกตระกูลเดลเบ็ค—ดูปองต์ค้นหาสมบัตินะ เห็นจะได้โขอยู่ละซี—— คงจะใช้สนุกมือไปเลยซีนะ——"

"เงินอะไรครับ ?" ฮูร์คอสย้อนถาม เพราะเพิ่งมานึกได้ตอนที่ผู้บังคับการตำรวจเอ่ยถึงนี่เองว่า เขาไม่ได้รับเงินหรือแม้แต่ข่าวคราวสักคำเดียวจากคุณนายเดลเบ็ค—— ดูปองต์ หลังจากที่เขาบอกที่ซ่อนสมบัติให้แล้ว

"อ้าว— ก็ไอ้เงินเหรียญ แล้วก็ทองแท่งเยอะแยะดู

เหมือนรวมราว ๑๑ ล้านแฟรงก์นั่นไงล่ะ ? คุณนายแกคงจ่ายค่าบ่วยการให้คุณงามอยู่นะ”

“จ่ายอะไรกันครับ ผมยังไม่ได้รับเลยแม้แต่เซ็นต์เดียว นี่ถ้าคุณไม่พูดขึ้นผมก็ไม่ได้นึกถึงเรื่องนี้เลย”

“แล้วกัน ผมก็นึกว่าคุณคงจะได้รับเงินมาเรียบร้อยแล้ว” ผู้บังคับการแปลกใจ “ก็แกได้รับเงินได้ทองแท่งที่ใส่หีบฝังไว้เสร็จไปนานแล้วนี่ แกว่าจะให้ค่าบ่วยการคุณไม่ใช่รึ ?

หลังจากที่ผู้บังคับการตำรวจ

ลาไปแล้ว ฮูร์คอสก็นึกขึ้นได้ถึงคำสัญญาของมาดามเดลเบ็ค-ดูปองต์ รวมทั้งสาบานไว้ต่อหน้าไม้กางเขนด้วยจึงขับรถไปที่หมู่บ้านครัวซ์ไปหาคุณนายเศรษฐินีถึงบ้าน

นางได้ออกมาพบเขา และเมื่อบีเตอร์ ฮูร์คอสถามถึงค่าบ่วยการที่นางสัญญาไว้ว่าจะให้เขา คุณนายกลับทำทีแปลกใจ

“ทำไมล่ะคะ ? คุณฮูร์คอส—คุณไม่ใช่เป็นคน พบหีบทองนั่นนี่นะ ตำรวจเขาไปขุดพบในบ้านเจ้าเชรา คน

สวนเก่าของดิฉันต่างหาก วันนั้นดิฉันยังไปดูด้วยเลย—เห็นตำรวจช่วยกันขุดขึ้นมาได้จากเรือนต้นไม้ ที่ดิฉันสัญญาไว้น่ะดิฉันไม่ลืมหรอก แต่ฉันว่าจะให้ค่าบ่วยการคุณ ถ้าคุณหาหีบทองนั่นพบ ก็นี่คุณไม่ใช่คนหาพบโดยตรงนี่——"

ฮูร์คอสออกจะงันไปเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ เขาย้อนถามว่า

"ผมไม่ใช่คนหาหีบจนพบแล้ว มาบอกตำแหน่งแหล่งที่ให้คุณนายทราบก่อนคนอื่นหรอกรึครับ?"

"ไม่ใช่แน่ค่ะ คุณมาบอกจริงว่าคงอยู่ในบ้านของเซรา ดูร์เนส แต่ตำรวจต่างหากที่ไปขุดหาจนได้หีบทองมาให้ดิฉัน"

เมื่อโดนเถียงข้าง ๆ คู ๆ แบบนี้ ฮูร์คอสจึงถามว่า

"คุณนายจำคำสาบานได้ไหมครับ?"

"คำสาบานนั่นน่ะรึ——อ๋อ, จำได้ซีคุณ แต่ฉันคิดว่าคุณไม่ใช่คนพบทองโดยตรง ก็เลยไม่ได้ให้เปอร์เซ็นต์ตามที่พูดกันไว้ อีกอย่างหนึ่งเวลานี้ ฉันไม่ได้เอาเงินไว้ในบ้านอีกเลยค่ะ เอาลงทุนไปกับโรงงานพวกนั้นทั้งหมด—ดิฉันเสียใจค่ะ คุณฮูร์คอสที่คุณผิดหวัง"

"ผมผิดหวังน่ะ ไม่สำคัญอะไรหรอกครับ, คุณนาย แต่ผมเชื่อแน่ว่าพระผู้เป็นเจ้า ท่านคงไม่ลืมคำสาบานของคุณนาย และคงตอบแทนคุณนายอย่างสาสมทีเดียว"

จากนั้นฮูร์คอสก์ขับรถกลับ

กรุงปารีส แล้วเล่าเรื่องนี้ให้บรรดานักหนังสือพิมพ์ฟัง ไม่กี่สัปดาห์ต่อมา ข่าวก็ปรากฏแพร่หลายในหน้าหนังสือพิมพ์ เป็นที่สนใจของประชาชนทั่วไป จนกระทั่งทางการต้องส่งเจ้าหน้าที่ไปสอบสวน ก็ปรากฏว่าแม้กฎหมายลักษณะอาญาของฝรั่งเศสมาตรา ๓๗๙—๔๐๑ จะประกาศเลิกล้มไปแล้วในสมัยนายอังตวน บีเนย์ ก็ตาม ทางรัฐบาลก็ยังมีสิทธิเรียกร้องสมบัติที่ขุดได้นั้น เข้าเป็นของรัฐเสียครึ่งหนึ่ง—เป็นค่าภาษี

คุณนายเดลเบ็ค–ดูปองต์ จึงต้องเสียทองที่อุตส่าห์ฝังซ่อนไว้ไปตั้งครึ่งจำนวน อย่างไม่มีทางบิดผันหรือแก้ตัวแต่อย่างใดอีก

หลังจากเรื่องหีบทองนี่แล้ว

ไม่นานนัก บีเตอร์ ฮูร์คอส กับภรรยาก็เดินทางไปยังกรุง

แมดริดประเทศสเปญ ตามคำเชิญเพื่อไปหารือในเรื่องมรดกเก่าแก่—นับย้อนไปถึงสมัย เมื่อชาวสเปญยังครอบครองเนเธอร์แลนด์และเบลเยี่ยมอยู่ หลายร้อยปีมาแล้ว

เมื่อฮูร์คอสไปถึงก็ได้ทราบว่า พินัยกรรมฉบับนี้มีอายุถึง ๑๕๐ ปีแล้ว และเป็นเรื่องเกี่ยวกับสมบัติมหาศาลที่อยู่ในเบลเยี่ยมด้วย เหตุผลที่ฮูร์คอสถูกเชิญไปปรึกษา ก็เพราะผู้ที่ได้รับมรดกตามพินัยกรรมเก่าแก่ฉบับนั้น สงสัยว่าตนถูกโกงไปตั้งหลายชั่วคนมาแล้ว ปัญหามีอยู่ว่าคงจะมีพินัยกรรมอีกฉบับหนึ่งซุกซ่อนอยู่ที่ไหนสักแห่งในกรุงแมดริด

นั่นเป็นความหวังที่ออกจะเลื่อนลอยเต็มที เพราะเรื่องมันผ่านมาหลายชั่วคนแล้ว แต่ฮูร์คอสก็รับเชิญรับปากว่าจะพยายามช่วยเต็มที่ หากว่าพินัยกรรมเก่าแก่นั้นยังอยู่ก็คงจะพอหาที่ซ่อนได้ สองสามีภรรยาจึงขึ้นรถไฟไปเมืองเฮนเดย์แล้วผ่านไปสู่แมดริด ผู้ต้อนรับก็พาไปพักที่โรงแรมชั้นหนึ่งน่าอยู่อย่างสบาย ที่เลขที่ ๑๐๐ เดอ ดอนราโมน เดอ ลา ครุซ

หลังจากที่ได้พยายามเพ่งสมาธิตรวจค้นเรื่องราวตั้งแต่ ๑๕๐ ปีมาแล้ว ฮูร์คอสก็ไม่สามารถจะบอกอะไรได้ชัดเจน

เกี่ยวกับพินัยกรรมโบราณนั้น เนื่องจากมีเหตุการณ์มากมายหลายสมัยเกิดขึ้นซับซ้อนกัน ร่องรอยที่แต่ละคนซึ่งเกี่ยวข้องในเรื่องนี้ทิ้งไว้ ก็สับสนปนเป อันเป็นผลจากอารมณ์ของคนเหล่านั้น มีแปลกแตกต่างกันไปหลายประการ ทุกอย่างจึงยุ่งเหยิงจนไม่อาจจะจับต้นชนปลายได้

เมื่อฮูร์คอสกับภรรยามาพัก

อยู่ในแมดริด ๓—๔ วัน เขาก็เกิดฝันไปว่าไปพบบ้านเรือนและฝูงวัวจำนวนมากจมอยู่ในน้ำ——แล้วมีน้ำไหลบ่ามามากมายท่วมบ้านเรือนไร่นา ตามชายอาณาเขตประเทศฮอลันดาเสียหมด——

เพียง ๒ วันต่อมา ก็เกิดมีกระแสน้ำท่วมส่วนหนึ่งของฮอลันดา เป็นอุทกภัยร้ายแรงยิ่งในฤดูใบไม้ร่วง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๕ ——— ความฝันของฮูร์คอสปรากฏเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว

ที่โรงแรมที่เขาพักอยู่นั้น วันเดียวกับที่ได้ข่าวน้ำท่วม ก็มีหญิงสาวคนหนึ่งมาหาฮูร์คอส แจ้งว่าเธอมาจากสถานเอกอัครราชทูตดัทช์ในกรุงแมดริด มาขอความร่วมมือให้เขา

ช่วยแสดงความสามารถของเขาให้ชาวสเปญชม เพื่อเป็นการกุศลหาเงินสมทบทุนช่วยเหลือ บรรดาผู้ที่ได้รับเคราะห์จากอุทกภัยครั้งใหญ่นั้น ในการนี้ สถานเอกอัครราชทูตดัทช์จะเป็นผู้อุปถัมภ์รายการโดยตลอด

ทางการรัฐบาลสเปญ ก็ได้ให้ความช่วยเหลือด้วยอัธยาศัยไมตรีอย่างดียิ่ง โดยอนุญาตให้ทางสถานทูตใช้โรงละครแห่งชาติ โดยไม่คิดค่าบ่วยการเลย

ในวันเปิดการแสดงมีผู้คนมาชมกันจำนวนมาก รวมทั้งบุคคลชั้นสูง ๆของสเปญ ท่านผู้หญิงฟรังโกก็มาชม แต่นายพลฟรังโกมิได้มาด้วย นอกจากนั้นทางการยังช่วยจัดเครื่องดื่มและของว่างมาแจกจ่ายแก่ผู้มาชม เป็นการแสดงน้ำใจงามในยามที่มิตรประเทศต้องการความช่วยเหลือเช่นนั้น

คืนนั้นมีคนมาชมไม่น้อย ตอนแรกทางสถานเอกอัครราชทูตดัทช์ได้ฉายภาพยนตร์ แสดงความเสียหายและเคราะห์กรรมของบรรดาผู้ที่ได้รับจากน้ำท่วมใหญ่ ถัดจากนั้น ปีเตอร์ ฮูร์คอส ก็ได้รับเชิญให้แสดงอำนาจจิตอันน่า

อัศจรรย์

วันรุ่งขึ้นเขาก็ได้รับโทรศัพท์

จากในวัง ปรากฏว่าเลขานุการของนายพลฟรังโกถามมาว่า ฮูร์คอสจะขัดข้องประการใดหรือไม่ หากท่านนายพลฟรังโกจะขอเชิญให้เขาไปในวัง เพื่อแสดงความสามารถให้ท่านและแขกที่มาชุมนุมกันได้ชมเป็นขวัญตา ผู้ใดที่ได้รับเชิญจากท่านนายพลแล้ว จะกล้าปฏิเสธเห็นจะไม่มี ฮูร์คอสจึงตอบไปว่า เขายินดีอย่างยิ่งที่ได้รับเกียรติสูงจากประมุขของประเทศ เลขานุการจึงกำหนดให้เขาไปที่ที่พักของนายแพทย์คาร์โลส บลังโก—โซเลโร แพทย์ประจำตัวของนายพลฟรังโกในบ่ายวันนั้น

ฮูร์คอสและภรรยาเข้าไปในวังเมื่อ ๑๗ น. ตามนัด เมื่อไปถึงก็มีคนพาเข้าไปในห้องโถงใหญ่ ซึ่งคงจะมีความยาวอย่างน้อยตั้ง ๑๐๐ ฟุต ในห้องประดับประดาไว้อย่างสวยงาม ล้วนเครื่องตกแต่งราคาสูงโคมแก้วเจียระไนขนาดมหึมาห้อยอยู่เป็นระยะ ๆ แทบทุกอย่างล้วนแล้วไปด้วยหินอ่อน ทั้งโต๊ะเสาและพื้นห้องประดับด้วยหินอ่อน มีพรมหนา

งดงามปูลาดทั่วห้อง ผนังนั้นเป็นศิลปของมอรอคโคมีลวดลายเป็นสีแดงสลับทอง ที่หน้าห้อง, ผู้ต้องรับเขาแต่งกายเต็มยศสวมหมวกมอรอคโคทรงสูง เสื้อกางเกงเป็นสักหลาดแดงมีลายทอง รองเท้าหุ้มข้อขัดมันดำขลับ ที่เอวมีดาบห้อยฝักเป็นเงาวับจับตา

กวาดสายตาดูรอบห้อง ฮูร์คอสปรแมาณว่ามีคนมาชุมนุมกันในห้องโถงนั้นเกือบร้อยคน ล้วนเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ในรัฐบาลสเปญ และผู้อยู่ในวงสังคมชั้นสูงแห่งกรุงแมดริด ต่อมาไม่นานนายพลฟรังโกและภรรยา ก็ปรากฏตัวเป็นสัญญาณว่าการแสดงเริ่มต้นได้แล้ว

ฮูร์คอสกล่าวคำอารัมภบท

และขอบคุณที่ได้รับเกียรติเชิญมาในสถานอันสูงศักดิ์เช่นนั้น แล้วเขาก็เริ่มการแสดง โดยเข้าไปคำนับท่านผู้หญิงก่อน เพราะเชื่อแน่ว่า การแสดงในวันนี้เป็นความคิดของนางเอง ไม่ใช่ท่านนายพลเป็นคนริขึ้นแน่นอน แม้ว่านายพลฟรังโกจะอยู่ห่างออกไปหลายสิบฟุต. ฮูร์คอสก็พอบอกได้ว่า ท่าทีของท่านดูเย็นชา และไม่กระตือรือร้นกับการชุมนุมในวัน

นั้นเลย

ฮูร์คอส ขอให้ท่านผู้หญิงเขียนอะไรสักอย่างลงบนกระดาษ ตามธรรมดาเขาจะขอของสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากผู้ชมขึ้นมาอ่าน แต่ครั้งนี้การขออะไรจากท่านผู้หญิงนั้น ออกจะดูไม่เหมาะอยู่มาก เขาเองก็ยังไม่แน่ใจนักว่า ท่านผู้หญิงมีอะไรอยู่ ในใจจึงเรียกเขามาแสดงในที่นี้ อีกอย่างหนึ่งเขาไม่อาจเสี่ยงกับการผิดพลาดหรือพูดความจริงในใจท่านผู้หญิง ซึ่งอาจไม่สมควรที่ผู้ใดจะได้ฟัง ฉะนั้นเขาจึงใช้วิธีขอให้เขียนอะไรในกระดาษแทน

ภรรยานายพลฟรังโกยิ้มอย่างอารมณ์ดี แล้วเขียนอะไรอย่างหนึ่งลงบนกระดาษ แล้วพับถือไว้โดยไม่ยื่นให้ฮูร์คอสจับหรือสัมผัสเลย แต่เขาก็รู้ทันทีว่านางเขียนเลขจำนวนหนึ่งไว้ จึงบอกไปตามที่เห็นด้วย *"ตาทิพย์"*

ทุกคนที่มาฟัง แสดงความประหลาดใจมากที่เขาสามารถบอกเลขจำนวนนั้นได้ถูกต้อง

ต่อจากนั้น ท่านผู้หญิงบอก ให้คนของท่านส่งแหวนให้เขาวงหนึ่ง

ฮูร์คอสรับมาถือไว้ แล้วก็บอกไปตามที่เขา *"อ่าน"* ได้ —แต่ไม่ใช่เรื่องที่ท่านผู้หญิงกำลังนึกอยู่ หรือเรื่องราวในชีวิตของท่าน — — เป็นแต่บอกหมายเลขโทรศัพท์จากห้างค้าเพชร ที่ท่านไปซื้อแหวนวงนี้มา หมายเลขนั้นประกอบด้วยเลข ๖ ตัว ฮูร์คอสบอกได้ถูกต้อง ๕ ตัว อีกตัวหนึ่งผิดไป

การทดสอบความสามารถของฮูร์คอส ลำดับต่อมา เป็นหมอคนหนึ่งที่มานั่งชมอยู่ด้วย โดยยื่นโลหะชิ้นหนึ่งให้ เป็นหัวจุ๊บยางในรถยนต์ธรรมดานี่เอง

"ของสิ่งนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับท่าน" ฮูร์คอสบอกแพทย์ผู้นั้นทันที "ท่านจะต้องรักษาไว้ให้ดี อย่าให้หายได้เชียวนะครับ" เขาบอกยิ้ม ๆ

แพทย์ผู้นั้นยิ้มตอบ และพยักหน้ารับคำ

"หัวจุ๊บอันนี้ เตือนให้ท่านระลึกถึงเหตุการณ์อย่างหนึ่ง ที่ช่วยชีวิตของท่านไว้ได้อย่างประหลาด" ฮูร์คอสชูชิ้นโลหะนั้นขึ้นพลางกล่าวต่อไป "เรื่องนี้เกิดขึ้นในระหว่างสงครามปฏิวัติครับ ท่านกำลังขับรถจากแมดริด ตั้งใจจะไปที่วาเลนเซีย แต่ท่านไม่ทราบเลยว่าเวลานั้นพวกรีปับลิกันยึดเอาเมืองวาเลนเซียไว้ได้แล้ว ระหว่างทางนั่นเอง ยาง-

รถยนตร์ของท่านแตกไปเส้นหนึ่งแล้ว ก็ไม่มียางอะไหล่ด้วย เลยขับต่อไปไม่ได้ ท่านจึงเข้าไปหลบอยู่ที่โรงนาใกล้ ๆ กันนั้น ยางเส้นนี้แหละที่ช่วยชีวิตของท่านไว้ เพราะท่านขืนไป ก็ต้องถูกจับหรือแม้แต่กลับไปตามถนน ก็จะถูกยิงอย่างไม่ต้องสงสัย ท่านจึงอยู่ที่นานั่นต่อมา โดยปลอมตัวเป็นกรรมกรรับจ้าง” ——

แพทย์ผู้นั้นชื่นชมเป็นอย่างยิ่ง ที่ฮูร์คอสบอกได้ถูกต้องทุกอย่าง

ลำดับต่อมา ฮูร์คอสได้ตุ้ม

หูไข่มุกข้างหนึ่ง สุภาพสตรีสูงอายุผู้ยืนอยู่ใกล้ที่นั่งของท่านผู้หญิงฟรังโกเป็นคนส่งให้ เขาสัมผัสอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็กล่าวว่า

“ของชิ้นนี้ เป็นของขวัญคุณที่ได้มาจากเพื่อนที่สนิทกันมากคนหนึ่ง — ไม่ใช่ท่านผู้หญิงนะครับ — แม้ท่านกับคุณจะสนิทสนมกันไม่น้อยอยู่ก็ตาม ตุ้มหูนี้มีอะไรเกี่ยวข้องกับมงกุฎอัน หนึ่งด้วย— — ผมเห็นใคร คนหนึ่ง อยู่ห่าง ไกลจากคุณมากในขณะนี้ เป็นคนที่รักชอบกับคุณเป็นอย่างยิ่ง แต่ว่าต้องแยกย้ายห่างกัน เพราะมีเรื่องเกี่ยวกับการเมือง—สามี

ของเพื่อนคุณผู้นี้ถึง แก่กรรมไปแล้ว — — นั่นแหละครับเป็นเรื่องราวที่ผมเห็นได้จากตุ้มหูข้างนี้——”

สุภาพสตรีผู้นั้นนิ่งไป แล้วส่ายศีรษะบอกว่า ถ้าไม่เห็นด้วยตนเองก็ต้องว่าเป็นเรื่องเหลือเชื่อจริง ๆ ตุ้มหูไข่มุกนี้ ราชินีแห่งสเปญได้ให้เธอไว้เมื่อหลายปีมาแล้ว

ถึงตอนนี้ ฮูร์คอส รู้สึกได้ว่า การแสดงของเขาออกจะทำให้หลายคนในห้องอึดอัดอยู่ไม่น้อย คงจะเนื่องจากนายพลฟรังโกไม่เกิดความสนใจเลย ทั้งยังกระวนกระวายอยากให้การแสดงสิ้นสุดลงเร็ว ๆ ด้วย เมื่อรู้สึกว่าบรรยากาศออกจะไม่ใคร่เหมาะเช่นนั้น ฮูร์คอสก็รวบรัดจบการแสดงลงเสีย

ต่อจากนั้น สุภาพสตรีทั้งหมด ก็พากันออกไปห้องข้างหน้าเพื่อหาเครื่องดื่มแก้กระหาย ฝ่ายผู้ชายก็ไปรวมคุยกันอีกห้องหนึ่ง ตามธรรมเนียมของชาวสเปญ หลังจากที่มีคนมาเสิร์ฟเครื่องดื่มแล้วครู่หนึ่งฮูร์คอสก็ลากลับพร้อมด้วยภรรยา

หลังจากวันที่ไปแสดงในวังเพียง ๒—๓ วัน ฮูร์คอส

ก็ได้รับโทรศัพท์จากรัฐมนตรีว่าการกลาโหม ผู้ที่เขาได้พบปะคุยด้วยในการแสดงที่วัง เสียงของรัฐมนตรีที่พูดมานั้นเร่าร้อนกระวนกระวาย เพราะแผนสำคัญทางทหารชิ้นหนึ่งได้หายไปจากห้องทำงานของเขา

เพียงแต่ได้พูดกันทางโทรศัพท์ ฮูร์คอสก็รู้ได้โดยไม่ต้อง *"สืบสวน"* ยังที่กระทรวงกลาโหม เขาตอบรัฐมนตรีไปว่า

"แผนการทหารชิ้นนั้น ไม่ได้ถูกขโมยไปหรอกครับ ผมเห็นได้ชัดว่าคนหยิบผิดไปโดยไม่ได้ตั้งใจ ไม่ต้องตกใจอะไร เขาจะเอามาคืนไว้ที่เดิมภายใน ๒ วันนี้แหละ"

๒๔ ชั่วโมงต่อมาฮูร์คอสก็ได้รับข่าวว่า แผนสำคัญเหล่านั้นมาปรากฏอยู่ในแฟ้มในห้องของรัฐมนตรี อย่างเรียบร้อยแล้ว ตัวรัฐมนตรีเองดีใจและขอบใจเขาเป็นอันมาก ถึงกับอนุญาตให้ฮูร์คอสซื้อรถใหม่ได้คันหนึ่ง

การอนุญาตเช่นนั้น ฟังดูก็ไม่น่าจะมีราคาค่างวดอะไรนัก แต่ว่ามันเทียบได้เป็นเงินถึง ๙๐๐ ดอลลาร์ทีเดียว เรื่องมีอยู่ว่า ท่านรัฐมนตรีไม่สามารถจะจ่ายเงินเป็นเครื่องตอบแทนแก่ฮูร์คอสได้ เพราะเงินเดือนของเขาก็เพียงเดือน

ละประมาณ ๔๐๐ เหรียญอเมริกันเท่านั้น นอกจากนี้เขาก็อาจได้รายได้พิเศษจากการ *"ช่วยเหลือประการต่าง ๆ"* เป็นต้นว่า ออกใบอนุญาตนำสินค้าเข้า ตามแบบอย่างที่เจ้าหน้าที่ในรัฐบาลสเปญทำกันอยู่ทั่วไป เพราะฉะนั้น การอนุญาตให้ฮูร์คอสสั่งซื้อรถได้เช่นนี้ ก็นับว่าเป็นการตอบแทนด้วยความชอบพอกันอย่างยิ่งทีเดียว

เรื่องแผนทางทหารหายนี้

นับว่าเป็นเรื่องสุดท้ายที่ฮูร์คอสทำธุระอยู่ในแมดริด เขาจึงพาภรรยากลับกรุงปารีส——แต่ก่อนที่จะถึงปารีส ก็เกิดเรื่องประหลาดขึ้นแก่เขา อีกเรื่องหนึ่ง

ระหว่างที่เขา นั่งรถไฟไปสู่กรุงแมดริด ในตอน แรก รวมทั้งระหว่างที่เขาอยู่ ในเมืองหลวงแห่งนั้น ฮูร์คอสเกิดความรู้สึกแปลกที่สุดขึ้นว่า——อดอล์ฟ ฮิตเล่อร์ ไปอยู่ที่นั่นก่อนหน้าเขาแล้ว ทั้ง ๆ ที่สงครามโลกก็สิ้นสุดลงโดยเยอรมันเป็นฝ่าย แพ้อย่าง ไม่มีเงื่อนไขแล้ว——หลัง จากที่ข่าวแพร่ไปทั่วโลกมา ๖—๗ ปีแล้วว่า ฮิตเล่อร์ ยิงตัวตาย แล้วให้ลูกน้องคนสนิทเผาศพเขาเสียจนไม่เหลือร่องรอยใด ๆ ในที่

พักใต้ตึกบัญชาการในนครเบอร์ลิน

แต่ฮูร์คอสยังเห็นด้วย *"ตาทิพย์"* ของเขาว่าฮิตเล่อร์เดินทางผ่านสเปญไปด้วยการปลอมตัวเป็นนักบวช แต่ในเวลานั้น คือ พ.ศ. ๒๔๙๕ เขาไม่ได้อยู่ในสเปญแล้ว ฮูร์-คอสแน่ใจอย่างยิ่งว่า ฮิตเล่อร์มาที่สเปญก่อนหน้าเขา และอยู่ที่นั่นเป็นเวลานานแล้ว จึงได้เดินทางไปที่อื่น ฮูร์คอส *"เห็น"* ว่า เขายังไม่ตายแน่ ๆ

"ฮิตเล่อร์ยังมีชีวิตอยู่นะ——" ฮูร์คอสบอกเพื่อนนักหนังสือพิมพ์ชาวสเปญ "ผมกล้ายืนยันได้แน่ กล้าเอาหัวและชื่อเสียงของผมเป็นประกันเชียวละ——"

คืนต่อมา ฮูร์คอสก็มี *"แขก"*

มาเยี่ยมถึงที่พัก ๒ คน เป็นผู้ที่เคยใกล้ชิดกับฮิตเล่อร์มาแล้ว คนหนึ่งชื่อรอเบิร์ต สเตินเนอร์ เป็นคนสำคัญคนหนึ่งในพรรคนาซีผู้ได้หนีไปอยู่ในสเปญ อีกคนหนึ่งคือลีออน เดอ เกรลล์ แต่ก่อนเคยเป็นหัวหน้าพรรคฟาสซิสต์ในเบลเยี่ยม ภายหลังได้หนีไปอยู่สเปญ เพื่อหลบเลี่ยงการถูกจับในฐานอาชญากรสงคราม

แขกทั้งสองคนมาถึงก็เตือนฮูร์คอสอย่างตรงไปตรงมาว่า การที่เขากล้าเอาหัวเป็นประกันโดยอ้างว่าฮิตเล่อร์ยังมีชีวิตอยู่นะ ขืนพูดไปอีกหัวจะต้องหลุดจากบ่าจริง ๆ— —

"ถ้ายังขืนเที่ยวบอกใครต่อใครยังงั้นอีก แกจะถูกระเบิดขมอง— —เข้าใจมั้ย ?"

สเตินเนอร์ขู่ และตลอดเวลาที่ฮูร์คอสอยู่ในสเปญ สเตินเนอร์คอยติดตามเขาอยู่อย่างไม่ให้คลาดสายตาได้ ไม่ว่าจะเป็นเวลาไหน กลางวันหรือกลางคืน พอฮูร์คอสอย่างเท้าออกจากโรงแรมที่พัก ก็เห็นสเตินเนอร์มาคอยเฝ้าอยู่ทุกคราวไป อย่างไรก็ตามฮูร์คอสยังแน่ใจว่าฮิตเล่อร์ยังมีชีวิตอยู่ ร่องรอยที่เขาผ่านไปนั้นนานมาแล้ว แต่ *"ตาทิพย์"* เห็นว่าฮิตเล่อร์ยังไม่ตาย

- ๔ -

เมื่อกลับไปถึงกรุงปารีส ฮูร์คอสก็นึกว่าเสร็จเรื่องที่

เกี่ยวกับแมดริดกันเสียที แต่หลังจากเขาร็อกระเป๋าเดินทางเอาข้าวของออกได้ไม่นาน ก็ได้รับโทรศัพท์ทางไกลจากผู้พิพากษากาบัลดอน จากเมืองมิอาจาเรส ห่างจากเขตแดนระหว่างสเปญกับปอร์ตุแกลราว ๑๕ ไมล์

ผู้พิพากษาขอความช่วยเหลือฮูร์คอส ให้ช่วยแก้ปัญหายุ่งยากในคดีหนึ่งซึ่งทางการถือว่าได้ปิดสำนวนไปเรียบร้อยแล้ว แต่ตัวเขาเองคิดว่าศาลได้ตัดสินลงโทษผิดตัว

นายแพทย์ชาวสเปญ
ผู้รอดชีวิตเพราะ
ยางรถยนต์

ผู้พิพากษากาบัลดอน
ขอความช่วยเหลือจากฮูร์คอส

ระหว่างที่พูดโทรศัพท์ทางไกลกันอยู่นั้น ฮูร์คอสสำเหนียกได้ว่าคดีนี้เป็นเรื่องสำคัญไม่น้อย และรู้ได้ด้วยอำนาจพิเศษว่า คนที่ถูกศาลพิพากษาลงโทษไปแล้ว มิได้กระทำผิดจริง แต่เขายังไม่ทราบอะไรเกี่ยวกับคดีนี้นัก เพียงแต่รู้ราง ๆ ว่ามีเด็กชายคนหนึ่งถูกฆ่าตาย ส่วนคนร้ายตัวจริงยังลอยนวลอยู่ได้

เรื่องช่วยเหลือคนที่ได้รับทุกข์

โดยอยุติธรรมเช่นนี้ ปีเตอร์ ฮูร์คอสถือเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งในชีวิตของเขา ดังนั้นพอได้เรื่องบ้างแล้ว เขาก็ให้มาเรีย ผู้ภรรยาเตรียมจัดเสื้อผ้าออกเดินทางกันอีก ทั้งสองนั่งรถบูอิคเก่งส่วนตัวขับย้อนไปกรุงแมดริด และไปพักอยู่ที่โรงแรมดอนราโมน เดอ ลา ครุซ แห่งเดิมนั่นอีก วันต่อมา, ผู้พิพากษากาบัลดอนก็มาหา แล้วก็พากันออกรถขับต่อไปยังมิอาจาเรส ฮูร์คอสรู้ได้ทันทีว่า คดีนี้ต้องมีความสำคัญอย่างมาก เพราะตลอดทางที่ไปนั้น มีเจ้าหน้าที่ตำรวจติดตามคุ้มกันไปด้วยถึง ๕ คน คือขับรถจักรยานยนตร์นำไปข้างหน้า ๒ คัน ตามหลัง ๒ คัน แล้วยังนั่งไปด้วยกันในรถอีกคนหนึ่ง

เมื่อไปถึงจุดหมายเมืองมิอาจาเรส ก็ได้เห็นทหารอีกกองหนึ่ง ไม่น้อยกว่า ๓๐๐ คน มาตั้งกองวงล้อมอยู่บริเวณนอกเมือง มาเรียภรรยาของฮูร์คอสนั้น พอถึงเมืองก็ถูกเชิญไปพักเสียที่บ้านผู้บัญชาการตำรวจ เพื่อความปลอดภัยเป็นพิเศษ ส่วนฮูร์คอสกับผู้พิพากษานั้นไปพักกันที่โรงแรม

ชั่วครู่ใหญ่หลังจากมาถึง ฮูร์คอสก็ทราบแน่ว่าคดีนี้มีอะไรพิเศษยิ่งกว่าคดีอาญาธรรมดาทั่วไป มีเรื่องเกี่ยวข้องกับการเมืองร่วมอยู่ด้วย ซึ่งทำให้ชาวเมืองทั้งหลายออกจะไม่สู้สงบนัก ทั้ง ๆ ที่คดีนี้ศาลพิพากษาเสร็จสิ้นไปแล้วปีหนึ่งเต็ม ๆ ให้จำคุกหนุ่ม ๗ นายไว้จนตลอดชีวิต ในฐานสมคบกันฆาตกรรมเด็กรุ่นคนหนึ่ง

สำนวนที่ปรากฏอยู่ในการ

พิจารณาของศาลสถิตยุติธรรม ก็มีอยู่ว่าตอนเช้าวันอาทิตย์วันหนึ่ง ชาวบ้านที่พากันไปโบสถ์ไปพบศพเด็กหนุ่มคนหนึ่งเข้าในหลุมแร่ตื้น ๆ มีคนจำได้ว่าศพเด็กคนนี้เป็นสมาชิกของพรรคฟาลังเก (Falange) และในที่เกิดเหตุนั้น มีคนเห็นเด็กหนุ่ม ๗ คนป้วนเปี้ยนอยู่แถวนั้น ตำรวจได้รับแจ้งเรื่อง

แล้ว ก็ไปตามเด็กหนุ่มทั้ง ๗ คนมาสอบสวน วิธีการสอบสวนของตำรวจสเปญนั้น ก็ประกอบด้วยการซ้อมผู้ต้องสงสัยที่ไม่ยอมสารภาพ ซึ่งถือกันว่าเป็นการปฏิบัติตามหน้าที่อย่างธรรมดาในประเทศนั้น เด็กหนุ่มคนหนึ่งคงจะทนถูกตำรวจซ้อมหนัก ๆ เข้าไม่ไหวก็เลย *"รับสารภาพ"*

ตำรวจออกแถลงการณ์ในเวลาต่อมา คดีนี้เป็นเรื่องการเมืองโดยไม่ต้องสงสัย เด็กหนุ่มผู้ต้องสงสัยทั้งเจ็ด ล้วนเป็นพวกแอนติ้พรรคฟาลังเกทุกคน มีพยานเห็นว่าคนหนึ่งในจำนวนนี้ เกิดเรื่องวิวาทถึงกับต่อยเด็กหนุ่มผู้ตายเมื่อไม่ถึง ๒ เดือนมานี้ และก็คงคุมแค้นเรื่อยมา จนได้โอกาสจึงชวนสมัครพรรคพวกมาจัดการกับคู่แค้นเสีย

พิ่งดูเรื่องก็ไม่น่าจะมีอะไร

สลับซับซ้อน แต่ความจริงไม่ง่ายอย่างที่ตำรวจว่าเช่นนั้น เพราะปรากฏว่าผู้ตายถูกยิงที่ศีรษะนัดหนึ่ง แต่ปืนของกลางอยู่ที่ไหนไม่มีใครหาพบ ถามถึงการยิงกันนั่นก็ไม่มีใครได้เห็นด้วยตาเอง แต่เรื่องบังเอิญมาเกิดขึ้นในระยะที่ตำรวจกำลังมองหาโอกาสที่จะปราบปรามพวกที่มีใจเป็นปฏิปักษ์กับพรรค-

ฟาลังเกของนายพลฟรังเก ที่กำลังจะก่อความไม่สงบขึ้นตามจังหวัดชายแดนอยู่แล้ว พอมีคดีฆาตกรรมขึ้น ก็จัดการให้การเมืองเข้ามามีส่วนด้วย

ผู้พิพากษาที่ออกนั่งพิจารณาคดีนี้ ก็เป็นสมาชิกคนหนึ่งในพรรคฟาลังเก—ไม่ใช่ผู้พิพากษาคนที่มาขอความช่วยเหลือจากฮูร์คอส แต่เป็นคนมาพิจารณาคดีนี้แทน ในเมื่อผู้พิพากษากาบัลดอน บังเอิญไม่อยู่เสียด้วย ครั้นผู้พิพากษากาบัลดอนกลับมา ก็ปรากฏว่าคดีนี้พิพากษาตัดสินเสร็จไปแล้วเด็กหนุ่มทั้งเจ็ดก็ถูกส่งเข้าเรือนจำมหันตโทษไปเรียบร้อย

กาบัลดอนมีความสงสัยอย่างยิ่งว่า คดีนี้น่าจะมีเลศนัยอะไรอยู่เบื้องหลัง และคนที่ถูกจำคุกก็คงจะไม่ได้รับความยุติธรรม แต่เขาไม่ทราบว่าจะแก้ไขประการใด จนกระทั่งมาพบข่าว ความสามารถเหนือมนุษย์ของ ฮูร์คอสเข้า ในหน้าหนังสือพิมพ์ เขาจึงรีบโทรทัพท์ขอความช่วยเหลือในทันที

ฮูร์คอสบอกกับผู้พิพากษา

กาบัลดอนว่า ถ้าหวังจะให้เขาช่วยอะไรในเรื่องนี้แล้ว ก่อนอื่นก็ขอให้เขาได้สัมผัสข้าวของสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากผู้ตายและจาก

คนทั้งเจ็ดที่อยู่ในคุกนั้นด้วย แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่ทำได้ไม่สู้สะดวกนัก แต่ผู้พิพากษาผู้มีใจเป็นธรรมก็พยายามหาสิ่งที่ฮูร์คอสต้องการมาจนได้

เขาได้แตะต้องสิ่งของ ๆ แต่ละคนที่เกี่ยวข้องอยู่ในคดีนี้แล้ว ฮูร์คอสก็เห็นเหตุการณ์บางอย่างได้แจ่มชัด—เขาเล่าให้ผู้พิพากษากาบัลดอนฟังว่า หนุ่มผู้ตายถูกชายคนหนึ่งอายุราว ๓๐ ปีเป็นผู้ยิง รูปร่างของเขาออกจะโปร่งบาง สูงราว ๕ ฟุต ๕ นิ้ว

ลักษณะ รูปร่าง ดังกล่าว อาจ เหมือนกับใคร ก็ได้ ในบรรดาผู้คนที่อยู่ในแถบนี้ นับด้วยจำนวนพัน ๆ แต่ฮูร์คอสบอกว่า คนร้ายตัวจริงนี้เป็นคนร่ำรวย——ดังนั้นก็สามารถจำกัดผู้ต้องสงสัยให้อยู่ในวงแคบเข้ามาได้มาก เพราะคนรูปร่างอย่างนั้น และเป็นคนมีทรัพย์ด้วย ในเมืองนี้ก็มีเพียง ๒—๓ คนเท่านั้น

ยังมีอะไรบางอย่างที่ฮูร์คอส *"เห็น"* ไม่ถนัด เขาจึงไปที่หลุมแร่อันเป็นที่มีคนมาพบศพ พอไปถึงนั่น ฮูร์คอสรู้ได้ว่า ผู้ตายมิได้ถูกฆ่าที่ตรงนั้น—แต่ก็ยังไม่อาจจะบอกได้ว่าไปฆ่ากันมาแต่ที่ไหน วันที่เขาออกไปดูที่พบศพนั้นก็มีตำรวจ

กลุ่มหนึ่งตามไปด้วย ฮูร์คอสจึงขอร้องตำรวจให้ถอยห่างออกไปหน่อย ขอให้เขาได้เดินเพ่งจิตรอบ ๆ ที่นั่นตามลำพัง แล้วเขาก็เดินเรื่อยไปตามถนนที่ออกไปจากเมืองเป็นครูใหญ่—— จนกระทั่งมาถึงจุดหนึ่ง จุดที่มั่นใจว่าผู้ตายถูกยิงตรงนั้นแน่

จุดนั้นอยู่บนถนนที่แยกออกไปจากถนนใหญ่ ไม่ห่างจากหลุมที่มีผู้มาพบศพอยู่มากนัก ระหว่างที่ยืนอยู่ ณ ที่นั้นเอง ฮูร์คอสก็สำเหนียกได้แจ่มแจ้งว่าเหตุที่เกิดขึ้นนั้นเป็นไปในลักษณะเช่นไร——

ผู้ตายขี่จักรยานสองล้อมา

ตามถนนนี้ในวันเกิดเหตุ พอมาถึงตรงนั้น ชายอายุราว ๓๐ ปี ก็ออกมาเรียกให้เขาหยุด พูดอะไรกันแล้วก็ชกผู้ตาย แล้วจึงชักปืนออกมายิงศีรษะ จากนั้นผู้เป็นฆาตกรก็เอาจักรยานสองล้อไปหมกซ่อนไว้ในบ่อน้ำเล็ก ๆ ที่มีน้ำฝนขังอยู่ บ่อนี้อยู่ถัดเนินลงไปไม่ไกลนัก ต่อจากนั้นก็กลับมาลากศพผู้ตายไปหมกไว้ในหลุมแร่ดังที่มีคนมาพบในตอนเช้าวันอาทิตย์

ตำรวจได้ฟังก็พากันไปที่บ่อน้ำดังกล่าวไปพบบ่อน้ำถัดจากเนินลงไปจริงอย่างฮูร์คอสว่า แต่ค้นไม่พบจักรยานสองล้อ

ฮูร์คอสจึงไปดูที่บ่อเพื่อช่วยหาด้วย ก็ทราบว่าจักรยานนั้น เดิมซ่อนอยู่ในบ่อนี้จริง แต่ต่อมามีตำรวจที่เป็นสมาชิกของพรรคฟาลังเก มาลากเอาออกไปซ่อนเสียที่อื่น หลังจากที่มีผู้มาพบศพ จนเกิดเรื่องอื้อฉาวขึ้นแล้ว — — แต่ฮูร์คอสยังไม่มีทางที่จะพิสูจน์คำของเขาได้

แม้ตัวคนร้ายที่เป็นคนยิงผู้ตาย ก็ไม่มีใครจับได้ เพราะมันหลบลี้ออกจากสเปญ ไปอยู่ในปอร์ตุแกลเสีย เมื่อตอนที่ผู้พิพากษา กาบัลดอน กลับรื้อฟื้นคดีขึ้นมาสืบสวนกันใหม่ และได้ยินว่าฮูร์คอส คนมี *"ตาทิพย์"* กำลังเดินทางมาเมืองนี้ ฮูร์คอสสามารถ *"เห็น"* คนฆ่าได้ถนัด และแน่ใจว่าเขาอยู่ในปอร์ตุแกลโน่น

ยังเหลืออีกทางเดียวที่จะช่วยคลี่คลาย ปัญหาเร้นลับในคดีนี้ คือค้นดูว่าอะไรเป็นเหตุให้เกิดฆ่ากันขึ้น ?

ฮูร์คอสกลับไปยังที่ผู้ตาย

ถูกยิง แล้วก็สำเหนียกได้ว่าเหตุผลต้นปลายมีมาอย่างไร ที่ปลายถนนซอยนั่นเอง มีหญิงสาวคนหนึ่งรูปร่างสวยสะดุด-

ตาอาศัยอยู่ เธอเป็นเพื่อนสาวของผู้ร้ายที่หนีไปนั้น ในคืนที่เกิดเหตุ หนุ่มสาวชาวเมืองเกือบทั้งหมดพากันไปเที่ยวในงานเต้นรำ พอเลิกงานแล้ว หนุ่มผู้ตายก็พาสาวน้อยคนสวย—ชื่อโรสิตา ไปส่งบ้านในกลางดึก โดยนั่งจักรยานสองล้อมาด้วยกัน

หนุ่มผู้เป็นฆาตกรก็ไปในงานเต้นรำนั้นด้วย ไม่ต้องสงสัยละว่า เขาจะเกิดความเคียดแค้นหึงหวงเพียงไร เมื่อสาวที่เคยเที่ยวกับเขามีหนุ่มอื่น มาตัดหน้าพาไป เต้นรำอย่างนั้น เขาติดตามหนุ่มสาวมาห่าง ๆ ตอนที่หนุ่มพาสาวไปส่งบ้าน แล้วแอบอยู่ข้างถนนซอย คอยอยู่จนหนุ่มพาสาวไปส่งและล่ำลากันเรียบร้อย แล้วขี่จักรยานกลับออกมา ตอนนี้เองที่เขาเรียกให้หนุ่มน้อยหยุดรถกระชากตัวลงชก แล้วยิงซ้ำเสียด้วยความโกรธแค้นสุดขีด

เมื่อฆ่าคู่อาฆาตแล้วเขาก็จัดการซ่อนรถ และลากศพย้ายที่ เสร็จแล้วจึงกลับบ้านโดยไม่มีใครรู้เหตุการณ์ ส่วนเด็กหนุ่มทั้งเจ็ดคนนั้น ต้องรับเคราะห์โดยที่ตำรวจต้องการจะปราบพวกแอนตี้นายพลฟรังโกนั่นเอง

ผู้พิพากษากาบัลดอนชวน

ฮูร์คอสไปหาหญิงสาวคนต้นเหตุที่บ้าน ซักไซ้ไล่เลียงกันครู่หนึ่ง เธอก็ยอมรับว่าเป็นเพื่อนลับ ๆ ของหนุ่มผู้มั่งคั่งนั้นจริง และในคืนที่เกิดเหตุ ก็ไปกับหนุ่มผู้ตายโดยที่นัดไปเต้นรำด้วยกัน จากการสืบสวนต่อมาตำรวจคนหนึ่งก็ยอมสารภาพว่าเป็นคนไปลากเอาจักรยานของผู้ตายขึ้นจากบ่อไปซ่อนไว้ที่อื่นจริง——จากนี้, ผู้พิพากษากาบัลดอนก็มีหลักฐานใหม่เพียงพอที่จะขอรื้อคดีนี้ขึ้นมาพิจารณาใหม่

๖ เดือนต่อมา หรือปีครึ่งหลังจากหนุ่มน้อยถูกฆ่า เด็กหนุ่มทั้งเจ็ดที่ถูกจับ ผิดตัวก็ได้รับการ ปลดปล่อยออกจากเรือนจำ หมดมลทินเกี่ยวกับคดีนี้อีกต่อไป ส่วนหนุ่มผู้ร่ำรวยและเป็นฆาตกรตัวจริงนั้น ทางการไม่สามารถจับตัวมาลงโทษได้ นอกเสียจากจะถูกชำระโทษอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งปีเตอร์ ฮูร์คอสมั่นใจนักว่า ผู้กระทำผิดจะไม่มีทางหลบเลี่ยงได้เลย —คือการลงโทษจากพระผู้เป็นเจ้าอย่างสาสม

เมื่อเสร็จเรื่องนี้แล้ว ฮูร์คอส

กับภรรยาก็พากันกลับปารีส อยู่มาไม่ช้าก็ได้รับจดหมายจาก

สถานเอกอัครราชทูตอินเดียประจำกรุงเฮกแห่งเนเธอร์แลนด์ ถามมาว่า เขาจะสนใจช่วยเหลือในการสืบหาตัวเด็กชายคนหนึ่งที่หายสาบสูญไปหรือไม่

ฮูร์คอสได้ เคยช่วยคลี่คลายปัญหา คนหายมามากรายแล้ว แต่ไม่มีเรื่องใดที่ออกจะพิสดารเหมือนรายนี้ จึงจะขอนำมาเล่าสู่กันฟังไว้ด้วย

เรื่องนี้เกี่ยวกับบุคคลที่สาม

ฐานอยู่ไม่ห่างจากเมืองบอมเบย์นัก นั่นก็หมายความว่าเหตุเกิดขึ้นไกล จากที่ฮูร์คอสอยู่เป็นระยะทางถึงครึ่งโลก ซึ่งเขาเองก็ออกจะอัดอั้นตันใจ ไม่รู้ที่จะตอบรับหรือปฏิเสธดี จนกระทั่งได้ข่าวมาว่า มารดาของเขาได้รับจดหมายลงทะเบียนฉบับหนึ่ง ซึ่งครอบครัวของเด็กที่เป็นตัวก่อเรื่องนี้ขึ้นได้ส่งมา ในจดหมายนั้นอ้อนวอนขอให้ฮูร์คอสกรุณาช่วย สืบหาเด็กที่หายไปให้ด้วย พร้อมกันนั้นก็ส่งปอยผมของเด็กชายผู้นั้นมาด้วยกับจดหมาย

จดหมายที่มารดาของเขาได้รับไว้นี้ เป็นเครื่องช่วยให้ฮูร์คอสตัดสินใจช่วยเหลือทันที เขาขับรถส่วนตัวจากกรุง

ปารีสเป็นระยะ ๒๔๕ ไมล์ ไปจนถึงกรุงเฮกและไปสถานเอกอัคราชทูตอินเดียในวันจันทร์ตอนเช้าราว ๙.๓๐ น. เมื่อซักถามดู ก็ได้ความแต่เพียงว่า เด็กชายอายุ ๑๔ ปีผู้นั้นลงไปอาบน้ำที่ชายฝั่งแม่น้ำคงคาในตอนเย็น นับแต่นั้นมาก็ไม่มีใครเห็นเขาอีกเลย เมื่อลูกชายไม่กลับจากแม่น้ำตั้งนานผิดสังเกตเช่นนี้ พ่อแม่ของเด็กก็ออกติดตามไปพบเสื้อเชิ้ร์ตกับรองเท้าแตะของเด็กกองอยู่ริมน้ำ แต่ไม่พบร่องรอยอะไรอีกเลย

หลังจากที่เขาหายไปเป็น

เวลาราว ๔ เดือน พ่อแม่พี่น้องก็เกือบจะหมดหวังที่จะตามตัวได้ หรือแม้แต่จะได้เห็นหน้ากันอีก ก็บังเอิญได้อ่านพบข่าวความสามารถน่าอัศจรรย์ของบีเตอร์ ฮูร์คอสเข้าในหนังสือพิมพ์ที่ออกจำหน่ายในอินเดีย จึงตัดสินใจเขียนจดหมายขอความช่วยเหลือมา โดยผ่านสถานทูตของตนในกรุงเฮก

เมื่อฮูร์คอสรับเอาปอยผมของเด็กหนุ่มคนนั้นมาถือไว้ ก็ปรากฏแวบขึ้นในใจของเขาว่า เด็กคนนี้ไม่ได้จมน้ำ แต่เห็นยังแข็งแรงสมบูรณ์ดี และไปทำงานอยู่กับคณะละครสัตว์

แห่งหนึ่งด้วย เขาเขียนโปสการ์ดหลายฉบับตั้งใจจะส่งไปถึงพ่อและแม่ของเขา แต่แล้วก็กลับเก็บไว้เสีย ไม่เคยนำส่งไปรษณีย์ไปเลย แม้แต่ฉบับเดียว ฮูร์คอสมองเห็นเช่นนั้นแล้ว จึงบอกเจ้าหน้าที่ในสถานทูตอินเดียว่า บอกให้พ่อของเด็กออกไปตามหาดูที่เมืองบอมเบย์ เฉพาะอย่างยิ่งให้ไปถามดูที่ละครสัตว์คณะหนึ่งซึ่งกำลังเปิดการแสดงอยู่ในเมืองบอมเบย์นั้น

เมื่อบอกให้ทราบถี่ถ้วนแล้ว ฮูร์คอสก็เดินทางกลับที่พักในกรุงปารีส เรื่องเด็กหายไปจากฝั่งแม่น้ำคงคานั้นก็เงียบหายไป จนกระทั่งเกือบ ๓ เดือนต่อมา เขาจึงได้รับจดหมายจากพ่อแม่ของเด็กเล่าว่า ตามหาตัวพบในเมืองบอมเบย์ตามที่ฮูร์คอสแจ้งไป แต่ไม่ได้ตัวมาจากคณะละครสัตว์อย่างเขาพูด——แต่เมื่อซักเด็กโดยละเอียด ก็ได้ความว่าระหว่างที่ฮูร์คอสบอกว่า *"เห็น"* เด็กอยู่กับพวกละครสัตว์นั้น เขาก็ไปอยู่ที่นั่นจริง แต่หลังจากนั้นไม่ช้าก็ออกจากคณะละครสัตว์มา

ตลอดระยะ ๑๐ ปีแรก หลัง

จากฮูร์คอส ฟื้นขึ้นจากสลบไป ๓ วัน ๓ คืนนั่นแล้ว

เขานึกพรั่นใจเรื่อยมาว่า อำนาจพิเศษในระบบประสาทหรือที่ประชาชนเรียกกันว่า "*ตาทิพย์*" นั้น วันใดวันหนึ่งอาจเสื่อมสูญไปก็ได้ แต่จากการที่ได้รับเชิญไปแก้ปัญหาต่าง ๆ หลายต่อหลายครั้ง บางเรื่องก็แปลกประหลาดอย่างเด็กอินเดียที่หายไปนั้น กลับเป็นเครื่องแสดงให้เห็นชัดว่า ยิ่งเขาได้ใช้อำนาจอัศจรรย์นี้มากเท่าไร พลังจิตก็ดูจะมีกำลังแรงเพิ่มขึ้นทุกขณะ ฮูร์คอสคอยสังเกตตัวเองอยู่เสมอก็พบว่า เขายิ่งทำงานเพ่งกระแสจิตมากเพียงไร ภาพที่เห็นจาก "*ตาทิพย์*" ก็ยิ่งแจ่มใสชัดเจนขึ้นเพียงนั้น

ชื่อของบีเตอร์ ฮูร์คอสใน

ระยะหลัง ๆ ยิ่งเป็นที่รู้จักแพร่หลาย เพราะกิตติศัพท์ที่เขาช่วยตำรวจคลี่คลายคดีลึกลับ จนจับตัวผู้กระทำผิดได้ โดยไม่ผิดพลาดหลายต่อหลายครั้ง ทั้งช่วยค้นหาของหายหรือสมบัติที่ซ่อนเร้นอยู่ไม่มีใครหาพบมาก่อน เขาก็ช่วยได้สำเร็จอย่างน่าอัศจรรย์ ความสามารถที่ไม่มีใครเสมอเหมือนนี้เอง ชักนำให้เขาได้พบกับเรื่องราวแปลก ๆ อยู่เสมอมา

เวาผ่านมาถึง พ.ศ. ๒๔๕๘

ในปีนั้นเอง ฮูร์คอสถูกเชิญให้เข้าไปพัวพันกับ *"คดีนางพยาบาลหาย"* ——เป็นคดีฆาตกรรมลึกลับที่ตำรวจไม่สามารถจะสืบสวนหาตัวคนร้ายมาขึ้นศาลได้

คดีนี้ฮูร์คอสเองถึงกับออกปากว่า เขาต้องเสี่ยงกับการเสียชื่อเป็นอย่างยิ่ง

เขาไม่มีวันจะลืมคดีนางพยาบาลนี้ได้เลย เนื่องจากเป็นเรื่องแสดงถึงความโหดเหี้ยมอย่างที่สุดรายหนึ่ง ในบรรดาคดีอุกฉกรรจ์ทั้งหลาย ที่ฮูร์คอสเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย ตลอดเวลา ๒๐ ปี ที่เขาได้ช่วยเจ้าหน้าที่คลี่คลายคดีอาชญากรรม

เวลานั้น ปีเตอร์ ฮูร์คอส เดินทางไปเยี่ยมมารดาและน้องชายของเขา ผู้มีอาชีพเป็นทันตแพทย์อยู่ที่เมืองดอร์เดร็คท์ ทางตะวันตกเฉียงใต้ของเนเธอร์แลนด์ เช้าวันหนึ่งเขาได้รับจดหมายรวม ๙ ฉบับด้วยกัน ทั้งหมดล้วนมาจากแห่งเดียวกัน คือส่งมาจากหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในประเทศสวีเด็น ขอร้องให้เขาไปที่นั่น เพื่อช่วยสืบสวนคดีที่ลึกลับซับซ้อนรายหนึ่ง——ในจดหมายเล่าว่า นางพยาบาล

คนหนึ่งหายสาบสูญไปเป็นเวลาถึง ๗ ปีมาแล้ว ผู้คนเกือบครึ่งหนึ่งในหมู่บ้านนั้นพากันเชื่อว่าเธอถูกพ่อบังเกิดเกล้าของเธอเป็นคนฆ่า———

แต่ว่าไม่มีหลักฐาน หรือร่องรอยอะไรที่จะช่วยเป็นเครื่องพิสูจน์ได้เลย ยิ่งไปกว่านั้นแม้แต่จะพิสูจน์ว่าเกิดเป็นคดีอาชญากรรมขึ้นก็ไม่มีทางเสียแล้ว เพราะไม่มีใครพบตัวหรือพบศพนางพยาบาลผู้น่าสงสารนั้นเลย เป็นแต่บรรดาคนในหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งนั้น โจษจันหันหน้าเข้าปรับทุกข์กันตามวิสัยของคนที่เคยเห็นหน้ากัน—อยู่ ๆ ก็มาหายไปเฉย ๆ จนกระทั่งมีคนอ่านพบข่าวความมี *"ตาทิพย์"* ของฮูร์คอสเข้าจึงได้ชวนกันเขียนจดหมายมา และก็คงมีคนสนใจเรื่องนี้ไม่ใช่น้อย เขาจึงได้รับจดหมายเรื่องนี้จากหมู่บ้านเดียวกันถึง ๙ ฉบับ

เรื่องมีอยู่ว่า พยาบาลสาว

คนหนึ่ง ได้หยุดพักปลายสัปดาห์ จึงออกจากโรงพยาบาลว่าจะไปหาพ่อและแม่เลี้ยง เวลานั้นเป็นตอนต้นฤดูหนาวของปี พ.ศ. ๒๔๙๑ ครั้นถึงวันจันทร์เธอไม่กลับไปที่โรงพยา-

บาลแต่เช้าตามกำหนด หัวหน้านางพยาบาลจึงโทรศัพท์ถามไปที่บ้านพ่อเพื่อถามว่าเพราะอะไรเธอจึงไม่กลับ เมื่อถามถึงเวลาทำงานแล้ว เจ็บไข้ได้ป่วยหรือเป็นอะไรไป ก็น่าจะบอกให้รู้กันบ้าง

ผู้ที่รับโทรศัพท์ คือพ่อของพยาบาลสาวผู้นั้นเองทีเดียว พอฟังว่าหัวหน้านางพยาบาลถามถึงลูกสาวตัว แกก็ตอบด้วยเสียงเกรี้ยวกราดแสดงโทสะเต็มที่

"ออ—อีนังนั่นน่ะเรอะ ฉันเฉดหัวมันออกจากบ้านไปนานแล้วละ ไล่ส่งไปเลยไม่มีวันให้มันกลับเข้ามาเหยียบบ้านนี้ได้อีก—ว่าไงนะ ? โฮย,—มันไม่ได้เจ็บได้ป่วยอะไรหรอก แต่มันอวดดีขึ้นเสียงเถียงพ่อบังเกิดหัวของมันไม่ได้ลดได้ละ สันดานมันไม่ดี พ่อตักเตือนอะไรก็ไม่ได้ ดื้อด้านเถียงคำไม่ตกฟาก ลูกพรรณนี้เลี้ยงมันไว้ทำไม ฉันเลยขับไล่ไสส่งไป ตั้งแต่วานซืนนั่นแน่ะ——เอาไปเถอะฉันยกให้เลย ——จะเอาไปทำอะไรก็เชิญตามสบายทีเดียว ——อย่าให้มันซานกลับมาหาฉันอีกก็แล้วกัน——ไหน ? มันกลับยังไงน่ะ รึ ? —ก็คงจะขึ้นรถเมล์ไปมั้ง ? ——เห็นมันเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋าออกจากบ้านไปนี่ —ฉันก็ไม่ได้ตามไปดูมันถึงนอกบ้านหรอก

นางพยาบาลสาวชาวสวีเดน ผู้หายไปจากบ้านโดยปราศจากร่องรอย

อากาศหนาวจะตายยังงี้——มันจะเดินไปให้แข็งตาย ก็ช่างหัวมันเถอะ ฉันไม่เกี่ยวข้องกะมันอีกแล้ว ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป....”

เมื่อได้ฟังพ่อพูดด้วยอารมณ์รุนแรงเช่นนี้ หัวหน้านางพยาบาล ก็ไม่สบายใจเพราะถึงอย่างไร สาวน้อยนั่นก็ยังมีชื่อว่าทำงานอยู่ในโรงพยาบาล ยังเป็นหน้าที่ของหัวหน้าที่จะต้องเอาใจใส่ติดตามดูแลทุกข์สุข ทั้งในฐานลูกน้องและเพื่อนผู้ร่วมอาชีพอันเดียวกัน แต่ได้สอบถามบรรดารถเมล์ที่ออกจากหมู่บ้านในวันที่ว่าที่นางพยาบาลสาวกลับมานั้น ก็ไม่ปรากฏว่ามีใครเห็นเธอขึ้นรถเมล์คันใดเลย พวกคนขับรถเมล์ก็ยืนยันตรงกันทุกคนว่าในวันที่พูดถึงนี้ ไม่มีหญิงสาวคนใดรูปร่างอย่างเธอขึ้นรถจากหมู่บ้านสักคนเดียว

เรื่องชักจะมืดมนหนักขึ้น

หัวหน้านางพยาบาล จึงแจ้งความให้ตำรวจรับทราบตามระเบียบ ตำรวจส่งคนไปสืบสวนเรื่องนางพยาบาลคนนี้ดู แต่ก็ไม่ปรากฏว่ามีใครรู้เห็นถึงความเคลื่อนไหวของเธอเลย หลังจากที่เธอออกจากโรงพยาบาลไปเยี่ยมพ่อใน วันปลายสัปดาห์

แล้ว ดูราวกับว่าเธอหายตัวไปในอากาศ ซึ่งเป็นเรื่องทำได้ไม่ง่ายนัก สำหรับพยาบาลสาวอายุ ๑๗ ปี ที่คนในหมู่บ้านของเธอรู้จักกันดี และวันที่เธอออกจากโรงพยาบาลไป ก็มีคนเห็นเธอหิ้วกระเป๋าใส่เสื้อผ้าไปด้วย อากาศวันนั้นก็หนาวหนักขนาดต่ำกว่าขีดน้ำแข็งถึง ๓๐ ดีกรี

เมื่อสืบสวนอะไรต่อไปไม่ได้ ตำรวจก็ตันอยู่เพียงนั้น โดยไม่มีร่อยรอยอะไรที่พอจะช่วยให้ทำงานต่อไป แต่บรรดาชาวบ้านหาหยุดอยู่เพียงนั้นไม่ ต่างคนก็วิพากษ์วิจารณ์โจษจันกันไป เนื่องด้วยอีตาพ่อของพยาบาลคนนี้ มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดีว่า แกเป็นคนโมโหร้าย จิตใจทารุณร้ายกาจนัก เพื่อนบ้านในตำบลเดียวกันเป็นส่วนมากเกลียดแก เพราะนิสัยกักขพะหยาบช้า คนหนึ่งถึงกับพูดกับเพื่อน ๆ ว่า อีตานี่แหละเป็นคนฆ่าเมียคนแรกเสียเอง——

แกก็เอาเรื่องเหมือนกัน จัดแจงฟ้องศาลหาว่าเพื่อนบ้านคนนั้นหมิ่นประมาท แต่แล้วศาลกลับตัดสินยกฟ้องเป็นว่าแกแพ้ความไป

ชาวบ้านต่างรู้ดีว่า การที่ลูกสาวอายุ ๑๗ จากเมียคนแรกที่ตายไปแล้วของแก ต้องออกจากบ้านไปเข้าเรียน

พยาบาลนั้น ก็เพราะไม่สามารถที่จะทนความทารุณโหดร้ายของอีตาพ่อเป็นเหตุสำคัญ

นั้นเป็นเรื่องราวทั้งหมด

เท่าที่จะสืบทราบได้ในคดีประหลาดนี้ จะว่าไปก็ไม่ต่างอะไรกับคดีคนหายทั่วไป ซึ่งมักไม่ใคร่มีคนอื่นนอกจากผู้ที่อยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน มาสนใจติดตามถามข่าวกันอีก

เมื่อหนังสือพิมพ์ในสวีเด็นฉบับหนึ่ง แอบทราบมาว่าฮูร์คอสสนใจในเรื่องนางพยาบาลหาย ก็มาหาและเอารูปของนางพยาบาลที่น่าสงสารคนนั้นมาให้เขาดูด้วย ๒—๓ รูป ชั่วขณะที่ บีเตอร์ ฮูร์คอส หยิบรูปเหล่านั้นขึ้นพิจารณาเขาก็รู้ได้ทันทีว่า——เธอสิ้นชีวิตเสียแล้ว———

เธอถูกฆ่าตาย ศพของเธอถูกฝังไว้ที่ไหนเขาก็รู้ แต่จะบอกว่าเป็นตรอกซอกซอย หรือบ้านเลขที่เท่าไร อยู่ถนนไหน ฯลฯ เขาบอกไม่ถูก เพราะไม่เคยเห็นที่ตรงนั้นมาก่อน เขาหยิบปากกาวาดภาพตำแหน่งที่ศพของนางพยาบาลสาวคนนั้น ถูกฝังอยู่ใต้พื้นบ้านหลังหนึ่ง ให้นักหนังสือพิมพ์ดู เสร็จแล้วเขา ก็วาดภาพสเก๊ทช์ของคนร้ายที่ฆ่าสาวน้อย——

ตามที่เขาเห็นได้ด้วย *"ตาทิพย์"* ภาพคนร้ายนั้นดูรูปร่างหน้าตาคล้ายลิง มิหนำซ้ำท่าทางที่เดินก็เกือบไม่ผิดอะไรกับท่าลิงอีกด้วย

บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น มีความสนใจในความสามารถอันน่าพิศวงของฮูร์คอสมาก และของร้องฮูร์คอสขอให้ได้ร่วมไปยังหมู่บ้านที่เกิดเหตุพร้อมกับเขาด้วย ซึ่งฮูร์คอสก็ออกปากตกลงด้วยความยินดี วันรุ่งขึ้นก็พากันออกรถขับไปเป็นระยะทางราว ๕๐๐ ไมล์ มุ่งขึ้นไปทางทิศเหนือ

เมื่อมาถึงหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งนั้น ต่างก็พากันไปติดต่อเจ้าหน้าที่ก่อน สารวัตรตำรวจมีท่าทีไม่ใคร่เลื่อมใสอะไรในตัวฮูร์คอสนัก แต่ก็ตกลงยินยอมที่จะพาฮูร์คอสกับนักหนังสือพิมพ์ไปยังบ้านของนางพยาบาลผู้ตาย พอไปได้อีกราวครึ่งไมล์ก็จะถึงที่หมาย ฮูร์คอสก็ขอให้หยุดรถและขอลงเดินต่อไปตามลำพัง ทั้งนี้ก็ด้วยความมุ่งหมายที่จะหาจุดที่เกิดของเหตุร้ายนี้ด้วย *"ประสาทหิก"* ของเขาเอง ไม่ต้องอาศัยตำรวจหรือใครอื่นมาชี้ให้

ข้อนี้ก็น่าจะเห็นใจฮูร์คอส ที่เขาต้องการแสดงให้นายตำรวจที่ยังสงสัยไม่แน่ใจใน ความสามารถของเขาได้เห็น

ด้วยตนเองว่า วิธีทำงานของเขานั้นทำไปด้วยอำนาจญาณพิเศษจริง ๆ ไม่ต้องอาศัยเล่ห์กระเท่ห์หรือกลอุบายใด ๆ แม้แต่น้อย

ระหว่างที่เดินไปคนเดียวนั้น

ฮูร์คอสมีภาพของหญิงผู้ตายอยู่ในกระเป๋าเสื้อ แต่เขาตั้งสมาธิทำใจให้ว่างเปล่า ไม่นึกถึงสิ่งใดเลย ตลอดเวลาที่เดินมุ่งหน้าเข้าไปหาหมู่บ้านที่มีอาคารหลายหลังเรียงรายกันอยู่— —เขาเดินผ่านเรื่อยไปทีละบ้านทั้งสองฟากถนน จนกระทั่งเห็นบ้านชั้นเดียวเล็ก ๆ หลังหนึ่ง มีฉางข้างตั้งอยู่ไม่ห่างนัก

ขณะที่เขาเดินตรงเข้าไปทางบ้านน้อยหลังนี้ เขาก็แน่ใจว่า นี่คือบ้านที่เขา *"เห็น"* มาก่อนแล้วว่า เป็นที่ที่พยาบาลสาวถูกฝังอยู่ ตามที่เขาได้วาดภาพสเก๊ทช์ให้นักหนังสือพิมพ์ดู

พอถึงหน้าบ้าน ฮูร์คอสก็เดินตรงเข้าไปเคาะประตู

ครู่หนึ่ง ก็มีชายกลางคนออกมาเปิดประตู— —ชายคนนั้นเดินโคลงตัวท่าทางไม่ผิดกับท่าที่ลิงเดิน— —ใช่แล้ว— นี่แหละคือคนร้ายที่ฆ่านางพยาบาลสาวคนนั้น——คำบรรยาย

รูปร่างลักษณะตลอดจนภาพสเก๊ทช์ที่ฮูร์คอสเขียนไว้ก่อนนั้น ถูกต้องตรงความจริงทีเดียว

ชายผู้มีหน้าตาท่าทางคล้าย

ลิง รับว่าเป็นพ่อของนางพยาบาลที่หายไป แต่เมื่อฮูร์คอสบอกชื่อ และเหตุที่มาจนถึงบ้านเขาก็มีท่ากราดเกรี้ยวเห็นได้ชัด ถ้อยคำและกิริยาที่โต้ตอบฮูร์คอสนั้น มีตื่นเต้นและหางเสียงก็สะบัด ๆ พิกลอยู่ อย่างไรก็ดี, เมื่อฮูร์คอสยังพยายามซักถึงรายละเอียด และคนที่เดินผ่านไปมาชักจะรู้สึกสนใจที่มีคนแปลกหน้ามาพบพูดจากับคนที่ชาวบ้านเกลียดกัน แทบทั้งตำบลก็เลยหยุดจ้องดูอยู่ แถมยังซุบซิบชี้ชวนให้กันมองมาอกจนชักจะมีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกขณะ ตาพ่อก็เลยจำใจต้องเชิญฮูร์คอสให้เข้าไปเจรจากันในบ้าน

เมื่อเชื้อเชิญให้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว ฮูร์คอสก็เริ่มเรื่องอย่างไม่อ้อมค้อมให้เสียเวลา

"คุณคงทราบดีแล้วกระมังว่า ลูกของคุณที่เป็นนางพยาบาลนั้น ถึงแก่กรรมเสียแล้ว——ที่ผมมานี่ ก็เพื่อจะช่วยสืบหาว่าใครเป็นคนฆ่าลูกสาวคุณ——"

ชายหน้าตาคล้ายลิงพรวดลุกขึ้นจากเก้าอี้ทันที หน้าของเขาบูดเบี้ยวด้วยอารมณ์รุนแรง— "โกหก——คุณโกหก! ลูกสาวของผมยังไม่ตาย——ได้ยินมั้ย? ยังไม่ตาย!——"

ฮูร์คอส ปล่อยให้ เขาพลุ่งพล่านไปด้วย ฤทธิ์โทสะ อีกครู่หนึ่ง พอค่อยสงบปากคำลงแล้ว เขาจึงเอ่ยว่า

"คุณอย่าปฏิเสธดีกว่าไม่มีประโยชน์หรอก เชื่อผมเถอะ——นี่แน่ะผมจะว่าให้ฟัง ตอนค่ำวันเสาร์ที่ลูกสาวคุณกลับจากโรงพยาบาลมาถึงบ้านนั้นน่ะ มีเรื่องทะเลาะกะคุณจริงมั้ยล่ะ? ทะเลาะกันรุนแรงทีเดียว แล้วคุณก็ตีเธอตีจนล้มลงศีรษะแตกเลือดไหลโซมเชียว——แทนที่คุณจะสงสารลูกที่ต้องเจ็บถึงเพียงนั้น คุณกลับยิ่งมันมือ ตีเธอกระหน่ำหนักขึ้นอีก ตีอย่างไม่ต้องนับ หน้าตาหัวหูคุณฟาดแกลงไปไม่มียั้งมือเลย จนกระทั่งลูกสาวของคุณแน่นิ่งไป คุณก้มลงดูก็รู้ว่าแกสิ้นใจเสียแล้ว——จากนั้นคุณถึงได้แบกศพเอาไปฝังไว้ใต้ยุ้ง คุณไม่กล้าขุดหลุมตามที่โล่งหรือใต้ต้นไม้นั่นหรอก เพราะกำลังหนาวจัดจนดินแข็ง ขุดไม่ไหวเลยต้องแงะกระดานพื้นยุ้งออก เอาเธอยังลงไปแล้วตีกระดานปิดไว้อย่างเดิม————ถูกไหมล่ะ ที่ผมว่ามานี่น่ะ?——"

ชายหน้าลิงตาโต หน้าซีดไปชั่วขณะแล้วก็กลับแดงก่ำ ยกกำปั้นชูสั่นเร่า ๆ

"โกหก! แกโกหก! ออกไป! ออกไปจากบ้านข้าเดี๋ยวนี้นะ!"

ปีเตอร์ ฮูร์คอส ยิ้มพลางลุกขึ้นยืนช้า ๆ

"ขอผมเข้าไปดูในยุ้งข้าวของคุณหน่อยเถอะ ถ้าคุณไม่ได้ฆ่าเธอจริง ก็จะหวั่นอะไรล่ะ?"

"ข้าไม่กลัวอะไรทั้งนั้น" พ่อพยาบาลผู้ตายตวาดลั่น "นี่มันบ้านของข้า แกจะมาทำร้อค้นอะไรไม่ได้นา——"

"ก็ถ้าคุณไม่ได้ทำผิดคิดร้ายอะไร แล้วก็จะร้อนตัวร้อนใจไปทำไมเล่า? ที่ผมขอดูนี่น่ะ บางทีจะเป็นการช่วยพิสูจน์ให้ชาวบ้านเห็นแจ่มแจ้งว่า คุณเป็นคนบริสุทธิ์จริง ๆ เขาจะได้ไม่นินทาอะไรคุณอีกต่อไป—— กลับจะเป็นการช่วยคุณเสียด้วยซ้ำ"

"มันจะนินทายังไงก็ช่างหัวมัน -- ข้าไม่ได้ไปขอข้าวมันกินนี่ แต่ถ้าแกอยากพิสูจน์จริง ๆ ละก็——จ่ายมาก่อน

๑ แสนโครเนอร์ เป็นค่าเสียหายที่แกจะต้องรื้อฟื้นยุ้งของข้าค้นหาอะไรของแกนั่น ——มีไหมล่ะ ? จ่ายมาซี — แสนโครเนอร์—"

ฮูร์คอสยิ้ม "โอ้โฮ ? ตั้งแสนเชียวรึ—ค่าฟื้นยุ้งของคุณนี่น่ะ ? ผมไม่มีเงินมากถึงเพียงนั้นหรอก"

ชายรูปร่างประหลาดแสยะยิ้มอย่างเยาะหยัน "ถ้างั้นก็เสียใจ——แกจะมาเที่ยวรื้อบ้านช่องของเขาโดยไม่ยอมออกค่าเสียหายให้ยังงี้ มันจะใช้ได้ที่ไหน——"

ขณะนั้น ฮูร์คอสรู้สึกสะเทือนใจต่อภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ชายผู้พ่อคนนี้กระทำทารุณต่อบุตรสาวของตนได้ลงคอ ทั้งจิตใจโหดเหี้ยมกระทั่งฆ่าลูกของตัวเองได้คามือ โดยไม่นึกถึงบาปบุญคุณโทษอะไร ภาพต่าง ๆ ที่แล่นผ่าน "*ตาทิพย์*" ของเขาไปนั้นทำให้ฮูร์คอสยืนงันจ้องหน้าพ่อกาลีอยู่อย่างไม่รู้ตัว

"ออกไปซี——" ชายใจโหดตวาดขึ้นอีก "อย่าลืมว่านี่บ้านของฉัน ฉันมีสิทธิ์เต็มที่——ขอให้แกออกไปเสียดี ๆ แล้วอย่ากลับมาอีกเป็นอันขาด"

ฮูร์คอสออกมาจากบ้านนั้น

ด้วยความรู้สึกหลายอย่าง

เมื่อนักหนังสือพิมพ์ที่ติดตามเขาและข่าวนี้มาแต่ต้นได้ทราบเรื่องที่ตาเจ้าของบ้านไม่ยอมให้ค้น จึงรายงานไปทางสำนักงาน ก็ได้รับคำสั่งจากบรรณาธิการของตัวว่า ให้จ่ายเงินเป็นจำนวน ๑ แสนโครเนอร์ได้ หากว่าอีตาเจ้าของบ้านยอมให้ตำรวจเข้าไปรื้อยุ้งข้าว เพื่อพิสูจน์ให้ประจักษ์กันเสียทีว่าใต้ยุ้งนั้น มีศพพยาบาลสาวจริงดังฮูร์คอสว่าหรือเปล่า

วันรุ่งขึ้นฮูร์คอสพร้อมด้วยนักหนังสือพิมพ์ จึงไปที่บ้านชายหน้าคล้ายลิงนั่นอีก แต่แกคงเดาเหตุการณ์ได้ว่า ถ้ามีการรื้อยุ้งหาศพขึ้นจะต้องเกิดเรื่องใหญ่โตขึ้นแน่ เพราะผู้คนแทบจะทั้งหมู่บ้านนั้น ติดตามฮูร์คอสไปด้วยเป็นกลุ่มใหญ่ ตะแกจึงวิ่งออกมารับถึงหน้าประตู ไม่ยอมให้ใครก้าวล่วงเข้าไปได้ ในมือมีปืนยาวจ้องตรงเล็งอกฮูร์คอสเป็นเป้า — —

ฮูร์คอสเดินเข้าไปอย่างไม่สะทกสะท้านจนเกือบจะชิดตัวตาเจ้าของบ้าน คนทั้งหมดก็ตามเข้าไปรายล้อมอยู่ข้างหลัง

“เอาละ, วันนี้ผมมีเงิน ๑๐๐,๐๐๐ โครเนอร์ มาพร้อมแล้ว” ฮูร์คอสพูดดัง ๆ ให้ได้ยินทั่วกัน “คุณจะมา

ขวางประตูทำไมล่ะ ? ให้พวกเราเข้าไปค้นดูซิ เรามีเงินใช้ค่าเสียหายตามที่คุณต้องการแล้วนี่"

ฮูร์คอสเห็นถนัดว่า หน้าตาของเจ้าของบ้านบูดเบี้ยวแดงก่ำด้วยความโกรธจัด และรู้ด้วยว่าแกกำลังจะยิงเขาอย่างไม่ยั้งคิดอะไรทั้งสิ้น — —

เขาจึงรีบยกมือปิดปากกระบอกปืนที่ตาเจ้าของบ้านถือจ้องอกเขาอยู่นั้นทันที

ปืนลั่นขึ้นนัดหนึ่ง ทุกคนตกใจที่แกทำได้อย่างไม่นึกไม่ฝันเช่นนั้น — แต่กระสุนแล่นผิดเป้าเฉียดศีรษะฮูร์คอสไปตอนที่ฮูร์คอสปิดปากกระบอกปืนนั้น เขากระตุกมือกลับบังเอิญมาโดนเอาจมูกตัวเองเข้าพอดี— —เลือดก็ไหลเป็นทางออกมาจากช่องจมูก

ชาวบ้านที่ยืนอยู่ชิดเขารีบดึงฮูร์คอสถอยออกมา คงจะนึกว่าเขาถูกปืนเข้าแล้ว จากนั้นก็ช่วยกันพยุงฮูร์คอสหลบเข้าไปหลังกลุ่มชาวบ้านโดยเร็ว ทุกคนก็พากันกลับปล่อยให้ตาเจ้าของบ้านยืนจ้องปืน และร้องด่าโขมงอยู่หน้าประตูคนเดียว

ถ้าพูดกันในแง่กฎหมาย

เจ้าของบ้านทำไม่ผิด ฮูร์คอสและพรรคพวกไม่มีสิทธิ์อันใดที่จะล่วงล้ำเข้าไปในบ้านในช่องของแก โดยที่แกไม่อนุญาต สำหรับการตรวจค้น ทางการก็ยังไม่มีหลักฐานเพียงพอตามกฎหมาย ที่จะออกคำสั่งให้ตำรวจถือหมายเข้าไปรื้อค้นในบ้านของแกได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ไม่อาจจะปฏิบัติการอย่างไรต่อไปอีก จำเป็นต้อง *"ปิดคดี"* ไว้เพียงแค่นั้น โดยที่แง่กฎหมายไม่เปิดโอกาสให้สืบสวนหาข้อเท็จจริงตามความหมายอย่างที่พวกเราชาวบ้านเข้าใจกัน

แต่ฮูร์คอสรู้แน่ว่า ชายหน้าลิงคนนี้แหละ เป็นคนฆ่าบุตรสาวของตัวเอง แล้วเอาศพฝังไว้ใต้พื้นยุ้งข้าวภายในเขตบ้านแก ฮูร์คอสถึงกับให้สัมภาษณ์แก่บรรดาคนหนังสือพิมพ์อย่างเปิดเผย ตามความเข้าใจของเขา โดยหวังว่า อีตาพ่อใจโหดคงจะโมโหหน้ามืดฟ้องเขาในข้อหาหมิ่นประมาทหรือกล่าวร้ายทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง แล้วฮูร์คอสจะได้มีโอกาสที่จะฟื้นคดีขึ้นมาพิจารณากันกลางศาล ขออำนาจศาลเข้าไปค้นหาศพใต้พื้นยุ้งข้าวในเขตบ้านอีตาพ่อ ให้ประจักษ์แก่ตาโลกเสียทีว่าเรื่องมันเป็นอย่างไรกันแน่ ซึ่งถ้าเป็นไป

ตามที่คาดไว้นี้ อีตาพ่อก็ไม่สามารถจะกีดกันตำรวจที่จะเข้าไปค้นในบ้านเขาอีกต่อไปได้

หลังจากวันที่เกิดเรื่องหวุดหวิดถูกชายหน้าลิงยิงเอาถึงตาย หรืออย่างน้อยก็คางเหลืองไปดังที่เล่ามาแล้ว ฮูร์คอสทุ่มเทจิตใจไปในการหาทางเปิดเผยความทารุณร้ายกาจ ของพ่อนางพยาบาลสาว ผู้เคราะห์ร้ายนั้น อย่างไม่นึกถึงอะไรอื่น อารมณ์ของเขาหมกมุ่นอยู่แต่เรื่องนี้จนกระทั่งเกิดอาการผิดปกติทางร่างกาย คือมือทั้งสองของเขานั้นบวมโตเกือบจะเป็น ๒ เท่าของขนาดปกติ แล้วยังมีโลหิตไหลออกจากมืออีกด้วย

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ?

ฮูร์คอสก็อธิบายให้แจ่มกระจ่างไม่ได้ เขาทราบแต่เพียงว่าอาการผิดปกติของเขา ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กสาวที่ถูกแทงแล้วรัดคอจนสิ้นใจ ด้วยน้ำมือพ่อบังเกิดเกล้าของตัวนั่นเอง

- ๕ -

ในโลกนี้มีทั้งคนที่ไม่ยอมเชื่อสิ่งใด จนกว่าจะได้

หลักฐานหรือการพิสูจน์เสียก่อนจนเป็นที่พอใจ ทั้งคนจำพวกที่หาทางหลอกลวงเอาเปรียบ เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ด้วยเล่ห์กลมารยาร้อยแปดพันเก้านี้ ไม่ใช่ของง่ายเลยสำหรับผู้ที่ *"มีญาณพิเศษ"* ที่จะสร้างชื่อเสียงสร้างตัวขึ้นมาด้วยความซื่อสุจริต ยึดมั่นอยู่แต่ความจริงอันเที่ยงแท้และความสามารถ อันอาจพิสูจน์ให้ประจักษ์ได้ พฤติการณ์ในชีวิตส่วนหนึ่งของบีเตอร์ *"ฮูร์คอส"* เป็นเครื่องมือยืนยันความจริงข้อนี้อย่างชัดแจ้ง

เวลาผ่านมาจนถึงปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ปีเตอร์ ฮูร์คอส ได้รับคำเชิญจากกรมตำรวจของประเทศต่างๆในภาคพื้นยุโรป ถึง ๖ ประเทศด้วยกัน ขอให้เขาไปช่วยขจัดปัญหาลึกลับในคดีอุกฉกรรจ์ต่าง ๆ มากมาย แน่ละ—แต่ละคดีก็มีเรื่องราวแปลก ๆ แตกต่างกันไป นอกเสียจากประการเดียวที่คดีที่เรียกว่า "*ลึกลับ*" ทั้งหลายนั้น มีข้อเหมือนกันอยู่อย่างหนึ่งคือ ทุกคดี ก็มี "*กุญแจ*" โดยเฉพาะ——

ฮูร์คอสมีความเห็นว่าถ้าเขาสามารถหา "*กุญแจ*" ของแต่ละคดีได้—เขาก็อาจแก้ปัญหาคลี่คลายคดีนั้นได้สำเร็จ

จากการที่เคยผ่านเคยเห็นมาไม่ใช่น้อย เขาประจักษ์แล้วว่า บางคดี "*กุญแจ*" สำหรับไขปัญหาเร้นลับ ก็อยู่ที่ตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องในคดีนั้นเอง หากเป็นเช่นนั้นแล้ว วัตถุหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นของส่วนตัว หรือภาพถ่ายของผู้นั้นก็จะทำให้ฮูร์คอสล่วงรู้ถึงร่องรอยหรือจุดสำคัญ อันจะช่วยให้เขาคลี่คลายคดีนั้นออกได้

แต่ก็มีบางคราวเหมือนกัน เฉพาะอย่างยิ่งในคดีฆาตกรรม "*กุญแจ*" ที่ว่าอยู่ที่ลักษณะ หรืออุปนิสัยของผู้กระทำความผิดนั่นเอง

มีบางครั้งเหมือนกันที่ฮูร์คอส

กำลังทำงานสืบสวนตรวจค้นเรื่องใดเรื่องหนึ่งอยู่ ก็เกิดไปพบอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีความสำคัญยิ่งกว่าอีกหลายเท่า โดยที่เขาเองก็ไม่สามารถให้คำอธิบายได้ว่าเพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

คราวแรกที่มีเรื่องทำนองนี้เกิดขึ้น เป็นระยะที่ฮูร์-คอสยังอยู่ในฮอลแลนด์หลังจากสงครามโลกครั้งที่สองสงบลงใหม่ ๆ ตอนนั้นเขายังเป็น *"มนุษย์ประหลาด"* คนหนึ่งเพิ่งจะเริ่มต้นหาชื่อเสียงในการแสดงตามโรงละครและงานกุศลต่าง ๆ วันหนึ่งเขาได้รับจดหมายจากหญิงผู้หนึ่ง ชื่อ *"เมเฟรา อาร์."* เป็นภรรยาของ แฮร์ อาร์. ผู้เป็นเศรษฐีมั่งคั่งที่สุดคนหนึ่งของฮอลแลนด์ และมีชื่อว่าเป็นผู้รักชาติอย่างที่สุด มีอิทธิพลใหญ่ยิ่งในวงการต่าง ๆ เป็นที่นับหน้าถือตาของชาวฮอลันดาทั่วไป

จดหมายนั้นมีความว่า นางเคยเห็นฮูร์คอสแสดง *"อำนาจน่าอัศจรรย์"* มาแล้วครั้งหนึ่ง จึงปรารถนาที่จะขอเชิญเขาไปที่คฤหาสน์ของนาง ในวันรุ่งขึ้นเวลารับประทานอาหารค่ำแล้ว โดยขอให้เขาแสดงความสามารถทาง *'ตา-*

แฮร์ อาร์. เศรษฐีพิการ
ผู้เคยได้รับยกย่องว่าเป็นวีรบุรุษ

เมเฟรา อาร์
เชิญฮูร์คอสไปแสดงที่คฤหาสน์

ทิพย์ ให้แขก ๒—๓ คนที่มาร่วมรับประทานอาหารได้ชม เป็นขวัญตา ในจดหมายเล่าต่อไปด้วยว่า สามีของนางแม้จะมีชื่อโด่งดัง ชาวฮอลันดาทั่วไปรู้จักดีก็จริง แต่เวลานี้มักป่วยออด ๆ แอด ๆ ด้วยโรคหัวใจ ไม่สู้จะแข็งแรงอย่างแต่ก่อน ตั้งแต่ป่วยมาก็หลายเดือนแล้ว ไม่ยอมออกจากบ้านไปที่ไหนเลย ถ้าฮูร์คอสจะกรุณารับเชิญไปแสดงให้ชม ก็จะช่วยให้สามีผู้สุขภาพไม่สมบูรณ์ของนางได้มีจิตใจสดชื่นขึ้นบ้าง และนางได้บอกจำนวนค่าบ่วยการที่นางขอสมนาคุณเขา เป็นเครื่องตอบแทนการแสดงเป็นการ *"ภายใน"* นี้ด้วยเป็นจำนวนเงินมากพอดู

ฮูร์คอสตอบรับ และไปที่บ้าน

เศรษฐีชื่อดังตามนัด ด้วยใจคอไม่สู้จะปกตินัก เพราะรู้ดีว่าบรรดาแขกที่ได้รับเชิญมารับประทานอาหารค่ำวันนั้น ล้วนแล้วแต่เป็นผู้มีอิทธิพล เป็นคนสำคัญ ๆ อย่างมาก ซึ่งปฏิกิริยาของคนเหล่านี้ที่จะมีต่อการแสดงของเขา อาจทำให้อนาคตของเขาสุกใส หรือเปลี่ยนแปลงไปในทางตรงข้ามได้ง่าย ๆ ความรู้สึกของฮูร์คอสในค่ำวันนั้น จึงมีแต่ประหม่าสะทกสะท้านอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน——

จะทำยังไงดี ถ้าไปแสดงไม่ได้แม่นยำอย่างที่คิดไว้ ?

ถ้าบังเอิญ *"ตาทิพย์"* เกิดผิดพลาดเข้าล่ะ ? ——จะมิขายหน้ารึ ?

ตอนที่เขาฟื้นจากสลบเมื่อครั้งตกจากนั่งร้านได้ไม่กี่วัน เขายังจำได้ว่า เคยออกปากขอร้องหมอในโรงพยาบาลให้ช่วยทำผ่าตัด ช่วยเอาอะไรก็ตามที่ทำให้เขารู้สึกผิดไปกว่าแต่ก่อน มักมีเสียงมีภาพแปลก ๆ ผ่านเข้ามาในห้วงนึกเสมอจนกระทั่งสับสน บางทีนอนแทบไม่หลับตลอดคืน แต่มาบัดนี้ฮูร์คอสกลับหวาดหวั่นไปว่า อำนาจพิเศษที่ได้มาโดยตัวไม่รู้เลยนี้มันอาจสูญสิ้นไปในขณะที่จะออกไปยืนต่อหน้าแขกผู้มีเกียรติทรงอิทธิพลมากหน้าหลายตา ในค่ำวันนี้ก็ได้

เขานึกถึงภาพตัวเองออกไปยืนหน้าซีด ตัวสั่น ท่าทางเคอะเขินนึกอะไรไม่ได้ เพ่งจิตก็ไม่เห็นอะไร แม้กระทั่งจะพูดก็พูดไม่ออก เพราะไม่มี *"ทิพยอำนาจ"* เหลืออยู่อีก——ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง เขาคงแทบแทรกแผ่นดินหนีทีเดียว

เคหาสน์หลังมหึมาราคาแพง

ของเศรษฐีอาร์. อยู่ห่างจากที่พักของบีเตอร์ ฮูร์คอส ไปไกล

พอดู แต่เขาก็พาผู้ช่วยไปถึงเคหาสน์นั้นจนได้เมื่อตอนก่อน ๒๑ น. เล็กน้อย พอไปถึงหัวหน้าคนใช้มาคอยรับใช้อยู่หน้าบ้าน แล้วพาเขากับผู้ช่วยไปนั่งพักในห้องโถงใหญ่ ซึ่งเป็นทางเดินจากประตูหน้าไปยังห้องต่าง ๆ

ฮูร์คอสต้องนั่งรออยู่ในห้องโถงนั้น เป็นเวลานานพอดู บรรดา *"ผู้มีเกียรติ"* ทั้งหลายรับประทานอาหารค่ำกันอย่างหรูหราอ้อยอิ่ง เป็นที่สำราญบานใจแล้วจึงพากันเข้าไปในห้องนั่งเล่น เพื่อสูบบุหรี่ดื่มกาแฟ หรือสุราเลิศรสกันอีก

รออยู่อีกหลายนาที ในที่สุด *"เมเฟรา อาร์."* ก็เปิดประตูออกมา ทักทายฮูร์คอสแล้วก็เชิญให้เข้าไปในห้องนั่งเล่น นางได้ประกาศแก่บรรดาแขกที่ชุมนุมกันอยู่ว่า

"ท่านทั้งหลาย นี่แหละค่ะ คือ—รายการพิเศษที่ดิฉันสัญญากับท่านไว้ว่า จะจัดมาให้ท่านชมในค่ำวันนี้—— หวังว่าทุกท่านคงจะพอใจนะคะ"

นับแต่ย่างเท้าเข้าไปในห้องนั้น

ฮูร์คอสก็สังเกตได้ว่า สายตาทุกคู่ที่มองมานั้น ส่วนมากไม่ใคร่แสดงความเป็นมิตรนัก และยังมีเสียงบางคนซุบซิบ บาง

คนทำท่ากลั้นหัวเราะ—เป็นอันแน่แก่ใจว่า บรรดาผู้ดีเหล่านี้ไม่เชื่อหรือเลื่อมใสในตัวเขาเลย

ฮูร์คอสพยายามสะกดใจข่มอารมณ์ที่วุ่นวาย พลางมองไปที่ แฮร์ อาร์. ผู้เป็นเจ้าของบ้าน นั่งอยู่ในเก้าอี้มีล้อสำหรับเข็น แสดงว่ายังป่วยขนาดไม่แข็งแรงพอที่จะเดินเองได้ รูปร่างของเขาเป็นคนสูง แต่ซูบผอมลงจนแทบจะกล่าวได้ว่า มีแต่หนังหุ้มกระดูก มองปราดเดียวก็รู้ได้ทันทีว่ามัจจุราชกำลังเอื้อมมือเข้ามาใกล้เขาเต็มทีแล้ว——

นายอาร์. จ้องมองฮูร์คอสด้วยสายตาอันเป็นประกายกล้า กับแสดงความเหยียดหยามอย่างที่ฮูร์คอสไม่เคยเห็นมาก่อน "ปู๊โธ่——นึกว่าอะไร——เอาหมอดูมาแสดงรึนี่——"

ภรรยาของเขาคงสั่งเกตเห็น

กิริยาท่าทางและน้ำเสียงออกจะไม่ชอบมาพากล จึงเอ่ยขึ้นเป็นเชิงช่วยฮูร์คอสว่า

"ไม่ใช่ยังงั้นนะคะ ดิฉันเคยเห็นเขาแสดงมาแล้ว

หนหนึ่ง ของเขาแปลกมากทีเดียวค่ะ——เอาละ, เพื่อไม่ให้เสียเวลา ขอเชิญคุณฮูร์คอสได้แล้วค่ะ"

พลางหันมายิ้มให้กับฮูร์คอส เขาจึงหันไปเริ่มกล่าวด้วยความรู้สึกประหม่าเล็กน้อย

"ท่านสุภาพสตรี และสุภาพบุรุษที่เคารพ ผมรู้สึกเป็นเกียรติยิ่งที่ได้มีโอกาสเข้ามาในคฤหาสน์ของท่านค่ำวันนี้ การแสดงของผมก็ไม่มีอะไรพิสดารนัก เพียงแต่จะให้ผู้ช่วยของผมเดินผ่านไประหว่างที่นั่งของท่าน ขอท่านได้กรุณามอบของส่วนตัวสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็ได้ให้กับเธอ—— แล้วผมจะอ่านสิ่งที่ผมพอจะทราบได้จากของส่วนตัวเหล่านั้นให้ท่านฟัง เรื่องราวที่ผมอ่านได้นั้น จะถูกผิดประการใด ก็ขอฝากไว้ในความกรุณาของท่านด้วย——แต่ขอได้โปรดรับทราบไว้เสียตอนแรกนี้ด้วยนะครับว่า ผมมิได้อวดอ้างไว้ในที่ใด ไม่ว่าที่เคยแสดงมาก่อน จะเป็นที่ไหนก็ตาม รวมทั้งในการแสดงค่ำวันนี้ด้วยว่า การอ่านของผมจะถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์เสมอไป——เอาละครับ ผู้ช่วยของผมจะได้เริ่มออกเดินไประหว่างที่นั่งของท่าน ขอท่านได้กรุณามอบของใช้ส่วนตัวอะไรก็ได้สักอย่างหนึ่งให้เธอด้วย——แล้วเธอจะได้นำมาให้ผม"

ผู้ช่วยของฮูร์คอสรับของมา

หลายสิ่ง จากบรรดาแขกที่มาชุมนุมกันอยู่ เธอเที่ยวเดินไปรับตามแต่ผู้ใดจะเรียก และเมื่อได้มาแล้วก็เอามาส่งให้ฮูร์-คอส เขาสัมผัสสิ่งใดชั่วขณะหนึ่ง แล้วก็เริ่มอ่านเรื่องราวที่ผ่านเข้ามาในห้วงนึก

หลังจากอ่านไปได้ ๓—๔ ราย เสียงซุบซิบ เสียงหัวเราะคิกคักเป็นทำนองไม่เชื่อถือที่ฮูร์คอสได้ยินตั้งแต่แรกก้าวเข้าไปในห้องนั้น ก็เงียบหายไปสิ้น มีแต่เสียงอุทานอย่างประหลาดใจ ในเมื่อฮูร์คอสอ่านเรื่องราวของใครได้อย่างตรงความจริง บางคราวเขาได้ยินเสียงกระซิบขนาดที่พอจะได้ยินกันไปเกือบทั่วห้องว่า

"แปลกจังนะ——เขารู้ได้ยังไงกันน่ะ? จริงทุกอย่างเสียด้วยซี——"

ฮูร์คอสสามารถบอกได้จากสีหน้า และท่าทางตื่นเต้นยินดีปรากฏแก่เกือบทุกคนในห้อง ก็สบายใจได้ว่าการแสดงของเขาได้เป็นผลสำเร็จอีกครั้งหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่ไม่แน่ใจมาแต่ต้น——

ที่เขารู้สึกดีใจยิ่งกว่านั้นก็คือ คุณสมบัติพิเศษของเขานั้นยังมิได้เสื่อมคลายไป

ถึงตอนนี้ ฮูร์คอสมีความมั่นใจในตัวเองขึ้นอีกมาก เขาเอื้อมหยิบของที่วางไว้ในถาดเงินมาอีกชิ้นหนึ่ง จากจำนวนที่รวบรวมมาจากแขกทั้งหลาย

ทันทีที่สัมผัสของสิ่งนั้น ฮูร์คอสก็ทราบว่าเป็นของผู้ใด

"สิ่งต่อไปที่ผมจะอ่านนี่ เป็นล็อกเก็ต หรือจี้สำหรับห้อยคอสุภาพสตรี ล็อกเก็ตอันนี้ เป็นของคุณผู้หญิงเจ้าของบ้านเอง"

"เฮอะ——น่าขำดีนี่——" สามีผู้นั่งอยู่ในเก้าอี้เข็นส่งเสียงเยาะ ๆ ขัดจังหวะขึ้น เขาเป็นคนเดียวในห้องที่ไม่แสดงกิริยาพออกพอใจอย่างคนอื่นๆ

ฮูร์คอสกล่าวต่อไป เมื่อเห็นว่าทุกคนกำลังตั้งใจคอยฟังเขาอยู่

"คุณผู้หญิงปรารถนาที่จะทราบว่า อาทิตย์หน้านี้กำลังจะมีงานฉลองอะไร?"

เมเฟรา อาร์. ยิ้มรับ "ฉันนึกถามในใจนี่นะ ทำไมคุณรู้ได้ล่ะ?"

"คุณกำลังจะจัดงานฉลองวันแต่งงานครบรอบ ๒๕ ปี ใช่ไหมครับ?"

เสียงพึมพำบอกความประหลาดใจดังขึ้นทั้งห้อง แต่สามีร่างผ่ายผอมทำสีหน้าเยาะ ๆ มือหนึ่งล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบซองบุหรี่ออกมา พลางพูดดัง ๆ ว่า "โธ่—มันจะอัศจรรย์อะไรนักนะ ที่เขารู้ได้ยังงั้น? หนังสือพิมพ์ลงข่าวนี้กันมาตั้งแต่เมื่อเช้าแล้วละ——ทำตื่นเต้นกันไปได้"

ภรรยาผู้มีอัธยาศัยอันดีของเขา เป็นผู้ช่วยป้องกันฮูร์คอสไว้อีกเช่นเคย

"ทำไมคุณถึงได้ระแวงสงสัยถึงเพียงนี้นะ——นี่แน่ะ ฉันจะพิสูจน์ให้คุณดู ว่าคุณฮูร์คอสมีความสามารถยังไง..."

พร้อมกันนั้น นางก็ดึงซองบุหรี่จากมือสามีมาแล้วโยนไปให้ฮูร์คอสรับไว้ได้โดยไม่ทันที่สามีจะแย่งไว้ได้

ขณะที่ฮูร์คอสถือซองบุหรี่นั้น ไว้ในมือ ก็เกิดความรู้สึกประหลาดซาบซ่านอย่างที่เขาไม่อาจ

เข้าใจได้ทันทีว่าเป็นเพราะอะไร ภาพต่าง ๆ แล่นผ่านห้วงความคิดของเขาไปอย่างสับสนวุ่นวาย ฮูร์คอสพยายามสะกดใจเพ่งอารมณ์เพื่อให้เห็นภาพได้แจ่มชัดขึ้น นิ้วมือที่ลูบไล้ซองบุหรี่สีเงินนั้นอย่างไม่ตั้งใจ ก็สังเกตได้ว่าวัตถุที่ทำซองบุหรี่นั้นไม่ใช่เงิน แต่เป็นทองคำขาวซึ่งน้ำหนักเบาราวกระดาษ แต่มีค่าสูงมาก

ระหว่างที่กำซองบุหรี่ทองคำขาวนั้นไว้ ฮูร์คอสก็เริ่มพูด พูดออกไปเป็นตอน ๆ ตามแต่จะแปลภาพที่ปรากฏอยู่ในดวงจิตออกมาเป็นคำ

"แฮร์ อาร์. ไม่เชื่อว่าผมมีประสาทรับสัมผัสได้ผิดจากคนอื่น ๆ ไม่เชื่อว่าผมจะอ่านสิ่งที่คนอื่นไม่สามารถเห็นหรือไม่สามารถรู้ได้ ผมทราบความในใจของท่านจากซองบุหรี่นี้ — —"

เสียงคนในห้องหัวเราะ เพราะทราบดีถึงความไม่เลื่อมใสของชายร่างผอมผู้เป็นเจ้าของบ้าน

"คุณคงจะเห็นอีกกระมัง ว่าในซองนั้นมีบุหรี่ — — บุหรี่ชนิดที่ฉันสูบมาเรื่อย ตั้งแต่ตอนเย็น" เขาพูดเป็นเชิงแดกดัน

เสียงหัวเราะดังขึ้นอีก แขกหลายคนเข้าใจว่าเจ้าของบ้านมีอารมณ์ขัน

แต่ฮูร์คอสยิ้มพลางตอบว่า "ผมเห็นครับ ในซองนี้มีบุหรี่ Player——"

ทันใดนั้น ปรากฏภาพเหตุการณ์อีกชุดหนึ่งขึ้นในใจอย่างชัดเจน ฮูร์คอสอึ้งไปชั่วขณะ แล้วจึงกล่าวต่อไปด้วยเสียงแผ่วเบาผิดไปจากเดิม "ผมเห็นยิ่งกว่านั้น คุณก่อกรรมทำเข็ญไว้มากมายเหลือเกิน——"

แขกทุกคนในห้องนั่งเงียบ

ที่เคยซุบซิบอะไรกันก็หันมาจ้องมองอย่างสนใจ เมื่อเห็นสีหน้าของฮูร์คอสมีแววแสดงความน่ากลัวน่าขยะแยง———

แฮร์ อาร์. เองก็มีสีหน้าเปลี่ยนไปเห็นได้ชัด เขานั่งตัวตรงและเอนมาข้างหน้าในเก้าอี้เข็น ดวงตาที่มีประกายกล้าคู่นั้นจ้องหน้าฮูร์คอสเขม็ง คอยจับกิริยาอยู่ทุกขณะ

"๑๖ คน—ชาวดัทช์ ๑๖ คน!" เสียงของฮูร์คอสดังขึ้นอีก "คุณเป็นคนยังไงกันแน่?——ทำไมถึงมีใจคอโหดเหี้ยมถึงเพียงนี้?—— ๑๖ ชีวิตต้องตายเพราะคุณ——ถูกยิง

ตายหมด”

แฮร์ อาร์. นั่งตัวแข็งหน้าของเขาซีดเผือดด้วยความหวาดหวั่นระคนด้วยความโกรธอย่างสุดขีด——สีหน้ากลับแดงก่ำ เมื่อเขาพยายามรวบรวมกำลังลุกทะลึ่งจากเก้าอี้นั่น มือหนึ่งกุมอก หายใจหอบถี่จนสำลัก พยายามเค้นคำพูดออกมาเป็นห้วง ๆ

“บ้าแล้ว——แกพูดเป็นบ้า!——เอามา!——เอาซองนั่น——มา”

เขาเดินเปะปะจะเข้าไปหาฮูร์คอส แต่พอก้าวไปพ้นเก้าอี้เข็นได้เพียง ๒ ก้าว เขาก็ล้มฟาดลงกับพื้นแน่นิ่งไป

แขกทุกคนตกตะลึงในถ้อยคำของฮูร์คอส ต่างนั่งตัวแข็งอยู่กับที่ ภรรยาของเขาเท่านั้นที่รีบถลันเข้าไปประคองคนเจ็บ

ฮูร์คอสไม่อาจที่จะระงับถ้อยคำที่พลั่งพรูออกจากปากตัวเองได้

“เขาเป็นคนขายชาติ! คนทั้งประเทศยกย่องให้เกียรติเขาว่าเป็นผู้รักชาติอย่างที่สุด——แต่ที่จริงเขาทรยศ! ๑๖ คนถูกยิงตายหมด—ชาวดัทช์ ๑๖ คนต้อง

ถูกฆ่าเพราะเขาเป็นตัวการ เขาตกลงกับไอ้พวกนาซีอย่างลับ ๆ ให้มันเข้ายึดครองโรงงานของเขาทุกแห่ง แต่เขาดำเนินการอยู่ข้างหลัง——”

ภรรยาเจ้าของบ้านหันมามองอย่างตกใจอย่างยิ่ง แล้วร้องตีโพยตีพายเอ็ดอึง

“เขาสิ้นใจเสียแล้ว ตายแล้ว! แกเป็นคนฆ่าเขา” เสียงขาดห้วนลงแล้วร้องไห้โฮ, “แกโกหก! แกโกหก! เขาตายแล้ว โธ่ เพราะแกทีเดียว”

“ไม่ได้โกหก เรื่องมันเป็นจริงยังงั้น” ฮูร์คอสตอบ

ความจริงเป็นอย่างที่ฮูร์คอส

บอกไว้ทุกอย่าง

แต่เขาต้องทรมานใจทนขมขื่น สู้อุตส่าห์สืบสาวราวเรื่องอยู่ถึง ๕ ปี จนกระทั่งหาหลักฐานพิสูจน์ให้ประจักษ์ชัดอย่างไม่มีข้อสงสัยเคลือบแคลงเหลืออยู่อีก ว่า แฮร์ อาร์. เป็นคนทรยศต่อเพื่อนร่วมชาติจริง ๆ

เขายอมร่วมมือกับพวกเยอรมัน โดยใช้ทรัพย์สมบัติ

มหาศาลเป็นเครื่องช่วยเอาอกเอาใจนายทหารเยอรมันผู้พิชิต เพื่อรักษาตัวไม่ให้เป็นอันตราย เขาทำเป็นเข้าร่วมอยู่ในพลพรรคใต้ดินชาวดัทช์ แต่คอยคาบข่าวความเคลื่อนไหวมาบอกเกสตาโปอยู่เป็นระยะ ๆ ชี้ตัวให้ด้วยว่าใครบ้างที่ทำงานแข็งขันอยู่ในพวกใต้ดิน นั่นเองเป็นเหตุให้เกสตาโปจับชาวดัทช์ผู้รักชาติมายิงทิ้งเสีย ๑๖ คน ในระหว่างที่พวกเยอรมันเข้าครอบครองฮอลแลนด์อยู่

ฮูร์คอสไม่เคยสงสัยในพฤติการณ์ของ แฮร์ อาร์. มาก่อนเลย เพื่อนๆที่เคยปฏิบัติงานใต้ดินมาแล้วก็เช่นกัน ทุกคนเชื่อสนิทว่าเขามีบทบาทสำคัญในการกู้ชาติ เพราะเขาแสดงได้อย่างแนบเนียนตลอดเวลาสงครามว่า ได้พยายามทุกโอกาสที่จะขัดขวางหรือยับยั้ง และทำลายพวกเยอรมันเท่าที่เขาสามารถจะทำได้ แท้จริงก็เป็นเครื่องตบตา เป็นเครื่องบังหน้า เขามอบเงินจำนวนมหาศาลให้ฮิตเล่อร์ใช้จ่ายได้ตามชอบใจ ที่ฮูร์คอสบอกว่าเพื่อนชาวดัทช์ต้องตายไปถึง ๑๖ คน ด้วยความทรยศของเขานั้นหากจะนับพวกที่ต้องถูกจับถูกส่งไปค่ายกักกันและถูกฆ่าโดย แฮร์ อาร์. มีส่วนร่วมอยู่ด้วยโดยปริยายแล้วก็ต้องนับเป็นจำนวนพัน ๆ ทีเดียว

เรื่องราวเกี่ยวกับ แฮร์ อาร์. เป็นตัวอย่างที่ฮูร์คอสถูกเชิญไปแสดงด้วยความมุ่งหมายอย่างหนึ่ง แต่ระหว่างที่ *"ตาทิพย์"* ของเขาแสดงภาพให้ปรากฏนั้น กลับไปพบเรื่องที่มีความสำคัญยิ่งไปกว่า และเมื่อเปิดเผยกันขึ้น ก็กระทบกระเทือนคนอีกไม่ใช่น้อย

- ๖ -

หากจะกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่าง ฮูร์คอส กับกรมตำรวจฮอลันดาแล้ว ในระยะหลัง ๆ ต้องนับว่าเป็นไปด้วยดีน่าพอใจ ขนาดว่าทางการตำรวจช่วยสนับสนุนให้เขาได้เป็นสมาชิกคนหนึ่งในองค์การ *"อินเตอร์-โพล"* ซึ่งเป็นองค์การตำรวจนานาชาติ การเป็นสมาชิกนี้ทำให้ บีเตอร์ ฮูร์คอส มีฐานะดีเป็นที่เชื่อถือและอาจให้ความช่วยเหลือกรมตำรวจในประเทศต่าง ๆ ที่เป็นสมาชิกขององค์การนี้ได้

อย่างไรก็ดี ฮูร์คอสเคยมีเรื่องปะทะกับตำรวจนายหนึ่งในฮอลแลนด์นี่เอง แต่เรื่องยุ่งยากเกิดขึ้นเพราะเจ้าหน้าที่ผู้นั้นยังไม่ทราบว่า ฮูร์คอสเป็นใคร

วันหนึ่ง ระหว่างที่ฮูร์คอส

ขับรถส่วนตัวไปที่กรุงเฮก เพื่อเยี่ยมเยียนผู้คุ้นเคย เขาขับไปตามถนนปูหินในแถบที่เป็นเขตธุรกิจ ซึ่งหาที่จอดรถได้ยากยิ่ง เขาเพิ่งมาถึงจากกรุงปารีส จึงรู้สึกหิวกระหายอยากจะแวะรับประทานแซนด์วิชกับกาแฟสักถ้วยหนึ่ง

ที่มุมถนนเขาเห็นตำรวจยืนอยู่ ๒ คน ถัดตรงนั้นไปก็เป็นทางแยกและมีที่พอจะจอดรถได้ ฮูร์คอสจึงขับรถผ่านตำรวจทั้งสอง หักพวงมาลัยเลี้ยวเข้าทางแยก แล้วจอดลงตรงหน้าร้านกาแฟที่อยู่ตรงนั้นพอดี ปิดประตูรถแล้วเขาก็เข้าไปสั่งกาแฟ

ประเดี๋ยวหนึ่งต่อมาตำรวจนายหนึ่ง ที่เห็นยืนอยู่ตรงมุมถนน ก็เข้าไปในร้านตรงเข้าไปยืนตรงหน้าฮูร์คอส พลางว่า

"นั่นรถของคุณใช่ไหม ?"

"ใช่ครับ" ฮูร์คอสตอบ

"คุณไม่รู้รึว่าเข้าไปจอดใน ถนนที่กำหนดให้เดิน รถทางเดียว ? แล้วจอดผิดทางเสียด้วย"

ฮูร์คอสจึงย้อนถามว่า "ก็คุณยืนอยู่ตรงนั้นไม่ใช่รึ ตอนที่ผมเลี้ยวเข้าไปน่ะ ? ทำไมคุณไม่เห็นเตือนผมสักคำหนึ่งเลย"

"คุณจะเถียงเจ้าหน้าที่เรอะ ? รึจะไปโรงพัก ? ออกไปถอยรถเสียเดี๋ยวนี้—ก่อนที่ผมจะเอาตัวไปโรงพัก"

"ให้กินกาแฟให้หมดเสียก่อนซี แล้วจะไปถอยให้"

ตำรวจผู้นั้นแสดงสีหน้าท่า

ทางอวดอำนาจแล้วเดินปั๋ง ๆ ออกไปจากร้าน ออกไปถึงก็ควักสมุดใบสั่งออกมาเขียนแกรก ๆ ฉีกแค่กเสียบไว้กับที่ปัดน้ำฝน

ฮูร์คอสกินกาแฟ จ่ายเงินเสร็จจึงออกไปก็เห็นตำรวจร่างใหญ่ผู้นั้นยืนเอามือเท้าสะเอวจ้องดูเขาอยู่ เขาจึงยิ้มพลางว่า

"ทำไมคุณไม่ฉีกใบสั่งนั่นทิ้งไปเสียนะ—ไม่ฉีกตอนนี้อีกสักครู่คุณก็ต้องฉีกมันอยู่ดี"

"ว่าอะไรนะ ? คุณหมายความว่าไง ?" ตำรวจถามเสียงห้วน

ฮูร์คอสรู้ดีว่าตำรวจคงคาดว่าเขาจะอ้างตัวเป็นเพื่อนกับ *"ผู้ใหญ่"* คนใดคนหนึ่ง และรู้ต่อไปด้วยว่าเจ้าหน้าที่ผู้นี้ไม่ใช่คนชนิดที่จะอ้างชื่อใคร ๆ มา *"เบ่ง"* ได้ แต่ถึงอย่างไรก็คงไม่ได้คาดว่าจะได้ยินฮูร์คอสตอบทำนองนี้ — —

"คุณก็รู้อยู่นี่นาว่า คุณน่าจะเตือนผมสักคำอีตอนที่ผมกำลังเลี้ยวรถเข้าไปนั่น คุณปล่อยให้ผมเข้าไปจอดแล้วจะมาออกใบสั่งแบบนี้มันออกไม่ค่อยยุติธรรมอยู่นะ"

"คุณเงียบดีกว่า อย่าเถียงอะไรอีก ม่ายงั้นผมจะเอาตัวไปโรงพัก"

เจ้าหน้าที่ผู้นั้นคงตั้งใจจะออกใบสั่งให้ได้ ยิ่งมาเจอฮูร์คอสพูดเข้าทำนองนี้ ก็ยิ่งจงใจที่จะไม่ยอมอ่อนข้อให้เขาโดยเด็ดขาด แม้สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถแห่งฮอลันดา จะเสด็จ ฯ มาทรงขอเอง

ฮูร์คอสชักเลือดขึ้นหน้า

บ้างเหมือนกันจึงว่า

"เอาละ—จะไปโรงพักก็ไปกัน ขอให้คุณพาไปจริงๆ เถอะน่า จะได้ขอพูดกับสารวัตร หรือจ่าของคุณสัก ๒—๓ คำ ถึงเรื่องการละทิ้งหน้าที่ของคุณระหว่างที่ยังอยู่ในเวร-ยาม ผมอยากรู้เหมือนกันว่าผู้บังคับบัญชาคุณจะว่ายังไง ถ้าผมเล่าให้เขาฟังถึงวิธีที่คุณบีนหน้าต่างบ้านเพื่อนสาว เข้าไปเมื่อตอนตี ๓ คืนวานนี้ ระหว่างที่คุณยังไม่ออกเวรเสียด้วยซ้ำ——นั่นน่ะรึ วิธีทำงานของคุณ ? เข้าไปนอนกับผู้หญิงทั้งๆ ที่ยังอยู่ในเวร ? อ้อ—แล้วยังเรื่องนาฬิกาข้อมือของเพื่อนสาวคุณอีก ? คุณจะแก้ตัวว่ายังไง ? — — ถ้าเมียคุณรู้ว่า คุณแอบเอาเงินที่เขาให้มาซื้อเครื่องกระป๋องยักซ่อนไว้จนพอซื้อนาฬิกาให้ผู้หญิงอื่นยังงี้ ?"

สีหน้าตำรวจผู้นั้นเปลี่ยนไป เขาถามตะกุกตะกักว่า

"เดี๋ยวก่อน—คุณเป็นใครกันน่ะ ?"

"บีเตอร์ ฮูร์คอส"

"แล้วทำไมคุณไม่บอกผมเสียก่อนล่ะ ?" เขาบ่นอ่อยๆ พลางฉีกใบสั่งที่เขียนเสียบไว้จนเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ประชาชนค่อย ๆ รู้จักฮูร์คอส

มากขึ้น หลังจากที่ได้ใช้ประสาทพิเศษเหนือสัมผัสธรรมดาในการช่วยคลี่คลายคดีอุกฉกรรจ์หลายคดีอย่างได้ผลแล้ว ทั้งยังเปิดโอกาสให้เขาใช้พลังจิตในงานด้านอื่น ๆ ให้เกิดประโยชน์ยิ่งขึ้น ในตอนหลัง ๆ ที่ ปีเตอร์ ฮูร์คอส เป็นที่รู้จักกันทั่วฮอลแลนด์ ว่าสามารบอกสิ่งต่าง ๆ ที่คนทั่วไปไม่มีทางทราบได้อย่างถูกต้อง เขาก็ได้รับปรึกษาจากเจ้าของโรงงานหลายแห่ง ถึงปัญหายุ่งยากในการดำเนินงานอุตสาหกรรมซึ่งเกิดขึ้นอยู่บ่อย ๆ

วันหนึ่งเขาได้รับจดหมายจากบริษัท อุตสาหกรรม ทำแก้วทนไฟ ชนิดที่เรียกว่า *"ไฟเร็กซ์"* บริษัทนี้ทำเครื่องแก้วสำหรับใช้ในการแพทย์ และขายดีมีชื่อเสียงด้วย ผู้อำนวยการบอกมาว่า ทางบริษัทกำลังยุ่งยากเสียงาน เพราะมีผู้กลั่นแกล้ง ทำลายเตาหลอมแก้วให้เสียหาย เวลานี้เตาหลอมใช้การไม่ได้ไปเตาหนึ่งแล้ว เพราะมีคนเอาสารเคมีใส่ปนลงไปในแก้วที่กำลังหลอม ทำให้แก้วกลายเป็นสีเขียวไปหมด มิหนำซ้ำเบ้าใหญ่สำหรับเทแก้วที่ละลายหลอมตัวแล้วนั้นก็ดูดเอาสีเข้าไว้ ต่อไปถึงจะเทแก้วลงไปสัก

เท่าไรมันก็เปลี่ยนเป็นสีเขียวไปทุกที ซึ่งทำให้ของเสียใช้การไม่ได้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็หมายความว่าทางบริษัทจะต้องเปลี่ยนเตาหลอมอันมหึมานั้นเสียใหม่ค่าใช้จ่ายในการนี้ไม่ต่ำกว่า ๑๔๐,๐๐๐ ดอลลาร์หรือเกือบ ๓ ล้านบาท ไม่มีบริษัทไหน ให้ใหญ่เท่าใหญ่จะสามารถทนค่าใช้จ่ายที่สูงลิบลิ่วนี้ได้ตลอดไป เวลานี้ทางคณะกรรมการดำเนินงานกำลังหัวปั่นเดือดร้อนกันใหญ่ เพราะไม่สามารถหาตัวคนร้ายได้จึงต้องขอความกรุณาให้ฮูร์คอสไปช่วยจัดการให้ด้วย

ฮูร์คอสไปที่โรงงานของ

บริษัททำแก้ว ได้พบปะหารือกับเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมหลายคน เมื่อได้รับคำชี้แจงรายละเอียดแล้ว ก็พากันเดินสำรวจดูรอบบริเวณโรงงาน ในห้องสำหรับเทแก้วที่หลอมตัวแล้วนั้น มีเตาหลอมมหึมาเรียงรายอยู่ ๔ เตา และแต่ละเตามีคนทำงานแบ่งกันเป็น ๓ กะ เมื่อเจ้าพนักงานพบว่าเตาแรกเสียหายเพราะมีใครแอบใส่สารเคมีปนลงไปแล้ว ทางคณะกรรมการของบริษัท ก็สั่งพักคนงานเสียหลายคน แต่ยังเชื่อว่าคนที่คิดร้ายยังคงทำงานอยู่ในกะที่ทำตอนกลางคืน ยังจับไม่มั่น

คั้นไม่เหมาะว่าเป็นคนไหนแน่

ฮูร์คอสจึงไปเยี่ยมโรงงานอีกในตอนค่ำ และด้วย "*ตาทิพย์*" ของเขาก็ทราบได้ทันทีว่า ใครเป็นคนก่อวินาศกรรมครั้งนั้นขึ้น เมื่อเห็นหน้าแล้วเขาก็กลับออกมาบอกกับผู้จัดการว่า

"ผมรู้ตัวแล้ว แต่เขายังไม่ทำอะไรอีกในระยะนี้ ขอให้คอยเฝ้าเขาไว้ให้ดี อย่าให้รู้ตัวได้ว่าเราสงสัยเขา อีก ๒ เดือนนับจากนี้ เมื่อเขาเห็นเรื่องชักจะค่อยสงบเงียบลงแล้ว ก็จะลงมือทำลายเตาอื่นอีก คุณให้คนเฝ้าเขาไว้ก็แล้วกัน อีก ๒ เดือนเขาจึงจะลงมือ——"

ทางคณะกรรมการจึงจัด ตำรวจพิเศษมา คอย จับตาดูคนงานผู้นั้น ทุกคืนตำรวจจะเข้าซ่อนตัวอยู่ในลังใหญ่ที่ใช้สำหรับบรรจุเครื่องแก้ว ซึ่งตั้งอยู่ซ้อนๆกันในห้องหลอมนั่นเอง ที่ข้างลังเจาะรูเล็ก ๆ ให้ตำรวจที่อยู่ข้างในคอยดูได้ตลอดเวลา

๒ เดือนพอดี นับจากวันที่ฮูร์คอสกะไว้ให้ ตำรวจก็จับได้ตามว่าคนงานคนนั้น กำลังเอาสารเคมีใส่ลงไปในแก้วที่กำลังหลอมอยู่

เมื่อเอาตัวไปสอบสวนอยู่พักใหญ่ เขาก็รับสารภาพว่า ที่ทำไปเพราะความแค้นบริษัทที่ไม่ให้ความยุติธรรมแก่เขา

อีกรายหนึ่ง ที่ฮูร์คอสได้

รับเชิญเข้าไปแก้ปัญหาในวงงานอุตสาหกรรม นับว่าลึกลับซับซ้อนกว่ารายที่เล่ามาข้างต้นมาก โรงงานแห่งนี้ทำสลักเกลียวสำหรับใช้กับเครื่องจักรมีคนงานอยู่ราว ๖๐๐ คนด้วยกัน ผลิตภัณฑ์ที่กำลังขายดีอยู่ในเวลานั้น คือสลักเกลียวแบบพิเศษซึ่งเจ้าหน้าที่ของโรงงานประดิษฐ์ขึ้นเอง วิธีทำต้องนับว่าน่าทึ่งน่าสนใจผิดกว่าใคร ๆ และทางโรงงานก็ได้กำไรเพิ่มขึ้นเรื่อย โดยได้คิดค้นวิธีผลิตที่ใหม่ ซึ่งได้ผลอย่างไม่มีใครเหมือน

ต่อมาทางแผนกขายของโรงงาน ต้องเดือดดาลเป็นอย่างยิ่ง ที่พบว่ามีสลักเกลียว *'ปลอม'* ปรากฏขึ้นในตลาด ลักษณะรูปร่างเหมือนกับที่โรงงานประดิษฐ์เอง ทุกอย่าง ต่างกันแต่ว่า ออกขายในตลาดด้วยราคาต่ำกว่า คือทางโรงงานขายสลักเกลียวแบบนี้กล่องละ ๑ เหรียญ แต่ของปลอมขาย

เพียง ๔๐ เซ็นต์ แบบนี้ของจากโรงงานจึงขายไม่ค่อยได้ สถิติการขายลดฮวบฮาบลงทันที ใคร ๆ ก็หันไปซื้อของถูกกันหมด

หัวหน้าแผนกขายรีบสืบสวน

หาแหล่งที่มาของสลักเกลียว *'เถื่อน'* นั้นทันที พยายามสืบดูว่าใครเป็นคนทำมันขึ้น เอากล่องที่บรรจุมาดูก็ไม่มีทางทราบได้ เพราะไม่มีฉลากหรือตราเครื่องหมายใด ๆ ติดไว้ ครั้นไปถามบรรดาเอเย่นต์ขายส่ง พ่อค้าเหล่านั้นก็สั่นเศียรบอกไม่ทราบท่าเดียว – คงจะเนื่องมาจากร่วมหัวกันปิดความไม่ยอมบอกคนทำว่าเป็นใคร เรื่องเช่นนี้จะไปโทษพ่อค้าก็ยังไม่ถนัดนัก เพราะเงินเป็นของไม่เข้าใครออกใคร ผู้ใดมาให้ราคาดี ทำกำไรให้ได้มากกว่า เขาก็หันไปหาผู้นั้นเป็นธรรมดา

ทางบริษัทแน่ใจว่าสลักเกลียวที่ออกมาขายแข่งอยู่นี้ต้องเอาวิธีการของตนไปใช้อย่างแน่นอนโดยละเมิดกรรมสิทธิ์ที่ตัวได้จดขึ้นทะเบียนไว้ตามกฎหมายแล้ว แต่ยังไม่มีทางจะหาหลักฐานมาพิสูจน์ในศาลได้ จนกว่าจะเห็นแหล่งที่ผลิต

สลักเกลียวปลอมเหล่านี้ เจ้าหน้าที่ดำเนินงานของบริษัทเชื่อเหลือเกินว่า นอกจากวิธีของตัวแล้ว ไม่มีทางอื่นใดที่โรงงานคู่แข่งจะสามารถประดิษฐ์สลักเกลียวได้ด้วยต้นทุนที่ถูก ขนาดขายตัดราคากันได้ตั้ง ๖๐ เปอร์เซ็นต์อย่างนี้ ซ้ำยังทำกำไรเลี้ยงตัวโรงงานได้ด้วย

นอกจากนั้น ผู้จัดการแน่ใจอย่างยิ่งว่าไส้ได้เป็นหนอนเสียแล้ว แบบแปลนสำหรับทำสลักเกลียวตามแบบที่โรงงานคิดค้นขึ้นนี้ ต้องถูกขโมยไปลอกแบบอย่างไม่มีปัญหา และคนขโมยก็ต้องเป็นคนใดคนหนึ่งในบรรดาเจ้าหน้าที่ของบริษัทนี่เอง

ระยะนี้ผู้จัดการได้กิตติศัพท์

เกี่ยวกับความสามารถน่าอัศจรรย์ของฮูร์คอสมามาก จึงเชิญเขามาช่วยแก้ปัญหา และฮูร์คอสก็ไปถึงโรงงานเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๗ เมื่อได้รับทราบเรื่องราวจากผู้จัดการแล้ว สิ่งแรกที่ฮูร์คอสทำก็คือ ขอร้องให้ปิดชื่อเขาไว้ก่อน อย่าให้คนในโรงงานทราบว่าเขาเป็นใคร และขอให้ผู้จัดการส่งเขาไปพบ

บรรดาวิศวกรทั้ง ๑๖ คนของบริษัท ในนามของพนักงานเดินตลาดคนใหม่

ฮูร์คอสเข้าไปที่โต๊ะของวิศวกรประจำบริษัทแต่ละคน ทำทีเข้าไปเรียนรู้งานและหาโอกาสแตะต้องสิ่งต่าง ๆ ที่โต๊ะทำงาน ตลอดจนเครื่องมือที่ใช้ประจำตัวของวิศวกรทุกคน

ในที่สุดก็ได้พบสิ่งที่เขาปรารถนา ด้วย "*ตาทิพย์*" ของเขา ฮูร์คอสทราบได้ว่าวิศวกรคนหนึ่งเป็นคนขโมยแบบแปลนสำหรับทำสลักเกลียวแบบพิเศษไป เอาไปแอบทำหุ่นจำลองตามแบบเหล่านั้น แล้วเอาหุ่นจำลองไปให้เพื่อนคนหนึ่งให้ทำเครื่องจักรสำหรับผลิตสลักเกลียวขึ้น เป็นอันว่าเขาแอบสร้างโรงงานลับๆขึ้น สำหรับประดิษฐ์สลักเกลียวที่กำลังขายดีอยู่ในตลาดเท่านั้นไม่ทำสิ่งอื่น ต้นทุนจึงไม่มากอะไร

คราวนี้ถึงปัญหาสำคัญ ที่ไหนกันเล่า ? โรงงานลึกลับนี้อยู่ที่ไหน ?

ฮูร์คอสไม่อาจทราบได้จากการสัมผัสเครื่องมือ เครื่องใช้ส่วนตัวของวิศวกรผู้ทรยศคนนั้น เขารู้ว่าคนขโมยแบบแปลนเป็นใคร แต่ถ้าไม่สามารถจะหาโรงงานเถื่อนนี้พบ ก็

ไม่อาจจะยับยั้งการ *"ตีตลาด"* ของสลักเกลียวเถื่อนที่กำลังขายดีอยู่ได้

เมื่อไม่มีทางคืบหน้า ฮูร์คอส

จึงไปที่เมืองอัมสเตอร์ดัม อันเป็นที่มีคนพบสลักเกลียวเถื่อนออกวางขายเป็นแห่งแรกในร้านขายเครื่องเหล็กแห่งหนึ่ง คนเดินตลาดของบริษัทบังเอิญมาพบเข้า จึงได้รีบรายงานผู้จัดการ เรื่องนี้จึงเอะอะกันขึ้น ฮูร์คอสเข้าไปพูดกับเจ้าของร้านขายส่งแห่งนั้น แต่แกก็ไม่ยอมบอกว่าใครเป็นคนเอาสลักเกลียวเถื่อนมาส่ง ถามแต่เพียงชื่อคำเดียวก็ไม่บอก แม้ฮูร์คอสจะสามารถเห็นหน้าชายคนนั้นในห้วงนึก แต่ก็ไม่อาจทราบได้ว่าเขาชื่ออะไร ? โรงงานของเขาอยู่ที่ไหน ?

ไม่ว่าฮูร์คอสจะไปสืบถามเรื่องนี้ถึงไหน เขาก็เอาสลักเกลียวเถื่อนกำมือติดตัวไปด้วย โดยหวังว่าถ้าไปเจอถูกที่แหล่งเข้า ก็จะเป็นเครื่องช่วยบอกให้เขารู้ว่าโรงงานเถื่อนอยู่ที่ไหนแน่ เท่าที่เขาลองตรวจสลักเกลียวเหล่านั้นดู ก็ทราบแต่ว่าคนหลายคนแตะต้องของเหล่านี้มาก่อนแล้ว แม้จะพอ

เห็นหน้าตารูปร่างคนพวกนั้น แต่ก็ไม่ช่วยให้เขาหาแหล่งที่ผลิตของเถื่อนเหล่านี้ได้ สืบถามใคร ๆ ก็ไม่ได้ร่องรอยแม้แต่น้อย แสดงว่าคนพวกที่ทำของเถื่อนนั้นระมัดระวังอย่างยิ่ง

แต่ฮูร์คอสไม่ได้นึกท้อถอยเลย ยิ่งพบปัญหายาก ๆ เช่นนี้ ยิ่งทำให้เขามุมานะที่จะสืบหาตัวคนร้ายให้จงได้ เขาท่องเที่ยวไปตามเมืองต่าง ๆ ทั้ง อัมสเตอร์ดัม, รอตเตอร์ดัม และกรุงเฮก ทุก ๆ เมืองที่เขาคาดว่าโรงงานเร้นลับนั้นอาจแฝงอยู่ แต่ก็ยังไม่อาจจะหาให้พบได้

ในที่สุด ฮูร์คอสก็ตกลงใจใช้วิธีสืบสวนใหม่

เขากลับไปที่โรงงานของ

บริษัทผู้เป็นเจ้าทุกข์ พยายามตรวจสอบสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับวิศวกรผู้ต้องสงสัยคนนั้นอีก ในคราวหลังนี้ฮูร์คอสพยายามอ่านจิตใจของเขาอยู่หลายครั้งติดต่อกันหลายวัน ก็พบว่าเพื่อนของเขาเป็นใครบ้าง ฮูร์คอสเที่ยวไปหาคนเหล่านั้นจนพบ ไม่ว่าจะอยู่ถึงเมืองไหน แต่ก็ยังไม่ได้ร่องรอยอะไรเกี่ยวกับโรงงานทำสลักเกลียวเถื่อนที่เขาต้องการ

วันหนึ่ง ฮูร์คอสไปที่เมืองดอร์เดร์คท์ ซึ่งเป็นบ้านเกิดของเขา ไปสืบดูว่าเพื่อนคนหนึ่งของวิศวกรผู้คิดทรยศที่เขาทราบมาว่าอยู่ที่เมืองนี้ จะมีนิวาสถานอยู่บริเวณไหน เมื่อเขาได้ไปถึงตำบลใกล้เคียงกับถิ่นที่เกิด ฮูร์คอสเที่ยวไต่ถามตามบรรดาชาวบ้านร้านค้าที่เขาเคยรู้จัก ว่าเคยเห็นชายที่มีรูปร่างลักษณะอย่างนั้น ๆ บ้างหรือไม่ แล้วเขาก็อธิบายไปตามภาพที่เขาเห็นด้วย *"ตาทิพย์"*

สืบถามไปไม่กี่แห่ง เขาก็ได้รับผลสมใจ พ่อค้าร้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งตอบว่า

"ออ! เคยเห็นซี ฉันรู้จักเขาเหมือนกัน บ้านเขาอยู่ถัดลงไปจากนี่นิดเดียว โน่นไงล่ะมองจากตรงนี้ก็เห็น——"

ดีใจอย่างยิ่ง ที่ผลของความพยายามสืบเสาะมาเป็นเวลานาน เพิ่งมาปรากฏให้เห็นในชั่วครู่ข้างหน้านี้ ฮูร์คอสกล่าวคำขอบใจพ่อค้าผู้นั้น แล้วออกเดินมุ่งไปที่บ้านหลังนั้น ติด ๆ กับตัวบ้านมีโรงรถเก่า ๆ ปิดประตูมิดชิด พอเขาเดินผ่านโรงรถนี้เท่านั้น ฮูร์คอสก็ทราบได้ด้วยเจตสิกว่า——ที่นี่เอง คือโรงงานผลิตสลักเกลียวเถื่อน!

เมื่อทราบแน่เช่นนั้นแล้ว

ฮูร์คอสก็มิได้อยู่รอช้า ไม่ได้ไปพบหน้าคนที่เขาต้องการพบเสียด้วยซ้ำ เพราะได้ร่องรอยโรงงานซึ่งสำคัญยิ่งกว่าคนผู้นั้นมากนัก เขาเล่าว่าอยู่ที่นั่นไม่ถึง ๒ นาที ก็รีบจับรถกลับไปยังบริษัทเพื่อรายงานข่าวการค้นพบโดยด่วน

ทางบริษัททราบเรื่องก็ยินดีอย่างเหลือล้น รีบส่งเจ้าพนักงานของบริษัทไปพบตำรวจที่เมืองดอร์เดร็คท์ แจ้งความและเล่าเรื่องแต่ต้นให้ตำรวจฟังโดยตลอด พอตกเย็นวันเดียวกันนั้น ทางการตำรวจเมืองดอร์เดร็คท์ ก็ส่งเจ้าหน้าที่นอกเครื่องแบบไปคอยจับตาดูที่บ้านเพื่อนวิศวกรผู้กระทำผิด และโรงรถลึกลับแห่งนั้น อย่างไม่ให้คลาดสายตาได้

ตลอดเวลากลางวันไม่มีอะไรผิดปกติขึ้นที่นั่นเลย แต่พอตกค่ำ คะเนเวลาหลังอาหารเย็นก็คงราว ๒ ทุ่ม ตำรวจนอกเครื่องแบบผู้ซุ่มดูอยู่ ก็เห็นเงาคนตะคุ่ม ๆ ๖—๗ คนมายืนมองซ้ายขวา พอเห็นว่าไม่มีใครมองหรือสังเกตดูอยู่แล้ว ก็รีบพากันเข้าไป ในโรงรถร้างนั้นทันที ฮูร์คอสจับตาอยู่ครู่หนึ่งก็เห็นแสงไฟลอดออกมาตามช่องเล็ก ๆ แล้วก็มีเสียงเครื่องยนต์เดินเบา ๆ

ชั่วโมงเดียวต่อมา ตำรวจก็ยกกำลังเข้าล้อมโรงรถนั้นไว้ แล้วบุกเข้าไปดูก็พบว่าข้างในปรับปรุงเป็นโรงงานขนาดเล็ก แต่มีเครื่องจักรเครื่องมือครบบริบูรณ์ที่จะผลิตสลักเกลียวชนิดพิเศษ และผลิตของสิ่งเดียวเท่านั้น—ไม่พบว่าทำอะไรอื่นอีก

คืนนั้น ตำรวจ จับคนใน โรงงาน เถื่อน มาได้ ๖ คน สอบสวนดูก็ได้ความว่า ที่ชวนกันมาทำงานแต่เฉพาะตอนกลางคืน ก็เนื่องด้วยทุกคนแจ้งไว้กับทางการว่าตัวไม่มีงานทำ จึงได้รับเบี้ยเลี้ยงพิเศษจากองค์การประชาสงเคราะห์ ถ้าหากมาทำงานกันในตอนกลางวัน ก็จะถูกตำรวจจับฐานแจ้งความเท็จและเบิกเงินอันตัวไม่ควรจะได้ นอกจากนั้น การทำงานตอนกลางคืนในโรงงานขนาดจิ๋วนี้ เป็นการปลอดภัยจากสายตาของคนทั่วไป ไม่มีใครมาคอยดูว่า โรงรถร้าง เหตุไฉนจึงมีเสียงเครื่องยนตร์คราง กระหึ่มอยู่ข้างในได้

จากการสอบสวนปากคำผู้ที่

ถูกจับมาทั้ง ๖ คน ตำรวจก็ได้ความรู้เพิ่มขึ้นมาอีกว่า ทั้งคน

ว่าจ้างและผู้รับจ้างในโรงงานเถื่อนแห่งนี้ ไม่มีผู้ใดชำระภาษีประเภทไหนแก่รัฐบาล ไม่มีการประกันภัยไว้ที่ใด แม้กระทั่งการจ่าย เงินประกัน สังคมตามที่ รัฐบาลตรากฎหมาย บังคับไว้ แล้วก็ไม่ปรากฏจึงเป็นอันว่า ผู้ที่ถูกจับมาทั้ง ๖ คน โดนข้อหาเข้าหลายกระทงอยู่

พอวันรุ่งขึ้น ตำรวจก็ออกไปจับตัว *"ผู้จัดการ"* โรงงานผลิตสลักเกลียวเถื่อนได้ โดยผู้ต้องหาที่ถูกจับเมื่อคืนก่อนเป็นผู้บอกชื่อให้ ฝ่ายผู้จัดการถูกตำรวจซักปากคำเข้าซัดทอดต่อไป ถึงนายช่างวิศวกรผู้ทำงานอยู่ในบริษัทที่เป็นเจ้าทุกข์ในคดีนี้ ทั้งยืนยันหนักแน่นว่าแผนการขโมยแบบแปลนสลักเกลียวแบบพิเศษจากบริษัทเจ้าของเดิม มาตั้งโรงงานเถื่อนผลิตขายในราคาต่ำกว่ากันมากมายนี้ เป็นความคิดของนายช่างวิศวกรผู้ทรยศแต่ผู้เดียว

เมื่อเจ้าหน้าที่นำคดีขึ้นสู่ศาลพิจารณาได้ความสมจริงตามคำบรรยายฟ้องแล้ว ผู้พิพากษาก็ตัดสินให้ปรับผู้รับจ้างทำงานเถื่อน ทั้งให้ชดใช้ภาษีที่ตนหลีกเลี่ยงไว้ด้วย สำหรับผู้จัดการโรงงานนอกกฎหมาย ถูกตัดสินให้จำคุก แต่เนื่องจากเป็นผู้ไม่เคยต้องโทษในคดีใด ๆ มาก่อน จึงให้รอ

การลงอาญาไว้ ส่วนนายช่างวิศวกรถูกไล่ออกจากบริษัทเดิม ถูกฟ้องเป็นจำเลยในคดีลักแบบแปลน อันเป็นกรรมสิทธิ์ของบริษัท คดีละเมิดสิทธิในการผลิตสลักเกลียวแบบพิเศษที่ได้ขึ้นทะเบียนจดกรรมสิทธิ์ไว้แล้ว คดีสมคบตั้งโรงงานเถื่อน คดีขายสินค้าโดยหลีกเลี่ยงภาษี รวมกันหลายคดี ผลที่สุดศาลก็ตัดสินให้จำคุกใช้กรรมอยู่หลายปี

-๗-

ผลสำเร็จของบี๋เตอร์ ฮูร์คอสในการใช้ "*ตาทิพย์*"

แก้ปัญหาที่ซับซ้อนในวงการอุตสาหกรรม ทั้งสามารถชี้ตัวผู้กระทำผิด เป็นการช่วย ให้ตำรวจจับตัว คนร้ายมาได้จนกระทั่งดำเนินคดีถึงที่สุดเช่นนี้ ยิ่งทำให้ชื่อเสียงของเขาเด่นขึ้นอีกมาก เป็นที่นับถือในวงการพาณิชย์และอุตสาหกรรมทั่วไป เป็นที่รู้กันอย่างแน่ใจแล้วว่าความสามารถเหนือสัมผัสธรรมดาของฮูร์คอส ให้ผลดีแก่การดำเนินงานธุรกิจต่าง ๆ เพียงไร

เวลาล่วงมาจนถึง พ.ศ. ๒๔๙๙ ฮูร์คอสพาภรรยาของเขาย้ายที่พัก กลับไปอยู่ในเมือง ดอร์เดร์ค์ท์อัน เป็นถิ่นที่เขาเกิด โดยซื้อบ้านอยู่ที่ถนนแบงก้า งานของเขาในตอนนี้นับว่าตั้งหลักได้อย่างมั่นคง เป็นที่นอนใจได้ว่า จะมีแต่ความเจริญรุ่งเรืองต่อไป หากท่านยังสงสัย ก็ขอให้นึกง่าย ๆ เพียงแต่ว่า ฮูร์คอสแทบจะไม่ต้องลงทุนอะไร ถ้าจะเทียบกับการค้าทั่ว ๆ ไปแล้ว *"สินค้า"* หรือสิ่งที่มีคนต้องการมาขอซื้อจากเขา—ซึ่งจำนวนคนอยากจะซื้อก็มีไม่ใช่น้อย ๆ ด้วยนั้น—ก็คือคำเล่าหรืออธิบายถึงสิ่งของเรื่องราวที่ ผู้มาติดต่ออยากจะทราบ อาจเป็นเรื่องที่เขาฟังแล้วจะพอใจหรือไม่แค่ไหน ก็เป็นเรื่องของความเชื่อ ความศรัทธา การรู้จักใช้ความคิดของแต่ละบุคคล รวมทั้งมีขันติพอที่จะคอยติดตามเหตุการณ์ต่อไปอีกว่าจะเป็นจริงอย่างคำของฮูร์คอสพูดไว้หรืออย่างไร

ส่วนเรื่องสนนราคานั้นก็แล้วแต่จะตกลงกัน ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับความสำคัญของแต่ละเรื่องเป็นธรรมดา อย่างไรก็ดี ฮูร์คอสได้แสดงให้เห็นมากมายแล้วว่า เขาสามารถพิสูจน์ผลในการ *"อ่าน"* เรื่องต่าง ๆ ได้เสมอว่ามีความจริงเป็นที่เชื่อถือได้เพียงไร ดังได้เล่าให้ท่านฟังมาบ้างแล้วข้างต้น นอก

จากนี้มีบางรายเหมือนกันที่ ฮูร์คอสยอมชักเนื้อลงทุนสืบสวนเรื่องราวที่เขาได้เห็นจาก *"ตาทิพย์"* ว่าเป็นเรื่องเกิดขึ้นจริง ๆ ไม่ใช่เพ้อพูดไปตามอารมณ์ ตัวอย่างที่จะเห็นได้ในข้อนี้ก็คือเรื่องของ *"แฮร์ อาร์."* ผู้ได้ชื่อว่าเป็นคนรักชาติอย่างยิ่ง ได้ประกอบวีรกรรมไว้ไม่น้อย ในระหว่างสงครามจนคนแทบทั้งประเทศฮอลแลนด์ให้เกียรติแก่เขาอย่างสูง แต่บีเตอร์ ฮูร์คอสกลับมา พบจากการอ่าน ซองบุหรี่ทองคำขาวของเขาว่า ที่แท้เขาก็คือคนทรยศต่อชาติ ทรยศต่อเพื่อนร่วมตายในพรรคใต้ดิน โดยชี้ช่องให้เยอรมันฆ่าเสียมากมาย เมื่อฮูร์คอสพูดเรื่องนี้ขึ้นนั้น ไม่มีใครเชื่อเขาเลย เขาต้องทนทรมานใจพยายามหาหลักฐานมาพิสูจน์อยู่ถึง ๕ ปี จึงยืนยันได้และแสดงให้ประจักษ์ชัดว่า *"ตาทิพย์"* ของเขานั้นแลเห็นเรื่องราวได้ตลอดตรงความจริงอย่างน่าอัศจรรย์แท้ ๆ

วันหนึ่งระหว่างที่ฮูร์คอสไป

พักอยู่ในประเทศสวีเด็นมีวิศวกรเหมืองแร่ผู้หนึ่ง มีนามว่า วัลดีมาร์ เอ็ดวอลล์ ได้มาหาพร้อมกับนำแผนที่แผ่นหนึ่งมาให้เขาดูบอกว่าเป็นแผนที่แสดงบริเวณที่ดินของเขาเอง วัลดีมาร์

เชื่อว่าในบริเวณดังกล่าว น่าจะมีแร่เหล็กเป็นปริมาณมากพอที่จะเปิดทำเหมือง ขุดเอาสินแร่ขึ้นมาขายหาประโยชน์ได้ อยากจะมาขอให้ฮูร์คอสช่วยดูทีว่า พอจะทำได้ไหม

ปีเตอร์ ฮูร์คอสได้ฟังแล้ว ก็ขอแผนที่แผ่นนั้นมาคลี่ออกดู เขาเอามือลูบไล้ไปตามหน้ากระดาษแผ่นใหญ่จนทั่ว แล้วก็หยุดชนวที่จุดหนึ่ง

"ตรงนี้ ใช่ไหมครับ ที่ดินของคุณ ?"

วัลดีมาร์รู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่ง "ใช่ครับ, ตรงนั้นแหละ แต่เอ, —คุณทราบได้ยังไงนะครับ ? —ผมยังไม่ทันบอกอะไรคุณเลย"

ฮูร์คอสยิ้ม พลางกล่าวต่อไปว่า "ไม่ต้องบอกอะไรผมหรอกครับ คุณบอกถึงความประสงค์ของคุณแล้ว ทีนี้ผมก็จะตอบให้คุณทราบ——เนื้อที่ตรงนี้น่ะ มีแร่ไม่ใช่น้อยเชียวนะ ถ้าคุณเปิดเหมืองละก้อคุณจะได้เงินหลายสิบล้านทีเดียว"

วัลดีมาร์หน้าตาตื่น "จริงรึครับ ? ในที่ของผมนั่นน่ะรึ ? แต่เท่าที่ผมสำรวจดูเอง สินแร่มันก็ไม่มากมายอะไรนัก ถ้าจะว่ากันตามหลักวิชาแล้ว ก็แทบไม่น่าจะเปิดเหมือง

ได้เลย กลัวว่าผลที่ได้มันจะไม่คุ้มกับทุนที่เราต้องลงไป ผมไม่แน่ใจยังงี้แหละ จึงได้มาขอปรึกษาคุณดู เพราะได้ยินกิตติศัพท์ในเรื่องตาทิพย์ของคุณมาหลายเดือนแล้ว คิดว่าคุณคงพอจะช่วยให้คำแนะนำได้"

"ผมก็แนะนำคุณได้ว่าลงมือได้ทันที เหมืองแร่ของคุณตรงนี้ จะต้องให้ผลประโยชน์ออย่างแน่นอน"

วัลดีมาร์นั่งนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงว่า

"ความจริงที่คุณพูดมานี่ ผมก็เชื่อว่าคงพอจะทำได้ มันติดขัดอยู่ตรงที่ผมเอง ไม่มีทุนรอนพอที่จะลงมือเปิดเหมืองด้วยตนเอง ผมเคยไปติดต่อนายทุนบางคนมาแล้ว เขาก็ถามถึงผลการสำรวจแร่ ซึ่งเป็นธรรมดาที่เขาจะต้องเห็นหลักฐานจนเป็นที่แน่ใจเสียก่อนว่า ถ้าเขาออกเงินลงทุนไปแล้ว จะไม่ขาดทุน หรืออย่างน้อยก็ควรจะได้ผลคุ้มกับเวลาและเงินทุนที่ต้องออกไป ครั้นพอเขาเห็นรายงานสำรวจแร่ของเจ้าหน้าที่ผู้มีความชำนาญในเรื่องนี้แล้ว ต่างก็ปฏิเสธทุกรายไป เพราะนายช่างคนสำรวจบอกว่ากลัวจะได้ไม่เท่าเสีย——เรื่องมันเป็นอย่างนี้แหละครับ ผมจึงต้องมาปรึกษาคุณวันนี้"

"เป็นอันว่า คุณยังไม่แน่ใจใช่ไหมครับ" ฮูร์คอส

ถาม "ไปหานายทุนมา เขาก็กลัวจะขาดทุน——เอายังงี้ก็แล้วกัน ถ้าคุณอยากทำจริง ๆ ผมจะขอร่วมทุนด้วย"

วัลดีมาร์ เงยหน้า ขึ้นมองเขาด้วยแววตา เป็นประกาย "จริงรึครับ ? ถ้างั้น ก็วิเศษเลย —— คุณแน่ใจจริง ๆ รึ ?"

ฮูร์คอสหัวเราะเบา ๆ "แน่ซี ผมแน่ใจตามที่ผมมองเห็นว่ามีแร่เหล็กอยู่ในที่นี้มากพอ ผมเองก็ไม่ไช่ว่ามีเงินมากมายอะไรนัก แต่ถ้าคุณหานายทุนไม่ได้ ผมก็ยินดีเข้าหุ้นด้วยหากว่าคุณไม่รังเกียจ"

"อะไรได้—— ผมหรือจะรังเกียจ กลับรู้สึกเป็นพระคุณเสียด้วยซ้ำที่กรุณาช่วยเหลือผมถึงเพียงนั้น——"

ต่อจากนั้น ฮูร์คอสก็มอบเงินจำนวนหนึ่งให้กับวัลดีมาร์ไปจัดการ และเมื่อได้ดำเนินงานไปไม่นานนัก ก็ปรากฏว่าในเนื้อที่แปลงนั้น มีสินแร่ราคาสูงสมจริงตามคำของฮูร์คอส จนกระทั่งผลที่สุด มีนักธุรกิจสนใจเหมืองแร่แห่งนี้ มาติดต่อขอซื้อกันหลายราย

ลงท้ายวัลดีมาร์ก็ปรึกษากับฮูร์คอส ตกลงขายเหมืองให้แก่บริษัท เจ.พี.แวน เอสเทอเรนแห่งรอตเตอร์ดัมไป เป็น

มูลค่าถึง ๑๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์ หรือจะเทียมเป็นเงินไทยก็ราว ๒ ล้านบาทเศษ ฮูร์คอสผู้ร่วมทุนมาแต่แรก ก็ได้กำไรเป็นจำนวนไม่น้อยจากต้นทุนที่เขาออกให้วัลดีมาร์ไป

มาถึงระยะนี้ บีเตอร์ ฮูร์คอส

ประสบความสำเร็จเพราะ *"ตาทิพย์"* ของเขามานับเป็นเวลานานถึง ๑๔ ปีแล้ว ทำให้เชื่อมั่นได้ว่า พลังจิตเหนือมนุษย์อื่น ๆ นี้จะไม่เสื่อมสูญจางหายไป อย่างที่เขาเคยหวั่นหวาดมาหลายต่อหลายครั้ง ฮูร์คอสแน่ใจว่าอำนาจจิตน่าอัศจรรย์นี้กลายเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งในชีวิต ซึ่งเขาถือว่าจะต้องรับภาระ และรับผิดชอบเกี่ยวกับการตัดสินใจใช้อำนาจพิเศษที่คนอื่นไม่มีนี้ให้ถูกต้องทำนองคลองธรรม และเป็นประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกันต่อไป

ในปีพุทธศักราช ๒๕๐๐ นั้น ฮูร์คอสได้รับจดหมายเดือนหนึ่งราว ๑,๒๐๐ ฉบับ ส่งมาจากตำบลต่าง ๆ แทบจะทุกมุมโลก ส่วนใหญ่ก็เป็นคำขอร้องให้ช่วยเหลือสืบหาบุคคลหรือทรัพย์สมบัติที่สูญหายไป โดยสัญญาด้วยว่าถ้าหาพบหรือทำได้สำเร็จก็จะตอบแทนเป็นเงินเท่านั้นเท่านี้ มีบางราย

เหมือนกันที่แนะนำชักชวนให้ฮูร์คอสใช้ *"ตาทิพย์"* ของเขาในการหาผลประโยชน์ด้วยวิธีต่าง ๆ ที่ผิดศีลธรรม หรือหลีกเลี่ยงกฎหมายบ้านเมือง ซึ่งในจำพวกหลังนี้ เขาไม่ติดต่อด้วยเลย

ในบรรดาจดหมายเดือนละกว่าพันฉบับนี้ มีอยู่ฉบับหนึ่งที่ฮูร์คอสรู้สึกสนใจมากกว่าเพื่อน มากกว่ารายอื่นๆที่เขาได้รับมาตลอดทั้งปี ผู้ที่ส่งจดหมายนั้นมาคือ "อันดริยา พยูอาริช เอ็ม.ดี." เป็นแพทย์และได้รับเลือกเป็นผู้อำนวยการ *"มูลนิธิโต๊ะกลม"* (Round Table Foundation) อยู่ที่เมือง เกลน โคฟ มลรัฐเมน แห่งสหรัฐอเมริกา

ดร. พยูอาริช เขียนมาว่า เขากำลังทำงานเกี่ยวกับการทดลอง และทดสอบเรื่องราวของหูทิพย์ตาทิพย์ (Extra Sensory Perception) อยู่ เขามีหอปฏิบัติการที่พร้อมสรรพด้วยเครื่องมือเครื่องใช้ในการนี้อย่างสมบูรณ์ ตั้งอยู่ที่กองอำนวยการของมูลนิธิ ในมลรัฐเมน สิ่งที่เขาปรารถนาอย่างยิ่งก็คือ อยากได้ตัวฮูร์คอสไปร่วมมือทำงานด้วยสัก ๖ เดือน เพื่อตรวจสอบอำนาจอัศจรรย์ในตัวฮูร์คอส ซึ่งเขาได้ยินกิตติศัพท์มามากมายเต็มที

จดหมายของผู้อำนวยการ

"มูลนิธิโต๊ะกลม" นี้ ทำให้ฮูร์คอสรู้สึกยินดีและสนใจมาก เขาเองอยากจะทราบสิ่งที่ตัวยังไม่เข้าใจอีกหลายอย่างเกี่ยวกับการรับรู้นอกเหนือไปจากประสาททั้งห้า อย่างคนธรรมดาทั่วไป ฮูร์คอสเคยทดสอบตนเอง ด้วยเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์มาบ้างแล้ว ตั้งแต่ตอนแรกเมื่อเริ่มรู้ตัวว่ามีอำนาจรับทราบผิดกว่าคนอื่นๆ ระหว่างที่เขายังอยู่ในโรงพยาบาลซยุด วัล (Zuidwal) ที่กรุงเฮก ต่อมาเมื่อปรากฏชื่อเสียงลือเลื่องว่าเขามี *"ตาทิพย์"* ก็ได้ร่วมมือกับ ดร. เรอเน เดลแลส์ ผู้เป็นศาสตราจารย์ทางวิชาจิตวิทยาอยู่ที่มหาวิทยาลัยลูแวง ระหว่างนั้นฮูร์คอสยังอยู่ที่เมืองแอนเทเวิร์ป เขาอยากจะแก้ปัญหาเร้นลับบางประการเกี่ยวกับเรื่องหูทิพย์ตาทิพย์นี้

การทดสอบในคราวนั้นมีหลายอย่างที่น่าทึ่ง คือตอนแรก ดร. เดแลลส์ยื่นภาพถ่ายของชายหญิงจำนวนหนึ่งให้ฮูร์คอส และเมื่อฮูร์คอสรับภาพมาไว้ในมือ เขารู้สึกหรือ *"เห็นอะไร"* ปรากฏขึ้นในห้วงนึก ก็เล่าให้ ดร. เดลแลส์ฟัง

"ชายคนนี้ยังอยู่ในแอนทเวิร์ปนี่เอง" ฮูร์คอสพูดขึ้นระหว่างที่เขาถือภาพหนึ่งอยู่ "แต่เขาแก่ไปกว่าเมื่อถ่ายรูปนี้

มากแล้วละครับ — — รูปนี้เขาถ่ายไว้เมื่อสัก ๒๐ ปีมาแล้ว"

ท่านศาสตราจารย์รับว่าถูกต้อง

"ผู้หญิงคนนี้ถึงแก่กรรมไปแล้ว" ฮูร์คอสพูดถึงอีกภาพหนึ่ง

ศาสตราจารย์ เดลแลส์ ก็รับว่าเป็นความจริง

การทดลองดำเนินไปในทำนองนี้ ในบรรดาภาพถ่ายต่าง ๆ ที่ท่านศาสตราจารย์ได้ส่งให้ฮูร์คอสดูนั้นเกือบครึ่งจำนวนเป็นภาพของคนที่สิ้นชีวิตไปแล้ว และเขาก็บอกได้ถูกเกือบทุกรูปว่าคนไหนตายแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่

ส่วนหนึ่งของการทดลอง

ดังเล่ามาข้างต้น ศาสตราจารย์เดลแลส์ ได้เอาเครื่องวัดคลื่นสมองมาคอยวัดฮูร์คอสไว้ ขณะที่เขา *"อ่าน"* ภาพต่าง ๆ ด้วยตาทิพย์ คราวใดที่เขาถือภาพคนที่ตายไปแล้วและเพ่งจิตดู เครื่องวัดจะกระดกและแกว่งไปมาอย่างผิดปกติ ที่เป็นเช่นนั้นฮูร์คอสอธิบายว่า จิตใจของเขารู้สึกกระทบกระเทือนอย่างมากในเวลานั้น

ฮูร์คอสมี ความสนใจที่จะทำงานเกี่ยว กับการทดลองและวิจัยปรากฏการณ์ต่างๆในด้านการรับรู้และเข้าใจในเรื่องหูทิพย์ หรือสิ่งที่ประสาทสัมผัสธรรมดาทั้งห้าของเราไม่สามารถจะรับได้ โดยใช้วิธีการตามหลักวิทยาศาสตร์เข้าทดสอบให้ประจักษ์จริง ฉะนั้นเมื่อได้รับจดหมายเชิญชวนจากศาสตราจารย์พยู อาริช เขาจึงตอบตกลงด้วยทันที

ในระหว่างนั้นชื่อเสียงเกียรติคุณของปีเตอร์ ฮูร์คอส เป็นที่รู้จักกันดีในยุโรป เขาสามารถจะหาประโยชน์ได้มากมายจากการ *"อ่านเหตุการณ์"* ให้แก่ผู้ประสงค์จะฟังเรื่องราวเป็นส่วนตัว หรือไปแสดงอำนาจอัศจรรย์ในที่ชุมนุมตามสมาคมหรือโรงละคร และทำงานเกี่ยวกับอุตสาหกรรมของเขาเองอย่างไม่ต้องพึ่งพาอาศัยผู้ใด รายได้ต่าง ๆ เหล่านี้มากมายเสียยิ่งกว่าจะไปร่วมมือในการ *"ทดลอง"* ทางวิทยาศาสตร์ของมูลนิธิโต๊ะกลมนั่นเสียอีก แต่เขาก็ยินดีไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นให้แจ้งชัดยิ่งขึ้นในอำนาจหูทิพย์ตาทิพย์ของตนเอง เช่นเดียวกับนักวิทยาศาสตร์อื่น ๆ ในโลก ที่รู้สึกทึ่งในความสามารถอันน่าอัศจรรย์ของเขา

ความสนใจในสิ่งนอกเหนือ

ประสาททั้งห้านี้ เป็นเรื่องมีมานมนานเต็มที ถ้าสืบเสาะค้นคว้าดู ก็จะพบว่า มนุษย์ทุกชาติทุกภาษาทั้งชาวตะวันตกตะวันออกมีเรื่องราวทำนองนี้มากมายเล่ากันได้หลายร้อยเล่มสมุดไทย และที่ยังเชื่อถือเลื่อมใสกันเรื่อยมาจนทุกวันนี้ ก็ยังมีอยู่เป็นจำนวนมาก

ครั้นความเจริญทางวิทยาศาสตร์รุ่งเรืองขึ้น การศึกษาแผนใหม่แพร่หลายออกไปทั่วทุกมุมโลก ความเชื่อมั่นศรัทธาในเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่อาจพิสูจน์ได้ด้วยหลักการทางวิทยาศาสตร์ซึ่งต้องการ ข้อพิสูจน์ที่ปรากฏหลักฐานประจักษ์ชัด อย่างไม่มีข้อคิดสงสัยอยู่อีกนั้น ก็ค่อย ๆ เสื่อมคลายไป เรื่องหูทิพย์ตาทิพย์จึงถูกเหมารวมกันไปกับเรื่องคุณเรื่องไสย ที่พวกทันสมัยสักหน่อยหาว่าเป็นการหลอกลวงเสียมากกว่า ต่อมามีผู้สนใจเรื่องความสามารถรับรู้ หรือสำเหนียกในสิ่งนอกประสาททั้งห้ารวบรวมกันปรึกษาตั้งเป็นสมาคม ซึ่งได้เล่ามาบ้างแล้วว่า ในประเทศอังกฤษมีสมาคมเช่นนี้ก่อนแห่งอื่น โดยให้ชื่อว่า *"สมาคมค้นคว้าทางจิต"*

งานสำคัญอย่างหนึ่งของ

สมาคมนี้ ก็คือรวบรวมเรื่องราวเกี่ยวกับหูทิพย์ตาทิพย์ ที่ผ่านการทดสอบมาดีแล้ว เก็บไว้สำหรับศึกษาต่อไปในอนาคต ที่ปรากฏอยู่ในแฟ้มของสมาคมก็นับได้พัน ๆ ราย มีทั้งเรื่องที่สืบเสาะมาได้จากคลุ่มคนที่ป่าเถื่อนที่สุด และจากบรรดาผู้ที่เรียกได้ว่า ศิวิลัยซ์กว่าคนอื่น

ในปัจจุบัน สถาบันการศึกษา และมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงเป็นที่นับถือกันทั่วโลก ก็ได้ตั้งกองวิจัยเรื่องนอกเหนือประสาททั้งห้ากันนับได้หลายสิบแห่ง แต่วิธีการที่จะควบคุมจะฝึกฝนให้เกิดอำนาจอัศจรรย์เหล่านี้ ยังไม่มั่นคงพอ ยังจะต้องศึกษาค้นคว้ากันต่อไปอีก แต่เท่าที่ปรากฏจนถึงบัดนี้ เป็นที่เห็นได้ถนัดว่า อำนาจรับรู้นอกเหนือระบบประสาทของสามัญชนนั้นมักเกิดแก่บุคคลบางจำพวก ยิ่งกว่าที่จะพบได้ในคนทั่วไป

เอช.แอดดิงตัน บรูส เขียนไว้ว่า ชายหญิงจำพวกที่เรียกได้ว่า มีสมองปราดเปรื่องเป็นอัจฉริยบุคคลนั้น ได้รับประโยชน์จากความสามารถพิเศษทำนองนี้ อย่างที่ตนเองก็

มักไม่รู้สึก เขาเหล่านั้นแสดงผลงานอันเป็นที่น่าพิศวง น่าชื่นชมแก่คนทั้งหลาย โดยที่อาจอธิบายได้ว่า คิดขึ้นเองจากจิตใต้สำนึก ซึ่งเรื่องเช่นนี้ต้องมีสิ่งนอกเหนือระบบประสาทธรรมดาเกี่ยวข้องอยู่ด้วยโดยไม่ต้องสงสัย ความจริงเช่นนี้ปรากฏเป็นที่ยอมรับกันในหมู่นักค้นคว้าทางจิต ตั้งแต่สมัยแรก ๆ เฉพาะอย่างยิ่งนักค้นคว้าทางจิตผู้มีความสามารถยิ่งและเสนองานไว้เป็นที่รู้จักกันทั่วโลก เฟรเดอริค ดับลิว. เอช. ไมเออร์ส ผู้แต่งหนังสือ Human Personality and It's Survival of Bodily Death (1903)

ไมเออร์ส ยังได้กล่าวยืนยันความเห็นของเขาไว้ว่า ความสำเร็จในงานทั้งหมดของบรรดาผู้เป็นอัจฉริยะ หรือได้รับยกย่องว่าเป็นผู้มีความฉลาดหลักแหลมเป็นเอกนั้น แท้จริงเป็นผลของความคิดความเห็นที่ตนเองจะได้ริเริ่มขึ้น โดยรู้สึกตัวว่า อยู่ในอำนาจความนึกคิดก็หาไม่ แต่เป็นสิ่งที่ก่อรูปก่อร่างขึ้นเองภายในส่วนลึกของจิต คือเป็นเรื่องนอกเหนือประสาทของมนุษย์ธรรมดาทั่วไป

ตัวอย่างอัจฉริยบุรุษดังที่กล่าวมานั้น คือนักประดิษฐ์ผู้ยิ่งใหญ่ของโลก *"โธมัส เอ. เอดิสัน"*

แอดดิงตัน บรูส เล่าว่า เขา ได้จดหมายถึง เอดิสัน ขอทราบถึงวิธีทำงาน และที่มาของความคิดซึ่งเป็นมูลเหตุให้เขาประดิษฐ์สิ่งต่างๆออกมามากมายอย่างที่ไม่มีมนุษย์อื่นสามารถทำเหมือนเขาได้ หลังจากเขียนไปไม่กี่วัน เขาก็ได้รับคำตอบจากอัจฉริยบุรุษชาวอเมริกันผู้นั้นว่า

"สำหรับตัวผมเองนั้นผมพบว่า รายละเอียดในวิธีการที่จะประดิษฐ์สิ่งใหม่ ๆ แปลก ๆ ขึ้นมาตามที่คิดเห็นไว้ก่อนนั้น จำเป็นจะต้องใคร่ครวญและใช้ความคิดอย่างมาก จึงจะเห็นช่องทางที่พอจะทำได้ แต่ส่วนความคิดอันเป็นเค้ามูลให้นึกถึงสิ่งใหม่ ๆ อีกน่ะ มันเกิดขึ้นเองเฉยๆ—คือนึกขึ้นได้อย่างที่ผมก็แปลกใจตัวเองอยู่เหมือนกัน——"

พวกที่มีความสามารถหลักแหลมเหนือมนุษย์อื่นอีกพวกหนึ่ง ที่ยอมรับโดยชื่นตาว่า ผลงานของตนที่ประสบความสำเร็จมีคนนิยมกันมากมายนั้นเป็นเรื่องเหนือ ประสาทและความรู้สึกนึกคิดอย่างสามัญ อย่างที่เรียกกันในบัดนี้ว่า "Extra—Sensory Perception" ก็คือบรรดานักประพันธ์

ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง ที่เรารู้จักชื่นชมและศึกษางานของพวกเขาอยู่ทุกวันนี้

เกอเธ (Goethe) เป็นคนหนึ่งในจำนวนนั้น

งานชิ้นเอกของเขา คือละครเรื่อง *"เฟาสท์"* แม้ว่าเริ่มเขียนขึ้นตั้งแต่ยังอายุน้อยๆ กว่าจะทำได้สำเร็จบริบูรณ์ก็ต่อเมื่อเกอเธล่วงเข้าสู่วัยชราแล้ว แต่นวนิยายบางเรื่องของเขา ก็เขียนขึ้นด้วยความรวดเร็วน่าพิศวงมาก อย่างเรื่อง "Werther" ซึ่งเป็นเรื่องแรก ที่ทำให้เขามีชื่อก้องไปทั่วยุโรป เกอเธเขียนจบลงในเวลาเพียงไม่กี่สัปดาห์ เขาเล่าว่าเขียนขึ้นได้ในสภาพที่คล้ายกับครึ่งหลับครึ่งตื่น เขาเองก็ประหลาดใจไม่น้อยเหมือนกันว่า จบลงได้อย่างไร มิหนำซ้ำมีคนชื่นชมจริง ๆ จังๆ เสียด้วย

ยังมีร้อยกรองอีกหลายชิ้น ที่ไพเราะเป็นที่จับใจคนจำนวนมาก เกอเธเล่าว่าเขาเขียนโคลงเหล่านั้นขึ้นด้วยอารมณ์ประหลาดคล้ายมีอะไรมาบังคับให้เขียน ครั้งหนึ่งเกอเธเล่าให้ โยฮัน ปีเตอร์ เอ๊คเคอร์มัน ผู้เป็นทั้งเพื่อนและผู้ช่วยของเขาฟังว่า

"บางคราวผมต้องวิ่งไปที่โต๊ะเขียนหนังสือ ไม่มีเวลา

แม้แต่จะจัดวางกระดาษให้เรียบร้อย ฉวยปากกาได้ก็จ้ำเขียนคำโคลงที่หลั่งไหลเข้ามาในสมองตั้งแต่ต้นจนจบในรวดเดียว—มีอยู่หลายคราวที่เดียวที่ผมนั่งเคลิ้มเกือบจะหลับ เผลอตัวไปนานเท่าไรก็ไม่ทราบ มารู้ตัวเอาก็เพราะเสียงปากกาขีดแกรก ๆ มาอ่านทีหลังก็พบว่าเป็นโคลงบทใหม่ที่เพราะถูกใจมาก แต่บางทีตื่นขึ้นมาแล้วก็เขียนไม่ออกอีก นึกเท่าไรก็ไม่ได้ถ้อยคำที่เหมาะใจ ตกลงคราวนั้นเลยเขียนค้างไว้แค่นั้นเอง”

เกอเธยังมีเรื่องราวเกี่ยวกับ

สิ่งที่อยู่นอกประสาทของเขาอีกมาก ที่ไม่เกี่ยวกับบทประพันธ์ของเขาเลย ตัวอย่างรายหนึ่งคือ “*ทิพยจักษ* ที่ทำให้เขารู้ล่วงหน้าถึงแผ่นดินไหวที่เกิดขึ้นที่เมสสิน่า

เกอเธรู้ล่วงหน้าได้ดังกล่าว ในระหว่างที่เขาอยู่ในบ้านที่ไวมาร์ วันนั้นเขายืนจ้องดูกลุ่มเมฆฝนดำทะมึนที่ลอยต่ำใกล้เข้ามาทุกขณะ จากหน้าต่างห้องนอน ทันใดนั้นเองก็เกิดความรู้สึกประหลาดขึ้นว่าที่เมสสิน่า จะเกิดแผ่นดินไหว

แล้วต่อมาก็เกิดขึ้นจริง

ลางสังหรณ์ หรือจะเรียกว่า

กระไรก็ตามที่เกิดขึ้นแก่เกอเธ อย่างไม่สามารถอธิบายได้อีกคราวหนึ่ง ระหว่างที่เขาขี่ม้าไป เวลานั้นเขากำลังจะย้ายจากสตราสบูร์กไปไวมาร์ เกอเธขึ้นม้าควบไปยังหมู่บ้านใกล้เคียงเพื่อไปกล่าวคำล่ำลาแก่สาวรักของเขาที่ชื่อ ฟรีเดริเก บริโอน เกอเธได้บรรยายถึงเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างเขาขี่ม้ากลับมาว่า

"ผมเกิดความรู้สึกประหลาดที่สุด อย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน—ไม่ใช่เห็นได้ด้วยตาหรือรู้สึกได้จากกาย แต่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในจิต — คือเห็นตัวผมเองขี่ม้าตรงเข้ามาหาในทางสายเดียวกัน— —แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าอย่างที่ผมไม่เคยใช้มาก่อนเลย เป็นชุดสีเทา มีทองแกม—พอผมรู้สึกตัวสั่นศีรษะให้คืนสติ จากลักษณะที่คล้ายครึ่งหลับครึ่งตื่นอยู่นั้น ภาพที่เห็นในจิตก็หายวับไป จากวันนั้นผมก็ไม่นึกถึงมันอีกจนกระทั่งหลายปีต่อมา มันน่าแปลกจริงๆ ที่ผมกลับมาที่เก่านั้นอีก ขี่ม้าสวนทางมาอย่างที่เห็นในห้วงนึก — แต่ว่าเป็นเวลา ๘ ปี หลังจากครั้งแรก — ผมขี่ม้าไปหาฟรีเดริเกอีก และที่แปลกยิ่งกว่านั้นก็คือ ผมแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสีเทามีสี

ทองปนอยู่ด้วย เหมือนที่เห็นครั้งก่อนไม่มีผิด— —ผมมานึกได้ทีหลังว่า มันน่าอัศจรรย์แท้ ๆ ที่มาตรงกันเข้าได้ ทั้ง ๆ ที่ผมลืมเรื่องเมื่อ ๘ ปีก่อนโน้นไปแล้ว ผมกลับแต่งตัวแบบนั้นโดยที่ไม่ได้ออกแบบให้เหมือนกันเลย มันบังเอิญตรงกันเข้าอย่างน่าประหลาดเหลือเกิน——"

เพื่อนของเกอเธคนหนึ่ง คือ ชิลเลอร์ เป็นนักประพันธ์นามกระเดื่องเหมือนกัน ก็ได้เล่าไว้ว่าเกิดสิ่งแปลก ๆ ขึ้นในการเขียนหนังสือของเขา คือ บางครั้ง ก็เขียนได้ คล่องแคล่วติดต่อ กันไปเป็นเรื่อง เป็นราว เหมือนมีอะไรมาบังคับให้เขียนเช่นนั้น แต่บางคราวขณะที่เขารู้สึกตัวเต็มที่ มีอารมณ์แจ่มใส จิตใจก็สดชื่นอยากจะคิดจะฝันเรื่องราวเพื่อแต่งหนังสือให้ดีดังมุ่งหมาย แต่ก็นึกไม่ออก เขียนไม่ได้ มันติดขัดผิดกับครั้งก่อนที่เขียนไปได้เอง ราวกับมีใครที่มองไม่เห็นมายืนบอกอยู่ข้างหลัง——"

ชิลเลอร์ เขียนจดหมายถึง คริสเตียน คอร์เนอร์ ในคราวหนึ่งว่า

"ผมว่าในคนที่มีสมองสามารถริเริ่มงานใหม่ ๆ เป็นที่นิยมแก่คนทั่วไปได้นั้น เขาไม่ต้องใช้เหตุผลมาใคร่ครวญประกอบอย่างเรานึกเลย ปล่อยให้ไอเดียหลั่งไหลเข้ามาเอง อย่างสับสนอลหม่าน แล้วเขาก็เอาออกมาใช้ได้อย่างน่าพิศวง-- — —"

- ๙ -

คำอธิบายถึง วิธีทำงานชิ้นเอกของผู้มี ความสามารถ

เป็นที่ประจักษ์แก่ตาคนทั่วไป อย่างที่ชิลเลอร์เล่ามานี้ เบททีเนลลี นักประพันธ์ชาวอิตาเลี่ยนก็กล่าวไว้ทำนองเดียวกัน

"——เวลาที่นักประพันธ์คำร้อยกรองถือว่าเป็นความสุขอย่างยิ่ง อาจเรียกได้ว่าเป็นเวลาที่เขาฝันไปนั่นเอง ฝันด้วยปัญญา ปัญญานี่แหละจะคอยเฝ้าดูอย่างใกล้ชิดขณะที่เขาลงมือเขียน———เขียนไปได้คล่อง ก็ด้วยอำนาจปัญญาที่คอยจ้องอยู่ตลอดเวลานั่นเอง———"

ผู้ที่ได้รับความสำเร็จในทางประพันธ์หลายต่อหลายคนทั้งเรื่องร้อยแก้วและร้อยกรอง ต่างยอมรับว่า ตัวเป็นหนี้ *"ความฝัน"* อยู่มาก ที่ทำให้เขียนเป็นเรื่องเป็นราวออกมาได้เช่นเรื่อง *"คุบลาข่าน"* (Kubla Kahn) ของแซมวล เทเลอร์ โคลริดจ์ ซึ่งเป็นบทร้อยกรองที่แปลกและเขียนค้างไว้ยังไม่จบ แต่ก็ได้รับคำวิจารณ์ว่า "เป็นเรื่องที่ไม่มีเรื่องใดเปรียบได้ในภาษาอังกฤษในกระบวนความคิดฝันและสร้างให้เกิดมโนภาพขึ้นอย่างบรรเจิด——"

เรื่องนี้หลั่งไหลเข้าไปมาเอง ขณะที่แซมวล โคลริดจ์กำลังฝันอยู่ —— ความฝันนั้นมีเรื่องมาขัดจังหวะเสียกลางคัน ระหว่างที่โคลริดจ์กำลังเขียนอย่างคล่องมือ—แต่พอรู้สึกตัวเต็มที่แล้ว เขาก็ไม่สามารถจะแต่งคำประพันธ์ที่ค้างอยู่ให้จบลงได้จนแล้วจนรอด

เรื่อง "หมอเจกิลล์กับมิสเตอร์ไฮด์" ที่คนทั่วโลกอ่านกันแพร่หลาย ก็เป็นเรื่องหนึ่งที่หลั่งไหลเข้ามาในความฝันของโรเบิร์ต หลุยส์ สตีเวนสัน

นักประพันธ์ใหญ่นี้ยอมรับเต็มปากว่า เขาเป็นหนี้อำนาจหูทิพย์ตาทิพย์อยู่มาก สตีเวนสันกล่าวว่าเขามี "*ประสาทนอกผัสสะสามัญ*" และสามารถควบคุมได้เป็นบางขณะบ้างเหมือนกัน

"ที่เรียกว่าความฝันหรือความบันดาลใจนั่นก็เหมือนกับวิสัยคนทั่วไป คือมีลักษณะไม่คงที่ขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่เรื่อยในเรื่องเกี่ยวกับโชคหรือวาสนาหรือเงินทอง — บางคนพอได้รับจดหมายทวงหนี้ หรือพ่อค้าเนื้อมายืนคอยพบอยู่ที่ประตูหลังบ้าน แกก็พยายามเร่งรัดสมองจะบีบเค้นเอาเรื่องออกมาเขียนให้ได้ เพราะนั่นเป็นทางเดียวที่ตัวจะเอาไปแลกเงินมาจับจ่ายจำพวกคนเล็กๆ ทั้งหลายนั่นแหละ ขอให้ดูวิธีทำงานของเขาจากความพยายามหาเงินด้วยการทรมานสังขาร และมันสมองอยู่จนดึกดื่น บางคนถึงตลอดทั้งคืนก็มี แต่บางคนดูเขาช่างทำงานได้แสนจะสะดวกง่ายดายเสียเหลือเกิน หยิบกระดาษดินสอออกมาจ้ำเสียพักเดียว ก็เสร็จเรียบร้อย

"ยิ่งนึกถึงเรื่องเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ยิ่งอยากรู้หนักหนาว่าคนเล็กๆนั่นน่ะเป็นใครกัน ? ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกนี้มีความสัมพันธ์กับความฝันอย่างใกล้ชิด เพียงแต่ว่าคนช่างฝัน

นั้นมีความสามารถพิเศษโดยเฉพาะ—เขาสามารถที่จะเล่าเรื่องหรือเขียนเรื่องสนุก ๆ ได้เป็นตอน ๆ ทำนองเดียวกับนิยายเรื่องยาว และทำให้คนอ่านเดาไม่ถูกว่า เรื่องมันจะเป็นยังไงต่อไปอีก——ความสนใจของคนอ่านจะเกิดขึ้นก็ตรงจุดนี้เอง"

"ปัญหาที่ว่าทิพยอำนาจ หรือเรื่องนอกผัสสะสามัญจะช่วยนักเขียนได้อย่างไรน่ะหรือ ? เป็นไปได้ไหมว่าอำนาจโทรจิตจากญาติพี่น้องมาดลใจ— หรือว่าเป็นเพราะทิพยจักษุ ? หรือว่าอำนาจทั้งสองอย่างมาช่วยกัน ? หรือจะมีอำนาจอย่างอื่นที่ไม่เคยมีใครนึกถึงมาก่อน ? จะพิจารณาจากผลงานหรือข้อเขียนของเขา ก็ยากที่จะพบร่องรอยที่จะบอกถึงความสามารถล่วงรู้ถึงเหตุการณ์ภายหน้าหรือในอดีต— แม้ว่าเรื่องทำนองนี้ บางคราวเราก็พบเหมือนกัน

"*คุบลา ข่าน*" ของโคลริดจ์ อาจถือได้ว่าเป็นเรื่องที่เกิดจาก รู้เรื่องราวในอดีต — ความสามารถ อันพิเศษที่ล่วงรู้ถึงเหตุการณ์สมัยก่อน

อย่างน้อยที่สุด คำโคลงบทหนึ่งของนักประพันธ์ชาวอังกฤษ อัลเฟรด เทนนิสัน ก็แสดงถึงความล่วงรู้ถึงเหตุการณ์ภายหน้าได้อย่างถูกต้องน่าอัศจรรย์

ท่านผู้ใดที่เคยอ่านโคลงเรื่อง "Locksley Hall" ของเทนนิสันแล้ว คงจะจำได้ว่าราว ๆ กลางเรื่องระหว่างที่บรรยายถึงความรักที่ไม่สมหวัง เทนนิสันก็เปลี่ยนทำนองไปพูดถึงเหตุการณ์ภายหน้า เป็นการพยากรณ์กลาย ๆ——

Far I dipt into the future, far as human eye could see;

Saw the vision of the world, and all the wonder that would be.

Saw the heavens fill with commerce, argosies of magic sails;

Pilots of the purple twilight, dropping down with costly bales;

Heard the heavens fill with shouting, and there rained a ghastly dew.

Faom the nations airy, navies grapping in the central blue;

Far along the world—wide whisper of the south wind rushing warm,

Wiih the standards of the peoples plunging

through the thunder storms;

Till the war—drum throbbed on longer, and the battle flags are furld,

In the Parliament of Man, the Federation of World

ถอดเป็นพากย์ไทยให้พอเข้าใจได้ ก็ว่า...

"ไกลออกไปในอนาคต ไกลจนสุดสายตาที่มนุษย์จะแลเห็น,

ข้าได้เห็นภาพนิมิตของโลก และสิ่งประหลาดต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นภายหน้า

เห็นสรวงสวรรค์เต็มไปด้วยการค้าพาณิชย์ เรือวิเศษบรรทุกสินค้ามากมายสุดจะพรรณนา

มัคคุเทศก์ ในยามขมุกขมัว ตะวันยอแสงเป็นสีม่วงต่างก็แทบจะล้มลงด้วยหีบห่ออันสูงค่า

ทั่วฟ้าได้ยินเสียงตะโกนกู่ก้อง และมีหยาดฝนพิษร้ายกาจสะพึงกลัว หลั่งลงมา

จากการต่อสู้ของกองทัพเรือชาติต่าง ๆ กลางอากาศสู้กันท่ามกลางฟ้าสีครามไกลออกไป

ตามสายลมร้อนที่กระพือพัดมาจากทิศใต้ เป็นเสียงกระซิบทั่วโลก

ธงหลากสี อันเป็น สัญลักษณ์ ของ ประชาชาติต่าง ๆ โบกสะบัดฝ่าพายุฝน

ตราบจนเสียงกลองศึก ไม่ย่ำจังหวะอันเร้าใจ อีกต่อไป และธงในที่รบม้วนเก็บไปหมดสิ้น

ในรัฐสภาของมวลมนุษย์ ก็จะเกิด *"สหพันธของชาวโลก"* ขึ้นมา"

ใครจะบอกได้บ้างว่านี่เรื่องอะไรกัน ? อยู่ ๆ ก็พูดขึ้นมาถึงกาลภายหน้าเช่นนี้ จะว่าเป็นบทที่ว่าถึงการ พยากรย์ เหตุการณ์ ของโลก ในอนาคตกระนั้นหรือ ? หรือว่าเป็นเพียงความคิดฝันของนักประพันธ์ที่สร้างมโนภาพขึ้นเอง ?

ถ้าเช่นนั้น เราจะอธิบายได้อย่างไรถึงคำบรรยายลักษณะคมนาคมทางอากาศ และลักษะณสงครามสมัยใหม่ได้ถูกต้องราวกับเห็นจากภาพถ่าย ?

แม้เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๓๓ ที่แอดดิงตัน บรูส ได้อ่าน

คำโคลงบทนี้ของเทนนิสันเป็นครั้งแรก ยังไม่มีใครคิดประดิษฐ์เครื่องบินขึ้นได้เลย จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๔๔๖ ชาวอเมริกัน ๒ คนพี่น้องในตระกูลไรท์ จึงพิสูจน์ให้โลกเห็นว่ามนุษย์เราสามารถบินขึ้นไปเหนือผิวโลกได้

คำโคลงเรื่อง "Locksley Hall" นั้น เทนนิสันเขียนไว้เมื่อ พ.ศ. ๒๓๙๔——เป็นเวลาถึง ๑๒๐ ปีมาแล้ว

หลังจากที่แอดดิงตัน บรูส์

ได้อ่านเรื่องนี้แล้ว เขาก็เชื่อว่าเทนนิสันเองคงรู้ตัวเหมือนกันว่า ตนมีอำนาจประหลาดเร้นลับอย่างหนึ่ง ต่อมาเขาเขียนจดหมายถึงเพื่อน เล่าถึงตำรับวิธีที่เขาคิดขึ้นเองเพื่อปลุกตัวให้เกิดอำนาจพิเศษนี้ขึ้น จดหมายฉบับนี้ ฮัตสัน ทัตเติล ลอกมาไว้ในหนังสือชื่อ "Studies in Psychic Science" ปรากฏเนื้อความตามจดหมายของเทนนิสันดังต่อไปนี้

"ฉันไม่เคยพบความสว่างอะไรเลย จากการดมยาสลบ แต่เวลที่ทำใจให้เข้าภวังค์ ทั้ง ๆ ที่ยังตื่นรู้สึกตัวอยู่นี้ ก็ได้พบสิ่งที่เปิดตาให้เราได้เห็นความจริง——การทำใจให้เข้าภวังค์นี้ ฉันเคยทำได้มาตั้งแต่สมัยยังรุ่นๆ โดยเฉพาะเวลาอยู่ตามลำพังก็ทำได้ง่าย วิธีทำก็ไม่มีอะไรมาก เพียงแต่นึกถึง

ชื่อตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่ในใจ จนกระทั่ง—เกิดความรู้สึกสว่างวาบขึ้น แลตัวเบาลอยถอยออกจากจิตสำนึกในกายตน ตัวของเรานี้รู้สึก เหมือนกับว่า ละลายจางหายไปกับสิ่งที่ไม่มีขอบเขตอันใดอีก——”

นักประพันธ์ลือชื่อคนอื่น ๆ

ที่เกิดรู้สึกว่ามีอำนาจประหลาดเหนือประสาทธรรมดา ทั้ง ๆ ที่ตัวยังตื่นอยู่ นอกจากเทนนิสัน ก็ยังมีโรเบิร์ต บราวนิง, ยอร์ช แชนว์, ชาลส์ ดิคเกนส์, มาร์ค ทเวน, แอนดรู แลง, วิคเตอร์ ฮิวโก, ลิเลียน ไฮวติง และแมรี ออสติน

สองคนหลังเป็นเพื่อนสนิทของ แอดดิงตัน บรูส ผู้เขียนเล่าความตอนนี้ไว้และได้ทราบจากปากคำของคนทั้งสองเองว่า “*ทิพยอำนาจ*” ได้เคยช่วยชีวิตมาแล้วทั้งคู่ คือช่วยนางสาวไฮวติงไว้ที่เมืองบอสตัน ส่วนนางสาวออสตินนั้นเหตุเกิดขึ้นที่เมืองซานฟรานซิสโก

ลิเลียน ไฮวติง เป็นนักประพันธ์ที่มีชื่อเด่นมากคนหนึ่ง ข้อเขียนของเธอช่วยให้คนจำนวนมากมีจิตใจสบายขึ้น และมีความหวังที่แจ่มใสนับเป็นพัน ๆ คน ในระยะหลัง ๆ เธอแบ่งเวลาไปอยู่ที่เมืองบอสตันบ้าง และไปอยู่เสีย

ที่เมืองฟลอเรนซ์ในอิตาลีบ้าง ในเมืองบอสตันนั้น เธอเช่าห้องชุดอยู่บนชั้นยอดของโรงแรมบรันสวิค ถนนบอยล์—สตัน เย็นวันหนึ่งขณะที่ลิเลียนนอกจากที่พักจะไปรับประทานอาหาร เธอมองเห็นประตูลิฟท์สำหรับไปสู่ชั้นล่างนั้นเปิดอ้าอยู่เป็นสัญญาณว่าเวลานั้นลิฟท์ว่าง ยังไม่มีผู้ใดใช้ เธอจึงรีบเดินจะไปเข้าลิฟล์เสียก่อนที่ประตูจะปิด

แต่ขณะที่เข้าไปใกล้ประตูลิฟท์นั่นเอง ก็ปรากฏร่างชายคนหนึ่งยืนขวางอยู่ที่ประตู———ทำให้ลิเลียนต้องชะงักไม่ก้าวเข้าไปในลิฟท์ แล้วเกือบทันทีทันใดนั้นร่างกายที่ยืนคาประตูลิฟท์อยู่ก็หายวับไป———

ตอนนั้นเอง ลิเลียน ไฮวติง จึงได้เห็นว่าประตูทางเข้าลิฟท์เปิดอยู่จริง แต่ไม่มีลิฟท์รออยู่ตรงนั้น หากว่าไม่มีร่างชายประหลาดคนนั้นมายืนกั้น เธอรีบเดินก้าวเข้าประตูไปจะก็ต้องหล่นวูบลงไปสู่ชั้นล่างอย่างไม่มีปัญหา เธอคงแหลกเหลวอยู่กับพื้นนั่นเอง

นักเขียนสตรีอีกคนหนึ่ง

แมรี่ ออสติน ผู้มีชื่อในทางพรรณนาโวหารถึงทิวทัศน์ในภูมิประเทศต่าง ๆ และเรื่องราวของอินเดียนแดงที่อยู่ตามแถบ

ทะเลทรายโมฮาเว ซึ่งเธอเคยอยู่บริเวณนั้นมานานถึง ๑๗ ปี ก็ได้เล่าเรื่อง ล่วงรู้ถึงเหตุการณ์ภายหน้าไว้ ในหนังสือ "Everyman's Genius" ที่เธอแต่งไว้ หนังสือเล่มนั้นมีเรื่องราวเกี่ยวกับ "*ความสำเหนียกรู้*" ของเธอเล่าไว้หลายตอน

เธอเล่าไว้ตอนหนึ่งว่า คราวหนึ่งเธอไปที่เมืองซานฟรานซิสโก จะไปพบเจ้าของสำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง และตั้งใจไว้ว่าจะพักอยู่ที่เมืองนั้นราว ๑ อาทิตย์ จึงไปพักที่โรงแรม "*พาเลศ*" วันที่สามหลังจากที่เธอไปถึงเมืองซานฟรานซิสโก ก็มีอะไรบางอย่างทำให้เธอรู้สึกอย่างรุนแรงว่า หลังคาโรงแรมที่เธอพักอยู่นี้กำลังจะพังโครมลงมาในไม่ช้า และเธอจะต้องตายแน่ ๆ หากไม่รีบย้ายออกไปเสียก่อน

เมื่อเล่าให้ญาติและเพื่อนอีกคนหนึ่งฟัง ต่างก็พากันหัวเราะเยาะว่าแมรี่หวาดไปเองโดยไม่มีเหตุผล แต่แมรี่ออสติน ตัดสินใจว่าอยู่ที่นั่นต่อไปไม่ได้แน่ เธอจึงจัดการย้ายที่พักไปเช่าโรงแรมอีกแห่งหนึ่งอยู่

ตอนเช้าวันต่อมา ก็เกิดเพลิงไหม้ครั้งใหญ่พร้อมทั้งมีแผ่นดินไหวรุนแรงในเมืองซานฟรานซิสโก ที่ชาวเมืองและคนอเมริกันยังจำกันได้จนถึงทุกวันนี้ โรงแรมพาเลสก็ถูกไหม้

ย่อยยับไปด้วย แต่แมรี่ไปอยู่ในที่ ๆ รอดพ้นจากอัคคีภัยคราวนั้นมาได้เพียงห่างช่วงตึกเดียวเท่านั้น นี่เป็นตัวอย่างลางสังหรณ์ที่ *"คนยังไม่ถึงที่"* เท่านั้น จึงจะประสบกับตัวเอง

เกอเธเมื่อตอนใกล้จะถึง

แก่กรรม เขาคงเกิดความรู้สึกสังหรณ์อะไรขึ้นมาเป็นแน่ จึงได้พูดกับเพื่อน ชื่อ โยฮัน บีเตอร์ เอ๊คเคอร์มัน ว่า

"เราทั้งหมดนี่เดินงมอยู่ในความลึกลับแท้ ๆ เราไม่รู้เลยว่ามีอะไรมารบกวน หรือคอยยุ่งกับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ รอบตัวเราบ้าง ไม่รู้แม้กระทั่งว่ามันจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับจิตของเราหรือไม่เพียงใร แต่เราก็พอจะแน่ใจได้อย่างหนึ่งว่า—ในบางคราว เราก็อาจสั่งเครื่องสำหรับสัมผัสจากจิตยื่นออกไปได้ไกลเกินกว่าขีดจำกัดทางกาย —จิตของเรานี้สามารถรับรู้อะไรได้ไกลกว่าประสาททั้งห้ามากนัก——"

ที่เล่ามาข้างต้นนี้ คงพอจะ

เป็นอุทาหรณ์ ให้เกิดแนวทางที่อาจคิดได้ว่า ในบุคคลจำพวกที่มีความฉลาดปราดเรื่อง และทำงานชิ้นสำคัญ ๆ ไว้เป็นที่ประจักษ์แก่ตาโลกนั้น น่าจะมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็น *"พิเศษ"*

แตกต่างไปจากมันสมองของมนุษย์สามัญทั่วไป พอจะสงเคราะห์เข้าไว้ใน *"ทิพยอำนาจ"* ได้หรือไม่ก็ขอท่านผู้อ่านได้ โปรดพิจราณาดู

ขอกลับกล่าวถึงบีเตอร์ ฮูร์คอส ต่อไป

เมื่อเขาได้รับจดหมายเชิญไปร่วมทำงาน ในหอปฏิบัติการของ *"มูลนิธิโต๊ะกลม"* ที่มลรัฐเมนสหรัฐอเมริกานั้นแล้ว เขาใช้นิ้วลูบไล้ไปมาเบา ๆ ตรงลายเซ็นของจดหมายฉบับนั้นดู พลันก็เกิดมโนภาพขึ้นว่า เจ้าของลายเซ็น คือ ดร. อันดริยา พยูอาริช คนนี้ อายุยังไม่มากนัก รูปร่างค่อนข้างผอม และมีนัยน์ตาแจ่มใสเป็นประกายกล้า นิสัยใจคอเป็นคนเอางานเอาการ เมื่อจับงานอะไรเข้าก็ยอมทุ่มเทกำลังกายกำลังใจให้กับงานนั้นทั้งหมด ฮูร์คอสรู้ด้วยว่า ดร. พยูอาริช เป็นคนมีอัธยาศัยใจคออารีพอจะคบเป็นเพื่อนได้ และเขามีความตั้งใจที่จะทำทุกอย่างให้ฮูร์คอสมีความสุขสบายเต็มที่ตลอดเวลาที่จะพักอยู่ในสหรัฐอเมริกา

นอกจากนี้ ฮูร์คอสเพ่งจิตพิจารณาสถานที่อันเป็นหอปฏิบัติการของมูลนิธิโต๊ะกลม ตามที่ได้บรรยายมาในจดหมาย ก็สามารถมอง *"เห็น"* ได้โดยตลอด เขาจึงวาดภาพ

แปลนและแผนที่ของที่ตั้งมูลนิธิแสดงทางเข้า และรูปร่างของตึกนั้นอย่างครบถ้วน รวมทั้งบันไดขนาดใหญ่มาก ทำเป็นรูปวงกลมเวียนขึ้นไปสู่ชั้นที่สอง และบนชั้นสองนี้มีห้องนอนหลายห้อง เปิดหน้าต่างออกไปจะเห็นทิวทัศน์ในทะเล ซึ่งอยู่ถัดตัวตึกออกไปไม่ไกลได้อย่างชัดเจน ทั้งหมดนี้ฮูร์คอสวาดขึ้นไว้จากภาพที่เขาเห็นด้วย "*ตาทิพย์*"

หลังจากที่ต้องคอยติดต่อขอ

หนังสือเดินทางซึ่งจะต้องผ่านระเบียบพิธีต่าง ๆ กินเวลาไม่ใช่น้อย รวมทั้งกว่าจะเข้าไปที่สถานเอกอัครราชทูตอเมริกันขอประทับตราหนังสือเดินทางเป็นที่เรียบร้อยได้ ก็กินเวลาถึง ๓ สัปดาห์ บีเตอร์ ฮูร์คอสพร้อมด้วยมาเรียภรรยาของเขา ก็ลงเรือเดินสมุทร ชื่อ "*มาสดัม*" (Maasdam) ซึ่งเป็นเรือโดยสารของบริษัท ฮอลลันด์—อเมริกา

ฮูร์คอสเล่าว่า การเดินทางคราวนั้นเขาพอใจอย่างยิ่ง นับได้ว่าเป็นการพักผ่อนอย่างดี หลังจากที่ได้ใช้สมองครำ่เคร่งมาเป็นเวลาหลายปี เขาและภรรยารับประทานอาหารได้มาก ทำตัวเป็นคนขี้เกียจและพักผ่อนอย่างสบายตลอดเวลา

๗ วัน แล้วก็มารู้สึกตัวว่าเรือเข้าสู่อ่าวนิวยอร์คแล้ว

มาเรียและฮูร์คอสไม่เคยเห็นตึกรามสูงระฟ้า และลดหลั่นกันลงมาเป็นจำนวนมากมาย อย่างที่ได้เห็นในเมืองนิวยอร์คนี้เลย พอเรือเข้าเทียบท่าเรียบร้อย ฮูร์คอสก็ลงมายืนชมทิวทัศน์อยู่อย่างชื่นชม จนเกือบจะลืมนึกถึง ดร. พยูอาริช ผู้ที่เขาไม่เคยพบตัวมาก่อนเสียซ้ำ

"คุณจะทราบได้ยังไงคะว่าคนไหน คือ ดร.พยูอาริช ?" มาเรียถามสามีด้วยความหนักใจ ในเมื่อเหยียบย่างเข้าสู่ดินแดนต่างด้าวเป็นครั้งแรก

"อ๋อ, ไม่ต้องกลัวหรอก พอเห็นก็รู้ได้หรอกน่าว่าคนไหนแน่ เขาจะสวมหมวกสีน้ำตาลนะ คอยดูซี สวมเสื้อผ้าชุดสีน้ำตาลด้วย เรื่องรูปร่างหน้าตาน่ะ ฉันรู้แล้วว่าเขาเป็นยังไง"

ต่อมาเมื่อเรือเข้าถึงท่า

โฮโบเกนเรียบร้อย เขาก็พากันลงจากเรือและผ่านการตรวจของเจ้าหน้าที่ฝ่ายตรวจคนเข้าเมืองรวมทั้งศุลกากร ขณะนั้นเอง ปีเตอร์ ฮูร์คอส มองเห็น ดร. พยูอาริช ก้าวออกมาจาก

กลุ่มคนที่มาคอยรับญาติพี่น้อง หรือเพื่อนฝูงที่จะมากับเรือเที่ยวนั้น ฮูร์คอสจึงชี้ให้ภรรยาของเขาดูว่า ผู้ที่เดินเข้ามานั่นแหละคือคนที่มาคอยรับเราละ แล้วก็เดินตรงเข้าไปหามาเรียก็ตามไปด้วยทำหน้าที่เป็นล่าม เพราะเวลานั้นฮูร์คอสยังไม่รู้ภาษาอังกฤษเลย

ดร. พยูอาริช ก็ไม่เข้าใจภาษาดัทช์เช่นเดียวกัน แต่จากการใช้ภาษาฝรั่งเศส บางคำก็ต้องใช้คำเยอรมัน ผสมกับภาษาของชาวแคว้นโครเอเชียน (Croatian) ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของแพทย์ผู้นี้ ทั้งสองฝ่ายก็พอทำความเข้าใจกันได้ และเป็นวิธีที่ชายทั้งสองติดต่อกันเวลามาเรียไม่อยู่

ต่อมาฮูร์คอสก็ได้พบ ฮาร์รี่ สโตน ช่างแกะสลักชาวดัทช์ ซึ่งจะเป็นผู้ร่วมงานคนหนึ่งของฮูร์คอสในการทดสอบที่หอปฏิบัติการของมูลนิธิที่เกลนโคฟ ฮาร์รีอธิบายว่า ดร. พยูอาริชอยากจะให้ฮูร์คอสและภรรยาได้พักผ่อนให้สบายหายเหนื่อยจากการเดินทางเสียสัก ๒—๓ วันก่อนแล้วจึงจะไปที่หอปฏิบัติการกัน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าฮูร์คอสจะดีใจสักเพียงไรในการที่มีเพื่อนร่วมชาติเดียวกันมาพูดคุยถึงเรื่องต่าง ๆ ในดินแดนใหม่ ตลอดถึงเรื่องการทดสอบต่าง ๆ ที่เตรียมจะทำร่วม

กันด้วย

ฮูร์คอสเล่าถึงการที่เขาได้รับจดหมายจาก ดร. พยูอา-ริช แล้ว ก็ *"เห็น"* สถานที่ที่จะทำงานกันด้วยตาทิพย์ และได้วาดภาพตามที่เห็นไว้ด้วย ก่อนที่จะพาภรรยามาเหยียบย่างแผ่นดินทวีปอเมริกา ฮาร์รี่ สโตน เห็นเข้าก็อุทานด้วยความประหลาดใจ และชอบใจว่าภาพวาดและแปลนที่ฮูร์คอสวาดไว้นั้นถูกต้องตรงกับความจริงทุกอย่าง กระทั่งรูปร่างลักษณะของบันไดเวียนและการจัดห้องต่าง ๆ

สองวันต่อมา ฮาร์รี่ ก็พาฮูร์คอสพร้อมด้วยภรรยานั่งรถไปสู่เกลนโคฟ ซึ่งเป็นที่พำนักของเขาตลอดระยะ ๖ เดือนข้างหน้า ทั้งสามคนสนุกเพลิดเพลินกับการขับรถผ่านตำบลต่าง ๆ ได้ชมทิวทัศน์ที่สวยงามหลายแห่งจนกระทั่งมาถึงเมืองร็อคแลนด์ และต่อจากนั้นอีกเพียง ๒—๓ ไมล์ ก็มาถึงเคหาสน์มหึมา ตั้งอยู่ริมฝั่งอ่าวเพนอบสค็อต เมื่อได้เข้าไปในตึกใหญ่หลังนั้นแล้ว ฮูร์คอสก็ได้เห็นของจริงว่าภาพที่เขาเห็นจากตาทิพย์นั้น ตรงกันกับความจริงเพียงไร ห้องต่าง ๆ ถึง ๑๘ ห้องเรียงรายกันอยู่ทั้งชั้นบนและล่าง รายละเอียดอื่น ๆ ก็ตรงกันหมด นับตั้งแต่ปล่องไฟสูงจากเตาผิงตลอดไป

จนถึงทิวทัศน์ที่มองเห็นได้ทางด้านทะเล ที่ถูกใจฮูร์คอสกว่าสิ่งอื่นก็คือบันไดเวียนขนาดใหญ่ที่เขาเห็นมาก่อนอย่างชัดเจน

วันที่สองนับแต่มาถึงเคหาสน์

ริมอ่าว ดร. พยูอาริช ก็โดยสารเครื่องบินมาถึงเมืองนั้น ฮูร์-คอสกับฮาร์รี่ไปรอรับที่สนามบิน หลังจากทักทายกันแล้ว ฮูร์คอสก็ปรารถนาที่จะได้ลงมือทำงานเสียในวันนั้น แต่ ดร. พยูอาริช ขอให้เริ่มงานกันวันรุ่งขึ้นจะดีกว่า คืนนั้นฮูร์คอสจึงเข้านอนแต่หัวค่ำ เพื่อจะได้พักผ่อนให้เต็มที่ก่อนที่จะลงมือทำงานกันจริงจัง

เมื่อพากันไปที่หอปฏิบัติการในวันต่อมา ฮูร์คอสออกรู้สึกหวาด ๆ อย่างไรพิกล เพราะในห้องที่จะทำงานกันนั้น ดูเหมือนมีแต่สายเคเบิล เครื่องแก้ว เครื่องยาเคมี และเครื่องมืออีเล็คโทรนิคต่าง ๆ มากมายหลายอย่าง รวมทั้งเครื่องมือสำหรับวัดกระแสไฟฟ้าในสมองด้วย (Electroencephalographs)

นอกจากนั้นสิ่งที่ฮูร์คอสทึ่งมากกว่าอย่างอื่นก็คือ ห้องเล็ก ๆ กั้นไว้แยกจากส่วนอื่นตั้งอยู่โดดเดี่ยว มีฝากั้นโดยรอบ

ซึ่ง ดร. พยูอาริช และฮาร์รี่บอกเขาว่าห้องเล็กนั้นได้ตั้งชื่อให้ว่า "*กรงฟาราเดย์* (Faraday cage)"

ครั้นฮาร์รี่เห็นฮูร์คอสจ้องมองห้องเล็ก ๆ นี้อย่างประหลาดใจครึ่งหวาดกลัว เขาก็หัวเราะพลางว่า

"อย่าไปกลัวมันเลย บีเตอร์—อีกไม่ช้าหรอกคุณจะได้รู้กับตัวเองว่า สัตว์ที่มันถูกขังกรงอยู่ในสวนสัตว์น่ะ มันมีความรู้สึกยังไง——"

ฮูร์คอสนึกในใจว่า ที่พูดมานั้นไม่น่าขำแม้แต่สักนิด

ดร. พยูอาริช อธิบายลักษณะ

และคุณภาพของ "*กรงฟาราเดย์*" ให้ฟังว่าเป็นกุฏิหรือห้องที่แยกจากสิ่งแวดล้อมโดยรอบด้วยวัตถุที่เป็นฉนวน แล้วมีตาข่ายทองแดงตาละเอียดยิบคลุมรอบ อีกชั้นหนึ่งต่อกับเครื่องกำเนิดไฟฟ้าตั้งอยู่ภายนอก ซึ่งเมื่อเดินเครื่องก็จะส่งกระแสไฟฟ้าแรงสูงขนาด ๒๕๐,๐๐๐ โวลท์ ไปตามตาข่ายทองแดงเหล่านั้น ความมุ่งหมายที่คิดสร้างกรงฟาราเดย์นี้ขึ้นก็เพื่อจะสร้างสนามไฟฟ้าแรงสูงขึ้นหุ้ม รอบห้องน้อยนั้นโดยกระแสไฟจากภายนอกจะไม่สามารถผ่านเข้าไปได้เลย

เครื่องมือวัดคลื่นไฟฟ้าในสมอง

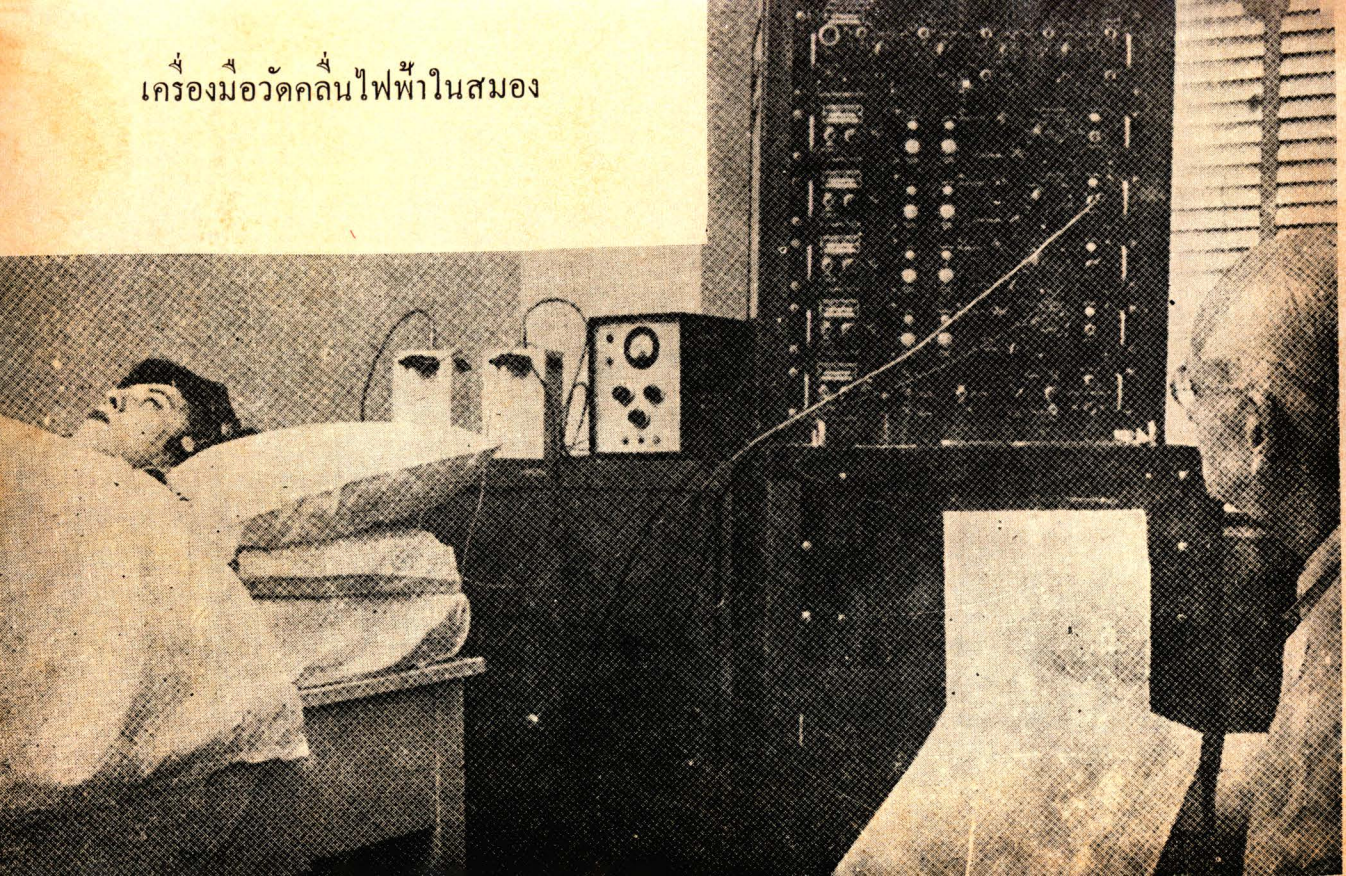

จุดประสงค์สำคัญก็คือพยายามแยกผู้ที่มีระบบประสาทไวผิดมนุษย์ธรรมดาออกจากสิ่งแวดล้อมให้สิ้นสงสัย ตัดขาดจากโลกภายนอกให้สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่มนุษย์จะทำได้——เพื่อทดสอบถึง *"อำนาจญาณพิเศษ"* ของผู้อยู่ในกุฏิฟาราเดย์ว่าจะมีเพียงไร โดยไม่ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใด แม้กระแสไฟฟ้าเพียงน้อยนิด เข้าไปเกี่ยวข้องหรือช่วยเหลือผู้นั้นได้เลย

ฮูร์คอสเล่าไว้ว่า เพียงแต่ได้เห็นและได้ฟังคำอธิบายถึงคุณภาพของกุฏิฟาราเดย์นี้แล้ว เขาก็ให้นึกเกลียดมันมาแต่แรกทีเดียว ภายในห้องน้อยนั้นมีเก้าอี้ ๒ ตัว โต๊ะเล็กๆ ตั้งกลาง แล้วมีเทียนตามไว้เล่มหนึ่ง

เทียนเล่มนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะห้องน้อยนั้นไม่มีช่องสำหรับระบายหรือถ่ายเทอากาศได้เลย หากปล่อยใครไว้ในห้องฟาราเดย์นานเกินสมควร ผู้นั้นก็จะไม่มีอากาศหายใจ ซึ่งจะต้องเสียชีวิตอย่างแน่นอน ฉะนั้นถ้ามีคนอยู่ในห้อง ก็จะต้องจุดเทียนไว้ให้เป็นสัญญาณ คอยบอกอันตราย ตราบใดที่เทียนยังติดไฟอยู่ก็แสดงว่าในห้องยังมีอากาศหายใจได้ เมื่อใดเทียนเล่มนั้นดับวูบลง——ก็หมาย

ความว่าจะต้องเร่งเอาคนในนั้นออกมาให้ได้รับอากาศสดชื่นโดยด่วน

ฮูร์คอสพ่ึงด้วยความไม่สบายใจ

เลย ยิ่งเอาเก้าอี้ไปตั้งไว้ในกุฏินั้น เขากลับเห็นไปว่า มันเหมือนกับเก้าอี้ไฟฟ้าที่ใช้ สำหรับ ประหาร ชีวิต นัก โทษอุกฉกรรจ์ และเมื่อเอ่ยปากเช่นนี้กับ ดร. พยูอาริช ก็ได้รับคำตอบว่า

"ไม่เป็นไรหรอกคุณ ไม่ช้าคุณก็จะชินกับมันเองแหละ แต่ขอให้ทำใจสบาย ๆ ไว้ว่า เราจะไม่เริ่มทำการทดลองด้วยกรงฟาราเดย์นี่ก่อนอย่างอื่น—"

ฮูร์คอสก็ยังไม่โล่งใจอยู่ดี เขาตอบว่า

"นานไปอาจจะชินก็ได้ครับ แต่อย่างไรก็ตาม ผมไม่ใช่หนูตะเภาสำหรับทดลองเล่นนะครับ ดีไม่ดีมันพลาดพลั้งเข้า ก็เสร็จกันเท่านั้น"

ดร. พยูอาริชหัวเราะแล้วพาไปที่เครื่องมือวัดกระแสไฟฟ้าในสมอง ซึ่งจะเป็นสิ่งแรกที่จะทดลองตามหลักวิทยาศาสตร์กัน

ดร. พยูอาริชให้ฮาร์ริ่สโตน และฮูร์คอสนั่งเก้าอี้ใกล้เครื่องวัดกระแสไฟฟ้าในสมอง แล้วต่อสายจากเครื่องมาที่ศีรษะคนทั้งสองหลายจุด โดยใช้ถ้วยยางเล็กๆ ดูดติดกับหนังศีรษะ กว่าจะต่อสายเสร็จก็ดูรุงรังราวกับศีรษะผู้หญิงที่กำลังดัดผมเสริมสวยกัน แต่ความมุ่งหมายก็คือ ดร. พยูอาริชจะเป็นคนคอยวัดคลื่นไฟฟ้าในขณะที่ทดสอบเรื่องทางจิตของคนทั้งสอง

ฮูร์คอสออกจะตื่นเต้นอยู่สักหน่อย ระหว่างการนั่งให้เขาต่อสายไฟกับหนังศีรษะ เขานั่งอยู่ไม่สุขและขยับขากรรไตรเคี้ยวลิ้นอย่างไม่มีจุดหมายจน ดร. พยูอาริชต้องเตือน

"บีเตอร์ คุณนั่งนิ่ง ๆ แล้วโปรดหยุดเคี้ยวลิ้นเสียทีได้ไหม? เครื่องมันแกว่งจนดูไม่รู้เรื่องแล้ว"

ถึงฮูร์คอสจะหยุดแล้ว แต่ใจเขาก็ยังไม่ค่อยสงบลงได้

เมื่อวัดกระแสคลื่นไฟฟ้าในสมอง

ของคนทั้งสองในระหว่างนั่งพักอยู่เฉย ๆ ว่าลักษณะของ

คลื่นเป็นอย่างไรแล้ว ก็เริ่มทดลองขั้นต้นด้วยวิธีต่าง ๆ ที่ไม่ต้องใช้อำนาจจิตมากมายนัก เป็นต้นว่า ฮูร์คอสนั่งโต๊ะตัวหนึ่ง ห่างออกไปให้ฮาร์รี่นั่งอยู่อีกตัวหนึ่ง บนโต๊ะทั้งสองมีกล่องพลาสติคขนาดเล็กหลายกล่อง แต่ทั้งสองจะไม่เห็นกล่องพลาสติคและมือของกันและกัน เพราะมีฉากบังไว้ วิธีทำก็ให้ฮูร์คอสชี้ว่าอีกคนหนึ่งหยิบกล่องไหน จากหลาย ๆ กล่องที่วางบนโต๊ะ ในกล่องเหล่านี้ กล่องหนึ่งมีกระสุนปืน อีกกล่องหนึ่งใส่ตัวแมลง อีกกล่องหนึ่งมีตัวผีเสื้อ และกล่องหนึ่งมีรถไฟคันเล็ก ๆ

วิธีทดสอบได้ยักย้ายทำหลายอย่างด้วยกัน บางครั้งฮูร์คอสก็ถูกกำหนดให้เป็น *"ผู้ส่ง"* คือเป็นคนเลือกกล่องแล้วให้ฮาร์รี่ หรือ ดร. พยูอาริชเป็นฝ่ายชี้บอกว่าเขาเลือกกล่องไหน การทดสอบชุดหนึ่ง ๆ มีการเลือกสิบครั้งด้วยกัน บางเวลาฮูร์คอสเลือกได้ถูก ๘ ใน ๑๐ ครั้ง บางทีก็เลือกได้ถูกหมด มีบางวันเหมือนกันที่เขาเลือกถูกเพียง ๔ ใน ๑๐ เท่านั้น แต่การทดลองแบบนี้ ดร. พยูอาริชได้พิสูจน์ให้เป็นที่สิ้นสงสัยว่า การที่เขาเลือกชี้กล่องได้นั้น ไม่ใช่เป็นการบังเอิญหรืออาศัยเล่ห์กลอะไรเลย

นอกจากใช้กล่องพลาสติคใส่ของต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว ก็มีวิธีอื่น ๆ อีกมาก เช่นให้เลือกก๊าร์ตหรือไพ่ หรือบัตรที่ทำขึ้นเป็นพิเศษ มีรูปร่างลักษณะแตกต่างกัน บางทีก็ใช้ของเหลวและสิ่งอื่น ๆ หลังจากที่ได้ทดลองซ้ำแล้วซ้ำอีกจนได้ผลบันทึกไว้รวมระยะเวลา ๓ เดือนแล้ว ดร. พยูอาริช ก็ทำรายงานขั้นแรกเสนอต่อกรรมการของมูลนิธิโต๊ะกลม

"การทดลองทางโทรจิต โดยให้มิสเตอร์ฮูร์คอสเป็นผู้ส่ง และสโตนเป็นผู้รับ ปรากฏผลเป็นที่น่าพิศวงอย่างยิ่ง โดยสามารถทำคะแนนได้สูงอย่างสม่ำเสมอขนาด ๑๐ ตามด้วยสูญอีก ๒๖ ตัว ต่อโอกาสที่จะบังเอิญเป็นไปได้เพียง ๑ เท่านั้น"

นั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของ

รายงานที่เต็มไปด้วยศัพท์แสงทางวิชาการ ที่ชาวบ้านวิสามัญอย่างเรา ๆ ไม่ค่อยเข้าใจ แต่ก็พอจะสรุปความได้ว่า ผลการทดสอบอำนาจของบีเตอร์ ฮูร์คอส ปรากฏผิดแผกแตกต่างกว่าใครอื่นทั้งหมด ถ้าจะเปรียบโอกาสที่เขาบอกได้ถูกต้อง

โดยบังเอิญแล้ว ก็มีถึง ๑,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ ต่อ ๑

การทดสอบที่กระทำกันนั้น หาได้ใช้วิธีชี้กล่องใส่ของต่าง ๆ แต่อย่างเดียวไม่ บางเวลา ก็ใช้ของเหลวบรรจุหลอดแก้วเป็นเครื่องทดลองติดต่อกันนับเป็น ๗—๘ วัน ดร. พยูอาริช หาหลอดแก้วขนาดเล็กมาใส่ของเหลวสีเข้มหลายหลอดด้วยกัน หลอดหนึ่งบรรจุเลือดเป็ด อีกหลอดหนึ่งใส่เลือดไก่ หลอดหนึ่งใส่เลือดมนุษย์ นอกจากนี้ ยังมีหลอดบรรจุเลือดสุนัข และสีแดงสำหรับทาบ้านด้วย

วิธีทดลองก็คือ หยิบหลอดใดหลอดหนึ่งขึ้นมาแล้วให้ฮูร์คอสบอกว่าเป็นหลอดเลือดอะไร ทั้งนี้โดยไม่ให้เขาเห็นหลอดแก้วหรือเห็นมือผู้หยิบด้วย ผลปรากฏว่าฮูร์คอสบอกได้ถูกต้องร้อยละ ๗๐

นอกจากนี้ก็มีการทดสอบด้วย "บัตร อี.เอส.พี."

บัตรเหล่านี้มีรูปร่างสีสันและขนาดเหมือนกันทุกอย่าง เว้นแต่อีกด้านหนึ่งพิมพ์ภาพต่าง ๆ กันไว้ เป็นรูปวงกลม รูปดาว รูปบอล ตัวเลขต่าง ๆ รูปกากบาท และสัญลักษณ์

อื่นๆอีก ในวันหนึ่ง ฮูร์คอสชี้บัตรไม่ถูกเลยแม้แต่บัตรเดียว!

ผลเช่นนี้ทำให้ ดร. พยูอาริช และฮาร์รี่ สโตน ประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง จึงให้ฮูร์คอสพักผ่อน เพราะอาจผิดพลาดไปเพราะจิตใจไม่สบาย อารมณ์วุ่นวายไม่เป็นปกติก็เป็นได้ วันต่อมาให้ทดลองเช่นเดียวกันนี้อีก ก็ปรากฏผลว่า ฮูร์คอสบอกได้ถูกราวครึ่งหนึ่ง วันที่สามทดสอบใหม่ เขาทำถูกมากขึ้นเป็น ๓๙ ใน ๕๐ ครั้ง วันที่สี่ตอบถูก ๒๗ ใน ๕๐ ครั้งถึงวันที่ห้า ฮูร์คอสตอบผิดหมดอีก — —

ดร. พยูอาริช ได้ตรวจร่างกาย

ฮูร์คอสอย่างถี่ถ้วน และในที่สุดก็พบความจริงอย่างหนึ่งว่า ถ้าลองใช้ไฟฉายจัดให้เป็นลำแสงเล็ก ๆ ส่องเข้าที่ดวงตาของฮูร์คอส ก็จะทำให้เขามีอำนาจทางจิตเพิ่มมากขึ้นอย่างน่าพิศวง ยิ่งได้แสงไฟแรงจัดที่กระพริบถี่ ๆ เช่นเดียวกับแสงจากเครื่องฉายที่ส่องภาพไปที่จอภาพยนตร์ ก็จะยิ่งปรากฏผลดียิ่งขึ้น ข้อนี้ ดร. พยูอาริชเองก็ยอมรับว่า ยังไม่เข้าใจแจ่มแจ้งว่า เพราะอะไรจึงเป็นเช่นนั้น

ต่อไป ก็ได้จัดการทดสอบเพื่อจะทราบว่า *"ระยะทาง"* มีส่วนช่วยให้อำนาจ *"ตาทิพย์"* ของฮูร์คอสแตกต่างไปจากธรรมดาบ้างหรือไม่

ตัวฮูร์คอสเองแน่ใจมานานแล้วว่า ระยะทางไม่มีความสำคัญอันใดที่จะมาเปลี่ยนแปลงอำนาจทางจิตของเขาได้เลย ดังตัวอย่างหลายต่อหลายเรื่องที่ได้เล่ามาแล้วข้างต้น แต่เพื่อหลักฐานและการทดสอบ เพื่อการพิสูจน์ตามหลักวิทยาศาสตร์ที่ไม่มีใครอื่นมาโต้แย้งได้ ก็จำเป็นจะต้องทดสอบกันให้ประจักษ์ชัดลงไป ดร. พยูอาริช จึงขับรถพาฮูร์คอสไปที่ตำบลหนึ่งห่างจากหอปฏิบัติการถึง ๑๐ ไมล์ เพื่อทดลองกันด้วยวิธีใช้กล่องพลาสติคอีกคราวหนึ่ง

ในการนี้เขาได้ตกลงกับนายช่างวิศวกร ชื่อ คาร์ล-เบทช์ (Carl Betz) ผู้ได้รับปริญญาทางวิศวกรรมศาสตร์มาจากเมืองฟิลาเดลเฟีย ให้เป็นคนหยิบกล่องใดกล่องหนึ่งขึ้นมาถือไว้ทุกระยะ ๕ นาที และให้สำรวมใจเพ่งจิตอยู่แต่ที่กล่องใบที่ถือไว้นั้นเป็นเวลา ๑ นาที แล้วจึงเปลี่ยน

ผลการทดลองนี้พิสูจน์ได้ชัดแจ้งว่า ระยะทางไม่ได้

เป็นอุปสรรคแม้แต่น้อย แก่อำนาจทางจิตอันน่าอัศจรรย์ของฮูร์คอสเลย เขาคงสามารถชี้กล่องที่คาร์ลเบทซ์หยิบขึ้นถือไว้ในระยะห่าง ๑๐ ไมล์ ได้ถูกต้อง ๗ ใน ๑๐ ครั้ง และบางคราวก็ทำได้ถูกมากกว่านั้นด้วยซ้ำ

- ๗ -

ต่อมาก็ถึงคราวที่จะใช้ "*กรงฟาราเดย์*" เป็นเครื่อง

ทดลองกัน

นี่เอง ดร. พยูอาริช กับฮูร์คอสก็เกิดขัดแย้งกันขึ้นเป็นครั้งแรก ฮาร์รี่สโตนได้ลองเข้าไปอยู่ในกุฏิที่ล้อมรอบด้วยตาข่ายทองแดง มีกระแสไฟฟ้าแรงสูงเดินอยู่ตลอดเวลา ๒—๓ ครั้ง เขาบอกว่าไม่รู้สึกผิดปกติแต่อย่างไร แต่เกลียดทุก ๆ นาทีที่อยู่ในนั้นเสียจริง ๆ ใจคอมันหวาด ๆ อย่างไรก็บอกไม่ถูก ฮูร์คอสเองก็ไม่ชอบใจกุฏิน้อยนั้นมาตั้งแต่เหยียบ

ย่างเข้าไปเจอมันในวันแรกที่เขามาถึงที่นั่นแล้ว เขาตั้งใจว่าจะไม่ยอมเข้าไปในห้องที่คล้าย *"เก้าอี้ไฟฟ้า"* นั้นเป็นอันขาด

เมื่อการทดลองวิธีต่าง ๆ เสร็จสิ้นไปตอนหนึ่งแล้ว ดร. พยูอาริชก็ขอให้เข้าไปนั่งกันในห้องฟาราเดย์ เพื่อทดสอบทบทวนบางอย่างที่ต้องการตัดข้อกังขา ในเรื่องกระแสไฟฟ้าหรือ *"คลื่นวิทยุ"* ที่อาจมีมาแต่ภายนอกเสียให้หมด ไม่ให้มีสิ่งใดมารบกวนหรือช่วยเหลือฮูร์คอสได้

ฮูร์คอส ปฏิเสธเด็ดขาดไม่ยอมเข้าไปนั่งให้ทดลองในกุฎิฟาราเดย์

ทั้งสองเถียงกันอยู่หลายวัน ทำอย่างไรฮูร์คอสก็ไม่ยอมท่าเดียว เขาบอกตรง ๆ ว่ากลัวมัน

ในที่สุด ดร. พยูอาริชต้อง เสนอวิธีใหม่ โดยตัวแกเองจะเข้าไปนั่งในห้องนั้นด้วย แต่ก็ต้องจัดการเปลี่ยนระบบการควบคุมเครื่องมือ โดยให้สามารถควบคุมจากภายในห้องได้ เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยเป็นที่พอใจแล้ว ดร. พยูอาริชก็พาฮูร์คอสเข้าไปในห้องน้อย แล้วเริ่มการทดลองกัน

อย่างไรก็ตาม ฮูร์คอสบอกว่า "*กรงฟาราเดย์*" นั่นเป็นเครื่องเขย่าขวัญทำลายประสาทดี ๆ นี่เอง เขาไม่อาจจะทนอยู่ในห้องนั้นได้นานเกินกว่าคราวละชั่วโมงเดียว มิฉะนั้นก็เกิดความรู้สึกอึดอัดราวกับถูกบีบคอ อากาศก็ร้อนยิ่งขึ้นทุกทีเพราะไม่มีการถ่ายเทได้เลย นอกจากนั้นยังมีเสียงกระหึ่ม เสียงกุกกัก, ก็อกแก็ก แปลกหูพิกล ซึ่งก็คงจะดังจากเครื่องมืออันสลับซับซ้อนกันของ ดร. พยูอาริช นั่นเอง แต่ฮูร์คอสเล่าว่า เสียงที่ไม่เคยได้ยินในห้องแคบ ๆ อึดอัดอย่างนั้น มันทำให้ใจคอกระวนกระวาย จนรู้สึกคล้ายกับว่าจะมีอะไรร้าย ๆ เกิดขึ้น ทำให้ตัวอาจไม่มีชีวิตรอดออกมาจากห้องพิสดารนั้นได้

แม้ว่า ดร. พยูอาริชเองจะเข้าไปนั่งเป็นเพื่อนอยู่ด้วยทุกครั้ง ฮูร์คอสก็ไม่วายประสาทผวา บางวันกำลังนั่งทดลองกันอยู่ ฮูร์คอสก็ต้องขอร้องให้ปล่อยเขาออกมาข้างนอกก่อน มิฉะนั้นจะหายใจไม่ออกเอาทีเดียว

ที่จริงนั้น ผู้ที่ทดลองเข้าไป

นั่งในห้องฟาราเดย์ก่อนใคร ก็คือ ฮาร์รี่สโตน เพราะว่า

ตอนต้นฮูร์คอสไม่ยอมย่างเท้าเข้าไปอย่างเด็ดขาด ดังเล่ามาข้างต้น ฮาร์รี่เป็นคนรูปร่างค่อนข้างสูง เขาก้าวเข้าไปใน *"กรงฟาราเดย์"* ด้วยท่าทางไม่พรั่นพรึง พอ ดร. พยูอาริชปิดประตูสนิทแล้ว ก็ชี้บุ้ยใบ้ให้เขานั่งลงที่เก้าอี้ เขาอาจจะมองเห็นข้างนอกได้ โดยมีลวดทองแดงเป็นตาข่ายอย่างละเอียดคลุมอยู่โดยรอบ จากนั้น ดร. พยูอาริชก็สับสวิทช์ให้ไฟฟ้าแรงสูง ๒๕๐,๐๐๐ โวลท์ผ่านไปสู่ตาข่ายทองแดงทันที เสียงเครื่องกำเนิดไฟฟ้าครางกระหึ่ม——ถ้าใครเคยได้ยินเครื่องไฟฟ้าในหัวรถจักรว่ามันดังขนาดไหน แล้วเอาพันเท่าคูณเข้าไป—นั่นแหละครับ เสียงที่จะได้ยินจากการปล่อยไฟฟ้าให้เดินอยู่รอบ *"กรงฟาราเดย์"*

ฮูร์คอสตะโกนถามฮาร์รี่เป็นภาษาดัทช์ว่า *"เป็นไงมั่ง—ฮารี่? รู้สึกยังไงมั่ง?"*

เสียงเขาตอบผ่านไมโครโฟนออกมาว่า *"เรียบร้อยดี——ไม่เป็นอะไรหรอก—"*

ครู่หนึ่งต่อมา ดร. พยูอาริชก็เปิดเครื่องให้ฮาร์รี่ก้าวออกมาจากห้อง แล้วให้ฮูร์คอสเข้าไป

สิ่งหนึ่งที่ฮูร์คอสเกิดความรู้สึกผิดจากธรรมดา ก็คือ

เมื่อเข้าไปนั่งในห้องน้อย ที่มีกระแสไฟฟ้าเดิน ผ่านอยู่ รอบ ๆ พร้อมด้วยเสียงคราง กระหึ่มนั้น เขาสำเหนียกได้ว่าอำนาจทางจิตเพิ่มพลังสูงขึ้น เพราะสนามแม่เหล็กไฟฟ้าที่เกิดขึ้นรอบ ๆ นั่นเอง ป้องกันมิให้กระแสอื่นๆที่มีมากมายในบรรยากาศของเราเข้ามารบกวนจิตใจของเขาได้ เรื่องนี้เป็นผลให้ฮูร์คอสสามารถ *"อ่าน"* หรือ *"เห็น"* สิ่งต่าง ๆ ตามแต่ ดร. พยูอาริชจะทดสอบได้ถูกต้องดีกว่าอยู่นอกห้องฟาราเดย์มากมาย

ก่อนที่จะครบกำหนด ๖ เดือน

ตามที่สัญญากันไว้ ฮูร์คอสก็ได้แสดงให้ ดร. พยูอาริชพอใจ โดยมีข้อพิสูจน์ยืนยันตามหลักวิทยาศาสตร์แผนใหม่ว่า เขามีอำนาจทางจิตอย่างสูงในเรื่องโทรจิตและทิพยจักษุ สิ่งที่ทำให้ ดร. พยูอาริชสนใจเป็นอย่างยิ่งก็คือ ก่อนหน้าที่ฮูร์คอสได้รับบาดเจ็บจากการตกลงมาจากที่สูงนั้น เขาไม่มีความสามารถพิเศษเหนือมนุษย์นี้เลย และเท่าที่เขาค้นคว้าหลักฐานต่าง ๆ ในที่หลายแห่ง ก็ไม่ปรากฏว่าก่อนหน้าเรื่องราวของฮูร์คอสนี้ มีคนเคยได้ *"ญาณพิเศษ"* หลังจากศีรษะกระทบกระเทือนอย่างแรง หรือได้รับ

บาดเจ็บใด ๆ มาก่อน เขาจึงปรารถนาเหลือเกินที่จะค้นคว้าหาเหตุให้ได้ว่าการกระทบกระเทือนสมองอย่างรุนแรงถึงขนาดหมดสติไป ๓ วัน ๓ คืนนั้น มีอะไรเกี่ยวข้องกับ *"อำนาจพิเศษทางจิต"* ที่เขาแสดงออกมาหลังจากบาดเจ็บครั้งนั้น

แต่ความพยายามในด้านนี้ไม่ได้ผล และก่อนที่จะคิดหาทางวิจัยต่อไป กำหนดเวลาที่ทางราชการประทับตราอนุญาตให้ฮูร์คอสและภรรยาพำนักอยู่ในสหรัฐอเมริกาได้ไม่เกิน ๖ เดือนก็หมดลง เขาจึงจำเป็นต้องลงเรือกลับไปฮอล-แลนด์พร้อมด้วยมาเรีย

ฮูร์คอสกับภรรยาโดยสารเรือเดินสมุทรชื่อ *"นิวอัมสเตอร์ดัม"* กลับบ้านเกิดเมื่อฤดูใบไม้ร่วง ใน พ.ศ. ๒๔๙๙ ทั้งสองมีความยินดีที่ได้รับผลสำเร็จเป็นที่พอใจ ในการไปอเมริกา และหวังว่าวันหนึ่งข้างหน้าคงจะได้กลับไปประเทศนั้นอีก แม้จะยังไม่อาจกำหนดได้ว่า จะเป็นเมื่อไร

ปีเตอร์ ฮูร์คอสบอกว่า ชีวิตเขาคงจะเป็นไปอย่างสะดวกสบายยิ่งกว่าที่เป็นอยู่บัดนี้มาก หากเขาสามารถ *'เห็น'* อนาคตของตัวเองได้ เช่นเดียวกับที่เขาเห็นเรื่องราวของคนอื่น ๆ แต่จะเรียกว่าเป็นเคราะห์กรรม หรืออะไรก็ตามที

สิ่งใดที่เกี่ยวกับส่วนตัวแล้ว เขาไม่อาจจะรู้ล่วงหน้าได้เลย เรื่องนี้ได้พิสูจน์กันในห้องทดลองที่เกลนโคฟ ในสหรัฐ-อเมริกาโน่นแล้ว ว่าอำนาจทางจิตของเขาทำประโยชน์อะไรไม่ได้เลยเมื่อพูดถึงเรื่องราวของตัวเอง

หลังจากกลับมาถึงฮอลแลนด์

บ้านเกิดเมืองมารดรได้เพียงไม่กี่สัปดาห์ เขาก็ได้รับจดหมายจากดร. พยูอาริชอีกว่าขอให้เขาไปอเมริกาอีก เพื่อทดลองกันต่อไปเป็นเวลาอีก ๖ เดือน ทั้งนี้โดยอนุมัติของคณะกรรม-การมูลนิธิโต๊ะกลม ฮูร์คอสเองได้ทราบเช่นนั้นก็ยินดี เพราะเขาสนใจในวิธีการทดสอบ ตามหลักวิทยาศาสตร์แผนใหม่เป็นอันมาก และหวังไว้เป็นอย่างยิ่งว่า จากการศึกษาค้นคว้านี้ จะช่วยให้เขาอธิบาย และควบคุมอำนาจทางจิตได้ดียิ่งขึ้น

ต่อจากนั้นไม่นาน สองสามีภรรยาก็กลับไปถึงเคหาสน์หลังใหญ่ริมอ่าวที่เมืองเกลนโคฟ ในมลรัฐเมนอีกครั้งหนึ่ง แล้วฮูร์คอสก็เริ่มงานทดสอบของเขา ซึ่งเปลี่ยนแปลงวิธีการจากคราวก่อนหลายอย่าง นอกจากนั้น ดร. พยูอาริชยังพาเขาไปที่ต่าง ๆ หลายแห่ง เพื่อจะให้ฮูร์คอสแสดงความ

สามารถผิดมนุษย์อื่นของเขาให้บรรดานักวิทยาศาสตร์ และสมาคมอื่นที่มีความสนใจในเรื่องนี้ชม

ในการแสดงคราวหนึ่งซึ่งกำหนดให้มีในที่ชุมนุมของมูลนิธิ ฮูร์คอสได้รับคำขอร้องให้แสดงการทดสอบทางจิต ๔ อย่างด้วยกัน ในตอนหลัง ๆ นี้ เมื่อถึงคราวที่จะต้องออกแสดงต่อหน้าชุมนุมชนจำนวนมาก ฮูร์คอสก็ไม่รู้สึกประหม่าประการใด เรื่องนี้มีคนที่ใกล้ชิดกับเขาแสดงความพิศวงเสมอมา เพราะธรรมดาการแสดงทุกอย่างต่อหน้ามหาชน ก็จะต้องมีการตระเตรียมหรือซักซ้อมอะไรบ้างไม่มากก็น้อย แต่ฮูร์คอสไม่ต้องเตรียมอะไรสักอย่าง ไม่มีอะไรจะต้องท่องจำแม้แต่คำเดียว เขาเชื่อและมั่นใจ *"พรสวรรค์ประจำตัว"* ของเขาอย่างแน่นแฟ้น ไม่ต้องพึ่งพาอาศัยสิ่งใดอีก

ตรงกันข้าม ดร. พยูอาริช กลับเป็นคนตื่นเต้นไปได้ในวันจะออกแสดง แกวุ่นวายไปหมด วุ่นเสียจนฮูร์คอสออกนึกขำ

"เป็นไงมั่ง — ฮึ ? บีเตอร์" ดร. พยูอาริชถามฮูร์คอส "รู้สึกประหม่าหรือเหนื่อยยังไงมั่งไหม ? เมื่อคืนนอนหลับสนิทดีเรอะ ? ผมเองหลับไปในตอนใกล้สว่างนี่งีบ

เดียวเท่านั้น นี่เมื่อไรมันจะเริ่มให้เราออกไปแสดงกันเสียทีนะ”

ฮูร์คอสหัวเราะเบา ๆ “ผมสบายดีครับ รู้สึกแข็งแรงสมบูรณ์ดี นอนก็หลับดีตลอดคืน คุณหมอจะให้ผมทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น—”

ครู่หนึ่งต่อมา ฮูร์คอสก็มีคนมาพาเข้าไปในห้องประชุมใหญ่ มีทั้งแพทย์, นักสอนศาสนา นักวิทยาศาสตร์สาขาฟิสิคส์ และพลังงานปรมาณู มานั่งคอยชมกันอยู่เต็มห้องรวมทั้งหมดไม่ต่ำกว่า ๖๐ คน ปีเตอร์ ฮูร์คอสรู้สึกได้ในทันทีที่ย่างก้าวเข้าไปในห้องนั้นว่ามีหลาย ๆ คนทีเดียว ที่ไม่นึกเชื่อถือหรือเลื่อมใสในตัวเขาเลย

เมื่อแนะนำให้ที่ประชุมรู้จักฮูร์คอสแล้ว ประธานมูลนิธิก็ขอให้เขาไปยืนหน้าห้องข้างโต๊ะตัวหนึ่ง ซึ่งมีสิ่งของต่าง ๆ ที่จะใช้ทดลองวางเรียงรายอยู่

สิ่งแรกที่ประธานหยิบส่งให้ฮูร์คอส คือกำไลมือเรียบ ๆ ทำด้วยเงินเป็นวงกลมง่าย ๆ พร้อมกับบอกเขาว่า

“ผมอยากให้คุณดูของสิ่งนี้ก่อน ไม่ต้องรีบร้อน

นะครับ เรามีเวลาถมไป ขอแต่ให้คุณบอกเราว่าของชิ้นนี้มีความหมายอย่างไรบ้าง ? เท่าที่คุณสามารถจะบอกเราได้ เล่าถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับของสิ่งนี้ ตามที่คุณจะทราบ—— เชิญครับ"

ฮูร์คอส ไม่ต้องการเวลา

มากมายอะไรเลย ท่านประธานมูลนิธิคนนี้ก็เช่นเดียวกับคนอื่นจำนวนมาก ที่ไม่ทราบว่า "*อำนาจพิเศษ*" ของฮูร์คอสทำงานได้อย่างไร สิ่งต่าง ๆ ที่ฮูร์คอสจะสำเหนียกรู้ได้โดยกระแสคลื่นที่ส่งมาจากวัตถุใด ๆ นั้น จะปรากฏแก่ใจของเขาในทันทีทั้งหมด ปัญหามีแต่เพียงว่า เขาจะเลือกเอาตอนไหนพูดขึ้นมาก่อนเท่านั้น เวลาที่ต้องการคือตอนที่เขาจะเล่าเรื่องราวของสิ่งนั้นให้ผู้ชมฟัง จะนานช้าแค่ไหน ก็แล้วแต่ว่าสิ่งนั้นมีเรื่องมากน้อยมากเพียงไร ถ้าฮูร์คอสได้สัมผัสของสิ่งใดเพียงครั้งเดียว เขาก็ "*เห็นได้*" ตลอดหมด ถ้าเป็นเรื่องค่อนข้างยืดยาว เขาก็อาจจะแตะต้องของนั้นอีก เพื่อเป็นการย้ำให้มโนภาพกระจ่างชัดยิ่งขึ้น ความจริงการสัมผัสสิ่งใด ๆ ก็ตาม เพียงครั้งเดียวเขาก็อ่านได้ถึงอารมณ์ต่าง ๆ ที่มีคนเกี่ยว

ข้องกับของชิ้นนั้นได้ถ่ายทอดเขาไว้

กำไรมือที่ฮูร์คอสรับมาถือไว้ มิใช่ทำจากเงินผสมอย่างที่ช่างทำเครื่องประดับทั่วไปเขาทำกัน แต่เป็นเงินเนื้อบริสุทธิ์แท้เอามาตีรีดขดวงเป็นกำไลมือสำหรับผู้หญิง อายุของมันนับย้อนหลังไปได้เกือบ ๒๐๐ ปีเห็นจะได้ คือทำขึ้นราว พ.ศ. ๒๓๐๓—๒๓๑๓

เมื่อฮูร์คอส "*อ่าน*" ให้ผู้มาชุมนุมได้ฟังถึงประวัติเดิมของกำไลมือข้างนั้นแล้ว เขาก็กล่าวต่อไปว่า

"กำไลมือข้างนี้ เป็นของหญิงนิโกรคนหนึ่ง ผมเห็นแกถูกมัดมือโยง ทุบตี และกระทำทารุณต่าง ๆ ——ผมเห็นฝ้าย ต้นฝ้ายมากมาก——มีคนมาเก็บฝ้ายทางรัฐคาโรไลนาเหนือ——หญิงนิโกรคนนั้นเป็นคนงานเก็บฝ้าย——ผมเห็นแกถูกเฆี่ยนอีกแล้ว——เฆี่ยนรุนแรงจริง ๆ ——แกต้องตายเพราะการถูกทุบตีบอบช้ำไปหมด——น่าสงสารแท้ ๆ นั่นแหละครับ——ทั้งหมดที่ผมเห็นก็มีเท่านั้น"

หลังจากฮูร์คอสอ่านจบลง ประธานในที่ประชุมก็ลุกขึ้นกล่าวแก่ผู้มานั่งฟังว่า

"ท่านทั้งหลาย นี่เป็นเรื่องมหัศจรรย์จริง ๆ ——เขา

ชูกำไลมือข้างนั้นขึ้นให้เห็นทั่วกัน "กำไลเงินข้างนี้เจ้าของคือหญิงนิโกรคนหนึ่ง แกเป็นทาสเขาอยู่ในรัฐคาโรไลน่าเหนือ งานที่นายเขาใช้ให้แกทำก็คือเป็นคนเก็บฝ้าย แล้วต่อมาแกก็เสียชีวิตเพราะผู้ควบคุมทุบตีแก—คุณฮูร์คอสบอก-ผิดไปนิดเดียว—นิดเดียวเท่านั้น ในข้อที่เกี่ยวกับเวลา คือเหตุการณ์นี่กล่าวนี้เกิดขึ้นเมื่อราว พ.ศ. ๒๓๔๐ ไม่ใช่ พ.ศ. ๒๓๐๓ หรือ ๒๓๑๓—— แต่นอกจากเรื่องเวลานี่แล้ว คุณ-ฮูร์คอสบอกได้ถูกต้องทุกอย่างครับ น่าอัศจรรย์แท้ ๆ ขอแสดงความยินดีด้วย

ฮูร์คอสได้ยินเสียงพึมพำกระหึ่มขึ้นทั้งห้อง แสดงถึงความตื่นเต้นที่พยายามสะกดกลั้นไว้ เขารู้แน่ว่าบรรดาคุณหมอและนักวิทยาศาสตร์สาขาต่าง ๆ เหล่านั้น ถึงจะยังไม่ปักใจเชื่อในความสามารถผิดธรรมดาของเขา อย่างน้อยก็แปลกใจในการแสดงนี้เป็นอย่างมาก

มีคนยืนขึ้นถามข้อข้องใจ

หลายปัญหา เกี่ยวกับพิธีการพิสูจน์ และทดสอบที่เคยทำกันมา ซึ่ง ดร. พยูอาริช ผู้เป็นเจ้าก็เจ้าการพาฮูร์คอสมาแสดง

ในวันนั้น ก็รับหน้าที่เป็นคนชี้แจงจนสิ้นข้อสงสัยกัน ต่อจากนั้นประธานมูลนิธิก็ขอให้ดำเนินการแสดงต่อไป

วัตถุชิ้นต่อมาที่เขายื่นให้ฮูร์คอสจับ เป็นโลหะชิ้นหนึ่งที่ขรุขระดูเป็นเศษชิ้นส่วนจากอะไรอย่างหนึ่ง ตามขอบมีรอยแตกแยกแหลม ๆ ไม่เรียบร้อย พอสัมผัสดูฮูร์คอสก็สำเหนียกได้ว่า ไม่มีอารมณ์ของมนุษย์ผู้หนึ่งผู้ใดเกี่ยวข้องกับวัตถุชิ้นนี้เลย

"ผมไม่เห็นอะไรมากนัก เกี่ยวกับวัตถุชิ้นนี้" ฮูร์คอสกล่าวต่อที่ประชุม เท่าที่เห็นก็เป็นกลุ่มเมฆมากมาย เห็นการระเบิดรุนแรง แต่ไม่เห็นคนเลยสักคนเดียว ไม่เห็นแม้แต่ตึกรามบ้านช่องหรือมีการทำลายเสียหายอย่างไรเกิดขึ้น มีแต่การระเบิดแล้วก็กลุ่มเมฆแปลก ๆ เท่านั้น ทำนองเดียวกับลูกระเบิดปรมาณู เวลาจุดให้ระเบิด ก็เกิดเป็นกลุ่มควันรูปคล้ายดอกไม้ ซึ่งลอยม้วนตัวขึ้นเบื้องสูงอย่างรวดเร็วฉะนั้น"

ฮูร์คอสวางวัตถุขรุขระชิ้นนั้นลงบนโต๊ะ ปล่อยไว้เช่นนั้นชั่วครู่แล้วก็กลับหยิบขึ้นมาถือใหม่ ใช้นิ้วลูบไล้ไปจนทั่ววัตถุชิ้นนั้น

"เท่านั้นแหละครับผมบอกคุณได้ เพียงเท่านั้น

นอกจากว่า วัตถุชิ้นนี้มาจากแถบที่มีการระเบิดขึ้น เป็นของที่ไม่มีอะไรน่าสนใจยิ่งไปกว่านี้"

หลังจากที่ฮูร์คอส "*อ่าน*"

เรื่องราวจากโลหะชิ้นนั้นแล้ว ประธานที่ประชุมก็เปิดเผยว่าชิ้นส่วนโลหะที่มีขอบแตกแยกขรุขระนี้ เขาเก็บมาจากสนามทดลองที่มลรัฐเนวาดา เป็นที่ที่ได้ทดลองปรมาณูกัน เพราะเช่นนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร ที่ฮูร์คอสเห็นแต่เพียงก้อนเมฆและการระเบิดอย่างรุนแรง ไม่ปรากฏว่ามีคนอยู่ด้วยเลย เนื่องจากขณะที่เกิดระเบิดขึ้นนั้น เหตุการณ์เป็นอย่างที่ฮูร์-คอส "*เห็น*" จริง ๆ บรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องต่างหลบอยู่แต่ในที่กำบัง หรือข้างหลังมูลดิน เพื่อหลีกเลี่ยงจากอำนาจระเบิดแสงสว่างจ้าที่ร้อนแรง อาจเป็นอันตรายแก่ผู้ที่ไม่ระวังตัวได้ การทดสอบในวันนั้น ปรากฏว่าบรรดานักวิทยาศาสตร์ หลายสาขาที่มาชุมนุมกัน ต่างนิยมและประหลาดใจในความสามารถของฮูร์คอสมาก

ปีเตอร์ ฮูร์คอสได้อยู่ในอเมริกา ร่วมงานกับคณะผู้วิจัยของมูลนิธิโต๊ะกลมอีกปีหนึ่งเต็ม ๆ จนกระทั่งถึงฤดูใบไม้

ร่วง ในปีพุทธศักราช ๒๕๐๑ ก็บังเอิญเกิดเหตุการณ์ที่ไม่มีใครคาดฝัน ซึ่งทำให้ "*มูลนิธิโต๊ะกลม*" มีอันต้องเลิกล้มไป เนื่องจากนางอลิซบูเวอรี่ ผู้อุปถัมภ์คนสำคัญที่สุดของมูลนิธินี้ ได้ถึงแก่กรรมลง

งานในระยะหลัง ๆ นี้ นอกจากได้ร่วมมือกับ ดร. อันดริยา พยูอาริชกับพวกทำการทดลองและทดสอบ ด้วยวิธีต่าง ๆ ที่คิดค้นขึ้นเพื่อศึกษาและพิสูจน์ถึงอำนาจอัศจรรย์ของจิต ตลอดจนวิธีควบคุม และฝึกฝนให้เกิดอำนาจเหนือประสาทสัมผัสของมนุษย์ธรรมดาขึ้นอีกด้วย

นอกจากทดสอบความสามารถของฮูร์คอสแล้ว ดร. พยูอาริชกับพวกยังติดต่อขอทราบรายงานผลการศึกษา และทดลองที่สถาบันอื่น ๆ สนใจทำงานเกี่ยวกับอำนาจทางจิตไว้มากมายหลายแห่งด้วยกัน เขาได้ผลประการใดก็รายงานไว้เพื่อเป็นหลักฐานและจะได้ดำเนินการพิสูจน์หรือทดสอบกันต่อไปอีกตามวิธีการศึกษาทางวิทยาศาสตร์

ผลจากรายงานของสถานบันอื่น ๆ นั้น ดร. พยูอาริชก็ได้เอามาอ่านและวิจารณ์กันในที่ประชุมคณะกรรมการของ

มูลนิธิ เพื่อเปรียบเทียบและแก้ไขวิธีการของเขาเองให้ดียิ่งขึ้น ในการนี้ ฮูร์คอสก์ได้ทราบเรื่องราวแปลก ๆ ที่เป็นประโยชน์แก่ตัวเองอีกมาก——

เรื่องหนึ่งที่น่าสนใจมาจาก

ดินแดนห่างไกลคนละฟากมหาสมุทร

ดร. พอล ธอร์สัน แห่งมหาวิทยาลัยอินสบรุค (Innsbruck University) ประเทศสวีเด็น รายงานไว้ถึงเจ้าของโรงสีแห่งหนึ่งแกชื่อแอนเดอร์สัน ถูกพิพากษาตัดสินให้จำคุกไว้จนตลอดชีวิต ด้วยความผิดฐานฆ่าภรรยาของแกเอง โดยทำเป็นจมน้ำตายในทะเลสาบใกล้ ๆ ที่ตั้งโรงสีเพื่อจะได้อยู่กินกับสาวสวยผู้เป็นนางบำเรอต่อไปโดยสะดวก

หลังจากทนทุนข์ทรมาน อยู่ในเรือนจำมหันตโทษอยู่นานถึง ๑๖ ปีเศษ ก็มีเพื่อนหลาย ๆ คนของแอนดอร์สัน ไปขอร้องแพทย์ผู้ชำนาญ ทางการ สะกดจิต ผู้หนึ่งของสวีเด็นชื่อนายแพทย์ เจ. บยอร์ เคม ขอให้ช่วยสอบสวนเรื่องนี้ให้ด้วยอำนาจทางจิตสักทีเถิด เพราะว่าบรรดาญาติและเพื่อน ๆ ของแอนเดอร์สัน เชื่อกันเหลือเกินว่าแกไม่ได้ฆ่าเมียของแกดังคำ

กล่าวหา แต่เนื่องจากหลักฐานฝ่ายอัยการแวดล้อมแน่นหนา ประกอบกับแอนเดอร์สันเองไม่สามารถหาพยานมาพิสูจน์หลักฐานยืนยันความบริสุทธิ์ของตัวได้ จึงจำใจต้องรับโทษทัณฑ์อย่างหนักมาถึง ๑๖ ปี โดยเคราะห์กรรมถึงคราวบันดาลให้เป็นไป

นายแพทย์ผู้ชำนาญเรื่องทาง

จิตได้ทราบก็สงสาร จึงไปหาคนทรงอาชีพคนหนึ่ง อยู่ที่เมืองมาลโม ใช้วิธีสะกดจิตหญิงคนทรง แล้วเอารูปภรรยาของแอนเดอร์สัน ผู้จมน้ำตายให้ดู พร้อมทั้งบอกลักษณะที่ตั้งโรงสีและทะเลสาบ ตามที่ปรากฏอยู่เมื่อ ๑๖ ปีก่อนโน้นให้นางทราบ

ครู่หนึ่งคนทรงจึงบรรยายรูปร่าง และสิ่งแวดล้อมของสถานที่อย่างละเอียด ตลอดจนรูปลักษณะท่าทางของนางแอนเดอร์สันผู้ตายด้วย ปรากฏว่าคนทรงบรรยายได้ถูกต้องตรงความจริงทุกอย่าง แม้แต่สีสันของดอกไม้ที่อยู่ตรงหน้าต่างบ้านและนิสัยใจคอของผู้ตาย หญิงคนทรงเล่าว่า นิสัยประจำอย่างหนึ่งของผู้ตาย ก็คือชอบเอาหม้อชงกาแฟไปล้างทำความสะอาดในทะเลสาบ ซึ่งอยู่ไม่ห่างบ้านนางนัก

วันหนึ่งขณะ ที่เอาหม้อกาแฟไปล้างเช่นเคยปฏิบัติมา

นานปี นางก็บังเอิญเป็นลมปัจจุบันหมดสติล้มลงและตกลงไปในทะเลสาบโดยที่ไม่มีใครทันเห็น นางจึงได้ถึงแก่กรรมด้วยลักษณะอุบัติเหตุแท้ ๆ

จากการสอบสวนโดยอาศัยคนทรงดังกล่าว เพื่อน ๆ ของแอนเดอร์สัน ก็พยายามหาพยานมาแสดงต่อศาล และขอเปิดคดีนี้ขึ้นพิจารณาใหม่ ก็ได้ญาติของผู้ตายมายืนยันร่วมกับคนที่เคยอยู่ในบ้านอีกหลายปากว่า ผู้ตายมีนิสัยทำความสะอาดหม้อชงกาแฟในทะเลสาบจริง หลักฐานใหม่นี้ ทำให้ผู้พิพากษาตระหนักชัดว่า การตายของภรรยาแอนด์เดอร์สันอาจจะมีทางเป็นไปได้ดังกล่าว เมื่อมีข้อสงสัยในความผิดของจำเลยเกิดขึ้นเช่นนี้ ก็จำต้องยกประโยชน์ให้แก่จำเลย เพราะในระหว่างเกิดเหตุ ก็ไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดเห็นจำเลยกระทำการอย่างใดอันเป็นเหตุให้ผู้ตายต้องจมน้ำ การพิจาณาคดีคราวก่อน ก็ดำเนินไปโดยอาศัยสิ่งแวดล้อมเท่านั้น ในครั้งนี้จึงตัดสินให้ยกฟ้อง ปล่อยจำเลยพ้นข้อหาไป

เป็นอันว่า หลังจากทนทุกข์อยู่ในเรือนจำมากว่า ๑๖ ปี แอนเดอร์สัน เจ้าของโรงสีผู้เคราะห์ร้ายก็ได้รับปลดปล่อยให้เป็นอิสระ พร้อมกันนั้น รัฐบาลสวีเด็น ก็จำต้องจ่ายเงิน

จำนวนมาก เป็นการชดใช้ที่แอนเดอร์สัน ต้องคิดคุกโดยไม่มีผิดมานานถึงเพียงนั้นด้วย

คดีนี้คงทำให้ท่านผู้อ่านได้รับความรู้ว่า อำนาจทางจิตที่นับว่าพิเศษกว่าคนสามัญนี้ มีบางคนฝึกฝนจนปรากฏผลได้เหมือนกัน แต่สำหรับรายนี้ ต้องอาศัยการสะดดจิตและการเข้าสมาธิ หรือจะเรียกว่าเป็นการสะกดให้เข้าสู่ภวังค์ก็เห็นจะได้

รายงานอีกรายหนึ่งมาจาก

เรย์มอนด์ เจ. รอสส์ มีความว่า

เด็กสาวคนหนึ่ง ชื่อมอลลี แฟนเชอร์ อยู่บ้านเลขที่ ๖๐ สตีเฟนคอร์ทเมืองพีลาเดลเพีย มลรัฐเพนซิลวาเนีย เป็นเด็กที่มีสุขภาพสมบูรณ์ดีทั้งร่างกายและจิตใจ จนกระทั่งถึงตอนบ่ายวันหนึ่ง ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. ๑๘๖๖ (พ.ศ. ๒๔๐๙) มอลลี่บังเอิญล้มลงกับพื้นในครัว เมื่อ ๑๗.๓๐ น. ล้มลงแล้วก็แน่นิ่งหมดสติไป

พ่อแม่ของมอลลี่รีบเรียกแพท ย์ประจำครอบครัวโดยด่วน นายแพทย์แซมวล เอฟ. สแปร์มาตรวจดู ก็ไม่พบว่ามี

บาดแผลที่ศีรษะหรือส่วนใดในร่างกายของเธอเลย จึงแปลกใจในอาการของเธอมาก แต่ก็ปลอบใจพ่อแม่ของมอลลี่ว่า

"ไม่มีอะไรน่าวิตกหรอก เด็กที่หกล้มได้รับความกระทบกระเทือนแบบนี้บางคนก็แน่นิ่งไปพักหนึ่ง แล้วก็ฟื้นขึ้นเอง ไม่มีอะไรผิดปกติเลย หนูมอลลี่นี่ก็คงเหมือนกัน นี่ก็ค่ำแล้วปล่อยให้แกนอนพักเสียคืนหนึ่ง พรุ่งนี้จะหายเป็นปกติเอง

รุ่งขึ้นเด็กสาวก็ยังนอนหายใจระรวยอยู่อย่างนั้น

สองวันก็แล้ว สามวันก็แล้ว

จนเวลาผ่านไปหลายอาทิตย์ มอลลี่ก็คงนอนหลับตานิ่งหายใจแผ่ว ๆ ไม่มีท่าทีว่าจะตื่นขึ้นเลย หมอสแปร์มาเยี่ยมแทบทุกวัน มานั่งเฝ้าและตรวจ อาการครั้งละนาน ๆ ยิ่งนับวันก็ยิ่งสงสัยไม่เข้าใจในอาการ ป่วยของสาวน้อยคนนี้ เชิญแพทย์ผู้ชำนาญทางโรคของประสาทมาตรวจดูก็ ไม่ได้อะไรใหม่ขึ้น ที่น่าสังเกตเป็นพิเศษก็คือ ร่างกายของมอลลี่เย็นเฉียบอย่างน่าตกใจ เย็นราวกับคนไม่มีชีวิตแล้ว ,การหายใจก็ดูเหมือนจะหยุด ชีพจรของเธอนั้นแผ่วเบาจนคลำได้แต่เป็นครั้งคราว

เท่านั้น หลายเดือนต่อมา อาการของมอลลี่ แฟนเชอร์ ปรากฏติพิมพ์อยู่ในวารสารการแพทย์ว่า เป็นอาการพิสดารที่ไม่มีใครสามารถอธิบายให้หมดข้อสงสัยได้ว่า เหตุใดเพียงแต่ล้มลงจากท่ายืน โดยไม่กระทบกระแทกสิ่งใดเลยนั้น ทำให้เด็กสาวมีอาการมากมายได้ถึงขนาดนี้

เวลาผ่านไปอีกช้านานจนกระทั่ง ๙ ปีต่อมา มอลลี่ก็ยังคงนอนนิ่งอยู่ในเตียงเช่นเดิม พ่อแม่ของเธอพยายามวิ่งเต้นหาหมอที่ว่ามีความชำนาญมากมายเพียงไรมาดู ก็ไม่มีใครสามารถแก้ไขอาการประหลาดของเธอได้ เท่าที่ตรวจพบกลับยิ่งทำให้คุณหมอทั้งหลายอัศจรรย์ใจหนักขึ้นอีก เพราะปรากฏว่า ตลอดเวลา ๙ ปีที่ผ่านมานั้น มอลลี่ได้รับอาหารน้อยเสียกว่าที่คนธรรมดาทั่วไปจะรับประทานใน ๔๘ ชั่วโมงเสียอีก

ตอนบ่ายวันหนึ่ง หมอสแปร์ได้กล่าวกับบรรดาแพทย์ที่มาประชุมปรึกษาถึงคนไข้พิเศษรายนี้ว่า

“ผมคิดว่าทุกท่านคงเห็นพ้องกันว่า คนไข้รายนี้มีอาการแปลกประหลาดยิ่งกว่ารายไหน ตลอดเวลาที่เราทำงานกันมานับสิบ ๆ ปี ไม่เคยพบหรือเคยได้ยินอาการเช่นนี้มาก่อน และยิ่งไปกว่านั้นผมเพิ่งพบว่า หนูมอลลี่เกิดอำนาจประหลาด

อะไรอย่างหนึ่ง ที่นับได้ว่าเหนือธรรมชาติที่เดียว"

"หมายความว่าไงครับ ?" นายแพทย์โรเบิร์ต ออร์มิสตัน ผู้เชี่ยวชาญโรคของระบบประสาทแห่งเมืองบอสตันซัก "ที่คุณหมอว่าอำนาจเหนือธรรมชาตินั่น เป็นยังไง ?"

ดร. สแปร์ยิ้มและมองไปรอบ ๆ "หากว่าคุณหมอออร์มิสตัน และทุกท่านในที่นี้สนใจ ก็ขอให้กรุณาไปพบพร้อมกันที่บ้านของคนไข้ ผมเชื่อว่าจะตอบปัญหาที่ถามเมื่อก็ได้เต็มที่

ตกเย็นวันนั้น หมอสแปร์ก

ไปนั่งอยู่ข้างเตียงของมอลลี่ แฟนเชอร์ ผู้นอนนิ่งอยู่ในเตียงมาเกือบ ๑๐ ปี ข้าง ๆ นั้นก็มีนายแพทย์ โรเบิร์ต ออร์มิสตัน นายแพทย์ริชาร์ด พาร์คเฮิร์สท์ ผู้มีชื่อเสียงยิ่งในวิชาดาราศาสตร์ และนายแพทย์วิลลาร์ด พาร์คเกอร์ ผู้ชำนาญโรคทางระบบประสาทแห่งเมืองนิวยอร์ค

"เด็กคนนี้—" หมอสแปร์เล่าให้เพื่อน ๆ แพทย์ฟัง "สามารถบอกได้ถูกต้องถึงการแต่งกาย สีสันของเสื้อผ้าตลอดจนว่าเขากำลังทำอะไรกันอยู่ ทั้ง ๆ ที่ผู้นั้นอยู่ห่างออก

ไปจากนี่นับร้อย ๆ ไมล์-- --จะเป็นใครก็ได้ทั้งนั้น นอกจากนี้เธอยังสามารถอ่านจดหมายที่ปิดผนึก และหนังสือต่าง ๆ ได้ในระยะห่างขนาดนั้นด้วย"

คำกล่าวนี้ทำให้แพทย์ผู้มีชื่อทั้งสามหันไปมองหน้ากันอย่างสงสัยและประหลาดใจ ดร. พาร์คเฮิรสท์เป็นผู้ขอทดสอบความสามารถของมอลลี่ ตามที่หมอสแปร์กล่าว โดยเขียนข้อความในกระดาษชิ้นหนึ่ง แล้วใส่ซองปิดผนึกถึง ๓ ชั้น มอบให้ ดร. พาร์คเกอร์ เป็นคนเอาไปไว้ในสำนักงานของหมอสแปร์ ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านของมอลลี่ แฟนเชอร์ ไปราว ๓ กิโลเมตร ได้ตกลงกันว่า ต่อเมื่อมอลลี่บอกได้ว่า ในซอง ๓ ชั้นนั้น มีข้อความเขียนไว้ว่าอย่างไร แล้วจึงจะไปที่สำนักงานของหมอสแปร์ เพื่อเปิดซองนั้นออกอ่านดูพร้อมกัน

เมื่อหมอสแปร์ถามมอลลี่ว่า ให้อ่านดูทีหรือว่าหมอพาร์คเฮิร์สท์เขียนไว้ว่ายังไง เด็กสาวจึงตอบแผ่ว ๆ เกือบเป็นเสียงกระซิบว่า

"มีจดหมายอยู่ที่สำนักงานของคุณหมอสแปร์—ซองนั้นใส่ซ้อนกันไว้ถึง ๓ ชั้น—ปิดผนึกไว้ทุกชั้น--มีกระดาษชิ้นเดียวข้างในเขียนไว้ว่า-- *"ลินคอล์นถูกตัวละครเสียจริตยิง—"*

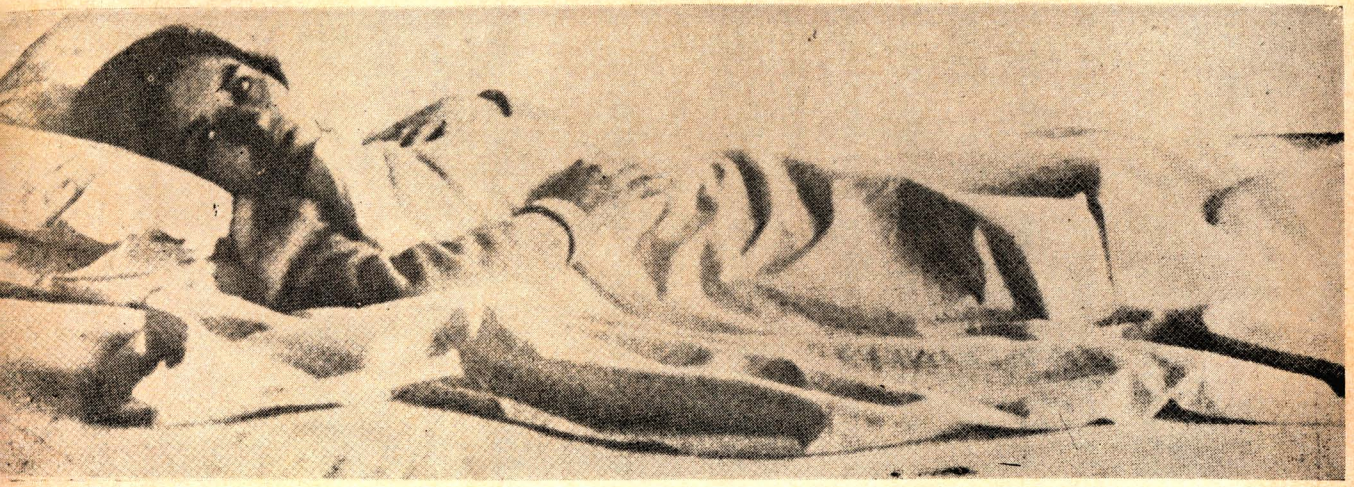

มอลลี่ แฟนเซอร์ มีอำนาจจิตเป็นพิเศษ
หลังจากนอนป่วยอยู่ ๕ ปี

แพทย์ทั้งสี่นายจดข้อความ

ที่มอลลี่บอก แล้วลาเธอออกมานั่งรถตรงไปที่สำนักงานของหมอสแปร์ ราว ๒๐ นาทีต่อมา นั่งอยู่ในสำนักงานพร้อมหน้ากัน และมีพยานเพิ่มขึ้นอีกคนหนึ่ง คือ บีเตอร์ เกรแฮม บ้านอยู่เลขที่ ๒๓ ถนนที่ ๖๐ ตะวันตก นครนิวยอร์ค มาคอยพบหมอสแปร์อยู่ด้วย เมื่อฉีกซองทั้งสามชั้นออก ก็ปรากฏข้อความว่า

"*ลินคอล์นถูกตัวละครเสียจริตยิง*" (Lincoln was shot—by a crazed actor)

ตรงตามที่มอลลี่บอกไว้เมื่อครู่นี้ไม่มีผิด

แพทย์ทั้งสี่ได้ช่วยกันทดสอบ

อีกหลายอย่าง รวมทั้งให้มอลลี่ทายเสื้อผ้าที่น้องชายของบีเตอร์สวม เขาชื่อ "*แฟรงค์ เกรแฮม*" ซึ่งขณะนั้นยังอยู่ที่นิวยอร์ค ต่อมาก็ได้รับจดหมายบรรยายลักษณะเสื้อผ้าที่แฟรงค์สวมอยู่ในวันที่ทดสอบกันนั้น ปรากฏว่ามอลลี่ผู้นอนแบบหายใจระรวยอยู่ในเตียงบอกได้ถูกหมด

เวลาผ่านไปอีก ๕๐ ปี หมอสแปร์แพทย์ประจำ

ครอบครัวของมอลลี่ แฟนเชอร์ และเพื่อนๆแพทย์ที่เคยสนใจในเรื่องราวของเธอ ต่างก็หมดอายุขัยถึงกาลกิริยาไปตามๆ กันหลายปีมาแล้ว แต่มอลลี่ยังอยู่ต่อมาในฐานะคนไข้ รายประหลาดที่สุดของวงการแพทย์สมัยนั้น เธอมีชื่อเสียงคนรู้จักกันมากว่า *"มีอำนาจจิตเหนือมนุษย์"* สามารถบอกสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ไกลนับร้อย ๆ ไมล์ได้ถูกต้อง เธอฟื้นคืนสติขึ้นมาอย่างเต็มที่ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๕ คือ ๔๖ ปี หลังจากที่ล้มลงกับพื้นครัวในบ้านของเธอ—แต่ขาทั้งสองของมอลลี่ใช้การไม่ได้อีกเลย

มอลลี่ แฟนเชอร์ มีชื่อเสียงเพียงไรก็คงพอจะเดาได้จากการที่เธอมีบัตรเชิญไปถึงประธานาธิบดีวิลสัน ผู้มีอำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศขณะนั้น เชิญท่านประธานาธิบดีให้มาร่วมเป็นเกียรติในงานวันเกิดครบรอบ ปีที่ ๗๓ ของเธอ——

แต่มอลลี่ได้รับจดหมายตอบจากประธานะธิบดีว่า ขอขอบคุณที่เชิญ แต่ไม่อาจมาร่วมงานด้วยได้ เนื่องจากมีงานในหน้าที่รัดตัว ทิ้งมาไม่ได้

สิบวันต่อมา คือวันที่ ๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๕๘ มอลลี่ แฟนเชอร์ ก็ถึงแก่กรรม

เราก็ได้เรียนรู้อีกว่า นอกจากฮูร์คอสก็ยังมีคนอื่นอีกที่ได้รับ *"พรสวรรค์ให้มีอำนาจทางจิตพิเศษ"* จากจารลัมลงโดยอุบัติเหตุเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนเขาจะได้ *"ตาทิพย์"* ถึง ๖๗ ปี——และนักวิทยาศาสตร์รวมทั้งแพทย์ผู้ชำนาญในสาขาต่าง ๆ ก็ไม่สามารถจะอธิบายได้ว่า เกิดขึ้นได้อย่างไร

-๑๐-

รายงานอีกฉบับหนึ่ง มาจาก นักบวชในศาสนา คริสต์

ชื่อ ดับลิว. โรว์แลนด์โยนส์ ผู้ได้รับปริญญาเอกในทางปรัชญามาแล้ว (The Reverend W. Rowland Jones Ph.D.) เรื่องราวของท่านผู้นี้ได้ตีพิมพ์ในนิตยสารมีชื่อฉบับหนึ่งในอังกฤษและอเมริกา ซื้อหาได้ทั่วไป

"เรื่องที่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปนี้ เกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๑๓ (พ.ศ. ๒๔๕๖) และถ้าผู้อ่านเกิดความรู้สึกขึ้นว่าความจำของมนุษย์เราไม่น่าจะแม่นยำถูกต้องได้หมด เพราะ

เวลาผ่านมานานเต็มทีแล้ว ข้าพเจ้าก็ขอโอกาสเรียนชี้แจงไว้ในที่นี้ว่า เหตุการณ์ที่ผิดไปจากธรรมดาในชีวิตของเราเป็นเรื่องพิเศษจริงๆ แตกต่างไปจากการดำเนินชีวิตประจำวันของเรานั้น มักจะฝังแน่นอยู่ในความจำอย่างลึกซึ้ง และอาจนึกทบทวนเล่าถึงได้ถูกต้อง ละเอียดลออดีเสียกว่าเหตุการณ์บางอย่างที่เพิ่งเกิดกับเราเมื่อวานนี้เสียอีก

"ในปีที่กล่าวถึงนั้น ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้ไปประจำอยู่ที่โบสถ์เมธอดิสท์ที่เมืองแฮริช ในเขตเอสเซกซ์ประเทศอังกฤษ ที่โบสถ์แห่งนี้เองเป็นที่ที่ข้าพเจ้าเริ่มทำงานอุทิศชีวิตแก่พระศาสนา เขตปฏิบัติงานของเราอยู่ข้างจะกว้างขวางกินลึกเข้าไปหมู่บ้านต่าง ๆ ตลอดรัศมี ๕ ไมล์

"ระหว่างสัปดาห์แรก ๆ ที่มาถึง ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งจากเจ้าคณะ พร้อมด้วยบัญชีรายชื่อชาวบ้านที่นับถือนิกายเมธอดิสท์ในละแวกนี้ หน้าที่ของข้าพเจ้าก็คือไปเยี่ยมเยียนตามหมู่บ้านในวันอังคารและวันพุธ ไปให้ครบทุกบ้านตามที่มีชื่อปรากฏในบัญชี และเชิญชวนให้มาร่วมพิธีทางศาสนาในเวลาเย็น ซึ่งเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าจะประกอบพิธีนั้น ๆ เจ้าคณะท่านไม่ได้บอกเลยว่า นิสัยใจคอหรือความเป็นไป

ของชาวบ้านแถบนี้จะเป็นอย่างไร ปล่อยให้เป็นเรื่องของข้าพเจ้าจะศึกษาเอาเอง

"ครั้นถึงวันอังคาร ข้าพเจ้าก็ไปที่หมู่บ้านลิทเทิลโอค-เลย์ในตอนบ่าย กว่าจะไปถึงหมู่บ้าน เวลาก็เลย ๑๕ นาฬิกาไปแล้ว จึงเริ่มออกเยี่ยมตามบ้านต่าง ๆ เป็นลำดับไป ข้าพเจ้าต้องเสียเวลามากอยู่ เพราะส่วนใหญ่เป็นชาวนาปลูกบ้านอยู่ห่าง ๆ กัน กว่าจะไปถึงบ้านสุดท้ายของชายชื่อ มิสเตอร์ โคลเธียร์ ตะวันก็ลับทิวไม้พอดี นาฬิกาบอกเวลาใกล้ย่ำค่ำ

"เจ้าของบ้านไม่ได้ออกมาพบข้าพเจ้าด้วยตนเอง แต่ให้คนใช้มาเชิญเข้าไปนั่งพักในห้องรับแขก ที่ตกแต่งไว้แบบเก่า กลางห้องมีโต๊ะใหญ่ตัวหนึ่งคลุมด้วยผ้ากำมะหยี่ และมีตะเกียงน้ำมันโป๊ะรูปกลมขนาดใหญ่ตั้งไว้บนโต๊ะด้วย เมื่อคนใช้มาเชิญข้าพเจ้าเข้าไปนั่งในห้องนั้นแล้ว เขาก็จุดตะ-เกียงขึ้น

"ข้าพเจ้านั่งคอยอยู่ ตาก็จับอยู่ที่ตะเกียงกลางห้อง เห็นได้ว่าเป็นแบบธรรมดา ที่มีฐานเป็นแก้วรูปแปดเหลี่ยมสำหรับเติมน้ำมัน ตัวโป๊ะเป็นแก้วกลมสีแดงขนาดค่อนข้างใหญ่ เมื่อจุดขึ้นแล้ว ก็ให้แสงสว่างพอสมควร สาวใช้จุด

ตะเกียงแล้ว ก็บอกข้าพเจ้าว่า

“โปรดคอยอีกสักครู่นะคะ คุณโคลเธียร์จะออกมาพบท่านค่ะ”

แล้วเธอก็ปล่อยข้าพเจ้าไว้แต่ผู้เดียวในห้องนั้น สิ่งที่ดึงดูดสายตามากกว่าเพื่อน ก็คือ ตะเกียงกลางห้องนั่นเอง ข้าพเจ้าอดมองดูมันไม่ได้ แต่แล้วข้าพเจ้าก็ได้เห็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ที่สุด

“ที่โป๊ะตะเกียงนั่นเอง ค่อย ๆ ปรากฏเป็นภาพขึ้นอย่างชัดเจน เห็นได้ว่าเป็นภาพห้องนอน มีเตียงนอนแบบเก่า ชนิดที่มีเสาปุ่มทองเหลืองอยู่ ๔ ต้น หญิงผู้หนึ่งนอนนิ่งอยู่ในเตียง ภาพนั้นชัดเจนจนข้าพเจ้าสามารถเห็นหน้าตาหญิงผู้นั้นได้ถนัด ข้าพเจ้ารู้ได้ว่าเธอกำลังไม่สบาย

“ขณะที่จ้องมองอยู่ด้วยความพิศวงนั่นเอง ก็ปรากฏภาพของชายคนหนึ่งก้าวเข้าไปที่เตียง ยกผ้าคลุมเตียงขึ้นแล้วก็ปิดหน้าหญิงผู้ป่วยนั้นไว้ — —

“ข้าพเจ้านั่งตะลึง ตาจ้องอยู่แต่ที่โป๊ะของตะเกียงกลางห้องรับแขก — ภาพที่เห็นปรากฏอยู่ราวนาทีหนึ่งเห็นจะได้แล้วก็ค่อยจางหายไป

"ข้าพเจ้าจำได้ว่า นึกสงสัยเหลือเกินว่าที่โป๊ะแก้วสีแดงขุ่น ๆ ใบนั้น มีลวดลายหรือภาพใด ๆ วาดติดไว้ก่อนหรือเปล่า พอภาพหายไปแล้วจึงลุกขึ้นไปมองดูใกล้ ๆ — แต่ก็ปรากฏว่าโป๊ะตะเกียงใบนั้น เป็นแก้วเกลี้ยงไม่มีลวดลายหรือภาพเขียนใด ๆ ติดอยู่เลย

"ข้าพเจ้าจึงกลับมานั่งที่เดิมด้วยความฉงนอยู่ไม่วาย ขณะที่นั่งลงนั่นเองประตูห้องก็เปิดออก ชายคนหนึ่งก้าวเข้ามา — —

"นายโคลเธียร์ ที่มีชื่อปรากฏในบัญชีที่เจ้าคณะมอบให้ข้าพเจ้านี้ ข้าพเจ้าไม่เคยรู้จักหรือเห็นหน้าค่าตามาก่อน แต่พอชายผู้นั้นก้าวเข้ามา ข้าพเจ้าก็ทราบได้ทันทีว่า นี่แหละคือนายโคลเธียร์ ผู้เป็นเจ้าของบ้าน

"เขาเป็นคนเดียวกับชายที่ข้าพเจ้าเห็นในภาพที่โป๊ะตะเกียงนั่นด้วย

"'ผมขอโทษนะครับ ที่ปล่อยให้ท่านต้องคอยอยู่นาน' เขาบอก แต่ไม่ได้ให้เหตุผลต่อไปว่า เขามีธุระหรือทำอะไรอยู่ เขามานั่งใกล้ ๆ แล้วเขาก็พูดกันถึงงาน และพิธีทางศาสนา เขาเล่าให้ฟังถึงความเป็นไปในหมู่บ้านนี้ สังเกต

ดูเขาก็มีกิริยาเป็นปกติดี

"ข้าพเจ้าเองกลับเป็นฝ่ายที่รู้สึกไม่ปกติ อดชำเลืองไปที่โป๊ะตะเกียงบนโต๊ะกลางห้องไม่ได้ว่า ภาพที่เห็นเมื่อครู่จะยังอยู่หรือไม่— —แต่ก็ไม่เห็นอะไรเกิดขึ้นอีก

"เราคุยกันอยู่สัก ๑๐—๑๕ นาที สาวใช้ก็เปิดประตูเข้ามาด้วยใบหน้าซีดเผือด และขอเชิญนายโคลเธียร์ผู้เป็นนายของเธอออกไปข้างนอก— — เขากล่าวคำขออภัยข้าพเจ้าแล้วเดินออกจากห้องไป

"ข้าพเจ้านั่งคอยอยู่ในห้องรับแขก แม้ว่าอากาศตอนนั้นจะย่างเข้าหน้าหนาว เพราะเป็นปลายฤดูใบไม้ร่วงอุณหภูมิลดลงไม่น้อยแล้ว แต่ข้าพเจ้าก็รู้สึกมีเหงื่อซึมออกมาเกือบเต็มใบหน้า—ข้าพเจ้ารู้ดีว่า เกิดอะไรขึ้น——ข้าพเจ้าเห็นหมดแล้วจากโป๊ะตะเกียงนั่น—

"ข้าพเจ้าจึงไม่รู้สึกประหลาดใจอะไรนัก เมื่อสาวใช้กลับเข้ามาในห้องบอกว่า คุณนายผู้เป็นภรรยานายโคลเธียร์ได้บ่วยมาหลายเวลาแล้ว—ได้สิ้นใจเสียแล้วเมื่อครู่นี้ และนายผู้ชายขอเชิญข้าพเจ้าขึ้นไปที่ห้องนอนชั้นบน

"พอย่างเข้าไปในห้อง ข้าพเจ้าก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นห้องที่เห็นในภาพที่ปรากฏอยู่กับโป๊ะตะเกียงนั่นเอง เตียงนอนมีเสา ๔ เสา หญิงผู้นั้นนอนอยู่ในเตียง และขณะที่ได้ยินข้าพเจ้าเข้าไปในห้อง นายโคลเธียร์ผู้ยืนอยู่ข้างเตียง ก็ยกผ้าคลุมขึ้นปิดหน้าภรรยาผู้เพิ่งจากไป

"ท่าทางเขาดูเคร่งขรึมสีหน้าไม่ปรากฏอารมณ์ใด ๆ เขาพูดสั้น ๆ เพียงว่า เขาจะไปในพิธีทางศาสนา ตามที่ข้าพเจ้ามาบอก และขอให้เรียนท่านเจ้าคณะด้วยว่า เขาจะจัดพิธีฝังศพในเร็ว ๆ นี้——

"'ผมอยากจะฝังศพนี่ให้พ้นสายตาไปเสียเร็ว ๆ'

"ถ้อยคำของเขาดูน่าขนพองสยองเกล้า เฉพาะอย่างยิ่งแก่ข้าพเจ้า ที่ได้เห็นความโหดร้ายของเขาแสดงออกมาอย่างชัดแจ้งเช่นนั้น—แต่ที่จริงแล้วก็เป็นเพียงถ้อยคำธรรมดาคล้ายกับที่มีอยู่ในคัมภีร์ไบเบิล ซึ่งบุคคลที่ถือมั่นในศาสนามักอ้างเอามากล่าวกันเสมอ

"ข้าพเจ้าไม่ได้เอ่ยถึงภาพ ที่เห็นบนโป๊ะตะเกียง แก่เขาเลย——

"บางท่านอาจค้านว่าการ

ที่นั่งจ้องโป๊ะตะเกียงสีแดงขุ่นเงียบ ๆ อยู่คนเดียวอย่างนั้น ข้าพเจ้าอาจตกอยู่ในสภาพที่คล้ายกับสะกดจิตตัวเอง — แต่หากเป็นเช่นนั้นจริง ๆ การสะกดจิตตัวเองง่าย ๆ เช่นนั้น ก็น่าจะช่วยให้เราเห็นเหตุการณ์ในอนาคตได้อีก แต่ข้าพเจ้าไม่สามารถทำได้เช่นนั้นในเวลาต่อมาอีกเลย

"บางคนอาจชี้แจงว่าคนกำลังใกล้จะตายนั้น คงจะมีอำนาจพิเศษอะไรสักอย่างที่จะ "*ฉายเงา*" ตัวเองออกไปให้ปรากฏแก่สายตาคนอื่นได้ เรื่องเช่นนี้ข้าพเจ้าเองก็เคยได้ยินมาบ้าง แต่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างพี่น้อง ลูก เมียหรือญาติมิตรที่สนิทเท่านั้น สำหรับรายที่ข้าพเจ้าเล่ามานี้ นางโคลเธียร์ไม่ได้เกี่ยวข้อง ไม่เคยรู้จักหรือแม้แต่ได้ยินชื่อหรือเห็นหน้าข้าพเจ้ามาก่อนเลยด้วยซ้ำ ถึงกระนั้น ข้าพเจ้าก็ยังเห็นภาพของนางแจ่มชัด พอเข้าไปเห็นหน้าศพก็รู้แน่ทันทีว่าภาพที่เห็น คือนางโคลเธียร์——"

ตามที่เล่าต่อ ๆ กันมาแต่

โบราณ คนสมัยนั้นมีวิธีคล้ายๆกันกับการที่นักบวชโรว์แลนด์

โยนส์ เล่าถึงการได้เห็นภาพที่โป๊ะตะเกียงเหมือนกัน ผิดกันเพียงแต่ว่าสมัยโน้นใช้เพ่งสิ่งของที่ผิวขึ้นเป็นมัน หรือเพ่งขวดเหล้าอุ่น หรือภาชนะใส่น้ำ

อีกวิธีหนึ่งที่น่ารังเกียจอยู่มาก แต่ก็ใช้กันอยู่ไม่น้อย ก็คือการเพ่งเครื่องในของสัตว์ที่เพิ่งถูกฆ่าใหม่ ๆ ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์เป็นพิเศษ วิธีนี้เองต่อมาได้เกี่ยวข้องกับการบูชายัญด้วยชีวิตของมนุษย์ และยอมรับกันว่าพ่อมดหมอผีในประเทศอังกฤษ สมัยโบราณ ได้ประกอบพิธีเช่นนี้บ่อย ๆ

หลักฐานก็มียืนยันว่า เมื่อคริสต์ศักราช ๑๔๐๐ หรือราว ๕๖๐ กว่าปีมาแล้ว ได้มีการจับ *"พ่อมด"* มาชำระกันในอังกฤษ พ่อมดนั่นก็รับสารภาพว่าได้ ใช้ตับไตไส้พุงของเด็กชายคนหนึ่งจริง เพื่อทำนายเรื่องราวในอนาคต และประกอบพิธีตามลัทธิของตน (Sabbath)

ในกรุงโรม สมัยโบราณ

เมื่อ ค.ศ. ๒๓๖ ก็มี *"พระ"* รูปหนึ่ง ชื่อ ฮิปโป ไลตุส ได้ปฏิรูปวิธี *"เพ่งกสิณ"* เสียอย่างเลิศลอย จนนับได้ว่าเป็น

ประณีตศิลปอย่างหนึ่ง

พระโรมันสมองใสผู้นั้นได้ตกแต่งห้องสำหรับ "*พิธีเพ่งกสิณ*" ไว้โดยเฉพาะผนังห้องทาสีน้ำเงินตลอดหมด และที่กลางห้องมีอ่างหินขนาดใหญ่ มีน้ำใสสะอาดบรรจุอยู่เต็มตลอดเวลา

แต่ที่คนอื่น ๆ หรือ "*ลูกค้า*" ของฮิบโป ไลตุส ไม่รู้ก็คือ ก้นอ่างกลางห้องนั้นเป็นแก้วใส— —และใต้ห้องสีน้ำเงินลงไปก็เป็นอีกห้องหนึ่ง จัดให้หญิงสาวสะสวยเดินผ่านไปมาหรือร่ายรำ ทำท่าอย่างไรก็แล้วแต่คำสั่งของฮิบโป ไลตุส

ปรากฏว่า บรรดาลูกค้าของนักบวชบัญญาแหลมคมนี่พากันติดใจใน "เหตุการณ์ที่จะเกิดแก่ตนในภายหน้า" ตามที่เห็นได้ในเวลาเพ่งกสิณ จ้องอ่างน้ำใบใหญ่นั้นนักหนา ชักชวนกันมาขอ "*เพ่ง*" แทบไม่เว้นแต่ละวัน ทำให้ฮิบโป ไลตุส มีรายได้พอกพูนขึ้นรวดเร็ว จนเป็นมหาเศรษฐีคนหนึ่งในกรุงโรม

แต่ภาพที่ปรากฏบนโป๊ะตะเกียง ที่นักบวชโยนส์เห็นดังเล่ามาข้างต้นนั้น ไม่มีอุบายพลิกแพลงแอบแฝงอยู่แน่

เรื่องทำนองเดียวกันนี้อีก

เรื่องหนึ่ง ปรากฏรายงานเป็นหลักฐานอยู่ในวารสารของสมาคมค้นคว้าทางจิตของอเมริกัน ฉบับประจำเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๒๕—หน้า ๒๔๘ (Journal of the American Society for Psychical Research May 1925 P. 248)

เรื่องมีอยู่ว่าที่เมืองเพรสคอตต์ มลรัฐอาริโซนา ในสหรัฐอเมริกานั้นมีเด็กหญิงคนหนึ่ง อายุเพียง ๙ ขวบ อยู่มาวันหนึ่งเธอวิ่งไปบอกมารดาว่า เห็นภาพแปลก ๆ อยู่ที่หัวรองเท้าของเธอที่ขัดไว้จนเป็นมัน ทีแรกมารดาก็ไม่สนใจอะไร แต่นับวันดูแกเห็นเรื่องราวประหลาดยิ่งขึ้นทุกที

หนูน้อยคนนั้น ชื่อ อิสเบล ไซรา (**Isabel Cyra**)

ภาพเหตุการณ์ที่หนูน้อยเล่าให้แม่ฟัง ส่วนมากก็เป็นเรื่องไม่สลักสำคัญอะไร เป็นต้นว่าเธอเห็นชาวบ้านไปปิคนิค หรือชวนกันไปเที่ยวเป็นกลุ่ม ๆ ซึ่งก็เป็นเหตุการณ์ปกติในหมู่บ้านเสมอ ๆ หลังจากหนูน้อยอิสเบลเล่าให้คุณแม่ฟังไม่กี่วัน ก็มีคนไปปิคนิคกันอย่างที่เห็นบนหัวรองเท้าจริง ๆ

ต่อมาวันหนึ่ง หนูน้อยเล่าถึงเรื่องที่ทำให้มารดาของ

เธอต้องตกใจอย่างมาก อิสเบลเล่าว่าเห็นคนถูกฆ่าอยู่เยื้องคนละฟากถนนหน้าบ้านของเธอนี่เอง

ตอนนั้นมีเพื่อนบ้านข้างเคียงมาคุยอยู่ด้วย เพื่อนบ้านคนนี้ได้ซักหนูน้อย และสนใจถึงกับจดเรื่องราวไว้อย่างละเอียด

"อิสเบล หนูเล่าให้น้าฟังได้ไหมว่า หนูเห็นอะไรบ้าง ?"

"หนูนั่งเล่นอยู่ในห้องค่ะ ห้องนี้แหละ พอก้มลงก็เห็นรูปอะไรไหว ๆ อยู่ที่หัวรองเท้าของหนู--หนูเห็นผู้ชาย ๒ คนกำลังสู้กันค่ะ คนหนึ่งสู้ไม่ได้ล้มลง แล้วก็กลับลุกขึ้นวิ่งหนีไปทางห้วยโน่น (ถัดหน้าบ้านอิสเบลไปไม่ไกลนักมีลำห้วยชื่อแกรนิทครีค) อีกคนหนึ่งวิ่งไล่ไปแล้วก็ยิงคนที่หนี หนูว่าเขายิง ๒ นัดค่ะ แต่หนูไม่แน่ใจ เพราะมันค่ำแล้ว"

มารดาของหนูอิสเบลถามขึ้นว่า "เขายิงกันตรงไหนนะลูก ?"

"ถัดไปโน่นแน่ะค่ะใกล้โรงรถนั่นแหละ--"

หญิงเพื่อนบ้านซักเธอต่อไป "หนูบอกว่าคนวิ่งไล่เป็นคนยิงคนที่วิ่งไปข้างหน้าใช่ไหม ? หนูรู้ได้ยังไงว่าเขา

ยิงกัน ? หนูเห็นปืนหรือว่าได้ยินเสียงปืนลั่นด้วย ?"

"เห็นเขายิงค่ะ"

"หนูเห็นแสงไฟแลบหรือเปล่า ?"

"เห็นค่ะ"

"หนูเห็นคนที่ยิง ดึงปืนออกมาจากกระเป๋าของเขาด้วยรึ ?"

"ไม่หรอกค่ะ มันมืดเกินไป"

"หนูรู้ได้ยังไงว่ามันเป็นเวลากลางคืน ?"

"เพราะว่ามีพระจันทร์ขึ้นด้วยนี่คะ เห็นแสงจันทร์ด้วยค่ะ"

"เอาละ —— แล้วหนูเห็นอะไรต่อไปอีกบ้าง ?"

"หลังจากที่เกิดยิงกันแล้ว หนูเห็นบ้านกำลังไหม้ไฟด้วย ——"

หญิงเพื่อนบ้านมองหน้ามารดาหนูน้อย แล้วหันไปซักอีกว่า

"ว่าไงน่ะ ? หนูว่าเห็นบ้านกำลังไหม้ด้วยรึ ?"

"ค่ะ"

"หนูทำไมรู้ล่ะว่า ที่กำลังไหม้ไฟน่ะ มันเป็นบ้าน?

ในรูปที่หนูเห็นนั้นมีแสงสว่างมากพอ จนหนูเห็นรูปร่างของบ้านด้วยรึ ?"

"ไม่ใช่ค่ะ แสงไม่สว่างนักหรอก แต่หนูเห็นได้ชัดว่ามันเป็นบ้าน แล้วมีเปลวไฟพลุ่งออกมาจากบ้านด้วย"

นอกจากมารดาของเธอเอง

แล้ว อิสเบลยังบอกเรื่องที่เธอเห็นภาพจากหัวรองเท้าให้น้องสาวอายุ ๕ ขวบฟัง แล้วยังเล่าให้เด็ก ๆ เพื่อนบ้านใกล้เคียงกันฟังด้วยอีกหลายคน คนหนึ่งเป็นเด็กอายุ ๘ ปี ชื่อโดนัลด์ คเนาสส์ (Donald Knauss) หลังจากฟังเรื่องนี้จากอิสเบลแล้ว เด็กชายโดนัลด์กลัวความมืดไม่กล้าอยู่คนเดียวในที่มืดอีก สมัยนั้นเพรสคอตต์เป็นเมืองไม่ใหญ่นัก ข่าวที่อิสเบล "*เห็นรูปจากหัวรองเท้า*" จึงกระจายไปรวดเร็ว

วันที่อิสเบลเล่าเรื่องนี้ให้แม่ของเธอเองฟังเป็นครั้งแรก เป็นวันที่ ๑๗ หรือ ๑๘ มกราคม พอต่อมาถึงวันอาทิตย์ที่ ๒๐ มกราคมนั่นเอง ก็เกิดเรื่องร้ายขึ้นจริง ๆ เมื่อเวลา ๔.๓๐ น.

แม้ว่าไม่มีพยานเห็นเหตุ-การณ์ใกล้ชิด แต่ชาวบ้านหลายคนในแถบถนนมอนเตซูมาและถนนออบรีย์ต่างต้องตกใจตื่นขึ้น ด้วยได้ยินเสียงปืนดังสนั่นหลายนัด บางคนบอกว่าได้ยินเสียง ๒ นัด บางคนว่าที่แรกลั่นโป้งขึ้นนัดเดียวก่อน แล้วสักครู่ก็ดังตามมาอีก ๒ นัดซ้อน ๆ กัน

พอชาวบ้านรีบออกมาดูตรงที่ที่ได้ยินเสียงปืน ก็พบร่างของกรรมกรชาวเม็กซิกัน ชื่อ จัสติโน เตน่า อายุ ๒๒ ปี มีผมสีน้ำตาลปนแดง นอนจมกองเลือดอยู่ตรงสี่แยกของถนนออบรีย์ และมอนเตซูมาตัดกัน ห่างจากโรงรถของบ้านอิสเบลไซร่าเพียง ๑๐๐ ฟุต หนุ่มเม็กซิกันผู้ตายทำงานอยู่ที่ค่ายทหารม้าของสหรัฐอเมริกาที่เมืองเพรสคอตต์

จากการชันสูตรพลิกศพตามระเบียบ เจ้าหน้าที่ก็พบว่าผู้ตายถูกยิง ๒ นัดในระยะใกล้ นอกจากแผล ๒ แห่งแล้ว ใบหน้าของศพมีรอยไหม้จากดินปืนทั้งสองด้าน รอยกระสุนนัดที่สามแล่นผ่านคอปกเสื้อของเขาไป สันนิษฐานว่าคงยิงนัดนี้หลังจากที่เขาล้มลงแล้ว

ตอนแรกที่สอบสวนคดีฆาตกรรมนี้ ก็คาดกันว่า

กรรมกรชาวเม็กซิกันอีกคนหนึ่งคงเป็นผู้กระทำผิด? เพราะเจ้าหน้าที่ พบรอยเปื้อน โลหิตเป็น คราบอยู่ ที่สะพาน เล็ก ๆ สำหรับทางเท้าข้ามห้วยแกรนิทครีค ตอนตัดผ่านถนนออบรีย์ ซึ่งเป็นทางมุ่งไปสู่หมู่บ้านที่ชาวเม็กซิกันอาศัยอยู่

อย่างไรก็ดี ทางการสอบสวนปรากฏว่า มีผู้ได้ยินเสียงทะเลาะกันเป็นภาษาอังกฤษ อยู่ในบ้านหลังหนึ่งไม่ห่างจากที่พบศพ ต่อจากนั้นก็มีเสียงปืนดังขึ้นกลางความเงียบสงัด เมื่อตอนตี ๔ ครึ่ง จึงน่าจะเป็นไปได้ว่า ผู้ตายพยายามวิ่งหนีคู่วิวาท

เมื่อสืบสวนต่อไป ก็ได้ความ

เพิ่มเติมอีกว่า จัสติโน เตน่า ผู้ตายไปติดพันหญิงสาวชาวเม็กซิกันคนหนึ่ง ซึ่งอยู่ในพวกนักเลงหัวไม้ประจำเมืองเพรสคอตต์ ก็เลยสันนิษฐานไว้อีกทางหนึ่งว่า ต้นเหตุการฆาตกรรมคราวนี้ อาจเกิดมาจากความอาฆาตหึงหวงก็เป็นได้ แต่ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจ ไม่สามารถจะจับคนร้ายรายนี้ได้ เพราะไม่มีหลักฐานแน่ชัดแต่อย่างไร

เป็นอันว่า เหตุการณ์ที่หนูน้อยอิสเบลเห็นจากหัวรองเท้าของเธอ ก็ปรากฏเป็นความจริงขึ้นแล้ว ตรงกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงในเวลาต่อมาทุกอย่าง ผิดกันอยู่เพียงนิดเดียวที่ว่าในเวลาเกิดยิงกันถึงตายนั้น ไม่มีดวงจันทร์ส่องแสงอยู่บนท้องฟ้าดังหนูอิสเบลเล่าไว้เลย

อนึ่ง, ในทันทีหลังจากเกิดยิงกันขึ้นนั้น บ้านหลังหนึ่งในละแวกใกล้เคียงก็เกิดเพลิงไหม้ เหมือนอย่างที่อิสเบล *"เห็น"* ล่วงหน้าไว้ ๓ วันก่อนไม่มีผิด ไฟที่ไหม้บ้านนั้นส่งแสงสว่างจ้า มีเปลวเพลิงพลุ่งออกทางหน้าต่างอยู่ ๒—๓ นาที กว่าชาวบ้านจะเอะอะช่วยกันดับลงได้

เมื่อเกิดเหตุตรงกับที่เด็กหญิง

อิสเบลเล่าว่าเห็นมาก่อนเช่นนี้ ชาวบ้านก็สนใจสอบถามกันเป็นการใหญ่ ปรากฏว่าก่อนเกิดเหตุยิงกันขึ้นนั้นมารดาของอิสเบล ไซร่า เล่าเรื่องที่ได้ฟังจากลูกสาวให้นาง ซี.พี. ฮิคส์ รับทราบ นางฮิคส์ก็ไปเล่าต่อให้นางรอสส์ กับนางฮอปป์ ฟังในวันเดียวกันนั่นเอง นอกจากนี้ครอบครัวนายคเนาส์ก็

ว่าได้ยินเรื่องนี้จากปากลูกชาย—คือ เด็กชายโดนัลด์ คเนาส์ ซึ่งต่อมากลายเป็นคนกลัวความมืดไป และระหว่างที่อิสเบลเล่าเรื่องที่ เธอเห็นภาพ แปลกประหลาด จาก หัวรอง เท้า ให้เพื่อน ๆ ฟัง นายอาร์เธอร์ คัพพ์ ก็บังเอิญได้ยินเข้าด้วย เขาจึงเล่าในภายหลังว่า เขารู้เรื่องนี้ก่อนเกิดคดียิงกันราว ๒—๓ วัน พอหนุ่มจัสติโนถูกยิงตายตรงกับที่อิสเบลเล่าไว้ เขาก็อัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง

เพื่อเป็นหลักฐานสำหรับผู้ที่ยังไม่แน่ใจเรื่องนี้ ก็ขอแจ้งให้ทราบเสียด้วยว่า คดีฆาตกรรม และเกิดเหตุเพลิงไหม้ดังกล่าวไว้นั้น มีปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์ที่พิมพ์ขายอยู่ในเมืองเพรสคอตต์ มลรัฐอาริโซนา คือหนังสือพิมพ์ *"เจอร์นัล-ไมเนอร์"* ฉบับประจำวันที่ ๒๑ มกราคม ค.ศ. ๑๙๒๔ และยังเป็นข่าวอยู่ในหนังสือพิมพ์ *"อีฟนิ่ง—คูเรียร์"* แห่งเมืองเพรสคอตต์ด้วย

หลักฐานเกี่ยวกับ "ตาทิพย์"

ของแม่หนูน้อยอิสเบลนี้ ผู้ที่รวบรวมไว้คือวิลเลียมครอคเกอร์ (William Crocker) ผู้สนใจในการค้นคว้าทางจิตคนหนึ่งของ

เพรสคอตต์เขาเขียนรายงานเหตุการณ์ครั้งนั้น เสนอไว้ในหนังสือชื่อ "Scientific American" ซึ่งเป็นนิตยสารวิทยาศาสตร์เสนอเรื่องราว การก้าวหน้าทาง วิทยาการแขนงต่าง ๆ เป็นประจำทุกเดือนมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๒๒ ตลอดมาจนทุกวันนี้

นิตยสารเล่มนั้น ก็ได้ส่งเรื่องราวต่อไปให้ ดร. วอลเตอร์ แฟรงกลิน ปรินส์ แห่งสมาคมค้นคว้าทางจิตอเมริกัน ซึ่งเป็นสถาบันที่สนใจศึกษา และสอบสวนเรื่องราวทำนองนี้โดยเฉพาะ

หลังจากที่นายครอ็คเกอร์ ร่วมกับ ดร. ปรินส์ ในการศึกษาเหตุการณ์เกี่ยวกับเด็กหญิงอิสเบล ไซร่า อย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว ก็ได้จัดการบันทึกปากคำผู้ที่ได้ยินคำเล่าของหนูน้อยก่อนเกิดคดีขึ้นไว้ทุกคน พร้อมทั้งให้ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน ต่อมานายวิลเลี่ยม ครอ็คเกอร์ ก็ได้เขียนรายงานอย่างละเอียดเสนอต่อคณะกรรมการของสมาคมค้นคว้าทางจิต โดยให้ชื่อรายงานของเขาฉบับนั้นว่า "A Vision and its Subsequent-fulfillment"

รายงานเรื่องนี้ได้ปรากฏอยู่ในวารสารของสมาคมค้น-

ควัาทางจิตอเมริกัน ฉบับประจำเดือน พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๒๕ เป็นการยืนยันคำบอกเล่าของหนูอิสเบลอายุ ๙ ขวบ ผู้เห็นเหตุการณ์ก่อนเกิดขึ้นจริง ๆ ราว ๖๐—๘๐ ชั่วโมง ทั้งการฆาตกรรมและเพลิงไหม้

เมื่อพิจารณาดูเรื่องนี้แล้ว ก็พอจะอธิบายได้ว่า เด็กหญิงอิสเบล ไซร่าใช้หัวรองเท้าสีดำขัดมันของเธอเป็น "*ลูกแก้ว*" สำหรับดูเหตุการณ์ภายหน้า โดยที่ผิวพื้นสีดำเป็นมันนั้น ทำหน้าที่เป็นจอฉายภาพ อันเกิดจากอำนาจ ทางจิตให้เห็นได้

หนูอิสเบล ไม่ทราบเลยว่า เธอได้ใช้วิธีทำนองเดียวกับ ดร. ดี. (Dr Dee) ผู้มีชื่อเสียงของอังกฤษในทางไสยศาสตร์และอำนาจลึกลับต่าง ๆ ผู้ชอบใช้ผิววัตถุสีดำขัดจนเป็นมันแทนลูกแก้วในการแสดงอำนาจทิพยจักษุ ดร. ดี. ผู้นี้มีท่าทำนายเหตุการณ์ภายหน้าได้แม่นยำมาก จนกระทั่งพระนางเจ้าเอลิซาเบธที่หนึ่ง พระราชินีแห่งอังกฤษสมัยนั้นต้องเรียกตัวไปถวายคำพยากรณ์บ่อย ๆ

เด็กที่มีอำนาจทางจิตเป็นพิเศษกว่าใคร ๆ อย่างเด็กหญิงอิสเบลที่เล่ามาข้างต้นนั้น จะหาใครอธิบายให้เข้าใจกัน

ได้แจ่มแจ้งว่า เพราะอะไร ? หรือระบบประสาทของเด็กเช่นนี้ มีอะไรแปลกพิสดารกว่าคนอื่น ๆ อย่างไร ? ก็ยากที่จะหาคำตอบให้เป็นที่พอใจกันได้ ส่วนมากก็ต้องยอมรับว่า แกเกิดมาพร้อมด้วย "*พรสวรรค์เป็นพิเศษ*" ที่คนอื่นไม่มี หรือมิฉะนั้นก็ไม่เชื่อกันเสียเลย

ตัวอย่างอีกรายหนึ่งทำนอง

เดียวกันนี้ ได้แก่เด็กหญิงเล็ก ๆ อายุเพียง ๗ ขวบ ชื่อมาร์ธา ต่อไปนี้ ขอให้ฟังพี่สาวของแกคือนางพอล จอห์นสันแห่งเมืองบรันสวิค มลรัฐยอร์เยีย เล่าด้วยถ้อยคำของนางเอง——

น้องสาวคนเล็กของดิฉัน ชื่อมาร์ธา เป็นคนที่แปลกกว่าใคร ๆ ในครอบครัวของเรา แกมีอะไรผิดพี่ผิดน้องอยู่ไม่น้อย เราเริ่มสังเกตได้ตั้งแกอายุเพิ่งได้ ๗ ขวบเท่านั้นเอง

เวลานั้นครอบครัวของเราอยู่ที่เมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในมลรัฐโอคลาโฮมาและที่อีกเมืองหนึ่ง ห่างออกไปราว ๑๐๐ ไมล์ ป้าเจนี่ ผู้เป็นพี่สาวคนใหญ่ของพ่อ มีบ้านอยู่ที่นั่น

อยู่มาวันหนึ่งมาร์ธาเที่ยว ได้กวนใจใคร ต่อใครทั่วทั้งบ้าน โดยถามแต่เรื่องป้าเจนี่ไม่หยุดปาก เป็นต้นว่า—ทำไม

แอนเดอรสัน
ถูก จำ คุก
๑๖ ปี โดย
ไม่มีความผิด

เด็กหญิง
มาร์ธา
อายุ ๗ ขวบ
ผู้รู้เหตุการณ์
ล่วงหน้า

ป้าเจนี่ไม่มาเที่ยวบ้านเรามั่งล่ะ ?

ทำไมเราไม่ไปเยี่ยมป้าเจนี่ ที่บ้านแกโน่นเล่า ?

ป้าเจนี่แกมีลูกบ้างไหมนะ ? บ้านแกมีเด็กแยะไหม ?

มาร์ธาจะขอไปหาป้าเจนี่มั่งจะได้ไหม ? ขอไปค้างกับป้าเจนี่สัก ๒—๓ วันด้วยนะ.....

คำถามทำนองนี้ได้ยินกันทุกวัน ไม่มีเว้นเป็นเวลา ๔ วันติดต่อกัน และถามทุกคนไม่เว้นตัว ตั้งแต่พ่อแม่ตลอดจนพี่ ๆ ทุกคนเป็นต้องโดนแม่มาร์ธาตั้งปัญหาซักแล้วซักอีกจนระอากันหมดทั้งบ้าน แล้วในวันที่ ๔ นั่นเอง คำถามทั้งหลายจากปากมาร์ธาก็หยุดลงฉับพลัน แบบเดียวกับที่อยู่ ๆ แกก็ตั้งปัญหาถามเสียจนตอบแทบไม่ทัน

พอรุ่งขึ้นวันที่ ๕ พ่อก็ได้รับจดหมายแจ้งว่า ป้าเจนี่ป่วยหนัก...

อาการของแกหนักมาก คาดว่าคงจะอยู่ต่อไปอีกได้ไม่กี่วัน— —

พ่อและแม่รีบแต่งตัวร้องสั่งพี่ ๆ คนโตให้ดูแลไร่นาแทน แล้วก็รีบนั่งรถม้าไปหาป้าเจนี่ ไปทันได้นั่งดูใจแกอยู่เพียงไม่กี่ชั่วโมง—ป้าเจนี่ก็สิ้นลม

หลังจากจัดการฝังศพป้าเจนี่

แล้ว พ่อและแม่ก็กลับมาบ้าน มาถึงก็เรียกแม่มาร์ธามาซักไซ้ไล่เลียงว่า เพราะอะไรแกจึงได้พร่ำพูดถึงแต่ป้าเจนี่ขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผล ?

แต่มาร์ธา เวลานั้นอายุเพียง ๗ ขวบ แกก็ตอบได้แต่เพียงว่า แกถามเพราะอยากพบป้าเจนี่บ้างเท่านั้น

พ่อกับแม่พูดกันว่า คงจะมีอำนาจเร้นลับอะไรสักอย่าง ที่มาเตือนให้มาร์ธารู้ว่า ป้าเจนี่แกกำลังจะจากพวกเราไป มาร์ธาจึงได้พูดถึงอยู่ตลอด ๔ วันเต็ม ๆ ส่วนพวกเราเด็กโต ๆ ได้ยินพ่อพูดกับแม่เช่นนั้น ก็มาปรึกษาว่ายายมาร์ธานี่คงมีอะไรผิดแผกแตกต่างไปจากพี่ ๆ ทุกคน แกจึงล่วงรู้ถึงการเจ็บป่วยของป้าเจนี่ ทั้ง ๆ ที่อยู่ไกลกันตั้งร้อยกว่าไมล์

นั่นเป็นคราวแรกที่พวกเรา

เริ่มสังเกตได้ว่ามาร์ธามีอะไรพิกล ๆ ผิดพี่ทั้งหลายอยู่

เรามีพี่คนโตเป็นชายชื่อไอแสค พี่ชายคนนี้คลั่งแต่เรื่องม้ากับอานม้ามาแต่ไหนแต่ไร เขาพูดกับพวกน้อง ๆ

เสมอว่า โตอีกสักหน่อย เขาจะต้องมีม้ามีอานสวย ๆ ไว้สำหรับขี่เล่นให้ได้ อยู่มาวันหนึ่งอากาศปลอดโปร่งดี พ่อเข้าไปในเมืองพักหนึ่งแล้วก็กลับมาบ้าน จูงม้าสีน้ำตาลเป็นมันเลื่อม มีเบาะอานพร้อมมาด้วยตัวหนึ่งเรียกไอแสคมาแล้วพ่อก็บอกว่ายกม้าตัวใหม่นี้ให้พี่ไอแสค

ไม่ต้องสงสัยละ ว่าพี่ไอแสคจะดีใจเพียงไหน เขาตั้งชื่อมันว่า *"ริบบิ้น"*

ตั้งแต่วันนั้นมา เขาก็แทบไม่เป็นอันทำอะไรอื่น เอาแต่คอยดูแลหาถั่วหาน้ำให้ม้า แล้วก็แปรงขนมันทั้งเช้าและเย็น ว่าง ๆ ก็เอาอานใส่หลังแล้วกระโดดขึ้นขี่นั่งริบบิ้นออกไปเที่ยวจนเย็น

ครั้นต่อมาเกิดโรคไข้หวัดใหญ่

ระบาดขึ้น ผู้คนต่างหวาดกลัวไม่ใคร่ออกจากบ้านกัน นอกจากจำเป็นจริง ๆ ไอแสคบังเอิญมีงานอย่างหนึ่งที่อยู่ต่างเมือง เขาจึงขึ้นหลังนั่งริบบิ้นไปเป็นระยะทางราว ๑๕ ไมล์ แต่ก่อนจะออกจากบ้านนั้น แม่มาร์ธาเกิดอะไรขึ้นมาก็ไม่ทราบ เอาแต่ยื้อยุดพี่ชายไอแสคไม่ยอมให้เขาไป ครั้นใคร ๆ พากันดุ

เข้า แกก็ร้องไห้คร่ำครวญขอร้องไอแสคอย่าได้ออกไปนอกบ้านเลย แต่ในที่สุดไอแสคก็ขี่ม้าไปจนได้ ตลอดวันนั้นหลังจากพี่ไอแสคไปแล้ว มาร์ธาก็ทำฤทธิ์ร้องไห้งอแงทำให้แม่หัวเสียเป็นอย่างยิ่ง

ครั้นตกค่ำ ไอแสคยังไม่กลับ ทั้งพ่อแลแม่ก็เริ่มเป็นห่วง ต่างคนบ่นว่าเกือบไม่หยุดปาก และไม่เป็นอันนั่งสงบลงได้ เดินเข้าห้องโน้นออกห้องนี้สักประเดี๋ยว ๆ ก็เปิดประตูมองออกไปข้างนอก ซึ่งมีแต่ความมืดอ้างว้าง ไม่มีแสงเดือนเหมือนคืนก่อน ๆ จะมีแต่ก็ประกายดาวหรุบหรู่อยู่ไกล ๆ ไม่พอส่องให้เห็นอะไรได้ ส่วนมาร์ธานั้น แม้ว่าถึงเวลานอนแล้วก็ไม่ยอมไปห้อง ไม่ว่าพ่อและแม่จะดุจะขู่อย่างไร แกก็ไม่ยอมเข้านอนเอาแต่ยืนเฝ้า แนบหน้าติดกับกระจกหน้าต่าง มองออกไปทางหน้าบ้านอยู่ตลอดเวลา

จนกระทั่งเกือบ ๔ ทุ่ม เสียง

ยายมาร์ธาสะอื้นออกมาดัง ๆ แล้ววิ่งเข้าไปกอดขาพ่อ ละล่ำละลักว่า

"พ่อขา, ริบบิ้นกำลังมาแล้ว——ริบบิ้นกำลังพาพี่ไอแสคกลับมาบ้านแล้วค่ะ—พ่อ——"

ทุกคนกรูกันไปที่ประตูหน้าบ้าน เปิดประตูออกเต็มที่ พ่อและแม่ก้าวออกไปยืนมองอยู่นอกชายคา แต่ก็ยังไม่เห็นอะไร

"เหลวไหล—ยายมาร์ธานี่" พี่สาวคนหนึ่งบ่นกะปอดกะแปด "ไม่เห็นมีใครมาซักหน่อย เอะอะไปได้ว่าพี่ไอแสคกำลังมา"

"นั่นซี, หมู่นี้มาร์ธาเป็นอะไรก็ไม่รู้ พูดอะไรไม่เห็นเข้าเรื่อง——เดี๋ยวเราไปนอนดีกว่า"

พ่อกับแม่ยังคงยืนรออยู่นอกบ้านด้วยความหวัง แต่ก็ไม่ได้ยินเสียงผีเท้าม้าหรืออะไรเลย รออยู่สัก ๑๕ นาที พ่อจึงเรียกทุกคนให้กลับเข้าบ้านแล้วปิดประตูเสีย

เวลาผ่านไปอีก พ่อและแม่ยังไม่ยอมนอน นั่งพูดกันซุบซิบ สีหน้าไม่มีความสบายใจเลยจนกระทั่งเวลาล่วงไป ๔๐ นาที หลังจากยามมาร์ธาร้อง

เอะอะขึ้น ทุกคนจึงได้ยินเสียงผีเท้าม้าเหยาะ ๆ มาแต่ไกล แล้วดังกุบกับใกล้เข้ามาทุกขณะจนเกือบถึงหน้าประตู

สีหน้าพ่อชื่นขึ้นทันที รีบเปิดประตูออกไป แล้วร้องเอะอะให้ทุกคนออกไปดู

ใช่นางริบบิ้นจริง—— บนหลังของมัน มีร่างพี่ไอแสคฟุบกอดอยู่กับคอม้า และมีเชือกมัดตัวติดกับอานอย่างแน่นหนา พ่อรีบเข้าไปประคองหน้าขึ้นดู ใช้นิ้วเปิดเปลือกตาและว่า

"เร็ว ๆ —— มาช่วยกันหามเข้าไปในบ้าน —— เอ้า แก้เชือกเสียก่อนซี——"

"โธ่—ไอแสค—ลูกแม่ เป็นไงมั่งคะ คุณ ?——ต—ต—ายแล้ว รึ?"

"ยังหรอก———หัวใจยังเต้นอยู่——เร็ว ๆ เข้าเถอะ——เอ้า—เปิดประตูกว้าง ๆ ซี"

ทุกคนตื่นเต้นจนใจสั่น ไม่รู้ว่าพี่ไอแสคเจ็บป่วยหนักหนาแค่ไหน ต่างกุลีกุจอช่วยกันหามร่างอันอ่อนเปียกของไอแสคเข้าไปนอนในบ้าน แล้วต้มน้ำมาเช็ดหน้าตาเนื้อตัว แม่ก็รีบละลายยามากรอกเป็นการใหญ่

ไอแสคนอนคนสลบไสลไป

๓—๒ วัน พวกเราต้องหยอดข้าวหยอดน้ำ ผลัดเปลี่ยนเวรกันคอยเฝ้าพยาบาล และคอยดูอาการของไอแสคอยู่หลายวัน กว่าเขาจะฟื้นคืนสติค่อยยังชั่วขึ้น พอเล่าให้เราฟังว่า เขาต้องมัดตัวเองติดกับอานม้า แล้วก็ปล่อยให้นังริบบิ้นพาไปตามบุญตามกรรม

ไอแสคบอกว่าวันนั้นเขารู้สึกไม่ใคร่จะสบาย ครั่น ๆ ตัว และปวดศีรษะตั้งแต่ตอนกลางวัน จึงรีบทำงานจนเสร็จราวบ่าย ๔ โมงแล้วก็ขึ้นหลังนังริบบิ้นตัวโปรด มุ่งหน้าควบกลับมาบ้าน พอมาได้พักใหญ่ก็รู้สึกเป็นไข้สูง ปวดศีรษะปวดกระบอกตาราวกับจะระเบิดออกไป ฝืนขี่ม้าไปได้อีกพักหนึ่งก็หน้ามืดใจหวิวจวนเจียนจะตกจากหลังม้า พอพยายามตั้งสติฝืนใจทรงตัวขึ้นได้ ก็จัดแจงมัดตัวเองติดกับอานม้า เพราะรู้ว่าไม่สบายมาก กว่าจะถึงบ้านอาจเป็นลมหมดสติไปอีกก็ได้ ถ้าไปหล่นจากหลังม้ากลางทาง ก็ไม่มีหวังได้รับการช่วยเหลือจากใครแน่ ๆ เพราะเป็นทางเปลี่ยวและค่ำลงก็ไม่มีใครผ่านไปทางนั้นอีก หลังจากมัดตัวเองติดหลังนังริบบิ้น

แล้วก็ฟุบลงกอดคอม้าปล่อยให้มันวิ่งไปตามยถากรรม เขาเองไม่รู้ตัวอีกเลย จนกระทั่งมาฟื้นขึ้นในบ้าน

นับว่าชะตาของไอแสคยังไม่ถึงฆาต บันดาลให้เทพยดาอารักษ์คุ้มครองดลใจ ให้นางริบบิ้นพาร่างสิ้นสติสมปฤดีของเขาตรงมาถึงบ้านจนได้ ไม่เตลิดเข้าป่าเข้ารกหายสาบสูญไป ก็เรียกว่านังริบบิ้นทำบุญคุณไว้กับเขาไม่ใช่น้อย

แต่ที่พ่อแม่และพี่น้องพากันพิศวงหนักไปกว่านั้นก็คือแม่มาร์ธาน้องสาว ๗ ขวบของเรา แกรู้ได้ยังไงว่านังริบบิ้นพาไอแสคกลับบ้าน— — — และตอนที่แกบอกพ่อนั้นต้องรอกันอีกตั้ง ๔๐ นาที กว่าม้าจะพาไอแสคมาถึงบ้านสายตามนุษย์อย่างเรา ๆ นี่จะแลเห็นสิ่งที่อยู่ไกล ๆ ถึงขนาดนั้น เห็นจะไม่มีทางเป็นไปได้— —

นับแต่วันนั้นมา พวกเราคอย

สังเกตกิริยาของมาร์ธาอยู่เสมอ ถ้าวันไหนอยู่ดี ๆ แกเอ่ยถึงใคร และเผ้าพร่ำพูดถึงแต่คนนั้นละก็— —เราต้องมองตากันแล้วก็คอย— —คอยฟังว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับคน ๆ นั้นบ้าง -

บางคราวเท่าที่เราพบกัน ก็ปรากฏว่ามีจดหมายมาจากคนที่ยายมาร์ธาเอ่ยถึง หรือบางครั้ง คนนั้นก็โผล่มาเยี่ยมเราถึงบ้าน ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้เห็นหน้าค่าตา ไม่ได้ข่าวคราวอะไรกันตั้งนมนาน มีเหมือนกันที่เราได้แต่เพียงข่าวของคนที่มาร์ธาเอ่ยชื่อขึ้นมาลอย ๆ โดยมีคนอื่นนำข่าวมาเล่าให้เราฟังอีกที

อยู่มาคืนหนึ่ง มาร์ธาตื่นขึ้น

กลางดึกก็ร้องไห้หงิง ๆ พวกพี่ ๆ อดรนทนไม่ได้ก็ต้องลุกจากที่นอนไปถามดูว่าแกเป็นอะไรไป

"หนูเห็นใครก็ไม่รู้ค่ะ หน้าตาเหมือนพ่อไม่มีผิด" แกเล่าพลางสะอื้น ยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาที่นองลงมาถึงแก้ม "นุ่งกางเกงขายาวสีขาว มายืนกอดอกจ้องดูหนูอยู่ตรงปลายเตียงนี่— หนูนึกว่าฝันไป แต่ดูอยู่ตั้งพักใหญ่ ผู้ชายคนนั้นก็ไม่ยอมไปยืนจ้องเฉยอยู่ยังงั้นแหละ หนูก็ตกใจน่ะซี—"

พอหันไปดูนาฬิกาปรากฏว่าเพิ่ง ๒ ยามไปหยก ๆ

แม่และพ่อหันไปซุบซิบกัน แล้วแม่ก็ปลอบให้มาร์ธาหายกลัว และให้นอนเสีย ส่วนพวกเราเด็กโต ๆ ก็ออกมา

ปรึกษากันว่าคนหน้าตาเหมือนพ่อที่ยายมาร์ธาเห็นจะหมายถึงใครกันหนอ หรือจะหมายถึงพ่อของเราโดยตรง นึกแล้วต่างคนก็ไม่สบายใจ——แต่กระวนกระวายกันอยู่ไม่นาน เพียง ๓—๔ ชั่วโมงต่อมา ก็ได้รับโทรศัพท์ทางไกลจากเมืองอาร์ด-มอร์ มลรัฐโอคลาโฮมา เสียงคนที่พูดมาถามหาพ่อ

เมื่อพ่อไปรับโทรศัพท์ก็ได้ข่าวว่า น้องชายถูกยิงข้างหลัง——อาการหนักมาก ท่าทางไม่มีหวังรอด ขณะนี้ยังอยู่ในโรงพยาบาล จึงเป็นอันเข้าใจกันได้ว่า ร่างขาวๆ หน้าตาเหมือนพ่อที่มาร์ธาบอกว่า เห็นมายืนจ้องอยู่ตรงปลายเตียงของแกนั้น ก็คืออาของเราที่อยู่ไกลคนละรัฐนั่นเอง

อีกหลายปีต่อมา ระหว่างที่เรา

พากันไปเยี่ยมน้าอีกคนหนึ่ง ในมลรัฐอาริโซนา ตอนเช้าตรู่ วันนั้น อากาศมืดครึ้มด้วยเมฆฝน น้ากับมาร์ธากำลังยืนอยู่ที่หน้าต่าง มองไปทางถนนใหญ่ที่ผ่านหน้าบ้าน ถนนสายนั้นผ่านจากเมืองฟีนิกซ์ไปทางวิคเกนเบิร์ก ฉับพลันก็มีเสียงไซเรนครวญครางมาแต่ไกล ครู่หนึ่งก็เห็นได้ถนัดว่า

เป็นรถตำรวจ รถจักรยานยนต์ของตำรวจอีกหลายคัน มีรถพยาบาลแล่นตามมาอีกเป็นขบวนยาวเหยียด

น้าเอ่ยขึ้นว่า "ตายจริง—ทั้งรถตำรวจรถพยาบาลตั้งมากมาย นี่ต้องเกิดเรื่องอะไรร้ายแรงสักอย่างหนึ่งแล้ว อยากรู้จริงว่ามันเรื่องอะไรกัน ?"

พวกเราก็เดากันไปต่าง ๆ นานา คงจะเกิดปล้นกันขึ้นหรือไม่ก็ยิงกันตายและบาดเจ็บหลายคน รถตำรวจถึงได้ไปกันมากมายยังงี้ แต่มาร์ธากล่าวขึ้นลอย ๆ ว่า

"ไม่ใช่หรอก—รถเมล์เกรย์ฮาวน์ตะหาก พังยับเยินอยู่ที่ใกล้เมืองวิทท์แมนโน้นแน่ะ ถนนตอนนั้นเขากำลังซ่อมใหม่ ยังไม่ทันเสร็จ โคมสีแดงที่เขาจุดไว้บอกสัญญาณอันตรายก็บังเอิญถูกพายุพัดดับไปเสียก่อน รถเกรย์ฮาวน์แล่นไปถึง ไม่ทันรู้ว่าทางเขาซ่อม ก็เลยแฉลบพลิกคว่ำกลิ้งตกถนนไปหลายทอด ทุกคนในรถไม่บาดเจ็บก็ตายกันเยอะแยะ มีอยู่คนหนึ่งขาหัก ๒ ข้าง แขนอีกข้างหนึ่งก็หักด้วย อุตส่าห์คลานไปไกลตั้งเกือบ ๒ กิโลเมตร กว่าจะถึงบ้านริมถนนบอกข่าวขอความช่วยเหลือได้— —"

เราไม่ได้สงสัยถ้อยคำของยายมาร์ธาเลย เพียงแต่อดรู้สึกแปลกใจไม่ได้ว่า แกรู้เรื่องนี้โดยที่คนอื่น ๆ ยังไม่ทันได้ข่าวด้วยวิธีอย่างไรกัน อีกเพียงชั่วโมงเดียวต่อมา วิทยุจากสถานี เค.ที.—เอ.อาร์ ก็ออกอากาศ กระจายข่าวอุบัติเหตุร้ายแรงนั้นให้ทราบทั่วกัน รายละเอียดของข่าวเกือบจะเหมือนกับคำของมาร์ธา คำต่อคำทีเดียว

เวลาล่วงมาอีกหลายปี ใน ระหว่างนั้น มาร์ธา *"เห็น"* เรื่องร้ายต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นอุบัติเหตุ และความตายของญาติพี่น้องของเราทุกคน ที่เคราะห์ร้าย แม้อยู่ห่างไกลกันไม่ได้ข่าวคราวมาตั้งหลาย ๆ ปี ถ้ามีเรื่องเจ็บป่วยไม่สบายอะไร มาร์ธาเป็นต้องกล่าวถึงให้เรารู้ก่อนเสมอ ถ้าจะถามดิฉันว่ามาร์ธารู้เรื่องอนาคตได้อย่างแม่นยำนี้ ด้วยวิธีไร เราไม่มีทางทราบได้เลย เราแน่ใจเพราะผ่านการพิสูจน์มาแล้วหลายต่อหลายคราวว่า ถ้ามาร์ธาพูดถึงคนใดคนหนึ่ง อย่างไม่มีวี่แววอะไรมาก่อนละก็ จงเตรียมตัวทำใจให้ดีๆไว้ หรือบางคนจะสวดอ้อนวอนพระเจ้า

ขอให้ช่วย อย่าให้เรื่องมันร้ายแรงจนเกินไปนักเท่านั้น ไม่ช้าไม่นานข่าวร้ายจากญาติคนนั้นต้องมาถึงแน่นอน

นั่นเป็นเรื่องราวของมาร์ธา ซึ่งพี่สาวของแกชื่อนางพอล จอห์นสัน บ้านอยู่ที่เมืองบรันสวิค มลรัฐยอเยียร์ ได้เขียนเล่าไว้ในนิตยสารเกี่ยวกับการค้นคว้าทางจิต

-๑๑-

อีกเรื่องหนึ่ง เกี่ยวกับ *"ตาทิพย์"* ปรากฏอยู่ในราย

งานที่เสนอต่อที่ประชุมกรรมการค้นคว้าทางจิต มาจากแหล่งที่เชื่อถือได้แน่นอน โดยที่ผู้เขียนคือ นายแพทย์ ดับลิว.อี.ฟาร์บสไตน์ อยู่ที่เมืองพิทสเบิร์ก มลรัฐเพนซิลวาเนีย

"เรื่องจริงที่จะเล่าต่อไปนี้ ข้าพเจ้าได้ฟังมาจากนายโจเซฟ. ดี. คริลล์ บ้านอยู่ที่ ๖๓๒๙ ถนนมาร์ชันด์ เมืองพิทสเบิร์ก มลรัฐเพนซิลวาเนีย ข้าพเจ้ารู้จักนายคริลล์มา

นานหลายปี เขาเป็นคนมีความสุจริตมั่นคง ไม่หลงเชื่อในสิ่งที่ไม่มีเหตุผล เขาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า——

เมื่อปลายฤดูใบไม้ร่วง พ.ศ. ๒๔๖๑ ผมทำงานอยู่ในโรงงานอุตสาหกรรมยุทโธปกรณ์แห่งหนึ่ง ที่เมืองบัฟฟาโล่ ตอนเช้าวันอาทิตย์วันหนึ่ง ผมไปเยี่ยมญาติที่อยู่คนละมุมเมืองระหว่างที่คุยกันอยู่ในบ้านของเธอนั้น เธอแนะนำให้ผมรู้จักหญิงคนหนึ่ง ชื่ออะไรผมก็จำไม่ได้ถนัดเสียแล้ว จำได้แต่ว่าแกมีอายุกลางคนแล้ว รูปร่างท่าทางก็ไม่แตกต่างกว่าหญิงวัยนั้นทั่ว ๆ ไป แต่ดวงตาแกนั่นสิทั้งใหญ่ทั้งมีประกายกล้าอย่างประหลาด นัยน์ตาของแกเป็นสิ่งแรกที่ทำให้ผมทึ่งในหญิงคนนี้

เรานั่งคุยกันที่เฉลียงหน้าบ้านในเช้าวันนั้น พักหนึ่งญาติของผม ก็ขอตัวออกไปซื้อของที่ร้านขายของเบ็ดเตล็ดตรงมุมถนนสักครู่ ขอให้ผมคุยกับหญิงคนนั้นไปพลางก่อน เธอไปราว ๑๕ นาทีเห็นจะได้ ระหว่างที่เราอยู่กันลำพังนั้น หญิงกลางคนก็พูดขึ้นเฉย ๆ ด้วยเสียงห้วนว่า

"นี่—พ่อหนุ่ม อย่านั่งไขว้ขายังงั้นซิ——"

ผมเอาขาลง พลางจ้องดูแกด้วยความแปลกใจอย่างมาก ที่อยู่ ๆ แกก็ดุผมอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยเช่นนั้น ผมสังเกตเห็นสีหน้าของแกเปลี่ยนไปเล็กน้อย ดูจะซีดไปกว่าธรรมดา ดวงตาก็ดูเชื่อม ทอดสายตาไปข้างหน้าอย่างไม่มีจุดหมาย แม้กระทั่งเสียงของแกก็ดูผิดไปจากเมื่อครู่

"ฟังนี่นะ พ่อหนุ่ม ฉันจะบอกอะไรให้ ฉันเห็นเรื่องข้างหน้าของคุณได้ถนัด และเรื่องที่เห็นก็ไม่ใช่เรื่องดีนักด้วย แต่ก็ต้องบอกให้รู้ตัวไว้เสียก่อนว่า คุณกำลังจะมีเคราะห์ร้ายอย่างหนักในเวลาใกล้ ๆ นี่แหละ——"

ผมรู้สึกเย็นสันหลังวาบ ขนลุก

เกรียวขึ้นมาทันที นึงอึ้งไปเป็นครู่แล้วจึงพูดออกมาได้ว่า

"เคราะห์ร้ายนักเชียวรึครับ? ผมจะมีทางหลีกเลี่ยงได้ไหม?"

"ไม่ได้หรอก" แกส่ายหน้า "ไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้เลย ทั้ง ๆ ที่คุณจะได้รับการเตือนล่วงหน้าถึง ๓ ครั้ง ๓ หน——ในวันที่จะเกิดอุบัติเหตุนั่นเอง แต่ว่ามันไม่ช่วยอะไรคุณได้ คุณจะไม่รู้สึกสนใจกับการเตือนนั่นหรอก——"

พอพูดจบ แกก็ถอนใจใหญ่ ดูเหมือนตัวแกจะสะท้านไปทั้งร่าง แล้วอากัปกิริยาก็กลับเป็นปกติ หลังจากนั้นไม่กี่นาที ญาติสาวของผมก็กลับเข้ามาในบ้าน แล้วสักครู่หนึ่งหญิงกลางคนคนนั้นก็ลากลับไป

"ใครกันนะ ผู้หญิงคนนั้นน่ะ?" ผมซักเจ้าของบ้านด้วยความรู้สึกหวาด ๆ พิกล

ญาติหญิงของผมหัวเราะ "แกเป็นคนคุ้นเคยกับเรามานานแล้วละ สังเกตดูนัยน์ตาแกมั่งหรือเปล่า? โต แล้วก็มีแววแปลกนะ แกเคยเป็นคนทรงสำหรับผู้ที่สนใจทางเรื่องของวิญญาณ หรืออะไรทำนองนั้นมาแต่ก่อน แต่แกเลิกเรื่องยังงั้นเสียหลายปีแล้วตั้งแต่แกแต่งงานไป"

วันนั้นกลับมาถึงที่พักของผมแล้ว ก็ยังอดนึกถึงคำของหญิงกลางคนนั่นไม่ได้ นั่งนึกทบทวนคำพูดของแกทุกคำที่ยังก้องอยู่ในหู มันรบกวนจิตใจผมอยู่หลายวัน แต่หลังจากนั้น ผมมีเรื่องอื่นเข้ามาก็เลยลืมเรื่องนี้ไป

ต่อจากนั้นมาราวสักเดือนหนึ่ง

เห็นจะได้ ขณะที่ผมเดินไปทำงานตอนเช้าตรู่วันหนึ่ง ไปถึง

กลางทางแล้วจึงนึกขึ้นได้ว่า ผมลืมเอาสมุดสำหรับลงเวลาทำงานติดตัวมา ทั้งลูกกุญแจสำหรับตู้ใส่ของส่วนตัวในโรงงานก็ลืมมันไว้บนโต๊ะเครื่องแป้นนั่นเอง

ปกติผมเป็นคนละเอียดถี่ถ้วนอยู่ นี่เป็นครั้งแรกที่ผมลืมของใช้ประจำ ที่ไม่น่าจะลืมเสียเช่นนี้ นึกโทษตัวเองในความขี้ลืม——ผมแช่งชักหักกระดูกใครต่อใครวุ่นไปหมดที่ต้องย่ำกลับไปห้องพัก ทำให้ต้องเสียเวลาเมื่อยแข้งเมื่อยขาโดยไร้ประโยชน์ พอไปถึงตรงไปที่โต๊ะ ก็พบสมุดและกุญแจวางอยู่ใกล้กัน แสดงว่าผมเตรียมไว้ก่อนแล้ว แต่ทำไมถึงได้ลืมหยิบติดมือออกไปด้วยก็ไม่ทราบ

พอได้ของที่ต้องการแล้ว ผมก็รีบเดินออกจากห้องเดินย้อนกลับไปโรงงานอีกเที่ยวหนึ่ง ตามปกติกินเวลาราว ๑๐ นาทีก็มาถึงที่หมาย พอเดินไปได้สักครึ่งทาง ผมก็เดินสะดุดขาตัวเอง——ล้มกลิ้งลงกลางทางเท้า——หัวเข่าคงถลอก เพราะรู้สึกเจ็บๆ แสบๆ ที่ตรงนั้น

ผมรีบตาลีตาลานลุกขึ้นปัดฝุ่น เหลียวมองไปรอบๆ กลัวคนจะเห็น เขาจะพากันหัวเราะเยาะเอาว่า โตจนป่านนี้แล้วเดินยังไงให้สะดุดขาล้มลงไปได้——นอกจาก ๒—๓ คน

เดินอยู่คนละฟากถนนแล้ว ก็ไม่มีคนอื่น—เป็นอันโล่งใจไปที ผมรีบจ้ำให้พ้นที่ตรงนั้นไปเร็ว ๆ ในใจนึกอับอาย และสงสัยตัวเองไปด้วยว่า ทำไมจึงเกิดล้มลงได้ ทั้ง ๆ ที่ตรงนั้นไม่มีหลุมหรือบ่ออะไรสักนิด— —แต่ความรู้สึกตอนที่จะล้มลงนั้น ดูเหมือนมีอะไรมาตีหน้าแข้งของผม— — คล้าย ๆ กับเราเดินไปชนเอาขอนไม้ที่วางขวางอยู่ฉะนั้น

เพียงแต่ว่า—ตรงที่ผมล้มลงไปนั้น ไม่มีขอนไม้หรือสิ่งกีดขวางแต่อย่างใดทั้งสิ้น

นึกแปลกใจตัวเองพลางก็รีบ

เดินจะไปให้ทันเวลาเขาทำงาน พอไปได้อีกสัก ๕๐ หลา ผมก็เข่าอ่อน ทรุดลงไปเฉย ๆ — — ถ้าไม่เอามือยันพื้นไว้ทัน ผมก็เห็นจะล้มกลิ้งลงไปอีกเป็นแน่ — —คราวนี้จึงเพียงแต่ทรุดลงคุกเข่ากับพื้นข้างหนึ่ง

ผมรีบลุกขึ้นโดยเร็ว รีบปัดเศษดินทรายที่เปื้อนกางเกงตรงเข่า แล้วก็จ้ำเดินต่อไป ใบหน้ารู้สึกร้อนผ่าว ๆ คงจะเป็นเพราะความอายและเจ็บใจตัวเอง ที่ล้มลงไปได้ถึง ๒ ครั้ง ๒ หนในเวลาใกล้ ๆ กัน

นึกสะดุดใจขึ้นมาอีกว่า ครั้งหลังนี่ก็ดูเหมือนมีอะไรมาตีหน้าแข้งจนเข่าทรุดลงไป แบบเดียวกับหนแรกนั้นอีก หันกลับไปดูตรงที่ตัวล้มคุกเข่า ก็ไม่ปรากฏว่ามีคนหรือขอนไม้เกะกะกีดทางอยู่เลย

พอดีเพื่อนคนหนึ่ง ชื่อทิทส์ เขาคงเดินตามมาข้างหลัง พอผมหันไปเขาก็รีบเดินมาเกือบถึงตัว พลางถามว่า

"ไง—คริลล์? เป็นอะไรไปรึ? ไม่สบายหรือเปล่า? เห็นล้มตั้งสองหนสามหน"

ผมหันไปยิ้มแห้ง ๆ "ไม่เป็นไรหรอก ขอบใจมากนะที่อุตส่าห์ถาม ฉันเองก็งงเหมือนกันว่า เช้าวันนี้มันเรื่องอะไร ล้มลงไปได้ตั้ง ๒ หน——ถ้ามันจะไม่ชอบกลซะแล้ว——แกมีเข็มหมุดติดตัวมาสัก ๒ อันไหมล่ะ? ถ้ามีก็ขอฉันเหอะ จะกลับบ้านเดี๋ยวนี้แหละ"

ทิทส์หัวเราะชอบใจ "แกนี่ถือโชคลางเหมือนกันรึ? เดี๋ยวนะ ดูเหมือนตรงปกเสื้อนี่จะมีอยู่สักอันสองอัน——ว่าแต่ถ้าฉันมีจริงล่ะ——แกจะกลับบ้านจริง ๆ รึ?"

"กลับซี ถ้าแกมีเข็มหมุดให้ฉัน ๒ เล่มเท่านั้นไม่ต้องมาก——ฉันจะหันกลับทันที"

ทีทส์ พลิกปกเสื้อนอกออกค้นดูตลอด ครู่หนึ่งจึงส่ายหน้า

"เอ—ไม่มีหรอกคริลล์ ฉันเคยเห็นมันเสียบอยู่ตรงปกเสื้อนี่นะ คนซักคงจะเอาออกเสียแล้วละ——"

ผมยิ้ม "ช่างเถอะเป็นอันว่าฉันต้องไปทำงานวันนี้แน่ เรารีบไปกันเถอะเดี๋ยวจะสาย"

พอไปถึงโรงงาน เราก็ต่าง

แยกย้ายกันไปที่โต๊ะของตัว ทุกอย่างเป็นไปตามปกติจนกระทั่งถึงบ่ายสัก ๒ โมง ระหว่างที่ผมเดินอยู่ในโรงงาน ก็เหยียบน้ำมันเครื่องที่นองอยู่กับพื้น ลื่นล้มลงไปไถลกระแทกกับเครื่องกลึงอย่างแรง——ผมรู้สึกปวดปลาบขึ้นทันทีตรงต้นแขนแล้วก็จำอะไรไม่ได้อีก

มารู้สึกตัวอีกที ก็ปรากฏว่ามานอนอยู่ในโรงพยาบาล มีผ้าโพกหัวไว้นุงนังไปหมด ทั้งศีรษะและแขน ตลอดจนไหล่อ้อมมารอบอก ผมถามนางพยาบาลว่า ผมเป็นอะไรไปหรือ แกก็ตอบว่าสมองของผมถูกกระเทือนอย่างแรงจนสิ้นสติ แล้วยังกระดูกต้นแขนและไหปลาร้าหักอีกด้วย

ผมต้องนอนอยู่ในโรงพยาบาลหลายเดือน ออกมาแล้วก็ยังต้องพักฟื้นอยู่กับบ้านอีก รวมเวลาปีหนึ่งเต็ม ๆ กว่าผมจะหายเรียบร้อยและแข็งแรงพอที่จะกลับไปทำงานตามเดิมได้ ระหว่างนั้นผมมีเวลาเหลือเฟือที่จะหวนนึกถึงคำ ทำนายของหญิงแปลกหน้า ที่ไปพบกันในบ้านญาติของผมคราวนั้น ก็แน่ใจว่าเหตุการณ์เป็นไปอย่างที่แกว่าไว้ทุกอย่าง ก่อนที่จะเกิดอุบัติเหตุขึ้น ผมก็ได้รับคำเตือนถึง ๓ ครั้งด้วยกัน ในเช้าวันนั้นเอง แล้วผมก็ไม่ได้นึกเฉลียวใจอะไรเลย — — ครั้งแรกลืมของที่ใช้ประจำอยู่ทุกวันอย่างที่ไม่เคย ลืมมาก่อน แล้วยังมาล้มโดยไม่มีเหตุสมควรอีกตั้ง ๒ ครั้งติด ๆ กัน

ผู้เขียนอ่านรายงานเหล่านี้

ด้วยความรู้สึกหลายประการ ที่น่าสนใจอย่างยิ่ง ก็คืออำนาจของจิตมนุษย์เรานี้ ยังมีอะไรหลายอย่างที่เราอธิบายได้ยาก แต่ก็เป็นสิ่งมีจริง มีคนพบและเกิดขึ้นกับตนเองมาแล้วหลายต่อหลายราย โดยมากก็ไม่เข้าใจว่า อำนาจน่าพิศวงเหล่านั้นมีมาได้อย่างไร บางคนก็เกิดขึ้นเองโดยไม่ต้องฝึกฝน อย่างเรื่องของเด็กหญิงอิสเบล ไซร่า และเด็กหญิงมาร์ธาอายุเพียง

๗ ขวบ ก็มีอำนาจทางจิตเป็นที่ประหลาดใจแก่ผู้ได้ฟังเรื่องราวของแก หรือบางคนต้องประสบอุบัติเหตุถึงบาดเจ็บรุนแรง หรือสมองได้รับการกระทบกระเทือนอย่างมากจึงมี *"ประสาทพิเศษ"* เกิดขึ้น เช่นเด็กหญิงมอลลี่และตัวฮูร์คอสเองเป็นต้น

ยิ่งได้ศึกษา และวิเคราะห์รายงานเกี่ยวกับทางจิตหลายราย ล้วนแต่มีเรื่องราวน่าพิศวงต่าง ๆ กัน ก็เกิดความสนใจอยากทราบถึงต้นสายปลายเหตุของ อำนาจพิเศษ ในจิตมนุษย์ยิ่งขึ้นอีก

เรื่องหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านต้องรู้สึกอัศจรรย์ไม่น้อย เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเด็กหญิงคนหนึ่งเมื่อ ๔๗ ปีมาแล้ว ในเวลานี้ก็ยังมีชีวิตอยู่ พร้อมทั้งหลักฐานพยานที่อาจขอดูเป็นเครื่องพิสูจน์ได้ตามความต้องการของผู้ที่สนใจ

ในฤดูร้อน พ.ศ. ๒๔๕๘ เป็น

เวลา ๒ ปี ก่อนที่จะเกิดการปฏิวัติใหญ่ขึ้นในรัสเซีย ด้วยน้ำมือของพวก *"บอลเชวิค"* นั้น สถานการณ์ทางการเมืองในรัสเซีย ตกอยู่ในความสับสนวุ่นวายทำความยุ่งยากให้แก่

วงการปกครองเป็นอันมาก รัชสมัยอันโอ่อ่าหรูหราของพระเจ้าซาร์นิโคลาสที่สอง กำลังเคลื่อนใกล้วาระสุดท้ายอันเศร้าสลดน่าสยดสยองเข้าไปทุกขณะ รัฐบาลของพระเจ้าซาร์นิโคลาส พยายามหาวิธีปลอบประโลมจิตใจของประชาชน ที่กำลังเร่าร้อนเกือบจะถึงจุดระเบิดอยู่แล้ว ด้วยการหันเหความสนใจของพลเมืองไปในเรื่องใหม่ ๆ เป็นต้นว่าจัดตั้งองค์การฝ่ายวัฒนธรรมและวิทยาศาสตร์สาขาต่างๆ เป็นจำนวนมาก ที่นับได้ว่าเด่นกว่าเพื่อนในบรรดาองค์การที่รัฐบาลจัดตั้งขึ้น คือคณะกรรมาธิการโบราณคดีแห่งจักรพรรดิ ซึ่งรับเป็นหน้าที่ให้ความอุปถัมภ์แก่กิจการสำรวจโบราณคดีทั่วราชอาณาจักรรัสเซีย ทั้งจัดการแสดงผลงานที่สำรวจได้ และโบราณวัตถุที่เพิ่งค้นพบมาใหม่ ๆ ให้ประชาชนได้ชมตามพิพิธภัณฑ์สถานต่าง ๆ ด้วย

ในจำนวนสถานที่ที่ประชาชนรู้จักดีที่สุดนั้น แห่งหนึ่งคือ *"พิพิธภัณฑ์เคอร์ซอนส์"* ซึ่งมีโบราณวัตถุที่ขุดค้นได้จากบริเวณเมืองเคอร์ซอนส์มาเก็บไว้มากมาย เขตเมืองเคอร์ซอนส์นั้นอยู่ในแหลมไครเมีย ห่างจากเมืองเซวัสโตโพลลงมาทางใต้ราว ๓ ไมล์—เรียกได้ว่าบริเวณหลัง

ศาสตราจารย์ คอสสิอัสโก

ออลกา คอสสิอัสโก

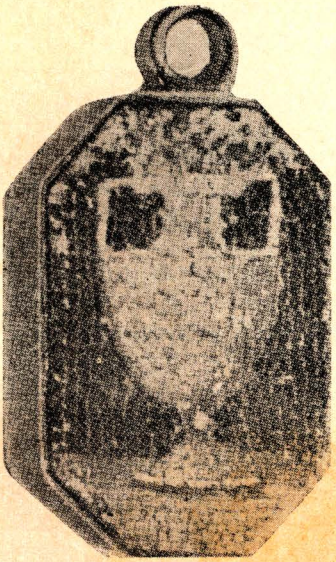

เหรียญโบราณรูปประหลาดที่ออลกา *"เห็น"* ก่อนขุดพบ

พิพิธภัณฑ์สถานนั่นเอง

จากบันทึกประวัติศาสตร์ มีเรื่องราวปรากฏอยู่ว่า เมื่อราวปี ๕๐๐ ก่อนคริสตกาล ชาวกรีกได้มาตั้งเมืองของตนขึ้นในบริเวณแหลมไครเมีย แล้วต่อมาก็ได้รวมกันเข้าเป็น "*ราชอาณจักรบอสพอรัส*" ครั้นล่วงมาถึง ๒๐๐ ปี ก่อนคริสตกาล ชาวโรมันรบชนะกรีก บริเวณแหลมไครเมีย ซึ่งสมัยโน้นมักเรียกว่า "*เชอร์ โซเนซุส*" (Chersonesus) ก็ถูกรวมเข้าไว้ใน ราชอาณาจักรไบแซนทิน บริเวณที่เป็นเมืองเคอร์ซอนส์บัดนี้ เคยเป็นเมืองท่าสำคัญบนฝั่งทะเลดำ มีชื่อว่า "*เชอร์ซัน*" (Chersun) พิพิธภัณฑ์สถานเคอร์ซอนส์ตั้งอยู่เกือบจุดเดียวกับเมืองโบราณสมัยนั้นทีเดียว

ในปี ค.ศ. ๑๙๑๕ นั้น ภัณฑารักษ์ของพิพิธภัณฑ์สถานมีชื่อแห่งนี้ คือศาสตราจารย์คาร์ล คาสิมิโรวิช คอส-ซิอัสโก (Prof Karl Kasimirovich Kosciusko) นักโบราณคดีมีชื่อที่สุดคนหนึ่งของรัสเซีย

เวลานั้นท่านศาสตราจารย์อยู่

ในบ้านหลังใหญ่ที่ติดกับพิพิธภัณฑ์สถาน ครอบครัวของท่านนับว่าใหญ่พอดู มีลูกหลานมากหน้าหลายตา ท่านแบ่งเวลา

ระหว่างงานค้นคว้าทางโบราณคดี มาขลุกอยู่กับหลาน ๆ เสมอ หลานคนที่ท่านโปรดที่สุดชื่อ *"ออลก้า"* เป็นเด็กหญิงอายุเพียง ๑๑ ปี ซึ่งมีนิสัยแตกต่างจากพี่น้องอื่น ๆ อยู่ไม่น้อย ส่วนมากหลาน ๆ ของศาสตราจารย์คอสซิอัสโกมองท่านในฐานะคุณปู่หรือคุณตาผู้ใจดี แต่มีอะไรขลัง ๆ ชอบกลเอาแต่เที่ยวขุดคุ้ยเศษกระเบื้องถ้วยกะลาแตกจากพื้นดิน ซึ่งเด็ก ๆ พวกนั้นเห็นว่าเป็นการเสียเวลาเปล่า ไม่เห็นได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา เว้นแต่ออลก้าคนเดียว กลับชอบและสนใจซักถามคุณปู่ถึงเรื่องราวของสิ่งต่าง ๆ ที่ท่านขุดค้นขึ้นมาได้เสมอ

ออลก้าติดใจในเรื่องราว เกี่ยวกับ อารยธรรมสมัยโบราณเป็นอย่างมาก และชอบพูดบ่อย ๆ ว่า เธออยากเกิดในสมัยนั้น มีชีวิตอยู่กับคนครั้งกระโน้น คงจะสนุกและตื่นเต้นไม่น้อยเลย แทนที่เธอจะไปเที่ยวไปเล่นกับพี่น้องรุ่นราวคราวเดียวกัน เธอกลับชอบฟังเรื่องราวเกี่ยวกับโบราณคดี และหาหนังสือประวัติศาสตร์อ่านแทบไม่เว้นแต่ละวัน ตอนไหนที่เธอสนใจ หรือไม่เข้าใจแจ่มชัด ก็เข้าไปหาคุณปู่ ขอให้ท่านอธิบายให้ฟัง ออลก้าชอบเข้าไปเดินดูสิ่งต่าง ๆ ในพิพิธภัณฑ์แทบทุกวัน สิ่งไหนที่เธอชอบก็หยุดจ้องดูอยู่ได้

นาน ๆ นับชั่วโมง ไม่ว่าจะเป็นภาชนะของใช้โบราณหรือเครื่องประดับประหล่ำกำไลแตก ๆ หัก ๆ จ้องดูเสียจริง ๆ จัง ๆ ราวกับถูกมนต์สะกด จนเป็นที่แปลกใจแก่บรรดาพ่อแม่พี่น้องทั้งหลาย

ออลก้ามักขออนุญาตไปกับคุณปู่ด้วย แทบทุกครั้งที่ท่านออกไปค้นหาของโบราณตามที่ต่าง ๆ และชอบซักถามชวนศาสตราจารย์ คอสซิอัสโก คุยแทบไม่หยุดปาก แม้ว่าความสนใจในโบราณคดีของออลก้า จะเป็นที่น่ารักน่าเอ็นดูของคุณปู่อย่างยิ่ง แต่พ่อของเธอผู้เป็นนายทหารในกองทัพบกของพระเจ้าซาร์ ก็เห็นว่าเด็กหญิงอายุขนาดเธอมาสนใจเรื่องราวสมัยโบราณเช่นนี้ ออกจะผิดธรรมดาเอามาก ๆ แต่ถึงจะพยายามดึงความสนใจของออลก้าไปในเรื่องอื่น เธอก็ไม่วายหันมาพูดเรื่องโบราณคดีที่เธอชอบอีกจนได้

แต่สิ่งที่พ่อแม่พิศวงเป็น

อย่างยิ่ง ก็คือ ความสนใจของออลก้า หาใช่ความอยากรู้อยากเห็นอันเป็นธรรมดา ของผู้ที่ฝักใฝ่ในเรื่องราวสมัยโบราณทั่วไปไม่ แต่ดู ๆ ไปคล้ายกับออลก้าพิสมัยโบราณวัตถุต่าง ๆ อย่างประหลาดราวกับตกอยู่ในอำนาจอันเร้นลับ

อะไรสักอย่าง ซึ่งมีความรุนแรงเหนือจิตใจของเธอตลอดเวลา เมื่อผู้ใหญ่ถามเธอว่า เพราะเหตุใดออลก้าจึงไม่ไปเล่นไปเที่ยวกับพี่ ๆ น้อง ๆ เขาบ้าง เอาแต่ขลุกอยู่กับของเก่า ๆ ที่ขุดขึ้นมาจากดิน ซึ่งเอามาใช้ประโยชน์อะไรก็ไม่ได้ ได้แต่เอามาเรียงใส่ตู้ไว้ให้คนดูเล่นเท่านั้น

ออลก้าก็ตอบว่า "ฉันชอบของพวกนี้มาก รู้สึกเหมือนกับว่าฉันเป็นส่วนหนึ่งของของโบราณเหล่านี้—"

คราวหนึ่งมารดาของเธอออกปากเป็นเชิงล้อเลียนว่าออลก้าหลงใหลของโบราณอย่างนี้ ชาติก่อนเธอคงเกิดอยู่ในสมัยนั้นเป็นแน่ พอมาเกิดชาตินี้จึงได้ชอบแต่ของเก่า ๆ ผิดพี่ผิดน้อง

คำล้อนี้ก็เลยติดปากพี่น้อง และญาติคนอื่นในครอบครัวเรื่อย ๆ มา แม้ออลก้าเองก็นึกสนุกในคำกล่าวเช่นนั้นด้วย ทั้ง ๆ ที่เธอไม่เชื่อเรื่องกลับชาติเกิดใหม่ได้

เย็นวันหนึ่งศาสตราจารย์

คอสซิอัสโก กลับจากตำบลที่ท่านไปขุดค้นของโบราณล่าช้ากว่าปกติ พอมาถึงก็มีกิริยาตื่นเต้นเที่ยวเล่าให้ลูก ๆ หลาน ๆ

ฟังว่า ท่านไปพบหลักฐานใหม่ว่าซากหมู่บ้าน *"เชอร์ซัน"* สมัยโบราณยังมีอยู่อีกแห่งหนึ่ง ซึ่งไม่มีใครรู้เรื่องนี้มาก่อนเลย คนงานคนหนึ่งของท่าน ไปขุดได้แผ่นหินมีร่องรอยแสดงแผนที่ของหมู่บ้านเชอร์ซันสมัยโบราณ ได้ความว่าหมู่บ้านแห่งนี้แต่เดิมมามีสองตอน ที่รู้กันแล้วเพียงตอนเดียว อีกตอนหนึ่งอยู่เหนือตอนแรกขึ้นไปราว ๒ ไมล์ ตามเชิงเขาที่ทอดติดต่อกันเป็นทิว และตอนที่พบใหม่นี้คงจะเป็น *"ย่านบ้านเรือนชานเมือง"* ถัดจากย่านธุรกิจตรงชายทะเลดังที่รู้จักกันอยู่นี้

ท่านศาสตราจารย์เล่าแล้วก็กล่าวต่อไปว่า รุ่งขึ้นจะต้องย้ายพวกกรรมกร ขุดหาวัตถุโบราณไปแหล่งที่พบใหม่นี่ทั้งหมด ค่ำวันนั้นท่านพูดถึงแต่สิ่งต่าง ๆ ที่อาจพบได้ในการขุดค้นครั้งใหม่นี้ และมีความกระตือรือร้นเป็นอย่างยิ่ง

อีกคนหนึ่งที่ตื่นเต้นกับข่าวนี้ด้วย ก็คือ เด็กหญิงออลก้า เธอเคยพูดเป็นเชิงสงสัยอยู่ก่อนแล้วว่าเขตของเชอร์ซันสมัยโบราณน่าจะมีกว้างขวางกว่าที่รู้จักกันอยู่นี้ แม้ว่าได้เคยขุดค้นกันในรัศมี ๓๐๐ หลา โดยรอบสิ่งปรักหักพังชายเขตหมู่บ้านมาแล้ว แต่ก็ไม่ได้ผลอันใด ออลก้าสนใจในเรื่องที่

คุณปู่เล่าขนาดว่าแทบจะวิ่งออกไปดูที่ใหม่นี้เสียแต่ตอนกลางคืนวันนั้นเอง คุณปู่คอสซิอัสโกต้องสัญญาว่าจะพาเธอไปด้วยพรุ่งนี้ ไปกันแต่เช้าตรู่ทีเดียว นั้นแหละ, ออลก้าจึงยอมเข้านอน

รุ่งขึ้นเช้า ท่านศาสตราจารย์

คอสซิอัสโกก็เรียกคนออกไปขุดตรงแหล่งใหม่ ซึ่งเป็นดินร่วนอยู่ตรงเชิงเขาลูกหนึ่ง ท่านกำหนดตำแหน่งให้คนขุดโดยอาศัย *"แผนที่โบราณ"* ที่เพิ่งค้นพบเมื่อวานนี้เอง แต่ขุดลงไปตั้งแต่เช้าจนกระทั่งบ่าย ก็ยังไม่พบร่องรอยอะไร ผู้คนก็ชักจะเมื่อยล้า ความกระตือรือร้นที่มาแต่เช้าตรู่ก็ชักจะจางลง หลายคนบ่นเป็นเชิงว่าจะเสียแรงเปล่าละกระมัง

มีแต่เด็กหญิงออลก้าที่บรรดาลูกน้องของท่านศาสตราจารย์พากันเรียกว่า *"ศาสตราจารย์น้อย"* (The little Professor) เท่านั้นที่ยังเชื่อมั่นว่าจะต้องพบซากหมู่บ้านแน่นอน เธอกระโดดข้ามปากหลุมที่คนงานขุดไว้ เที่ยวร้องเร่งให้กำลังใจแก่ทุกคน จนกระทั่งบ่ายคล้อยคนงานคนหนึ่งก็ขุดพลั่วระไปกระทบของแข็งผิวเรียบเข้าใต้ดิน——

พอเขาร้องบอกว่าพบอะไรเข้าแล้ว ศาสตราจารย์คอสซิอัสโกก็เรียกคนให้มาระดมกำลังขุด ขยายบริเวณนั้นออกไป ครึ่งชั่วโมงต่อมาก็ปรากฏเป็นรูปเป็นร่างพอที่จะสันนิษฐานได้ว่า ที่ขุดพบเข้าใหม่นี้ เป็นหลังคาบ้านหลังหนึ่ง

เมื่อได้ร่องรอยเข้าเช่นนี้ ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าของคนงานก็หายไปราวปลิดทิ้ง ต่างช่วยกันขุดคุ้ยดินออกอย่างระมัดระวังตั้งต้นจากมุมหนึ่งของหลังคา อีกราว ๑ ชั่วโมง ก็เผยให้เห็นผนังตึกด้านหนึ่งซึ่งสูงราว ๒ ฟุต และตรงกลางผนังนั้นมีประตูบานหนึ่ง มีแผ่นหินขนาดไม่ใช่เล็กปิดทับประตูไว้

ออลก้าแสดงความยินดีอย่างตื่นเต้น

ทุก ๆ ครั้งที่พลั่วของคนงานตักดินออกเผยให้เห็นตัวตึกหลังนั้นมากขึ้นทีละนิด ออลก้ารู้สึกตื่นตาตื่นใจยิ่งขึ้นทุกขณะ คุณปู่ของเธอก็กำลังวุ่นวายอยู่กับการสั่งงานที่จะต้องค่อย ๆ ขุดคุ้ยกันขึ้นอย่างระมัดระวังที่สุด จึงไม่ทันได้สังเกตถึงอาการเปลี่ยนแปลงบางยย่างของหลานสาว ดวงตากลมโต

ทั้งคู่ของเธอจับจ้องอยู่เฉพาะแต่ที่ประตูบานนั้น ขณะเดียวกัน การหายใจของเธอก็ดูถี่เข้า ใบหน้าแดงระเรื่ออารมณ์ผันผวน ตั้งแต่คนงานร้องว่าพบอะไรเข้าแล้ว เธอก็มาเฝ้าดูอยู่แทบตา จะไม่กระพริบเลยทีเดียว

คนงาน ๒—๓ คน ช่วยกันใช้ชะแลงค่อย ๆ งัดเอาแผ่นหินขนาดใหญ่ที่ปิดทับบานประตูออก ทุก ๆ คนมารายล้อมดูอยู่อย่างใกล้ชิด เว้นแต่เด็กหญิงออลก้าเท่านั้น ที่ยืนถอยออกมาทางหลังสัก ๒—๓ ก้าว จ้องมองดูอยู่ตลอดเวลา

ขณะที่หินแผ่นใหญ่นั้นเผยออกจากที่เพียง ๒—๓ นิ้ว ฟุต คนงานทั้งหมดก็ได้ยินเสียงกรีดอย่างน่าตกใจ

ต่างรีบเหลียวมาดู ก็เห็นออลก้ากำลังร้องเสียงแหลม ใบหน้าบิดเบี้ยวอย่างหวาดหวั่นและตื่นกลัว แล้ววิ่งแหวกกลุ่มคนงานเข้าไปที่ประตูบ้านโบราณ ส่งเสียงร้องลั่นอยู่เป็นระยะ ๆ ใช้มือตะกุยตะกายแผ่นหินอยู่อย่างคนไม่ได้สติ

พอศาสตราจารย์คอสซิอัสโก

ค่อยคลายจากความประหลาดใจจนงันไปชั่วขณะ ท่านก็เข้าไปดึงตัวหลานสาวให้ออกมา แต่เธอกลับดิ้นรนและผลักไส

ใช้เล็บหยิกข่วนพร้อมกับร้องกรีด ๆ ด้วยความกลัวเต็มที่ คนงาน ๒ คนเห็นเช่นนั้นจึงเข้าไปช่วยท่านศาสตราจารย์ พยายามรั้งร่างเล็ก ๆ นั้นออกมาจากหน้าประตูจนได้

ออลก้ายังไม่หยุดดิ้น กลับพร่ำพูดด้วยถ้อยคำที่ไม่มีใครฟังรู้เรื่อง ต่อมาจากวันนั้นจึงมีหลายคนนึกออกว่าเป็นภาษาลาตินทั้ง ๆ ที่ออลก้าไม่รู้ภาษาลาตินมาก่อนเลย ยิ่งคนช่วยกันอุ้มเธอออกห่างจากประตูมา ออลก้าก็ยิ่งดิ้นแรงและร้องเสียงดังหนักขึ้น ลงท้ายเธอก็รวมกำลังดิ้นจนสุดแรงเกิดหลุดจากคนที่จับเธอไว้ได้แล้ววิ่งย้อนกลับไปหาปู่ผู้ยืนตะลึงงันไปถึงก็ล้มลงแทบเท้าท่านด้วยความเหนื่อยอ่อน

"กรุณา—ด้วยเถอะค่ะ——" ออลก้าสะอื้นและพูดภาษารัสเซียเสียงขาดเป็นห้วง ๆ "อย่าให้พวกนั้น—พาดิฉันไป!—ดิฉันต้องเข้าไป—เข้าไปเอาเหรียญก่อนค่ะ——เหรียญรูปตะเกียงสีน้ำเงินของดิฉัน——ได้โปรด——"

ออลก้าเงยหน้าขึ้นมองท่านศาสตราจารย์ คอสซิอัสโก ด้วยสายตาวิงวอน น้ำตาไหลอาบแก้ม คนงานทั้งหมดลืมเรื่องประตูบานโบราณนั้นเสียหมด พากันมาล้อมอยู่โดยรอบเด็กหญิงผู้ฟุบอยู่กับพื้นดิน

"เอาเถอะ——อย่าร้องไห้เลย" คุณปู่ปลอบด้วยเสียงอ่อนโยน "ปู่จะให้เขาหาเหรียญของหลานมาให้ นึงเสียเถอะ—คนดีลุกขึ้นเถอะ เดี๋ยวปู่จะพากลับบ้าน..."

"ไม่ใช่ค่ะ—ท่านไม่เข้าใจ" เธอร้องลั่น พลางชี้ไปที่ประตู "เหรียญอยู่ในนั้นค่ะ——ใส่ไว้ในเหยือกอันใหญ่วางอยู่ตรงสุดระเบียงนั่น——"

เสียงของเธออ่อนลง ๆ จนได้ยินเพียงแผ่ว ๆ กระนั้นเธอก็ยังพยายามพูดต่อไป

"ได้โปรดเถอะค่ะ——ได้โปรด——เหรียญสีน้ำเงิน——ของดิฉัน——" แล้วเธอก็หมดสติลงในอ้อมแขนคุณปู่ผู้ก้มลงประคอง

ศาสตราจารย์คอสซิอัสโก ให้คนช่วยกันหามร่างหลานรักกลับไปบ้านทันที ออลก้านอนไม่ได้สติต่อมาอีกหลายชั่วโมง ท่านศาสตราจารย์ให้คนรีบไปตามหมอมาจากเมืองเชวัสโตโปล หมอมาถึงก็รีบตรวจอาการแล้วให้ยาบำรุงหัวใจ ต่อมาจากนั้นก็ได้ให้ยาระงับประสาทไว้โดยได้แจ้งให้ท่านศาสตราจารย์ทราบว่า อาการของหลานสาวเกิดจากหมดกำลัง เพราะระบบประสาทได้รับความกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง

วันรุ่งขึ้นเมื่อออลก้าฟื้นคืน

สติและแข็งแรงขึ้นบ้างแล้ว ศาสตราจารย์คอสซิอัสโกได้พยายามซักหลานสาวถึง เหตุการณ์ที่ทำให้เธอมีกิริยาผิดปกติอย่างมากเมื่อวานนี้ ออลก้าก็บอกว่าเธอจำอะไรเกือบไม่ได้เลย ทุกอย่างเป็นเรื่องเลือนราง สับสนปนเปยุ่งเหยิงไปหมด ยิ่งถามถึงเหรียญสีน้ำเงินอะไรนั่น เธอยิ่งนึกไม่ออกเลยว่ามันเกี่ยวข้องอะไรด้วย ครั้นคุณปู่เล่าถึงกิริยาท่าทางและคำพูดของเธอเมื่อบ่ายวานนี้ ออลก้าบอกว่าเธอไม่เชื่อว่าตัวเองจะแสดงวาจาท่าทีบ้า ๆ บอ ๆ ได้ถึงขนาดนั้น

เมื่อท่านศาสตราจารย์เห็นว่าไม่ได้เรื่องอะไรเพิ่มเติมจากออลก้า แต่สังเกตดูอาการป่วยไม่รุนแรงหนักหนาอะไรแล้ว ก็สบายใจขึ้นบ้างและกลับไปคุมคนงานขุดคุ้ยดินออกจากหมู่บ้านโบราณนั้นต่อไป ตกตอนบ่ายวันนั้นเองศาสตราจารย์คอสซิอัสโกก็วิ่งกลับมาบ้านด้วยท่าทางตื่นเต้นสุดขีด มาถึงไม่ทันพักให้หายเหนื่อย รีบตรงเข้าไปหาออลก้าที่กำลังหลับอยู่ในห้องทันที

"โอลิชก้า——โอลิชก้า" ท่านเรียกหลานสาวคนโปรดเช่นนี้มาแต่ไหนแต่ไร "ตื่นเถอะ——นี่, หลานจำได้

ไหมว่า วานนี้พูดถึงเหรียญว่ายังไง—เหรียญของแกน่ะ”

ออลก้าตื่นขึ้นยังงัวเงีย เธอ

มองคุณปู่อย่างฉงน จนท่านต้องถามซ้ำจึงตอบว่า “อะไรนะคะ ? หนูบอกคุณปู่แล้วไงว่าจำอะไรไม่ได้เลย— —เหรียญอะไรกันคะ ?”

ศาสตราจารย์ออสซิอัสโก เคยเป็นคนสงบเสงี่ยมเรียบร้อย กิริยาท่าทางเยือกเย็นอยู่เสมอ แต่มาวันนี้เขาตื่นเต้นจนสั่นไปทั้งตัว เขาล้วงห่อผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋าเสื้อ แล้วคลี่ออกให้ดู ออลก้าก็ได้เห็นเหรียญรูปสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ฝังหินสีน้ำเงิน เป็นลวดลายละเอียดสวยงามมาก วางอยู่กลางผ้าเช็ดหน้าผืนนั้น

“อะไรคะ นั่นน่ะ ?” ออลก้าถาม

สีหน้าของท่านศาสตราจารย์มีแววฉงน บอกความผิดหวัง ราวกับเขาคาดหมายไว้ว่าหลานสาวที่รักคงจะมีกิริยาและคำตอบที่แตกต่างไปจากที่ได้ยินนี้ อึ้งไปชั่วขณะหนึ่งแล้วจึงว่า

“นี่แหละ, เราพบมันอยู่ในบ้านที่ขุดพบใหม่ อยู่

ในเหยือกแก้วตรงปลายเฉลียงที่ทอดไปจากประตูบานที่หลานเห็นนั่นแหละ——อยู่ตรงที่ที่หลานบอกไม่มีผิดเลย——บอกปู่ได้ไหมว่าหลานรู้ได้ยังไง?"

ออลก้าเอนหลังพิงหมอนพลางถอนใจยาว "หลานเองก็นึกไม่ออกจริง ๆ ค่ะ อยากทราบเหมือนกันว่าเรื่องราวมันเป็นไง——แต่นึกเท่าไรก็จำไม่ได้ค่ะ——"

เรื่องเกี่ยวกับเหรียญสีน้ำเงิน

นี้ เล่ากันต่อ ๆ ไปจนรู้แพร่หลายทั้งเมืองเซวัสโตโปล มีผู้คนเป็นจำนวนมากพากันมาที่บ้านของท่านศาสตราจารย์คอส-ซิอัสโก เพื่อขอดูตัว *"เด็กหญิงที่ทายได้แม่นราวกับตาเห็น"* ว่าเหรียญโบราณจะอยู่ในเหยือก วางไว้ตรงปลายเฉลียง ในบ้านโบราณที่เพิ่งขุดพบ มีนักหนังสือพิมพ์มาขอสัมภาษณ์ และรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ มีปรากฏอยู่ในนิตยสารมีชื่อที่ตีพิมพ์แพร่หลายอยู่ในเวลานั้น

มีผู้สนใจได้เสนอข้อคิดเห็นไว้ต่าง ๆ กันหลายกระแส ว่าด้วยเหตุประหลาดที่เกิดขึ้นในคราวนั้น บางคนว่ากันตรง ๆ ทีเดียวว่าเป็นเรื่องกุกันขึ้น หลอกให้คนตื่นกันเล่นเท่านั้นเอง

บ้างก็ว่าน่าประหลาด ที่เด็กหญิงอายุเพียง ๑๑ ขวบจะสามารถล่วงรู้ถึงของที่เก็บไว้ ในบ้านอันเก่าแก่ผุ่งดิน อยู่ตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์ จะหาว่าหลอกกันก็ไม่ถนัด เพราะคนงานที่ขุดดินอยู่ในวันนั้นหลายสิบคน ต่างก็ยืนยันเสียงเดียวกันว่า ออลก้ามีอาการผิดปกติและพูดคล้ายจะเพ้อออกมา บอกตำแหน่งที่จะค้นพบเหรียญโบราณนั้น ก่อนที่จะขุดผ่านประตูชั้นนอกเข้าไปเสียอีก ถ้าสมคบกันแต่งเรื่องนี้ขึ้นก็คงต้องมีคนงานคนใดคนหนึ่ง ขยายความตามที่เป็นจริงออกมาบ้าง นี่ก็พูดเป็นเสียงเดียวกันทุกคน

นอกจากนี้ยังมีบางคนเสนอว่า เหตุการณ์ครั้งนี้เป็นการพิสูจน์ชัดว่า *"การกลับชาติมาเกิด"* นั้นเป็นเรื่องเป็นไปได้จริง ๆ เพราะออลก้ารู้เรื่องที่เกิดขึ้นก่อนคนละยุคคนละสมัยห่างกันตั้งหลายร้อยปีได้อย่างน่าอัศจรรย์

บรรดาหนังสือพิมพ์ก็พยายาม ค้นหาความจริงโดยซักไซร้ไล่เลียงทุกๆคนที่ร่วมอยู่ด้วยในวันที่ออลก้ามีอาการประหลาดขึ้นนั้น รวมทั้งหมดกว่า ๒๐ คน และมีท่านศาสตราจารย์คอสซิอัสโกผู้มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับนับถือกัน ทั่วไปในความคงแก่เรียน และความซื่อสัตย์สุจริตอย่างไม่มีข้อสงสัย

เป็นผู้แถลงเรื่องตามที่เกิดขึ้นโดยตลอด เด็กหญิงออลก้าจึงกลายเป็นคนที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปจนกระทั่งถึงกรุงมอสโคว์

มาบัดนี้ ก็นับเป็นเวลา ๔๖ ปี

แล้ว ออลก้ายังมีชีวิตอยู่ที่เมืองหนึ่งในมลรัฐคาลิฟอร์เนีย เธอยังจำเรื่องราวคราวนั้นได้โดยตลอด แล้วยังมีลูกพี่ลูกน้องอีกคนหนึ่ง ชื่อ ยอร์ช ผู้อยู่ในที่เกิดเหตุวันนั้นด้วย เล่าถึงรายละเอียดกิริยาท่าทางและคำพูดของออลก้า ที่หน้าประตูบ้านโบราณ——ซึ่งเหตุการณ์ตอนนั้น ออลก้าเองรับว่านึกไม่ออกเลย จำได้แต่เรื่องที่มันเกิดขึ้นกับตัวเธอก่อนและหลังเหตุคราวนั้น รวมทั้งวันต่อมาที่มีคนมากหน้าหลายตามาเยี่ยมและมาซักเธอแทบไม่ว่างเว้น เธอต้องเล่าซ้ำแล้วซ้ำอีกหลายสิบเที่ยว

เวลานี้เหรียญนั้นตกเป็นสมบัติของยอร์ช มีขนาดวัดได้ประมาณ ๑ ตารางนิ้ว ประกอบด้วยไพฑูรย์หรือพลอยสีฟ้าสด (Lapis lazuli) ชนิดเหลี่ยมนิด ๆ เรียงกัน เป็นลวดลายรูปตะเกียงโบราณ บ้างว่ารูปร่างดูคล้ายกับตะเกียงวิเศษ ของอาแลดดินในนิยายเรื่องอาหรับราตรี

เหรียญอันนี้ ทางเจ้าหน้าที่ของพิพิธภัณฑ์สถานแห่งลอสแอนเจลีส สันนิษฐานว่าทำขึ้นในสมัยโรมันโบราณ ลายแบบเดียวกับที่เคยพบในเมืองปอมเปอี ซึ่งถล่มทำลายลงด้วยอำนาจระเบิดของภูเขาไฟเวซูเวียส เมื่อปีคริสต์ศักราชที่ ๒๙ ถ้าเป็นจริงเช่นนั้น ก็หมายความว่าเหรียญนี้มีอายุอย่างน้อยถึง ๑,๙๐๐ ปี

ปัญหาที่ว่าเหรียญรูปตะเกียงทำด้วยไพฑูรย์ ตกมาอยู่ในเมืองเซอร์ซันได้อย่างไร ไม่มีใครบอกได้ชัดแจ้ง เป็นแต่คาดกันว่า คงจะมีพ่อค้านำเหรียญชนิดนี้จากเมืองปอมเปอี ลงเรือสำเภาออกไปขายตามเมืองต่าง ๆ ทางภาคเหนือเปลี่ยนมือกันเรื่อยมาจนถึงเมืองเซอร์ซัน ที่ตั้งอยู่บนคาบสมุทรไครเมียนนี้ได้

สำหรับตัวบ้านโบราณที่ขุดพบนั้น เป็นเคหาสน์หลังใหญ่มีห้องนอนมากมายอาณาบริเวณกว้างขวาง จึงเชื่อแน่ได้ว่าเป็นส่วนตัวของผู้มั่งคั่งในสมัยโน้น; ส่วนรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับบ้านที่ขุดขึ้นมาได้นี้ เป็นที่น่าเสียใจว่าไม่สามารถจะค้นหามาเสนอได้ โดยที่หลักฐานต่าง ๆ ถูกทำลายรวมไปกับบันทึกประวัติ ทั้งหมดของพิพิธภัณฑสถานแห่ง

เคอร์โซนส์ในคราวที่เกิดปฏิวัติครั้งใหญ่ขึ้นในรัสเซีย ด้วยน้ำมือของพวกบอลเซวิค

อีกสิ่งหนึ่งที่น่าพิศวงเป็น

อย่างยิ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็คือหลังจากผ่านเหตุการณ์น่าอัศจรรย์คราวนั้นมาแล้ว ออลก้า คอสซิอัสโก เด็กหญิงผู้มีความรู้และสนใจในวิชาโบราณคดีเป็นอย่างมาก กลับกลายเป็นคนที่ไม่ฝักใฝ่ในวิชาโบราณคดีอีกต่อไป เมื่อถามถึงเหรียญรูปตะเกียงสีน้ำเงินอันนั้น ออลก้าคนปัจจุบันตอบว่าเธอเห็นว่ามันไม่มีความสำคัญอะไรนักหนา ไม่ต่างกว่าของที่ระลึกเล็กๆ อันหนึ่งที่เตือนให้นึกถึงเรื่องราวแปลกประหลาดที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของเธอสมัยยังเป็นเด็กอยู่เท่านั้นเอง

ครั้นถามถึงความเห็นของเธอ ในเรื่อง *"การกลับชาติมาเกิด"*

ออลก้าตอบว่า "ใครจะทราบได้แน่ล่ะคะว่า เป็นเรื่องกลับชาติหรือไม่? อำนาจพิเศษอะไรก็ตามที่ทำให้ดิฉันทำไปเมื่อคราวนั้นจนเกิดเป็นเรื่องล่ำลือกันทั่วไป เวลานี้ก็หายไปแล้ว—ดิฉันไม่มีอำนาจทิพย์ หรืออะไรนั่นเหลืออยู่อีก

เลย ถ้าหากว่ามันกลับมาอีกได้ ดิฉันก็คงจะทราบและจะบอกให้คุณรับทราบได้ด้วย"

เรื่องของเด็กหญิงอายุ ๑๑ ปีผู้นี้ เป็นที่ถกเถียงกันมากในบรรดาผู้สนใจในการค้นคว้าทางจิตทั้งหลาย ส่วนใหญ่ก็ให้ความเห็นสนับสนุนกันไปในแง่ที่ว่า เรื่องนี้เป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดรายหนึ่ง ของการที่ *"จิตระลึกชาติได้"* หรือที่เรารู้จักกันว่า *"บุพเพนิวาสานุสสติญาณ"* อันเป็นหนึ่งในวิชาแปดประการในพุทธศาสนาของเรานั่นเอง

เมื่อนำเรื่องนี้มาเปรียบเทียบ

กับ บีเตอร์ ฮูร์คอส ก็จะเห็นได้ทันทีว่า ฮูร์คอสมีเพียง *"ตาทิพย์"* คือ เห็นเหตุการณ์ทั้งในอดีตและปัจจุบันที่เกิดแก่สิ่งของ หรือบุคคลใดที่เขาได้แตะต้องสัมผัสเท่านั้น ไม่สามารถที่จะย้อนระลึกเหตุการณ์ไปถึงชาติในอดีตได้

-๑๒-

ขอนำเรื่องเกี่ยวกับคนที่มี *"ญาณพิเศษ"* สามารถ

เห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าได้อย่างแม่นยำ มาเล่าสู่กันฟัง เพื่อเป็นการเปรียบเทียบกับคุณวิเศษของปีเตอร์ ฮูร์-คอส อีกสักเรื่องหนึ่ง ขอนำท่านผู้อ่านย้อนกลับไปสมัยคริสต์ศักราช ๑๗๘๘ หรือ ๗๔ ปีมาแล้ว———

ค่ำวันหนึ่งในฤดูร้อนปีนั้น

ดัชเชส เบียทริส เดอ กรามองต์ ได้จัดให้มีงานเลี้ยงอาหารขึ้นในวังอันโอ่อ่าตั้งอยู่ในมหานครปารีส นับว่า

เป็นงานเลี้ยงที่ใหญ่ยิ่งและหรูหรามาก แขกที่ได้รับเชิญมาล้วนเป็นผู้ดีมีศักดิ์ตระกูลสูง และบรรดาผู้ได้ชื่อว่าเป็นปราชญ์อยู่ในเวลานั้น

ดูเหมือนบรรดาแขกผู้ทรงเกียรติ ทรงศักดิ์ทั้งหลายจะดื่มมาก หัวเราะมาก และรับประทานกันมากกว่างานอื่น ๆ ในปีนั้นชะรอยจะไม่มีใครรู้ตัวเลยว่า กำลังนั่งสนุกสบายกันอยู่บน *"ภูเขาไฟมนุษย์"* ซึ่งจวนเจียนจะระเบิดตูมตามขึ้นมา เป็นการปฏิวัติครั้งสำคัญในประเทศฝรั่งเศส และเป็นสิ่งที่ทำให้ชีวิตของบรรดาท่านผู้ลากมากดีเหล่านี้ ต้องพลิกเปลี่ยนไปอย่างไม่มีใครเคยคาดฝันไว้เลย

ในคืนที่กล่าวถึงนี้ งานเลี้ยงดำเนินไปอย่างโก้เก๋ต่างสำราญใจอยู่กับสุราเลิศรสและอาหารอร่อย ๆ ท่ามกลางแขกที่แต่งตัวสวยสดงดงาม วูบวาบวาววามไปด้วยเครื่องทองเครื่องเพชรของสตรีผู้สูงศักดิ์ ดนตรีจากวงที่มีชื่อในกรุงปารีสก็มาทำเพลงกล่อมอารมณ์ทุกคนให้รื่นเริง เพิ่มความครื้นเครงให้แก่งานเป็นอันมาก ที่ชอบสุราก็นั่งจิบกันไป บางกลุ่มก็กระซิบกระซาบนินทาถึงคนโน้นคนนี้ ที่มีเรื่องขำก็เอามาขยายสู่กันฟัง เป็นที่สบอารมณ์หัวเราะต่อกระซิกกันไม่ได้ขาด

ในบรรดาแขกที่ได้รับเชิญมาทั้งหมด มีอยู่คนเดียวเท่านั้น ที่แยกไปยืนอยู่ต่างหาก ไม่ยอมปะปนร่วมกับผู้ใด เขาเป็นชายสูงอายุ ผู้ที่ดูออกจะแปลกเหล่าอยู่สักหน่อยในสมาคมของผู้แต่งกายฉูดฉาด และประดับเครื่องถนิมพิมพาภรณ์กันเต็มที่เช่นนั้น เครื่องแต่งกายเรียบ ๆ ของเขาดูตรงข้ามกับสีสันอันบาดตาของแขกเหรื่อคนอื่น ๆ ใบหน้าเขามีแต่ความสงบเยือกเย็น ทุกคนในที่นั้น ต่างรู้ดีว่าชายชราผู้นี้เป็นคนศรัทธาเคร่งครัดในพระศาสนา — — ซึ่งเป็นเรื่องแปลกที่มักจะถูกคนอื่นเยาะหยันอยู่บ่อยๆ

ชายสูงอายุผู้นี้ มีนามว่า จ๊าค คาซ็อต

เป็นกวีเล็ก ๆ คนหนึ่งซึ่งบทกลอนที่เขาเขียนออกมาด้วยถ้อยคำสุภาพ กล่าวถึงแต่มนุษยธรรมและความศรัทธาอันมั่นคงในภูมิธรรมอันสูงส่งของจิตมนุษย์

ถ้าจะมีใครกล่าวขวัญฝั่นถึง

เฒ่าคาซ็อตบ้างแล้ว ก็มักจะพูดถึงความเป็นคนคร่ำอยู่แต่ความรู้สึกอันละเอียดอ่อน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องรัก เรื่องโศก หรือความคับแค้นบีบคั้นทางใจ อันเกิดจากความยากแค้นลำเค็ญ

ต่าง ๆ ในชีวิตยิ่งกว่านั้น มักแอบนินทาแกเสมอว่า เป็นคนถือโชคลาง เชื่อคุณเชื่อไสยอย่างครึเต็มที

พอเหล้าเข้าไปดึงท้องตึงหน้ากันดีแล้ว เสียงที่ค่อยๆ พูด ค่อยๆ คุยกันก็ชักจะดังเอะอะขึ้นทุกทีแล้วก็มีเสียงใครคนหนึ่งเอ่ยขึ้นมาอย่างต้องการให้ใคร ๆ ได้ยินทั่วกันว่า

"คุณคาซ็อต แกไม่ใคร่ชอบการคุยของพวกเราเสียแล้ว —— ไม่มีใครพูดถึงเรื่องศาสนากันบ้างเลยเชียวรึนี่ ? คุยถึงพระผู้เป็นเจ้ากับคุณคาซ็อตแกหน่อยซี—"

ทุกคนพากันยิ้มและหันมามองชายชรา ผู้นั่งนิ่งอยู่คนเดียว

กีโยม เดอ มาลแชร์ บิส เสนาบดีคนหนึ่งผู้เป็นที่ไว้วางหฤทัยของพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๖ ยกแก้วเหล้าชูขึ้นสูงพลางเชิญชวนขึ้นว่า

"พวกเราดื่มหน่อย —— ขอให้ศาสนาและเรื่องเกี่ยวกับไสยศาสตร์สุดสิ้นกันเสียที—— เรามาดื่มให้กับอนาคต ที่เหตุผลและความจริงเอาชนะเรื่องเพ้อฝันบ้า ๆ ได้หมด——"

เขายกแก้วขึ้นดื่ม หลายคนในห้องนั้นทำตาม แต่เมื่อลดแก้วลง กีโยมก็กล่าวต่อพร้อมกับสั่นศีรษะอย่างท้อแท้ว่า

"แต่น่าเสียดายอยู่หน่อย — — ผมเห็นจะไม่มีชีวิตอยู่ จนเห็นวันนั้นหรอก — —"

ระหว่างที่มีคนพูดเป็นทำนอง

กระทบถึงเขาอยู่นี้ คาซ็อตทำเสมือนไม่ได้ยินถ้อยคำเหล่านั้นเลย เขาคงนั่งนิ่งสงบราวรูปปั้น ศีรษะตั้งตรงตามองทอดไปข้างหน้าคล้ายกับไม่สนใจต่อสิ่งแวดล้อมรอบข้าง ถ้าจะพิจารณาให้ใกล้ชิด จะเห็นว่าดวงตาทั้งคู่ของเขานั้น แม้ว่าจะเบิกกว้างแต่ก็เลื่อนลอยมองเหม่อปราศจากแวว ราวกับตาของคนละเมอเดินทั้ง ๆ ยังไม่ได้สติสัมปชัญญะ

แล้วเขาก็เอ่ยปากพูดตอบเสนาบดีกิโยม ด้วยเสียงที่แปลกไป ไม่ใช่เสียงของจ๊าค คาซ็อตอย่างที่เคยได้ยินกัน — — แต่เป็นเสียงของคนที่ฝืนพูดออกมาด้วยอำนาจเร้นลับที่ตนไม่อาจขัดขืนได้ — —

"คุณผิดเสียแล้วละ เดอ มาลแชร์บีส" ชายชราเอ่ยช้า ๆ "คุณ — รวมทั้งเราทั้งหมดนี้ — จะได้อยู่ไปจนกระทั่งเห็นวันที่คุณว่านั่น — — อีกไม่นานหรอกไม่ถึง ๖ ปี เราทุกคนก็จะได้เห็นเอง"

ทุกคนในห้องตะลึงจ้อง จ๊าค คาซ็อต อย่างแทบไม่เชื่อหูเชื่อตาตัวเอง แต่ชั่วครู่ต่อมาก็มีใครกระซิบกระซาบแล้วก็มีเสียงหัวเราะคิกคัก— ตาแก่ผู้คลั่งศาสนากำลังจะเทศน์ละซี—หรือม่ายงั้นแกก็คงเสียสติ วิกลจริตไปอย่างกะทันหัน

แต่แท้จริงนั้น ทุกคนกำลังจะได้เห็นสิ่งประหลาดอัศจรรย์อย่างยิ่ง

เพราะในชั่วโมงหนึ่งต่อมา

นั้น คาซ็อตก็ได้กล่าวคำทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้า ที่เรียกได้ว่าเป็นคำพยากรณ์คราวเดียวในประวัติศาสตร์ ของประเทศฝรั่งเศส ที่ทุกอย่างปรากฏเป็นความจริงถึง ๑๐๐ เปอร์เซ็น ในเวลาต่อมา ข้อนี้เหตุการณ์ที่บังเกิดขึ้นหลังจาก จ๊าค คาซ็อต ได้กล่าวคำทำนายไว้ เป็นเครื่องยืนยันอยู่อย่างแจ้งชัด

ถ้อยคำที่คาซ็อตกล่าวออกมาในคืนนั้น มีผู้จดบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ด้วยมือของแขกผู้หนึ่งที่ได้อยู่ในห้องที่เลี้ยงกันและได้เห็นเหตุการณ์โดยตลอด สมุดบันทึกเล่มนั้นยังคงมีอยู่จนทุกวันนี้ — —

ฉะนั้น, คำทำนายของคาซ็อต จึงมีหลักฐานยืนยันให้ผู้สนใจตรวจสอบความจริงได้เสมอ

"พวกเราโปรดสงบสักประเดี๋ยว——" มาร์กีเดอ กองดอร์เซ ผู้เป็นนักปรัชญา และมีอาวุโสอยู่ในที่นั้น กล่าวขึ้นกลางเสียงหัวเราะ "ให้เขาลองทายดูซิว่า ถ้าเขารู้เรื่องในภายหน้ายังงั้น—เอาละ ลองทายกันดูก่อนก็ได้——"

เสียงคิกคักและกระซิบกระซาบจึงสงบลง หลายคนเดินเข้ามาล้อมรอบชายชราผู้นั่งนิ่ง ราวกับตกอยู่ในภวังค์——กลุ่มที่เข้ามาใกล้คาซ็อตนั้นมีอยู่ ๗ คน คือ แซมฟอร์ท, กีโยม เดอมาลแชร์บีส, มาร์กี เดอกองดอร์เซ, นายกเทศมนตรีแห่งนครปารีส ผู้เป็นนักดาราศาสตร์มีชื่อเสียงคือ ญัง ซิลแวง เบลลีย์, นักประพันธ์ ญัง—อังตวน บูเชอร์, นักเขียนบทละคร ญัง ฟรังซัว เดอ ลาฮาร์ป (ผู้บันทึกเหตุการณ์ในคืนนั้น ไว้ในอนุทินประจำตัวซึ่งเหลือเป็นพยานเอกสารมาจนทุกวันนี้) และดัชเชส เบียทริส เจ้าของบ้าน

นิ่งกันไปสักครู่หนึ่ง คาซ็อต

จึงเอ่ยขึ้นด้วยสำเนียงเรียบๆ ราวกับหุ่นยนต์ที่ไม่มีชีวิต, บอก

เดอร์กองดอร์เซว่า

"ในเวลาอีก ๒—๓ ปี ท่านจะถูกจำคุก——แต่ด้วยความกลัวที่จะต้องขึ้นตะแลงแกง ท่านจะทำลายตัวเองเสียก่อนด้วยการกินยาพิษ———"

เสียงคนฟังบางคนหัวเราะชอบใจ พร้อมกับปรบมือ หลายคนก็เลยปรบมือตามไปด้วย เข้าใจว่าชายชราทำตลกเพื่อช่วยให้งานของดัชเชสครึกครื้นยิ่งขึ้น

แซมฟอร์ทกระแอมไอแล้วถามว่า

"แล้วผมล่ะ คุณคาซ็อต ช่วยทำนายทีซิว่าผมจะเป็นยังไงบ้าง ?"

"คุณ——แซมฟอร์ท—จะเฉือนข้อมือตัวเองด้วยมีดโกนถึง ๒๒ ครั้ง——แต่ถึงยังงั้นคุณก็ยังไม่ตาย—คุณจะอายุยืนต่อมาอีกหลายปี แต่จะกลายเป็นคนพิการ——"

เสียงคนฟังเฮฮากันขึ้นอีก บอกแก่กันว่าเฒ่าคาซ็อตเข้าใจทำนาย พึ่งแล้วขำดี

คราวนี้ก็ถึงทีของนายกเทศมนตรี เบลลีย์—— ชายชราบอกเขาว่า

"คุณจะต้องถูกประหารชีวิต!"

แล้วเขาหันมาหาเสนาบดีผู้ใกล้ชิดองค์พระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๖

"ท่านจะถูกประหารด้วยเหมือนกัน——เมอซิเออร์เดอร์มาลแชร์บีส์—ศีรษะของท่านจะหล่นกลิ้งอยู่กลางทราย"

ถึงตอนนี้ ทุกคนเงียบกริบ ไม่มีเสียงหัวเราะ ไม่มีเสียงกระซิบกระซาบ เพราะท่าทีและถ้อยคำของชายชรานั้นเยือกเย็นเป็นจริงเป็นจัง สีหน้าของเขาเฉยเมยปราศจากอารมณ์ใด ๆ——และการที่จะล้อท่านเสนาบดีผู้ใกล้ชิดเจ้าเหนือหัวเล่นด้วยคำทำนายเช่นนี้ คงไม่มีใครทำเป็นแน่——

สายตาของชายชราหันมาจ้องจับอยู่ที่ ญัง—อังตวน บูเซอร์ นักประพันธ์นามอุโฆษ

"คุณก็อีกคนหนึ่ง——ศีรษะของคุณจะขาดเพราะกิโยติน——"

ทุกคนรู้สึกหนาวเข้าไปในหัวใจอย่างอธิบายไม่ถูก ต่างเห็นได้ถนัดว่า คาซ็อตไม่ใช่ตัว

ของตัวเองเสียแล้ว ท่าทีเย็นชาห่างเหินอย่างแปลกประหลาด กิริยาที่แตกต่างไปจากจ๊าค คาซ็อต ที่พวกเขาเคยรู้จัก ทำให้ทุกคนต้องงงงัน

อึ้งกันไปเป็นครู่ นายกเทศมนตรีเบลลี่ย์จึงเอ่ยถามขึ้นว่า

"บอกผมหน่อยได้ไหมคุณคาซ็อต ? ว่าใครจะเป็นคนมาเอาชีวิตเราอย่างที่ทายมานี่ ? ใครนะ ? พวกแขกตุรกีรึ ?"

เสียงตอบช้า ๆ เนิบ ๆ เช่นเดิม "พวกที่เป็นผู้พิพากษา และเป็นเพชฌฆาตล้วนเป็นคนฝรั่งเศสด้วยกันทั้งนั้น——"

แน่ละใครจะไปเชื่อว่าฝรั่งเศสคนไหนจะทำการอุกอาจถึงกับประหารคนโตได้ถึงเพียงนั้น นักเขียนบทละคร เดอ ลา ฮาร์ป ถามขึ้นบ้างว่า

"เมื่อไหร่กันล่ะ ? พวกเราที่เอ่ยชื่อมานี่จะถูกประหารเมื่อไหร่ ?"

"ภายใน ๖ ปีนี่แหละ" คาซ็อตตอบอย่างไม่ต้องรีรอ และเขากล่าวต่อไป โดย เดอ ลาฮาร์ปไม่ต้องซัก "สำหรับ

คุณนั้น จะได้รับการไว้ชีวิต นอกจากนั้น ท่านจะเกิดศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้าและจะเชื่อมั่นในพระองค์จนตลอดชีวิต"

มากไปเสียแล้ว ทายกันแบบนี้ออกจะมากเกินไป เพราะทุกคนรู้ดีว่า เดอ ลาฮาร์ป เป็นคนไม่นับถือศาสนาใดๆ เลย เขาเป็นคน *"หัวสมัย"* ไม่ยอมเชื่อในสิ่งที่ไม่มีเหตุผลหรือพิสูจน์ให้เห็นเท็จจริงไม่ได้ ฉะนั้นที่ว่าเขาจะกลับนับถือพระเจ้าอย่างเต็มศรัทธา จึงเห็นจะไม่มีทางเป็นไปได้แน่ ๆ

"โอ้โฮ——" แซมฟอร์ทร้อง "ถ้าเราอยู่จนกระทั่งเห็นลาฮาร์ปกลายเป็นคนถือคริสเตียนอย่างว่าละก็——เราจะต้องเป็นอรหันต์กันทุกคนทีเดียว

อาจจะเนื่องจากความเป็น

เจ้าของบ้าน หรือเพราะอยากจะรักษามารยาทเจ้าของบ้านที่ดีไว้ หรือเพราะเกิดเลื่อมใสในถ้อยคำของชายชราขึ้นมา ก็ไม่มีใครทราบแน่ ดัชเชสเบียทริสพูดกับคาซ็อตว่า

"ถ้างั้น คงเป็นบุญของฉันเหลือเกินที่เป็นผู้หญิง——พวกผู้หญิงไม่มีอะไรจะต้องหวาดในเรื่องนี้ไม่ใช่หรือ——คุณคาซ็อต

"หามิได้ ดัชเชส, เพศของท่านจะไม่ช่วยอะไรได้เลย ท่านและเจ้านายฝ่ายในอีกหลายองค์ จะต้องนั่งรถขนของชนิด ๒ ล้อไปสู่ตะแลงแกง——"

"อะไรนะ" ดัชเชสร้องเสียงแหลม เข้าใจว่าคาซ็อตคงจะแกล้งล้อ ทำตีสีหน้าวางท่าให้เคร่งขรึมเป็นจริงเป็นจัง เล่น เพราะพวกที่กล่าวนามมานี้ มักชอบล้อเลียน และเยาะเขาในเรื่องเคร่งศาสนาอยู่บ่อย ๆ "ฉันจะต้องนั่งรถขนของเรอะ? ไม่จริงกระมัง — — ฉันหวังไว้ว่าเวลาตายก็ควรจะมีเครื่องประดับให้สมศักดิ์เจ้าหญิงสักหน่อย— — —จะให้นั่งรถขนของไปตะแลงแกง ฉันไม่เอาด้วยหรอก"

เสียงที่แปลกหูตอบเธอว่า

"ท่านจะสิ้นชีพตักษัยสมยศอย่างเจ้าหญิง — — บางทีจะได้เกียรติพิเศษเทียบเท่ากับพระราชินีเสียด้วยซ้ำ——"

ดัชเชสชักไม่แน่ใจว่าคาซ็อตจะพูดเล่น หรือพูดจริง "ฉันจะได้พบพระเพื่อสารภาพบาปก่อนตายด้วยไหม?"

"มีแต่พระเจ้าแผ่นดินองค์เดียว ที่จะได้รับความกรุณาถึงขนาดนั้น"

พระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๖ นี่น่ะหรือ? ทุกคนงันไปด้วย

ความรู้สึกพิศวงเป็นอย่างยิ่ง ชายชรานั่งนิ่งต่อไปอีกชั่วขณะหนึ่ง แล้วเขาก็ขยับตัวคล้ายเพิ่งจะรู้สึกตัวขึ้นมา เขามายืนขึ้นโงนเงน แล้วเดินช้า ๆ ไปที่ประตู หันมาบอกทุกคนว่า

"ผมเสียใจเหลือเกินถ้าได้ล่วงเกิน หรือแสดงกิริยาไม่สมควรกับท่านผู้ใดบ้าง ขอได้โปรดประทานอภัย——"

จ๊าค คาซ็อต ก้มศีรษะคำนับแล้วจะหันออกประตู พอดีมาร์กี เดอ กองดอร์เซ เรียกไว้ว่า "คาซ็อต———เดี๋ยวก่อนซีจะรีบไปไหนล่ะ ? มานี่ก่อน คุณทายพวกเรามามากแล้ว ยังไม่ได้บอกเราเลยว่า ตัวคุณเองจะเป็นไงมั่ง ? บอกเราก่อนแล้วค่อยกลับไป" คาซ็อตหันมาตอบอย่างไม่ต้องหยุดคิดว่า

"ผมจะถูกประหารด้วยโทษฐานทำตัวเป็นปฏิปักษ์ต่อประชาชนแห่งฝรั่งเศส———วันที่ถูกประหารจะเป็นวันที่มีแดดจัดวันหนึ่ง ในเดือนกรกฎาคม—อีกไม่ถึง ๖ ปีนับจากวันนี้"

กล่าวแล้ว ชายสูงอายุก็โค้งคำนับอย่างอ่อนน้อมอีกครั้งหนึ่ง หันไปเปิดประตูก้าวออกจากเคหาสน์นั้นไป เขาหายหน้าไปจากสังคมชาวนครปารีส ไม่รับเชิญไปในงาน

ไหนอีกเลย อยู่เงียบๆ แต่ในบ้านตลอดมาจนถึงอายุขัย อุทิศตนให้แก่งานที่เขารักมาตลอดชีวิต คือการเขียนหนังสือ และคำกลอนศึกษาศาสนาและวิชาปรัชญาตามลำพัง

ครานี้เรามาดูกันว่า คำทำนาย ของจ๊าค คาซ็อต ดังที่เดลา ฮาร์ป ได้กลับมาบันทึกไว้ในสมุดอนุทินของเขา ในคืนวันที่ได้ยินคำพยากรณ์นั้น ว่าตรงกับเหตุการณ์ที่ปรากฏต่อมาในประวัติศาสตร์ ของฝรั่งเศสอย่างไรบ้าง — — —

ใน ค.ศ. ๑๗๙๓ ห้าปีเศษ หลังจากงานเลี้ยงที่เคหาสน์ ดัชเชสเบียทริสคืนนั้น ก็เกิดการปฏิวัติใหญ่ขึ้นในฝรั่งเศส บ้านเมืองเป็นจลาจล ราษฎรระส่ำระสายทั่วไป จนเรียกกันในภายหลังว่า *"ยุคนองเลือด"*

ในจำนวนผู้ที่ถูกพวกปฏิวัติ จับตัวไปสังเวยกิโยตินเป็นพวกแรก มีพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๖ รวมอยู่ด้วย พระองค์เป็นผู้เดียว ที่ได้รับอนุญาตให้นิมนต์บาทหลวงมาทำพิธีทางศาสนาในวาระสุดท้ายได้

มาร์กี เดอ กอนดอร์เซ ถูกจับตัวส่ง *"ศาลประชาชน"* และได้รับคำพิพากษาว่า มีความผิดฐานเป็นศัตรูต่อรีปับลิคฝรั่งเศส ระหว่างรอคำตัดสินอยู่นั้น เขาแหกคุกหนีออกไปได้ แต่ไม่นานก็ถูกจับได้อีก คราวนี้ถูกส่งไปขังไว้ในคุกบาสตีล เพื่อรอการประหาร

เขาฆ่าตัวตาย โดยกินยาพิษเสียก่อน

เซบาสเตียน แชมฟอร์ทก์

ถูกจับด้วย เขาพยายามฆ่าตัวตายด้วยวิธีใช้มีดโกนเชือดเส้นโลหิตตามตัวมากมาย นับได้ถึง ๒๒ แผล จนเป็นรอยเหวอะหวะเกือบจะทั้งตัว----แต่แล้วศาลประชาชน ก็สั่งปล่อย เขาจึงกลายเป็นคนพิการ มีชีวิตอยู่ต่อมาอีกหลายปี

ญัง ซิลแวน เบลลีย์, กีโยม เดอ มาลแชร์บีส และญัง—อังตวน บูเชอร์ ถูกส่งไปตัดศีรษะด้วยกิโยติน ทั้งสามคน

ญัง พ่รังซัว เดอ ลาฮาร์ป ได้รับอิสรภาพ เขาเปลี่ยนใจมาเลื่อมใส ในศาสนาคริสเตียนด้วยศรัทธาอันแรงกล้าจนอุทิศตัวเข้าบวชในโบสถ์แห่งหนึ่ง เขาเอาสมุดบันทึก

ติดตัวไปด้วย——คำทำนายอันแม่นยำของเฌาคาซ็อต จึงได้รับการพิทักษ์รักษาอย่างดี จนเหลือมาเป็นพยานยืนยันประวัติศาสตร์ได้ในภายหลัง

สำหรับดัชเชส เบียทริส

เดอ กรามองต์ นั้น เนื่องจากได้ติดต่อเกี่ยวข้องกับพวกที่พยายามต่อต้านการปฏิวัติอย่างลับ ๆ เธอจึงถูกพิจารณาโทษเป็นพิเศษ โดยมีขบวนแห่พาเธอไปสู่ตะแลงแกง โดยให้นั่งไปในรถขนของชนิดมี ๒ ล้อ แต่เพียงผู้เดียว ดัชเชส จึงถึงแก่วาระสุดท้าย "อย่างเจ้าหญิงหรือจะเทียบเท่าพระราชินีเสียด้วยซ้ำ"

แล้วในที่สุด ถึงวันหนึ่งใน

เดือนกรกฎาคม ค.ศ. ๑๗๙๔ เป็นวันที่มีแดดสดใสท้องฟ้ากระจ่างแจ้ง จะมีเมฆอยู่บ้างก็ลอยอยู่ตามขอบฟ้า จ๊าค คาซ็อต ผู้เฌาที่เก็บตัวจากสังคมมา ๕ ปีเศษ ก็ถูกคณะปฏิวัติจับตัวมาใส่คุกโดยตั้งข้อหาว่า เขาตำหนิติเตียนและด่าว่าการกระทำต่าง ๆ ของคณะปฏิวัติ ทั้งโดยการเขียนและการพูด

โทษของผู้ที่เป็นปฏิปักษ์ กับพวกพลิก แผ่นดิน ก็มีอยู่เพียงอย่างเดียว คือส่งไปตัดศีรษะเสียด้วย เครื่องกิโยติน

เมื่อเฒ่า จ๊าค คาซ็อต ถึงแก่กรรมแล้ว คำทำนายของเขาก็ปรากฏเป็นความจริงทุกข้อทุกประการ มีผู้ให้ความเห็นไว้หลายอย่างเกี่ยวกับความสามารถอันพิสดารของชายชราผู้นี้ บางคนว่า เนื่องจากเขาสนใจในทางไสยศาสตร์มานาน เขาคงฝึกฝนตนเองจนเกิด *"ญาณพิเศษ"* ประเภทเห็นเหตุการณ์ภายหน้าได้ ซักต่อไปว่าเขาฝึกฝนอย่างไร ก็ไม่มีใครให้คำตอบได้ อ้างแต่ว่าไสยศาสตร์เป็นวิชาลึกลับ คนที่รู้เรื่องนี้ดี ก็ไม่เปิดเผยหรือสั่งสอนลูกศิษย์ลูกหาไว้ให้แพร่หลายเพราะเกรงว่าจะถูกเหมาว่าเป็น *"พ่อมด"*

แล้วก็โทษของพ่อมดในสมัย ๓๐๐—๔๐๐ ปีมานี้ ในยุโรป ก็มีอยู่เพียงสถานเดียวเหมือนกัน คือ จับมามัดกับเสากลางลานกว้างแล้วเผาทั้งเป็น ให้ประชาชนจดจำไว้เป็นตัวอย่าง

บางคนก็มีความเห็นว่า จ๊าค คาซ็อต เป็นคนเคร่งศาสนามาก พระผู้เป็นเจ้า คงจะประทานอำนาจให้เขาเป็น

พิเศษ โดยเฉพาะในคืนที่ดัชเชสเบียทริสเชิญไปเลี้ยง พร้อมด้วยผู้มีเกียรติศักดิ์อีกหลายท่านทำให้เขามี *"ตาทิพย์"* ซึ่งสามารถเห็นเหตุการณ์ภายหน้าได้แจ่มแจ้งชั่วขณะหนึ่ง

เรื่องทำนองนี้ใคร ๆ อาจ

อธิบายไปได้ต่าง ๆ ตามแต่ความคิดเห็นของตัว แต่ผู้เขียนสนใจเป็นอย่างยิ่งว่า เพราะอะไรคนอื่น ๆ ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ที่มีอำนาจทางจิตผิดจากสามัญชน จึงเกิดมีความสามารถเช่นนั้นขึ้นมา ?

มีอะไรเป็นต้นเหตุ ?

เกิดจากการฝึกฝนหรือ ? เขาฝึกฝนกันด้วยวิธีไร ? มีตำรับตำราว่าด้วยเรื่องนี้ที่ไหนบ้าง ?

หากว่าเป็นด้วย *"พรสวรรค์"* หรืออำนาจอัศจรรย์ที่ไม่มีใครอธิบายได้ก็เป็นเรื่องจนใจ แต่จะเอาไปอ้างอิงกับคนที่ได้รับการศึกษาสมัยใหม่ คงไม่มีใครเขาเชื่อ สำหรับตัวฮูร์คอสเองนั้น รู้แต่ว่าอำนาจพิเศษนี้ได้มาหลังจากที่เขาบาดเจ็บจนสลบไปนาน ดร. พยูอาริช ก็ได้พยายามตรวจสมอง และกะโหลกศีรษะของเขาอย่างละเอียด ทั้งด้วย

เครื่องเอ็กซเรย์และเครื่องมือพิเศษอื่น ๆ เช่น เครื่องสำหรับวัดคลื่นไฟฟ้าในสมอง แพทย์ผู้สนใจในตัวเขาอีกหลายคนก็ทดสอบกับตัวเขาด้วยประการต่าง ๆ ก็ยังบอกไม่ได้ว่าอุบัติเหตุที่เขาได้รับคราวตกจากนั่งร้านสูงถึง ๓๐ ฟุตนั้น ทำความเปลี่ยนแปลงแก่สมองเช่นไรบ้าง จึงได้ทำให้เขามี "*ตาทิพย์*" ผิดคนสามัญ

ครั้นจะเหมาเอาว่าสมองที่

ได้รับการกระทบกระเทือนอย่างแรง เป็นเหตุให้ฮูร์คอสมีอำนาจทางจิตผิดธรรมดา ถ้าเช่นนั้นคนที่ประสบอุบัติเหตุกันทั่วโลกอยู่แทบทุกเมื่อเชื่อวัน ได้รับบาดเจ็บหรือการกระทบกระแทกที่ศีรษะก็มีอยู่ไม่ใช่น้อย ทำไมคนพวกนั้นจึงไม่มี "*ตาทิพย์*" อย่างเขาบ้างเล่า ? บางคนกลับกลายเป็นคนพิการง่อยเปลี้ยไปก็มี

จะว่าที่คนอื่นไม่เกิดอำนาจทางจิต ก็เพราะจุดที่สมองถูกกระทบกระเทือนเป็นคนละตำแหน่งกับของฮูร์คอส — —"

ถ้ากระนั้น จุดไหนเล่าที่สมองของฮูร์คอสได้รับการกระทบ จึงทำให้เกิดอำนาจทางจิตพิสดารเช่นนี้ ? ชี้ตำแหน่ง

ตรงจุดที่ว่านี้มาทีหรือว่า อยู่ตรงส่วนไหนของสมอง ?

ปัญหาเหล่านี้ เป็นเครื่องกระตุ้นให้ฮูร์คอสและนักวิทยาศาสตร์อื่น ๆ มี ดร. พยูอาริชเป็นต้น เกิดความสนใจที่จะค้นคว้าหาคำอธิบายให้แจ้งชัด เพื่อจะแก้ข้อสงสัยที่ติดใจไม่รู้แล้วนี้ให้จงได้

นอกจากจะแก้ข้อข้องใจของตนเองแล้ว ยังอาจเกิดประโยชน์ที่จะทำให้เพื่อนมนุษย์อีกจำนวนมากมีอำนาจทิพย์, หูทิพย์, ตาทิพย์อย่างเขาบ้าง ข้อนี้เชื่อแน่ว่าเป็นสิ่งปรารถนาของผู้ที่สนใจอีกไม่ใช่น้อยเลย

-๑๓-

ดังได้เล่ามาแต่ต้นบ้างแล้วว่า บีเตอร์ ฮูร์คอสร่วม งานค้นคว้าอยู่กับ *"มูลนิธิโต๊ะกลม"* อยู่อีกเป็นเวลา ๑ ปีเต็ม จนกระทั่งถึงฤดูใบไม้ร่วง ใน พ.ศ. ๒๕๐๑ คือเมื่อสัก ๔ ปีเศษมานี้เอง ก็บังเอิญให้มิสซิส อลิส บูเวอรี่ ผู้อุปการะคนสำคัญที่สุดของมูลนิธินี้มาสิ้นชีวิตลง จึงเป็นที่ทราบกันในบรรดาคณะกรรมการว่า มูลนิธิแห่งนี้มีความจำเป็นที่จะต้องสลายตัวลงแล้ว ยังรออยู่แต่ว่าจะปรึกษาตกลงให้เลิกกิจการวันไหนแน่เท่านั้น

เมื่อเป็นเช่นนี้ ดร. พยูอาริช จึงจำเป็นต้องแยกทางกับฮูร์คอสไป ทั้ง ๆ ที่ต่างฝ่ายยังมีความอาลัยและเสียดายเป็นอย่างยิ่งที่งานซึ่งมุ่งหมายว่าจะร่วมมือกันทำไป จนกระทั่งได้ผลสมประสงค์นั้น จำต้องสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้

บีเตอร์ ฮูร์คอส พามาเรียผู้ภรรยาลงเรือกลับไปประเทศฮอลแลนด์อีกครั้งหนึ่ง แต่คราวนี้ทั้งคู่ได้ตกลงใจกันแล้วว่า จะต้องกลับมาอยู่ในสหรัฐอเมริกากันอีก เพราะ ๒ สามีภรรยาได้ยื่นคำร้องขอโอนสัญชาติ เป็นคนอเมริกันแล้วหลายเดือนก่อนหน้านี้ และก่อนที่กำหนดอนุญาตให้อยู่ในสหรัฐอเมริกา ตามที่ประทับตราไว้ในหนังสือเดินทางของเขาจะสิ้นอายุลง ทั้งคู่ก็ได้รับคำอนุญาตเป็นทางการแล้วว่าให้เปลี่ยนสัญชาติได้

เป็นอันว่า บัดนี้ทั้งสองมีสัญชาติเป็นคนอเมริกันแล้วโดยสมบูรณ์ การเดินทางไปฮอลแลนด์คราวนี้จึงเปรียบเสมือนไปแวะเยี่ยมบ้านเก่า ซึ่งทั้งสองกำหนดไว้ว่าจะพักอยู่ไม่เกิน ๒ เดือน แล้วก็จะไปอยู่ *"บ้านใหม่"* ตลอดไป

ผู้บัญชาการตำรวจลุดวิกโธม่า

คอร์เนเลียส ทาโบร์

ระหว่างนั้นมีหนังสือเล่มหนึ่ง

ตีพิมพ์แพร่หลายอยู่ในยุโรป เป็นหนังสือพิมพ์ที่น่าสนใจอยู่ไม่น้อยสำหรับผู้ที่อยากทราบเรื่องราวเกี่ยวกับอำนาจทางจิต ผู้เขียนคือ คอร์เนเลียส ทาโบรี่ (Cornelius Tabori)

ประวัติของคอร์เนเลียสทาโบรี่ก็น่าสนใจอยู่มาก เขาเป็นทั้งนักหนังสือพิมพ์ และนักข่าวอาชญากรรมที่จัดได้ว่าเป็นคนหนึ่งในแนวหน้าของบรรดานักข่าวในยุโรป เขาเขียนหนังสือไว้มากกว่า ๕๐ เล่ม เกี่ยวด้วยเรื่องราวของอาชญาวิทยา และมีชื่อเสียงรู้จักกันดีในกลุ่มนักหนังสือพิมพ์ที่ได้ชื่อว่า "*พวกเสรีนิยม*" ซึ่งฟ้องฟูอยู่ในยุโรปภาคกลางเวลานั้น ครั้นถึง ปี พ.ศ. ๒๔๘๗ พวกนาซีเยอรมันเข้าครอบครองประเทศฮังการี คอร์เนเลียส ทาโบรี่ ได้เขียนบทความตำหนิการกระทำของพวกนาซีอย่างรุนแรงเขาจึงถูกจับ และในที่สุดก็ถูกสังหารเสีย

แต่หนังสือและบทความที่เขาได้เขียนไว้ มีผู้เก็บรักษาเป็นอย่างดี ส่วนหนึ่งของผู้เขียนนั้น บุตรชายของเขาชื่อ ปอล ทาโบรี่ ได้แปลไว้เป็นภาษาอังกฤษให้ชื่อว่า My Occult Diary มีสำนักพิมพ์ไรเดอร์แอนด์โกในกรุงลอนดอน

เป็นผู้ตีพิมพ์ออกสู่ตลาดหนังสือเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๔

ต่อไปนี้เป็นส่วนหนึ่งในหนัง-สือของคอร์เนเลียส ทาโบรี่ เล่มนั้น—— *"ประโยชน์ของทิพยจักษุ"*

วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๑๙๒๑ กรุงเวียนนา

ตอนที่ข้าพเจ้ากลับไปกรุงบูดาเปสท์ได้แวะพักที่เวียน-นา นครหลวงของออสเตรียเวลา ๓ วัน เพื่อไปพบกับ *ลุด-วิก โธม่า* (Ludwig Thoma) หัวหน้ากองจิตวิทยาแห่งกรมตำรวจกรุงเวียนนา หัวหน้าโธม่าได้พยายามมาหลายเดือนแล้ว ที่จะใช้อำนาจโทรจิตมาช่วยในการสืบสวนสอบสวนคดีอาชญากรรม เขายังอายุไม่มากดูยังหนุ่มทีเดียว กระ-นั้นก็ตาม บทความของเขาที่เขียนส่งไปลงหนังสือพิมพ์ในเวียนนาโดยใช้นามปากกาว่า "Tanteauge" ก็ได้รับความนิยมจากผู้อ่านอย่างกว้างขวาง

เขามีผู้ที่ใช้อำนาจทิพยจักษุเป็นหญิงคนหนึ่ง ชื่อว่า *"เมกาลิส"* คอยให้ความช่วยเหลือเมื่อทางตำรวจสืบสวนคดียาก ๆ แม้ว่าการนี้ยังนับได้ว่าอยู่ในขั้นทดลอง แต่โธม่า

ก็ได้ผลมาแล้วหลายครั้งในคดีที่เขาบอกว่า ไม่อาจจะคลี่คลายได้ด้วยวิธีสืบสวนธรรมดา

ข้าพเจ้าคุยอยู่กับเขาราวชั่วโมงครึ่ง ได้ความรู้ที่น่าสนใจไม่น้อยทีเดียว เราได้พูดถึงคดีต่าง ๆ หลายสิบคดี ทั้งนี้ต้องเสียเวลาแยกเอารายที่เห็นว่า ผลการใช้ *"ทิพยจักษุ"* อาจไม่ปรากฏชัดเจน เพราะมีทางที่จะคิดได้ว่าเป็นเรื่องบังเอิญก็ได้ เราจึงเลือกเอาแต่คดีที่แสดงผลน่าพิศวงของทิพยอำนาจแท้ ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ หัวหน้าโธม่าอธิบายว่า

"ผมพยายามมานานแล้วที่จะหาทางเอาโทรจิต หรืออำนาจพิเศษทางจิต มาช่วยในการสืบสวนสอบสวนคดีอุกฉกรรจ์ แต่ก็ไม่อาจจะหาคนที่มีความสามารถเหมาะสมได้ จนกระทั่งมาพบคุณเมกาลิส แล้วเธอก็ได้ร่วมมือใช้ความสามารถของเธอช่วยเราทุกโอกาสที่เรียกร้อง ตลอดระยะปีหนึ่งที่ผ่านมานี้ แรกเริ่มทีเดียว ผมก็เอาความสามารถทางโทรจิตมาใช้ คือคนทรงตั้งใจเข้าสมาธิ จนถึงอำนาจที่จะส่งจิตย้อนกลับไปดูเหตุการณ์ที่ล่วงมาแล้ว หรือไปในสถานที่และสภาพอื่น ๆ ที่คนนั้นไม่เคยไปไม่เคยพบเห็นมาแต่ก่อน ด้วยความประสงค์ที่จะช่วยอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุ หรือ

ลักษณะรูปร่างของผู้ที่เราต้องการทราบ แต่ไม่มีทางสืบทราบได้ด้วยวิธีสอบสวนสืบสวนธรรมดาของทางการตำรวจ"

ข้าพเจ้าจึงซักว่า "ความสามารถที่ว่านี่ จะสม่ำเสมอมั่นคง และเชื่อถือได้จริงหรือครับ ?"

หัวหน้าโธม่า "จะเอาให้แน่ถึง ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์น่ะไม่ได้หรอก เรื่องของจิตนี่บางครั้งก็เกิดความสับสนวุ่นวายจนใช้ประโยชน์ไม่ได้ คุณต้องเข้าใจเสียก่อนว่าอำนาจจิตของเราที่เกิดขึ้นได้ ด้วยสิ่งต่าง ๆ มาประกอบกันหลายอย่างที่สำคัญที่สุดก็คือ เวลาที่เข้าสมาธินั้นสภาพทางใจของผู้นั้นสงบดีเหมาะแก่การวางใจให้แน่นิ่งหรือยัง เพราะการใช้อำนาจจิตนั้นต้องการความสำรวมใจอย่างสูง บางคราวความมั่นคงของผู้เข้าสมาธิก็อาจถูกรบกวนด้วยสิ่งแวดล้อม แม้กระทั่งเหตุการณ์ในคดีที่จะสืบนั่นด้วย

"เราจะต้องไม่ลืมว่าในสภาพสำรวมใจตั้งจิตแน่วแน่นี้ คนทรงไม่รู้เลยว่าเขาจะต้องพิจารณาสิ่งของที่เรามอบให้ เพื่อประโยชน์ในการสืบสวนคดีของเรา คนทรงทำไปด้วยความสนใจต่อสิ่งเฉพาะหน้าโดยแท้ เช่นเดียวกับบุคคลนอกวงการทั่วไป"

จะยกตัวอย่างให้ฟัง การใช้

อำนาจจิตอย่างที่เรียกว่า *"ตาทิพย์"* นี้ จะสามารถบอกถึงลักษณะรายละเอียดได้อย่างถี่ถ้วน ถ้าหากคนที่เราสงสัยว่าจะเป็นผู้กระทำผิดนั้น มีอะไรแตกต่างเป็นพิเศษออกไปจากคนธรรมดาทั่วไป แต่ถ้าผู้นั้นมีอะไรเหมือน ๆ กับคนเดินถนนสามัญอย่างที่เราเดินสวน พอเหลือบมองแวบหนึ่ง แล้วก็ผ่านไป ไม่มีสิ่งใดเป็นที่สะดุดตาแล้ว อำนาจทิพย์ก็จะบออกอะไรไม่ได้มากนัก

นอกจากนี้ คนทรงจะติดตามร่องรอยของสิ่งที่ถูกขโมยหรือของที่มีคนมาแจ้งความว่าหายไปได้ดียิ่งขึ้น หากว่าของสิ่งนั้นเป็นที่ชอบใจ หรือดึงดูดความสนใจของเขา เรื่องทำนองนี้เคยสังเกตมาหลายคราวแล้ว

ครั้งหนึ่งตำรวจในกรุงวอซอว์ได้มาขอความช่วยเหลือเกี่ยวกับคดีชิงทรัพย์แล้วฆ่ากันตายรายหนึ่ง ข้าพเจ้าพยายามที่จะ *"ผา"* นางสาวเมกาลิสไปยังสถานที่เกิดเหตุ——เมื่อเข้าสมาธิจนจิตมั่นดีแล้วตอนหนึ่งเธอพูดว่า—

"มีร้านเล็ก ๆ ร้านหนึ่งอยู่ในซอยที่แยกไปจากถนนใหญ่—เป็นบ้านของพ่อค้าเครื่องเพชร——มีตาแก่ร่างเล็ก ๆ

นั่งอยู่คนเดียวตรงหน้าประตู แล้วมีผู้ชาย ๒ คนเดินเข้าไปหาแก ตาแก่ก็พาเข้าไปในร้าน แกหันหลังให้ลูกค้า ๒ คน นั่นขณะที่แกกำลังยกอะไรอย่างหนึ่งออกมาจากชั้นวางของ

"ลูกค้าคนหนึ่งรูปร่างเตี้ย ๆ หัวล้าน คนนี้แหละดึงเอากระบอกยางออกมาจากใต้อกเสื้อนอก แล้วตีศีรษะตาแก่โดยแรง——ฉันไม่ชอบคนหัวล้านนี่เลย——ดูท่าทางเขาเป็นคนไม่น่าคบเลย ส่วนเพื่อนของคนหัวล้านนี่รูปร่าง หน้าตาดี———ฉันสนใจ คนนี้ละ———ฉันคอยดูเขาตลอดเวลา คนเตี้ยหัวล้านตีตาแก่ล้มลงไปแล้ว ยังโดดเข้าตีซ้ำอีก ๓ ที ซ้อน——แล้วทั้ง ๒ คนก็เริ่มเก็บเครื่องเพชรใส่กระเป๋า เท่าที่จะค้นหาเอาอย่างรีบร้อน———ตอนนี้ออกมาจากประตูแล้ว พอมาถึงถนนใหญ่ทั้งสองก็แยกกันไปคนละทาง——ฉันจะตามไปดูคนสูงที่หน้าตาหล่อนั่น——"

ต่อจากนี้ นางสาวเมกาลิสก็บรรยายการเคลื่อนไหวของผู้ร้ายร่างสูงทุกระยะ—— เขาเป็นแต่เพียงผู้ร่วมสมคบชิงทรัพย์เท่านั้น ไม่ใช่ตัวการที่ลงมือฆ่าตาแก่——คนทรงตามชายคนนี้ไปจนถึงที่บ้าน กับบรรยายลักษณะรูปร่างของบ้าน

"เออ— —แล้วที่เธอบอกมา

น่ะ ถูกตรงกับความจริงไหม ?" ข้าพเจ้าซัก

หัวหน้าโธม่าตอบว่า "ตอนต้นเราก็ยังไม่ทราบเหมือนกันว่าถูกหรือผิด แต่เราก็รีบคัดคำพูดของนางสาวเมกาลิสคนทรงส่งไปให้กรมตำรวจที่วอซอว์โดยด่วน ทุกอย่างที่คนทรงบอกไว้ตรงกับความจริงทั้งหมด เพราะฉะนั้นจึงไม่ยากอะไรที่ตำรวจจะติดตามจับตัวคนร้ายร่างสูงหน้าตาดีนั่นได้

"แต่ในระหว่างนั้นเพื่อนของเขา คือคนเตี้ยที่หัวล้านนั่น หลบไปสมัครเข้าเป็นทหารในกองทัพของโปแลนด์แล้ว ต่อมาก็ถูกพวกรัสเซียครองเมืองและจับตัวไปได้ เราไม่รู้อีกเลยว่าชะตากรรมของเขาเป็นอย่างไรต่อไป ทางการของเราได้พยายามติดต่อ ขอให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายรัสเซียส่งตัวเขากลับมาในฐานะผู้ร้ายข้ามแดน แต่ทางรัสเซียก็ไม่ยอมส่งให้ แม้กระทั่งเมื่อสงครามระหว่างโปแลนด์กับรัสเซียสงบลงแล้วก็ตาม

"ทั้งนี้ เมื่อเมกาลิสไม่สนใจในคนร้ายที่ลงมือฆ่าผู้ตายโดยตรงเสียแล้ว เขาก็เลยหนีรอดไปได้ นี่แหละอำนาจจิตหรือ *"ตาทิพย์"* นั้น บางทีก็ทำพิษเอาเหมือนกัน"

ลุดวิกโธม่า ผู้ได้รับตำแหน่ง

ที่ปรึกษาของกรมตำรวจกล่าวต่อไปว่า

"อย่างไรก็ตาม การทดลองของเราบางคราวก็ได้รับผลสำเร็จอย่างน่าพอใจ เช่นเมื่อคราวที่เราจับตัวขโมยที่ลักเงินของสหพันธ์คนขับรถแท็กซี่ไป แล้วอีกคราวหนึ่งเราได้ตัวพนักงานที่ยักยอกเอาเงินก้อนใหญ่จากธนาคารที่มีชื่อแห่งหนึ่งไปได้ และยังมีอีกหลายต่อหลายรายที่ไม่ใช่คดีใหญ่โตอะไรนัก เพราะจำนวนเงินที่โจรเอาไปมันไม่มากมาย หรือความผิดที่เกิดขึ้นมันไม่ร้ายแรงจนเป็นที่สนใจของทางการนอกเสียจากวิธีปฏิบัติงานของผู้ร้ายที่ต้องนับว่าฉลาดหลักแหลม ทำให้ผู้ใหญ่อยากรู้เรื่องละเอียดเท่านั้น

"คราวหนึ่ง คุณเมกาลิสช่วยบอกร่องรอยที่มีประโยชน์มาก เกี่ยวกับคดีฆาตกรรมทางการเมือง คือมีผู้ก่อการร้ายเตรียมการที่จะระเบิดรถยนต์ส่วนตัว ของรัฐมนตรีท่านหนึ่ง เราก็ได้คุณเมกาลิสนี่แหละช่วยชี้ช่องให้เราจับคนคิดร้ายได้เสียก่อน เท่าที่ผมเคยสังเกตมา คดีฆาตกรรมรายใหญ่ ๆ มักทำให้คนทรงตื่นเต้น จนบางทีก็ทำให้ความสามารถใน

ทาง *"ตาทิพย์"* ต้องลดหย่อนลงไป แต่ผมยังหวังอยู่ว่าสักวันหนึ่งก็คงจะเสนอให้ทางการยอมรับการใช้อำนาจทางจิตนี้ไว้เป็นส่วนหนึ่งในวิธีสืบสวนสอบสวนของทางการตำรวจในภายหน้าได้ จะเป็นเครื่องช่วยการสืบสวนคดี และติดตามคนกระทำผิดได้ดียิ่งขึ้น"

หัวหน้าโธม่า เอาหนังสือของเขามาให้ดู เป็นเรื่องเกี่ยวกับโทร่จิต และการสืบสวนคดีอุกฉกรรจ์ต่าง ๆ ทั่วไป เมื่อได้สนทนากันพอสมควร ข้าพเจ้าก็ออกปากลา เขาบอกว่า

"ผมหวังว่า ในไม่ช้านี้คงจะได้พบคดีที่ผมพอจะแสดงให้คุณได้เห็น ความสามารถพิเศษของคุณเมกาลิสด้วยตาของคุณเอง ผมรู้ดีว่า เรื่องลำบากเกี่ยวกับความเชื่อถือในอำนาจทางจิต หรือเรื่องเกี่ยวกับอิทธิปาฏิหาริย์อะไรนั้น มันอยู่ที่เราไม่ใคร่มีโอกาสได้เห็น ได้พบด้วยตนเอง ส่วนใหญ่ก็ฟังเขาเล่ากันมา — — ก็เป็นธรรมดาที่เราจะยอมเชื่อในสิ่งที่เราไม่เคยประสบมาเองนั้นไม่ได้ นี่แหละเป็นจุดยากที่สุดในเรื่องของอำนาจผิดธรรมดาทางจิตของคนบางคน"

๑๑ สิงหาคม ๑๙๒๑

ที่เมืองฮัลล์สตัท (ซัลสคัมเมรกุท)

ดร. โธม่า รักษาสัญญาของเขาเป็นอย่างดี

๖ วันก่อนหน้านี้ ข้าพเจ้าได้รับโทรเลขจากเขาว่าเขาได้เสนอให้ความช่วยเหลือทางการตำรวจในการค้นหาร่างของชาลส์ ริบาร์ นักศึกษาหนุ่มชาวฮังกาเรียน ที่หายไปเมื่อต้นเดือนสิงหาคมนี้ ในเมืองฮัลล์สตัท

โทรเลขของ ดร. โธม่าบอกด้วยว่า ที่ปรึกษาของรัฐบาล ชื่อ พาชตา และเป็นหัวหน้าตำรวจประจำเมืองซัลสคัมเมรกุทนั้น ตอบยินดีที่จะได้รับความช่วยเหลือจากเขา ดร. โธม่า จึงออกเดินทางทันทีจากเมืองเวียนนาตรงไปยังทราวน์เคียร์เชน พร้อมด้วยนางสาวเมกาลิสและนายพัลท-เซอร์ ผู้อำนวยการสถาบันโทรจิตในอาชญากรรม แห่งเวียนนาขอให้ข้าพเจ้าไปพบเขาจะขัดข้องประการใดหรือไม่

เนื่องจากบรรณาธิการหนังสือ

พิมพ์กำลังจะส่งข้าพเจ้าไปที่เมืองฮัลล์สตัท อันเป็นเมืองตากอากาศในฤดูร้อน ทราวน์เคียร์เชน ก็ไม่อยู่ห่างจากเมืองนั้น

นัก ข้าพเจ้าจึงไปพบ ดร. โธม่าได้ตามนัด ข้าพเจ้าออกจากกรุงเวียนนาพร้อมกับ ดร. เกซา ริบาร์ี ผู้มีศักดิ์เป็นลุงของเด็กหนุ่มผู้หายไปโดยปราศจากร่องรอย เมื่อไปถึงเมืองคราวน์เคียร์เชน ดร. โธม่า และนางสาวเมกาลิส รออยู่ที่นั่นก่อนแล้ว ดร. โธม่าต้อนรับข้าพเจ้าเป็นอย่างดี ฉันเพื่อนสนิทที่ไม่ได้พบกันนาน แล้วแนะนำให้ข้าพเจ้ารู้จักกับ *"คนทรง"* ของเขา

นางสาวเมกาลิสคนนี้อายุเพิ่งได้ ๑๘ ปีเท่านั้น ร่างผอมแบบบาง หน้าตาสะสวย ผมของเธอเป็นสีน้ำตาล ลักษณะทั่วไปดูกระจุ๋มกระจิ๋มน่าเอ็นดูมาก

"ผมดีใจจริง ๆ ที่คุณมาได้" ดร. โธม่าพูดกับข้าพเจ้า "เพื่อน ๆ นักหนังสือพิมพ์ของคุณ ลงข่าวออกจะเหลวไหลจนผมไม่รู้จะต่อว่ายังไงดี ฉบับหนึ่งลงข่าวไปได้ว่า ผมเรียกค่าบ่วยการในคดีนี้เป็นเงินถึง ๑๕,๐๐๐ คราวน์ มันจะเป็นไปได้ยังไงกัน——คุณลองถาม ดร. ริบาร์ี ที่มากับคุณดูเถอะว่าความจริงในเรื่องนี้เป็นยังไง...."

"ไม่จริงเลยครับ" เกซา ริบาร์ีตอบ "ผมในฐานะที่เป็นคนหนึ่งในสกุลริบาร์ีต้องขอขอบคุณ คุณและคุณเมกา-

ลิสเป็นอย่างสูง ไม่ว่างานที่คุณสมัครใจมาช่วยนี้จะได้ผลสมประสงค์หรือไม่ก็ตาม พี่สาวของผม—แม่ของชาลส์ที่หายไปนั่นตื่นเต้นดีใจจนจะเป็นโรคประสาทไปเสียแล้ว—”

ขณะนั้น ผู้ชำนาญการคลังที่มีบ้านพักอยู่ในเมืองนี้ได้มอบรถยนตร์มาให้พวกเราใช้ ๓ คัน ขณะที่เมกาลิสจะก้าวขึ้นไปในคันแรก เธอมีอาการสะท้านขึ้นทันที และว่า

“ดิฉัน——ดิฉันไม่ควรมาเลย——รู้สึกกลัวค่ะ—กลัวแล้วก็ตื่นเต้นมาก——ดิฉันรู้สึกว่าใจคอไม่เป็นปกติเลยค่ะ——”

ดร. โธม่า ปลอบใจว่า “ทำใจให้สงบเถอะ เรารับปากว่าจะช่วยเขาแล้วไงล่ะ คุณเมกาลิส ไม่ต้องหวาดกลัวอะไรทั้งนั้น คุณมีหน้าที่เพียงสำรวมใจตั้งสมาธิให้มั่น——แล้วทุกอย่างก็จะเรียบร้อยไปเอง— ไม่เสียเวลานานนักหรอก ทำใจดี ๆ ไว้เถอะ——”

เรานั่งรถผ่านถนนที่เต็มไป

ด้วยฝุ่น จนถึงมาเรียนรา อันเป็นจุดหมาย ทุกคนมีผมเผ้าหน้าตาขะมุกขะมอมด้วยฝุ่นทั้งนั้น เราลงจากรถมานั่งพัก

ครู่หนึ่ง ดร. โธม่าจ้องตาเมกาลิส โดยแจ้งว่าเป็นวิธีที่จะช่วยให้เธอมีสมาธิมั่นคงขึ้น ชั่วครู่จึงเอ่ยขึ้นว่า

"วันที่ ๓๑ กรกฎาคม เวลาบ่าย ๒ โมง ๔๕ นาที —ส่งจิตของคุณไปถึงวันนั้น แล้วบอกผมว่าคุณเห็นอะไรบ้าง——"

เมกาลิสตอบว่า "ไม่เห็นอะไรเลยค่ะ—"

"อยู่ที่นั่นก่อนนะ" ดร. โธม่าสั่ง "ที่เดียว เวลาเดียวกันนั่นแหละ คอยดูอยู่ก่อนว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง——แล้วบอกฉันว่าเธอเห็นอะไร"

นิ่งไปประเดี๋ยว เมกาลิสก็ตอบ "ฉันเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งอยู่ตรงนั้น มีผู้หญิงพาเด็กอีก ๒ คนมาด้วย——"

"เขากำลังทำอะไรกัน ?" ดร. โธม่าซัก

"คุยกันอยู่ค่ะ—ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร แล้วก็แยกกันไป ผู้ชายเดินไปคนเดียวเดินเรื่อยขึ้นไปตามลาดเนิน แต่ผู้หญิงพาเด็กทั้งสองลงไปทางตรงข้าม"

พอได้ความแค่นี้ ดร. โธม่าก็

คลายสะกดให้เมกาลิสตื่นขึ้น แล้วเราทั้งหมดก็เดินขึ้นไปตาม

ลาดเนิน อย่างที่เมกาลิสบอกไว้ในขณะถูกสะกด เมื่อขึ้นมาถึงสันเนิน ดร. โธม่าก็สะกดเธอให้เข้าสู่สมาธิอีก แล้วถามขึ้นว่า

"วันที่ ๓๑ กรกฎาคม เวลาบ่าย ๓ โมง——เธอเห็นอะไรบ้าง?"

"ยังไม่เห็นใครค่ะ"

"เวลานี้ ๓ โมง ๑๕ นาทีแล้ว—วันที่ ๓๑ กรกฎาคม บอกฉันซิว่า ตรงที่เธอยืนอยู่นี่ มีอะไรเกิดขึ้นบ้างรอบ ๆ บริเวณนี้ด้วย—"

"ฉันเห็นผู้ชายคนเดิมนั่นอีก คนที่พูดกับผู้หญิงและเด็ก ๒ คนนั่น เขาไม่ได้อยู่คนเดียวแล้ว เวลานี้มีผู้ชายอีก ๒ คนมาด้วย พากันเดินไปตามทางนี้ ไปที่ลำธารมุลบัค——"

"สังเกตให้ดี ๆ ตรงที่เธอเห็นอยู่นั่น จำจุดที่เกิดเหตุให้ดี——บอกฉันซิว่า ขณะนี้เธอเห็นอะไรบ้าง"

"ทั้ง ๓ คนเดินไปที่ลำธารค่ะ เขาเกิดทะเลาะกันขึ้นแล้ว ทั้ง ๓ คนสู้กันใหญ่——ดิฉันรู้สึกใจไม่ดีเลยค่ะ" เสียงคนทรงเปลี่ยนเป็นตื่นเต้น "ดิฉันกลัว——"

ดร. โธม่าปลอบว่า "อย่าตื่นเต้นไปเลย เขาสู้กันแล้วยังไงอีก เธอเห็นอะไรอีก——?"

"เขายังสู้กันใหญ่ค่ะ ทั้ง ๓ คนนั่น——คนที่ดิฉันเห็นทีแรกล้มลงไป—เครื่องสะพายหลัง และเสื้อคลุมของเขาหลุด——หลุดออกไป เพราะสองคนนั่นกระชากเสื้อจากเขา เขาลุกขึ้นมาสู้อีก แล้วเจ้าคนหนึ่งล้วงเอาอะไรสี่เหลี่ยมออกมาจากกระเป๋าเสื้อของคนหนุ่ม—เขาถูกต่อยล้มลงไปอีกแล้ว—คนที่ชกเขายกเอาร่างแน่นิ่งนั่นไปไว้ในหุบเขา ทำให้ดูคล้ายกับว่าชายหนุ่มคนนั้นตกลงมาตายเอง——มันถอดนาฬิกาข้อมือของเขาไปด้วยค่ะ——"

นางสาวเมกาลิสมีอาการสั่น

สะท้านไปทั้งตัว เห็นได้ชัดว่าเธอเหนื่อยอ่อนเต็มที ยืนทรงกายแทบไม่อยู่ แล้วชั่วประเดี๋ยวเดียวก็ล้มลง——ดร. โธม่ารีบประคองไว้ และแก้ไขจนเธอฟื้นคืนสติ แต่ยังอ่อนเพลียนอนสะท้านอยู่กับพื้น ดร. โธม่าจึงค่อย ๆ ถาม

"บอกได้ไหมว่า คนแปลกหน้าที่เธอเห็นนั่นรูปร่างหน้าตาเป็นยังไง?"

"รูปร่างเขาสูงไม่มากนัก ผมสีทองจาง ๆ ไว้หนวดด้วยค่ะ——" เมกาลิสตอบ หลังจากที่ได้พักพอสบายขึ้นแล้ว เธอบอกต่อไปถึงจุดที่ผู้ตายถูกแบกไปซ่อนไว้ "ตรงนั้นแน่ะ ในหุบเขานั่น——ที่ตรงนั้นมีอันตรายมากค่ะ——ดิฉันเพลียเหลือเกิน——ลงไปตรงนั้นไม่ไหวหรอกค่ะ—"

ดร. โธม่าจึงคลายสะกด แล้วเราก็พากันกลับไปที่ฮัลล์สตัส เมื่อได้พักผ่อนกันแล้ว ข้าพเจ้าก็ถาม ดร. ริบาริ่ว่า

"คุณเห็นเป็นยังไงบ้างครับ? ที่เราได้ดูการแสดงวันนี้?"

"ผมเองก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกัน" เขาตอบอย่างใช้ความคิด "จะลองไปดูในหุบเขา มันก็ค่ำเกินไปเสียแล้ว—แต่หลายอย่างที่คุณเมกาลิสแกพูดมานั่น ทำให้ผมสนใจอยู่มาก"

"ผมเข้าใจว่า คุณสนใจคำพูดของเธอ เพราะบอกตำแหน่งที่พบศพหลานชายของคุณได้ถูกต้องใช่ไหมครับ?"

"นั่นยังไม่น่าทึ่งเท่ากับอีกหลายข้อที่สะดุดใจผมมาก" ดร. ริบาริ่ตอบ "ประการแรกที่เดียวที่ทำให้ผมแปลกใจ คือเรื่องนาฬิกาข้อมือ ตอนแรกที่รู้ว่าหลานผมหายไป เราก็

บรรยายลักษณะรูปร่างของเขาอย่างละเอียด ทำเป็นหนังสือเวียนแจกไปตามหนังสือพิมพ์หลายฉบับ แต่จะด้วยความเลินเล่อเผอเรอหรืออะไรก็ตาม ไม่มีฉบับไหนกล่าวถึงนาฬิกาข้อมือของหลานผมเลย——พูดถึงรายละเอียดอื่น ๆ หมด เว้นแต่เรื่องนาฬิกาอย่างเดียว——แล้วเมกาลิสแกไปรู้มาจากใครว่า หลานชายผมมีนาฬิกาข้อมือติดตัวไปด้วย ? —— ถ้าจะเหมาว่า สมัยนี้ใคร ๆ ก็ผูกนาฬิกากัน แกก็คงเดาได้ว่าหลานผมมีด้วย แต่ที่แกพูดถึงคนร้ายมันถอดนาฬิกาข้อมือของเขาไปด้วยนั่น—จะว่าแกเดาเอา มันก็ยังไง ๆ อยู่นา——นั่นเป็นข้อแรกที่ผมชักสนใจ คราวนี้ข้อต่อไปยิ่งสำคัญกว่านั้นอีก คือเธอพูดถึงของสี่เหลี่ยมชิ้นหนึ่ง ที่คนร้ายมันล้วงเอาไปจากกระเป๋าหลานผม —นี่เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์มาก เพราะตามธรรมดาหลานผมคนนี้มันไม่เคยใช้กระเป๋าหรือซองใส่เงินเลย มันเอาเงินใส่ไว้ในสมุดพกเล็ก ๆ รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส—แล้วใส่กระเป๋าเสื้อไว้ คนอื่นยากที่จะรู้ถึงความจริงข้อนี้ นอกจากญาติ ๆ และเพื่อน ๆ ที่สนิทกัน แต่นี่คุณเมกาลิสแกก็บอกได้ถูกต้อง ๒ ข้อละนะครับ——ข้อที่ ๓ ก็คือ ผู้หญิงกับเด็ก ๒ คน ที่หลานผมพบและหยุดพูดด้วยก่อนเดินขึ้นเนินนั่นไป

——เรื่องนี้ผมได้ไปสอบกับเจ้าตัวมาแล้ว หญิงคนที่พบหลานชายผมเป็นคนสุดท้ายก่อนถูกทำร้ายเอานั้น ชื่อนางมาเรีย ลักซ์—คุณจะเห็นได้จากข่าวหนังสือพิมพ์ว่า นางลักซ์แกมากับลูก ๓ คน ——แม้กระทั่งตัวนางลักซ์เอง ก็เชื่อว่า ๓ คนจริง แต่ตอนนี้ตำรวจเขาไปสอบปากคำ ได้ความแน่ชัดแล้วว่าที่จริงในวันนั้นแกไปกับลูกชาย ๒ คน——ส่วนลูกสาวคงอยู่ที่บ้านไม่ได้ตามไปด้วย——นี่เห็นได้ชัดว่า หนังสือพิมพ์ลงข่าวคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง แต่เมกาลิสบอกได้ถูกต้อง”

“นับว่ามีจุดน่าสนใจมากครับ”

ข้าพเจ้าเอ่ยขึ้นบ้าง “ที่คุณเมกาลิสแกบอกได้ถูกอย่างนี้ แต่จะว่าไป มันก็เป็นเพียงสิ่งแวดล้อมที่ช่วยให้คิดว่า คุณเมกาลิสมีอำนาจจิตเป็นพิเศษจริง ๆ——ถ้าจะว่ากันตามหลักแล้วละก็ที่คุณอ้างมานั่นยังจะถือเป็นเครื่องยืนยันอย่างสมบูรณ์พอไม่ได้ถนัดนัก”

“คุณจะไปที่ไบน์คัมเมอร์กับผมไหมล่ะครับ?” ดร. ริบาริ่ย้อนถาม “ไปดูหลักฐานบางอย่างที่นั่น เพราะตำรวจ

เขาสืบได้ความมาว่า หลานผมไปที่นั่น ในวันที่เขาหายไปนั่นเอง"

"อยู่ไหนนะครับ—ไบน์คัมเมอร์ ? ข้าพเจ้าย้อนถาม

แล้วจึงนึกออกว่า มันเป็นชื่อโรงเก็บศพ ประจำเมืองฮัลล์สตันนั่นเอง ศพที่ไม่มีญาติ คนที่ตายโดยผิดธรรมชาติ เป็นที่น่าสงสัยว่าจะถูกฆาตกรรมหรือรายที่ฆ่าตัวตายเหล่านี้ จะถูกส่งไปพักไว้ที่ *"ไบน์คัมเมอร์"* ก่อน จนกว่าเจ้าหน้าที่จะสั่งอนุญาตให้นำไปจัดการฝังตามประเพณีได้

เราจึงชวนกันเดินไปที่โรง

เก็บศพนั่น ปรากฏว่าคนดูแลสถานที่ไม่ใคร่มีใครอยากเกี่ยวข้องด้วยนี้เป็นหญิงชรา ดร. ริบาริ่ไต่ถามแกอยู่พักหนึ่ง ก็ได้ความว่า ชาลส์หลานชายของเขามาที่นั่นจริง ๆ ประมาณ ๒ ชั่วโมงก่อนหน้าที่เขาจะไปพบนางมาเรีย ลักซ์ ตรงทางจะขึ้นไปสู่เนินเขาลูกนั้น

หญิงชราผู้ดูแลสถานเก็บศพบอกต่อไปว่า

"เขาเป็นคนแปลกอยู่นะคะ พ่อหนุ่มคนนั้นน่ะ—"

"แปลกยังไงล่ะ ?" ดร. ริบารี่ซัก

"เขาขอให้ดิฉันออกไปเสียจากที่นี่ ให้ปล่อยเขาไว้คนเดียวสักพักหนึ่ง แล้วก็ปิดประตูขังเขาไว้ข้างในเสียด้วย ดิฉันถามเขาว่าทำไมจะต้องทำยังงั้น เขาบอกว่าอยากจะลองดูทีรึว่า ความรู้สึกกลัวผีน่ะมันเป็นยังไง เด็กสมัยนี้ทำไมมีความคิดพิลึกยังงั้นก็ไม่ทราบ ดิฉันบอกเขาว่า ทำยังงั้นไม่ได้หรอก ฉันเองน่ะแหละจะกลายเป็นคนประสาทเสียก่อนเขาเสียอีก——เขาเซ้าซี้อยู่พักหนึ่งแล้วก็ไป——"

"เขาไปคนเดียวรึ ?" ดร. ริบารี่ถาม

"คนเดียวค่ะ" หญิงผู้มีอายุพยักหน้า "แต่ว่า——"

"แต่อะไร——?——" เรา ๒ คนซักเกือบพร้อมกัน

หลังจากพยายามทบทวนความจำ

ของแกอยู่อีกราวครึ่งชั่วโมง เราก็ได้เรื่องที่น่าสนใจไม่มีใครทราบมาก่อนอีกบางอย่าง หญิงคนเฝ้าสถานเก็บศพเล่าว่า มีผู้ชายท่าทางจะเป็นพวกกรรมกรคนหนึ่ง เข้ามาพูดคุยกับชาลส์ ริบารี่ แล้วออกปากว่าจะพาเขาไปชมวิวที่สวยที่สุดใน

บริเวณเมือง ชายหนุ่มถามว่าต้องไปอีกไกลไหม เขาก็บอกว่าเดินไปอีกสักชั่วโมงครึ่งก็ถึง

แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ ลักษณะของกรรมกรคนนั้น หญิงชราบรรยายตรงกันกับที่เมกาลิส *"เห็น"* และบอก ดร. โธม่าต่อหน้าเราทุกอย่าง——

๒ วันต่อมา จึงมีผู้พบศพของชาลส์ ริบาริ่

มีคนไปพบอยู่ ในหุบเขาห่างจากจุดที่เมกาลิสบอกไม่ถึง ๒๐๐ หลา ถ้าจะนับว่าผิด ก็ผิดไม่มากนัก ร่างนั้นนอนอยู่ข้างลำธารมุลบัค หน้าคว่ำอยู่ในน้ำ อย่างไรก็ดี ไม่มีทางพิสูจน์ได้ว่าจะเป็นฆาตกรรม ตำรวจออสเตรียนดูเหมือนจะไม่ใคร่มีประสิทธิภาพในเรื่องนี้ แต่จะโทษตำรวจก็ไม่ถนัด เพราะจากการตรวจชันสูตรศพ ก็ไม่พบร่องรอยอะไรที่จะยืนยันได้ว่า ชาลส์ ริบาริ่ตายเพราะถูกฆาตกรรม มีแต่รอยฟกช้ำ ซึ่งก็เกิดจากการตกภูเขากลิ้งลงไปจนถึงข้างล่างเช่นนั้นได้

เป็นอันว่าคดีนี้ต้องเก็บเข้าแฟ้มไป เพราะไม่มีหลักฐานอันใดที่จะสืบจับผู้ใดได้

๒๗ กรกฎาคม ๑๙๒๒

ที่กรุงเวียนนา

เชอร์มันทำชื่ออีกแล้ว!

ในระยะ ๒—๓ ปีที่ผ่านมานี้ เขาเป็นที่ปรึกษาของตำรวจหลายต่อหลายคราว เพื่อขอความช่วยเหลือในคดีอุกฉกรรจ์ ที่ยุ่งยากซับซ้อนสืบสวนไม่ใคร่จะได้ บางรายตำรวจพยายามทุกวิธีแล้วก็ไม่ได้ผล มาขอความช่วยเหลือจากเชอร์มัน ก็ได้รับความสำเร็จไป ในบรรดาคดีต่าง ๆ เหล่านี้ เชอร์มันน์สนใจแต่เรื่องช่วยมนุษย์ ที่กำลังประสบเคราะห์กรรมร้ายแรง ใครก็ตามที่กำลังถูกชักจูงไปในทางที่ผิด หรือกำลังจะถูกทำลายชื่อเสียงในวงสังคมด้วยเรื่องคอขาดบาดตาย พึงหวังได้ว่าจะได้รับการช่วยเหลือจากเขาอย่างเต็มที่

รายหลังที่สุดนี้ เป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่งของเขา เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน *"เวเนอร์ บังค์แฟไรน์"* ซึ่งเป็นธนาคารที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่ง ของออสเตรียได้รับจดหมายฉบับหนึ่ง มีความว่า——

เวียนนา

๒๗ มิถุนายน ๑๙๒๒

ถึง วีเนอร์ บัคแฟไรน์

ข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะแจ้งให้ท่านทราบว่า เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๑๙๒๒ เงินเป็นจำนวน ๑๐๐,๐๐๐,๐๐๐ คราวน์ (๑๐๐ ล้านคราวน์ ถ้วน) ได้โอนเข้าบัญชีของข้าพเจ้าในธนาคารของท่าน

แต่เนื่องจากบัญชีเดินสะพัดของข้าพเจ้าอยู่ที่ แองโกลแบงค์, เวียนนา ๑, สเตราชกัสเซ่, ข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านโอนเงินจำนวนดังกล่าว หลังจากที่ได้หักค่าธรรมเนียมรวมทั้งค่าอากรแสตมป์แล้ว ไปเข้าบัญชีของข้าพเจ้า---เฮอรมัน ซักก์ แองโกลแบงค์, สำนักงานกลาง, โดยเร็วเท่าที่ท่านสามารถจะทำได้ เนื่องจากข้าพเจ้าทำการค้าส่งผลไม้ จึงจำเป็นต้องใช้เงินจำนวนมากไม่ให้ขาดมือได้

ที่อยู่ของข้าพเจ้าคือ เวียนนา ๖. เลขที่ ๘ คาบี่สสตรังกัสเซ่ ๔,

ด้วยความนับถือ

เฮอร์มัน ซักก์"

จดหมายฉบับนี้ ถูกส่งต่อไปตามลำดับตามระเบียบภายในของธนาคาร จนถึงกองบัญชี เมื่อสมุห์บัญชีตรวจสอบดู ก็ปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน มีเงินจำนวน ๑ ร้อยล้านคราวน์มาฝากเข้าบัญชีของเฮอร์มัน ซักก์จริง จึงไม่มีข้อขัดข้องอันใด ที่จะจัดการโอนเงินจำนวนนี้ไปเข้าแองโกล-แบงค์ตามความประสงค์ของผู้ฝาก

แต่โชคชะตาเป็นเรื่องที่ไม่มี

ใครจะผ่าฝืนได้

เฮอร์มัน ซักก์ ไม่ได้รับเงินก้อนมหึมานี้ง่ายดายอย่างที่ควรจะเป็น (ราว ๘ ล้าน ๕ แสนบาท ในสมัยนั้น) ด้วยความสะเพร่าของเสมียนผู้น้อยคนหนึ่ง ผู้มีหน้าที่ติดต่อในการโอนเงินนี้ ทำให้เรื่องชักช้าไป โดยจดหมายของเฮอร์มันไปตกค้างอยู่ที่โต๊ะเสมียนคนนี้เสีย ๒ วัน ครั้นถึงเวลาที่เขาจะดำเนินเรื่องก็เป็นการจำเป็นที่เขาจะต้องตรวจสอบบัญชีซ้ำอีกครั้งหนึ่ง เพื่อความแน่ใจ

ผู้จัดการธนาคาร ได้อธิบายให้ข้าพเจ้าฟังภายหลังถึง

วิธีโอนเงินเข้าบัญชีแบบนี้ว่า พนักงานรับเงินฝาก ที่ประจำอยู่ตามช่อง *"รับเงิน"* จะต้องจดจำนวนที่ได้รับแต่ละรายลงบัญชีของตน ที่เรียกกันภายในว่า *"สมุดกอปปี้"* แผ่นหน้าที่พนักงานเขียนนี้จะต้องส่งไปยังกองบัญชี เพื่อจัดการเข้าบัญชีใหญ่ตามระเบียบ ส่วน *"สำเนา"* ที่ติดกับกระดาษคาร์บอนจะยังคงอยู่กับต้นขั้วที่พนักงานผู้รับนั้นเอง

ในรายนี้ *"ใบฝาก"* ที่ส่งไปยังกองบัญชี—ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ปรากฏว่าแสดงจำนวน *"เงินฝากเข้าบัญชี"* ๑๐๐ ล้านคราวน์จริง—เข้าบัญชีของเฮอร์มัน ซักก์ โดยถูกต้อง แต่พนักงานขี้ลืมคนนั้น ไม่อยากจะไปตรวจสอบใบฝากที่กองบัญชี ซึ่งจะทำให้ความสะเพร่าของตัวที่ทำงานชักช้าผิดระเบียบ เป็นเหตุให้ลูกค้าต้องเสียเวลาไปเปล่า ๆ นั้น ปรากฏรู้ทั่วกันขึ้น ตนจะต้องถูกตำหนิอย่างไม่มีปัญหา เขาจึงไปขอดูสำเนาสมุดกอปปี้แทน

เขาต้องแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง ที่สมุดกอปปี้นั้นไม่มีรายการแสดงเงินฝากก้อนใหญ่เข้าบัญชีของเฮอร์มันเลย——

เมื่อเรื่องกลายเป็นเช่นนี้ เขา

ไม่สามารถที่จะปิดบังไว้ได้ต่อไป จึงรายงานให้สมุห์บัญชีใหญ่ทราบทันที

เงินตั้ง ๑๐๐ ล้านคราวน์ไม่ใช่จำนวนเล็กน้อย จึงเกิดเอะอะตรวจสอบกันเป็นการใหญ่ในกองบัญชีนั่นเอง ก็ปรากฏว่า มีใครคนหนึ่งเอา *"ใบฝาก"* มาลงบัญชีของเฮอร์มัน ซักก์ถึง ๑๐๐ ล้านคราวน์ โดยไม่ได้ผ่านพนักงานรับเงินตามระเบียบเลย ใครคนนั้นต้องเป็นเจ้าหน้าที่ภายในธนาคารนี้เอง ที่คิดไม่ซื่อ——แต่เขาไม่อาจจะลงรายการในสำเนากระดาษคาร์บอนได้ เพราะ *"สมุดกอบ"* อยู่ที่โต๊ะของพนักงานรับฝากเงิน

มองเรื่องเพียงเผิน ๆ ก็น่าสงสัยว่า *"ใบฝากปลอม"* นั้น เป็นฝีมือของพนักงานสาวคนหนึ่ง ซึ่งมีหน้าที่ลงบัญชีของผู้ฝาก——ใครก็ตามที่คิด *"ตุ๋น"* ธนาคารเป็นจำนวนมหึมาน่าตกใจนี้ พยายามปลอมลายมือของพนักงานหญิงคนนั้นได้อย่างน่าชมจริง ๆ

เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้ที่ต้องสงสัยคนแรกก็คือ พนักงานหญิงในกองบัญชีผู้นี้

ผู้จัดการเร่งให้พนักงานคนหนึ่ง ไปดูตำบลที่อยู่ของ *"เฮอร์มัน ซักก์"* ตามจดหมายฉบับนั้น ไปดูแล้วก็ปรากฏว่า ไม่มีใครชื่อนั้นอาศัยอยู่ที่บ้านดังกล่าวเลย

มาถึงตอนนี้ ก็เป็นที่แน่ใจ

กันแล้วว่า แผนการ *"ล้วงตับ"* ธนาคารครั้งนี้ต้องมีผู้สมรู้ร่วมคิดเป็นคนภายในธนาคารอย่างแน่นอน ผู้ร่วมคิดนี่เองเป็นคนทำใบฝากปลอมเอามายื่นให้กองบัญชี และต้องเป็นผู้ที่อยู่ในหน้าที่อันสามารถจะลอบดึงหนังสือสำคัญ หรือจดหมายใด ๆ ในกองบัญชี ที่อาจจะเป็นหลักฐานมัดตัวบ่งความผิดของเขาได้ด้วย

เมื่อตำรวจได้รับแจ้งความจากธนาคาร ก็มาสืบสวนตามระเบียบ ผลงานของฝ่ายตำรวจในระยะแรกไม่มีอะไรที่จะช่วยชี้ตัวคนร้ายได้ ผู้จัดการธนาคารจึงไปขอความช่วยเหลือจากเชอร์มัน ซึ่งเขาก็ยินดีมาช่วยสืบให้ด้วยความเต็มใจ

แรกทีเดียว เขาขอดูจดหมายที่เฮอร์มัน ซักก์ เขียนมาถึงธนาคาร เมื่อพิจารณาดูครู่หนึ่ง เชอร์มันก็บอกว่า

"ลายมือนี่ แสดงว่าผู้เขียนจดหมายนี้ เป็นคนอ้วนและค่อนข้างสูงกว่าธรรมดา อาชีพของเขาเป็นงานนั่งอยู่กับที่เป็นอาจิณ และต้องใช้ความตั้งใจเพ่งสายตาอย่างมาก ซึ่งทำให้สายตาของเขาอ่อนไปด้วยความเพลีย เพราะใช้งานหนักอยู่นาน ๆ เขาคงจะต้องนั่งอยู่กับงาน วันละหลาย ๆ ชั่วโมงด้วย มันไม่ใช่งานเกี่ยวกับสมองหรือความคิดอะไรมากนัก แต่เป็นงานละเอียดที่ต้องการฝีมือประณีตและเที่ยงตรงจริง ๆ ผมเชื่อว่าเขาคงเป็นช่างแก้นาฬิกา หรือไม่ก็ช่างทอง อย่างใดอย่างหนึ่งนี่แหละ——"

ทุกคนที่ได้ฟัง พากันทึ่งในความสามารถอ่านลักษณะคนจากลายมือนี้เป็นอย่างมาก ถ้าเป็นจริงตามนั้น ก็แน่ใจได้ว่า คนเขียนจดหมายฉบับนี้ไม่ใช่คนในธนาคาร แต่การลงบัญชีฝากเงินของเฮอร์มัน จะต้องเป็น "*คนใน*" อย่างไม่มีปัญหา จึงได้มีการตรวจสอบลายมือของพนักงานในธนาคารแห่งนั้นเป็นจำนวนกว่า ๕๐ คน

ลายมือของผู้หนึ่งในจำนวนนี้...

สมมติชื่อเขาว่า "*แอล.บี.*"—เป็นที่สนใจของเชอร์มันยิ่งกว่า

ผู้อื่น เขาวิจารณ์ลายมือรายนี้ว่า

"นี่แหละ เป็นลายมือคนที่ลงบัญชีที่ว่าละ——ต้องนับว่าเขามีศิลปในการเขียนหนังสืออย่างเยี่ยมทีเดียว เขาสามารถจะเขียนเลียนลายมือผู้ใดก็ได้ เขียนเหมือนอย่างมากเสียด้วย ไม่พิจารณาให้ถี่ถ้วนแล้วจะบอกไม่ได้เลยว่าเป็นลายมือปลอม ในคราวนี้เขาเขียนปลอมลายมือพนักงานผู้หญิงของท่าน——เขาทำได้สำเร็จงดงามดีแท้ เขาหัดเขียนปลอมลายมือหญิงคนนี้มานานแล้ว จนแน่ใจ เขามีสันดานเป็นผู้ร้ายอยู่นะ——แผนการทั้งหมดคราวนี้ เขาเองเป็นคนคิดขึ้นอย่างแนบเนียนมาก แล้วไปหาคนร่วมมือนอกแบงก์ โดยให้เป็นคนเขียนจดหมายที่ลงชื่อว่าเฮอร์มัน ซักก์——ผมเห็นแล้วละว่า เขาพยายามชักชวนนายช่างคนนั้นยังไงกว่าจะยอมเขียนจดหมายนั่นให้——ผู้ร่วมคิดกับเขา เป็นช่างทองแน่ที่ยอมร่วมมือด้วย ก็เพราะคนต้นคิดสัญญาว่า จะให้ทองเขามากมายทีเดียว สำหรับคนต้นคิดนั้น ผมเห็นว่ายากจะทำให้เขาสารภาพได้ ยากมากทีเดียวถึงแม้ว่าบ่านนี้เขารู้แล้วละว่า แผนการของเขาถูกพบเสียก่อนที่จะสำเร็จ——ขอให้เอาลายมือเขามาให้ผมดูอีกสักหน่อยได้ไหมล่ะ? ให้

เขาเขียนอะไรก็ได้สัก ๒—๓ บรรทัด เอามาให้ผมวันนี้แหละ——”

ครูใหญ่เจ้าหน้าที่เอาลายมือ

ของคนที่เชอร์มันต้องการมาให้ เชอร์มันเพ่งลายมืออยู่ครู่เดียวก็บอกว่า

“เขารู้ตัวแล้วละ ว่าจะต้องถูกจับได้แน่ วานนี้เองเขาไปสารภาพกับพ่อแม่ว่า ได้วางแผนทำงานทุจริตอย่างหนึ่งเขาขอร้องพ่อแม่ให้ยกโทษให้แก่เขาด้วย หากว่าเขาต้องถูกจับได้—พ่อแม่ของเขากำลังไม่สบายทั้งคู่ แม่น่ะอาการมากแกรู้เข้าก็เสียใจและประกาศกับลูกชายว่า จะฆ่าตัวตายเสียถ้าเขาถูกจับเข้าคุก——พ่อก็เหมือนกัน แกแก่และอ่อนแอมากแล้ว ถ้าเกิดเรื่องอื้อฉาวขึ้น ก็คงไม่แคล้วอับอายและเสียใจจนตาย แม้ว่าเรื่องจะมาถึงเพียงนี้แล้วก็ตาม เจ้าลูกชายยังไม่ยอมเปลี่ยนความคิดมารับสารภาพเสียดี ๆ——ตั้งใจที่จะยืนคำไม่รู้ ไม่เห็น ยืนยันว่าตัวเป็นคนบริสุทธิ์จนกระทั่งนาทีสุดท้าย เจ้าคนนี้สันดานออกจะร้ายเอาการมันอาจจะทำอะไรรุนแรงได้ ไม่ยอมฟังเสียงใครทั้งนั้น—แต่

ว่าเพื่อเห็นแก่พ่อแม่ของมันที่แก่แล้ว และไม่สบายอยู่ด้วย อย่าให้แกต้องทรุดลงไปกว่านี้อีก เลยนะ — — แล้วทาง ธนาคารก็ยังไม่เสียเงินจำนวนนั้นไป เพราะงั้นผมอยากขอร้องผู้จัดการว่า อย่าไปเอาโทษเอาโพยกะมันเลยคราวนี้ — ปล่อยมันไปเสียเถอะ ถ้าคุณสัญญากะผมว่า ถ้ามันยอมรับสารภาพแล้ว คุณจะไม่เอาเรื่องส่งให้ตำรวจจัดการ ผมก็จะทำให้มันมายอมรับผิดต่อหน้าคุณให้จงได้ — —"

หลังจากปรึกษากันอยู่ครู่หนึ่ง

ทางฝ่ายธนาคารจึงยอมตกลงตามคำของเชอร์มัน เขาจึงให้เรียกพนักงานที่ชื่อ *"แอล.บี."* เข้ามา — — พอสอบปากคำทุกคนก็เห็นชัดว่าตรงกับที่เชอร์มันพูดไว้ไม่ผิด หนุ่มคนนั้นตีหน้าตายไม่ยอมรับรู้อะไรทั้งสิ้น เขาปฏิเสธข้อหาที่ว่าเขาเป็นคนปลอมลายมือพนักงานหญิง กรอกจำนวนเงินลงในบัญชี——เชอร์มันยิ้มอย่างเข้าใจดี แล้วยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งบอกให้เขาเขียนข้อความตามที่จะบอกให้

ข้อความนั้นมีว่า

"วีเนอร์ บังค์แฟไรน์—สำนักงานกลาง

ข้าพเจ้าไม่ได้เกี่ยวข้องกับเงินจำนวน ๑๐๐ ล้านคราวน์นี้เลย

เวียนนา—๑๑ กรกฎาคม ๑๙๒๒"

การเขียนข้อความเพียง ๒—๓ บรรทัดนี้เอง — ประกอบกับจิตใจที่คงจะว้าวุ่นอลวน ที่ตัวต้องมาตกเป็นผู้ต้องสงสัยและถูกซักไซร้ต่อหน้าผู้คนที่จ้องจับผิดอยู่ทุกขณะ — — หรือจะเรียกอย่างชาวเราก็ว่า *"พระท่านไม่เข้ากับคนผิด"* หนุ่มพนักงานธนาคารก็เผลอตัว ทำสิ่งที่ไม่ได้ตั้งใจออกมา—

คือแทนที่จะลงชื่อท้ายข้อเขียนนั้นว่า *"ลุดวิก—"* ซึ่งเป็นชื่อที่เขาใช้อยู่ตลอดมา เขากลับตั้งต้นเซ็นไปว่า— — *"หลุยส์"* แล้วคงจะนึกขึ้นได้ รีบขีดฆ่าชื่อที่เป็นฝรั่งเศสนี้ออกโดยเร็ว แล้วเซ็น *"ลุดวิก"* ลงไปแทน

เชอร์มันเห็นเช่นนั้นจึงยิ้ม และว่า

"แกอย่าปิดบังต่อไปเลย — — สารภาพเสียเถอะ—แกมีคนร่วมคิดเป็นช่างทองและช่างแก้นาฬิกาด้วย— แกปรึกษากับเขาแล้วว่า แกมีแผนที่จะหนีไปอยู่ปารีส แล้วใช้ชื่อเป็นภาษาฝรั่งเศสว่า *"หลุยส์"* แทนลุดวิก—ใช่ไหมล่ะ ?"

เท่านั้นเอง หนุ่มผู้คิดตื้น

ธนาคารก็หมดกำลังใจที่จะยืนกรานปฏิเสธต่อไป ยอมสารภาพผิดโดยดีต่อหน้าเชอร์มัน และเจ้าหน้าที่ของธนาคารหลายคน—ยอมบอกชื่อช่างทองที่ร่วมคิดกันมา — แล้วเล่าต่อไปถึงเรื่องในครอบครัวของตัว เล่าถึงว่าวันวานนี้เอง ได้พูดถึงความผิดที่ได้กระทำกับพ่อแม่ — ผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองได้อ้อนวอนให้เขาสารภาพผิดเสีย และขอโทษต่อผู้จัดการ เพราะท่านไม่อาจจะทนความอับอาย ที่เขาจะต้องถูกจับเข้าคุกได้ — — ทุกอย่างที่เชอร์มันได้ *"อ่าน"* หรือทำนายไว้ตรงกับความจริงแทบจะทุกคำพูดทีเดียว

เนื่องจากธนาคารยังไม่ได้รับความเสียหายใด ๆ ผู้จัดการจึงไม่เอาเรื่องนี้แจ้งให้ตำรวจทราบ เป็นแต่ให้หนุ่มนักวางแผนผู้นั้นออกจากงานไป ต่อมาเขาเขียนจดหมายมาถึงเชอร์มันฉบับหนึ่ง มีความว่า

"เรียน คุณเชอร์มันที่นับถือยิ่ง

ผมเขียนจดหมายนี้มา เพื่อขอยืนยันสัญญาที่ผมให้ไว้แล้วว่า นับแต่นี้ไปในภายหน้า ผมจะ

ประพฤติตัวอยู่ในความสุจริต และศีลธรรม ไม่ขอกระทำความผิดกฎหมายใด ๆ อีกเลยตลอดไป ผมปรารถนาที่จะขอให้คุณได้รับความขอบพระคุณอย่างสุดซึ้งจากใจจริงของผม ที่ได้กรุณาช่วยเหลือผม และหลังจากที่ผมริประพฤติผิดครั้งแรกนั่นแล้ว ก็ยังได้กรุณาแนะนำตักเตือนให้ดำเนินชีวิตต่อไปในทางที่ถูกที่ควร ทั้งนี้นับเป็นพระคุณหาที่สุดมิได้ ขอพระผู้เป็นเจ้าได้โปรดประทานพรแก่คุณ ในการที่ได้มีเมตตาจิต ต่อตัวผมและครอบครัวของผมในครั้งนี้

ด้วยความระลึกถึงพระคุณจนกว่าชีวิตจะหาไม่

แอล.บี.”

ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่า ทุกวันนี้ เชอร์มันเป็นคนที่มีความสุขใจที่สุด

-๑๔-

๒๕ ตุลาคม ๑๙๒๒

ได้พบ ดร. แอนตัน คริสตินโควิคส์ หัวหน้าแผนกอาชญากรรมที่ใช้สติปัญญาอย่างสูง เราคุยกันมากมายถึงเรื่อง *"การสะกดจิต"* ในการสืบสวนสอบสวน อาชญากรรมถ้อยคำของ ดร. แอนตัล ถูกเรื่องและเป็นที่น่าสนใจอย่างยิ่ง จนข้าพเจ้าต้องบันทึกไว้โดยมิได้เปลี่ยนแปลงหรือต่อเติมแต่อย่างไร

ดร. แอนตัล ได้เกี่ยวข้องกับการสะกดจิตและ

จิตตานุภาพเป็นครั้งแรกเมื่อฤดูใบไม้ร่วง ปี ๑๙๑๑ เวลานั้นเขารับราชการตำรวจแล้ว แต่ไม่รู้ตัวเลยว่า ตนเองมีพลังจิตอาจสะกดคนอื่นได้ เรื่องราวที่เกิดขึ้นครั้งแรกนั้น เขายังจำได้ดีตลอดมา

ในเดือนตุลาคมปีนั้นอากาศ

หนาวเหน็บ ลมก็พัดแรงจัด ค่ำวันหนึ่งเขาประจำหน้าที่อยู่ในสถานีตำรวจกีออร์ มีคนงานในโรงทำขนมปังคนหนึ่งชื่อชาลส์ถูกตำรวจท้องที่พาตัวเข้ามา ได้ความว่าชาลส์ ได้ใช้ปืนยิงชายชื่อจอห์น เอ็ม ๒ นัด เมื่อราว ๒ ทุ่มคืนนั้น เหตุเกิดริมแม่น้ำดานูบ กระสุนนัดที่สองถูกจอห์นเข้า บาดแผลไม่ถึงสาหัส

ระหว่างสอบปากคำอยู่นั้น ร้อยเอกแอนตัล คริสติน โควิคส์ จ้องตาผู้ต้องหาอยู่ตลอดเวลา เมื่อถูกถามว่า ทำไมถึงได้คิดฆ่าจอห์น ? ชาลส์ก็ตอบอย่างเปิดเผย ดูท่าทีของเขาพูดด้วยความจริงใจ ไม่ได้ปิดบังอะไรเลย

"ผมเช่าบ้านพักอยู่ในบ้านจอห์นเขาครับ" ชาลส์เล่า "เมียของเขานั้นอายุแก่กว่าผมหลายปีอยู่ แต่นัยน์ตาของแก

ร้ายมากครับ แกจ้องทำตาวาวและมีแววลึกลับยังไงก็บอกไม่ถูก ผมเองไม่ชอบนัยน์ตาของแกเลย รู้สึกกลัว ๆ เสียด้วยซ้ำ แต่ถึงยังงั้น ไปไงมาไง ผม—ก็ไม่ทราบจะเล่ายังไงถูก ผม—ก็กลายเป็นคนรักของแกไปได้— —มีเวลาว่างก็ขลุกอยู่กับแก เรื่อย แกคงต้องมีอำนาจลึกลับอะไรเหนือผมสักอย่างเป็นแน่ หรือจะทำเสน่ห์ก็ไม่ทราบได้— ผมคิดจะฝืนความรู้สึกไปหาแก แต่ก็ไม่สำเร็จสักครั้ง

"กับจอห์น ผัวของแกนั่น เราก็ไม่มีอะไรผิดพ้องหมองใจกัน พบหน้าก็พูดคุยกันเป็นปกติ ผมไม่เคยนึกอิจฉาหรือว่าหึงจอห์นเลย แม้กระทั่งเมียเขาบอกผมบ่อยๆ ว่าอยากจะเลิกกับเขา แล้วมาแต่งงานอย่างเปิดเผยกับผมก็ตาม—ผมไม่รู้จริง ๆ ว่า แกทำยังไงถึงมีอำนาจเหนือจิตใจผมเรื่อยมา แต่ผมเคยรู้สึกตัวมาบ้างเหมือนกันว่า ผมปล่อยใจมากเกินไป

"มาคืนนี้แหละครับเกือบจะ ๒ ทุ่มอยู่แล้ว จอห์น, เมียเขากับผม ชวนกันเดินเล่นไปตามริมแม่น้ำดานูบ ผมจำไม่ถนัดเหมือนกันว่าอะไรเกิดขึ้นตอนนั้น จำได้ราง ๆ แต่เพียงว่า เห็นประกายไฟแวบจากปากกระบอกปืนที่อยู่ในมือผม—ได้ยินเสียงปืนลั่น และเสียงร้องของจอห์น เสียงคน

แถวนั้นเอะอะแล้วก็กรูกันมาตรงนั้นมากมาย ผมทิ้งปืนในมือ แล้วก็คอยอยู่อย่างสงบ จนกระทั่งคุณตำรวจไปพามานี่แหละครับ”

จากปากคำที่ให้การอย่างซื่อ ๆ

และนัยน์ตาที่มองเขาตลอดเวลา ทำให้ ร.ต.อ. แอนตัลคิดว่าชาลส์ทำไปด้วยความไม่สำนึกตัว ไม่มีสติควบคุมตนเอง ทำไปด้วยอำนาจบังคับของเมียผู้นอกใจของจอห์นนั่นเอง—— เขาจึงเรียกหญิงใจคดผู้นั้นมาสอบถามปากคำ พยายามอย่างยิ่งที่จะช่วยให้ได้ซึ่งความจริงโดยแจ่มแจ้ง แต่เมียของจอห์นปฏิเสธเสียงแข็งทุกอย่าง—ไม่ยอมรับว่าตัวมีอำนาจจิตเป็นพิเศษกว่าคนอื่น ——ไม่ยอมรับว่าใช้อำนาจจิตบังคับชาลส์ให้ทำทุกสิ่งที่เธอปรารถนา แม้กระทั่งสะกดจิตให้เขายิงสามีของเธอเอง แต่เรื่องเช่นนี้ ไม่มีทางใดที่จะพิสูจน์ให้เห็นประจักษ์ชัดได้ ชาลส์จึงถูกศาลตัดสินจำคุก ๕ ปี ด้วยความผิดฐานพยายามฆ่าคนตาย

คดีนี้ เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำ

ให้ ดร. แอนตัลรู้สึกสนใจในการสะกดจิต ทั้งทางทฤษฎีและ

การปฏิบัติ เขาทบทวนข้อสำคัญประการหนึ่งในคำสารภาพของชาลส์ คนงานปั๊งขนมปั๋ง——ที่ว่า ได้สติรู้สึกตัวก็ต่อเมื่อเห็นแสงไฟแวบจากปืน และได้ยินเสียงปืนลั่นปั๋งขึ้น

ต่อมาภายหลัง ดร. แอนตัลได้พบเรื่องราวที่ยืนยันจุดสนใจข้อนี้ของเขาอีกเมื่อปี ๑๙๒๐ ในกรุงเวียนนา

เรื่องมีอยู่ว่า ศาสตราจารย์แห่งมหาวิทยาลัยในเวียนนาผู้หนึ่ง ไม่เชื่อในคำของผู้มีความสามารถในการสะกดจิต ชาวออสเตรียนที่ว่า การสะกดจิตจะสั่งให้ผู้ถูกสะกดทำอะไรก็ได้ ตามแต่ผู้สะกดจะปรารถนา กลับว่าเป็นการ "*เล่นกล*" หลอกคนดูเท่านั้น

เมื่อไม่เชื่อ ก็ต้องมีการพิสูจน์กัน

วิธีพิสูจน์ ผู้สะกดจิตก็ขอให้

สุภาพสตรีผู้หนึ่งมาเป็นผู้รับการทดลอง—หญิงผู้นั้นก็คือหลานสาวของศาสตราจารย์ผู้ไม่ยอมเชื่อนั่นเอง เมื่อจัดการสะกดให้หญิงสาวตกอยู่ในอำนาจจิต—ต่อหน้าศาสตราจารย์และผู้มาชมเป็นพยานอีกหลายท่านแล้ว เขาก็สั่งให้หญิงสาว "*ยิงคุณลุงของเธอเสียให้ตาย——*"

เขายื่นบีนกระบอกหนึ่งให้เธอ —— แน่ละ ในบีนกระบอกนั้นไม่มีลูกกระสุนอยู่เลย

พอได้รับบีน หลานสาวผู้ถูกสะกดจิตย์ก็ยกบีนขึ้นจ้องอกคุณลุงศาสตราจารย์ทันที ——

ศาสตราจารย์ไม่ทราบมาก่อนว่าบีนนั้นไม่มีลูก แกเห็นหลานทำท่าเอาจริงเช่นนั้น ก็ตกใจรีบยกมือบีดบ้องพร้อมกับร้องห้ามด้วยเสียงดัง—ร้องห้ามด้วย เรียกให้คนช่วยด้วยในขณะเดียวกัน

เสียงโหวกเหวกของท่านศาสตราจารย์นั่นเอง ปลุกให้หญิงสาวตื่นจากภวังค์ และคืนสติจากอำนาจสะกดจิตเรื่องจึงยุติลงเพียงนั้น ไม่เกิดเหตุร้ายแรงอะไรขึ้น

เรื่องนี้ในวงการแพทย์ได้

เล่ากันต่อมาเสมอว่า เป็นตัวอย่างที่ดี แสดงให้เห็นถึงจิต-ตานุภาพว่าเป็นของปฏิบัติได้จริง ถ้าได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอ และเสียงดังๆ หรือแสงแวบวาบที่ทำให้ตกใจ เป็นสิ่งช่วยให้ผู้ถูกสะกดจิตฟื้นคืนสติได้

นายชาลส์ คนงานโรงทำขนมปังก็คงได้สติจากแสงและเสียงดังทำนองเดียวกัน

ดร. แอนตัลเล่าต่อไปว่า น่าขันที่ศาสตราจารย์หัวแข็งคนนั้น ไม่ยอมเชื่อการทดลองคราวนั้นอยู่อีกแกกลับหาว่าหลานสาวของแกกับนายนักสะกดจิตคนนั้น สมรู้ร่วมคิดกันแสดงหลอกแก—แทนที่จะยอมรับว่าอำนาจของจิตนี้มีจริง

นอกจากคดีของชาลส์ ที่เล่า

มาแล้ว ร.ต.อ. แอนตัลยังได้พบเรื่องแปลกอีกรายหนึ่ง ที่เมืองกีออร์ ในปีเดียวกันนั่นเอง

ช่างไม้คนหนึ่ง ชื่อจูเลียส มีที่อาศัยอยู่บริเวณชานเมือง เขามีชื่อรู้กันทั่วว่าเป็นนักล่าผู้หญิงคนสำคัญ และเป็นนักแสดงละครสมัครเล่นที่มีลวดลายพอตัว นอกจากนั้น ยังสนใจในวิธีทางไสยศาสตร์อย่างมาก เขาพยายามที่จะทำตามอย่างอิทธิฤทธิ์บางประการ ที่พวกแขกฟากเกอเคยแสดงให้ดู

ช่างไม้คนนี้ มีอำนาจทางจิตพอสมควรทีเดียว แต่ว่าเขาใช้ไปในทางฉลาดแกมโกง เขาค้นเรื่องราวของชาว

ตะวันออกมาอ่าน จนสามารถเล่าเรื่องน่าทึ่งให้เป็นที่สนใจของชาวบ้านทั้งหญิงและชายได้บ่อย ๆ หลายเรื่องเขาคิดแต่งเติมเสียจนเลิศลอย

เมื่อมีคนสนใจเลื่อมใสมากขึ้น ช่างไม้จูเลียสก็ชักได้ใจ เขาสัญญาแก่คนที่หลงคารมเขาด้วยประการต่าง ๆ เป็นต้นว่า หญิงสาวบางคนเขาทายว่าจะได้พบชายหนุ่มผู้มั่งคั่งรูปร่างหน้าตาหล่อเหลาขนาด *"เจ้าชาย"* ในนิยายทีเดียว นับว่าเขาจี้ถูกจุดในใจหญิงสาว ๆ ส่วนมาก จึงมีแฟนสาวมา *"ปรึกษา"* เขามิได้ขาด ข้างฝ่ายผู้ชาย เขาก็ทำนายว่าต่อไปภายหน้าจะร่ำรวยใหญ่โต มีอำนาจวาสนา มีข้าทาสบริวารมาฝากเนื้อฝากตัวเยอะแยะ — ใครบ้างเล่า ที่จะไม่ปรารถนาในสิ่งเย้ายวนใจเช่นนั้น เมื่อทายว่าจะดี ก็ชักชวนเพื่อนฝูงพี่น้องมาให้จูเลียสทายกันอีก บางคนก็ประสบความสำเร็จงานการก้าวหน้า ทำมาค้าขึ้น มีเงินมีทองสมดังคำทำนาย ซึ่งก็เป็นธรรมดาของคนที่ขยันขันแข็ง ชื่อเสียงของจูเลียสช่างไม้ก็โด่งดังแพร่หลายต่อไป ส่วนคนที่โชคดีมั่งมีขึ้นก็หาข้าวของหรือเงินทองมา *"สมนาคุณ"*

เมื่อได้ลาภสการพร้อมทั้ง

ชื่อเสียงเป็นที่นับถือของคนมากขึ้น จูเลียสก็ไม่ต้องหากินทางช่างไม้ต่อไป เขานัดหมายให้คนที่ปรารถนาโชคลาภ มาปรึกษาเขาเป็นพิเศษ เห็นคนไหนเชื่อง่ายก็ทำตกปากตกคำรับรองแข็งแรงว่าจะช่วยให้มีโชคมีลาภไว ๆ โดยเรียก "*ค่าบูชาครู*" หรืออะไรก็ตามแต่จะเห็นสมควรเป็นราย ๆ ไป ชาวบ้านซื่อ ๆ หลายคนจึงจ่ายเงินให้เขาเป็นประจำ พวกที่ทำงานได้เงินค่าจ้างเป็นรายอาทิตย์ ก็เอาเงินมา "*บูชาครู*" ในวันเสาร์ หนักเข้าเมื่อไม่มีมาให้ "*คุณหมอจูเลียส*" พวกได้รับการศึกษาน้อยหน่อยก็หันไปในทางทุจริต คิดลักคิดขโมยเพื่อเอาเงินมาให้จูเลียส

เรื่องเช่นนี้ก็เป็นเรื่องธรรมดาอยู่เองที่นายจ้าง หรือญาติพี่น้องของคนพวกนั้นเกิดความเดือดร้อน เงินทองข้าวของหายไปไม่ได้หยุด ทำให้มีผู้พยายามเบิดหน้ากากหมอดูจูเลียส โดยไปเล่าเรื่องให้ตำรวจฟัง ตอนแรกที่ตำรวจเรียกตัวไปสอบสวน จูเลียสก็ปฏิเสธทุกอย่าง---แต่ต่อมาเขาก็อดอวดอ้างถึงลาภสการต่าง ๆ ที่เขาได้รับมากมายไม่ได้ ลงท้ายเมื่อถูกนำตัวขึ้นศาล ก็มีพยานมากหน้าหลายตามาให้การว่า

จูเลียสสัญญาว่าจะช่วยต่างๆ นานา โดยเรียกค่าบูชาครูเท่านั้นเท่านี้เป็นรายเดือนก็มี เป็นรายสัปดาห์ก็มาก—ในที่สุดศาลก็พังได้ว่า จูเลียสหลอกลวงประชาชนให้หลงเชื่อด้วยวิธีการอันผิดกฎหมาย ศาลจึงพิพากษาให้เขาเข้าไปสงบอารมณ์ในคุกเสีย ๓ ปี ๖ เดือน

รายที่สาม ที่ ดร. แอนตัลเล่าไว้

เกิดขึ้นเมื่อปี ๑๙๒๑ มีผู้มาแจ้งว่า ผู้มีชื่อคนหนึ่งใช้อำนาจจิตสะกดให้ชายหนุ่ม ผู้มีกำลังใจอ่อนว่า ยอมตนให้เล่นสวาทมานานแล้ว

ญาติของหนุ่มเคราะห์ร้ายคนนั้นมาขอความช่วยเหลือจากแอนตัล ผู้ได้ฝึกฝนมาในเรื่องสะกดจิตบ้างเหมือนกัน เขาได้รับความสำเร็จเป็นบางเวลา โดยช่วยให้หนุ่มคนนั้นคืนสติจากอำนาจจิตของชายใจชั่วได้หลายชั่วโมง แต่พอถึงเวลาประมาณ ๓ นาฬิกากลางดึก ก็กลับตกอยู่ในอำนาจสะกดอีก เพราะจิตใจอยู่ใต้อำนาจนั้นมาช้านาน ยิ่งกว่านั้นเขายังหมดความสนใจในเพศตรงข้าม พอรุ่งเช้าเขาออกไปที่ตลาด ก็ไปใช้มือพับเที่ยวไล่แทงคนขายผักผลไม้อย่างบ้าคลั่ง ตำรวจจึง

จับตัวมาให้แอนตัล รายนี้จำเป็นต้องส่งเข้าไปรักษาตัวในโรงพยาบาลโรคจิต ซึ่งต้องกินเวลานาน กว่าจะหายเป็นปกติได้

ตามวิธีสอบสวนคดีอาญาทั่วไป

การบังคับให้ผู้ต้องหารับสารภาพ ด้วยวิธีอันไม่ชอบด้วยกฎหมายเป็นของต้องห้ามอย่างเด็ดขาด การสะกดจิตก็น่าจะอยู่ในวิธีต้องห้ามด้วย แต่ ดร. แอนตัลก็ยังได้อาศัยอำนาจจิตช่วยให้สืบสวนคดีบางเรื่องได้สำเร็จ

ประมาณ ๒ ปีมาแล้วมีคดีขโมยเพชรที่ร้านค้าเครื่องเพชรแห่งหนึ่งในเมืองกีออร์ คิดราคาของที่ถูกขโมยไปก็เป็นจำนวนไม่ใช่น้อย ขณะที่รู้ตัวว่าเครื่องเพชรหายไปนั้น มีทหาร ๒ คนอยู่ในร้าน เพื่อความบริสุทธิ์ทหารทั้งสองยอมให้ค้นตัว แต่ก็ไม่พบสิ่งใด ก่อนที่ทหารจะเข้ามาในร้านมีหญิงคนหนึ่งแต่งตัวดีเข้ามาดูเครื่องเพชร ในมือมีหีบใบหนึ่งมาด้วย ดูอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งก็ออกไปด้วยท่าทางรีบร้อนมุ่งไปทางสถานีรถไฟ เมื่อไต่ถามกันขึ้น จึงพุ่งความสนใจไปที่หญิงคนนั้น ว่าอาจเป็นคนร้ายรายนี้ นักสืบจากกรมตำรวจสอบถาม

ถึงรูปร่างลักษณะของหญิงผู้นั้นแล้ว ก็รีบตามไปจนพบตัว และได้เชิญมาที่สถานีตำรวจ ให้ตำรวจหญิงช่วยค้นหาดูตามตัวด้วย แต่ก็ไม่พบเครื่องเพชรที่หายไป

หญิงผู้ถูกสงสัยแสดงกิริยาวาจาเคียดแค้นเป็นอย่างยิ่ง ขู่ว่าจะฟ้องตำรวจที่มาจับเธอผิด ๆ เช่นนี้ ทางเจ้าหน้าที่มีความเห็นว่า ควรจะกักตัวเธอไว้ก่อน จนกว่าจะถึงกำหนดรถไฟออกไปสู่กรุงบูดาเปสต์เที่ยวหน้า ถ้าไม่ได้ความคืบหน้าอย่างไร จึงจะปล่อยตัวเธอไป

ดร. แอนตัล ขอสอบถามปากคำหญิงนั้นด้วยตนเอง ตอนนั้นเวลาเหลืออีกเพียงชั่วโมงเดียว รถไฟขบวนที่ว่าก็จะออกจากสถานี

ตอนแรกหญิงนั้นไม่ยอมให้การอย่างใด ขู่แต่ว่าสามีของเธอจะต้องจัดการกับพวกตำรวจ ที่ทำการเกินขอบเขตแน่ ๆ ดร. แอนตัล จ้องมองเธอเฉยอยู่ตลอดเวลา เขาสังเกตว่าหญิงนั้นเสียงอ่อนลง คำพูดที่เกรี้ยวกราดบึ่งบั่งก็ค่อยเรียบร้อยขึ้น เขาจึงจ้องตาเธอนิ่งอยู่เช่นนั้นต่อไป ครู่หนึ่งต่อมาก็สังเกตได้ว่า จิตใจของหญิงคนนั้นตกอยู่ในภวังค์แล้ว เขาจึงถามซ้ำด้วยน้ำเสียงเรียบว่า

"เครื่องเพชรนั่นอยู่ที่ไหน"

หญิงนั้นมองตาเขาด้วยนัยน์ตาที่เชื่อมมัวไม่มีแววกล้าแข็งเหลืออยู่อีก และตอบค่อย ๆ ว่า "ฉันซ่อนมันไว้ในเตา——ในห้องของนายสถานี——"

๒๐ นาทีต่อมา หญิงคนนั้นเป็นผู้หยิบเครื่องเพชรที่ขโมยมาออกมาจากที่ซ่อนส่งให้ ดร. แอนตัลด้วยตนเอง เมื่อรู้สึกตัวเต็มที่แล้ว ดร. แอนตัลอดขำไม่ได้ที่หญิงคนนั้นงงงันไปในความเปลี่ยนแปลงของตัวเอง ที่ยอมสารภาพและบอกที่ซ่อนเพชรให้ตำรวจง่ายดายเช่นนั้น

๒๐ กุมภาพันธ์ ๑๙๒๔

กรุงปารีส

วันนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีที่ได้รับการแนะนำให้รู้จักกับ เมอสิเออร์ เดอ เคิลเลอร์ ผู้ได้เชื่อว่า เป็นผู้เชี่ยวชาญในจิตวิทยา ที่เกี่ยวกับอาชญากรรม เขาทำงานด้านนี้มากว่า ๓๐ ปีแล้ว รูปร่างเขาเป็นคนอ้วน ไว้เครางาม และพูดด้วยสำเนียงของชาวเบลเยี่ยม

"ผู้ที่ได้รับความสำเร็จจากอำนาจจิตทางทิพยจักษุ มัก

ไม่ใคร่พูดถึงผลงานของตัวกับใคร" เดอเคิลเลอร์บอกข้าพเจ้า "เฉพาะอย่างยิ่ง พวกที่ทำงานให้กับตำรวจแล้วยิ่งไม่ยอมเปิดปาก สำหรับผมเองเคยทำงานให้กับกรมตำรวจที่กรุงบรัสเซลส์มาช้านาน เวลานี้ก็ทำงานให้กับซูเรเตของฝรั่งเศสเป็นที่ปรึกษาเท่านั้นนะครับ"

ข้าพเจ้าจึงขอร้องเขาว่า ในฐานะที่เป็นคนหนังสือพิมพ์ และสนใจเรื่องเกี่ยวกับจิตตานุภาพมานาน อยากจะขอความกรุณาให้เขาเล่าถึงงานเกี่ยวกับอาชญากรรม ที่เขาเคยผ่านมาพอเป็นเครื่องประกอบบทความ ที่ข้าพเจ้าจะเขียนถึงเขาส่งไปลงในหนังสือพิมพ์

เดอเคิลเลอร์ จึงยอมเล่าให้ข้าพเจ้าฟัง ๒ เรื่อง พอเป็นตัวอย่างว่าเขาปฏิบัติงานเช่นไร

รายแรก ของเขาเริ่มตั้งแต่

ค.ศ. ๑๙๑๔ เดือนมกราคม เวลานั้นเขาไปพักผ่อนอยู่ที่โค้ตดาซูร์ อันเป็นสถานตากอากาศขึ้นชื่อของฝรั่งเศส วันหนึ่งเดอ เคิลเลอร์ไปเยี่ยมหัวหน้าตำรวจที่นั่น ในฐานะที่เคยเป็นผู้คุ้นเคยกับครอบครัวของเขามาช้านานแล้ว หลังจาก

คุยกันครู่ใหญ่ หัวหน้าตำรวจก็ขอให้เดอเคิลเลอร์ช่วยสืบสวนคดีอาชญากรรมรายหนึ่งให้

เป็นคดีลักทรัพย์ที่เคหาสน์เก่าแก่หลังหนึ่ง เมื่อคืนที่แล้วนี่เอง ตำรวจไปสอบสวนดูแล้วไม่มีร่องรอยว่าจะสืบหาคนร้ายได้อย่างไร

เดอเคิลเลอร์รับคำด้วยความเต็มใจ เขาขอให้พาไปยังเคหาสน์ที่เกิดเหตุ เมื่อตรวจดูสถานที่โดยถี่ถ้วน เขาก็พบเศษกระจกหน้าต่างชิ้นหนึ่ง ยกขึ้นพินิจดูก็ปรากฏว่า มีรอยฝ่ามือของใครคนหนึ่งติดอยู่ด้วย——แต่ไม่มีรอยนิ้วมือ——

รอยฝ่ามือนั้น เคิลเลอร์เล่าว่าเขาเห็น *'เส้นสมอง'* ได้ถนัดเกือบตลอดความยาวของเส้นนั้น ส่วนใหญ่ของ *'เส้นชีวิต'* และ *'เส้นหัวใจ'* ก็พอเห็นได้ เขาจึงตั้งจิตมั่นเพ่งดูจน *"แลเห็น"* ลักษณะรูปร่างของคนร้ายได้แจ่มแจ้ง ว่าชายคนร้ายเป็นคนสูงราว ๕ ฟุต ๑๐ นิ้ว โหนกแก้มของเขานูนสูงกว่าธรรมดา นัยน์ตาสีอ่อน ผมสีทองจาง ๆ หนวดก็เป็นสีทองแต่ไม่มีเครา เขาเป็นคนค่อนข้างล่ำสันมีกล้ามเนื้อเป็นมัด ๆ ท่าทางที่เดินก็โคลงตัวไปด้วย—ดูคล้าย ๆ ท่าเดินของเป็ด นับว่าเป็นสิ่งที่ตำรวจจะสังเกตได้แต่ระยะไกล ท่าเดิน

ของคนเรานี้ หลายคนจะยืนยันได้ว่าเป็นเครื่องช่วยบอกได้อย่างหนึ่งว่า เขาผู้นั้นเป็นใคร แม้จะยังห่างเห็นหน้าไม่ถนัดก็ตาม

เมื่อได้ความจากสถานที่เกิดเหตุ

เป็นที่พอใจแล้ว เดอ เคิลเลอร์ก็ตามนายตำรวจไปยังสำนักสถิติและประวัติอาชญากร เอารูปคนร้ายที่มีอยู่ในสารบบของทางการตำรวจมาให้เดอ เคิลเลอร์ดู หัวหน้าตำรวจดึงเอารูปมา ๓ รูป บอกว่า พวกนี้เคยถูกจับฐานลักทรัพย์มาแล้ว พอเห็นเข้า เดอ เคิลเลอร์ก็ดึงเอาออกมารูปหนึ่ง บอกว่านี่แหละ คือชายคนร้ายที่เขาเห็นด้วย *"ตาทิพย์"*

หัวหน้าตำรวจสั่งลูกน้องให้ไปตามตัวชายคนนั้นมาโดยด่วน เพียง ๒—๓ ชั่วโมงต่อมาเขาก็ถูกจับได้ พร้อมด้วยเพื่อนผู้ร่วมกระทำผิดอีก ๒ คน เมื่อได้ตัวมาแล้ว เดอ เคิลเลอร์ให้พิมพ์รอยฝ่ามือเอามาเปรียบเทียบดูว่า คนไหนเป็นคนทิ้งรอยมือไว้ที่กระจกหน้าต่าง

ชั่วประเดี๋ยวเดียว คนที่ถูกจับมานั้นก็แสดงกิริยากระวนกระวายเป็นพิรุธ ครั้นถูกซักไซ้เข้าไม่กี่คำก็ยอมรับ

โดยดีว่า เขาเองเป็นคนขโมยของในเคหาสน์นั้นไป มีเพื่อนอีก ๒ คนคอยช่วยอยู่ด้วย

อีกรายหนึ่ง เกิดขึ้นเมื่อ ค.ศ.

๑๙๑๖ คราวนี้ระหว่างที่ เดอ เคิลเลอร์ พักอยู่ที่หาดริเวียร่าเพื่อหลบลมหนาว จากตอนเหนือของยุโรป ราวต้นเดือนเมษายนนั้น หัวหน้าตำรวจที่เมืองนีซโทรศัพท์มาขอให้เขาช่วยสืบสวนคดีโจรกรรมที่แปลกรายหนึ่ง ผู้ร้ายไม่ได้ทิ้งร่องรอย หรือลายมือไว้ในที่เกิดเหตุเลย เดอ เคิลเลอร์ จึงยินดีรับไปสืบให้ เขาเห็นว่ารายที่ไม่มีร่องรอยอะไรเช่นนี้ เหมาะนักที่จะพิสูจน์อำนาจทางจิตของเขาให้เป็นที่ประจักษ์

โจรกรรมรายนี้เกิดขึ้นที่เมืองคัง ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งริมบุลวาร์—แอลแซ็ซหลังเขตย่านขนถ่ายสินค้าของการรถไฟระหว่างสงครามโลกครั้งที่หนึ่งนั้น เศรษฐีคนหนึ่งมาพักหลบภัยอยู่ที่นั่น เขามีนิสัยแปลก ๆ ชอบเก็บเงินเหรียญฝรั่งเศสรุ่นเก่า ที่เรียกว่า "*ลูอิดอ*" ไว้ ๒—๓ ร้อยเหรียญ และเหรียญเงินอีก คิดเป็นมูลค่าหลายพันแฟรงค์ นอกจากนั้นยังมีแหวน และเครื่องเพชรอีกหลายชิ้น ที่เขาชอบสวมบ่อย ๆ

วันหนึ่งเมื่อเขากลับมาถึงที่พักในราวตีสอง ก็เดินสะดุดอะไรเข้าปั๋งเบ้อเร่อ กัมลงดูก็ปรากฏว่าเป็นหีบที่เขาใส่สมบัติทั้งเงินเหรียญและเครื่องเพชรไว้นั่นเอง——มันหล่นลงมาจากที่เก็บบนชั้น มานอนอยู่กับพื้น และที่เขาตกใจยิ่งกว่านั้นก็คือสมบัติมีค่าที่เขาเก็บไว้ในหีบนั้น อันตรธานไปหมดแล้ว——เหลืออยู่แต่หีบเปล่าเท่านั้น

เขาค้นหาดูจนทั่วก็ไม่พบร่อง รอย

ของผู้ร้ายที่ดอดเข้ามาขโมยสมบัติของเขาไป ประตูหน้าต่างก็ไม่มีรอยงัดแงะเลย แสดงว่าผู้ร้ายต้องใช้กุญแจผีไขเข้ามา เจ้าทรัพย์จึงแจ้งความต่อตำรวจ ตำรวจมาตรวจสถานที่ และได้ดำเนินการสอบสวนอยู่หลายวัน ก็ไม่ได้ผลคืบหน้าแต่อย่างใด พอได้ข่าวว่าเดอ เคิลเลอร์มาอยู่ที่เมืองนีซ หัวหน้าตำรวจก็รีบไปขอความช่วยเหลือจากเขาทันที

"ผมไปถึงบ้านเศรษฐีผู้เป็นเจ้าทุกข์แล้ว ก็เริ่มทำงานตามวิธีของผม เดอ เคิลเลอร์เล่า "ในห้องที่คนร้ายเข้าไปขโมยของนั้น ผมให้เอาเก้าอี้ ๒ ตัวมาตั้งเข้า ให้มีระยะห่างราวหนึ่งหลาจากโต๊ะที่หีบสมบัตินั้น เคยตั้งอยู่ทางด้านเหนือ

ของโต๊ะ ผมให้เจ้าของบ้านนั่งลง ผมเองนั่งด้านตรงข้ามคือทางด้านใต้ ต่อจากนั้นก็ให้เอาหีบสมบัติที่เหลือแต่หีบเปล่ามาวางลงบนเข่าของผม หีบนั้นไม่มีรอยงัดแงะเช่นเดียวกัน หมายความว่าคนร้ายต้องมีกุญแจไขได้ด้วย

"เมื่อเข้านั่งที่ตามที่จัดไว้แล้ว ผมก็ขอให้เจ้าของบ้านเอามือวางไว้บนโต๊ะ ผมจับมือเขากำไว้ครู่หนึ่ง พยายามตั้งสมาธิเพ่งจิตอยู่แต่เฉพาะเรื่องที่เกิดขึ้นในบ้านนี้—พักหนึ่งผมก็เริ่มเห็นสิ่งประหลาดมาก—เป็นหนังสือฉบับหนึ่ง ลายมือที่เขียนมีลักษณะประหลาดดูคล้ายกับขาของแมลงอะไรสักอย่าง—คือรอยเส้นที่ตวัดขึ้นข้างบนนั้น เป็นเส้นบางแต่เห็นได้ชัด ส่วนเส้นที่ลากลงข้างล่างเป็นรอยกดหนัก และขยุกขยิกไม่เรียบร้อย

"ผมจึงถามเจ้าของบ้านว่า ลายมืออย่างที่ผมอธิบายมานี้ เขาเคยเห็นของใครบ้างไหม? อีตาเศรษฐีตอบว่าเคยเห็น——แต่ไม่เชื่อว่าเจ้าของลายมือนี้จะมาเกี่ยวข้องกับคดีได้อย่างไร——เพราะเป็นเพื่อนสนิทของเขาเอง จะเป็นผู้ร้ายมาขโมยสมบัติของเขาน่ะ เป็นไปไม่ได้แน่

"ผมไม่ฟังคำพูดของตาเศรษฐีนั่นเลย เพ่งสายตา

จับจ้องอยู่แต่เฉพาะที่หีบใบสำคัญ ครู่เดียวภาพที่ปรากฏในห้วงนึก ก็เห็นได้เด่นชัด——ผมเห็นรูปร่างหน้าตาของชายเจ้าของลายมือที่ผม *"เห็น"* ครั้งแรกนั่น เพื่อให้ได้ความละเอียดยิ่งขึ้น ผมจึงขอให้เจ้าของบ้านไปเอาของที่ส่งมาจากเพื่อนของเขาคนนี้มาให้ดู แกก็ไปค้นรูปถ่าย จดหมายและโปสท์การ์ด ที่มาจากเพื่อนคนนี้มาส่งให้ พอได้เพ่งดูของเหล่านั้นอีกครู่หนึ่งแล้ว ผมก็เริ่มซักปากคำแก...." เดอ เคิล เลอร์เล่า

เขาถามชายเจ้าของทรัพย์

ที่หายไปว่า "คุณรู้จักเพื่อนคนนี้มานานเท่าไรแล้ว ?"

"ราว ๒ ปีเห็นจะได้ครับ——"

"แล้วคุณพบเขาเป็นครั้งสุดท้าย เมื่อไหร่ ?"

"๒ เดือนมาแล้วครับ"

"ทำไมห่างเหินกันไปเสียล่ะ ? คุณว่าเป็นเพื่อนสนิทของคุณไม่ใช่รึ ? ถ้าเขาเป็นเพื่อนของคุณจริง—เวลา ๒ เดือนนี่ ออกจะห่างกันไปสักหน่อย สำหรับเพื่อนที่นับว่าสนิทสนมกัน"

"ที่จริงเรามีเรื่องขัดแย้งกันนิดหน่อย ก็ไม่แปลกอะไรไม่ใช่รึครับ ที่เพื่อนมีความเห็นไม่ลงรอยกับเรา——"

"เขาทำงานอะไร ?" เดอ เคิลเลอร์ซักต่อ

"แต่คุณครับ——" เศรษฐีเจ้าของบ้านขอร้องขึ้นกลางคัน "เรื่องที่พูดกันนี่มันเกี่ยวข้องอะไรกับการสืบสวนคดีนี้ด้วยหรือครับ ? ผมเชื่อว่า เขาเป็นคนประมงน้ำลึก แต่เขาก็เคยทำงานเป็นคนครัว——เป็นบ๋อยในร้านกาแฟ——แล้วยังเคยทำงานอีกหลายอย่าง——"

"เขาเป็นคนรูปร่างล่ำสันแข็งแรง เป็นคนมีนิสัยออกจะเกะกะอยู่หน่อยใช่ไหมล่ะ ?"

"อ๋อ, กับเพื่อน ๆ ด้วยกันละก็ เขาเป็นคนออกปากอะไรไม่ใคร่มีคนขัดหรอกครับ"

"อา——งั้นเขาเป็นคน มีเพื่อนฝูงมาก อยู่ซีนะ ?" เดอ เคิลเลอร์ผู้มี "*ตาทิพย์*" ซัก

"ก็มีคนรู้จักเขามากอยู่ครับ——แต่อยู่ในวงที่——อ้า—ต่ำกว่าผม——"

"เอาละ—ผมคิดว่าพอจะได้เค้าบ้างแล้ว——คงจะไม่ผิดตัวหรอก ขอบคุณนะครับที่ให้ความร่วมมือ ทำให้ผมรู้

อะไรขึ้นอีกหลายอย่าง— —ผมเห็นจะต้องกลับเสียทีละ ลาละครับ”

เดอ เคิลเลอร์เอาตัวอย่างลายมือ

และภาพถ่ายภาพหนึ่งติดมือไปด้วย ต่อมาเขาก็ไปค้นสมุดรวมภาพคนร้ายที่สถานีตำรวจ แล้วก็ไปพบคนที่เขาต้องการสมประสงค์ คนร้ายนี้มีประวัติทำผิดกฎหมายมาแล้วยืดยาว ทีเดียวเขาเคยถูกจับในคดีลักทรัพย์ เคยเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลที่เรียกว่า *“อปาช”* หรือกุ๊ยปารีส ที่เคยทำความเดือดร้อนวุ่นวายให้แก่ชาวเมืองมาร์เซลส์ และเมืองท่าอื่น ๆ มาแล้วไม่ใช่น้อย เขาไม่ใช่ชาวเมืองคัง ลักษณะรูปร่างของเขาจึงถูกส่งไปที่กองตำรวจเมืองมาร์เซลส์ แล้วภายใน ๒๔ ชั่วโมงต่อมาเขาก็ถูกตำรวจจับได้พร้อมด้วยลูกน้องอีกคนหนึ่งกำลังเที่ยวติดต่อขายเครื่องเพชรที่ขโมยมาอยู่ที่เดียว

เมื่อจับตัวคนร้ายได้แล้ว ตำรวจก็ไปค้นห้องที่พักของเขา ไปพบเหรียญเงินหลายร้อยเหรียญ แต่พวกทองนั้นเขาเอาไปขายที่เมืองเวนติมีเกลีย ในเขตประเทศอิตาลี ซึ่งอยู่ใกล้กันหมดแล้ว

เดอ เคิลเลอร์เอาหลักฐานเอกสารเกี่ยวกับเรื่องนี้ มาให้ข้าพเจ้าดูหลายอย่างด้วยกัน เป็นอันเชื่อได้ว่า ที่เขาเล่ามานี้เป็นความจริงที่ได้เกิดขึ้นทั้งสิ้น กระนั้นก็ดีต้องนับว่าเป็นการยากที่จะตัดสินให้เด็ดขาดลงไปว่า เขาเป็นผู้มี "*ตาทิพย์*" น่าเลื่อมใสจริง หรือเป็นแต่นักสืบที่มีไหวพริบชาญฉลาดคนหนึ่งเท่านั้น ข้าพเจ้ามิได้ซักถามเขาต่อไปถึงจำนวนคดีที่เขาช่วยสำเร็จเปรียบกับคดีที่เขาสืบไม่ออกว่า มีจำนวนแตกต่างเป็นร้อยละเท่าไร

ข้าพเจ้าคิดว่า — คนที่ยืนกรานปฏิเสธไม่ยอมเชื่อว่าอำนาจจิตผิดธรรมดาหรือ ตาทิพย์ เป็นเรื่องมีจริงนั้น—ออกจะเป็นคนไม่รอบคอบ และมือคติมากไปสักหน่อย

นั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งจาก

หนังสือ "My Occult Diary" ซึ่งคอร์เนเลียส ทาโบนี่ นักหนังสือพิมพ์ผู้มีชื่อได้เขียนไว้ และบุตรชายของเขาเก็บเอามาแปลเป็นภาษาอังกฤษตีพิมพ์ออกสู่ตลาด ภาพหลังที่คอร์เนเลียสถูกสังหารเสียด้วยน้ำมือเยอรมันนาซี หนังสือเล่มนี้เป็นที่รู้จักแพร่หลายอยู่ในยุโรปว่า ได้รวบรวมหลักฐานอัน

ได้พิสูจน์แน่นอนแล้วจากการคลี่คลายปัญหาซับซ้อนในคดีอาชญากรรมที่วิธีสืบสวนสอบสวนของตำรวจ แม้จะละเอียดถี่ถ้วนประกอบด้วยเครื่องมือเครื่องใช้ทางวิทยาศาสตร์อันทันสมัยเพียงไร ก็ไม่อาจสืบหาตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษได้ ครั้นหันมาขอความช่วยเหลือจากผู้มีอำนาจทางจิต มีความสามารถทางทิพยจักษุและทางสะกดจิตให้คนทรง *"เห็น"* เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตได้แล้ว ก็ทำให้สามารถชี้ตัวผู้กระทำผิดได้อย่างน่าพิศวง จึงเป็นที่สนใจของผู้ปรารถนาที่จะหาความรู้ในเรื่องของจิตตลอดมา

-๑๕-

ฮูร์คอสออก ที.วี.

บีเตอร์ ฮูร์คอส และมาเรียผู้ภรรยา ได้พักผ่อนอยู่ในบ้านเกิดเมืองนอนเป็นที่สบายใจ รวมเวลาประมาณ ๒ เดือนแล้ว เขาก็เดินทางกลับไปสหรัฐอเมริกา แต่ครั้งนี้มิใช่เข้าไปในฐานะ คนต่างด้าวที่มีสิทธิอยู่ในประเทศนั้นเพียงชั่วครั้งชั่วคราว เมื่อครบกำหนดตามที่ลงตราประทับไว้ในหนังสือเดินทางแล้วก็ต้องออกจากสหรัฐอเมริกาไป หาไม่ก็จะต้องถูกจับตัวส่งไปไว้ที่เกาะเอลลิส (Ellis Island เป็น

เกาะเล็ก ๆ มีเนื้อที่เพียง ๖๗ ไร่ครึ่ง อยู่ทางตอนเหนือของอ่าวนิวยอร์ค หรืออีกนัยหนึ่งเกาะน้อยนี้อยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของตัวเกาะแมนฮัตตันนั่นเอง ประวัติของเกาะเอลลิสนี้ นับว่าน่าสนใจอยู่ไม่น้อยเลย เฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่คิดอ่านจะไปทัศนาจร หรือไปศึกษา หรือไปดูงานในสหรัฐอเมริกา——คือเกาะน้อยแห่งนี้ตกเป็นสมบัติของรัฐบาลสหรัฐอเมริกามาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๓๕๑ ในระยะนั้นเกาะเอลลิสทำหน้าที่เป็นคลังกระสุนและอาวุธยุทธภัณฑ์ทั้งปวง เป็นป้อมสำคัญป้อมหนึ่งของรัฐบาลมาเป็นเวลาเกือบ ๙๐ ปี พอล่วงมาถึง พ.ศ. ๒๔๓๕ เกาะเอลลิสถูกกำหนดให้เป็นด่านตรวจคนเข้าเมืองที่สำคัญที่สุดของประเทศ จนถึง พ.ศ.๒๔๘๖ จึงย้ายสำนักงานโอนสัญชาติและด่านตรวจคนเข้าเมืองไปไว้ในเกาะแมนฮัตตัน ส่วนเกาะเอลลิสนั้นรับหน้าที่เป็นสถานคุมขังคนต่างด้าวที่มีหนังสือเดินทาง และใบสำคัญสำหรับเข้าเมืองไม่เรียบร้อย รวมทั้งเป็นที่กักกันบรรดาผู้ที่จะต้องถูกเนรเทศออกไปนอกสหรัฐอเมริกาด้วย

ฮูร์คอสกับภรรยาเข้าไปสู่สหรัฐอเมริกา เมื่อ พ.ศ. ๒๔๐๑ ในฐานะผู้มีสัญชาติอเมริกันสมบูรณ์ตามกฎหมาย ไม่ต้องคอยหวาดระวังว่ากำหนดเวลาที่อนุญาตไว้ในหนังสือเดิน

ทางจะหมดลงเมื่อไรอีกเหมือนคราวก่อน ๆ เพราะทางการอเมริกัน อนุญาตให้เขาและครอบครัวโอนสัญชาติได้แล้วก่อนที่เขาจะหมดสัญญากับ *"มูลนิธิโต๊ะกลม"*

เมื่อไปถึงสหรัฐอเมริกาแล้ว ฮูร์คอสกับภรรยา ก็ตกลงใจที่จะไปอยู่เมืองไมแอมี่ มลรัฐฟลอริดา โดยที่เพื่อนเก่าคนหนึ่งของครอบครัวเขาได้ชักชวนให้ไปอยู่ด้วยกันที่นั่น

ถึงตอนนี้ ครอบครัวของบีเตอร์ ฮูร์คอสมีสมาชิกเพิ่มขึ้นมาอีกคนหนึ่งแล้ว—เป็นเด็กหญิงเล็ก ๆ ชื่อ *"แครอไล่น่า"* ——บุตรสาวคนนี้เกิดที่เมืองดอร์เดร็คท์ (ซึ่งเป็นบ้านเกิดของฮูร์คอสเอง) ระหว่างที่เขาและมาเรียกลับมาเยี่ยมบ้านหลังจากไปอเมริกาคราวแรก เป็นอันว่าฮูร์คอสพาภรรยาและลูกน้อยไปไมแอมี่ โดยตั้งใจจะไปฝังรกรากที่นั่นเป็นการถาวร

ชื่อเสียงของบีเตอร์ฮูร์คอส

คงจะเลื่องลือมาถึงถิ่นนี้บ้างแล้ว พอเขาไปอยู่ไมแอมี่ไม่ทันไรก็มีผู้มาติดต่อทำสัญญา ขอให้เขาออกแสดงทางโทรทัศน์สถานี Wpst—Tv ของเมืองนั้น ในรายการที่ให้ชื่อว่า *"สิ่งมหัศจรรย์ทางจิต"*

รายการนี้ ผู้จัดตั้งใจอุทิศให้แก่การสำรวจตรวจค้นสิ่งที่ถือกันว่าลี้ลับ ยากที่จะหาคนเข้าใจและเข้าถึงได้ คืออำนาจสำเหนียกรู้ถึงสิ่งนอกเหนือประสาทสามัญ ๕ ประการของมนุษย์ทั่วไปได้แก่ การเห็น การได้ยิน การรู้รส รู้กลิ่นและสัมผัสแตะต้องด้วยผิวกาย มุ่งหมายที่จะแสดงอำนาจพิเศษทางจิตนี้ทางโทรทัศน์ ให้ผู้ชมได้ประจักษ์แก่ตาโดยทั่วกัน

แน่ละ, ผู้ที่มีคุณสมบัติและความสามารถเพียบพร้อมเหมาะสมแก่รายการ *"สิ่งมหัศจรรย์ทางจิต"* นี้ ทั่วทั้งสหรัฐอเมริกาเวลานั้นก็ไม่มีใครเกิน บีเตอร์ ฮูร์คอส

สัญญาที่ขอให้ฮูร์คอส แสดงความสามารถในครั้งนั้นกำหนดไว้เป็นเวลา ๑๓ สัปดาห์ด้วยกัน

ก่อนหน้าที่เจ้าหน้าที่ของสถานีโทรทัศน์ Wpst—Tv จะจัดรายการแสดงอำนาจพิเศษทางจิต โดยกำหนดเวลาไว้ให้รวม ๑๓ สัปดาห์นั้น เขาก็ต้องการจะได้เห็นข้อพิสูจน์บางประการว่า ฮูร์คอสมีความสามารถทำอะไรได้ตามที่อ้างไว้จริงและการแสดงนั้นควรจะต้อง *"น่าดูน่าตื่นเต้น"* อีกด้วย ข้อหลังนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งสำหรับผู้จัดรายการแสดงทางโทรทัศน์ ทุก ๆ คนทางสถานีไม่อาจจะปล่อยให้รายการ *"ไม่*

เข้าท่า" ออกอากาศไป หรือมีส่วนร่วมกับนักแสดงจอมปลอมหลอกลวงคนดูเล่นได้ ฉะนั้น ฮูร์คอสจึงได้รับการนัดหมายให้ไปสถานีโทรทัศน์ เพื่อ "*พบกับเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่*"

เมื่อเขาไปถึงตามกำหนด ก็พบว่ามีผู้คนมาคอยอยู่ในห้องนั้นราว ๑๕ คนแล้ว เพียงแต่มองปราดไปก็บอกได้ว่าทุกคนที่มานั่งอยู่นั้นล้วนมีท่าทางไม่เชื่อถือ ความสามารถเหนือมนุษย์ของฮูร์คอสเลย มีทั้งผู้อำนวยการหน่วยต่าง ๆ ของวงการโทรทัศน์ ผู้ติดต่อกับวงการค้า และเจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดรายการ แต่ละคนล้วนมีสีหน้าเคร่งขรึมเอางานเอาการคอยตั้งตาจะจับผิดเขาท่าเดียว

ฮูร์คอสเห็นเช่นนั้น จึงคิดว่า ไม่ควรจะเหลือช่องไว้ให้เป็นที่ติดใจสงสัยกันได้อีกในการแสดงของเขาวันนั้น ทุกคนที่มาอยู่ในห้องมาคอยจับผิดเขาก็ดีแล้ว ต้องจัดการให้กระจ่างเสียแต่ตอนแรกนี้ทีเดียว คิดแล้วดังนั้นฮูร์คอสจึงเรียกผู้จัดรายการไปขอร้องให้ช่วยออกไปนอกห้องนั้น ไปหาของสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากคนที่ไม่เคยรู้จักฮูร์คอส — และเป็นคนที่ฮูร์คอสเองก็ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนด้วย ผู้จัดรายการออกไปครู่หนึ่งก็กลับเข้ามา ถือซองใส่เงินมาด้วยใบหนึ่ง

ฮูร์คอสวางมือลงบนซองเงินนั้น แต่เขาไม่ได้เปิดซองออกเลย

"สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับสุภาพสตรีคนหนึ่ง" ฮูร์คอสเริ่มอ่านท่ามกลางความสนใจของคนทั้งห้อง "ในซองมีภาพหญิงสาวอายุราว ๑๙ ปี—เจ้าของซองเงินนี้เป็นหญิงที่ผ่านการสมรสแล้ว และเป็นคนได้รับการศึกษามาเป็นอย่างดี เธอไม่ใช่คนทำงานอยู่กับบ้าน แต่มีหน้าที่เกี่ยวข้องอยู่กับธุรกิจการค้า หญิงคนนี้กำลังเปลี่ยน หรือได้เปลี่ยนกระดาษปิดฝาผนังห้อง ๆ หนึ่งในบ้านของเธอเอง—เธอเป็นคนที่มีงานยุ่งไม่ใช่น้อย—เธอเป็นหัวหน้าสตรีกลุ่มหนึ่งด้วย——"

ฮูร์คอส เห็นได้ว่า ผู้จัดรายการมีสีหน้าท่าทางสนใจอย่างยิ่ง เขาเอ่ยว่า

"จริงทีเดียวครับ เป็นความจริงทั้งหมดเลย ซองเงินนั่นเป็นของเมียผมเอง เธอทำงานอยู่กับสำนักงานโฆษณาแห่งหนึ่ง ในซองนั้นมีชื่อลูกสาวของเราจริง ๆ และเมื่อสามวันก่อน เราก็เปลี่ยนกระดาษปิดผนังห้องในบ้านของเราจริง ๆ ด้วย...."

มีเสียงพึมพำดังอยู่ในหมู่คนดู ฮูร์คอสรับของมาอีก

ชั้นหนึ่ง คราวนี้เป็นของชายคนหนึ่งในห้องนั้นเอง ของชิ้นนี้เป็นหีบเล็กๆ ใบหนึ่ง

"หีบใบนี้มีขวดสีเขียวอยู่ข้างใน" ฮูร์คอสเริ่มพูดหลังจากรับหีบมาถือไว้แล้ว "คุณกำลังทำงานเกี่ยวกับของเหลวอย่างหนึ่งซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับแบ๊ตเตอรี่ ของเหลวในขวดนี้ ยังไม่ออกสู่ท้องตลาด แต่คุณก็ลงทุนในเรื่องนี้ไปมากแล้ว ปัญหาของคุณเวลานี้อยู่ที่การจัดแจงหาแหล่งผลิตและแหล่งจำหน่ายสินค้าของคุณ เมื่อของออกท้องตลาดได้แล้ว ผมเห็นความสำเร็จน่าปลื้มใจรออยู่ข้างหน้า—พยายามหน่อยเถอะครับ — จะเป็นสินค้าที่จะทำเงินให้ไม่น้อยเมื่อคุณติดต่อจัดแจงการผลิตการจำหน่ายหาตลาดได้เรียบร้อยแล้ว...."

ชายเจ้าของหีบนั้นมีสีหน้าแช่มชื่น เขารับว่าในหีบมีขวดสีเขียวจริงๆ บรรจุน้ำกรดชนิดใหม่ไว้เต็ม เป็นน้ำยาเคมีที่เขาคิดค้นขึ้น เพื่อช่วยให้แบ๊ตเตอรี่มีอายุอยู่ได้นานขึ้นอีก

การ "*อ่าน*" ทั้งสองเรื่องนี้ ทำให้ผู้อำนวยการและเจ้าหน้าที่ผู้ใหญ่ของสถานีโทรทัศน์พอใจมาก ที่คอยจับผิดก็กลายเป็นขอจับมือแสดงความชื่นชมกับฮูร์คอส และบอกว่าเชื่อว่าจะสร้างและจำหน่ายรายการพิเศษนี้ได้ดี ในวันรุ่งขึ้น

นั้นเองทางสถานีก็จัดแสดงเป็นการภายในเพื่อให้ผู้ประสงค์จะเป็นผู้อุปถัมภ์รายการได้ชม ปรากฏว่าห้างสรรพสินค้าเบลค์เป็นคนได้รายการนี้ไป ทุกวันจะมีนายแพทย์ นักบวช และคนอาชีพอื่นอีก ๓ คน มาร่วมในรายการของฮูร์คอสด้วย ฮูร์คอสเองมีหน้าที่ *"อ่านเรื่องราว"* จากสิ่งของผู้ที่มาชมโทรทัศน์ในสถานีส่งมาให้ โดยไม่ได้นัดหมายล่วงหน้ามาก่อนเลย

การแสดงส่วนใหญ่ ก็ดำเนินไปทำนองเดียวกันกับที่เขาเคยกระทำต่อหน้าผู้มาชุมนุม คอยชมอำนาจทางจิตอันน่าพิศวงของเขาหลายปีมาแล้ว——คือผู้จัดการจะส่งของส่วนตัวอย่างใดอย่างหนึ่งจากผู้ชมโทรทัศน์ให้ฮูร์คอส เขาก็รับมาถือไว้ แล้วเล่าให้ผู้ชมฟังถึงเรื่องราวที่เขา *"อ่าน"* ได้จากของสิ่งนั้น เป็นเรื่องราวส่วนใหญ่ในชีวิตของเจ้าของ ๆ สิ่งนั้นเอง เท่าที่ความผูกพันเกี่ยวข้องจากจิตใจและอารมณ์ของคนจะแฝงฝังอยู่กับข้าวของที่เขาใช้ใกล้ชิดอยู่เสมอได้

รายการ *"สิ่งมหัศจรรย์ทางจิต"* ของสถานีโทรทัศน์แห่งไมแอมี่นั้นได้รับผลสำเร็จงดงามเป็นที่พอใจของผู้ชมอย่างยิ่ง ทำให้ชื่อเสียงของปีเตอร์ ฮูร์คอส เลื่องลือระบือไกล

และทำให้เขาได้รู้จักใครต่อใครอีกมากหลาย ทั้งในด้านธุรกิจและการคบหาสนิทชิดชอบเป็นส่วนตัว

ต่อมาวันหนึ่งฮูร์คอสก็ได้

รับโทรศัพท์จากเจ้าหน้าที่ของสถานีวิทยุแห่งหนึ่งในไมแอมี่ เขาบอกมาว่า ชื่อ *"อัลลัน คอร์ทนีย์"* เป็นผู้กำกับรายการสัมภาษณ์ของสถานีวิทยุแห่งหนึ่งอยู่เป็นประจำ คอร์ทนีย์แจ้งมาว่า เขาสนใจในตัวของฮูร์คอสเป็นอย่างมาก ปรารถนาที่จะขอให้เขาไปร่วมรายการทางวิทยุ แม้ว่าจะยังไม่เลื่อมใสในอำนาจทางจิตที่นับว่าเป็นของแปลกที่น่าพิศวง และไม่เคยเห็นใครมีความสามารถเหมือนฮูร์คอสมาก่อนเลยก็ตาม

สิ่งที่ประสงค์จะทราบก็คือ ฮูร์คอสจะแสดงความสามารถพิเศษนอกเหนือประสาทสามัญของมนุษย์ โดยทางโทรศัพท์และออกอากาศทางวิทยุกระจายเสียงได้หรือไม่ ?

ฮูร์คอสตอบรับด้วยความยินดี

ครั้งถึงวันกำหนดนัดฮูร์คอสก็ไปที่สถานีวิทยุและได้ร่วมในรายการสัมภาษณ์ที่จัดไว้สำหรับเขาโดยเฉพาะ ตอนแรกก็เป็นธรรมดาที่คอร์ทนีย์จะเล่าถึงประวัติย่อ และความ

สามารถเท่าที่ปรากฏมาแล้วของฮูร์คอส ให้ผู้ฟังได้ทราบ ต่อจากนั้นเขาก็ถามว่า

"คุณฮูร์คอสครับ, จะรังเกียจไหมครับ ถ้าหากจะมีท่านผู้ฟังที่สนใจ ติดต่อขอโทรศัพท์มาคุยกับคุณ ?"

"ยินดีครับ" ฮูร์คอสตอบ "ผมยินดีรับโทรศัพท์จากคุณผู้ฟังที่สนใจในเรื่องนี้เสมอ"

วันนั้น เขาได้รับโทรศัพท์ถึง ๘ รายด้วยกัน ก่อนที่จะหมดเวลาสำหรับรายการนี้ ทุกรายฮูร์คอสสามารถพูดถึงเรื่องราวส่วนตัวที่สำคัญของผู้ที่โทรศัพท์ถามมาโดยที่ไม่มีคนอื่นนอกจากผู้สนิทสนมใกล้ชิดจริงๆ จึงจะทราบเรื่องราวเหล่านั้นได้

ดังตัวอย่างรายหนึ่งซึ่งถาม

มาด้วยปัญหาเกี่ยวกับภรรยาของเขาเอง

"ผมทราบเรื่องเกี่ยวกับภรรยาของคุณดี" ฮูร์คอสบอก "โปรดรีบหานางพยาบาลมาคอยเฝ้าดูแลภรรยาของคุณเสียโดยเร็ว เพราะแกกำลังไม่สบายมากนะครับ——เวลานี้แกยังไม่ถึงกับล้มหมอนนอนเสื่อหรอก แต่อย่าได้นอนใจเลย

——ก่อนอื่นขอให้เรียกแพย์ประจำครอบครัวของคุณมาตรวจและปรึกษาเสียให้ดี เพราะว่าครั้งนี้ ต้องนับเป็นเรื่องออกจะร้ายแรงอยู่—ขอเตือนว่า คุณอย่านอนใจต่อไปอีกเลย——และอย่าทิ้งภรรยาของคุณไว้ตามลำพัง—"

จากการรับโทรศัพท์นั้นเอง

ฮูร์คอสสามารถเห็นภรรยาของผู้ถามนั่งอยู่ในเก้าอี้—นั่งนิ่งอยู่คนเดียวเป็นชั่วโมง ๆ มองเหม่อจ้องผนังห้องอยู่อย่างไม่มีจุดหมาย ยิ่งกว่านั้นที่เขาไม่กล้าบอกชายผู้สามีไปตรง ๆ อีกข้อหนึ่ง—เพราะเป็นการออกอากาศใคร ๆ เปิดเครื่องรับวิทยุก็จะได้ยินทั่วกันหมด — คือภรรยาของเขาป่วยเป็นโรคจิต — และเธอจะต้องพยายามฆ่าตัวตาย หากว่าทิ้งไว้แต่ลำพัง——ฮูร์คอสเล่าให้ อัลลัน คอร์ทนี่ย์ผู้จัดรายการฟังถึงความเป็นห่วงหญิงน่าสงสารคนนี้ หลักจากจบรายการทางวิทยุแล้ว คอร์ทนี่ย์ก็รีบโทรศัพท์ติดต่อให้สามีของเธอรับทราบไว้ถึงข้อความที่ฮูร์คอสไม่กล้าบอกเขาทางโทรศัพท์ ชายผู้สามีรับว่าภรรยาของเขากำลังไม่สบายจริง และขอบคุณเป็นอย่างมากที่ช่วยตักเตือนให้คอยระวังเธอไว้ เขารับรองกับคอร์ทนี่ย์ว่า

จะทำตามคำแนะนำของฮูร์คอสทุกอย่าง

ในการติดต่อกับผู้ถามมาทางโทรศัพท์นั้น ฮูร์คอสแจ้งว่าไม่จำเป็นที่เขาจะต้องพูดกับผู้ถามเลย เพียงแต่เขาถือโทรศัพท์ไว้ในมือ ก็จะทราบได้ทันทีถึงความเป็นจริง ๆ ในชีวิตส่วนตัวของผู้ถามนั้นโดยจะเกิดมโนภาพเกี่ยวกับผู้ถามให้เขา *"เห็น"* ได้ในขณะนั้นเอง ว่าผู้ถามนั้นมีบุคลิกลักษณะเช่นไร อยู่ในสิ่งแวดล้อมและเหตุการณ์ร้ายดีอย่างไร ตลอดจนผู้ถามนั้นเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายเขาก็ *"เห็น"* ได้ตลอดด้วยตาทิพย์

หลังจากฮูร์คอสได้รับความสำเร็จอย่างงดงามทั้งทางโทรทัศน์และวิทยุแล้ว ก็มีผู้สนใจหลายคนในฟลอริดาเรียกร้องให้เขาไป *"แสดงอำนาจทางจิต"* ให้ชมตามบ้าน นอกจากนั้นก็ยังได้รับเชิญให้ไปแสดงปาฐกถาในที่ชุมนุมชน ด้วยทำนองเดียวกับที่เคยทำมาแล้วในยุโรป เขายังได้ไปแสดงตามสโมสรต่าง ๆ เช่น คิวานิสคลับส์ ออพติมิสท์ คลับ ในไมแอมี่และงานกุศลเพื่อหาทุนให้แก่ บอยส์ทาวน์

ราวปลายปี ๒๕๐๑ ฮูร์คอสได้รับจดหมายจาก บริษัทรอยัลดัทช์เชลล์ออยล์ในคูราเคา ขอร้องให้เขานั่งเครื่องบิน

ไปที่เกาะคูราเค่าเพื่อแสดงอำนาจจิตเป็นเวลาสี่วัน ฮูร์คอสตอบรับแล้วก็เดินทางไป มีผู้มาคอยรับและจัดให้พักที่โรงแรมเชลล์จากนั้นก็พาเขาไปที่โรงละคร

ตอนต้นเป็นการฉายภาพยนตร์เรื่อง "Sixth Sense" ซึ่งเป็นภาพยนตร์สำหรับฉายนำรายการโทรทัศน์ ที่บริษัทสร้างภาพยนตร์โทรทัศน์ของ อาร์เธอร์ ไตรฟุสส์ แห่งฮอลแลนด์เป็นผู้ผลิต คนแสดงเป็นชาวดัทช์ล้วน สร้างขึ้นตามประวัติชีวิตตอนแรกของบีเตอร์ ฮูร์คอส ตอนที่เขาเริ่มจะมีอำนาจจิตพิเศษหลังจากที่เขาตกนั่งร้านสูงราว ๓๐ ฟุต แล้วไปฟื้นขึ้นโรงพยาบาล เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๖ หลังจากฉายจบแล้วฮูร์คอสก็ขึ้นไปบนเวที แสดงการอ่านสิ่งของที่ผู้ชมส่งมาให้ ๒—๓ ชิ้น ระหว่างนั้นเขาสังเกตว่ามีคนหนึ่งในกลุ่มคนดูแสดงกิริยาเป็นปฏิปักษ์ต่อเขาอย่างเปิดเผย เป็นช่างภาพมาคอยถ่ายภาพไปให้หนังสือพิมพ์ แต่เขาไปยืนอยู่หลังห้องที่ฮูร์คอสกำลังแสดงคอยส่งเสียงขัดจังหวะ และพูดสอดขึ้นมาอย่างยั่วเย้าเป็นที่น่ารำคาญแก่ผู้มาชมอย่างยิ่ง

ผู้ชมส่วนใหญ่รู้สึกพอใจ หลังจากที่ฮูร์คอสอ่านเรื่องราวไปเพียง ๒—๓ เรื่อง ส่วนมากก็ล้วนเป็นคนรู้จักกัน เมื่อ

ฮูร์คอสอ่านเรื่องราวถูกต้องแค่ไหน ก็หันไปยิ้มแย้มต่อกัน เพราะคุ้นเคยกันดี ตอนหนึ่งฮูร์คอสบอกหญิงสาวคนหนึ่งผู้กำลังมีแผนจะขายบ้านว่า นางไม่ควรจะขาย เพราะแม้นางจะคิดว่าจะกลับไปฮอลแลนด์จนตลอดชีวิต แต่นางจะต้องเปลี่ยนใจอยู่เกาะคูราเคาไปอีกหลาย ๆ ปี

ช่างภาพนักยิงนกคนนั้นก็โพล่งขึ้นมาว่า "เอาละ ฮูร์คอส ลองอ่านเรื่องของผมบ้างซิ....."

"ยินดีครับ" ฮูร์คอสตอบ "แต่โปรดรอให้ผมเสร็จจากคุณสุภาพสตรีนี่ก่อน"

ฮูร์คอสอ่านเรื่องของหญิงคนนั้นต่อไป และได้รับของจากคนดูอีกหลายสิ่งมาอ่าน เจ้าช่างภาพก็คอยพูดยั่วโทสะอยู่ตลอดเวลา ลงท้ายฮูร์คอสก็มายืนอยู่ตรงหน้าเขา

"บอกซิว่าผมมีอะไรอยู่ในกล้องนี้?" เขาถามสีหน้ายิ้ม ๆ "รูปใครบ้างที่ผมถ่ายเอาไว้ในนี้แล้ว?"

ฮูร์คอสตอบว่า "ผมไม่ได้บอกว่าจะตอบได้ถูกร้อยเปอร์เซ็นต์เสมอไป ขอกล้องดูหน่อยซิ"

"ไม่ได้—ผมต้องถือไว้เอง ม่ายงั้นเดี๋ยวคุณเอากล้องไปเปิด ฟิล์มของผมเสียหมดจะว่ายังไง?

"เอ้า—งั้นขอแตะกล้องสักนิดเถอะ"

"ได้ซี ถ้าคุณคิดว่า ทำยังงั้นแล้ว มันจะช่วยคุณบ้างก็เชิญ..."

"ฮูร์คอสวางมือลงที่กล้องถ่ายรูปนั้น ทันทีเขารู้สึกโกรธพลุ่งขึ้น เพราะรู้ว่าเจ้านั่นพยายามแกล้ง

"คุณโกหก..." ฮูร์คอสพูดดัง ๆ "บอกว่าในนี้มีรูปที่คุณเพิ่งถ่ายมา แต่ที่จริงในกล้องมีรูปเก่า ๆ อยู่รูปเดียว... เป็นรูปผู้หญิง แล้วไม่ใช่ฟิล์มดำด้วย เป็นรูปที่อัดเสร็จแล้ว—รูปนี้ถ่ายมาหลายปีแล้ว คนที่ถูกถ่ายรูปก็ตายแล้วด้วย..."

ฮูร์คอสเห็นชัดว่าริมฝีปากเจ้าช่างภาพนั่นสั่นระริก—เขาบอกได้ตรงความจริงทุกอย่าง รูปนั้นคือรูปภรรยาเขาเองถ่ายไว้เมื่อสองปีมาแล้ว นางถึงแก่กรรมเสียราวปีหนึ่งก่อนหน้านี้ ช่างภาพจึงรับสารภาพว่าพยายามจะแกล้งจับผิดฮูร์คอสมาแต่แรก และภาพในกล้องก็เป็นภาพที่อัดไว้แล้วด้วย เป็นอันว่าฮูร์คอสถูกอีกครั้งหนึ่ง แม้ *"ตาทิพย์"* ของเขาจะเห็นสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้สักเพียงไรก็ตาม เขาเชื่อ *"ตาทิพย์"* มากกว่า และถ้าเขาตอบอ้อมแอ้มเพราะไม่มั่นใจในสิ่งที่ *"ตาทิพย์เห็น"* เขาก็คงถูกช่างภาพนั้น *"ต้ม"*

เสียเปื่อย ต้องเสียชื่อเสียผู้เสียคนบ่นบี้ไปแล้ว....

ช่างภาพขอจับมือฮูร์คอส เพื่อแสดงความยินดีในความสามารถอันน่าอัศจรรย์ของเขา และกลายเป็นเพื่อนดีที่สุดคนหนึ่งในเวลาต่อมา

ระหว่างที่ฮูร์คอสทำงานอยู่

กับอัลลัน คอร์ทนี่ย์ โดยออกรายการวิทยุในไมแอมี่นั้น เขาได้พบปะสนทนากับผู้คนมากหน้าหลายตาด้วยกัน ต่างพากันทึ่งและสนใจในอำนาจจิตและ *"ตาทิพย์"* ของฮูร์คอสเป็นอันมาก ทำให้ฮูร์คอสต้องแสดงความสามารถเพื่อพิสูจน์ข้อกังขาของใครต่อใครอีกหลายครั้ง ได้รับเชิญไปตามที่ต่าง ๆ ก็หลายหน คนหนึ่งที่เขาได้ทำความรู้จักด้วยคือ ทอมไลพ์ หัวหน้าหน่วยคดีฆาตกรรมของกรมตำรวจไมแอมี่

นายตำรวจผู้นี้ สนใจเรื่องการใช้อำนาจจิตให้เป็นประโยชน์ในการสืบสวนสอบสวนคดีอุกฉกรรจ์ อยู่ไม่น้อย เมื่อมาพบ *"คนตาทิพย์"* เข้าด้วยตนเองเช่นนี้ จึงได้สนทนาขอความคิดเห็น และยกปัญหาที่เขาข้องใจบางประการมาขอให้ฮูร์คอสช่วยอธิบาย ขจัดความสงสัยและให้ความ

กระจ่างจนเป็นที่พอใจ เรื่องหนึ่งที่ได้พูดถึงกันก็คือ คนที่นึกว่าตัว *"หัวสมัย"* ไม่ยอมเชื่อในสิ่งที่ตัวทำไม่ได้ มักจะก่อความเดือดร้อนให้แก่ผู้ที่มีความสามารถเหนือตนอยู่บ่อย ๆ

ตัวอย่างรายหนึ่งในเรื่องนี้

คือเอากุสท์โดรสท์ชาวเยอรมันผู้เป็นครูใหญ่อยู่ในโรงเรียนหนึ่งที่เมืองเบิร์นบูร์ก

คุณครูโดรสท์ถูกกล่าวหาว่า ตั้งตนเป็น *"หมอเถื่อน"* ทำตัวเป็นผู้รู้ในเรื่องเหลวไหล และหลอกลวงประชาชนให้หลงเชื่อด้วยเล่ห์กลต่าง ๆ

คำกล่าวหาเช่นนี้ นับว่าร้ายแรงไม่น้อยเลย สำหรับผู้ที่กำลังทำงานเป็นครูใหญ่ในโรงเรียน ที่ชาวเมืองพากันมอบความไว้วางใจให้อบรมสั่งสอน กุลบุตร กุลธิดานับจำนวนพัน คำนินทาว่าร้ายโดรสท์มิได้หยุดอยู่เพียงปากคนที่ได้ยินเรื่องอะไรมาก็อดพูดต่อไปไม่ได้ ซ้ำร้ายยังต่อเติมเสริมความเสียจนเป็นเรื่องร้ายแรงใหญ่โต ลงท้ายถึงกับมีผู้ฟ้องร้องถึงโรงศาล หาว่าโดรสท์ทำตัวไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่อันมีเกียรติ และได้รับความไว้วางใจจากมหาชนเป็น

อย่างสูง

คุณครูโครสท์ จึงถูกเรียกตัวมาสอบสวนและพิจารณาความผิดกันกลางศาล

ระหว่างการพิจารณาคดีนี้เอง ได้มีการทดสอบถึงความสามารถในการสืบสวนคดีอาชญากรรม ด้วยอำนาจทางจิตและได้บันทึกคำวิจารณ์ผลที่ปรากฏต่อหน้าศาลไว้เป็นหลักฐานประกอบกับคำให้การของพยานผู้ทรงคุณวุฒิ คือบรรดาผู้ที่มีชื่อเสียงว่าเป็นนักอาชญาวิทยา และคณะนายแพทย์ที่ยอมรับนับถือกันว่า เป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องทางประสาทและทางจิต ทุกคนก็ให้การต้องกันว่าประโยชน์ในทางปฏิบัติที่จะได้รับจากอำนาจพิเศษทางจิตของผู้ ที่มีความ สามารถทางนี้เป็นต้นว่า โทรจิต และทิพยจักษุนั้นต้องยอมรับ ว่ามีจริงและปรากฏว่า เคยให้ผลดีแก่การสืบสวนคดีอาชญากรรมมาแล้วในอดีต

เมื่อบรรดาผู้ทรงคุณวุฒิให้การชัดแจ้งเช่นนี้ ศาลจึงพิพากษาให้ยกฟ้องของโจทก์ ปล่อยตัวคุณครูโครสท์ ผู้ปราศจากความผิดตามคำกล่าวหาไป

ความสามารถของโดรสท์

นั้น ได้พิสูจน์เป็นที่ประจักษ์แก่ทางการมาหลายต่อหลายครั้งแล้วในการช่วยคลี่คลายคดีลึกลับ โดยผ่านคนทรง และด้วย *"ตาทิพย์"*

ผู้เชี่ยวชาญของทางราชการ ๒ ท่าน คือ ศาสตราจารย์ไฮส์ และศาสตาจารย์ทิชเน่อร์ ได้ประกาศกลางศาลว่า ด้วยความช่วยเหลือของโดรสท์ทางการตำรวจได้รับประโยชน์อย่างยิ่ง ในการสืบสวนคดีอุกฉกรรจ์ ผู้เชี่ยวชาญคนที่สาม คือ เฮลวิก อธิบดีกรมอัยการ ไม่อาจลบล้างคำให้การของศาสตาจารย์ทั้งสองได้

โดรสท์ได้เขียนหนังสือไว้เล่มหนึ่ง ชื่อ *"ข้าพเจ้ามีทิพยจักษุได้อย่างไร"* เขาเล่าถึงเหตุการณ์เบื้องต้น และสิ่งแวดล้อมที่ทำให้เขาต้องขึ้นศาล ด้วยข้อหาของอัยการว่าตั้งตัวเป็นผู้รู้ หลอกลวงประชาชนในสิ่งเหลวไหล ตลอดจนบรรยายการดำเนินคดีนี้ในศาลโดยละเอียด ไว้ในหนังสือเล่มนั้น และได้กล่าวเสริมกับหนังสือพิมพ์อีกว่า

"สิ่งที่ผมสนใจเป็นอย่างยิ่ง คือ วิชาโลหกิจ วิชาพฤกษศาสตร์ และปรัชญา อีกเรื่องหนึ่งที่ทำให้ผมหลงใหล

เอามาก ๆ ก็คือการสะกดจิต และการแนะนำผู้อื่นด้วยอำนาจทางจิตโดยวิธีตามหลักวิทยาศาสตร์ ผมชอบเรื่องเช่นนี้มาตั้งแต่หนุ่ม ๆ แล้ว ครั้งแรกที่ผมเห็นการแสดงวิธีสะกดจิต คือตอนที่ผมอยู่ที่เมืองเดสเซา ก็เลยสนใจเรื่องนี้เรื่อยมา จนเมื่อมาอยู่เมืองเบิร์นบูร์กนี่ ก็ได้แสดงปาฐกถาเรื่องสะกดจิตในทางวิทยาศาสตร์หลายครั้งด้วยกัน เมื่อไรที่มีเวลาว่างผมก็ไปอ่านหนังสือที่สมาคมบ่ระวัติพฤกษศาสตร์ และสัตวศาสตร์เสมอ ไปค้นหาเรื่องที่ผู้ทรงคุณวุฒิในทางนี้ได้บันทึกไว้ ต่อมาอีก ๒—๓ ปี ผมจึงแสดงการสะกดจิตเป็นการทดลอง ก็ปรากฏว่า ผมทำให้ผู้สมัครเข้ารับการทดลองสงบจิตใจสู่ภวังค์ได้ไม่ยากนัก"

ความสามารถของคุณครูโดรสท์ เป็นที่ประจักษ์แก่มหาชน และรู้จักแพร่หลายออกไปทุกที จนกระทั่งมีคนมาปรึกษาเขาด้วยปัญหาต่าง ๆ อยู่เสมอ มาถึงตอนนี้โดรสท์เล่าว่าเขาได้รับความสำเร็จน่าพอใจ ในการรักษาโรคบางอย่าง เช่น รูมาติซั่ม โรคปวดตะโพก ปวดขาปวดเมื่อยตามข้อ โรคทางประสาทและอาการนอนไม่หลับ เขาช่วยอบรมจิตใจนักร้องโอเปร่า คือนักร้องเสียงเทเนอร์ ๓ คน เสียงโซ-

ปราโน อีก ๒ คนให้หายตื่นกลัวเวที และยังช่วยนักศึกษาอีกหลายคนให้ผ่านการสอบไล่ไปได้ โดยแนะให้ผึกจิตทำสมาธิให้ตั้งอกตั้งใจดูหนังสือได้ดีขึ้น

ล่วงมาถึงเดือนมกราคม

ค.ศ. ๑๙๒๑ โดรสท์จึงมีโอกาสได้ใช้ความสามารถ ในการสอบสวนคดีอาชญากรรมเป็นรายแรก

ตอนค่ำวันที่ ๑๖ มกราคมนั้น มีคนมาชุมนุมกันที่บ้านของเอดวด คเนิพเฟลอร์ พ่อค้าผู้มั่งคั่งคนหนึ่งของเมืองเบิร์นบูร์กเพื่อมาชมการแสดงอำนาจทางจิตของโดรสท์ คุณครูโดรสท์พาเอา *"คนทรง"* หรือผู้รับการสะกดจิตมาด้วย ๔ คนด้วยกัน หลังจากที่ได้แสดงการสะกดจิตการแนะด้วยอำนาจจิตแก่ผู้สมัครเข้ารับการทดลองแล้ว ก็มีผู้พูดถึงผู้ร้ายที่มาขโมยสินค้าของคเนิพเฟลอร์ไปหลายคราว ได้ของมีค่าไปไม่ใช่น้อย คดีลักทรัพย์เหล่านี้ตำรวจไม่สามารถสืบเอาตัวคนร้ายมาได้เลยสักคนเดียว

คนทรง หรือผู้รับการทดลองคนหนึ่ง คือ ฟรานส์ เบล็งเก จึงเอ่ยขึ้นว่าเขาอยากจะทดลองใช้อำนาจโทรจิตสืบ

สวนการกระทำของคนร้ายรายนี้ดู ซึ่งโดรสท์ก็ตกลงยอมทำตามโดยมีผู้เฝ้าดูอยู่ด้วยมากหน้าหลายตา

คนหนึ่งที่ได้รับเชิญมาชมการแสดงของโดรสท์ในคืนนั้น คือ สารวัตรเริสเซล ผู้ได้รับมอบหมายให้สืบคดีนี้อยู่ด้วย หลังจากคืนนั้นแล้วสารวัตรได้เขียนรายงานยื่นต่อทางการไว้ดังต่อไปนี้ — — —

"เมื่อคืนวันพุธที่ ๑๖ มกราคม นายโดรสท์ครูใหญ่ผู้เป็นนักสะกดจิตได้เริ่มการทดลองในบ้านเอกชนผู้หนึ่ง เพื่อใช้อำนาจทางจิตสืบหาตัวผู้ร้ายที่ขโมยเอาหนังสัตว์ และสินค้าอื่น ๆ เป็นจำนวนมาก ไปจากโรงเก็บสินค้าของนายคเนิพ เฟลอร์ เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้สอบสวนและทำรายงานเสนอต่อผู้บังคับบัญชาไปแล้วว่าผู้ที่น่าสงสัย คือสมุห์บัญชีของคเนิพ เฟลอร์เอง แต่เรายังไม่มีหลักฐานอะไรเพียงพอที่จะยืนยันความผิดของผู้ต้องสงสัย จึงจำต้องระงับคดีไว้เพียงนั้น

"การทดลองเมื่อคืนวันพุธนั้น เริ่มขึ้นด้วยครูโครสท์สะกดจิตฟรานส์ เบล็งเก ให้เข้าสู่ภวังค์ เพื่อให้เกิดอำนาจโทรจิต เห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ ฟรานส์นั้นไม่รู้เรื่องราวในคดีเลย นอกจากที่พูดกันก่อนหน้าถูกสะกดจิตว่า สินค้าของ

คเนิพเฟลอร์หายไปเป็นจำนวนมาก

"เมื่อจิตของฟรานส์เข้าสู่สมาธิดีแล้ว โดรสท์ก็ใช้นิ้วมือเบิดตาของฟรานส์ และยื่นสมุดบันทึกชวเลขสมุห์-บัญชีผู้ต้องสงสัยที่ตำรวจยึดเอามาให้เขาดู ฟรานส์รับสมุดนั้นมาถือไว้ พลางลืมตาแล้วเล่าถึงเรื่องราวเกี่ยวกับตัวสมุห์บัญชีโดยที่เขาไม่เคยรู้จักคนผู้นั้นมาก่อนได้อย่างน่าพิศวง

"นอกจากบรรยายลักษณะรูปร่างของสมุห์บัญชี ผู้ทุจริตได้ละเอียดถี่ถ้วนแล้ว ฟรานส์ยังบอกว่าสมุห์บัญชีคนนี้มีเรื่องยุ่งยากทางการเงินอยู่มาก โดรสท์จึงได้ถามต่อไปถึงการขโมยสินค้าของคเนิพเฟลอร์ว่า สมุห์บัญชีคนนั้นเกี่ยวข้องด้วยอย่างไรหรือไม่

"ฟรานส์คนทรงนั่งนิ่งไปครู่ใหญ่ ทำท่าทางให้เห็นได้ว่า กำลังต่อสู้กับอารมณ์รุนแรงสีหน้าถมึงทึง และนั่งหันไปหันมาอย่างกระสับกระส่ายเต็มที ———แล้วเขาก็ลุกพรวดขึ้นฉับพลันเรียกได้ว่ากระโดดยืนขึ้นในทันที แล้วเดินจ้ำพรวดๆออกจากห้องนั้นไป—ออกประตูบ้าน ตรงไปที่สนามหญ้า พวกคนที่นั่งดูอยู่ทั้งหมดตกตะลึง แล้วก็พากันตามไปดู"

สารวัตรเริสเซลเขียนไว้ใน

รายงานต่อไปว่า——

"เป็นที่เห็นได้ทั่วกันว่า ฟรานส์คนทรงกำลังพาเราเดินตรงไปยังสถานที่เกิดเหตุ ในมือเขายังถือสมุดบันทึกชวเลขเล่มนั้นอยู่———คุณครูโดรสท์ยื่นกุญแจให้เขาพวงหนึ่ง——คนทรง ก็เลือกได้ลูกกุญแจดอกที่ใช้สำหรับไขประตูโรงเก็บสินค้า ในทันทีไม่ต้องเสียเวลาเลือกอยู่เลย—ราวกับว่าเขาคุ้นกับกุญแจและสถานที่นี้เป็นอย่างดี——ฟรานส์ทำจมูกฟุดฟิดกับสมุดชวเลขและพวงกุญแจ แล้วก็ออกเดินไปที่โรงสินค้าไขกุญแจเข้าไป (ระหว่างที่ทดลองเรื่องโทรจิตกันอยู่นี้เวลาก็เลยสองยามไปแล้ว)——พอเข้าไปข้างในแล้ว ฟรานส์ คนทรงก็เดินไปหยุดอยู่ตรงที่ม้วนหนังสัตว์เคยวางอยู่———

"เขาบอกจำนวนหนังสัตว์ที่หายไปได้อย่างถูกต้องบอกได้หมดแม้กระทั่งราคาตามท้องตลาดในขณะนั้น จากนั้นเขาก็ออกเดินอย่างเร็วไปที่ลำคลอง ซึ่งทอดขนานไปกับทางรถไฟ เขาบอกว่ายังมีหนังสัตว์ ๒ ม้วนใหญ่ จมอยู่ก้นคลองนั้น—จมอยู่ลึกราว ๘ ฟุต————และบอกต่อไปว่า มีชาย ๒

คนช่วยกันลากหนังสัตว์เอามาจมน้ำซ่อนไว้ตรงนั้น

"ในคืนนั้นเอง คเนิพเฟลอร์ ผู้เป็นเจ้าของบ้านและสินค้าที่หายก็ให้คนลงไปงมหาดู——ได้หนังสัตว์ขึ้นมา ๒ ม้วนใหญ่จริง ๆ จากก้นคลองที่ลึกราว ๘ ฟุต

"ต่อจากนั้น คนทรงบอกเราให้รู้ถึงขนาดรองเท้าที่คนร้ายสวมทั้ง ๒ คน บอกด้วยว่า คนหนึ่งสวมรองเท้าธรรมดา แต่อีกคนหนึ่งสวมรองเท้าหุ้มข้ออย่างทหาร — คนที่สวมรองเท้าธรรมดานั้น ใช้รองเท้า ๑๖ คูณ ๑๑ แต่แทนที่จะบอกเบอร์รองเท้าหุ้มข้อ ฟรานส์กลับบอกว่าคนสวมชื่อโยฮันน์ (ผู้เป็นลูกจ้างคนหนึ่งของคเนิพเฟลอร์เอง)"

สารวัตรเริสเซลเล่าต่อไป

ว่า———

"ต่อจากนั้น แทนที่จะรอให้โดรสท์ชักรายละเอียดอื่น ๆ ฟรานส์ก็บอกเราว่า มีสุนัขตัวหนึ่งผ่านมาข้างคลองนี้เมื่อไม่นานมานี่เอง—เป็นสุนัขเลี้ยงแกะเยอรมัน อายุ ๒ ปี และเป็นตัวผู้ด้วย ตำรวจได้ใช้สุนัขตามรอยคนร้ายมาในบริเวณนี้จริง ๆ ในระหว่างการสืบสวนคดีนี้ สุนัขพาเราเดิน

ขนานมากับคลอง แต่เราไม่ได้สนใจอะไรมากมายนัก จึงไม่ได้ให้คนลงงมของกลางดู

"ถึงตอนนี้ครูโดรสท์ถามขึ้นว่า สมุห์บัญชีเจ้าของสมุดบันทึกชวเลขที่คนทรงถืออยู่นั้น มีส่วนเกี่ยวข้องในคดีลักทรัพย์รายนี้อย่างไรบ้าง—ฟรานส์ตอบว่า สมุห์บัญชีเป็นคนเอาพวงกุญแจ และเลือกดอกที่ใส่ประตูโรงเก็บสินค้าให้ผู้ร้ายอีกคนหนึ่งแล้วเขายืนเฝ้าคอยดูต้นทาง ระหว่างที่ให้คนร้ายอีก ๒ คนช่วยกันลากหนังสัตว์ออกไป

"การทดลองอำนาจทางโทรจิต ในการสืบหาตัวผู้กระทำผิดก็สิ้นสุดลงเพียงนั้น เท่าที่ข้าพเจ้าทราบนายฟรานส์เบล็งเก ผู้เข้าทรงไม่รู้สึงใดเกี่ยวกับคดีนี้เลย แต่การสืบสวนของเราในเวลาต่อมา ก็ปรากฏว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นดังที่เขาเล่าไว้ในคืนนั้นทุกอย่าง ข้าพเจ้ารู้สึกอัศจรรย์ใจในการทดลองครั้งนั้นเป็นอย่างยิ่ง และถือว่าเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะรายงานเรื่องที่ข้าพเจ้า ได้ประสบมากับตนเองนี้ไว้เป็นหลักฐาน

ลงนาม——สารวัตรเริสเซล"

Police Inspector Reossel

รายงานตามบันทึกของสารวัตรตำรวจนั้นมีอยู่ดังเสนอมาข้างต้น แต่เรื่องราวในคดีนี้ยังมีต่อไปอีกว่า สมุห์บัญชีและผู้ร่วมกระทำผิดอีก ๓ คน ยอมรับสารภาพในคดีลักสินค้าของนายจ้างไป และศาลได้ตัดสินให้จำคุกคนทั้งสี่ไว้ตามควรแก่โทษานุโทษ

นั่นเป็นรายแรกที่คุณครู

เอากุสท์ โดรสท์ ได้ประสบปัญหาเกี่ยวกับคดีอาชญากรรม เขายอมรับว่ารู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง ในผลสำเร็จของการทดลองของเขาคราวนั้น และสำนึกด้วยว่าตนได้ก้าวเข้าไปในขอบเขตของงานและความรู้อย่างใหม่ ซึ่งไม่ใช่โทรจิตหรือการอ่านจิตใจของผู้อื่นอย่างที่เคยปฏิบัติมา แต่เป็นอำนาจ *"ทิพยจักษุ"* ซึ่งจากการคลี่คลายคดีของคเนิพเฟลอร์นั้น พิสูจน์ให้เห็นประจักษ์ว่า อำนาจจิตอย่างนี้ใช้เป็นประโยชน์ได้แน่นอนในทางปฏิบัติ

ตอนนี้เองที่ครูโดรสท์ปลงใจจักอุทิศตัว และความรู้ความสามารถ ให้แก่การสืบสวนอาชญากรรมโดยเต็มกำลัง

ต่อมาไม่นาน โดรสท์ก็ได้

รับความสำเร็จอีก ในการช่วยสืบหาตัวคนร้ายที่ขโมยเครื่องเพชรจากร้านค้า โดยอาศัยนางสาวเอลซา นอยมันน์ เป็นสื่อทางจิต

นางสาวนอยมันน์คนนี้ก็ถูกตำรวจจับตัวไป พร้อมกับครูโดรสท์ เมื่อคราวที่เขาถูกอัยการตั้งข้อหานำคดีขึ้นพ้องศาลว่า เขาตั้งตนเป็น *"หมอเถื่อน"* รักษาคนป่วยด้วยเล่ห์กล และใช้คนทรงทำพิธีหลอกลวงประชาชนให้หลงเชื่อในสิ่งที่ไม่เป็นความจริง สาวนอยมันน์ต้องถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีเป็นเวลา ๒—๓ เดือน จนกระทั่งศาลตัดสินยกฟ้อง เธอจึงได้รับอิสระพร้อมกันกับครูโดรสท์

อีกรายหนึ่ง ที่แสดงความ

สามารถน่าชมเชยอย่างยิ่งของครูโดรสท์คือ *"คดีฆาตกรรมเฮสล์"* ซึ่งเขาได้ใช้ ฟรานส์ เบล็งเก เป็นสื่อทางจิตด้วย

การสืบสวนคดีนี้ ทำให้ชื่อของครูเอากุสท์ โดรสท์โด่งดังไปทั่วประเทศเยอรมัน และมีคนกล่าวขวัญถึงการทด-

ลองการศึกษาค้นคว้าทางจิต ซึ่งมีผู้นำหลักวิทยาศาสตร์มาโต้เถียงมากมาย ลงท้ายก็ยอมรับนับถือความสามารถของโดรสท์หลังจากที่เขาชนะคดีด้วยการพิสูจน์กลางศาล และมีผู้ทรงคุณวุฒิยืนยันรับรองดังเล่ามาแล้ว

เรื่องราวในคดีนี้มีอยู่ว่า

พอล เฮสส์ หนุ่มเจ้าของร้านค้าย่อยแห่งหนึ่งแต่งงานกับมินนา พิทซเลอร์ ผู้ทำงานเป็นพนักงานพิมพ์ดีด เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ แล้วคู่สมรสก็ย้ายที่อยู่เข้าไปที่ห้องเช่าซึ่งตกแต่งไว้เรียบร้อยน่าสบาย

เพียง ๑๑ วันต่อมา ภรรยาสาวผู้เพิ่งได้กันใหม่ ๆ ก็ถึงแก่กรรมในห้องนอน ร่างของเธอเหยียดยาวอยู่กับพื้นข้างเตียง หน้าตาและศีรษะเปียกน้ำชุ่มโชก ใกล้ ๆ ตัวเธอมีอ่างน้ำใบหนึ่งใส่น้ำมากพอที่ถ้าจุ่มศีรษะผู้ตายลงไปแล้ว ๓ ใน ๔ ส่วนของศีรษะรวมทั้งจมูกและปากจะจมอยู่ใต้ระดับน้ำ—— เจ้าหน้าที่ผู้มาชันสูตรศพตามระเบียบจึงสงสัยทันทีว่า ผู้ตายจะถูกฆาตกรรม โดยกดศีรษะลงในอ่างน้ำ จนกระทั่งเธอขาดใจ

พอล เฮสส์ ผู้สามีถูกจับตัวในทันทีนั้นเอง เมื่อไปถึงสถานีตำรวจเขาให้การว่า เขาเองก็ไม่ทราบว่าภรรยาถึงแก่กรรมเพราะเหตุใด ยังงงงันจนกระทั่งถูกจับตัวมา — — เมื่อตอนเย็นนั้น ภรรยาเขาบ่นว่าปวดศีรษะอย่างมาก เขาก็พยายามหายามาให้เธอ และช่วยเช็ดหน้าเช็ดตาอยู่จนค่ำ อาการของเธอก็ค่อยทุเลาลง ถัดจากนั้นเขาก็เข้านอน เพราะง่วงเต็มที ตอนนั้นราวเที่ยงคืนเห็นจะได้

ตื่นขึ้นมาราวตีห้า เขาเหลียวมาก็ปรากฏว่า มินนาลงไปนอนอยู่กับพื้นห้องศีรษะจุ่มอยู่ในอ่างน้ำ — — เขาตกใจเป็นอย่างยิ่งรีบโดดลงจากเตียง ยกศีรษะเธอขึ้นจากอ่าง อุ้มเธอให้นอนบนเตียง แล้วเอาแอมโมเนียทาให้เธอ พยายามทุกอย่างที่จะให้ภรรยากลับฟื้นคืนสติขึ้น ครั้นเห็นว่ามินนายังแน่นิ่งอยู่ เขาก็เอะอะปลุกคนทั้งบ้านให้รีบไปตามหมอมา

กว่าหมอจะมาถึง พอตรวจดูก็ปรากฏว่า มินนาสิ้นชีวิตไปเสียแล้ว

นายแพทย์กรมตำรวจตรวจศพแล้ว ให้ความเห็นว่าภรรยาของเฮสส์ถึงแก่กรรมด้วยการจมน้ำ แต่จะเกิดจากเธอถูกกดศีรษะลงในอ่างหรือเธอเป็นลมล้มลง ศีรษะจมน้ำ

ในอ่างพอดี—หรืออาจจะเป็นเพราะเธอพยายามบรรเทาอาการปวดศีรษะด้วยการจุ่มศีรษะตัวเองลงในอ่าง แล้วเลยเกิดเป็นลมบ้จจุบัน ไม่ทันยกศีรษะขึ้นก็เลยขาดใจอยู่กับอ่างน้ำ—อย่างใดอย่างหนึ่งก็ไม่อาจชี้ให้ชัดลงไป มีทางเป็นไปได้ทั้ง ๒ ประการพอ ๆ กัน

เจ้าหน้าที่ จึงสั่งให้ชำแหละศพเพื่อตรวจชันสูตรโดยละเอียด แต่ผลที่ได้ก็ไม่อาจตัดสินให้เด็ดขาดได้ว่า มินนาตายเพราะเหตุใด

ต่อจากนั้น ๒—๓ วัน สารวัตร ตำรวจ ชื่อ ฮิลเดนรันท์ จึงมาขอความช่วยเหลือจากโดรสท์—ซึ่งเขาก็รับคำด้วยความเต็มใจและพาฟรานส์ไปด้วย

การทดสอบได้ทำกันในห้องหนึ่ง ในตึกศาลากลางของเมืองนั้นโดยมีเจ้าหน้าที่ และแพทย์ตำรวจคอยดูอยู่หลายนาย เมื่อโดรสท์สะกดจิตให้ฟรานส์เข้าสู่สมาธิแล้ว ฟรานส์ผู้ไม่รู้เรื่องละเอียดเกี่ยวกับคดีนี้มาก่อน—ก็จะเริ่มพูดถึงเหตุการณ์ในชีวิตของเฮสส์ ท่ามกลางความสนใจของทุกคนที่มาคอยดู

เขาพูดถึงชายคนที่เอาเสื้อนอกแขวนไว้ที่ด้านในของประตูห้องนอน สามีภรรยาที่เพิ่งแต่งงานกันได้เพียง ๑๐ วัน —ชายเจ้าของเสื้อนั้นก็คือ ตัวพอล เฮสส์ นั่นเอง—ฟรานส์ผู้เป็นสื่อทางจิตของโดรส์ท์พูดต่อไปว่า เฮสส์คนนี้เป็นคนนอนละเมอ และชอบละเมอเดินเสียด้วย จิตใจของเขามีเรื่องยุ่งเหยิงสับสนเป็นอันมาก—แม้ว่าแต่งงานมาใหม่ ๆ เช่นนี้ เขาก็ยังชอบเกี่ยวข้องกับเพศตรงข้ามอยู่อีก ทั้งเป็นคนมัวเมาสุรุ่ยสุร่าย ไม่สนใจในงานอาชีพอย่างจริงจัง—ในเวลาที่เขาเกิดอารมณ์รุนแรงขึ้นมา เขาอาจทำอะไรลงไปอย่างรุนแรงที่คนอื่นนึกไม่ถึงได้

ระหว่างที่ยังอยู่ในอำนาจ

สะกดจิตนั้น ฟรานส์พาผู้คอยดูเขาทั้งหมดออกจากศาลากลางเมือง ตรงไปที่หมายเลข ๕ บาเดอร์ก๊าสเซ —แล้วเข้าไปในห้องนอนของเฮสส์—ทั้งนี้โดยที่ฟรานส์ และโดรสท์เองไม่รู้มาก่อนเลยว่าบ้านพักของจำเลยอยู่ที่ไหน——

มาถึงห้องนอนแล้ว ฟรานส์ก็หยิบเอาชิ้นผ้าที่เฮสส์ใช้ชุบแอมโมเนีย ถูตัวเมียผู้ไม่ได้สติของเขา และว่าระหว่าง

ที่เขาถูตัวให้เธอนั้น ภรรยาของเขายังหายใจรวย ๆ อยู่ ยังไม่หมดลมทีเดียว——เพียงแต่หมดสติไปเท่านั้น

แต่หลังจากนั้น เฮสส์ก็จับภรรยาพลิกคว่ำทั้ง ๆ ที่ยังไม่ฟื้นคืนสติกดศีรษะลงในอ่างน้ำ——ครั้นโดรสท์หยิบผ้าชิ้นหนึ่งของมินนาส่งให้คนทรง ฟรานส์ก็เกิดอาการตัวสั่นเทาขึ้นพลางว่า

"นี่เป็นผ้าของหญิงคนนั้น—ผู้หญิงที่เรียบร้อยอ่อนโยนและขยันขันแข็ง— แต่ต้องตายด้วยน้ำมือผัวใจอำมหิตของเธอเอง— —"

วันรุ่งขึ้นสารวัตรฮิลเดนรันท์

จึงเอาบันทึกคำพูดของฟรานส์คนทรงไปอ่านให้เฮสส์ฟัง— —เฮสส์ก้มหน้านิ่ง แล้วจึงตอบอ้อมแอ้มว่า ความจำของเขาเสื่อมเสียไปเกือบหมด หลังจากเกิดเหตุร้ายนั้นแล้ว แต่ว่า—เรื่องก็เกิดขึ้นทำนองเดียวกับที่ฟรานส์ว่าไว้นั่นแหละ——เขาตื่นขึ้นตอนใกล้สว่าง แต่ยังงัวเงียครึ่งหลับครึ่งตื่น แล้วก็คงกดศีรษะเมียลงอ่างน้ำ ทั้ง ๆ ยังไม่ใคร่รู้สึกตัวเช่นนั้น—มาตื่นเต็มที่เอา เมื่อถูกตำรวจเชิญตัวมาโรงพัก — — ระหว่างนั้นเขา

ไม่สามารถจะจำอะไรได้ชัดเจนเลย จึงไม่อาจจะให้การถึงเหตุที่เกิดขึ้นในตอนครึ่งหลับครึ่งตื่นนั้นได้

เมื่อคดีถึงศาล ผู้พิพากษาไม่ยอมรับฟังคำแก้ตัวของเฮสส์ ที่ว่าทำไปโดยไร้สติสัมปชัญญะ และในที่สุดตัดสินให้จำคุกเขาไว้เป็นเวลา ๑๐ ปี ทั้งนี้หลังจากลดหย่อนผ่อนโทษให้ในการที่เฮสส์ยอมรับสารภาพในขั้นสอบสวน

ผู้พิพากษาในคดีนี้ ก็ได้กล่าวในศาลด้วยว่า รายละเอียดต่าง ๆ ที่ฟรานส์เบล็งเกแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบนั้น นับว่าเป็นประโยชน์มากในการสืบสวนคดีนี้ ตลอดจนช่วยแก้ปัญหาเร้นลับที่ตำรวจไม่อาจสืบทราบได้อีกด้วย

นอกจากคดีที่ได้เล่ามาแล้วนี้

โดรสท์ ยังได้ช่วยตำรวจสืบสวนคดีอาชญากรรมอีก ๔๑ ราย ด้วยกัน โดยใช้การสะกดจิตให้คนทรงได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จากจำนวน ๔๑ รายนี้ โดรสท์ได้รับผลสำเร็จรวม ๓๐ ราย ซึ่งได้รับคำรับรองผลงานของเขาจากบรรดาคณะลูกขุนและผู้พิพากษาในคดีเหล่านั้น ส่วนใหญ่ผู้ต้องหายอมรับสาร-

ภาพว่ากระทำความผิดจริง ส่วนอีก ๑๑ รายนั้น อำนาจทางจิตไม่อาจจะช่วยอะไรได้

คดีร้ายแรงรายหนึ่งซึ่งต้องนับ

ว่าโดรสท์มีส่วนช่วยธำรงไว้ ซึ่งความยุติธรรมอย่างน่าชมเชย ยิ่งได้แก่คดีลักทรัพย์ของนายคเนาท์

คดีนี้ถ้าจะเปรียบกับคดีฆาตกรรม ซึ่งเฮสส์ตกเป็นจำเลยแล้ว ก็ไม่มีเรื่องน่าตื่นเต้นก่อความอื้อฉาวอย่างคดีนั้น แต่ด้วยความสามารถทางจิตของโดรสท์ ช่วยให้ผู้ปราศจากความผิด ๒ คนรอดพ้นจากการถูกลงโทษ เพราะความเข้าใจผิด และยังนำเอาตัวคนร้ายมาเข้าคุกได้ด้วย

เรื่องเกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม นายคเนาท์ผู้มีหน้าที่เป็นหัวหน้าคนดูแลสวนสาธารณะ ได้นำความมาแจ้งแก่ตำรวจว่า เงินในหีบเหล็กที่เขาใส่กุญแจแน่นหนา และเก็บไว้ในโต๊ะเขียนหนังสือของเขา หายไปโดยปราศจากร่องรอย เป็นจำนวนถึงกว่าหมื่นมาร์ค

เจ้าหน้าที่ไปตรวจสถานที่เกิด

เหตุแล้ว ก็จับตัวลูกเขยของคเนาท์เองชื่อซุลทส์ กับช่างไม้อีก

คนหนึ่งชื่อ ฟริทล์ มิลเลอร์ ในฐานต้องสงสัยว่าเป็นตัวการในคดีนี้ ต่อมาเมื่อได้สอบสวนปากคำแล้วก็ให้ปล่อยตัวไป เพราะยังไม่มีหลักฐานมั่นคงพอ แต่ตำรวจก็ยังปักใจเชื่อว่า ๒ คนนี้ ต้องเป็นผู้กระทำผิดแน่ ชาวบ้านก็เลยแสดงกิริยารังเกียจเหยียดหยามคนทั้งสอง ทำความลำบากให้แก่คนคู่นี้เป็นอย่างยิ่ง

ในระหว่างที่ยังหาผู้กระทำผิดไม่ได้แน่นอนนี้ พนักงานในศาลคนหนึ่งชื่อบรันท์ไปเล่าให้คเนาท์ผู้เป็นเจ้าทุกข์ฟังถึงความสามารถอันน่าอัศจรรย์ของโดรสท์ คเนาท์จึงไปขอร้องให้โดรสท์ช่วยหาตัวคนลักเงินก้อนใหญ่ของเขาไปด้วย

ครูโดรสท์ยินดีรับคำ และได้นัดให้ไปพบพร้อมกันที่บ้านพักของคเนาท์ในตอนเช้าวันอาทิตย์ โดรสท์ได้พาสื่อทางจิตของเขาไปด้วย เมื่อพร้อมหน้ากันแล้ว เขาก็เริ่มสะกดจิตผู้ที่เป็นสื่ออำนาจจิตของเขาในห้องเกิดเหตุนั่นเอง ครู่เดียวพอเริ่มเข้าสู่ภวังค์ คนที่เป็นสื่อก็ก้าวไปที่ตู้ข้างฝา หยิบกุญแจพวงหนึ่งออกมาจากชั้น แล้วเลือกมาไขหีบเหล็กที่วางอยู่ในโต๊ะเขียนหนังสือของคเนาท์ พอไขหีบออกแล้ว เขาก็เอ่ยว่า

มีคนขโมยเงินจากหีบใบนั้นไปเป็นจำนวน ๑๒,๙๖๕ มาร์คซึ่งตรงกับความจริงทีเดียว

ครูโดรสท์ให้พาผู้ต้องสงสัยทั้ง ๒ คน คือลูกเขยของคเนาท์เอง กับช่างไม้ที่ชื่อฟริทส์ มิลเลอร์เข้ามาในห้อง คนทรงมองหน้า แล้วก็เฉยอยู่ ไม่ได้แสดงกิริยาหรือพูดว่ากระไร

ขณะนั้นก็มีชายอีกคนหนึ่งก้าว

เข้ามาในห้องเขาชื่อ *"ชราเดอร์"* เป็นคนรับใช้ของคเนาท์เอง เขาทำงานอยู่กับครอบครัวคเนาท์มานานถึง ๒๐ ปีแล้ว ไม่มีใครคาดคิดระแวงเขาเลยแม้แต่น้อยว่าจะทำการทุจริต

แต่พอเขาก้าวเข้ามาในห้อง คนทรงของโดรสท์ก็ลุกพรวดพราดเข้าไปจับมือชราเดอร์ไว้ทันที พลางร้องว่า

"นี่ไงล่ะ——คนขโมยเงินจากหีบนี้ไป——"

เหตุการณ์ทั้งนี้เกิดขึ้นฉับพลัน อย่างไม่มีใครนึกมาก่อน ทุกคนจึงตกตะลึงไปหมด

อีตาชราเดอร์นั้นถึงกับเข่าอ่อน ทรุดตัวคุกเข่าลงไปทันที พลางละล่ำละลักสารภาพต่อหน้าคนทั้งหมดในห้องนั้น

ว่าเขาเองเป็นคนขโมยเงินนั้นไป เขารู้ที่ซ่อนพวงกุญแจของนายจ้างอยู่แล้ว จึงแอบเอาไปไขหีบเหล็ก หยิบเงินไปได้ไม่ยากนัก ที่ขโมยไปก็เพื่อไปใช้จ่ายในงานแต่งงานลูกสาวของเขาเท่านั้นเอง

เป็นอันว่าชราเดอร์ ผู้รับใช้มานานตั้ง ๒๐ ปี ก็สมนาคุณนายของตัวเข้าให้เต็มรักทีเดียว ทำเอาลูกเขยและช่างไม้ต้องพลอยเสียชื่อ มองหน้าใครไม่ใคร่ได้มาหลายวัน เมื่อจับตัวผู้กระทำผิดจริงได้แล้วเช่นนี้ ตำรวจก็สิ้นสงสัยในตัวชุลทส์ และมิลเลอร์ ชาวบ้านใกล้เรือนเคียงก็กลับคบหาสมาคมกับคนทั้งสองเช่นเดิม

คุณครูโดรสท์ ได้กล่าวไว้ในตอนท้ายว่า

"ผมเองก็บอกไม่ได้หรอกครับว่า ไปไงมาไงและด้วยพลังเร้นลับอย่างไหน ที่ทำให้การทดลองของเราเหล่านี้ได้รับความสำเร็จลงด้วยดี—" เขากล่าวถึงผลงานทุกชิ้นของเขาว่า เป็นแต่เพียงการทดลองเท่านั้น "และถ้าจะให้ผมชี้ชัดจำกัดลงไปว่าผมใช้ความสามารถได้อย่างไรในคดีพวกนี้ หรือ

จะให้อธิบายถึงความสำคัญของคนทรง หรือผู้ที่เป็นสื่อทางจิตของผม — — ก็ตอบไม่ได้แจ่มแจ้ง เพราะผมเองพยายามหาคำอธิบายให้เป็นที่พอใจตัวเองก็ยังไม่ได้ แต่ผมขอตั้งความหวังไว้ว่า สักวันหนึ่งเราจะได้พบกับวิวัฒนาการทางจิตจนถึงขั้นที่ว่า มนุษย์เราสามารถวัดพลังทางจิต และอธิบายคุณประโยชน์ในทางปฏิบัติเรื่องนี้ได้ จนเป็นที่พอใจของทุก ๆ คน"

นั่นเป็นเรื่องของใหญ่ชาว

เยอรมันผู้หนึ่ง ผู้ลุ่มหลงในปฏิบัติแสวงหาอำนาจทางจิตจนกรทั่งเกือบจะเสียผู้เสียคน ถูกฟ้องขึ้นโรงขึ้นศาลหาว่าตั้งตัวเป็นหมอเถื่อนและหลอกลวงประชาชน อันเป็นข้อหาฉกรรจ์มีระวางโทษจำคุกหลายปี เคราะห์เขายังดีอยู่ตรงที่ว่าเรายังมีสติยึดมั่น ในอำนาจจิตที่เขาศึกษาค้นคว้ามาอย่างแน่วแน่สามารถทำสมาธิพิสูจน์อำนาจพิเศษของตน ให้เป็นที่ประจักษ์แก่ศัตรูผู้มุ่งหมายโจมตีเขาได้กลางศาล ซึ่งถ้าเป็นคนจิตใจอ่อนแอไม่แน่ใจในความสามารถของตัว ก็คงทำไปไม่ได้ตลอด และคงจะต้องถูกจำคุกอย่างไม่มีปัญหา

แต่เอากุสท์ โดรสท์มีความสามารถจริง เขาทำให้ศาลเห็นประจักษ์ และยังมีผู้เชี่ยวชาญทรงคุณวุฒิขั้นศาสตราจารย์มารับรองผลงานของเขาในศาลถึง ๒ ท่าน ทั้ง ๆ ที่อธิบดีอัยการเอง ก็ยังหาทางจะเล่นงานเขาตามฟ้องให้จงได้ ลงท้ายโดรสท์ก็ชนะความอย่างน่าปลื้มใจแทน

เรื่องราวของครูผู้นี้ หวังว่าจะช่วยให้ผู้สนใจในเรื่องของจิต เกิดความมานะและตั้งใจแน่วแน่ที่จะศึกษาหาความจริงในทางปฏิบัติให้ประจักษ์ผล จนได้รับความสำเร็จเช่นเดียวกัน

- ๑๖ -

เมื่อเล่าถึงผู้มีอำนาจทางจิตเหนือสามัญชนที่สามารถ

ใช้ให้เป็นประโยชน์ ในการช่วยให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสืบสวนคดีต่าง ๆ แล้ว อีกผู้หนึ่งซึ่งไม่น่าจะเว้นกล่าวถึงเสีย เพราะเขายังมีชีวิตอยู่ และยังปฏิบัติงานช่วยผู้ได้รับความทุกข์ยากเช่นเดียวกับบีเตอร์ ฮูร์คอส แม้เจ้าหน้าที่ตำรวจในท้องถิ่นต่าง ๆ หลายแห่งก็เคยได้รับความช่วยเหลือและคำแนะนำจนได้รับความสำเร็จมาแล้วมากมาย ผู้นั้นคือ *"ฟลอเรนซ์ แห่งนิวเยอร์ซี่"*

ผู้ที่เขียนเรื่องของ *"หญิงผู้มีทิพยอำนาจ"* คนนี้ไว้ คือ แมรี่ เอลเลน ฟรัลลิค——เลขาธิการ ของสถาบันค้นคว้าทางจิตแห่งอเมริกา——เธอเขียนเล่าไว้ดังนี้——

"บนเนินเขาสูงลูกหนึ่งริมฝั่งแม่น้ำฮัดสันนั้น มีบ้านหลังหนึ่งเรื่องราวอยู่ข้างจะแปลกมาก หรือจะเรียกว่าประวัติศาสตร์กำลังเกิดขึ้นที่บ้านหลังนั้นก็คงจะไม่ผิด เพราะ *"ฟลอเรนซ์"* หญิงผู้มีอำนาจจิตน่าพิศวงอยู่ที่บ้านนั้น

ผู้เขียนเชื่อว่า เธอ *"อ่าน"* เรื่องส่วนตัวของผู้ที่มาหาเพื่อให้ช่วยแนะทางแก้ปัญหา แก้ความเดือดร้อนมากกว่าใคร——ช่วยเจ้าหน้าที่ตำรวจคลี่คลายคดีอาชญากรรมต่าง ๆ มากกว่าคนอื่น ที่มีความสามารถในทำนองเดียวกันนี้ทั้งหมด ถ้าผู้ใดได้ไปดูการทำงานของเธอแม้แต่ครั้งหนึ่งก็จะจดจำไปนานทีเดียว

ที่อยู่ประจำของ *"ฟลอเรนซ์"* คือ ๖๗ ถนนสเตทเอดจ์วอเตอร์ มลรัฐ นิวเยอร์ซี่

บรรดาแขกจะเริ่มมาหาเธอถึงบ้านแต่เช้า ฟลอนเรนซ์เริ่มงานราว ๘ น. แล้วก็ทำติดต่อเรื่อยไปจนบ่ายจนค่ำ บางวันไม่ได้พักผ่อนเลย จนกระทั่งดึกถึงตีสองก็เคย ผู้ที่เข้าไป

พบเพื่อปรึกษาซักถามข้อข้องใจของตน เมื่อได้รับคำตอบเป็นที่พอใจแล้วก็ลาไป ผู้ที่มาคอยคนถัดไปก็จะเข้าไปนั่งแทนที่เป็นอยู่เช่นนี้วันแล้ววันเล่า ผู้เขียนอดนึกประหลาดใจไม่ได้ว่าเธอทำงานเพื่อผู้อื่นถึงเพียงนี้ได้อย่างไร แต่ก็ไม่เคยเห็นเธอแสดงความอิดหนาระอาใจ หรือเบื่อหน่ายแม้แต่น้อย คงใช้ความสามารถอันพิเศษเหนือมนุษย์สามัญช่วยแก้ปัญหาให้ทุก ๆ คนเรื่อยมา ผู้เขียนเองก็ไม่เคยเห็นใครเหมือนเธอในแง่นี้มาก่อนเลย

"ฟลอเรนซ์" อายุล่วงเลยวัย

กำดัดไปแล้ว น้ำหนักของเธอก็คงไม่ขาดไม่เกิน ๒๐๐ ปอนด์เท่าไรนัก แต่กิริยาท่าทางของเธอดูคล่องแคล่วว่องไว ดูกระฉับกระเฉงมีกำลังวังชาไม่อืดอาดยืดยาด เหมือนคนอ้วนอื่น ๆ ผมของเธอเป็นสีน้ำตาลปนเทา ใบหน้านั้นดูอิ่ม ยิ้มแย้มอยู่เสมอ บอกลักษณะว่าเป็นคนใจดี ใครเห็นเข้าครั้งแรกก็นึกนิยมเสียแล้ว และนิสัยใจจริงของเธอก็เป็นเช่นที่ทุกคนคาดคิด มีแต่ความเยือกเย็นโอบอ้อมอารี และพร้อมที่จะให้อภัยเสมอ ใครมีเรื่องเดือดร้อนอะไรมาปรึกษามาเล่าให้ฟัง

เธอก็ยินดีช่วยเหลืออย่างเต็มใจ — — เป็นคนเข้าใจถ่องแท้ถึงความหมายของคำว่า *"มนุษยธรรม"* ความปรารถนาใหญ่ยิ่งของเธอ ก็คือช่วยแก้ปัญหาขจัดความทุกข์ร้อนของทุกคน และหาทางบั่นเบ่าความยากแค้นลำเค็ญ ของเพื่อนมนุษย์อย่างเต็มความสามารถเสมอ

แม้ว่าจะมีคนที่ *"มีอำนาจพิเศษทางจิต"* นับเป็นจำนวนพัน ๆ ในโลกนี้ ดังที่เราจะได้ยินอยู่เสมอ ไม่ว่าชาติใดภาษาใด แต่มีน้อยคนเหลือเกินที่สามารถนำคุณสมบัติอันเหนือเพื่อนมนุษย์อื่นนั้น มาใช้ให้เป็นประโยชย์ในทางปฏิบัติ เช่นช่วยสืบหาคนหรือสิ่งของมีค่าที่สูญหายไป และช่วยเจ้าหน้าที่สืบสวนอาชญากรรมต่าง ๆ *"ฟลอเรนซ์"* เป็นคนหนึ่งในจำนวนน้อยนี้ ที่ได้ทำงานด้านดังกล่าวมานานหลายปี ความสามารถในทางจิตของเธอ เป็นที่ยอมรับนับถืออย่างจริงใจจากวงการต่าง ๆ ในเมืองที่เธออยู่นานมาแล้ว

ฟลอเรนซ์ มีอำนาจอัศจรรย์นี้มาตลอดชีวิตของเธอ เมื่อเล็กอยู่เธอถูกดุถูกทำโทษมาไม่น้อย พวกผู้ใหญ่มักหาว่าเธอเป็นเด็กขี้ปด ชอบเอาเรื่องเหลวไหลมาพูดบ่อย ๆ ทั้งยังถูกห้ามไม่ให้เพ้อฝันบ้นเรื่องพิสดารต่าง ๆ มาเล่าให้เด็กอื่นฟัง

แต่ทุกเรื่องที่เธอพูดไว้นั้น ต่อมาไม่นานก็กลายเป็นจริง จนพ่อแม่และญาติผู้ใหญ่ของเธอชักประหลาดใจ แล้วในที่สุดก็ต้องยอมรับว่า ฟลอเรนซ์คนนี้เป็น *"แม่มด"* ตั้งแต่ตัวเล็ก ๆ

ก่อนที่เธอจะมีอายุครบ ๑๒ ปี

เธอก็สำนึกตนว่า สามารถอ่านความคิดของคนอื่นได้— —กว่าจะเข้าใจในอำนาจจิตอันเป็นคุณสมบัติพิเศษที่มนุษย์อื่นๆ ไม่ใคร่จะมีกันก็ล่วงมาอีกหลายปี

ฟลอเรนซ์เริ่ม *"แนะนำ"* คนอื่น ๆ ด้วยการ *"อ่านความคิดของเขา"* —ตอนแรกก็บอกให้เป็นรายบุคคล ครั้นนานเข้าชักมีคนเลื่อมใส ก็ออกแสดงในที่ประชุม —ชั่วตอนบ่ายถึงค่ำ เธอช่วย *"อ่านเรื่องในชีวิต"* ให้คนนับสิบ ๆ ราย ส่วนมากก็รู้สึกทึ่ง และเลื่อมใสในความสามารถของเธอ แล้วก็บอกกันต่อ ๆ ไป จึงมี *"แขก"* มาหาเธอเพิ่มจำนนขึ้นเรื่อย ๆ

แน่ละ ปัญหาที่มีคนมาถามเธอ ส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องของความรักและธุระเกี่ยวกับเงิน ๆ ทอง ๆ แต่ก็มีไม่น้อย

เหมือนกันที่มาขอความช่วยเหลือจากฟลอเรนซ์ ในเรื่องคนหายหรือของหาย ด้วยความสำเร็จในด้านนี้เองที่ทำให้เธอได้ความคิดในการช่วยกรมตำรวจเกี่ยวกับคดียุ่งยากซับซ้อนต่างๆ

วิธีของเธอ ก็ง่ายดายไม่มีพิธีรีตองอะไรมาก ใครมีปัญหาอะไร ก็เขียนลงในกระดาษ แล้วพับใส่ซองมิดชิด ส่งไปให้เธอพร้อมกับข้าวของส่วนตัวอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้— — แล้วฟลอเรนซ์ก็จะตอบให้ด้วยวิธีเรียกว่า *"ไซโคเมตรี"* คือ *"ทาย"* ปัญหาที่ถามเสียก่อนเปิดซอง

ถัดจากนั้นเธอก็จะอ่านคำถาม แล้วก็ให้คำแนะนำไปตามที่เธอ *"อ่านได้จากตาทิพย์"*

สำหรับเรื่องที่เกี่ยวกับคดีอาชญากรรม เธอจะสัมผัสสิ่งของอะไรสักอย่างที่เกี่ยวข้องกับคดีนั้น หรืออยู่ในที่เกิดเหตุมีคนเก็บเอามาให้เธอดู

ก่อนที่จะเล่าต่อไปถึงคดีบางรายที่น่าสนใจ

ซึ่งเป็นที่ยืนยันรับรองจากเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องแล้ว—ขอให้ฟังฟลอเรนซ์พูดถึงงานของเธอสักเล็กน้อย— —

"คราวหนึ่งฉันถูกปรึกษา หลังจากที่มีร้านค้าเครื่อง

เพชรถูกขโมยไปแล้ว ๘ ร้านด้วยกัน —— ขโมยก็ช่างเลือกเอาแต่แหวนเพชรขนาดครึ่งหรือหนึ่งกะรัต ไปเท่านั้น—— ฉันเพ่งจิตดูก็รู้ว่า มีคนขาเป๋คนหนึ่งเกี่ยวข้องอยู่ในคดีนี้ และฉันเห็นเตียงแบบเก่าที่มีปุ่มทองเหลืองที่หัวเสาด้วย —— บอกเท่านี้ก็ออกจะกว้างไป ไม่มีอะไรที่จะช่วยแบ่งเจาะจงคนร้ายได้ แต่ถึงกระนั้น ตำรวจก็ไปเอาตัวคนขาเป๋มาได้ตั้ง ๓ คน—

"คนหนึ่งนอนเตียงแบบเก่า มีหัวเสาเป็นปุ่มทองเหลืองพอตำรวจคนหนึ่งเฉลียวใจบีนขึ้นไปคลายเกลียวปุ่มหัวเสาออกดู——ก็เจอเอาแหวนเพชรอยู่ในนั้นเยอะแยะ——

"อย่าลืมนะว่า ฉันไม่ได้เห็นเพชรอะไรนั่นเลย แต่ว่าฉันบอกร่องรอยพอที่ตำรวจที่มีไหวดีจะติดตามไปเอาตัวคนร้ายและของกลางมาจนได้

"บางที ภาพที่ฉันเห็นก็แจ่มชัดละเอียดลออดีกว่านี้ อย่างรายหนึ่งมีผู้หญิงมาหา ขอให้ช่วยเธอสืบหาพินัยกรรมของพี่ชายให้ ฉันก็ชี้ช่องให้เธอไปหาจนพบแล้วฉันบอกด้วยว่า พี่ชายของเธอนั้น ตายไม่ดีหรอกนะ——ไม่ใช่เจ็บไข้ได้ป่วยตายอย่างคนอื่นๆ ผู้หญิงคนนั้นตอบว่าจริงแล้ว--เขาตายเมื่อเช้านี้เอง ตกบันไดห้องใต้ถุนตาย——แต่ฉันจำเป็นต้อง

บอกให้ชัด ลงไปว่า เขาไม่ได้ตาย เพราะอุบัติเหตุ อย่างที่เข้าใจกันหรอก——เขาเดินลงบันไดจะไปห้องใต้ถุน มีใครคนหนึ่งซ่อนคอยทำร้ายเขาจนตายต่างหาก——

"ต่อจากนั้นฉันขอดูสิ่งของส่วนตัวของผู้ตาย ที่เขาเอามาด้วยหลายอย่าง— พอจับของเหล่านั้นเข้าฉันก็เห็นทีเดียวว่า คนทำร้ายเขาจนตายนั้นไม่ใช่ใครอื่น—เป็นเพื่อนสนิทของผู้ตายน่ะเอง

"พอได้เค้ายังงั้น ฉันก็บอกตำรวจให้รู้ว่าใครตกอยู่ในข่ายน่าสงสัยในการตายครั้งนี้—ไม่ช้าตำรวจเขาก็สืบได้เรื่องแล้วก็จับตัวเพื่อนคนที่ว่านี่มา เอาตัวมาสอบเข้าไม่นานมันก็สารภาพ——

"อีกรายหนึ่งที่น่าสนุกเหมือน

กัน เป็นนักเดินเรือคนหนึ่ง มาปรึกษาฉันเรื่องเงินหายไป ๖๕๐ ดอลล่าร์——ขอให้ช่วยบอกทีว่าใครเป็นขโมยไป ฉันขอเข็มขัดใส่เงินเขาดู พอจับดูประเดี๋ยวฉันก็บอกลักษณะรูปร่างคนขโมยให้ นักเดินเรือคนนั้นรีบไปบอกตำรวจได้ทันเวลาก่อนที่เจ้าคนขโมยจะหนีไปจากเรือ ตำรวจเขาค้นตัวก็

ได้เงินทั้งหมด ยังอยู่ในตัวคนขโมยนั่นเอง ใครๆก็พากันแปลกใจว่าทำไมถึงได้ตัวรวดเร็วยังงั้น นายนักเดินเรือก็เล่าให้ฟังว่ามีคนรู้จักกันคนหนึ่ง พอรู้ว่าเงินของเขาหาย ก็บอกให้รีบมาหาฉัน—เขาก็ทำตามโดยไม่ชักช้า จึงได้เงินคืนทันควัน ถ้ายังมัวลังเลไม่แน่ใจ เงินของเขาคงสูญ——นี่เป็นตัวอย่างว่า การตัดสินใจทำอะไรทันที ก็อาจช่วยให้เรื่องร้ายกลายเป็นเรื่องดีได้เหมือนกัน

"เรื่องเกี่ยวกับตำรวจนี่ ฉันมักพบบ่อยๆ รายหนึ่งเป็นเจ้าของร้านอาหาร นึกถึงรายนี้แล้วยังนึกขำไม่หาย แกแบกกระไดอันหนึ่งกะเร่อกะร่ามาหาฉันด้วย——ชี้ให้ดูว่าที่ขั้นกระไดหลายขั้นมีรอยเลือดหยดเป็นทาง บอกว่าเป็นเลือดขโมยที่เจาะเพดานร้านอาหารเข้าไป แล้วถูกกระจกบาดเอา—ฉันแตะดูก็เห็นจากลักษณะรอยเลือดนั่นว่า เป็นคนยังไง อีตาเจ้าของร้านรีบไปเล่าให้ตำรวจฟัง ไม่ช้าตำรวจก็ไปจับตัวลูกค้าคนหนึ่งที่ชอบมากินกาแฟกับโดนัท บ่อยๆ——ซักดูก็ยอมรับว่าเขาเจาะเพดานร้านเข้าไปจริง หวังว่าจะไปขโมยเงินจากที่ใส่เงินสด ก็บังเอิญถูกกระจกบาดเอา

"พวกภรรยาตำรวจก็มาหาฉันหลายคน ส่วนมากก็

ถามเรื่องของหาย มีอยู่คนหนึ่งแกเล่าว่า น้องสาวของแกหนีไปจากบ้านพ่อแม่ที่เมืองแดนวิลล์มลรัฐเวอร์ยิเนียเมื่อ ๒๐ กว่าปีมาแล้ว ไม่มีใครได้ข่าวจากเด็กสาวคนนั้นอีกเลย ทางครอบครัวพ่อแม่ก็หวังกันอยู่ว่า สักวันหนึ่งแกคงจะกลับเข้าบ้านเอง จึงไม่ได้แจ้งความให้ทางการประกาศหาตัว ฉันเพ่งจิตดู ก็เห็นเพียง "ร็อคกี้เมาท์มลรัฐคาโรไลนาเหนือ" ก็บอกแกไปตามนั้น ขอให้แกลองสอบถามไปทางตำรวจที่เมืองนั้นดู คงจะได้เรื่อง — เมียตำรวจคนนั้นคิดว่าร่องรอยเพียงเท่านั้นไม่มีทางจะสืบหาตัวน้องสาวได้ แกก็เลยเฉยเสีย

"ต่อมาอีกหลายเดือนขณะที่อยู่บ้านในนิวเจอร์ซี่ย์นี่เอง แกได้รับโทรศัพท์ทางไกล—พอรับสายก็ได้ยินเสียงเด็กคนหนึ่ง บอกว่าเป็นลูกสาวคนโตของ "*ลูซี่*" น้องสาวคนที่หายไปนานแล้วนั่นเอง

"ครั้นขอพูดกับลูซี่ ก็ได้ความว่าเธอพูดมาจากบ้านพี่ชาย ในเมืองแดนวิลล์ มลรัฐเวอร์ยิเนียบ้านเกิดของเธอนั่น พี่สาวที่เป็นภรรยาตำรวจจึงดีใจหนักหนา ที่ได้ข่าวน้องที่หายไปตั้ง ๒๐ กว่าปีแล้ว อีกครั้งหนึ่งถามดูว่าไปอยู่ที่ไหนมาตั้งนมนานอย่างนั้น ลูซี่ก็ตอบว่าเที่ยวไปหลายต่อหลายแห่ง

แล้วลงท้ายก็ไปแต่งงานตั้งบ้านเรือนกับผู้รับเหมาก่อสร้างคนหนึ่งที่เมือง *"ร็อคกี้เมาท์"* — ตรงกับที่ฟลอเรนซ์ทายไว้ไม่มีผิด"

ฟลอเรนซ์บอกว่า ตอนที่ชื่อนี้ผุดขึ้นมาในสมองของเธอนั้น เธอไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่ามีเมืองชื่อนี้อยู่ที่ไหน

เราไม่ต้องเชื่อถ้อยคำของ

ฟลอเรนซ์เกี่ยวกับเรื่องแปลกๆ เหล่านี้ ฟังจากคนอื่นที่เขาเคยประสบมาด้วยตนเองจะดีกว่า— —อย่างถ้อยคำของร้อยโทโจนาธาน อัลเลน หัวหน้ากองนักสืบประจำสำนักงานอัยการของเมืองเบอร์เกน มลรัฐนิวเจอร์ซี่ย์—เขาได้ลงนามกำกับไว้เป็นหลักฐานด้วย ดังต่อไปนี้

"ผมมีความเลื่อมใสและเชื่อมั่นในความสามารถของฟลอเรนซ์เป็นอย่างยิ่งมาตั้งแต่เธอช่วยสืบคดีลักทรัพย์รายหนึ่งที่เกิดขึ้นในตึกอำนวยการของเรานี่เอง เรื่องมีอยู่ว่าพนักงานสาวคนหนึ่ง เผลอลืมกระเป๋าถือไว้บนโต๊ะทำงานของเธอชั่วครู่ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น เธอนึกขึ้นได้ ก็รีบกลับมาเอากระเป๋า แต่พอเปิดออกดู แหวนเพชรวงหนึ่งอันตรธานไปเสียแล้ว

"พอผมทราบเรื่องเข้าสืบดูก็ไม่ได้ร่องรอยว่าใครจะ

เป็นคนเอาแหวนนั่นไป ทุกคนที่ทำงานอยู่ด้วยกันล้วนแต่ไม่มีท่าทีพิรุธอะไรทั้งนั้น ผมก็เอากระเป๋าใบนั้นไปให้คุณฟลอเรนซ์ดู——ในใจก็อยากจะลองทดสอบดูด้วยว่า เธอจะทำยังไงได้บ้าง คุณฟลอเรนซ์รับกระเป๋าไป แล้วก็บอกชื่อคนที่ขโมยแหวนไปทันที——บอกชื่อต้น แล้วอักษรย่อของนามสกุลด้วย——เป็นชื่อของพนักงานหญิงอีกคนหนึ่ง ที่ทำงานอยู่ด้วยกันกับคนที่แหวนหาย ทีแรกผมไม่นึกว่าจะเป็นคนนั้น แต่ก็ต้องลองสืบดู——ผมไปหาเธอถึงบ้านพัก แต่ไม่ได้พูดกับคนที่ต้องสงสัยโดยตรง เพียงแต่ไปขอพบแม่บ้าน แล้วก็เล่าให้ฟังถึงเรื่องแหวนหายในตึกอำนวยการของเราเอง ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าอับอายมาก

"ผมรู้ว่า แม่บ้านซึ่งมีหน้าที่เป็น "*ผู้ตรวจการ*" ด้วยคงจะพูดกับคนที่ต้องสงสัย ซึ่งหากว่าคุณฟลอเรนซ์ทายผิดก็ไม่มีข้อเสียหายอะไร ผมคิดว่ามันเหมาะกว่าการที่ผมจะเรียกเธอมาถามตรง ๆ——แต่ว่า คุณฟลอเรนซ์ทายไม่ผิดหรอกครับ

"เพียง ๒ วันต่อมา เจ้าของแหวนที่หายไปก็ได้รับโทรศัพท์ คนพูดไม่บอกว่าเป็นใคร บอกแต่เพียงว่าถ้าอยาก

ได้แหวนคืนละก็ จะยอมให้สัญญาไหมล่ะว่า จะไม่เอาเรื่องฟ้องร้องให้เป็นคดี ถึงโรงถึงศาล——

"ฝ่ายเจ้าของแหวนนั้น ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับที่ผมไปถามแม่บ้านคนนั้นเลย แกก็รีบให้สัญญาทันที ด้วยอารามดีใจอยากได้แหวนคืน บอกว่าถ้าส่งแหวนมาให้เรียบร้อยละก็เธอจะไม่เอาเรื่องอะไรทั้งนั้น—วันรุ่งขึ้นแหวนก็มาถึงห้องพักของเธอด้วยไปรษณีย์ชนิดที่ส่งถึงมือผู้รับโดยตรง— ผมต้องขอชมเชยคุณฟลอเรนซ์ ในความสามารถวิเศษยิ่งของเธอ

(ลงนาม) ร.ท. นาธาน

อัลเลน"

อีกท่านหนึ่ง ดร. เฮริเวิร์ด

คาร์ริงตัน ผู้เป็นที่รู้จักกันดีในบรรดาผู้ที่สนใจในเรื่องอำนาจจิตทั่วโลกได้กล่าวว่า—

"ข้าพเจ้ารู้จักคุณฟลอเรนซ์ และงานของเธอมาหลายปีแล้ว รู้สึกสึกพอใจอย่างยิ่งในความสุจริตและจริงใจของเธอ ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าคุณฟลอเรนซ์มีอำนาจทางจิตอย่างน่าพิศวง ทั้งตัวเธองก็เป็นผู้มีบุคลิกลักษณะน่านิยม มี

เป็นคนเอาแหวนนั่นไป ทุกคนที่ทำงานอยู่ด้วยกันล้วนแต่ไม่มีท่าทีพิรุธอะไรทั้งนั้น ผมก็เอากระเป๋าใบนั้นไปให้คุณฟลอเรนซ์ดู——ในใจก็อยากจะลองทดสอบดูด้วยว่า เธอจะทำยังไงได้บ้าง คุณฟลอเรนซ์รับกระเป๋าไป แล้วก็บอกชื่อคนที่ขโมยแหวนไปทันที——บอกชื่อต้น แล้วอักษรย่อของนามสกุลด้วย——เป็นชื่อของพนักงานหญิงอีกคนหนึ่ง ที่ทำงานอยู่ด้วยกันกับคนที่แหวนหาย ทีแรกผมไม่นึกว่าจะเป็นคนนั้น แต่ก็ต้องลองสืบดู——ผมไปหาเธอถึงบ้านพัก แต่ไม่ได้พูดกับคนที่ต้องสงสัยโดยตรง เพียงแต่ไปขอพบแม่บ้าน แล้วก็เล่าให้ฟังถึงเรื่องแหวนหายในตึกอำนวยการของเราเอง ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าอับอายมาก

"ผมรู้ว่า แม่บ้านซึ่งมีหน้าที่เป็น "*ผู้ตรวจการ*" ด้วยคงจะพูดกับคนที่ต้องสงสัย ซึ่งหากว่าคุณฟลอเรนซ์ทายผิดก็ไม่มีข้อเสียหายอะไร ผมคิดว่ามันเหมาะกว่าการที่ผมจะเรียกเธอมาถามตรง ๆ———แต่ว่า คุณฟลอเรนซ์ทายไม่ผิดหรอกครับ

"เพียง ๒ วันต่อมา เจ้าของแหวนที่หายไปก็ได้รับโทรศัพท์ คนพูดไม่บอกว่าเป็นใคร บอกแต่เพียงว่าถ้าอยาก

ได้แหวนคืนละก็ จะยอมให้สัญญาไหมล่ะว่า จะไม่เอาเรื่องฟ้องร้องให้เป็นคดี ถึงโรงถึงศาล——

"ฝ่ายเจ้าของแหวนนั้น ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับที่ผมไปถามแม่บ้านคนนั้นเลย แกก็รีบให้สัญญาทันที ด้วยอารามดีใจอยากได้แหวนคืน บอกว่าถ้าส่งแหวนมาให้เรียบร้อยละก็เธอจะไม่เอาเรื่องอะไรทั้งนั้น—วันรุ่งขึ้นแหวนก็มาถึงห้องพักของเธอด้วยไปรษณีย์ชนิดที่ส่งถึงมือผู้รับโดยตรง— ผมต้องขอชมเชยคุณฟลอเรนซ์ ในความสามารถวิเศษยิ่งของเธอ

(ลงนาม) ร.ท. นาธาน

อัลเลน"

อีกท่านหนึ่ง ดร. เฮริเวิร์ด

คาร์ริงตัน ผู้เป็นที่รู้จักกันดีในบรรดาผู้ที่สนใจในเรื่องอำนาจจิตทั่วโลกได้กล่าวว่า—

"ข้าพเจ้ารู้จักคุณฟลอเรนซ์ และงานของเธอมาหลายปีแล้ว รู้สึกสึกพอใจอย่างยิ่งในความสุจริตและจริงใจของเธอ ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าคุณฟลอเรนซ์มีอำนาจทางจิตอย่างน่าพิศวง ทั้งตัวเธองก็เป็นผู้มีบุคลิกลักษณะน่านิยม มี

ความเมตตาต่อผู้ได้รับทุกข์ และเอื้ออารีต่อผู้มีปัญหายุ่งยากที่เข้ามาปรึกษาหารือทั่วหน้ากัน"

ในจดหมายที่มีถึง ดร. คาร์ริงตัน เมื่อไม่นานมานี้ ฟลอเรนซ์เขียนไว้ตอนหนึ่งว่า

"ดิฉันปรารถนาอย่างยิ่ง ที่จะขอให้ท่านผ่านมาทางภาคตะวันออกนี้บ้าง เพื่อว่าจะได้สนทนาหารือกันถึงงานที่เราสนใจ ดิฉันมีปัญหาที่อยากจะให้ท่านช่วยอธิบายมากมายจริง ๆ

"ดิฉันอายุเพียง ๗ ขวบเท่านั้น เมื่อรู้ตัวว่าสามารถ "*เห็น*" เหตุการณ์ต่าง ๆ ทั้งอดีตและภายหน้าได้ นับแต่นั้นเป็นต้นมา ดิฉันก็คิดอยู่แต่ว่าจะพยายามช่วยคนอื่น ๆ ที่ได้รับความลำบาก ทั้ง ๆ ที่อายุก็ยังน้อยขนาดนั้น จนถึงบัดนี้ถ้านับก็เป็นเวลา ๓๐ ปีแล้ว ที่ดิฉันทำงานช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจสืบสวนคดีอาชญากรรม โดยไม่รับสินจ้างรางวัลเลย— ดิฉันไม่ยอมรับเงินทองในงานเหล่านี้ เรื่องนี้มีจดหมายนับร้อย ๆ ฉบับ ขององค์การตำรวจต่าง ๆ ที่สามารถยืนยันในข้อนี้ได้

"แม้ว่าดิฉัน จะไม่เคยทำงานเป็นข้าราชการอย่างคน

อื่น แต่ก็พอจะพูดได้เต็มปากว่าได้ทำงานรับใช้ประเทศชาติมาแล้วอย่างเต็มภาคภูมิเหมือนกัน — จดหมายและเอกสารต่าง ๆ เหล่านี้ ดิฉันจะขอมอบให้สมาคมไปรษณีย์ของเมืองนี้ ในเมื่อดิฉันสิ้นชีวิตลง

"พูดถึงความตายแล้ว ดิฉันไม่เคยนึกหวาดกลัวเลย เพราะเมื่อคราวที่บุตรชายของดิฉันเสียชีวิต ดิฉันก็ได้ออกจากร่างไปและกลับมาอีก—เรื่องนี้ไม่สามารถจะอธิบายให้คุณหมอที่ดูแล "*ร่าง*" ของดิฉัน ได้เข้าใจแจ่มแจ้ง เพราะท่านไม่มีวันจะเข้าใจได้ — ที่ดิฉันทำงานอย่างหนักอยู่ทุกวันนี้ ก็เพื่อจะพยายามลืมเสียเท่านั้น——"

จดหมายทำนองนี้พอจะช่วยให้เราได้เห็นอุปนิสัยใจคอของผู้เขียนแจ่มแจ้ง ว่าเป็นคนมีหัวใจเบี่ยมอยู่ด้วยความรัก ความปรานีและมีความสุจริตใจเพียงใด

ในด้านงานของฟลอเรนซ์นั้น

การ "*อ่าน*" เหตุการณ์เกี่ยวกับคดีอาชญากรรม ความจริงเป็นเพียงส่วนน้อย เธอช่วยอ่านเรื่องราวส่วนตัวของผู้ที่มีเรื่องเดือดร้อนมาปรึกษาเสียมากกว่า ปัญหาส่วนตัวเหล่านี้ ก็หนี

ไม่พ้นเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ เรื่องเดือดร้อนเกี่ยวกับเงินทอง เรื่องหางานทำ ปัญหาเกี่ยวด้วยสมบัติพัสถาน พินัยกรรมและเรื่องวุ่นวายในครอบครัว รวมทั้งข้อข้องใจและเรื่องคับอกต่าง ๆ อันเป็นวิสัยของปุถุกชน คำถามในเรื่องคนหาย และของมีค่าหายเป็นเรื่องที่ฟลอเรนซ์พบมากที่สุด ทั้งการแสดงอำนาจทางจิตในที่ประชุม หรือมีคนมาปรึกษาถึงบ้าน และผู้มาขอความช่วยเหลือในเรื่องเช่นนี้ ก็ได้รับความสำเร็จสมใจไปเสมอ นับว่าฟลอเรนซ์ได้รับความสำเร็จอย่างดีในด้านนี้

รายหนึ่งเป็นปัญหาที่ถามขึ้น

ในระหว่างมีการชุมนุมกันเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๕๑ เพื่อนคนหนึ่งของแมรี่ เอลเลน เลขานุการ สถาบันทางจิตแห่งอเมริกา ได้ไปสังเกตการณ์ด้วย เขาทำบันทึกเรื่องนี้โดยละเอียดและนำมาให้แมรี่ เอลเลน เขาเป็นคนมีความรู้ในเรื่องอำนาจจิตไม่น้อยคนหนึ่ง ฉะนั้นเราพอจะเชื่อได้ว่าสิ่งที่เขาได้เห็นและเล่าไว้นั้น เป็นความจริงที่น่าสนใจอยู่มาก—— เขาเขียนไว้ว่า— —

"การอ่านครั้งที่ ๗ ในค่ำวันนั้น เป็นเรื่องน่าสนใจ

อยู่มาก — ฟลอเรนซ์บอกชายคนที่นั่งอยู่ในกลุ่มผู้มาชุมนุมว่าเพื่อนบ้านที่อยู่ติด ๆ กันกับเขานั้น มักถูกเขาหาว่าเป็นพวกเหนียวหนี้ ยืมเงินไปแล้วไม่รู้จักใช้สักทีนั้น ที่จริงพวกนั้นไม่คิดจะโกงเขาหรอก ในเดือนพฤศจิกายนที่จะถึงนี่แหละเขาจะได้เงินคืนครบถ้วนทีเดียว ถัดจากนั้นก็ถามชายนั้นว่าเขากำลังคิดจะเปลี่ยนงานใหม่ใช่ไหม ? ก็ได้รับตอบว่าใช่ ฟลอเรนซ์จึงถามอีกว่า

"เมียของคุณทำแหวนหายไป ๒ วงแล้วใช่ไหมล่ะ ? หายไปเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง——

"ชายผู้นั้นตอบว่าจริง"

"ฟลอเรนซ์ จึงหยิบกระดาษดินมาวาดรูปลักษณะของแหวนทั้งสอง แล้วบอกด้วยว่าวงหนึ่งนั้น เพิ่งให้ช่างไปเปลี่ยนรูปร่างเสียใหม่ ก็ได้รับคำตอบว่าจริงอีก

"ในเวลาที่ภรรยาคุณทำแหวนหายนั้น คุณยังไม่มาอยู่บ้านที่กำลังอยู่บัดนี้ แต่ระหว่างที่มาดูบ้านหลังนี้นี่เอง ที่ภรรยาคุณเอาเปลือกหอยขนาดใหญ่มาวางประดับหิ้งเหนือเตาผิง เธอถอดแหวนใส่ไว้ในเปลือกหอย แล้วก็เลยลืม ไม่รู้ว่าตัวเอาวางไว้ที่ไหน แต่ไม่ต้องกลัวหรอก เปลือกหอยนั่นเวลา

นี้รวมอยู่กับสมบัติเก่า ๆ ข้าวของกระจุกกระจิกอื่น ๆ ที่คุณเก็บไว้ในหีบที่ใต้ถุนตึกนั่นแหละ—ไปค้นดูเถอะ ยังอยู่ใต้ถุนไม่หายไปไหนหรอก"

"แล้วคุณฟลอเรนซ์ก็อธิบายลักษณะของใต้ถุนตึกที่ชายนั้น อยู่อย่างละเอียดแนะให้เขาหาเปลือยหอยอันนั้นให้พบแล้วทุบให้แตกก็จะพบแหวนทั้ง ๒ วงนั่น

"ผมสนใจเรื่องนี้ไม่น้อยเลย ได้ติดต่อถามชายคนนั้นในวันต่อมา ก็ได้ความว่าพอเขากลับไปถึงบ้านก็รีบลงไปใต้ถุนค้นหาเปลือกหอยในหีบที่รวมของเก่าเอาไว้ หาจนพบแล้วก็ทุบมันแตก ได้แหวน ๒ วง ที่ว่าหายไปจริง ๆ

"เรื่องนี้ผมว่าน่าพิศวงมาก เพราะไม่มีทางที่ใครจะเถียงได้เลยว่า เป็นเรื่องบังเอิญ ต้องนับว่าเป็นความสามารถของคุณฟลอเรนซ์โดยแท้"

การ "อ่าน" ของฟลอเรนซ์

ส่วนมากบอกเรื่องราวแก่ผู้ไปปรึกษาอย่างชัดแจ้ง คือ ชี้เฉพาะเจาะจงลงไปทีเดียวว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เล่าถึงรายละเอียดอย่างชนิดที่เราเห็นได้ถนัดว่า ไม่เป็นการเดาสุ่ม หรือทาย

เคลือบคลุม เธอพยายามให้ความกระจ่างมากที่สุด เท่าที่เธอ *"เห็นได้"* ด้วยตาทิพย์ — — ข้อนี้นับว่าแตกต่างกับการพยากรณ์ของฝ่ายโหราศาสตร์ หรือ *"หมอดู"* ทั่ว ๆ ไป ซึ่งมักจะคลุมเคลือ และบอกอย่างกว้าง ๆ เข้าไว้ (นั่นผมว่าไปตามถ้อยคำที่ แมรี่ เอลเลน เขียนไว้นะครับ—สำหรับความเห็นส่วนตัวของผมเอง โหราจารย์ไทยเราที่ทำนายเหตุการณ์อย่างละเอียดถี่ถ้วนได้อย่างแม่นยำก็มี เข้าใจว่าคุณผู้อ่านคงเคยประจักษ์กันมาแล้ว— *"ผู้เขียน"*)

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างบางราย

ที่ฟลอเรนซ์ แสดงความสามารถไว้ในที่ประชุมหลายแห่ง เป็นบันทึกสั้น ๆ เลือกเอามาพอเป็นอุทาหรณ์———

รายที่ ๒๔ —ฟลอเรนซ์บอกหญิงสาวคนหนึ่งอย่างถูกต้องว่า แหวนวงที่เธอส่งมาให้ดูนั้น—ไม่ใช่ของเธอ แล้วขอให้หญิงสาวคนนั้น ส่งห่วงกุญแจสีแดง ที่อยู่ในกระเป๋าถือขณะนั้นมาให้ดู — — ก็ปรากฏว่าหญิงผู้นั้น มีห่วงกุญแจสีแดงจริง ๆ เธอหยิบออกมาชูให้ทุกคนในที่ชุมนุมเห็นทั่วกัน จากการสัมผัสห่วงกุญแจนี้ ฟลอเรนซ์อ่านได้ถูกต้องว่าในสำนัก

งานที่หญิงนั้นทำงานอยู่ ได้มีการขโมยเกิดขึ้น—และบริษัทรับประกันภัยก็พอจะได้ร่องรอยแล้วว่าใครเป็นคนขโมย

รายที่ ๓๓ —ฟลอเรนซ์บอกชายคนหนึ่งว่า เงินของเขาหายไปจากหีบซิการ์ ที่เขาเก็บไว้ที่ร้าน—ชายนั้นรับว่าจริง บอกต่อไปว่านับสืบ ๒ คนกำลังสืบสวนเรื่องนี้อยู่ นับสืบคนหนึ่งเป็นเพื่อนของชายผู้นั้นด้วย—ถูกอีก ฟลอเรนซ์บอกต่อไปว่า เพื่อนนักสืบคนนั้นรู้แล้วละว่าใครเป็นคนเอาเงินไป แต่เขาให้เวลาคนขโมยไปหาเงินเอามาคืนเสียดังเดิม

รายที่ ๘— ฟลอเรนซ์ช่วยหญิง ที่มาร้องทุกข์ว่า บุตรชายของนางหายไปไม่ได้ข่าวมา ๒ ปีครึ่งแล้วบอกชื่อบุตรชายได้ถูกและบอกว่านางจะติดต่อกับลูกได้แน่ ถ้าเขียนจดหมายไปที่กองสืบสวนคนหายเมืองลอสแอนเจลีส บอกด้วยว่าลูกชายนางกำลังทำงานอยู่ในไร่องุ่นแห่งหนึ่ง ใกล้ ๆ ออนทาริโอรัฐคาลิฟอร์เนีย ฟลอเรนซ์บอกนางว่าลูกชายได้ไปหาหมอฟัน ให้อุดฟัน ๔ ซี่ในตอนเช้าวันที่เขาหายไปจากบ้านนั่นเอง และเขามีเงินติดกระเป๋าไป ๘๕ เหรียญ เป็นเงินที่เขาทำงานหามาได้เอง หญิงนั้นรับว่าจริงทุกอย่าง

รายที่ ๒๑ — ฟลอเรนซ์ถามหญิงคนหนึ่งว่า นางเพิ่ง

ทำพินัยกรรมเกี่ยวกับบ้านหลังหนึ่งใช่ไหม ? นางรับว่าจริง ฟลอเรนซ์ซักว่า——"

"สามีของคุณเคยขู่ว่าจะฆ่าคุณเสียจริงไหมล่ะ ?"

"จริงค่ะ, เขาเพิ่งออกมาจากโรงพยาบาลบ้าแล้วเขาขู่ยังงั้น ฉันก็รักชีวิตของฉันเหมือนกันนี่—"

ฟลอเรนซ์ แนะนำให้เธอไปแจ้งความกับตำรวจขอความคุ้มครองไว้ก่อน

รายที่ ๗— ฟลอเรนซ์ถามหญิงสาวคนหนึ่งว่าเธอเพิ่งได้ยินข่าวเมื่อตอนบ่ายวันนั้นเอง เกี่ยวกับบ้านใหม่ที่เธอกำลังจะย้ายไปอยู่ใช่ไหม ? หญิงสาวตอบว่าใช่ ตอนนี้ฟลอเรนซ์ก้มลงเกาขาและเท้า แล้วเงยหน้าขึ้นถามหญิงสาวอีกว่าเธอกำลังกลุ้มใจมากเกี่ยวด้วยเรื่องของเท้า และขาใช่ไหม ? พอได้รับคำตอบว่าใช่ ฟลอเรนซ์ก็แนะให้เธอรีบไปหาหมอเสียโดยเร็ว ทิ้งไว้นานจะรักษาลำบาก

รายที่ ๙ — ฟลอเรนซ์บอกสิ่งของในกระเป๋าถือของหญิงผู้หนึ่ง ได้ถูกหมดทุกอย่าง——เพราะหญิงคนนั้นคิดว่าฟลอเรนซ์ทำไม่ได้——

รายที่ ๒๐—ฟลอเรนซ์บอกชายคนหนึ่งว่า เมื่ออายุ

๙ ขวบ แก้วหูของเขาแตกจริงไหม ? ชายนั้นรับว่าจริง ฟลอเรนซ์บอกต่อไปทันทีว่า เขาเป็นคนอารมณ์แรง และเลือดร้อนเกินไป ทำให้ต้องเปลี่ยนงานบ่อย ๆ ชายผู้นั้นหัวเราะและยอมรับว่าถูกต้องทุกอย่าง

การ "อ่าน" ในที่ประชุม

ของฟลอเรนซ์ จำเป็นที่จะต้องรวบรัดเอาแต่ความสำคัญ ผิดกับการไปพบปรึกษาเป็นส่วนตัว ซึ่งแต่ละรายมักกินเวลาชั่วโมงกว่าขึ้นไป แต่แน่ละการ *"อ่าน"* ทั้งหมดไม่ใช่ว่าจะบอกได้ถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์ทุกรายไป บางคราวฟลอเรนซ์บอกว่า รู้สึกสับสนไปหมดแบบเดียวกับสายโทรศัพท์เกิดพันกันเข้า——บางทีก็อ่านเรื่องราวที่ไม่ใช่ของคนที่ถาม แต่เป็นเรื่องของคนที่นั่งอยู่ติด ๆ กันนั่นเอง

ผู้ที่มาปรึกษาบางคนเป็นโรคทางจิต ซึ่งฟลอเรนซ์ก็ไม่อาจจะช่วยอะไรได้มากนัก เพราะความสับสนอลเวงในจิตใจผู้นั้นได้สะท้อนออกมาในจิตของฟลอเรนซ์ด้วย อีกประการหนึ่ง ถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวเองแล้ว ฟลอเรนซ์ไม่สามารถจะ *"อ่าน"* อะไรได้ ซึ่งก็เป็นเช่นเดียวกับผู้มีอำนาจทางจิตอื่น ๆ

(ท่านผู้อ่านคงจำได้ว่า บีเตอร์ ฮูร์คอส ก็ยอมรับว่าเขาอ่านตัวเองไม่ได้เหมือนกัน)

ฟลอเรนซ์เล่าว่า เธอไม่สามารถแสดง *"อำนาจทางกาย"* ได้เลย แม้ว่าได้ตั้งใจพยายามมาหลายหนแล้วก็คงเหมือนกันกับคนอื่น ๆ ที่ปรารถนาสิ่งที่ตัวยังไม่มี ข้อนี้ ดร. คาร์ริงตันเตือนเธอว่า อย่าพยายามดีกว่า เพราะเท่าที่เคยปรากฏอำนาจทางจิตและอำนาจทางกาย มักไม่อยู่ในคนคนเดียวกัน เขาคิดด้วยว่า ถ้าเธอมุ่งหน้าจะแสวงอำนาจทางกายให้จงได้แล้ว อำนาจทางจิตที่มีอยู่อาจเสื่อมไปก็ได้

ถ้าจะถามว่า ฟลอเรนซ์ *"อ่าน"*

เรื่องราวของคนอื่น ๆ ได้อย่างไรก็เห็นจะตอบได้ว่าเธออาศัยทั้งอำนาจ *"ทิพยจักษุ"* (Clairvoyance)" ทิพยโสต (Clairavdience) และอำนาจล่วงรู้ใจคนอื่นรวมกัน

บางคราวเธอบอกว่า เห็นเป็นภาพฉายขึ้นในใจบางคราวก็ได้ยินเป็นเสียงและบางครั้ง เธอก็ *'สำเหนียก'* ได้จากการสัมผัสสิ่งของส่วนตัวผู้ใดผู้หนึ่ง ข้อนี้ออกจะอธิบาย

ได้ยากว่าเหตุใดวัตถุที่ไม่มีชีวิต จึงสามารถบอกเรื่องราวเกี่ยวกับผู้ที่ใกล้ชิดติดต่อกับมันได้ สำหรับอำนาจอ่านใจผู้อื่นได้นั้น (Psychometry) เป็นเรื่องที่ยอมรับกันแล้วว่าทำได้จริง และมีผู้สนใจค้นคว้าทดสอบเรื่องเช่นนี้มากมาย การทดลองของ บุชานัน, เดนตัน, ดับลิว. เอฟ. ปรินส์ และพาเกนสเตเชอร์ เป็นตัวอย่างที่น่าสนใจอย่างยิ่งในเรื่องเช่นนี้

ฟลอเรนซ์เป็นคนมีอารมณ์

ขันไม่ใช่น้อย และมักทำให้ผู้ที่มาชุมนุมชมความสามารถของเธอได้หัวเราะกันอย่างครื้นเครงบ่อย ๆ เธอถือเป็นหลักปฏิบัติอย่างเคร่งครัดว่า ไม่เอ่ยนามหรือรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของผู้ใด ต่อหน้าที่ประชุมเป็นอันขาด เพราะอาจเป็นช่องทางให้สืบหาถึงตัวบุคคลผู้นั้นได้ แล้วก็จะทำให้เขาต้องลำบากใจด้วยประการต่าง ๆ การให้คำปรึกษาและแนะนำชี้ทางปฏิบัติโดยสมควรนั้น ฟลอเรนซ์ทำได้อย่างเป็นประโยชน์แก่ผู้มาขอคำปรึกษามาก มีหลายรายที่เดียวมีเรื่องคับแค้นถึงกับจะฆ่าตัวตาย ฟลอเรนซ์ก็พูดจาหว่านล้อมชักนำไปในทางที่สมควร ลงท้ายก็เลิกล้มความตั้งใจทำลายตัว

เองไป ในระหว่าง "*อ่าน*" ปัญหารวม ๆ กันอยู่ภายในที่ชุมนุม หากเธอพบรายใดที่มีทีท่าคิดไม่เหมาะเช่นนั้น เธอก็จะบอกผู้นั้นโดยเฉพาะทีเดียวว่า หลังจากเลิกประชุมแล้วขอพบเป็นส่วนตัวก่อนที่จะกลับบ้าน แมรี่ เอลเลน เล่าว่าเธอรู้จักหญิงสาวหลายคนที่คิดสั้นในเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ แต่แล้วฟลอเรนซ์ก็ช่วยให้กลับใจได้สำเร็จ

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างจดหมาย

หลายร้อยฉบับที่ฟลอเรนซ์ได้รับโดยมิได้เรียกร้อง เนื่องจากเป็นข้อความที่เกี่ยวด้วยเรื่องส่วนตัว ชื่อจริงของผู้เขียนจดหมายเหล่านี้จึงจำต้องเปลี่ยนไปบ้าง เพื่อเคารพในสิทธิส่วนบุคคลของเขา ดร. คาร์ริงตัน ก็ได้ตรวจสอบจดหมายเหล่านี้แล้วก่อนตีพิมพ์ ท่านเขียนไว้ว่า

"ข้าพเจ้าได้ตรวจสอบสำเนาจดหมายเหล่านี้กับต้นฉบับแล้ว ขอรับรองว่าเป็นสำเนาอันถูกต้องมิได้แต่งเติมขึ้นแต่อย่างไร นอกเสียจากบางคำที่ต้องเปลี่ยนเพื่อเคารพในสิทธิส่วนบุคคล— ดร. เฮร์เวิร์ด คาร์ริงตัน"

คุณฟลอเรนซ์ ที่รัก

ทุกอย่างที่คุณบอกดิฉัน ในเรื่องนาฬิกาที่หายไปนั้นถูกต้องกับความจริงทุกข้อเลยค่ะ เด็กผู้ชายผมสีทองเป็นคนเอาไปจริง ๆ ตามที่คุณบอก และเราพบมันอยู่ในสวนดวกไม้ ขอขอบคุณอย่างยิ่งทีเดียวค่ะ

ด้วยความนับถืออย่างสูง

นางแมรี่ เฮนเนแมน

"คุณแม่และดิฉัน ขอแสดงความขอบคุณอย่างยิ่ง ที่ช่วยให้เราหาเงินพบ น่าประหลาดจริงๆที่ไปอยู่ในผ้ากันเปื้อนของคุณแม่ และในลิ้นชักที่สอง ตรงตามที่คุณพูดทุกอย่าง ดิฉันมาหาคุณเมื่อตอนเย็นวันที่ ๑๗ พฤษภาคม คุณแม่หาเงินพบเมื่อวันที่ ๒๐ ค่ะ ดิฉันจึงเรียนมาให้คุณทราบ

ด้วยความขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง

รีโอ ริสสิโอ"

"ดิฉันปรารถนาที่จะขอขอบคุณ ในการที่ช่วยกรุณาบอกว่า แหวนของดิฉันไปซุกอยู่ที่ไหน กลับจากคุณดิฉันก็รีบตรงไปที่บ้าน แล้วก็พบแหวนอยู่ในที่ที่คุณบอกไว้ทันที ดิฉันขอขอบพระคุณมาด้วยความจริงใจ

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

ยี. ไรตาโน"

"ดิฉันขอขอบคุณอีกครั้งหนึ่ง ที่คุณช่วยบอกดิฉันเมื่อวันพุธที่แล้ว พวงกุญแจนั่นหาเจอแล้วค่ะ คุณบอกว่ามันอยู่ในอะไรอย่างหนึ่งที่ทำด้วยสังกะสีมีขอบสีแดงใกล้กับตู้ทีบ และที่ทำไว้ในฝาผนัง——วันรุ่งขึ้นดิฉันไปพบมันอยู่ในช่องสำหรับใส่ถ่านหินที่มีหูทาสีแดงจริง ๆ ค่ะ แล้วมันตั้งอยู่ชิดกับตู้ทีบใกล้ ๆ เตาผิงนั่นเอง น่าประหลาดเหลือเกินที่คุณเห็นได้ถี่ถ้วนอย่างนั้น ดิฉันไม่ทราบว่าจะสรรหาคำไหนมาชมและขอบคุณให้สมใจได้

เอลิเนอร เอ็ม. ฟรี. เซ"

"คุณฟลอเรนซ์ที่นับถือยิ่ง

เมื่อดิฉันมาพบคุณเมื่อต้นเดือน สิงหาคม คุณบอกดิฉันว่าจะได้พบใครคนหนึ่ง ในวันที่ ๑๘ สิงหาคม ซึ่งดิฉันได้ค้านว่าเป็นไปไม่ได้แน่ เพราะเขาไปพักเสียที่เมืองอื่นแล้ว——แต่พอถึงวันนั้น ดิฉันต้องแปลกใจอย่างมากที่ได้พบเขาสมคำที่คุณบอกไว้ไม่มีผิด

แมรี่ เอส."

ผลจากสิ่งที่ดิฉันได้ประสบมา เป็นเรื่องที่ไม่มีใครปฏิเสธได้ และโดยเฉพาะตัวดิฉันเองก็เปลี่ยนแปลงไปในเวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมง จากคนที่ไม่เชื่อและหัวเราะเยาะอำนาจทางจิต กลายเป็นคนมีศรัทธาเลื่อมใสในเรื่องนี้อย่างมั่นคง ทั้งนี้ก็เพราะความสามารถของคุณนั่นเอง

เมื่อเร็ว ๆ นี้ เงินของดิฉันหายไป ๒๐ ดอลลาร์พยายามนึกเท่าไรก็นึกไม่ออกว่า มันหาย

ไปได้อย่างไร หายเมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ สามีและดิฉันช่วยกันค้นดูจนทั่วบ้าน หาหมดแล้วทุกห้องก็หาไม่ได้ เสียเวลาไปวันหนึ่งเต็ม ๆ

พอรับประทานอาหารเย็นแล้ว ดิฉันก็บอกสามีว่าจะมาปรึกษาเรื่องเงินหายกับคุณ สามีเขาหัวเราะเยาะดิฉันใหญ่เชียวค่ะ พูดด้วยว่า— อะไรนะ ? เธอก็เชื่อเรื่องพรรค์นั้งด้วยเรอะ ?— —แต่ดิฉันก็มาหาคุณจนได้ คุณบรรยายลักษณะของห้องในบ้านดิฉันและวาดรูปตู้มีลิ้นชักกับบอกว่าในลิ้นชักมีผ้าชิ้นหนึ่งเป็นลาย ๆ เงินที่หายซุกอยู่ใต้ผ้าชิ้นนั้น

ดิฉันรีบกลับไปบ้านไปค้นลิ้นชักดูตามที่คุณบอกก็พบเงินอยู่ใต้กระโปรงลายจริง ๆ

เวลานี้ดิฉันเป็นคนหนึ่ง ที่นับถือนิยมคุณอย่างจริงใจ และหวังว่าคุณคงช่วยเพื่อนมนุษย์ผู้มีเรื่องเดือดร้อนได้อีกชั่วกาลนาน ขอขอบพระคุณอีกครั้งหนึ่ง

โรส เดอกรอว์"

"ภรรยาของผมออกจากบ้านแล้วหายไป สืบถามตามบ้านญาติ และเพื่อน ๆ ก็ไม่พบ มีคนแนะนำให้ผมมาปรึกษาคุณ ผมได้รับคำแนะนำที่มีค่ายิ่ง และได้ไปสืบหาเธอที่คาลิฟอร์เนียตามที่คุณบอก ก็พบเธออยู่ที่นั่นจริง ๆ ผมจึงเรียนมาเพื่อทราบ และขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง เวลานี้เธอกลับมาอยู่บ้านตามเดิมแล้ว

เบน วิลลีย์"

"ผมมีความยินดี ที่จะขอ เรียนให้ คุณทราบว่า ผมหาสุนัขไล่เนื้อ ๒ ตัวของเราพบแล้ว มันหายไปหลายวัน จนเราคิดว่ามันถูกใครลักเอาไป ไม่มีวันได้เจอมันอีก จนกระทั่งผมมาปรึกษาคุณ ได้รับคำแนะนำจากคุณอย่างแจ่มแจ้ง เราจึงตรงไปหามันจนพบอย่างง่ายดาย ผมขอขอบคุณอย่างยิ่งมาในที่นี้อีกครั้งหนึ่ง

มาร์ค วอลเตอร์ส"

"เกือบเดือนหนึ่งมาแล้ว ผมมาหาคุณที่บ้านขอให้คุณดูว่านาฬิกาของผมหายไปที่ไหน คุณก็บอกว่ามันยังอยู่ในรถของผมเอง และวาดรูปให้ดูด้วยว่าจะหาได้ยังไง ผมขอเรียนให้ทราบว่าพบนาฬิกาอยู่ตรงตามคุณบอกทีเดียว ผมเกือบจะหาว่าเพื่อนคิดไม่ซื่อเสียแล้วเคราะห์ดีที่มาหาคุณ เสียก่อน ขอขอบคุณอย่างสูง ที่กรุณาช่วยเหลือผมในครั้งนี้

ฮาโรลด์ แฮร์ริส"

ถ้าจะเล่าเรื่องทำนองนี้ ก็อาจหามาเล่าได้อีกมากมาย ล้วนเป็นจดหมายแสดงว่า ฟลอเรนซ์ได้ช่วยแก้ปัญหาขัดข้อง ทำความสะดวกสบายใจให้แก่คนเป็นจำนวนมาก เป็นการยืนยันความสามารถที่น้อยคนจะมี และในระหว่างปีพุทธศักราช ๒๔๙๕ เธอก็ได้รับเชิญให้ไปออกรายการทั้งทางวิทยุและโทรทัศน์ ทำให้มีผู้ประจักษ์ในอำนาจจิตเหนือมนุษย์สามัญของเธอมากยิ่งขึ้น.

-๑๗-

ฮูร์คอสสืบคดีฆาตกรรม

เราได้ฟังเรื่องของคนอื่น ๆ ที่มีความสามารถทางจิตเป็นพิเศษ มาพอเป็นเครื่องเปรียบเทียบได้บ้างตามสมควรแล้ว ขอนำท่านผู้อ่านกลับไปพบกับ บีเตอร์ ฮูร์คอส ที่ไมแอมี่อีกครั้งหนึ่ง

ระหว่างที่ บีเตอร์ ของเราทำงานอยู่กับ อัลเลน คอร์ทนี่ย์ ผู้มาชักชวนให้เขาออกรายการทางวิทยุกระจายเสียงรับปรึกษาหรือ *"อ่าน"* เรื่องราวของผู้ฟังที่สนใจติดต่อถาม

ปัญหาต่าง ๆ มาทางโทรศัพท์ จนปรากฏผลสำเร็จเป็นที่นิยมของผู้ฟังจำนวนมากแล้ว เขาก็ได้พบกับสารวัตรทอมไลพ์ หัวหน้ากองสืบสวนคดีฆาตกรรม ของกรมตำรวจที่ไมแอมี่ พอได้รู้จักทั้งสองก็ถูกอัธยาศัยกัน ได้คุยถึงเรื่องราวการใช้อำนาจทางจิต ให้เป็นประโยชน์ในทางสืบสวนคดีอุกฉกรรจ์ต่างๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่คนทั้งคู่มีความสนใจร่วมกันเป็นอย่างยิ่ง

ต่อมาเมื่อ ฮูร์คอส ได้รับเชิญไปแสดงความสามารถพิเศษของเขา เพื่อการกุศลที่บอยสทาวน์ ทั้งสองก็ได้พบกันอีก ครั้นวันรุ่งขึ้นสารวัตรทอมก็โทรศัพท์มาหาฮูร์คอสแต่เช้า ขอเชิญเขาไปรับประทานอาหารกลางวันด้วยกันในเมืองไมแอมี่

เมื่อทักทายกันและสั่งอาหารแล้ว สารวัตรทอมก็เอ่ยขึ้นว่า

"คุณบีเตอร์ เมื่อคืนวันก่อนคนขับรถแท็กซี่คนหนึ่งถูกยิงที่ศีรษะตายทันที—ผมไปดูแล้ว ไม่มีร่องรอยอะไรที่จะเป็นเค้าเงื่อนให้สืบหาคนร้ายได้เลย ผมจึงนึกถึงคุณอยากขอความเห็นว่า อำนาจจิตเหนือประสาทธรรมดานี่ จะช่วยในคดีนี้ได้แค่ไหน?"

"อ่อ—ได้สิครับ," ฮูร์คอสตอบรับทันที "ก่อนอื่น, ผมอยากจะขอดูรูปคนขับแท็กซี่คนนั้นสักหน่อย"

สารวัตรทอมมีให้ดูดียิ่งกว่านั้นเสียอีก เขาได้นำแฟ้มเรื่องราวในคดีนี้ทั้งหมดติดตัวมาด้วย ในนั้นนอกจากมีถ้อยคำที่ผู้เกี่ยวข้องในคดีรายนี้ให้การไว้แล้ว ก็ยังมีรูปของผู้ตายอยู่รูปหนึ่ง แต่เนื่องจากในร้านอาหารมีผู้คนคึกคัก ไม่สมควรที่จะเจรจาหารือกันด้วยเรื่องเช่นนี้ ทั้งสองจึงตกลงกันจะไปที่บ้านของบีเตอร์ ฮูร์คอส ในวันรุ่งขึ้น

ฮูร์คอสเชิญสารวัตรทอมเข้า

ไปในห้องนั่งเล่น และภรรยาของเขาก็จัดกาแฟมาต้อนรับเมื่อหัวหน้ากองคดีฆาตกรรมไปหาเขาถึงบ้านตามนัด

คุยกันอยู่ครู่หนึ่งแล้ว สารวัตรก็ส่งแฟ้มเรื่องราวให้ฮูร์คอสดู เขารับไปแต่หาได้เปิดดูไม่ เพียงแต่เอามือวางบนแฟ้มเท่านั้น—

"ผมเห็นคนขับแท็กซี่นั่นแล้วละ" ฮูร์คอสพูดเมื่อเขา *'เห็น'* ภาพเหตุการณ์ที่ผุดขึ้นต่อเนื่องกันเป็นลำดับ "ผมเห็นเขาไปที่เมืองฮาวานา แล้วก็ขับรถกลับมา—ผมเห็นคน

ฆ่านั่นด้วย มาจากเมืองดีทรอยท์รูปร่างเขาผอมแห้งสูงถึง ๖ ฟุต เคยมีเรื่องลำบากกับตำรวจในเมืองดีทรอยท์มาแล้ว โอ —ผม, เห็นเขาฆ่าคนอีกคนหนึ่ง แต่ไม่ใช่ที่นี่— —ผู้ร้ายคนนี้จะไม่ถูกจับในไมแอมี่นี่หรอกคุณสารวัตร แต่จะไปถูกจับในคดีปล้นแบงก์ที่เมืองอื่น— —"

สารวัตรทอมนั่งฟังอย่างตั้งใจ พอฮูร์คอสหยุด เขาก็พูดขึ้นว่า

"แหม—เสียดายจริง ผมกำลังอยากจะได้ตัวมันเหลือเกิน — เออ— นอกจากมันเป็นคนผอมสูงแล้ว คุณจะช่วยบอกอีกได้ไหมว่า รูปพรรณสัณฐานของมันมีลักษณะพิเศษอะไรอีก?"

ฮูร์คอสตอบทันทีว่า "เจ้าคนนี้มี ๒ ชื่อนะ แต่ส่วนมากใคร ๆ ก็เรียกมันว่า *สมิตตี้* (Smitty)—มันมีตำหนิอะไรอย่างหนึ่งที่ขาข้างขวา และมีรอยสักที่แขนด้วย สักไว้เมื่อตอนถูกเกณฑ์ทหาร — — แต่ว่าทอม, ผมเห็นมันฆ่า ๒ คนนะ— — —"

"เห็นจะไม่ถูกกระมัง — คุณฮูร์คอส? เท่าที่เราสืบรู้มา ก็มีฆ่ารายเดียวนี่แหละ—มันฆ่าคนขับแท็กซี่นี่เท่านั้น"

"ผิดแล้ว, มันฆ่าคนอีกรายหนึ่ง แต่ไม่ใช่ที่ไมแอมี่นี่หรอก" ฮูร์คอสตอบหนักแน่น "ผมเห็นแล้วอีกรายหนึ่ง เกิดที่เมืองคีย์เวสท์ มันกำลังจะเข้าไปลักของในบ้านหลังหนึ่ง ระหว่างที่กำลังค้นของอยู่เจ้าของบ้านก็ตื่นขึ้นเข้าห้องน้ำ—แกเป็นนายพันเอกนอกราชการ เจ้าคนร้ายตกใจก็เลยชักปืนยิงเจ้าของบ้านตายในห้องน้ำนั่นเอง — — ปืนนั่นเป็น กระบอกเดียวกับที่มันใช้ยิงคนขับแท็กซี่นี่แหละ —"

สารวัตร ทอม ไลพ์ ยังไม่

เชื่อคำของฮูร์คอสนัก เขากลับไปสถานีตำรวจจัดแจงติดต่อสอบถามไปที่เมืองคีย์เวสท์ ก็ได้ความว่ามีนายพันเอกทหารบกนอกราชการคนหนึ่ง ถูกผู้ร้ายที่เข้ามาขโมยของยิงตายในห้องน้ำจริงตามที่ บีเตอร์ ฮูร์คอส บอก และเมื่อส่งกระสุนที่ได้จากคนขับแท็กซี่ไปให้ผู้เชี่ยวชาญเรื่องอาวุธปืน ตรวจเปรียบเทียบดูกับลูกกระสุนที่คนร้ายใช้ยิงนายพันเอกนั่นแล้ว ก็ปรากฏว่ามาจากปืนกระบอกเดียวกัน

ฮูร์คอสบอกสารวัตรทอมอีกว่า คนร้ายรายนี้กำลังอยู่ในเขตเมืองดีทรอยท์ สารวัตรทอมจึงแจ้งไปยังกองตำรวจ

เมืองดีทรอยท์ ให้ช่วยสืบหาตัวหนุ่มร่างผอมที่ชอบใช้ชื่อว่า *"สมิตตี้"* และเคยมีเรื่องขึ้นโรงพักในดีทรอยท์มาแล้ว

เจ้าหน้าที่ทางโน้น ก็ช่วยค้นแฟ้มประวัติและบันทึกประจำวันให้ ไม่ช้าก็ได้ความว่ามีชายคนหนึ่งชื่อเรียกเล่นว่า *"ชมิทตี้"* (Schmitty) เคยเป็นสมาชิกในแกงค์อันธพาลวัยรุ่นเมื่อหลายปีมาแล้ว นอกจากนี้ยังช่วยสืบให้ว่าเจ้าชมิทตี้คนนี้อยู่ในดีทรอยท์เร็ว ๆ นี้เอง แต่ว่ายังหาตัวไม่พบ

ครั้งต่อมาเดือนหนึ่งผู้ร้าย

คนหนึ่งเข้าไปจี้ร้านขายเหล้า ซึ่งตั้งอยู่ติดกับธนาคารแห่งหนึ่งของเมืองดีทรอยท์ เจ้าของบาร์ไม่ยอมส่งเงินให้ ผู้ร้ายจึงยิงเขาทันทีถูกตรงคางเลือดสาดกระจาย แล้วเจ้าคนร้ายก็วิ่งออกไปทางประตูหลัง ที่มันนึกว่าเป็นทางออกไปสู่ถนนซอยหลังร้าน แต่ที่จริงเป็นประตูสำหรับเข้าห้องสุขาชายมันก็เลยตันอยู่ตรงนั้น

ขณะนั้นมีลูกค้ามานั่งดื่มเหล้าอยู่ ๒—๓ คน พอเห็นเหตุการณ์อย่างนั้นเข้าลูกค้าคนหนึ่งมีสติดี รีบวิ่งไป

ปิดประตูห้องสุขาขังคนร้ายไว้ แล้วจึงได้รีบโทรศัพท์บอกตำรวจ

ชั่วประเดี๋ยวเดียว เสียงหวอของรถตำรวจก็แล่นมาถึง ตำรวจรีบตรงเข้าไปในร้านเหล้า บอกให้คนไม่เกี่ยวข้องถอยออกไป เพราะอาจจะโดนลูกหลงเข้าได้ พลางร้องบอกคนร้ายให้เปิดประตูห้องสุขาออกมา ยอมมอบตัวเสียดี ๆ เพราะไม่มีทางหลบเลี่ยงไปไหนได้อีกแล้ว แต่เจ้าคนร้ายกลับร้องท้าทายให้เข้าไปจับเอาเอง เมื่อเป็นเช่นนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจแห่งดีทรอยท์ก็จำเป็นต้องเตรียมตัวใช้วิธีรุนแรง

ทันใดนั้นเอง ตำรวจคนหนึ่งถอดกลอนกระชากประตูเปิดออก เจ้าคนร้ายผู้คอยระวังอยู่แล้ว ก็ยกปืนขึ้นลั่นไกทันที —— เคราะห์ดีเหลือเกินที่กระสุนนัดนั้นด้านเสีย ตำรวจผู้เสี่ยงภัยจึงโดดเข้ารวบตัวไว้ได้ หลังจากดิ้นรนอยู่ครู่หนึ่ง คนร้ายก็ถูกใส่กุญแจมือ นำขึ้นรถตำรวจพาไปสู่สถานี

สอบถามปากคำก็ได้ความ

ว่า คนร้ายนี้ชื่อ *"ชมิดท์"* (Schmidt) และเมื่อเอาปืน

ที่ยึดได้ไปตรวจดู ก็ปรากฏว่าเป็นกระบอกเดียวกับที่คนร้ายใช้ยิงคนถึงตายมาแล้ว ๒ รายนั่นเอง

๓ สัปดาห์ต่อมา บีเตอร์ ฮูร์คอสก็ได้เห็นหน้าคนร้ายรายนี้ ขณะที่ตำรวจพาตัวมาทางเครื่องบิน เพื่อให้มาขึ้นศาลพิจารณาคดีฆ่าคนขับรถแท็กซี่ในไมแอมี่ ฮูร์คอสรับว่า ถึงเขาบอกได้ถูกต้องเกือบทั้งหมด แต่ก็ยังไม่ถูกครบร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะเขาบอกสารวัตรทอมว่า คนร้ายรายนี้จะถูกจับตัวในระหว่างปล้นธนาคาร ที่เป็นเช่นนั้นก็โดยที่ฮูร์คอสเห็นด้วย *"ตาทิพย์"* ว่าคนร้ายยืนอยู่หน้าธนาคาร ซึ่งอยู่ติดกันกับร้านเหล้าที่เกิดเหตุนั่นเอง——อย่างไรก็ตาม พอเห็นหน้าคนที่ลงมาจากเครื่องบิน ฮูร์คอสก็รู้ได้ทันทีว่า ชายนี้คือคนที่เขาเห็นด้วยตาทิพย์ —— ชายคนที่ใบหน้า ของเขาปรากฏเป็นรอยจารึกฝังแน่นอยู่ในสมองของคนขับแท็กซี่ ที่ถูกเขายิงตาย——

ในตอนต้นปี พ.ศ. ๒๕๐๒ นั้น

บีเตอร์ ฮูร์คอส พาครอบครัวไปพักอยู่ที่บ้านหลังหนึ่งในคอรัลเกเบิลส์ ระหว่างที่บ้านของเขาในเมืองไมแอมี่ยังสร้างไม่เสร็จ

เช้าวันหนึ่งในเดือนมกราคมนั้น ฮูร์คอสออกไปทำงานอยู่ข้างนอก ก็ได้รับทราบจากมาเรียภรรยาของเขาว่ามีแขกมาหา กำลังคอยพบเขาอยู่ในห้องรับแขกแล้ว

พอเข้าไปพบ ก็ปรากฏว่าแขกของเขาก็คือเพื่อนเก่ามาจากวอเคชา มลรัฐวิสคอนซิน ชื่อนายและนาง เอิร์ล ครายนิค ทั้งสองพาคนแปลกหน้ามาอีกคนหนึ่ง แนะนำให้ฮูร์คอส รู้จักว่า ชื่อจอห์น เบิร์กกรัฟ มาจากมิลวอกี

เมื่อฮูร์คอสสัมผัสมือกับชายหนุ่มผู้นี้ เขาก็รู้ทันทีว่ามีอาชีพเป็นทนายความ เป็นคนมีความรู้ในทางกฎหมายเป็นอย่างดี นายครายนิคบอกฮูร์คอสว่าที่พาเบิร์กกรัฟมาให้รู้จักก็เพื่อหารือกันในรายละเอียดที่จำเป็นแก่การทำงานอย่างหนึ่งที่ฮูร์คอสได้รับคำขอร้องให้ช่วยใช้ *"อำนาจทางจิต"* ร่วมด้วย เรื่องนี้ได้เคยพูดกันมาครั้งหนึ่งแล้ว ตอนที่ฮูร์คอสยังทำงานอยู่กับมูลนิธิโต๊ะกลมในมลรัฐเมน

ตามปกติ ฮูร์คอสไม่ใคร่สนใจอะไรกับพวกนักกฎหมาย หรือทนายความนัก แต่พอพบทนายจอห์น เบิร์กกรัฟเข้า เขาก็ชอบหน้าทนายหนุ่มคนนี้ทันที และอำนาจจิตอันเป็นพิเศษของเขาทำให้ฮูร์คอสรู้ว่า

จอห์นเป็นคนซื่อสุจริตในสันดาน และเป็นคนที่ไม่ยอมเชื่ออะไรง่าย ๆ ซึ่งก็เป็นธรรมดาของผู้รู้กฎหมายทั่วไป เพราะทุกคนได้รับการฝึกอบรมมาให้รับฟังแต่เรื่องราวที่อาจพิสูน์ได้ว่า มีหลักฐานยืนยันแน่นแฟ้นเท่านั้น

ฮูร์คอสได้มิตรแท้

หลังจากที่ได้สนทนาปราศรัยกันพอสมควร ตามธรรมดาของคนที่เพิ่งแรกรู้จักกัน จนเริ่มคุยกันได้อย่างสนิทสนมแล้ว ฮูร์คอสก็เอ่ยกับจอห์นว่า

"คุณสนใจในเรื่องอำนาจจิต เช่นหูทิพย์—ตาทิพย์—บ้างไหม ?"

ทนายความหนุ่ม จอห์น เบิร์กกรัฟตอบว่า "ผมก็เคยสนใจอยู่บ้างครับ เคยได้ยินเขาเล่าหรืออ่านที่เขาเขียนไว้หลายแห่งด้วยกัน แต่ว่าผมยังไม่พบเรื่องเช่นนี้ด้วยตัวเองสักที——"

นายครายนิค เพื่อนของฮูร์คอสหัวเราะ พลางว่า

"วันนี้แหละ คุณจอห์น คุณมีโอกาสมาพบคนที่มีตาทิพย์เข้าแล้ว คุณสงสัยอะไรก็ถามได้ทีเดียว"

ฮูร์คอสยิ้มน้อย ๆ ถามจอห์นว่า "คุณเคยได้ยินเรื่องอะไรมาบ้างเล่า?"

"เกี่ยวกับเรื่อง อันเร้นลับที่อธิบายไม่ได้แจ่มแจ้งครับ เช่นเรื่องผีหลอก ผีสิงตามบ้านร้าง หรือในที่เปลี่ยวเรื่องการส่งกระแสจิตติดต่อถึงคนที่อยู่ไกลนับร้อยนับพันไมล์ เรื่องตาทิพย์ที่เห็นเหตุการณ์ในอดีต หรืออนาคตที่คนธรรมดาไม่สามารถจะเห็นได้ แล้วก็มีเรื่องเกี่ยวกับกำลังใจที่เข้มแข็ง พอที่จะบังคับวัตถุให้เป็นไปได้ตามใจชอบ เช่นทำให้โต๊ะเก้าอี้ลอยหรือหมุนเปลี่ยนที่ไป บังคับให้ลูกเต๋าหรือเหรียญหรือไพ่หงายออกมา อย่างที่ตั้งใจไว้——"

"แล้วคุณเชื่อบ้างไหมล่ะ?"

"ข้อนี้ตอบยากครับ จะว่าไม่เชื่อ ก็มีคนเขารู้เขาเห็นหรือเคยพบมาตั้งพัน ๆ ราย แล้วก็ไม่ใช่จะมีอยู่แต่ในประเทศเรา ไม่ว่าแห่งไหนในโลกก็มีเรื่องทำนองนี้เล่ากันทุกชาติทุกภาษา ถ้าเป็นเรื่องมดเท็จ ทำไมจึงจะแพร่หลายถึงเพียงนั้นได้ ครั้นจะว่าจริงหรือ — ผมเองก็ไม่เคยพบไม่เคยเห็นเองมาก่อน —ขอเล่าเรื่องที่ผมเคยอ่านพบมาให้ฟัง เป็นตัวอย่างสักเรื่องหนึ่งนะครับ เรื่องนี้มีหลักฐานบันทึกยืนยันอยู่ที่สถานีตำรวจ

เพราะงั้น จะว่ากุขึ้นก็ไม่ได้——เรื่องมีอยู่ว่า เมื่อตอนบ่าย วันที่ ๑๐ มกราคม ค.ศ. ๑๙๔๒ นิโกร ๒ คนออกไปล่าสัตว์แต่เช้า พอตกบ่ายก็ชวนกันกลับบ้านในเมืองแวดลี่ย์ มลรัฐยอร์เยีย พากันเดินลัดมาทางหลังโบสถ์ฟรีมิตีฟ แบ๊ปทิสท์เชิร์ช ก็ไปเจอเอาศพชายคนหนึ่งนอนตายอยู่ มีแผลถูกปืนลูกซอง

"พรานผิวหมึกทั้งสองรีบไปแจ้งความกับตำรวจ ต่อมาทางเจ้าหน้าที่ก็มาชันสูตรพลิกศพ ปรากฏว่าผู้ตายชื่อวิลเลี่ยม ซี. สมิธ อายุ ๔๒ ปี เป็นเจ้าของปั๊มน้ำมันแห่งหนึ่ง ที่ตำรวจรู้ได้โดยเร็ว ก็เพราะคืนก่อนหน้านั้น นางสมิธได้ไปแจ้งความไว้ก่อนแล้วว่า สามีของนางหายไปตลอดคืน ซึ่งผิดปกติวิสัยของเขามาก จึงขอร้องให้ตำรวจช่วยตามตัวให้ด้วย พอตกบ่ายก็มีนิโกรมาแจ้งความว่าพบคนถูกยิงตาย เมื่อชันสูตรดูก็เป็นสามีของนางสมิธจริง

"ตำรวจสืบต่อไปได้ความว่า นายสมิธ ปิดปั๊มน้ำมันของเขาเมื่อตอน ๓ ทุ่ม คืนวันที่ ๙ มกราคม โดยมีเงินอยู่ในตัว ๑๕๐ ดอลลาร์จากการขายน้ำมันวันนั้น เขาจึงเก็บใส่

กระเป๋าเพื่อกลับบ้าน——แต่ตอนพบศพนั้น ไม่มีเงินติดตัวศพเลยแม้แต่เซ็นต์เดียว

"ตลอดเวลา ๒ สัปดาห์ต่อมา ตำรวจพยายามสืบสวนหาร่องรอยคนร้ายในคดีนี้อย่างสุดความสามารถ แต่ก็ไม่ได้เค้าเงื่อนอะไรเลย ต่างพากันหมดหวังคิดกันว่าวิลเลี่ยม สมิธคงจะตายเปล่า จับตัวคนฆ่าเขาไม่ได้เป็นแน่ แต่แล้ว ลูกสาวอายุ ๘ ขวบของผู้ตายชื่อ แมรี่ สมิธก็ไปเล่าเรื่องประหลาดให้ผู้บังคับการตำรวจ ชื่อชาลส์ สเปลล์ ฟัง——

"หนูแมรี่เล่าว่า พ่อมาหาแกในตอนกลางคืน ระหว่างแก "*ฝัน*" ——ในฝันนั้น พ่อมาบอกแกว่าถูกคน ๓ คนรุมฆ่า ผู้การสเปลล์ซักต่อไป แมรี่ก็บอกชื่อคนทั้งสามให้พร้อมกับรายละเอียดอื่น ๆ ที่ทำให้ผู้บังคับการตำรวจแน่ใจว่าไม่ใช่เรื่องเหลวไหล พูดเพ้อเจ้อตามประสาเด็ก ๆ แน่ เมื่อซักหนูแมรี่จนพอใจแล้ว ผู้การสเปลล์ก็ติดต่อไปยังสำนักงานสืบสวนสอบสวนแห่งมลรัฐยอร์เยียทันที แล้วร้อยเอก เอส. ดับลิว. โรเปอร์ หัวหน้าสำนักงานแห่งนั้นได้สั่งให้สารวัตร ที. เอ็ม. ไพรส์และ จี. อี. เอ็ดดีออกสืบสวนคดีฆาตกรรมรายนี้

"การสืบสวนคดีประหลาดนี้ ดำเนินไปรวดเร็วมาก

เพราะทางตำรวจเจ้าของคดีได้ชื่อผู้ต้องสงสัยมา ๓ คนแล้ว จากหนูน้อยแมรี่ สมิธ จึงไม่เป็นการยากนักที่สารวัตรทั้งสองจะสืบได้เรื่องราวเบื้องหลังคนทั้งสามนั้น จากผลการสืบสวนร้อยเอกโรเปอร์จึงสั่งให้จับ คลิฟฟอร์ด ซอลเตอร์ อายุ ๓๔ ปี แอลวิน แม็คเคนซี อายุ ๑๙ ปี เป็นคนผิวขาวทั้งคู่ ส่วนคนที่สามเป็นนีโกรชื่อ มอร์ริส มินเซย์ อายุเพิ่ง ๑๙ ปี เหมือนกัน ทั้งสามอยู่ในเมืองแวดลี่ย์นั่นเอง

"จับตัวมาสอบสวนเสียพักเดียว ทั้งสามคนก็ยอมลงนามในคำสารภาพว่า ได้ช่วยกันฆ่า นายสมิธ เจ้าของปั๊มน้ำมันจริง โดยแขกดำมอร์ริสเป็นคนไปล่อผู้ตายว่า มีวิสกี้เถื่อนแกลลอนหนึ่งอยู่หลังโบสถ์ ถ้าสมิธอยากซื้อ ก็จะขายให้ถูก ๆ สมิธหลงเชื่อจึงเดินตามไปหลังโบสถ์ซึ่งเป็นที่เปลี่ยวคนร้ายอีก ๒ คนที่คอยทีอยู่แล้วก็รุมกันจับสมิธ แต่เขาพยายามต่อสู้จึงยิง แล้วค้นเอาเงินสดในตัวไปหมด นี่แหละครับเป็นว่าตำรวจจับคนร้ายได้ ก็เพราะลูกสาวผู้ตายบอกว่า *"ฝันไป"* หาไม่พ่อของแกก็คงตายเปล่า อย่างนี้เราจะไม่เชื่อว่าเด็กมีอำนาจทางจิตแปลกกว่าคนอื่น ๆ ก็ไม่ได้ หลักฐานยังอยู่ที่ตำรวจนั่น ใครต้องการข้อพิสูจน์ก็ไปขอดูได้"

นายครายนิคเพื่อนของฮูร์คอส

ฟังทนายหนุ่มจอห์น เบิร์กกรัฟเล่าจบแล้ว จึงเอ่ยว่า "ผมเองในตอนแรกก็สงสัยต่าง ๆ นานาอย่างคุณแหละ แต่เมื่อได้พบคุณฮูร์คอสเข้า ความสงสัยของผมก็หายไปหมด—เพราะอะไรน่ะรึ ? ขอให้คุณฮูร์คอสอธิบายเองจะดีกว่า——" ว่าแล้วเขาก็หันมาทางฮูร์คอส "ช่วยแสดงให้เพื่อนใหม่ของเราเห็นกะตาเองหน่อยเถอะ"

บีเตอร์ ฮูร์คอส ยิ้มรับพลางบอกจอห์นว่า

"ขอนาฬิกาพกของคุณให้ผมดูประเดี๋ยวได้ไหม ?"

เขาตกลงใจที่จะแสดงให้ทนายความคนนี้เห็นประจักษ์ว่า อำนาจทางจิตของเขาเป็นของมีจริง ที่เขาตัดสินใจเช่นนี้ก็เพราะเขา "*เห็น*" เหตุการณ์ในอนาคตแล้วว่า มีอะไรดี ๆ หลายอย่างในตัวทนายหนุ่มผู้นี้ และบางอย่างจะมามีส่วนเกี่ยวข้องอย่างสำคัญในชีวิตของเขาเองด้วย

เมื่อจอห์น ปลดนาฬิกาออกส่งให้แล้ว ฮูร์คอสก็รับมาถือไว้ในมือ พลางว่า

"ผมเห็นว่าคุณมีพี่น้องรวม ๓ คนด้วยกัน—— ผมเห็นคุณเปลี่ยนงานด้วยในระหว่างที่ยังเรียนหนังสืออยู่——"

คำว่า "*เปลี่ยนงาน*" นี้ ทำให้จอห์น เบิร์กกรัฟทำหน้าฉงนในตอนแรก และเอ่ยค้านทันทีว่า

"เอ—เห็นจะผิดละกระมังครับ ระหว่างเรียนหนังสือผมยังไม่ได้ทำงานอะไรสักอย่างเดียว——"

แต่แล้ว ชั่วครู่ต่อมา เขาก็เข้าใจความหมายของฮูร์คอสได้ดี คือตอนที่เล่าถึงนี้ บีเตอร์ ฮูร์คอสเพิ่งมาอยู่ในสหรัฐอเมริกาได้ประมาณปีเศษ การที่จะถ่ายทอดความคิดจากภาษาดัทช์ อันเป็นภาษาดั้งเดิมของเขาออกมาเป็นภาษาอังกฤษนั้น ยังทำไม่ได้คล่องแคล่วแจ่มแจ้งอย่างที่เขาปรารถนาจะให้ผู้ฟังเข้าใจ หลังจากขยายความกันอีกหน่อยแล้ว จอห์นก็รับว่า ตอนที่เขาเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยนั้น แรกทีเดียวก็สมัครเรียนวิชาแพทย์ แต่พอเรียนเตรียมแพทย์ไปได้ ๒ ปีแล้ว ก็เกิดเปลี่ยนความคิด หันมาเรียนกฎหมายแทนนี่เอง ที่ฮูร์คอสพูดให้เขาฟังเป็นภาษาอังกฤษว่าเขาเคย "*เปลี่ยนงาน*" ในระหว่างที่กำลังเรียนอยู่

เมื่อเข้าใจในข้อนี้ถูกต้องด้วย

กันแล้ว ฮูร์คอสจึงกล่าวต่อไป

"พ่อของคุณ ทำงานเป็นหัวหน้าคนจำนวนมากมายเชียวนะ มีคนอยู่ในบังคับบัญชานับเป็นพัน ๆ——"

จอห์นก็รับว่าเป็นความจริง บิดาของเขาคือ อีวาน เบิร์กกรัฟ ทำงานมีตำแหน่งเป็นผู้จัดการในบริษัท เอ. โอ. สมิธ แห่งเมืองมิลวอกี มลรัฐวิสคอนซิน เป็นผู้ดูแลเกี่ยวกับการผลิตท่อแบบต่าง ๆ ทั้งหมด และในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง บริษัทนี้รับทำอาวุธยุทโธปกรณ์แก่รัฐบาล บิดานั้นของทนายจอห์น ก็เป็นผู้จัดการฝ่ายผลิตลูกระเบิดด้วย ตอนมีคนงานอยู่ในความดูแลราว ๔,๘๐๐ คน ครั้นสงครามสงบแล้วก็ยังมีหน้าที่ควบคุมคนงานกว่า ๒,๒๐๐ คน

ขณะที่กำลังเพ่งจิต *"อ่าน"* เรื่องราวส่วนตัวของจอห์นอยู่นั้น ฮูร์คอสรู้สึกเจ็บจี๊ขึ้นในอก ราวกับอะไรข้างในถูกฉีกกระชากออกไป—— เขาจึงเอ่ยต่อไปตามภาพที่เห็นด้วยตาทิพย์ว่า

"พ่อของคุณเป็นโรคหัวใจ มีอาการเจ็บปวดทรมาน

ในอกมาก ท่านถึงแก่กรรมในวันอังคาร ก็เพราะอาการกำเริบอย่างรุนแรง คุณได้ประกอบพิธีฝังศพของท่านในวันศุกร์— —"

จอห์นได้แต่พยักหน้ารับว่าถูกต้อง เขาพิศวงเต็มทีว่าทำไมฮูร์คอสจึงรู้เรื่องของเขาได้ละเอียดถึงเพียงนั้น

ทันใดนั้น ฮูร์คอสก็เอามือจับคอตัวเองไว้ ท่าทีอึดอัดทุรนทุรายมาก นัยน์ตาทั้งคู่เหลือกลานจ้องมองดูเพดานห้อง เขาพูดว่า

"พ่อของคุณ — — หายใจไม่ออก — — พูดก็ไม่ได้— อึดอัดอยู่ในอกอย่างมาก"

จอห์นเล่าให้ฟังต่อมาว่า วันที่จะไม่สบายมากนั้น พ่อเขานอนพักอยู่อย่างสบาย ๆ ไม่มีอาการน่าวิตกแต่อย่างไร และยังคุยอยู่กับ บีเวอรลี—พี่สาวของเขาดี ๆ ก็ทะลึ่งลุกขึ้นนั่งในเตียงที่โรงพยาบาล มือจับคอไว้นัยน์ตาช้อนกลับจ้องอยู่แต่เพดาน พี่ได้พยายามตามหมอมาแก้ไข แต่อาการก็ไม่ดีขึ้น จึงนิมนต์บาทหลวงมาทำพิธีทางศาสนาเป็นครั้งสุดท้าย ตามลัทธิอันเป็นที่เชื่อถือ ต่อมาพระรูปนั้นยังเล่าให้จอห์นฟังว่า

"คุณเบิร์กกรัฟ พยายามสวดอ้อนวอนตามที่ฉันนำ

ให้ เขาทำปากสวดตามไปจนเสร็จ แต่เขาพูดไม่ได้เสียแล้ว— —”

เมื่อเล่ามาถึงตอนนี้ ฮูร์คอส

สังเกตเห็นว่าทนายจอห์น มีความรู้สึกเศร้าสลดอย่างเห็นชัดที่หวนพูดถึงพ่อที่รักของเขาอีก —และเป็นที่แน่ใจได้ว่าจอห์นสิ้นข้อสงสัยในความสามารถและอำนาจ “*ตาทิพย์*” ของเขาแล้ว โดยที่ฮูร์คอสได้พูดถึงเหตุการณ์ตอนนั้นได้ถูกต้องหมดทั้ง ๆ ที่ไม่มีใครรู้เรื่องนี้มาก่อน ทนายความหนุ่มผู้ไม่ค่อยจะเชื่อเรื่องทำนองนี้ จึงยอมรับนับถือว่า ปีเตอร์ ฮูร์คอสได้มี “*ตาทิพย์*” เห็นเหตุการณ์ที่คนธรรมดาอย่างเขาไม่อาจล่วงรู้ได้จริง ๆ

ฮูร์คอสเป็นคนที่ไม่ใคร่จะสนิทสนมกับใครได้ง่ายนัก แต่ในไม่ช้า เขาและมาเรียก็รู้สึกคุ้ยเคยกับจอห์น เบิร์กกรัฟอย่างวางใจได้เต็มที่ และตั้งแต่นั้นมาก็กลายเป็นเพื่อนสนิทที่แยกกันไม่ได้ ฮูร์คอสไว้ใจให้จอห์นดูแลผลประโยชน์ของเขาในด้านธุรกิจ และส่วนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายทั้งหมด

เขาไม่เดินทางหรือติดต่องานการกับผู้ใดเลย หากไม่มีจอห์นร่วมรู้เห็น หรือเดินทางติดตามไปด้วย

ฮูร์คอสกล่าวว่า จอห์นรู้เรื่องกฎหมายดี ส่วนเขามีคุณสมบัติพิเศษทางจิต—เมื่อร่วมมือกันเข้าแล้ว เชื่อแน่ว่าเป็นคณะที่ไม่มีใครอื่นเอาชนะได้

จอห์นเป็นคนที่ไม่ค่อยยอมเชื่อสิ่งใดง่าย ๆ นัก เมื่อได้คบกับฮูร์คอสอย่างสนิทสนมแล้ว ก็ได้ซักถามเขาในข้อข้องใจหลายอย่างเกี่ยวกับอำนาจทางจิต หรือสิ่งเหนือธรรมชาติอื่น ๆ เป็นต้นว่า ผีมีจริงหรือไม่ ? อำนาจทิพยจักษุ หรือความสามารถในการทายเหตุการณ์ในอนาคตนั้น จะฝึกฝนให้มีขึ้นได้ด้วยวิธีใด ? กำลังทางจิตอาจบังคับวัตถุต่าง ๆ ให้เคลื่อนไหว หรือหยุดลงตรงตำแหน่งที่เราต้องการได้จริงหรือ ?

ฮูร์คอสยอมรับว่า คนทั่วไป และวิทยาศาสตร์สมัยนี้มักปฏิเสธอย่างเด็ดขาดว่า เรื่องผิดธรรมชาติหรืออำนาจจิตที่อ้างกันนั้นเป็นเรื่องเหลวไหล นั่นก็เป็นธรรมดา ที่ผู้ไม่เคยประสบมาด้วยตนเองย่อมไม่หลงเชื่องมงายตามคำที่ได้ยินเขาเล่ากันเท่านั้น

แต่อีกแง่หนึ่ง ลัทธิศาสนาต่าง ๆ มีความเห็นตรงกันข้าม

เป็นต้นว่า ผู้ถือศาสนาคริสเตียนต้องยอมเชื่อว่าพระเจ้ามีจริง— พระเจ้าเป็นผู้ดลบันดาลทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ให้เป็นไปด้วยอำนาจอันเป็นอมตะของพระองค์ และยอมเชื่อด้วยว่า โลกหน้ามีจริง ชีวิตมิได้สิ้นสุดลงเพียงชาตินี้เท่านั้น ในคัมภีร์ไบเบิลมีเรื่องราวเกี่ยวกับผีปีศาจ สิ่งที่มีอิทธิฤทธิ์อันเหนือธรรมชาติ และมีผู้ล่วงรู้เหตุการณ์ภายหน้าสามารถทำนายได้ถูกต้อง

ถึงกระนั้น ก็ยังมีสิ่งต่าง ๆ — ที่ทั้งฝ่ายวิทยาศาสตร์ปัจจุบัน และผู้ยึดมั่นในลัทธิศาสนา ไม่อาจให้คำอธิบายอะไรได้แจ่มแจ้ง—เกิดขึ้นมากมาย สิ่งเหล่านี้แหละ ที่สมาคมค้นคว้าทางจิตในหลายประเทศ ตั้งหน้าศึกษาค้นคว้ากันอยู่ และได้ตีพิมพ์เรื่องราวที่เร้นลับเหนือสามัญสำนึก ออกเผยแผ่เรื่อยมา

ตัวอย่างรายหนึ่งที่ทางสมาคม

ค้นคว้าทางจิตแห่งอเมริกา ได้รายงานไว้เป็นที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง คือเรื่องของเชสเตอร์ เฮย์เวิร์ธ

นายเฮย์เวิร์ธคนนี้ เป็นอาจารย์สอนวิชาดาราศาสตร์อยู่ที่สมาคม วาย.เอ็ม.ซี.เอ. ในเมืองดัลลัส มลรัฐเท็กซัส ตอนกลางคืนวันที่ ๒๐ เมษายน ๑๙๓๔ เขาเลิกสอนช้ากว่าธรรมดาเล็กน้อย จากนั้นก็ตรงกลับบ้าน ไปถึงก็พบว่าภรรยาของเขานั้นหลับไปก่อนแล้ว เขาจึงเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวแล้วเข้านอน โดยไม่ปลุกภรรยา

เพียงไม่กี่นาทีต่อมา เชสเตอร์เฮย์เวิร์ธยังไม่ทันหลับเขาก็ได้ยินเสียงใครบิดลูกบิดประตู จึงลุกขึ้นนั่ง——

แสงสว่างจากโคมที่ถนนส่องเข้ามาทางหน้าต่างทำให้เขาเห็นพ่อของเขาเอง ยืนอยู่ตรงธรณีประตู

พ่อเขานั้น ปกติอยู่ถึงคาลิฟอร์เนีย ความรู้สึกครั้งแรกของเชสเตอร์ก็คือพ่อมาเยี่ยม และเพิ่งมาถึงกลางดึก เลยย่องเข้ามาเงียบ ๆ แต่ก่อนมา พ่อเขาชอบเล่นตลกแบบนี้บ่อย ๆ จะมาหาก็มักจะไม่จดหมายให้รู้ล่วงหน้า ชอบมาให้แปลกใจเล่นแทบทุกครั้ง เขานึกว่าพ่อเล่นตลกอีกแล้ว—แต่คราวนี้เขาสังเกตว่า สีหน้าเคร่งขรึมของพ่อดูจะประหลาดกว่าธรรมดา—ถ้าจะเล่นตลกอะไรสีหน้าพ่อคงไม่สลดแบบนี้

ชายสูงอายุผู้นั้นเดินจากประตูเข้ามาที่เตียงนอนของเชสเตอร์ และยื่นมือขวาให้

เชสเตอร์จึงเอื้อมมือไปจับ——เขารู้สึกว่าได้สัมผัสมือของพ่อ ซึ่งกำมือเขาไว้แน่น เท่านั้น——ร่างนั้นมิได้เอ่ยทักทายหรือว่ากระไรเลย

ต่อนั้นพ่อของเขาส่ายหน้าช้า ๆ แล้วก็หายวับไป——ปล่อยให้เขายืนมือค้างอยู่กลางอากาศ——

ด้วยความงงงัน เชสเตอร์นั่งตะลึงหลายวินาที มารู้สึกตัวเอาเมื่อเสียงกริ่งประตูหน้าดังขึ้น เขาจึงลุกจากเตียงเปิดประตูออกไปดู ปรากฏว่าเป็นโทรเลขด่วนมาจากน้องชายของเขา ผู้อยู่ที่เมืองลอสแอนเจลิส—ข้อความในโทรเลขที่เขาเขารีบฉีกออกอ่านอย่างร้อนรนนั้นมีว่า — พ่อของเขาสิ้นชีวิตเสียแล้วเมื่อตอนค่ำนี่เอง

ตอนที่ภรรยาของเขาก็ตื่นขึ้น

เพราะเสียงกริ่งนั่นด้วย เขาจึงส่งโทรเลขให้ภรรยา พลางเล่าถึงเหตุการณ์ที่เขาประสบเมื่อสักครู่ก่อนหน้านี้

ในชั่วเวลาประมาณครึ่งนาทีที่พ่อของเขาได้มาปรากฏตัวแล้วก็หายไปนั้น เขาสังเกตได้ว่าพ่อสวมเสื้อผ้าในชุดทำงาน ในกระเป๋าเสื้อเชิ้ร์ตยังมีปากกาหมึกซึมเหน็บอยู่ และมีดินสอกับวงเวียนอยู่ด้วย——พ่อของเขาเป็นพ่อค้าที่ท่านมีปากกาและดินสอติดกระเป๋านั้น เป็นเรื่องธรรมดา แต่ที่มีวงเวียนติดมาด้วยนี้ ก็ออกจะแปลกอยู่สักหน่อย

รุ่งขึ้นเชสเตอร์จึงเดินทางไปคาลิฟอร์เนีย เพื่อเยี่ยมแม่และน้อง ไปถึงน้องชายก็เล่าถึงการตายของพ่อให้ฟัง และให้เชสเตอร์ดูเสื้อผ้าชุดที่พ่อสวมอยู่ ในขณะถึงแก่กรรมด้วย—ทุกอย่างตรงกับที่เชสเตอร์ได้เห็นในคืนวันนั้นทั้งหมด แม้กระทั่งวงเวียนในกระเป๋าเสื้อ ที่เขานึกมาก่อนว่าออกจะผิดปกติอยู่ด้วย——

รายงานโดยละเอียดในเรื่องนี้

ตั้งแต่คำเล่าของเชสเตอร์เฮย์เวิร์ธเอง—โทรเลขฉบับที่เขาได้รับทราบข่าวการตายของพ่อ ประกอบกับถ้อยคำของภรรยาของแม่และน้องชาย ล้วนปรากฏอยู่ในแฟ้มบันทึกของ

"สมาคมค้นคว้าทางจิต แห่งอเมริกา" ผู้สนใจเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง——ชั่วแต่ว่า ในการตีพิมพ์ได้เปลี่ยนชื่อจริงมาเป็น *"เฮย์เวิร์ธ"* เพื่อป้องกันเจ้าของเรื่องตามความเห็นของบรรณาธิการเท่านั้น

สมาชิกของสมาคมค้นคว้าทางจิตแห่งอเมริกานี้ ส่วนใหญ่เป็นผู้คงแก่เรียน มีปริญญา, ไม่ทางปรัชญาก็ทางวิทยาศาสตร์สาขาใดสาขาหนึ่ง จึงไม่ใช่กลุ่มที่เชื่อ หรือคล้อยตามความเห็น หรือคำบอกเล่าของผู้ใดง่าย ๆ และไม่ใคร่จะปฏิเสธโผงผางออกมา แม้ว่าเรื่องที่ได้รับฟังอยู่ค่อนข้างจะเหลือเชื่อสักหน่อยก็ตาม เพราะจุดประสงค์ของสมาคมนี้ ส่วนสำคัญอยู่ที่แสวงหาหลักฐาน เพื่อความจริงและความเที่ยงตรงในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับอำนาจทางจิต และหากเป็นไปได้ ก็จะพยายามหาทางพิสูจน์ตามหลักทางวิทยาศาสตร์ เพื่ออธิบายเรื่องนั้น ๆ ให้ประจักษ์ อย่างไม่มีข้อโต้แย้งได้อีกต่อไป

เรื่องราวทำนองที่เล่ามาข้างต้น เช่นเรื่องของเชส-เตอร์เฮย์เวิร์ธนี้ มีผู้เสนอมายังสมาคมทั้งหญิงและชายนับเป็นร้อย ๆ ราย ซึ่งทางสมาคมก็ได้จัดการสืบสวนตรวจสอบ

โดยละเอียดทุกแง่ทุกมุม สำหรับเรื่องที่ไม่มีหลักฐานอะไรเป็นแต่จำเขามาเล่า โดยตัวเองก็ไม่ใช่ผู้ประสบพบเห็นนั้น สมาคมก็ได้ตัดทิ้งไม่ยอมรับฟังนับเป็นพัน ๆ เรื่อง

อะไรเป็นสิ่งทำให้สมาคม

เอ. เอส. พี. อาร์. (Ameriean Society for Psychical Research) สนใจเรื่องของเชสเตอร์ เฮร์เวิร์ธโดยเฉพาะนั้นอยู่ที่ว่า เป็นเรื่องหนึ่งในบรรดาเรื่องที่มีพยานหลักฐานยืนยันแน่นแฟ้น ทั้งผู้เกี่ยวข้องญาติพี่น้องและเอกสาร คือ โทรเลขฉบับนั้นนับว่าเชื่อได้ว่าเป็นเรื่องเกิดขึ้นจริง และเป็นเรื่องของวิญญาณมาบอกข่าวที่ปรากฏขึ้นแล้ว อย่างที่นักค้นคว้าทางจิตเรียกว่า "Verdidical, or truth-telling apparition"

ในรายนี้ วิญญาณหรือผีของพ่อมาปรากฏร่าง เพื่อบอกข่าวที่ตรงต่อความเป็นจริง ดังเห็นได้จากรายละเอียดในเครื่องแต่งตัวที่ผู้ตายสวมอยู่ ในวาระสุดท้ายของชีวิต ได้แสดงให้ลูกเห็นอย่างชัดเจน เรื่องเช่นนี้ ลูกชายต้องไม่มีทางจะทราบได้ จากสัมผัส ๕ ประการ เช่นคนธรรมดาทั่วไป

อีกข้อหนึ่ง ที่ทำให้เรื่องของเฮย์เวิร์ธมีค่าน่าเชื่อถือ

เหนือเรื่องผีอื่น ๆ จำนวนมาก ก็คือ ร่างของพ่อที่มาปรากฏนั้นมาแสดงให้ประจักษ์ได้อย่างสสาร คือ ให้เห็นได้ชัด ๆ — ทำให้ลูกชายจำเขาได้ในทันที ไม่ใช่มาปรากฏในรูปอื่นหรือเลือนรางโปร่งใส ทั้งยังให้ลูกเขา "*สัมผัส*" ได้ด้วย

นักค้นคว้าทางจิต เรียกผีที่มาปรากฏให้เห็นและสัมผัสได้เช่นนี้ว่า Fully Externalized ซึ่งมีน้อยรายเหลือเกิน ที่แสดงปรากฏการณ์อย่างแจ่มชัดเช่นนี้

ความตายมาถึงปัญหาสำคัญ

อีกข้อหนึ่งว่า เราจะอธิบายการปรากฏร่างของพ่อเชสเตอร์เฮย์เวิร์ธได้อย่างไร ?

สำหรับผู้เชื่อถือในการถอดวิญญาณออกจากร่างได้ ว่าเป็นการปฏิบัติได้จริงจัง ก็ให้คำอธิบายว่า— —ทันทีที่พ่อของเชสเตอร์สิ้นลม วิญญาณก็ตรงมาหาบุตรชายชั่วขณะหนึ่ง ซึ่งน่าจะเนื่องจากผู้ตายนึกถึงลูกคนนี้ในตอนจะหมดลมหายใจนั่นเอง

ส่วนบรรดานักค้นคว้าทางจิต อธิบายเรื่องนี้ด้วย

ทฤษฎีที่ค่อนข้างจะเข้าใจได้ง่ายกว่า—คือ มีเรื่องของ *"ทิพย์-จักษุ"* และ *"โทรจิต"* ร่วมกัน

ตามทฤษฎีที่ว่านี้ พ่อของเชสเตอร์คงจะต้องตั้งจิตสร้างมโนภาพของตนเองขึ้น ในขณะที่กำลังจะสิ้นใจ ด้วยสมาธิอันแก่กล้าจนถึงขั้นที่ลูกชายของตนสามารถ *"รับสำเหนียก"* ได้ด้วยโทรจิต ทั้งนี้เป็นวิธีการอย่างหนึ่งของจิตมนุษย์ซึ่งยังศึกษากันอยู่อย่างขะมักเขม้น เวลาที่ห่างกันเพียงเล็กน้อยระหว่างพ่อของเชสเตอร์สิ้นใจในคาลิฟอร์เนีย กับที่ร่างมาปรากฏต่อหน้าลูกชายในรัฐเท็กซัสนั้น อาจอธิบายได้ด้วยทฤษฎีที่ว่า อำนาจโทรจิตที่พ่อเขาส่งมา—ได้มาถึงจิตใจของเชสเตอร์แล้วในทันที——แต่ว่าตอนหัวค่ำนั้น เชสเตอร์ยังตั้งใจมุ่งหน้าอยู่กับการสอนดาราศาสตร์ อยู่ที่สมาคม วาย. เอ็ม. ซี. เอ. จิตสำนึกจึงยังไม่รับทราบอำนาจโทรจิตนั้น

อย่างไรก็ดี จิตใต้สำนึกของเชสเตอร์ได้รับข่าวและจำไว้ จนกระทั่งเชสเตอร์เสร็จสิ้นการสอนกลับมาถึงบ้าน ได้ล้างหน้าล้างตาเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย จิตใจค่อยคลายจากความเคร่งเครียดในงานประจำวัน จนเขาขึ้นเตียงทอดกายปล่อยอารมณ์ตามสบายจวนจะหลับอยู่แล้ว จิตใต้สำนึกจึงแสดงภาพ

โทรจิต ที่บันทึกไว้มาก———

ถึงจะอธิบายอย่างไรก็ตามที ยังมีอีกหลายแง่ในเรื่องของเชสเตอร์ เฮย์เวิร์ธ ที่ยังไม่แจ่มแจ้งพอ--—และ นอกจากทุก ๆ คน ที่เกี่ยวข้องในรายนี้จะหลงเข้าใจผิด หรือไม่ก็นัดกัน โกหกอย่างฉกาจฉกจรรจ์แล้ว— —ความจริงเท่าที่สอบถามมาได้ก็ย่อมเป็นความจริงอยู่นั่นเอง แม้ว่ายังไม่มีใครอธิบายได้ก็ตาม

ในการสอบสวนเรื่องราวใดๆที่จัดว่าเป็นสิ่งผิดธรรมดา

เหนือธรรมชาตินั้น นักค้นคว้าผู้ทำหน้าที่สอบสวนเช่นนี้ ของสมาคมค้นคว้าทางจิต ล้วนเป็นผู้มีความรอบรู้ มีสติปัญญาฉลาดเฉียว ไม่ตัดสินสิ่งใดง่าย ๆ ย่อมต้องการรายละเอียดในเรื่องนั้น ๆ อย่างมาก โดยใช้วิธีซักถาม หรือสัมภาษณ์ผู้ที่พบเห็นและเกี่ยวข้องด้วยเป็นส่วนตัว และตั้งปัญหาขึ้นพิจารณาอย่างถี่ถ้วนทุกแง่ทุกมุม รายของเชสเตอร์นี่ก็ไม่มีข้อยกเว้น สมาคมไม่เพียงแต่สอบถาม

ตัวเขาโดยตรง ยังจัดคนไปสืบมาด้วยว่า——

เชสเตอร์ ผู้เป็นเจ้าของเรื่องนี้ เป็นคนอย่างไร ? เขานึกว่าตัวเองเป็นคน *"ไหวง่าย"* หรือเปล่า ?—— ข้อนี้สอบสวนแล้ว ก็ตอบได้ว่าเปล่า—เชสเตอร์เป็นคนมีจิตใจมั่นคงเป็นปกติดี

พ่อแม่พี่น้องของเขาเล่า———มีใครเป็นโรคเส้นประสาทหรือตื่นเต้นง่ายบ้างไหม ?

ไม่มีเลย พ่อของเชสเตอร์ คือผู้ตายเอง ก็เป็นคนไม่เชื่อในเรื่องวิญญาณ หรือสิ่งผิดธรรมชาติทั้งหลาย หาว่าล้วนเป็นเรื่องไม่มีสาระ ใครขืนสนใจก็เสียเวลาเปล่า

เรื่องพบผีด้วยตาตัวเองอย่างนี้ เชสเตอร์เคยพบมาก่อนบ้างไหม ?

ไม่เคย เขาไม่เคยเจอะผีบีศาจมาก่อนวันเกิดเหตุ คืนนั้นและหลังจากคืนนั้นแล้ว ก็ไม่เคยพบอีก

พ่อของเขาป่วยอยู่นานไหม ? — ก่อนหน้าที่จะถึงแก่กรรม ?

หามิได้——เขาสิ้นใจไปก็เพราะโรคหัวใจกำเริบขึ้นโดยปัจจุบัน จึงทำให้เสียชีวิตทันทีโดยไม่มีใครคาดฝัน ทั้ง

จากการสืบถามแพทย์ที่เคยดูแลอยู่ ก็ปรากฏว่าพ่อของเชส-เตอร์ไม่มีประวัติของโรคหัวใจมาก่อน และไม่มีใครในครอบครัวสงสัยโรคเช่นนี้มาเลยด้วย

เสื้อผ้าที่ผู้ตายสวมอยู่นั้นเล่า -- -- เป็นชุดที่เขาชอบสวมบ่อย ๆ จนคุ้นตาคนอื่น ๆ ใช่ไหม ?

ไม่ใช่ เชสเตอร์ เองไม่เคยเห็นชุดนี้ของพ่อมาก่อนด้วยซ้ำ

เชสเตอร์เห็นพ่อของเขาเป็นครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ ?

ราว ๒ ปีก่อนที่พ่อของเขาจะถึงแก่กรรม

เชสเตอร์แน่ใจหรือว่า เขาไม่ได้ฝันไป ? คืนนั้นเขายังตื่นอยู่จริง ๆ รึ ?

แน่นอน—เขาเพิ่งจะเอนตัวลงนอน ยังไม่ทันหลับยังรู้สึกตัวดีอยู่ จะว่าเขาฝันได้อย่างไร

แม้ว่าได้ซักไซ้ไล่เลียงกัน อย่างละเอียดป่านนี้แล้ว ทางสมาคมยังตั้งข้อสงสัยต่อไปอีกว่า เชสเตอร์และญาติพี่น้องในตระกูลเฮย์เวิร์ธ อาจร่วมมือกันวางแผนการเล่นตลกอย่างแยบยล เพื่อหลอกคนให้ตื่นเต้นก็ได้ แต่หลังจากที่คณะนักค้นคว้าของสมาคมค้นคว้าทางจิตพิจารณาเรื่องนี้โดยรอบคอบ

แล้วก็เชื่อว่าไม่ใช่เช่นนั้น——เพราะการสอบสวนทวนพยานบุคคลทุกปาก การซักถามซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างละเอียด จนเป็นที่แน่ใจว่าทุกคนที่เกี่ยวข้องให้ถ้อยคำตามความเป็นจริง มิได้บิดเบือนหรือโป้ปดอย่างไรเลย สมาชิกทุกคนของตระกูลเฮย์เวิร์ธแสดงความสุจริตสมชื่อเสียงอันดี ซึ่งเป็นที่รู้กันตลอดมา

แม้ว่าปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเอง ทำนองเดียวกับร่างของนายเฮรเวิรธน มีผู้รายงานไว้มากมายหลายร้อยเรื่องด้วยกัน แต่จะหารายไหนมาเปรียบในด้านหลักฐานที่มีประกอบอย่าง พร้อมมูลและคงทนต่อการพิสูจน์สอบสวน อย่างรายนี้—เป็นไม่มี

การสืบสวนเรื่องเช่นนี้แต่ละราย ไม่ใช่ของง่ายทั้งต้องกินเวลานับเป็นเดือน ๆ กว่าจะตัดสินได้ ความข้อนี้เป็นที่ยืนยันโดยนางไลเดีย อี. แอนลิสัน เลขานุการิณี ของสมาคมค้นคว้าทางจิต และเป็นกรรมการคนหนึ่งในจำนวนที่ได้รับมอบหมายให้มีหน้าที่สอบสวนเอาความจริงในรายงานเหล่านี้

สมาคมเอง ก็ไม่มีกำลังคนและกำลังทรัพย์เพียงพอที่จะรับสอบสวนให้ได้ทุกรายไป บางรายก็ได้ใช้วิธีส่งคำถามไปให้ตอบ ถ้าคำตอบนั้นแสดงหลักฐานเป็นที่น่าเชื่อถือ จึงจะส่งคนไปสืบสวนต่อไป

เมื่อได้รับมอบหมายให้ไปสืบรายใดแล้ว กรรมการผู้นั้นจะดำเนินการทุกอย่าง เพื่อหาข้อเท็จจริงเช่นเดียวกับอัยการที่ดีคนหนึ่งทีเดียว หากพบว่ารายใดเป็นเรื่องที่ไม่มีพยานยืนยันหนักแน่นพอก็จะคัดออกไปเสีย ด้วยวิธีดังกล่าวนี้สมาคมจึงทิ้ง *"เรื่องผี"* ที่สนุก ๆ ไปหลายต่อหลายเรื่อง บางรายผู้นำเรื่องมาเสนอต่อสมาคม เล่าไปตามความจริงที่ตัวได้ประสบมา แต่เมื่อตรวจสอบดูแล้ว ก็ปรากฏว่า *"ผี"* ที่ว่าเกิดจากสิ่งที่เป็นไปตามธรรมชาติ เช่น เสียงจากเครื่องปรับอากาศบ้าง เสียงท่อน้ำที่หลวมเกิดอาการสั่นสะเทือนบ้าง เสียงหนูวิ่งอยู่ในไม้ที่ประกอบฝาผนังบ้าง เช่นนี้ก็เป็นธรรมดาอยู่เอง ที่ต้องลงตะกร้าไป แต่ก็มีอีกมากรายที่ตัดทิ้ง เพราะไม่มีทางตรวจพิสูจน์ได้

คราวนี้ก็มาถึงปัญหาว่า

"ผีมีจริงหรือไม่?"

ปัญหานี้นักค้นคว้าทางจิตจะตอบได้ว่า จะว่าจริงหรือไม่ ต้องแล้วแต่ผู้ถามเข้าใจความหมายของคำว่า *"ผี"* อย่างไรบ้าง?

เงาวูบ ๆ วาบ ๆ เกิดจากกิ่งไม้ใบไม้แกว่งไกวอยู่นอกหน้าต่างห้องนอน บางคนตื่นมากลางดึกนอนดูไปเกิดเห็นเป็นหน้าเป็นตา เป็นหัวเป็นตัวมีแขนมีขาขึ้นมาก็มี อย่างนี้จะนับว่าเป็นผีไม่ได้แน่

หรือบางบ้านกระเบื้องมุงหลังคาเขยื้อน หรือเสียงไม้กระดานหดตัวดังแปลก ๆ มีเสียงลมพัดผ่านช่องใต้ประตูหน้าต่าง คนหวาดหน่อยก็ทึกทักเอาว่าเป็นผี

แต่สำหรับรายที่ไม่มีต้นไม้เงาไม้ ไม่มีคนอื่นอยู่ในบ้าน ไม่มีลมกระพือพัด ทั้งเครื่องใช้ไม้สอยในบ้านก็แน่นสนิทไม่หลวมหลุดให้เกิดเสียงผิดธรรมดา แต่ท่านยัง *"เห็น"* หรือได้ยินสิ่งประหลาดแล้ว———สิ่งนั้นอาจจะเป็น *"ผี"* ก็ได้ แต่บรรดานักค้นคว้าทางจิตชอบใช้คำว่า "Apparition" มากกว่าคำว่า "Ghost"

อย่างไรก็ดี ท่านจะต้องมีสภาพจิตใจที่อยู่ในภาวะพิเศษ จึงจะพบกับ "ผี" ได้ ทำนองเดียวกับที่เราจะต้องมีจิตใจอยู่ในสภาพเฉพาะอย่างหนึ่ง จึงจะ "ฝัน" เป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมา เมื่อพิจารณาในแง่นี้แล้ว ก็อาจกล่าวได้ว่า "ผี" มีจริง เท่า ๆ กับที่ถือเอา "ความฝัน" มายึดมั่นว่าเป็นของจริง นักค้นคว้าทางจิตจะบอกเราได้ว่า ผู้คนเป็นจำนวนมากที่มีสุขภาพสมบูรณ์ดีมีสติปัญญาไม่เลว เคยเล่าว่าพบผีมาแล้วเยอะแยะ——แต่ก็เช่นเดียวกับความฝันนั่นแหละเป็นเรื่องไม่จริงจังอะไร นอกจากจิตใจของ "ผู้เห็น" หรือ "ผู้ฝัน" แต่คนเดียว

ผีที่เล่ากันมาเป็นส่วนมาก

เป็นสิ่งไม่มีตัวตนและไม่มีสัมพันธ์กัน บางคนอ้างว่าผีก็มีวิญญาณเหมือนกัน แต่เช่นนั้นมันคงไม่มีสมองแน่ พวกที่โง่เง่าที่สุดในบรรดาผีทั้งหลายเห็นจะได้แก่ "Polfer geist" คือผีที่ชอบเอะอะตึงตัง เวลามาสิงสู่ผู้ใดขว้างปาอะไรต่ออะไรทำให้ขวดหมึกหก เครื่องประดับห้อง เช่น โต๊ะเก้าอี้ หรือกรอบรูปตกลั้มเกลื่อนกลาด บางทีก็เข้ามาทุบหลังคนที่เฝ้าดู

และก่อความรำคาญอีกทีกต่าง ๆ นานา (นี่ว่าไปตามเรื่องผีฝรั่งเขา)

จากรายงานที่มีต่อสมาคมค้นคว้าทางจิต แห่งอเมริกา รายหนึ่ง "*แม็คคินเลย์ แคนเตอร์*" ผู้เป็นสมาชิกคนหนึ่งของสมาคมนี้—เขาได้รับรางวัล "*พิวลิทเซอร์*" เมื่อเร็ว ๆ นี้จากการเขียนนวนิยายชื่อ "*แอนเดอรสันวิลล์*"— ได้เล่าเรื่องที่เขาผจญมากับผีเอะอะไว้ว่า——

ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง เขาพักอยู่ในบ้านเช่าหลังหนึ่งในมหานครลอนดอน คืนหนึ่งเขาหลับไปพักใหญ่ ก็ตกใจตื่นที่รู้สึกว่าผ้าคลุมเตียงของเขากำลังเลื่อนหลุดออกไป เขารีบดึงเอาไว้ แต่ก็มีอะไรไม่ทราบมารั้งเอาไปอีก ——เขาก็ออกกำลังดึงยิ่งขึ้น สิ่งที่ไม่มีตัวตนนั่นก็กระชากจะเอาไปให้ได้ แม็คคินเลย์เล่าว่าเขาพยายามชักคะเย่อผ้าคลุมเตียงไว้จนแขนปวดไปหมด———และยืนยันไว้ด้วยว่า ระหว่างนั้นสุขภาพของเขาเป็นปกติดีรู้สึกตัวอยู่ตลอดเวลา ทั้งไม่ได้มึนเมาอย่างไรด้วย

อีกรายหนึ่งเล่าไว้ในหนังสือ

"เดอะ นิวยอร์คเกอร์" แมรี่ คาร์เตอร์รอเบิร์ตส์ บรรยายถึงเรื่องผีที่เธอได้พบมา เจ้าผีตนนี้วนเวียนอยู่แต่ในบ้านของเธอมาหลายปี จนครอบครัวของของเธอตั้งชื่อให้มันว่า *"เคลลี่"*

เจ้าเคลลี่นี้ชอบบีดเบียดประตูให้มันดังเล่น หรือชอบทำเสียงผีเท้าคนเดินอยู่ในบ้าน และเลียนเสียงผีเท้าของคนที่อยู่ในบ้านนั้นได้หลายคนเสียด้วย บางทีก็ทำให้บันไดลั่นทั้ง ๆ ที่ไม่มีใครขึ้นลงบันไดในขณะนั้น และที่โปรดที่สุดก็คือชอบทำให้เก้าอี้โยกตัวหนึ่งโยกไปโยกมาเล่น

"เป็นภาพที่น่าดูอยู่ไม่น้อยเลย—ที่เก้าอี้ว่าง ๆ ตัวนั้นโยกไปมาได้เองโดยไม่มีผู้ใดหรือสิ่งใดไปผลักให้มันโยกเลย-" แมรี่ เขียนไว้อย่างนั้น

นักค้นคว้า บางคนให้ความเห็นว่า—ถ้าผีเป็นสิ่งไม่มีตัวตน และไม่มีชีวิตอิสระของตัวเอง เหตุไฉนมันจะมีอำนาจบังคับ หรือชักจูงให้วัตถุเคลื่อนไหวได้เล่า ?

ข้อนี้ไม่มีใครรู้ได้

ผู้ที่ไม่เชื่อเรื่องผี ๆ ก็จะพูด

อย่างเยาะหยันว่าผีเป็นสิ่งที่ขัดต่อกฎธรรมชาติ ผู้ใดที่อ้างว่าเคยติดต่อเกี่ยวข้องกันกับผีมาแล้ว ที่จริงก็หลอกตัวเองด้วย นอกจากจะหลอกให้คนอื่นหลงเชื่อ แต่การกล่าวเช่นนั้น ดร. เคิร์ท เจ. ดูคาสส์ หัวหน้าแผนกวิชาปรัชญาแห่งมหาวิทยาลัยบราวน์ บอกว่าไม่ถูกหลักวิทยาศาสตร์ เพราะเป็นการแสดงว่า ไม่ยอมเชื่อถืออะไรเสียจนกลายเป็นดันทุรังไป คือพวกที่ชอบเยาะหยันคนอื่นนั้น สิ่งใดที่เขาไม่เคยเห็นเคยพบ ก็หาว่าไม่จริงเสียร่ำไป——ก็ทำนองเดียวกับคนที่หัวรั้นมาเห็นตัวยีราฟเข้าเป็นครั้งแรก ก็ร้องว่า *"ไม่จริง—รูปร่างอย่างนี้ไม่มีนี่นา"*

การที่จะออกความเห็นในเรื่องผี ก่อนอื่นเราควรตั้งข้อสังเกตไว้ก่อนว่า คนที่เอาเรื่องผีมาเล่าพูดจาไม่พึงเชื่อถือ—หรือว่าเขาเล่าตามที่เขารู้สึกเช่นนั้นจริง ๆ แต่แปลเสียงหรือสิ่งที่เห็นมาผิดความจริงไป ถ้าเราไม่อาจตัดสินเป็นอย่างหนึ่งอย่างใดได้ ก็ควรจะพูดว่า "ความจริงอาจเป็นดังนั้นก็ได้ แต่ว่าขณะนี้เรายังไม่มีทางพิสูจน์หรือธิบายได้แจ่มแจ้ง"

เมื่อได้ศึกษาความเป็นไป

ของเรื่องผีจำนวนมากมายนับไม่ถ้วนแล้ว นักค้นคว้าทางจิตได้ตั้งกฎง่าย ๆ ไว้ สำหรับแยกว่าเรื่องไหนเป็น *"ผีจริง"* หรือเพียงเรื่องผีที่กุกันขึ้น

ผีปลอมนั้น มีความมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่งในการแสดงของมันเสมอ—อาจจะมาบอกข่าว มาเตือนให้ระวังอันตราย, มาแก้แค้น หรือมาแจ้งข่าวตายของญาติพี่น้องเพื่อนสนิทคนใดคนหนึ่งก็ได้ —— ผีจำพวกนี้อาจจะแสดงให้เห็นรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัวแก่ผู้ที่ได้พบได้เห็น

ส่วนผีตัวจริง มักไม่มีความประสงค์หรือจุดมุ่งมาแสดงตัวแต่อย่างไร—หากจะมีบ้าง เท่าที่ค้นพบก็เพียงประการเดียว คือมาปรากฏร่างเท่านั้นเอง ผีจำพวกนี้จึงมักไม่ทำอะไรที่อาจก่อประโยชน์ให้แก่ผู้ใดเลย การมาปรากฏก็ง่าย ๆ ไม่มีท่าทางมากมายอย่างนักแสดง และน้อยรายเต็มทีที่จะทำให้ผู้พบเห็นต้องตกอกตกใจ

อีกประการหนึ่ง ผีจริงจะไม่เหลือร่องรอย หรือรอยมือรอยเท้า — สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เป็นวัตถุพยานไว้ข้างหลังให้ตรวจสอบได้ นักค้นคว้าทางจิตเคย *"จับผี"* ให้ผู้ปรารถนา

จะหาความจริงประจักษ์มาหลายต่อหลายรายแล้ว ด้วยวิธีง่าย ๆ เช่น โรยเมล็ดถั่วแห้ง ๆ หรือโรยแป้งไว้ตามตำแหน่งที่วางแผนไว้สำหรับการนี้ นอกจากนั้นเราจะเห็นผีจริงได้อย่างชัดเจน ไม่ใช่บางใสหรือโปร่งแสงอย่างที่เล่ากัน ทั้งทำให้เกิดเงาได้ด้วย และถ้าเราตั้งใจจะเดินเข้าไปหา—ผีจริง ๆ ก็จะหายวับไป ถึงจะพยายามถ่ายภาพไว้ดู ก็ถ่ายไม่ติดหรือจะเอาเครื่องบันทึกมาเก็บเสียงไว้ฟังกันอีกก็ทำไม่ได้ และผีจริง ๆ จะไม่เที่ยวเดินไปเดินมา โดยยกผ้าขึ้นบีดหน้าอย่างที่ปรากฏในเรื่องเล่าทั้งหลาย ถ้าจะไปปรากฏตัวก็จะตรงไปที่จุดนั้นทีเดียว ไม่วกวนหรือเล่นซ่อนหากับคนดู

นั่นเป็น *"ความรู้เรื่องผี"* เท่าที่สมาคมค้นคว้าทางจิตประสบมาและบรรยายไว้

ส่วนที่ว่า *"คนทรง"* **สา-**มารถติดต่อกับคนที่ตายไปแล้วนั่น—ทำได้จริง ๆ หรืออย่างไร?

เรื่องเช่นนี้ ใคร ๆ ก็ทราบกันดีแล้วว่าเป็นเล่ห์กระเท่ของผู้แสดงเสียมากกว่า คนทรงเกือบทุกรายแสดงสิ่งมหัศจรรย์ต่าง ๆ ด้วยกลอุบายร้อยแปดที่ต้องยอมรับว่าฉลาดเฉลียว

พอดู ผู้ที่แสดงให้ปรากฏดวงหน้า หรือมีมือมีแขนมาลอยให้เห็น บางทีก็มาลูบไล้ผู้นั่งดูอยู่ด้วยหรือทำให้แตรลอยตัวและเป่ามีเสียงได้ในตัวเอง หรือที่ทำกันบ่อย ๆ ก็คือ ให้โต๊ะลอยขึ้นจากพื้นห้องได้---เหล่านี้ล้วนอาศัยกลไกวิธีการที่แยบยลทั้งนั้น บางรายก็มี *"ผู้ช่วย"* คอยเป่าแตรเมื่อถึงจังหวะสมควรหรือชักให้วัตถุเลื่อนลอยได้ด้วยลวดที่ทำให้มองไม่เห็นในห้องมืด ๆ จากช่องกลที่พื้น คนทรงจะ *"บันดาล"* ให้มีแพรบาง ๆ ปลิวสะบัดออกมาให้ *"เห็น"* เป็นผีมาปรากฏตัว หรือเพียงกระตุกด้ายดำที่เหนียวสักหน่อย ก็จะทำให้ม่านโบ่งออกมาทั้ง ๆ ที่ไม่มีลมพัด เสียงเคาะเสียงอะไรต่ออะไรกระทบกัน ก็ทำได้ไม่ยากเมื่อเปรียบกับการแสดงอื่น ๆ

"ฮูดินี" นักแสดงกลผู้มีชื่อ

เป็นที่รู้จักทั่วโลก ไม่ยอมเชื่อคำอวดอ้างของบรรดาคนทรง ขนาดที่ว่าเขาตั้งเงินรางวัลไว้ให้ถึง ๑๐,๐๐๐ ดอลลาร์ สำหรับคนทรงที่แสดงสิ่งใดโดยที่ตัวเขาทำเลียนไม่ได้ ---แม้ว่าเขาถึงแก่กรรมไปแล้วตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๙ เงินก้อนนี้ก็ยังมีไว้ให้ตลอดมา เพื่อนของเขาชื่อ *"ดันนิงเกอร์"* เป็นผู้รักษาเงิน

หมื่นเหรียญนี้ไว้ให้รางวัลแก่ "*คนทรง*" คนใด ที่ตัวดันนิงเกอร์เองแสดงให้เหมือนไม่ได้ ——

มีคนทรงกว่า ๑,๐๐๐ รายพยายามที่จะเอารางวัลก้อนใหญ่นี่ แต่ยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดได้รับไปเลย

ในประเทศอังกฤษซึ่งมีผู้ชอบ

เข้าทรงกันมากก็ได้มีผู้คิดหาวิธีการต่างๆมาพิสูจน์คนทรงด้วยหลักทางวิทยาศาสตร์ เป็นต้นว่าที่ "*ทาวิสตอค สแควร์*" ในลอนดอน ซึ่งเป็นที่ทำการของสมาคมค้นคว้าทางจิตของอังกฤษเอง ได้จัดห้องไว้สำหรับ "*นั่งเข้าทรง*" โดยเฉพาะ ประกอบด้วยเครื่องฉายรังสีอินฟราเร็ด เพื่อให้ผู้สังเกตการณ์เห็นและถ่ายภาพได้ในที่มืด

รอบ ๆ โต๊ะสำหรับชุมนุมนั่งเข้าทรง มีแผ่นโลหะเรียงรายไว้ที่พื้น สำหรับให้คนที่มานั่งวางเท้าลงบนแผ่นโลหะเหล่านี้ และคนที่นั่งถัดไปทั้งสองข้างก็วางเท้าแต่ละข้างร่วมโลหะแผ่นเดียวกันกับคนนั่งติด ๆ กันด้วย ส่วนมือนั้นเขาจัดถุงมือที่ทำด้วยโลหะบาง ๆ ให้สวม และจับกันไว้เป็นวงกลมตามธรรมเนียมการเข้าทรง คนทรงเองก็ต้องวาง

เท้าบนโลหะและสวมถุงพิเศษจับมือกับคนข้างเคียง ด้วยวิธีนี้ถ้าใครเพียงแต่ขยับเท้าหรือปล่อยมือ — — วงจรไฟฟ้า ที่จัดไว้ก็จะถูกตัดขาด ทำให้ไฟฟ้าแดงสว่างวาบเป็นสัญญาณให้รู้ได้ทันทีว่าเกิดมีคน *"เล่นไม่ซื่อ"* ขึ้นแล้ว

พังกันเพียงเท่านี้ ก็คงเดาได้ว่า *"คนทรง"* ที่ฉลาดย่อมจะหลีกเลี่ยงไม่ยอมไปแสดงในห้องพิเศษที่สมาคมนี้เป็นแน่

กระนั้นก็ตาม นาน ๆ ก็มีผู้ที่มีความสามารถมาแสดงเป็นที่น่าพิศวง แม้แต่บรรดานักค้นคว้าที่พยายามจับผิดทั้งหลาย--ตัวอย่าง ก็คือ *"รูดี ชไนเดอร์"* ชาวออสเตรียน ตลอดเวลาหลายปี เขาถูกตรวจสอบโดยนักศึกษาทางจิตคณะหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยนักจิตวิทยา นายแพทย์ นักสอนศาสนา นักฟิสิคส์ผู้เชี่ยวชาญทางสรีรวิทยาและบางคราวก็มีนักแสดงกลผีมือเป็นที่นับถือทั่วไป มาร่วมกับคณะกรรมการตรวจสอบเข้าด้วยเป็นครั้งคราว

ในการตรวจสอบนั้นคณะกรรมการให้ รูดี ชไนเดอร์เปลื้องเสื้อผ้าส่วนตัวออก เอาไปเก็บเข้าตู้ล็อกกุญแจไว้ในอีกส่วนหนึ่งของตัวบ้าน แล้วให้เขาสวมแต่เสื้อกางเกงติดกันที่คณะกรรมการจัดไว้ให้เท่านั้น ต่อมาก็ให้เขาเข้าไปนั่งในห้อง

เข้าทรงที่จัดเป็นพิเศษ นั่งเก้าอี้ที่เตรียมไว้โดยเฉพาะ—วางเท้าทั้งสองบนแผ่นโลหะ แล้วสวมถุงมือโลหะจับมือกับคนนั่งข้าง ๆ และจับต่อ ๆ กันไปรอบโต๊ะจนครบวง จากนั้นก็อนุญาตให้เขาเริ่มเข้าทรงได้ — —

การหายใจของรูดีจะค่อย ๆ ถี่เข้า จนกลายเป็นหายใจเร็วเหมือนหอบ ซึ่งคนธรรมดาอย่างเรายากที่จะทำได้—— ตอนนี้แหละที่เกิดสิ่งแปลก ๆ ให้เห็นทั่วกัน

ผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งที่วางอยู่กลางโต๊ะ ลอยตัวขึ้นในอากาศ แล้วขมวดตัวเองเป็นปม โดยไม่มีมือมนุษย์คนใดช่วยเลย — —

อีกคราวหนึ่ง รูดีทำให้โต๊ะลอยขึ้นเองได้ มีเสียงแปลก ๆ ดังมาจากแตรที่ลอยอยู่ในอากาศ และคนที่นั่งรอบโต๊ะรู้สึกมีมือที่มองไม่เห็นมาลูบไล้ใบหน้า เขาทำได้อย่างไร? คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าวแล้ว พยายามหนักหนาที่จะจับให้ได้—แต่ก็ไม่อาจทราบได้ว่า รูดีทำสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร—เพราะตลอดการเข้าทรงหลาย ๆ ครั้ง มีคนคอยจับมือเท้าของรูดีไว้ไม่ให้ขยับเขยื้อนไปแตะหรือเขี่ยสิ่งใดได้ จนสิ้นการแสดง

โธมัส แมนน์ ผู้ได้รับรางวัลโนเบลคนหนึ่งเคยมาสังเกตการณ์เข้าทรงของรูดีกล่าวว่า "มันเป็นไปไม่ได้— — แต่มันก็เกิดขึ้นแล้วจริง ๆ"

อีกคนหนึ่งที่แสดงอำนาจจิต

เป็นที่อัศจรรย์ใจของนักวิทยาศาสตร์ ที่มาคอยจับผิดในการเข้าทรงของเธอ คือ *"ยูเซเบีย พัลโลดิโน"* สาวชาวนาอิตาเลียนผู้ได้รับการศึกษาน้อยเต็มที

เป็นเวลา ๒๐ ปี นับแต่ ค.ศ. ๑๘๙๑ เธอแสดงการเข้าทรงตามที่ต่าง ๆ ทั้งในยุโรปและอเมริกา ทุกคราวที่แสดงนักค้นคว้าที่ไปคอยจับผิดจะกลับออกมาบอกว่า เธอทำได้จริงๆ ไม่มีอะไรแฝงเล่ห์เพทุบายให้เห็นเป็นการหลอกลวงเลย ในจำนวนผู้ที่อุตส่าห์ไปเฝ้าดูนี้ มี เซอร์ โอลิเวอร ลอดจ์ และ วิลเลียม เจมส์ ผู้เคยเป็นนายกสมาคมค้นคว้าทางจิตแห่งอังกฤษมาแล้วทั้งคู่

ยูเซเบีย สามารถแสดงให้

เห็นว่า ด้วยอำนาจจิตของเธอแท้ ๆ ทำให้โต๊ะย่อม ๆ ที่ตั้งอยู่

ไกลเกินเอื้อมเคลื่อนไหว ลอยไปทางไหนก็ได้แล้วแต่จะสั่ง—เครื่องดนตรีจะมีเสียงขึ้นเอง เมื่อเธอเพียงแต่อยู่ในห้องนั้นด้วย——ดวงหน้า ศีรษะ แขน มือ หรือส่วนใดของร่างกายมาปรากฏให้เห็นและให้สัมผัสได้ ——และตอนที่สุดสิ้นการเข้าทรงจะมีลมเย็น ๆ พัดมาจากศีรษะหรือนิ้วมือของเธอ คนทีมาชุมนุมรอบโต๊ะรู้สึกว่ามีลมพัดกันทุกคน ต่างก็ได้แต่พิศวงไม่ทราบว่าเธอทำได้อย่างไร

ยิ่งกว่านั้น ยูเซเบียยังสามารถ *"เข้าทรง"* ที่ไหนก็ได้ ——เธอไม่ต้องการสิ่งแวดล้อมหรือห้องที่จัดไว้เป็นพิเศษเลย ทั้งอาจใช้อำนาจจิตแสดงให้ดูได้ทั้งกลางวันกลางคืน ส่วนมากก็ทำในห้องที่มีไฟสว่างให้ผู้มาชุมนุมดูเห็นตัวเธอได้ตลอดเวลา ไม่ต้องอาศัยความมืด หรือแสงสลัว มีม่านดำ ๆ เป็นฉากข้างหลังอย่างคนทรงอื่น ๆ ในบางคราว คณะกรรมการถึงกับขอให้เธอเปลื้องเสื้อผ้าออกตรวจค้นดูว่า เธอซุกซ่อนสิ่งประกอบการแสดงเข้าไว้บ้างหรือเปล่า—ยูเซเบียยินดีให้ตรวจค้นทุกคราว ในเวลาแสดงมีคนคอยจับมือเท้าของเธอไว้ตลอดเวลา บางคราวถึงกับผูก

ขาของเธอติดกับคนนั่งข้าง ๆ ด้วยซ้ำ และเวลาที่มีการตรวจสอบไม่ยอมให้คนอื่นเข้าไปนั่งร่วมโต๊ะด้วย นอกจากคณะกรรมการผู้มีหน้าที่ตรวจพิสูจน์เท่านั้น สิ่งของอื่น ๆ เช่นแตรกระดึง โต๊ะ ฯลฯ ที่จะใช้แสดง คณะกรรมการก็เป็นฝ่ายจัดมาให้เพื่อให้แน่ใจว่า ยูเซเบียไม่แอบต่อด้ายสายโยง หรือทำอะไรไว้เล่นกลให้ดู

นอกจากนี้ ยูเซเบียยังใจดีพอที่จะบอกคนดูล่วงหน้าทุกคราวว่า ต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น เพื่อให้พวกนักพิสูจน์คอยจับจ้องเธอไว้ให้ดี ๆ หรือจะยืดมือยืดเท้าเธอให้แน่นยิ่งขึ้นอีกก็เชิญตามสบาย

นั่นเป็นเรื่องของอำนาจจิต

ที่ใช้บังคับวัตถุได้ตามใจชอบ ผู้มีความสามารถทางนี้จริง ๆ—ที่ได้ผ่านการพิสูจน์มาแล้วว่า มิได้แฝงกลอุบายอย่างใดมีอยู่เพียงไม่กี่คน คราวนี้ลองฟัง ผู้มีอำนาจทางตาทิพย์—หูทิพย์ดูบ้าง

ส่วนมากที่พบกัน มักจะเป็นพวกเข้าฌาณหลับตาแล้วก็ว่าไป หรือจี้ไปตามตัวอักษร บนกระดานทำนองเดียวกับการเล่นผีถ้วยแก้ว หรือใช้วิธีให้วิญญาณมาเขียนหนังสือ

ให้ดู — — มักเป็นการทำนายโชคชะตา หรือหาของหายเป็นพื้น ถ้าสังเกตให้ดีจะเห็นว่า พวกนี้จับเอาถ้อยคำ หรือสีหน้าของผู้มาปรึกษานั้นเองเป็นเครื่องช่วยในการทำนาย ซึ่งมักจะมีส่วนถูกน้อย

แต่บางราย มีความสามารถ รู้เหตุการณ์ได้อย่าง น่าประหลาด ตัวอย่างรายหนึ่ง ก็คือ นางไอลีน การ์เรท

นางไอลีนมีอายุ ๖๐ ปีเศษ ผมยังสีเข้ม นัยน์ตายังมีประกายแจ่มใส มาอยู่ในอเมริกาตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๓๘ นางเคยร่วมมือใกล้ชิดกับนักค้นคว้าที่มีชื่อเสียงมาแล้ว เช่น ดร. การ์ดเนอร เมอร์ฟี่ ผู้เคยเป็นหัวหน้าแผนกวิชาจิตวิทยาที่มหาวิทยาลัยนิวยอร์ค และต่อมาได้เป็นผู้อำนวยการค้น-คว้าของสมาคมค้นคว้าทางจิต แห่งอเมริกาและมูลนิธิเมนบิงเกอร์ที่เมืองโทพีกา มลรัฐแคนซัสด้วย

ในระยะหลัง ๆ นี้ นางไอลีนตั้งหน้าอยู่กับงานทางธุรกิจ และสนับสนุนการศึกษา อำนาจทางจิตโดยหลักวิทยาศาสตร์เพื่อให้เกิดความเข้าใจดียิ่งขึ้น แต่ในราว ๓๐ ปีมานี้นางไอลีนได้แสดงอำนาจทางจิต ที่ยอมรับกันว่าน่าทึ่งที่สุดรายหนึ่งในประวัติของการค้นคว้าทางจิตทั่วไป

ครั้งนั้น นางได้ร่วมมือกับห้องปฏิบัติการค้นคว้าทางจิตแห่งชาติ ในลอนดอนในการพยายามติดต่อกับ *"วิญญาณของท่านเซอร์ อาเธอร์ โคแนนดอยล์"* ผู้มีชื่อรู้จักกันทั่วโลกในฐานะผู้สร้างนิยาย เชอร์ล็อค โฮล์ม และมีความสนใจในเรื่องอำนาจทางจิตอย่างมาก เซอร์ โคแนนดอยล์ ได้ทำความตกลงร่วมกับ **"ฮูดินี"** และนายดันนิงเกอร์ —เป็นข้อตกลงที่มีชื่อเสียงยิ่งรายหนึ่ง—ว่าหากผู้ใดในจำนวนสามคนนี้ถึงแก่กรรมไปแล้ว ถ้าวิญญาณยังมีทางติดต่อกับผู้อยู่ข้างหลังได้จริงก็ให้ติดต่อมาเป็นรหัสที่รู้กัน แต่เฉพาะคนทั้งสาม——เพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าวิญญาณยังคงอยู่ต่อไป แม้ว่าร่างกายจะตายไปจากโลกนี้แล้ว

(เวลานี้ ดันนิงเกอร์คงเหลือมีชีวิตอยู่เพียงคนเดียวเป็นผู้รักษารหัสลับที่ตกลงกันไว้——:ขาแถลงว่า จนบัดนี้ยังไม่มี *"ข่าว"* อะไรจากเพื่อนผู้ล่วงลับไปแล้วทั้งสองเลย)

การเข้าทรงเพื่อติดต่อวิญญาณ

คราวนั้น นางไอลีนไม่สามารถติดต่อกับท่านเซอร์โคแนน

ดอยล์ได้——กลับมีวิญญาณของ *"เรืออากาศเอก เอช. คาร์มิเชล เออร์วิน"* มาเข้าทรง เขาเป็นกัปตันเรือเหาะ R—101 ของกองทัพอากาศอังกฤษ ซึ่งตกพังพินาศเมื่อ ๒ วันก่อนหน้านั้น——เจ้าหน้าที่ประจำพโยมยานนาวาลำนี้เสียชีวิตหมด

วิญญาณของ ร.อ. เออร์วิน (Erwin) บอกผ่านนางไอลีนถึงรายละเอียดเกี่ยวกับการตกของเรือเหาะที่เขาควบคุมไป ล้วนเป็นเรื่องทางเทคนิคที่คนธรรมดาไม่สามารถล่วงรู้ได้ ทางการก็ยังไม่ทันแถลงอะไรออกสู่ประชาชน แต่ถ้อยคำที่ไอลีนบอกนั้นเป็นรายละเอียด ทางวิชาการที่ยังสงวนเป็นความลับรู้กันแต่เฉพาะเจ้าหน้าที่ชั้นสูงแห่งทบวงทหารอากาศเท่านั้น ระหว่างที่เธอพูดก็มีคนบันทึกไว้ (พวกนี้มาคอยฟังข่าวจากเซอร์ อาเธอร์ โคแนน ดอยล์) ปรากฏว่าตรงกับเรื่องราวที่ทางการสงวนไว้ทุกอย่าง

ในครั้งต่อ ๆ มา วิญญาณ

ที่มาเข้าทรงไอลีน การ์เรท เป็นนายแพทย์ชาวอาหรับผู้หนึ่ง ชื่อ *"ยูวานี"* ทุกครั้งที่มาเข้าทรงเขาขึ้นต้นด้วยคำว่า

"ฉันเอง—ยูวานี ขอต้อนรับเพื่อน ๆ——"

ต่อจากนั้น วิญญาณหมออาหรับก็จะตอบคำถามที่มีคนมาหารือ ด้วยภาษาอังกฤษที่สละสลวยไม่มีที่ติ ซึ่งต่างกันสำเนียงตามปกติของไอลีนเวลาเธอไม่ได้เข้าทรง เธอพูดเป็นสำเนียงของชาวไอริช

ครั้นถึง ค.ศ. ๑๙๕๒ นาวไอลีน การ์เรท ได้เข้ารับการทดสอบอยู่เป็นเวลา ๓ สัปดาห์เต็ม ๆ เพื่อแสดงให้เห็นอำนาจทางจิตของเธอ ด้วยวิธีตามหลักวิทยาศาสตร์อย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ อย่างหนึ่งก็คือ ทำหีบโลหะขึ้น ๒ ใบ ฝาเพดานและพื้นเป็นโลหะทั้งสิ้น เอาตั้งห่างกันเป็นระยะ ๔๐๐ หลา ให้ไอลีนเข้าไปนั่งในห้องหนึ่ง ซึ่งจัดสร้างไว้ตามแบบ *"กรงฟาราเดย์"* อย่างที่บีเตอร์ ฮูร์คอสได้เคยเข้าไปนั่งมาแล้ว—คือมีกระแสไฟฟ้าเดินรอบห้องเป็นการป้องกันกระแสจากภายนอกเข้าไปรบกวนผู้อยู่ในห้องนั้นและมีสวิตช์สำหรับปิดเปิดสัญญาณไฟได้ตามใจชอบของผู้ควบคุม ซึ่งนั่งอยู่อีกห้องหนึ่ง

ได้มีการตรวจสอบทุกวิถีทาง ที่จะไม่ให้ไอลีนทราบได้ด้วยประสาทสัมผัสธรรมดาว่า เมื่อใดมีกระแสไฟฟ้าเดินใน

ห้องฟาราเดย์นี้ จากนั้นก็ดำเนินการทดสอบ ก็ปรากฏว่าไอลีนบอกได้ถูกต้องถึง ๙๐ เปอร์เซ็นต์ ด้วยอำนาจทางจิตของนาง

ในหนังสือที่เธอได้เขียนถึงเรื่องนี้ ไอลีนเล่าไว้ว่า รู้ตัวมาตั้งแต่เล็ก ๆ แล้วว่าเธอมี *"ความรู้สึกไวต่อสิ่งแปลกๆ* ซึ่งทำให้เธอต้องลำบากใจเรื่อยมาจนโต

เรื่องอำนาจทางจิตของรูดี ยูเซเบีย และไอลีน การ์เรทนี้ ยังไม่มีใครหาคำอธิบายให้กระจ่างได้—ผู้อ่านจะเชื่อหรือหาว่าเป็นเรื่องเหลวไหล ก็แล้วแต่จะพิจารณา แต่ก่อนจะลงความเห็นว่าเป็นเรื่องกุขึ้น ก็ขอให้ติดต่อขอดูรายงานที่ปรากฏเป็นหลักฐานอยู่ที่สมาคมค้นคว้าทางจิตเสียก่อนว่า ผู้สนใจในเรื่องเช่นนี้ ได้ตรวจพิสูจน์ไว้อย่างไรบ้าง

อีกท่านหนึ่งที่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับอำนาจ *"ตาทิพย์"* — ได้แก่ศาสาตราจารย์ เอส. จี. โซล ผู้บรรยายวิชาคณิตศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยลอนดอน

ท่านผู้นี้เขียนไว้ในหนังสือที่แต่งขึ้นชื่อ Modern Experiment in Teleparthy ตีพิมพ์ที่สำนักพิมพ์ของมหา-

วิทยาลัยเยล เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๔— ว่าถึงการทดสอบต่าง ๆ ในเรื่องโทรจิต และอำนาจที่เห็นเหตุการณ์ในอนาคต

คราวหนึ่งที่ท่านได้กับสื่อทางจิต ชื่อนางบลานช์ คูเปอร์ เมื่อ ค.ศ. ๑๙๒๒ ดร. โซลต้องประหลาดใจที่ได้ยินเสียงจากเพื่อนสมัยเป็นเด็กอยู่ด้วยกัน ชื่อ กอร์ดอน เดวิส ผู้สิ้นชีวิตไปนานเสียจนเกือบนึกไม่ออกอยู่แล้ว เพื่อนเดวิสคนนี้บอกได้ถูกถึงสถานที่และเรื่องราวต่าง ๆ ที่ทั้งสองเคยเที่ยวและเล่นมาด้วยกันเมื่อยังเด็ก และได้บอกชื่อภรรยาและบุตรของ ดร. โซลได้หมด ทั้ง ๆ ที่ผู้ตายก็ยังไม่เคยพบเห็นครอบครัวของเขาเลย

อีกครั้งหนึ่งในปีเดียวกันนั้น ดร. โซลได้ติดต่อกับผู้เป็นสื่อทางจิตและถามถึงเดวิสอีก ก็ได้รับคำบรรยายถึงสภาพบ้านของเดวิส อย่างละเอียด ดร. โซลก็จดไว้ทุกถ้อยคำเพื่อเอาไว้ตรวจสอบ ครั้นต่อมาอีก ๓ ปี กอร์ดอน เดวิส เพื่อนเก่าแก่สมัยเด็กมาหาเขาจริง ๆ——ท่าทางร่าเริง มีสุขภาพสมบูรณ์ดีทุกอย่าง

คำแรกที่ ดร. โซลร้องถามก็คือ—— "อ้าว มายังไงกันล่ะนั่น? ก็แกตายไปตั้งนานแล้ว ไม่ใช่รึ—"

กอร์ดอนหัวเราะชอบใจ แล้วอธิบายว่าเขายังอยู่ดีกินดี ไม่ใช่เป็นผีมาหาหรอก ข่าวที่ว่าเขาตายนั้นลือกันไปผิด ๆ ต่างหาก จากนั้น ดร. โซลก็ไปเที่ยวบ้านของเดวิส เขาเอาบันทึกจากปากคนทรงคนไปตรวจดูด้วย ก็พบว่ารายละเอียดของสภาพบ้านนั้น ตรงกันกับที่ว่าไว้ทุกอย่าง—แต่ที่น่าอัศจรรย์ที่สุดก็คือ— —เมื่อ ค.ศ. ๑๙๒๒ ตอนที่ ดร. โซล ได้เรื่องนี้มาจากคนทรงนั้น เดวิสยังไม่ได้ย้ายมาอยู่บ้านนี้เลย เขายังอยู่ที่บ้านเช่าในกรุงลอนดอนแท้ ๆ — เป็นอันว่าคนทรงบรรยายลักษณะบ้านของเดวิสล่วงหน้าไว้ ตั้งแต่เขายังไม่ได้อยู่ด้วยซ้ำ

เรื่องทำนองนี้ ไม่มีใครอธิบายได้ ตามหลักวิทยาศาสตร์เท่านั้นที่รู้กันในขณะนี้ แม้จะเถียงว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะมันผิดกฎธรรมชาติ— —แต่ก็มีเรื่องปรากฏจริง ๆ

ดร. ดูคาสส์ อดีตหัวหน้าแผนกวิชาปรัชญาแห่งมหาวิทยาลัยบราวน์ ได้กล่าวว่า— — “การที่จะตัดสินว่าสิ่งใดเป็นไปได้ หรือไม่ได้ในธรรมชาตินั้น ย่อมขึ้นอยู่ หรือมีส่วนสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม และความรู้ในเวลานั้นเองเป็นต้นว่าการที่จะทำให้เสียงของใครคนใดคนหนึ่งในอเมริกาข้าม

มหาสมุทรอัตลันติคไปดังขึ้นที่ยุโรปโน่น โดยอาศัย "*อากาศ*" เป็นสื่อ ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่ตรงกันข้าม เวลานี้เราติดต่อพูดจาถึงกันได้ โดยสะดวกระหว่างสองฟากมหาสมุทรด้วยเครื่องโทรศัพท์ ซึ่งมีสายเคเบิลเป็นตัวนำ ถ้าหากจะสมมุติตัวเองไปอยู่ในสมัย ๒๐๐ ปีก่อน การที่อ้างว่าคนเราสามารถพูดถึงกันได้ แม้อยู่คนละฟากมหาสมุทร ก็จะถูกหาว่าเอาเรื่องไร้สาระเป็นไปไม่ได้มาพูด แต่ขอให้พิจารณาให้ดีว่า ที่ไม่เชื่อกันว่าเป็นไปได้ ก็เพราะสมัยนั้นยังไม่มีคนมีความรู้พอ จึงขอให้ข้อคิดว่า การที่จะตัดสินว่าอะไรเป็นไปได้ อะไรไม่ได้นั้น จำต้องนึกถึงความรู้ และวิธีการที่ใช้กันในขณะที่พูดนั้นด้วย—"

-๑๙-

เรื่องอำนาจทางจิต เรื่องของผีและวิญญาณ ตลอด

จนตาทิพย์ หูทิพย์เหล่านี้ ท่านผู้อ่านคงทราบแล้วว่า นักวิทยาศาสตร์ทั่วไป ยังไม่ยอมรับกัน — ถึงจะไม่คัดค้าน แต่ก็ทำเฉย ๆ ต่อเรื่องเช่นนี้—ก็เพราะมีอุปสรรคสำคัญประการหนึ่ง โดยที่เราเองไม่อาจแสดงอำนาจทางจิตได้ตามใจชอบ อย่างการเขียนหนังสือ หรือขับรถยนตร์ ให้บรรดานักวิทยาศาสตร์ตรวจสอบได้ในหอปฏิบัติการของเขา จึงถือว่าโทรจิตก็ดี ทิพยจักษุก็ดี หรือการล่วงรู้ถึงเหตุการณ์

ภายหน้าก็ดี ยังไม่มีคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ จนกว่าจะสามารถแสดงให้ทดสอบอำนาจเช่นว่าซ้ำแล้วซ้ำอีกได้ ตามที่เขาต้องการ

แต่พวกที่ศึกษาทางจิตยืนยันว่า การทดสอบตามวิธีวิทยาศาสตร์ ในเรื่องอำนาจเหนือระบบประสาทสามัญนี้ ก็มีผู้ได้ผ่านการทดสอบอย่างเข้มงวดมาแล้วหลายราย ทั้งได้มีสถาบันค้นคว้าเรื่องเช่นนี้มากกว่าครึ่งศตวรรษแล้ว ทั้งในอเมริกาและยุโรปที่รู้กันจักกันดีก็คือ —การทดลองเรียกไพ่, ปั่นแปะ, และทอดลูกเต๋า ที่กระทำกันในความอำนวยการของ ดร. เจ. บี. ไรน์ ที่หอลองอำนาจทางจิตในมหาวิทยาลัย ดยุ๊ค มลรัฐคาโรไลนาเหนือ

การทดสอบดังกล่าว นักค้นคว้าทางจิตถือว่าเป็นการแยกให้เห็นชัดเจน ระหว่างโอกาสที่จะเป็นไปได้ตามธรรมชาติรวมทั้งการใช้ประสาททั้งห้าอย่างสามัญชน กับการใช้อำนาจทางจิตของผู้มีคุณสมบัติพิเศษในเรื่องนี้ว่าผิดกันอย่างไร จึงกล่าวได้เต็มที่ว่า บางคนนั้นมีอำนาจทางจิตเหนือธรรมชาติ แต่จะมีมากน้อยต่างกันเพียงไรนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง อีกทฤษฎีหนึ่งที่นักค้นคว้าทางจิตเสนอไว้มีว่า ในสมัยก่อนประวัติศาสตร์ อาจเป็นเวลานับแสนนับล้านปีล่วงมา

แล้ว สมัยที่มนุษย์ยังไม่รู้จักพูดกันเช่นทุกวันนี้ ก็ได้ใช้ระบบโทรจิตเป็นเครื่องติดต่อกัน แต่ต่อมาเมื่อมนุษย์พูดได้ก็เปลี่ยนความคิดของคนออกมาเป็นคำพูด ความสามารถดั้งเดิมในการส่งอำนาจจิตติดต่อกันก็ค่อยเสื่อมลง จนหมดไปในคนส่วนมาก คงเหลือแต่เพียงสัมผัส ๕ ประการ นอกจากคนบางคนเท่านั้นที่ยังมีอำนาจจิตเป็นพิเศษในปัจจุบัน

การทดลองตามวิธีของดร. ไรน์

เป็นของทำได้ไม่ยาก เขาให้ผู้รับการทดลองพยายามตอบด้วยอำนาจทางจิตแต่อย่างเดียว—ไม่ใช่ประสาททั้งห้าเลย ว่าไพ่ที่ผู้ดำเนินการทดลองหยิบขึ้นมานั้นเป็นรูปอะไร ?

ไพ่ที่ ดร. ไรน์ ประดิษฐ์ขึ้นไว้สำหรับการทดสอบทางจิตนี้ เรียกว่า Zener หรือ ESP Cards สำรับหนึ่งมี ๒๕ ใบ ประกอบด้วยภาพ ๕ ชุด ๆ ละ ๕ ใบ

ภาพของไพ่ที่ว่านี้ได้นำมาพิมพ์ไว้ให้ดูแล้ว คือรูปดาว, รูปกากบาท, วงกลมสี่เหลี่ยมจัตุรัส และเส้นขนานเป็นลูกคลื่น

เพื่อป้องกันการสมรู้ร่วมคิดกัน ระหว่างผู้ทดลอง

และผู้รับการทดสอบ และให้แน่ใจจริง ๆ ว่าไม่มีการโต้แย้งได้ คนทั้งสองจึงถูกจัดให้นั่งคนละห้อง หรือห้องเดียวกันแต่มีม่านทึบใหญ่กั้นกลาง แต่มีบางรายที่ทำกันโดยมีกำแพงกั้น หรืออยู่กันคนละตึก บ้างก็ให้ห่างกันอยู่คนละเมือง และมีรายหนึ่ง—ทดลองทายไพ่อีเอสพี โดยอยู่คนละฟากมหาสมุทรอัตลันติค—ผู้รับการทดลองอยู่ที่เมืองซาเกร็บ ประเทศยูโก-สลาเวีย อีกฝ่ายหนึ่งอยู่ที่มหาวิทยาลัยดยุ๊คในอเมริกา

ผลจากการทดลองแสดงว่าระยะทางมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับอำนาจจิตน้อยเต็มที จะถือว่าไม่มีเลยก็ว่าได้ เพราะผลการทายไพ่คนละฟากมหาสมุทรกับผลที่ได้ผลจากการทดลองกันในห้อง หรือห้องติด ๆ กันเกือบจะไม่แตกต่างกันเลย

ถ้าจะให้ทายเดาสุ่มแล้วแต่

โอกาสจะบังเอิญให้ทายถูกเอง ก็ปรากฏว่าผู้รับการทดลองอาจทายถูก ๑ ใน ๕ ครั้ง หรือถ้าจะทดลองกันไปจนหมดไพ่ทั้งสำรับ ก็อาจทายถูกโดยบังเอิญได้ ๒๐ เปอร์เซ็นต์

หากว่าผู้รับการทดลองทายถูกมากกว่า ร้อยละ ๒๐ อย่างผิดสังเกต (หรือบางรายน้อยกว่านี้มากา) ผู้ดำเนินการก็

ถือว่า รายนั้นมี "*ความสำคัญ*" ขึ้นมา โดยพิจารณาว่าความบังเอิญไม่มาเกี่ยวข้องในรายนั้น การทดลองที่ดยุ๊คนี้เริ่มกันมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๗๗ มีผู้รับการทดลองมากมายหลายรุ่นแล้ว ส่วนใหญ่ก็เป็นนักศึกษาวิชาจิตวิทยาในมหาวิทยาลัยแห่งนั้นเอง ถ้าจะนับการทดลองทำกันมามากนับได้หลายล้านครั้ง เพราะคนหนึ่ง ๆ อาจทำซ้ำอีกเรื่อย ๆ แม้ขณะนี้การทดลองทายไพ่ อีเอสพี ก็ยังกระทำกันทุกวัน ผลการทายถูกคิดเฉลี่ยแล้วสูงกว่าโอกาสบังเอิญอยู่ไม่ใช่น้อย ดร. ไรน์ อภิปรายผลงานนี้ว่า มีคนทายถูกมาก จนจะเหมาเอาว่าเป็นเพราะโชคไม่ได้ ถ้าคิดตามหลักวิชาคำนวณแล้ว อำนาจทางจิตมีส่วนเกี่ยวข้องมากกว่าโชค หรือความบังเอิญถึง—หลายพันต่อหนึ่ง

ผู้รับการทดลองรายหนึ่ง สามารถทายไพ่ได้ถูกหมดทั้ง ๒๕ ใบ—แน่ละเขาไม่ได้ทายถูกหมดทุกครั้งที่รับการทดลอง แต่คราวหนึ่งเขาทำได้จริงๆ อธิบายตามหลักคณิตศาสตร์ก็ต้องว่าอำนาจจิตของเขามีเหนือโชคถึง ๑๐๐,๐๐๐ ต่อ ๑ หรือกว่านั้นเสียอีก ถ้าจะเทียบกับการทดสอบในงานอื่น ๆ ทางสาขาวิทยาศาสตร์ การทำคะแนนได้ ๒๐๐ หรือ ๓๐๐ต่อ ๑

ก็ยอมรับกันว่าเป็นผลดีอย่างมากแล้ว

การทดสอบต่าง ๆ ที่กระทำ

กันในมหาวิทยาลัยดยุ๊คนี้ ปรากฏผลเป็นเครื่องยืนยันว่าคนเรามีอำนาจทางโทรจิตจริง

ทางอังกฤษนั้น ดร. โซล แห่งมหาวิทยาลัยลอนดอน ก็ได้ทดลองให้เห็นประจักษ์ถึงอำนาจจิต อีกชนิดหนึ่ง คือ *"การรู้ล่วงหน้า"* (Precognition)

ดร. โซล และผู้รับการทดลองของเขา ชื่อ บาซิล เชเกลตัน ผู้มีอาชีพเป็นช่างถ่ายรูป ได้ใช้วิธีการของดร. ไรน์ แห่งมหาวิทยาลัยดยุ๊ค ในการศึกษาอำนาจทางจิตในตอนต้นที่ลงมือทดลองนั้น รู้สึกว่าจะไม่ได้ผลอะไรเลย เพราะเชเกลตันทายภาพในไพ่อีเอสพีผิดหมด ครั้นต่อมาเมื่อ ดร. โซล พยายามตรวจหาซึ่งความผิดพลาดจากบันทึกผลการทดลองหลาย ๆ ครั้ง ก็ได้พบด้วยความประหลาดใจอย่างยิ่งว่าแทนที่เชเกลตันจะทายไพ่ใบที่ ดร. โซล หยิบออกมาจากกอง เอามาวางคว่ำไว้ต่อหน้า เขากลับทายไพ่ใบถัดไปที่อยู่ในกองซึ่งกำลังจะถูกหยิบขึ้นมานั้นได้ทุกใบ

ผลการทดลองที่ผิดไป จากความมุ่งหมายเดิมแบบนี้ ภาษานักค้นคว้าทางจิตเรียกว่าการแทนที่ (Displacement)

แต่สำหรับบาซิล เชเกลตันการทายพลาดของเขาเกิดขึ้นบ่อยครั้ง เกินกว่าที่จะนับได้ว่าเป็นการบังเอิญ ตามหลักของวิชาคำนวณ, ดังนั้น ดร. โซล ผู้ดำเนินการทดลองจึงให้เขาตั้งใจทายไพ่ใบที่อยู่ถัดไป แทนที่จะทายไพ่ใบที่ ดร. โซลหยิบขึ้นมาอย่างคราวแรก ๆ จากการทายไพ่ล่วงหน้า ๓,๗๘๙ ครั้ง เชเกลตันทายถูกถึง ๑,๑๐๑ ครั้ง นับว่ามากกว่าที่จะเป็นไปโดยบังเอิญ ๓๒๕ ครั้ง

โอกาสที่อาจเป็นได้เช่นนี้มีเพียง ๑ ใน —๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐

ดร. ยี.อี. ฮันชินสัน ศาสตราจารย์ทางชีววิทยาแห่งมหาวิทยาลัยเยล ผู้ได้ฟังผลการทดลองในเรื่องอำนาจของจิตจากสถาบันต่าง ๆ รวมทั้งการคัดค้านหรือโต้แย้ง จากนักวิทยาศาสตร์อื่น ๆ แล้วก็ได้กล่าวว่า

"เหตุอย่างหนึ่งที่ทำให้นักวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่ยังไม่ยอมรับนับถือผลการทดลอง เกี่ยวกับอำนาจเหนือธรรมชาติ

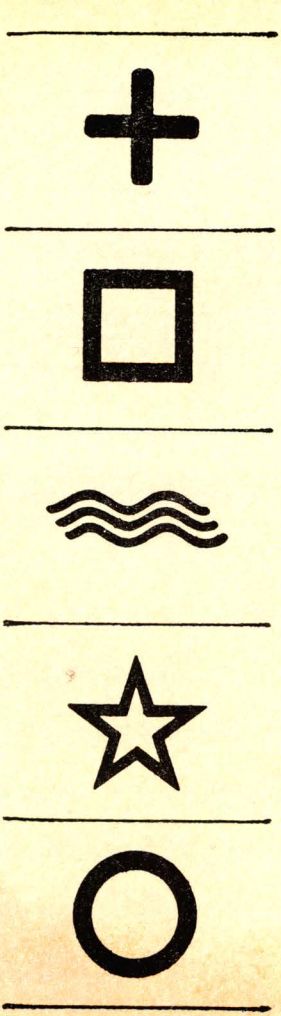

ภาพชุดในไพ่ ESP
ใช้สำหรับทดสอบ
อำนาจทางจิต

ของจิตมนุษย์เรานั้น ก็อาจอธิบายได้ง่าย ๆ ว่า เป็นเพราะเขาเหล่านั้นยังไม่ปรารถนาที่จะแสดงตนรับรองเรื่องเช่นนี้ โดยเปิดเผย และพยายามหลีกเลี่ยงเสียโดยการไม่ยอมตรวจสอบรายงานละเอียดของการทดลองเหล่านั้น——"

เราทราบกันดีอยู่แล้วว่า เรื่องราวของปรากฏการณ์ผิดธรรมดาที่เกิดขึ้นด้วยอำนาจทางจิตนี้ มีมาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์พร้อม ๆ กับประวัติมนุษยชาติก็ว่าได้ แต่เพิ่งจะมามีการทดสอบทบทวนด้วยวิถีทางวิทยาศาสตร์อันเข้มงวด เมื่อประมาณ ๗๕ ปีมานี้เอง โดยมีนักค้นคว้าที่สนใจในเรื่องเหล่านี้ ลงมือศึกษาและทดสอบอย่างจริงจัง หลังจากนั้นนักวิทยาศาสตร์จำนวนไม่ใช่น้อยทั้งหญิงชาย ก็ยอมรับอำนาจของจิตว่าเป็นเรื่องน่าพิศวงและมีอยู่จริง อีกหลายคนยังแบ่งรับแบ่งสู้ว่า "น่าจะมีอะไรอยู่บ้าง——แต่ควรจะศึกษาค้นคว้ากันต่อไปอีก ก่อนที่จะลงความเห็นแน่นอนลงไป" ในบรรดานักวิทยาศาสตร์ที่มีความเห็นทำนองนี้ มีอัลเบิร์ต ไอน์สไตน์, อังรี เบิร์กสัน นักปรัชญามีชื่อของฝรั่งเศส, คาร์ล ยุงก์ นักจิตวิทยาสัญชาติสวิสส์ที่มีคนนับถือทั่วโลก, เซอร์ อาเธอร เอดดิงตัน นักวิทยาศาสตร์ชาวอังกฤษ, เซอร์ วิลเลียม ครุคส์,

มาร์คทเวน นักประพันธ์ลือชื่อชาวอเมริกัน, อัลดัส ฮักซเลย์ อัพตัน ซินแคลร์ เซอร์ โอลิเวอร์ ลอดจ์, วิลเวียม เจมส์ โธมัส มันน์ และผู้มีชื่ออื่น ๆ อีกมาก

เวลานี้การทดลองในเรื่องอำนาจของจิตกำลังดำเนินไปในมหาวิทยาลัยและสถาบันการศึกษาหลายแห่ง และมีหลักสูตรที่ให้ปริญญาเอกใน "*พาราไซโคโลยี*" ที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์แห่งลอนดอน, มหาวิทยาลัยดยุ๊ค และมหาวิทยาลัยแห่งนครนิวยอร์ค

เรื่องต่อไปนี้ เป็นตัวอย่าง

อีกรายหนึ่งของ "*ตาทิพย์*" ผู้เล่าเรื่องนี้เป็นนายแพทย์ ผู้ได้ประสบเหตุการณ์มาด้วยตนเอง— —เขา คือ นายแพทย์แพทริค เอ๊กส์

"หลังจากได้รับบาดเจ็บอย่างมาก เนื่องจากอุบัติเหตุรถยนตร์ถูกชน ผมต้องเข้าห้องผ่าตัดถึง ๔๔ ครั้ง—คราวหนึ่งเป็นการผ่าตัดที่บริเวณกะโหลกศีรษะ เพื่อตกแต่งรอยร้าว โดยใช้แผ่นเงินสอดเข้าไปปิดช่องโหว่ในกะโหลกของผมเสีย ศัลยแพทย์ช่วยกันฝน "*เหรียญเงิน*" ราคา ๑ ดอลลาร์ จน

ได้ความหนาตามที่ต้องการ แล้วจึงปิดทับรอยโหว่ของกระดูก จากนั้นจึงเย็บกล้ามเนื้อและหนังศีรษะปิดแผลไว้ตามลำดับ

"แพทย์ผู้ผ่าตัดไม่ได้บอกผมเลยว่า เนื้อสมองของผมถูกเฉือนออกจากแผลตรงนี้หรือเปล่า หรือว่าเพียงแต่เนื้อสมองใต้รอยโหว่นั่นเป็นแผล เพราะกะโหลกศีรษะที่แตกเป็นชิ้นเล็ก ๆ ตำเข้าไป—อย่างไรก็ดี นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา มีอะไรหลายอย่างเปลี่ยนแปลงไป สิ่งแปลก ๆ เกิดขึ้นกับผม โดยที่ไม่มีใครอธิบายให้แจ่มแจ้งได้

"เนื่องจากผมก็เป็นผู้ได้รับปริญญาแพทย์ศาสตร์บัณฑิตมาแล้ว จึงเชื่อแน่ว่า เนื้อสมองของผมได้รับความกระทบกระเทือน และถูกกระดูกกดเป็นแผลซึ่งเมื่อหายแล้วก็ยังคงเหลือลอยแผลเป็นเล็ก ๆ ไว้ที่ผิวมันสมอง ผมเชื่อด้วยว่ารอยแผลเป็นนี้เอง นานเข้าก็จะหดตัวแน่น ทำให้ทางเดินของระบบประสาทที่ผ่านเนื้อสมอง ตอนที่เป็นแผลเป็นนี้ต้องลัดวงจร——ผิดปกติไป——

"สิ่งแรกที่บอกให้ผมรู้ว่า มีอะไรบางอย่างผิดธรรมดาเสียแล้ว—เกิดขึ้นหลังจากการผ่าตัดครั้งสุดท้าย ประมาณ ๓ เดือน

"ที่ผมถูกส่งเข้าห้องผ่าตัดเป็นครั้งสุดท้ายนั้น ก็ไม่ใช่เรื่องยุ่งยากอะไรนักหนา เพียงแต่ไปให้เขาผ่าเอาชิ้นกระดูกเล็ก ๆ ที่เหลือค้างอยู่ออกจากแขน กว่าจะเสร็จออกจากห้องผ่าตัดได้ก็ค่ำไปหน่อย ผมจึงตกลงใจนอนค้างเสียที่โรงพยาบาลนั่นเอง หมอผู้ดูแลเขาสั่งให้ยานอนหลับผมไว้ ผมจึงหลับไปแต่หัวค่ำ—แต่พอราวตีสี่ ผมก็ต้องตื่นขึ้นด้วยความเจ็บแปลบเข้าหัวใจ อยู่ตรงหลังนัยน์ตาข้างซ้าย——

"ผมพยายามกัดฟันทนอยู่ครู่หนึ่ง แต่มันยังปวดจนทนไม่ไหว จึงต้องกดกริ่งเรียกนางพยาบาล บอกอาการเจ็บประหลาดให้เขาฟัง นางพยาบาลดูตรงตาซ้ายที่ผมชี้ให้เขาดู ว่าปวดมากแล้ว ก็ไปตามแพทย์เวรมาดูอีกคนหนึ่ง

"เขามาดู ๆ บอกว่าไม่เห็นอะไร กลับไปค้นแว่นขยายมาได้ก็มาเพ่งส่องอยู่อีกครู่ใหญ่ จึงให้พยาบาลไปเอาปากคีบมา แล้วเขาก็คีบเอาเศษกระจกชิ้นหนึ่งยาวถึง ๒$\frac{1}{4}$ นิ้วฟุต และวัดความกว้างได้ $\frac{3}{8}$ นิ้วออกมา พอคีบออกแล้ว อาการปวดแปลบหลังตาซ้ายของผมก็หายไป รอดูอยู่จนสว่างก็ไม่มีอาการอะไรแทรกซ้อนเข้ามาอีก ผมจึงขอนุญาตกลับบ้าน

ในวันรุ่งขึ้นนั่นเอง และขอเอาเศษกระจกชิ้นนั้นห่อติดมือไปบ้านด้วย บอกว่าจะเอาไปเป็น "*ที่ระลึก*" ของการที่ถูกรถชนเสียจนผมต้องนอนโรงพยาบาลหลายเดือนและถูกส่งเข้าห้องผ่าตัดรวม ๔๔ ครั้ง—

"ผมเล่าเรื่องนี้ไว้ ก็เพราะอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับผมดังจะเล่าต่อไปข้างหน้า

"ราว ๓ เดือนนับจากวันนั้น

ตอนเย็นวันหนึ่ง ผมนั่งอยู่ที่หน้าต่างห้องนอน ดูเด็ก ๆ เล่นกันอยู่ที่สนามหญ้าหน้าบ้านเพื่อนที่อยู่ติด ๆ กัน ก็รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ทางซ้ายมือ— —ผมหันไปดู——ก็เห็นหญิงคนหนึ่งแต่งตัวด้วยชุดขาวล้วน

"น่าประหลาดที่หญิงคนนั้นลอยอยู่สูงกว่าพื้นราวสัก ๓ ฟุต เด็ก ๆ ก็ยังวิ่งกันเอะอะอยู่หน้าบ้านเพื่อน แต่ผมมองเห็นทะลุผ่านร่างหญิงในชุดขาวไปได้ ร่างนั้นเห็นได้ถนัดแต่โปร่งใสและมีเคลื่อนไหวขึ้น ๆ ลง ๆ เหมือนกับภาพที่รับได้ไม่ชัดในจอที.วี.——ผมเอามือขยี้ตา โดยไม่ได้ตั้งใจ พอผมขยี้ตาภาพหญิงคนนั้นก็เห็นได้ชัดยิ่งขึ้น— —แล้วก็ต้องอ้าปาก

ค้างกลั้นหายใจอยู่เป็นครู่

"หญิงคนนั้น คือมารดาของผมเอง ผมเห็นริมฝีปากของแม่ขยับ แต่ไม่ได้ยินเสียง

"ตามธรรมดาผมไม่ใช่คนที่ตื่นเต้นตกใจ หรือกลัวอะไรง่าย ๆ แต่ภาพแม่ที่เห็นนี้ ทำให้ผมต้องร้องออกมาดัง ๆ ——เมียผมรีบวิ่งมาหา ผมจึงบอกเธอว่า รู้สึกปวดศีรษะเหมือนมีอะไรกระตุกอยู่ข้างใน คงจะเป็นเพราะประสาทในสมองมันคงเกิดเกร็งขึ้นกระมัง เมียผมดูอาการอยู่ประเดี๋ยวหนึ่ง ผมบอกว่าค่อยยังชั่วแล้วเธอจึงออกไป

"ผมจึงมองออกไปนอกหน้าต่างก็เห็นภาพแม่ผมอีกคราวนี้อยู่ใกล้เข้ามามาก ปากยังขมุบขมิบพูดอะไรอยู่ แต่ไม่มีเสียงให้ได้ยิน แล้วภาพนั้นก็ค่อย ๆ จางลง จนเลือนหายไป

"ผมยังจ้องต่อไป รู้สึกเหงื่อซึมหน้าจนต้องยกมือลูบ และพยายามนึกว่าภาพที่เห็นนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร——พร้อมกันนั้นก็คอยดูว่าเมื่อไรจะได้เห็นอีก

ระหว่างที่คอยอยู่นั้น ผมพยายามทบทวนลักษณะภาพที่เห็น รู้สึกว่ามีอะไรน่าสังเกตอยู่

อย่างหนึ่ง——เป็นครูใหญ่จึงนึกออกว่าในมือของภาพนั้นถือไม้บรรทัดอยู่ด้วย——ตอนนี้เองที่ผมนึกถึงเรื่องเก่า ๆ ออก

"เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อ ๓๓ ปีที่แล้ว ผมยังเป็นเด็กอายุเพียง ๑๑ ขวบ ผมจำเรื่องราวในตอนนั้นได้ดี เพราะแม่ตีผมหลายทีในวันนั้น ความผิดน่ะรึครับ ?——ผมทำบั้นชาของเก่าแก่ที่แม่รักมากแตก

"หลังจากนั้น ผมนั่งคอยดูตรงหน้าต่างบานนั้นอีก คอยว่าเมื่อไรภาพของแม่จะมาปรากฏให้เห็นใหม่ คอยดูอยู่วันแล้ววันเล่า ก็ไม่เห็นภาพอย่างนั้นอีก ผมคอยจนนึกเบื่อและเกือบจะลืมเรื่องนี้ไปเสียแล้ว

"ก็พอดีตอนเช้าวันหนึ่ง ระหว่างที่ผมก้มลงผูกเชือกรองเท้า ก็เห็นภาพเกิดขึ้นอีก

"คราวนี้แม่มาปรากฏเสียใกล้—ห่างตัวผมสัก ๓—๔ ฟุตเท่านั้น ภาพก็ชัดเจนดีกว่าคราวก่อน ไม่เต้นพร่าเหมือนครั้งที่แล้ว

"ภาพแม่พูดอะไรก็ไม่ได้ยิน ผมตะลึงมองอยู่เป็นครู่ จึงนึกได้ถึงถ้อยคำของแม่ ที่เคยพูดกับผมในลักษณะเช่นนี้—คราวหลังนี้ผมไม่ได้ตื่นกลัวอย่างครั้งแรก แต่ตั้งใจเพ่งมอง

ด้วยความถี่ถ้วน เพื่อจะหาทางอธิบายตามหลักวิทยาศาสตร์ให้ได้ว่าภาพแม่ผมที่ถึงแก่กรรมไปแล้วปรากฏขึ้นได้อย่างไร

"ระหว่างที่เพ่งพินิจอยู่นั้น ผมรู้สึกได้ว่าเหตุใดจึงมองร่างของแม่เหมือนรูปดูภาพ เพราะดูไม่ผิดอะไรกับภาพยนตร์นั่นเลย โดยที่รอบ ๆ ภาพที่ปรากฏนั้นผมยังเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่ผนังของห้องนอน ของผมเองได้ — ดูคล้ายกับใครเอาภาพของแม่ ซึ่งอยู่ในห้องเก่าแก่นั้น มาทาบทับสภาพในห้องนอนปัจจุบัน

"ภาพที่ปรากฏแก่ตาผมนั้น มีขนาดไม่โตเท่าความเป็นจริง คะเนดูก็ราว ๑ ใน ๓ ของขนาดธรรมดา คือ คล้ายกับใครเอาภาพแม่มาฉายที่ผนัง รอบ ๆ ภาพนั้นผมเห็นผนังห้องนอนได้ถนัด—อย่างไรก็ดี มันทำให้ตื่นเต้นอยู่บ้าง เพราะแม่ของผมสิ้นชีวิตไปตั้ง ๒๐ ปีมาแล้ว

"ผมยังไม่กล้าเล่าเรื่องนี้ให้ภรรยาของผมฟัง นั่นเพราะเกรงว่าเธอจะตกใจจนเกินไป ต่อมาผมค่อย ๆ ชินกับภาพของแม่ที่มาปรากฏให้เห็น จนไม่ใคร่ตื่นเต้นอะไรอีก ที่น่าพิศวงอีกอย่างหนึ่งก็คือ ภาพทุกภาพที่มาปรากฏแม้ว่าจะมีสภาพแตกต่างกันไปก็ตามเหตุการณ์ ทุกตอนก็ล้วนเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นใน

วันเดียวกัน

"ที่แรกผมก็ไม่ได้นึกถึงแง่นี้ แต่ยิ่งพิเคราะห์ไปก็นึกออกว่าล้วนเป็นภาพของเหตุการณ์ในวันเดียวกันนั้น วันนั้นอยู่ในเดือนสิงหาคมเมื่อประมาณ ๓๐ ปีล่วงมาแล้ว — — ผมยังอายุได้ ๑๑ ขวบเท่านั้นเอง

"จากภาพเหล่านี้ ทำให้ผมได้มีชีวิตย้อนกลับไปอยู่ *"ในวันนั้น"* อีก เรื่องเริ่มตั้งแต่เช้าตรู่ และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นระยะ ๆ ไปจนกระทั่งถึงเวลาเข้านอน — — ผมเรียงลำดับ *"ภาพ"* ได้ตั้งแต่พี่สาวของผมมาตะโกนเรียกที่ประตูเพื่อปลุกให้ผมตื่น — ส่วนภาพสุดท้าย เป็นภาพพี่สาวของผมกำลังทำการบ้านอยู่ในเวลา ๑๙.๓๐ น. วันที่ ๓๐ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๑๘

"คุณคงสงสัยว่าผมจำวันเวลาได้แม่นยำขนาดนั้นทีเดียวหรือ?

"ผมจำไม่ได้หรอกครับ แต่ผมทราบแน่ว่าวันเวลาไม่ผิด เพราะในภาพนั้น ผมเห็นปฏิทินขนาดใหญ่ที่ข้างฝา— — เห็นนาฬิการุ่นคุณปู่ ตั้งอยู่มุมห้องได้ถนัด แล้วยังเห็นโล่และ

แถบริบบิ้นที่แม่ผมได้รับรางวัลที่ ๑ จากการเย็บผ้าคลุมเตียงเข้าประกวดในสมัยนั้น —— ผมเห็นได้ชัดว่านาฬิกาเรือนนั้นบอกเวลา ๑๙.๓๐น. ปฏิทินก็แสดงว่าเป็นเดือนสิงหาคม—— ผมรู้แน่ว่าเป็นวันที่ ๓๐ ทั้งๆ ที่ไม่มีเครื่องหมายอะไรที่ปฏิทินนั่นก็เพราะคุณแม่ได้รับรางวัลในวันที่ ๓๐ สิงหาคม —— และมันต้องเป็น ๓๐ สิงหาคมแน่ หาไม่ใครคงฉีกปฏิทินแผ่นนั้นออก ให้เป็นเดือนกันยายนซึ่งเป็นแผ่นถัดไป

"ที่ยืนยันได้อีกข้อหนึ่งคือ ตอนนั้นพี่สาวของผมเข้าเรียนพิเศษภาคฤดูร้อนของโรงเรียน ซึ่งสอนในเดือนสิงหาคม——ในตอนหลังๆ นี้ ภาพที่มาปรากฏดูห่างเข้าทุกที ไม่มาแทบทุกวันอย่างก่อน บางทีตั้งอาทิตย์จึงจะมาปรากฏให้ผมเห็นสักคราวหนึ่ง

"ในระยะ ๒—๓ เดือนที่แล้ว

มานี้ผมออกจากโรงพยาบาล และหัดเดินโดยไม่ต้องใช้ไม้ยันรักแร้ได้จนคล่องแคล่ว วันหนึ่งผมไปดูภาพยนตร์ ได้ที่นั่งชั้นบนแถวหน้าสุด ระหว่างที่ฉายภาพยนตร์ข่าว ผมรู้สึกเบื่อที่จะดู จึงกวาดสายตาลงไปข้างล่าง ก็เห็นแต่ศีรษะของ

คนดูเรียงรายอยู่เต็มไปหมด ยังอดนึกไม่ได้ว่า คนหัวล้านมาดูหนังกันมากจริงในวันนั้น

"คนหนึ่งนั่งอยู่ตรงหน้าผมพอดีที่ชั้นล่าง บนศีรษะล้านของเขานั้นมีไฟเม็ดไม่ใช่เล็ก — แสงไฟจากจอภาพยนตร์สว่างพอที่จะทำให้ผมเห็นได้ว่าเป็นไฟแน่ ผมเห็นแล้วก็อดนึกเรื่อยเปื่อยไปไม่ได้ว่า ไอ้ไฟเม็ดนี้ จะทำให้เขาคันบ้างไหมหนอ ?

"ขณะที่ผมนึกเล่น ๆ อยู่นั่นเอง ชายคนนั้นก็ยกมือของเขาขึ้นเกาศีรษะ ตรงไฟเม็ดนั้นพอดี— — —

"แปลกจริง ๆ —เพียงแต่นึกเท่านั้นเขาก็ทำตาม — — ผมจึงนึกต่อไปอีกว่า 'หูข้างขวาของคุณกำลังคันเกามันเสียซี— — '

"คุณเชื่อไหมครับ— —เขายกมือเกาหูขวาของเขาทันทีน่าประหลาดแท้ ๆ ผมนิ่งดูเป็นครู่ด้วยความตื่นเต้น แล้วลองนึกว่าหูซ้ายของเขาคันอีกแล้ว — — ประเดี๋ยวเดียว เขาก็ยกมือซ้ายขึ้นเกาหูข้างซ้ายด้วย —

"ขอรับตรง ๆ ว่า ผมอัศจรรย์ใจมาก แล้วก็นึกสนุกทั้งตื่นเต้นด้วย แต่ก็ค้านตัวเองว่าชายศีรษะล้านคนนั้นคงจะนึกอยากเกาที่ต่าง ๆ ตรงกับที่ผมนึกไว้โดยบังเอิญก็เป็นได้— —

กระนั้นก็ตาม ผมยังไม่แน่ใจตนเอง จึงอยากจะลองดูกับคนอื่นต่อไป

"นั่งถัดชายคนนั้นไป เป็นหญิงคนหนึ่ง เธอนั่งดูภาพยนตร์โดยเอาหมวกออกวางไว้ที่ตัก — — ผมจึงนึกให้เธอสวมมันเสีย หลังจากนั่งเพ่งจิตสั่งเช่นนั้นอยู่ราว ๑ นาที เธอก็ค่อย ๆ หยิบหมวกขึ้นสวม— —

"ผู้ชายคนที่นั่งอยู่ข้างหลัง เอื้อมมือไปสะกิดไหล่เธอเบา ๆ เขาคงจะขอร้องให้เธอถอดหมวกออกเสีย เพราะมันบังเขาจนดูหนังไม่เห็น — — ขณะที่หญิงคนนั้นหันหน้า ผมไม่เคยเห็นสีหน้าใครแสดงความตื่นตกใจอย่างเธอมาก่อนเลย — — เธอพึมพำอะไร คงจะเป็นคำขอโทษแล้วก็ถอดหมวกออกวางไว้ที่ตักเช่นเดิม

"เป็นอันว่าผมแน่ใจได้อย่างหนึ่ง—ผมสามารถเพ่งจิตบังคับให้ใครทำอะไรก็ได้

"แต่ว่า มันน่าแปลกอยู่เหมือนกันครับ ผมเคยลองทดสอบอำนาจจิตแบบนี้กับเด็ก ๆ หรือคนหนุ่มๆ สาว มันไม่เป็นผลอะไรขึ้นมาเลย เพียงแต่คนที่อายุเลย ๓๐ ไปแล้วเท่านั้น ที่ผมเพ่งจิตสั่งให้ทำอะไรได้

"ผมไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังมาก่อน คุณคงเข้าใจดีว่าผมเป็นกังวลกับ "*อำนาจจิต*" ของผมแค่ไหน ผมเป็นหมอเองก็จริง ยังอดสงสัยตัวไม่ได้ว่าอาการประหลาดนี้ จะคงมีอยู่หรือหายไปได้เอง——และจะเอาไปใช้ประโยชน์อะไรได้บ้าง——"

-๒๐-

ฮูร์คอสกับภาพยนตร์และโทรทัศน์

หลังจากที่ได้รู้จักคุ้นเคยกับทนายความ จอห์น เบิร์ก-กรัฟ และตกลงร่วมงานกันมาแล้วหลายสัปดาห์ บีเตอร์ ฮูร์คอส ก็ได้ต้อนรับแขกสำคัญอีกรายหนึ่งเป็นผู้สร้างภาพยนตร์ของบริษัทที่มีชื่อโด่งดังแห่งหนึ่งในลอสแอนเจลิส

นักสร้างภาพยนตร์ผู้นี้แจ้งว่าเขาได้ยินกิตติศัพท์ความสามารถน่าอัศจรรย์ในทางจิตของฮูร์คอสมาก็นานแล้ว มีความสนใจเป็นอย่างยิ่ง จึงปรารถนาจะมาติดต่อขออนุญาต

สร้างประวัติชีวิต และการแสดง *"อำนาจทางจิต"* ของเขาเป็นภาพยนตร์ ซึ่งหากสำเร็จลงดังที่มุ่งหมายไว้แล้ว ก็จะเป็นภาพยนตร์ที่มีคนนิยมอย่างยิ่งเรื่องหนึ่ง

นับว่าเป็นความคิดที่ไม่เลวทีเดียว ในหลักการแล้ว บีเตอร์ ฮูร์คอสเห็นชอบด้วย แต่ว่าการสร้างภาพยนตร์แต่ละเรื่อง ไม่ใช่ว่าพอเจรจาขอเรื่องกันได้ ก็จัดแจงสร้างได้ทันที ยังมีรายละเอียดต่างๆมากมาย ที่จำเป็นจะต้องปรึกษาหารือกันให้เป็นที่พอใจของทั้งสองฝ่าย ตลอดจนต้องเซ็นสัญญาผูกมัดกันตามกฎหมายอีกด้วย

เมื่อพูดถึงการลงนามในสัญญา บีเตอร์ ฮูร์คอส ก็มอบเรื่องให้ทนายความของเขา คือ จอห์น เบิร์กกรัฟ เป็นผู้ดูแล

ได้มีการนัดพบหารือกันในเรื่องนี้หลายต่อหลาย ครั้ง ระหว่างฮูร์คอสกับจอห์นฝ่ายหนึ่ง และนักสร้างภาพยนตร์กับคนของเขาอีกฝ่ายหนึ่ง ต่างมีข้อเสนอที่จะให้ระบุไว้ในสัญญา ซึ่งจะต้องลงนามกัน เพราะต่างฝ่ายก็พยายามรักษาประโยชน์ของตนไว้ให้ได้มากที่สุด ทางบริษัทผู้สร้างภาพยนตร์นั้นมีข้อผูกมัดบีเตอร์ ฮูร์คอสมากมาย ขนาดที่ฮูร์คอสเองเล่าไว้

ภายหลังว่า ถ้าขืนตกลงยินยอมเซ็นสัญญาตามข้อเสนอของบริษัทแล้ว เขาก็กลายเป็นสมบัติโดยเฉพาะของบริษัทภาพยนตร์ไปจนชั่วชีวิต ไม่มีวันที่จะเป็นตัวของตัวเองอีกต่อไป—เมื่อเป็นเช่นนี้ฮูร์คอสก็ไม่อาจที่จะลงนามด้วยได้ —— เขาจึงตัดสินใจเลิกคิดเรื่องแสดงภาพยนตร์อีกต่อไป

จะเรียกว่า "ญาณสังหรณ์"

หรือความรู้สึกที่เกิดขึ้นในใจเป็นพิเศษก็ได้ ฮูร์คอสเล่าว่าเขาไม่เสียดายในการพลาดโอกาสที่จะได้แสดงภาพยนตร์นั้นเลย มีอะไรอย่างหนึ่งทำให้เขารู้สึกมั่นใจว่า —— ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องเป็นไปด้วยดี และภายในเวลา ๖ เดือน เขาจะได้รับการทาบทามอีกครั้งหนึ่งจากวงการภาพยนตร์ ซึ่งจะไม่มีการเอาสัญญาผูกมัด เอารัดเอาเปรียบกันอย่างที่เขาไม่สามารถจะยินยอมได้เช่นคราวก่อนอีก เขาเองไม่เคยเป็นสมบัติส่วนตัวของผู้ใดโดยเฉพาะ และจะไม่ยอมเป็นเช่นนั้นอย่างเด็ดขาด—เขาแน่ใจว่า พระผู้เป็นเจ้าประสาทอำนาจจิตผิดสามัญแก่เขา ก็เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ทั่วไป ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของคนกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดโดยเฉพาะ

ไม่ช้าก็ปรากฏเป็นความจริงตามที่เขาคิด ประมาณ ๕ เดือนต่อมา ฮูร์คอสก็ได้รับแขกอีกพวกหนึ่งเป็นผู้สร้างรายการแสดงทางโทรทัศน์ที่มีคนนิยมอยู่มากขณะนั้น คือ "*รายการ* Alcoa Hour" พากันมาขอเรื่องราวของฮูร์คอสตอนหนึ่งไปทำรายการโทรทัศน์ ซึ่งจะให้ชื่อว่า "One Step Beyond"

เมื่อปรึกษากับทนายความจอห์นแล้ว ก็เห็นพ้องกันว่า ข้อตกลงในรายนี้เป็นที่ยินยอมด้วยได้ บีเตอร์ ฮูร์คอสจึงรับคำและในไม่ช้าก็ไปให้ผู้สร้างถ่ายทำภาพยนตร์แสดงความสามารถเหนือสามัญชนของเขาไว้ตอนหนึ่ง ตามสัญญาการถ่ายทำได้ไปกระทำกันที่คาลิฟอร์เนีย

เมื่อฮูร์คอสไปถึงคาลิฟอร์เนียแล้ว เขาได้พบกับคอลเยอร์ ยังก์ นักสร้างภาพยนตร์ผีมือดีคนหนึ่ง ผู้ได้แต่งงานกับดารามีชื่อเป็นที่รู้จักกันดี — "*โยน ฟอนเทน*" ตอนที่ไปถึงคัลเวอรซิตี้ใหม่ๆ นั้น ฮูร์คอสนึกว่าเป็นการง่ายที่จะตรงไปที่โรงถ่ายภาพยนตร์เมโทรโกลดวินเมเยอร์ แล้วก็เข้าไปหาคอลเยอร ยังก์ ทีเดียว แต่ไปถึงเข้าจริงๆ ปรากฏว่าในโรงถ่ายภาพยนตร์มีระเบียบแข็งแรง แรกทีเดียวจะ

ต้องไปที่สำนักงานกลางเสียก่อน แล้วก็มีพนักงานต้อนรับมาถามว่าจะขอพบผู้ใด จากนั้นก็นั่งรอไป ระหว่างที่พนักงานหญิงคนนั้นไปสอบถามให้แน่อีกทีหนึ่งว่า มีนัดไว้จริงหรือเปล่า

เมื่อได้พบกันแล้ว ครึ่งชั่วโมงแรกก็ออกจะเป็นการอึดอัดอยู่สักหน่อย ซึ่งฮูร์คอสรู้สึกว่าเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับเขาเสียแล้ว เพราะหลายคนในสำนักงานของคอลเยอร์มีทีท่าไม่ใคร่จะเชื่อความสามารถของเขาเสียเลย ฮูร์คอสต้องแสดง *"การอ่านเหตุการณ์จากสิ่งของ"* อีกพักหนึ่ง ให้เห็นว่า เขาสามารถล่วงรู้เข้าถึงเรื่องราวในชีวิตส่วนตัวของผู้นั้นอย่างถูกต้องจริง ๆ เช่นเดียวกับอ่านได้จากหนังสือประวัติชีวิตอย่างละเอียด และฮูร์คอสคนเดียวเท่านั้นที่จะ *"อ่าน"* ได้

จอห์น นิวแลนด์ ผู้สร้างภาพยนตร์คนหนึ่ง บอกให้ฮูร์คอสเล่าเรื่องเกี่ยวกับตัวเขาดูบ้าง

"ภรรยาของคุณไม่ได้อยู่ในฮอลลีวูดนี่หรอก" ฮูร์คอสบอกทันที "เวลานี้เธอไปปารีสกับเพื่อนคนหนึ่ง—พ่อของภรรยาคุณเสียชีวิตเมื่อไม่นานมานี่เอง——ทุกคนที่นี่คิด

ว่าภรรยาของคุณมาจากปารีส แต่ที่จริงไม่ใช่——เธอมาจากเม็กซิโกต่างหาก . . .”

จอห์น นิวแลนด์ยอมรับว่าถูกต้อง และเชื่อความสามารถของฮูร์คอสตั้งแต่บัดนั้น

การถ่ายทำภาพยนตร์ สำหรับโทรทัศน์แต่ละเรื่องนั้นไม่ใช่ของง่ายอย่างที่ใคร ๆ เข้าใจ สำหรับฮูร์คอสกับพวกของคอลเยอร์นั้น ต้องไปๆมา ๆ ระหว่างคัลเวอรซิตี้กับพิทสเบอร์กหลายครั้งเต็มที เพราะต้องไปพบกับเจ้าหน้าที่ผู้ใหญ่ของบริษัทอลูมินั่มแห่งอเมริกา ก่อนที่จะถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องนี้เสร็จ ก็กินเวลาเข้าไปถึง ๕ เดือน เฉพาะการเจรจาเพื่อตกลง และจัดแจงงานต่าง ๆ ในตอนเริ่มต้น หลังจากตกลงกันได้ในรายละเอียดทุกข้อ และบทก็เขียนเสร็จตรวจทานเรียบร้อยเป็นที่พอใจด้วยกันทุกฝ่าย จึงได้เริ่มลงมือลั่นกล้องกัน เนื่องจากฮูร์คอสไม่ใช่นักแสดงอาชีพ เขาจึงไม่ได้แสดงบทของตัวเอง แต่ให้นักแสดงคนหนึ่งชื่อ *“อัลเบอต แซลมี”* เล่นเป็นตัวฮูร์คอสแทน เขามีหน้าที่เป็น *“ผู้อำนวยการฝ่ายเทคนิค”* คอยดูแลให้ภาพที่ถ่ายออกมามีส่วนใกล้เคียงเรื่องราวของเขามากที่สุดเท่าที่ศิลปการถ่ายทำภาพ-

ยนตร์จะเป็นไปได้ ซึ่งก็มีการเปลี่ยนแปลงเล็ก ๆ น้อยๆ เพื่อให้น่าดูน่าสนใจขึ้นอีก

ระหว่างที่อยู่ในฮอลลีวูด ฮูร์คอสได้ไปในงานเลี้ยงที่บ้านของคอลเยอร์ ยังก์และโยน ฟอนเทน ค่ำนั้น "*เชลลีย์ วินเตอรส์*" ดาราสาวที่ชาวไทยรู้จักดีก็อยู่ที่นั่นด้วย นอกจากนี้ก็มี "*คลิฟตัน เวบบ์*" และผู้สร้างภาพยนตร์มีชื่ออีกหลายคน ผู้อำนวยการอื่น ๆ และนายธนาคารก็มาร่วมด้วย หลังจากรับประทานอาหารกันแล้ว คอลเยอร์ก็ขอให้ฮูร์คอสแสดง "*การอ่าน*" ให้ชม

ผู้อำนวยการ เบอรนี ชว้ารส์ ยื่นบทโทรทัศน์ให้เขาแปดฉบับ โดยไม่บอกอะไร เพียงแต่ขอให้ฮูร์คอสบอกว่าเรื่องไหนจะได้รับความสำเร็จดีที่สุด

ฮูร์คอสรับมาถือไว้ในมือโดยไม่ได้เปิดออกอ่าน แล้วก็เลือกได้ฉบับหนึ่ง

"เรื่องนี้เกี่ยวกับเหตุการณ์ในนิวยอร์คสมัยเก่า ฉากแรกเปิดขึ้นให้เห็นหมวกแก๊ปเก่าๆใบหนึ่งวางอยู่กลางถนน.." ฮูร์คอสบอก "แต่ว่า คุณจะต้องเปลี่ยนเนื้อเรื่องตอนท้าย—แล้วเรื่องนี้จะมีคนนิยมมากเรื่องหนึ่ง"

เหตุการณ์ปรากฏต่อมาว่า ตอนท้ายของเรื่องต้องเปลี่ยนไปจริงๆ และเมื่อนำออกฉายสู่สายตาประชาชน ก็ได้รับความนิยมดียิ่ง

ระหว่างอยู่ที่ฮอลลีวูดนั้น ฮูร์คอสประหลาดใจและยินดีมาก ที่พบว่าหลายต่อหลายคนในเมืองภาพยนตร์นั้นสนใจและศึกษาเรื่องเกี่ยวกับ *"ประสาทเหนือธรรมชาติ"* กันอย่างจริงจัง ในจำนวนนี้มี *"แคร์รี แกรนท์"* และ *"แมรี่ พิคค์ฟอร์ด"* รวมอยู่ด้วย ฮูร์คอสได้พบปะสนทนากับแคร์รี แกรนท์หลายครั้ง พบว่าดาราลือชื่อคนนั้นมีความสามารถทางจิตเป็นพิเศษ ทั้งคู่รู้สึกสนิทสนมกันมาก

มีอยู่หลายคราว ที่อำนาจพิเศษทางจิตของฮูร์คอสทำประโยชน์ให้แก่การสร้างภาพยนตร์ คราวหนึ่งไฟเกิดทำพิษไม่ยอมติดขึ้นมาเฉยๆ ถ้าจะค้นหาสาเหตุก็ต้องเสียเวลานานโข ฮูร์คอสจึงจับสายไฟขึ้นมาถือไว้ แล้วก็บอกให้ว่ามันเสียที่ตรงไหน เจ้าพนักงานก็ตรงไปแก้ที่จุดนั้นได้ทันที

อีกคราวหนึ่ง ก่อนที่จะลงมือถ่ายทำ ฮูร์คอสบอกช่างกล้องว่า ควรจะเปลี่ยนฟิล์มเอาม้วนใหม่ใส่จะดีกว่า เพราะว่ายังเหลืออยู่ในกล้องอีกเพียงสักห้าสิบฟุตเท่านั้น

"แต่นี่มันม้วนใหม่นะครับ" ช่างกล้องเถียง "เพิ่งเอาใส่เข้าไปเดี๋ยวนี้เอง"

ฮูร์คอสยักไหล่พลางว่า "ผมบอกคุณได้เท่าที่ผมเห็นเท่านั้นนะ"

เพียงไม่กี่นาทีต่อมา ก็ต้องสั่งพักการถ่ายทำ เพราะฟิล์มหมดจริงอย่างฮูร์คอสว่า เมื่อถอดออกมาดู ปรากฏว่าในม้วนที่ว่า "*ใหม่*" นั้น ที่จริงเหลือเศษอยู่ปลายม้วน แต่คนกล้องเข้าใจว่าเป็นฟิล์มทั้งม้วนเต็ม ๆ

รายการ "ชั่วโมงของอัลโก"

เสนอภาพยนตร์ของฮูร์คอสเป็นครั้งแรกทางโทรทัศน์ เมื่อวันอังคารที่ ๑๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๓

หลังจากนั้นก็มีจดหมายจากผู้ชมหลั่งไหลเข้ามามาก-มาย แม้ว่าฮูร์คอสมีกิจธุระที่ต้องกระทำเป็นประจำอยู่ ก็ยังต้องเจียดเวลาตอบจดหมายเหล่านั้น ซึ่งล้วนแต่เป็นการขอความช่วยเหลือจากเขา เช่นให้ช่วยหาเพื่อนหรือญาติที่หายไปบ้าง หรือให้ช่วยสืบคดีอาชญากรรมบ้าง ซึ่งปีเตอร์ ฮูร์-

คอสก็ได้จัดการให้ตามที่เขาสามารถจะทำได้ ส่วนเรื่องที่เกี่ยวกับคดีอาชญากรรมนั้น วงการตำรวจอเมริกันไม่เหมือนกับตำรวจในประเทศอื่นทางยุโรป ไปคล้ายกับตำรวจของอังกฤษเสียมากกว่า คือในอเมริกานี้ตำรวจไม่ใคร่ยอมรับอำนาจทางจิตเหมือนอย่างในฮอลแลนด์ เบลเยี่ยม หรือฝรั่งเศส ที่ฮูร์คอสเคยช่วยตำรวจทำงานสำคัญ ๆ สำเร็จมาแล้วมากหลาย

กระนั้นก็ดี ในฤดูร้อน พ.ศ. ๒๕๐๓ นั่นเอง ฮูร์-คอส ได้รับเชิญเข้าร่วมเกี่ยวข้องในการสืบสวนคดีสำคัญคดีหนึ่ง ทั้งนี้ด้วยความพยายามของ ดร. เอฟ. เร ยิส รีเซน-แมน แพทย์อาวุโสฝ่ายโรคประสาทที่โรงพยาบาล เซนต์ เอลิซาเบธ ในกรุงวอชิงตัน

คดีน เริ่มขนเมื่อเดือนมกราคม

พ.ศ. ๒๕๐๒ นายคาร์โรล วี. แจ็คสัน พร้อมด้วยมิลเดร็ด ผู้ภรรยา และบุตรอีก ๒ คนได้หายไปจากบ้านในเมืองลุยซ่า มลรัฐเวอร์ยิเนีย เท่าที่สืบทราบกัน ก็มีผู้เห็นสองสามีภรรยาและบุตรเป็นครั้งสุดท้าย เมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม ครั้นวันต่อ

มา ก็มีผู้พบรถของครอบครัวนี้ ถูกทิ้งอยู่ข้างถนน ห่างจากบ้านพักอีกหลังหนึ่งของครอบครัวแจ็คสัน ซึ่งอยู่ในเมืองแอปเปิลโกรฟ มลรัฐเวอร์ยิเนียร์ เป็นบ้านทาสีขาวสะอาดตา

เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับแจ้งความ พบรถถูกทิ้งอยู่ข้างถนนที่ค่อนข้างเปลี่ยวเช่นนั้น ก็ได้จัดส่งหน่วยวิทยาการออกไปตรวจถึงที่ หลังจากพิจารณาโดยรอบคอบแล้ว เจ้าหน้าที่ก็สันนิษฐานว่า รถคันนี้ถูกรถอีกคันหนึ่งแซงบังคับให้ขับลงไปข้างถนน กุญแจรถยังคาอยู่ในช่องของมันอย่างปกติ กระเป๋าถือของนางมิลเดร็ด แจ็คสันก็ยังวางทิ้งอยู่ในรถแล้วยังพบตุ๊กตาของลูก ๆ อีก ๒—๓ ตัว

นอกจากนั้นแล้วเจ้าหน้าที่กองวิทยาการก็ไม่สามารถจะค้นหาร่องรอยที่จะเป็นประโยชน์แก่การสืบสวนได้อีก ทางตำรวจท้องที่ก็พยายามสืบถามบรรดาเพื่อนฝูง และญาติพี่น้องของผู้ตาย ว่าจะมีศัตรู หรือผู้เคยคิดอาฆาตมาดร้ายอย่างไรบ้าง ก็ไม่ปรากฏว่าครอบครัวแจ็คสันเคยมีเรื่องวิวาทกับผู้ใด ทางการตำรวจจึงไม่มีสิ่งใดที่จะเป็นช่องทางให้สืบสวนคดีนี้คืบหน้าต่อไป

เวลาผ่านมาอีกจนกระทั่งถึง

วันที่ ๔ มีนาคมปีนั้น ก็มีผู้พบศพของนายคาร์โรล แจ็คสัน กับลูกสาวอายุเพียงขวบครึ่ง คนที่ชื่อ เจเนต—นอนหมกอยู่ในกอไม้ มีกิ่งไม้ปกปิดไว้ในบริเวณโรงเลื่อยร้างแห่งหนึ่งใกล้เมืองเฟรเดริคสเบิร์ก มลรัฐเวอร์ยิเนียนั่นเอง

เจ้าพนักงานชันสูตรรีบมาตรวจศพยังสถานที่พบผู้ตาย ๒ พ่อลูก ก็ปรากฏว่า นายคาร์โรล มีรอยถูกยิงทะลุศีรษะ และยังถูกตีด้วยอาวุธหนักอีกหลายครั้งที่บริเวณศีรษะและคอ —ส่วนเจเนตนั้น ถูกสังหารด้วยการทุบศีรษะเพียงแผลเดียว

อีก ๑๘ วันต่อมา จึงมีผู้ไปพบร่างนางมิลเดร็ด แจ็คสัน กับลูกสาวคนโตที่ชื่อซูซาน แอนน์ ถูกฝังอยู่ในป่าละเมาะ ใกล้เมืองแกมบริลส์ มลรัฐแมรี่แลนด์ เด็กชาย ๒ คนออกไปเที่ยวเล่นในป่านั้น และไปขุดคุ้ยพบศพทั้งสองเข้า

ตำแหน่งที่พบศพครั้งหลังนี้ อยู่ห่างจากที่พบศพคาร์โรลและลูกสาวคนเล็กถึง ๗๐ ไมล์

เนื่องจากคดีสังหารโหดตายหมดทั้งครอบครัวนี้ สถานที่เกิดเหตุกินอาณาเขตกว้างไกลถึง ๒ รัฐ กองสอบสวนกลาง เอฟ.บี.ไอ. จึงได้รับแจ้งให้เข้าร่วมสืบสวนด้วย ตามระเบียบ

ตลอดเวลาบีเศษต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องถิ่น และจาก เอฟ.บี.ไอ ได้ทำงานกันอย่างหนัก เที่ยวจับผู้ต้องสงสัยว่ามีส่วนเกี่ยวข้องในคดีอุกฉกรรจ์นี้มาสอบสวนปากคำ รวมกว่า ๑,๕๐๐ คน แต่ในที่สุดก็ไม่อาจจะสืบหาร่องรอยคนร้ายใจเหี้ยม ที่ฆ่าคนทั้งครอบครัวรวม ๔ ศพนี้ได้

ในระยะนี้เอง ที่นายแพทย์

รีเซนแมน มาขอเชิญบีเตอร์ ฮูร์คอสให้ไปช่วยสืบหาคนร้าย โดยยินยอมจะออกเงินส่วนตัวให้เป็นค่าบ่วยการ และค่าใช้จ่ายทั้งหมดแก่ฮูร์คอส

ครั้นถึงวันที่ ๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๐๓ นายแพทย์รีเซนแมน และฮูร์คอสได้ออกไปดูสถานที่ที่พบศพพ่อลูกไปดูบ้านของครอบครัวแจ็คสันที่น่าสงสาร และไปจนถึงจุดที่มีผู้พบรถทิ้งอยู่เป็นครั้งแรก ในงานคราวนี้ ฮูร์คอสมีความประสงค์ที่จะได้รับความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ ประจำท้องถิ่น เขาจึงต้องการที่จะแสดงให้ตำรวจอเมริกันได้เห็นประจักษ์ว่า เขาสามารถทำสิ่งที่เขาบอกไว้ได้จริง ๆ ไม่ใช่พูดแต่ปากเท่านั้น

ดร. รีเซนแมน จึงตกลงหยุดรถกันที่เมืองฟอลล์เชิร์ช มลรัฐเวอร์ยิเนียเพื่อไปขอพบผู้บัญชาการตำรวจที่นั่น

ตอนแรกที่ได้พึ่งจุดประสงค์ของ บีเตอร์ ฮูร์คอส ผู้บัญชาการตำรวจไม่รู้สึกเลื่อมใส ฮูร์คอสเข้าใจถึงความคิดนายตำรวจผู้ใหญ่คนนี้ดี เขาจึงคุยอยู่ด้วยครู่ใหญ่ แล้วบอกเรื่องราวส่วนตัวของผู้บัญชาการเองให้พึ่ง

"เมื่อ ๒—๓ ปีก่อนหน้านี้ บุตรชายของท่านได้ให้กระเป๋าเดินทางแก่ท่านใบหนึ่ง ในกระเป๋านั้นมีแปรงสำหรับแปรงผมอยู่ด้วย แต่ว่าขนแปรงอันนั้นอ่อนจนเกินไป ท่านใช้มันไม่ได้— — จริงไหมครับ?" ฮูร์คอสถามสีหน้ายิ้ม ๆ

ผู้บัญชาการตำรวจอึ้งไป แต่ก็รับปากเบา ๆ ว่า—จริง

"ท่านไม่ได้บอกบุตรชายถึงเรื่องนี้เลย ใช่ไหมครับ?" ฮูร์คอสซักต่อไป "เพราะท่านไม่อยากจะทำให้เขาต้องเสียใจนั่นเอง—ผมนี่แหละ เป็นคนแรกที่พูดเรื่องนี้กับท่าน— —"

"เอ—คุณรู้ได้ยังไงนะ?" ผู้บัญชาการตำรวจพิศวงเต็มที "จริงอย่างคุณพูดทุกอย่าง ลูกผมให้กระเป๋าใบนั้นมาแล้ว ไอ้แปรงเล่มนั้นผมยังไม่ได้ใช้มันเลย ขนมันอ่อนนุ่ม

เกินไป——แต่ผมไม่อยากให้เขาผิดหวังครับ เลยไม่ได้บอกเขาหรือใคร ๆ ก็ตาม คุณเป็นคนแรกที่พูดเรื่องนี้ขึ้นจริงๆ——เออ !—ทำไมคุณถึงรู้ได้ล่ะ ?"

ปีเตอร์ ฮูร์คอส ยิ้มพลางอธิบายสั้น ๆ ถึงอำนาจทางจิตของเขาที่เคยให้ประโยชน์มามากหลายแล้ว โดยเฉพาะในการสืบสวนคดีอุกฉกรรจ์ เขาก็ทำมามากจนตำรวจในยุโรปยอมรับนับถือเขาทั่วไป นายตำรวจใหญ่แห่งเวอร์ยิเนียจึงเริ่มเข้าใจในความสามารถของฮูร์คอสและอนุญาต ให้เขาสืบสวนคดีแจ็คสันได้

ถัดจากนั้นไม่ช้า ทั้งหมด

ก็ชวนกันนั่งรถไปยังจุดที่พบศพของคาร์โรลกับลูกน้อย ใกล้กับเฟรเดริคสเบิร์ก พอถึงบริเวณนั้น ฮูร์คอสก็ขอให้หยุดรถปล่อยเขาลงเดินไปคนเดียว ครู่หนึ่งต่อมาเขาก็ไปหยุดชี้ที่พุ่มไม้แห่งหนึ่ง

"ตรงนี้แหละครับ ที่ศพ ๒ พ่อลูกนอนอยู่" ฮูร์คอสบอกนายตำรวจและ ดร. วีเซนแมน แล้วเขาก็นั่งลงระหว่างที่ "*ภาพ*" ต่าง ๆ ปรากฏขึ้นในจิต

ฮูร์คอสลืมเรื่องอื่น ๆ แม้กระทั่งเรื่องราวส่วนตัวเสียสิ้น คงเพ่งจิตอยู่แต่การที่พ่อลูกแจ็คสันถูกฆ่านั้นเท่านั้น — — ด้วยอำนาจ *"ตาทิพย์"* เขาสามารถเห็นคนร้ายที่ก่อกรรมอย่างโหดร้าย — — เห็นด้วยว่าคนผู้นั้นมีสติวิปลาส และเคยฆ่าคนอื่นมาแล้ว — —

เมื่อ *"เห็น"* เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงจุดที่พบศพพ่อลูกแล้ว ฮูร์คอสก็ขอให้พาเขาไปบริเวณที่พบศพนางมิลเดร็ดกับลูกสาวที่ถูกฝังอยู่ในมลรัฐแมรี่แลนด์ จากนั้นเขาก็ไปที่บ้านของครอบครัวแจ็คสัน แล้วจึงไปดูตรงจุดที่มีคนพบรถทิ้งอยู่ ซึ่งเป็นตำบลที่เริ่มต้นของคดีนี้

ในที่สุด ฮูร์คอสก็ทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นโดยตลอด

คนร้ายรายนี้เป็นคนวิกลจริตแน่

แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลที่ทำให้เขาสังหารคนเสีย ๔ ศพเช่นนี้ แรกเริ่มเดิมที เขาเห็นครอบครัวแจ็คสันขับรถมาตามทางสายเปลี่ยว ก็คิดจะปล้นเอาสิ่งของมีค่า ต่อมาจึงเกิดอารมณ์บ้าคลั่งทำร้ายแจ็คสันเข้า และเมื่อฆ่าได้รายหนึ่งแล้ว เขาก็ไม่สามารถจะบังคับจิตใจต่อไปได้ — —

ในวันเกิดเหตุนั้น คาร์โรล แจ็คสันและครอบครัวชวนกันนั่งรถเล่นเป็นการหย่อนอารมณ์ พอมาถึงบริเวณแอปเปิลโกร๊ฟ เวอร์ยิเนีย ก็มีรถอีกคันหนึ่งแล่นตามมาอย่างรวดเร็ว แล้วแซงเบียดเอาจนคาร์โรลต้องหักพวงมาลัยพารถลงข้างทาง แล้วจอดนิ่ง

ขณะนั้นเอง คนที่ขับรถแซงมาก็โดดลงจากรถวิ่งเข้ามาใช้ปืนขู่ผัวเมียแจ็คสัน บังคับให้ส่งเงินและของมีค่าให้มัน

ลูกสาวคนเล็ก อายุเพียงขวบครึ่งที่ชื่อ *"เจเน็ต"* เห็นคนแปลกหน้ามาส่งเสียงดุดันท่าทางน่ากลัวเช่นนั้น ก็ตกใจร้องไห้จ้า——เจ้าคนร้ายคงเกิดโมโหขึ้นมาเพราะเสียงเด็กร้อง จึงบังคับให้ทุกคนลงจากรถ ไปขึ้นรถของมัน แล้วรีบขับไปจากที่นั้น

คาร์โรล พยายามอย่างยิ่งที่ จะพูดให้คนร้ายปล่อยเขาและครอบครัวเสีย สำหรับเงินทองข้าวของสิ่งใดที่คนร้ายต้องการ เขาก็จะให้โดยไม่ขัดขืน ขออย่างเดียวเพียงปล่อยให้เขาและครอบครัวเป็นอิสระไปเท่านั้น แต่เจเน็ตยังคงร้องไห้ไม่หยุด ๒ คนพ่อลูกจึงถูกคนร้ายสังหารเสียเป็นคู่แรก แล้ว

ลากศพลงไปหมกไว้ในพุ่มไม้ข้างทาง ต่อจากนั้นมันจึงขับรถพามิลเดร็ดและลูกสาวคนโตอายุ ๖ ขวบ วกไปเวียนมาอยู่อีกหลายชั่วโมง จนกระทั่งเข้าไปในเขตมลรัฐแมรี่แลนด์ มันจึงสังหารแม่ลูกเสียอีก แล้วเอาศพไปซ่อนไว้ในโรงเลื่อยร้างใกล้เมืองแกมบริลส์

นายตำรวจสนใจเรื่องที่ฮูร์คอส

เห็นด้วย *"ตาทิพย์"* มาก และอยากทราบว่าจะติดตามคนร้ายนี้ได้ที่ไหน ฮูร์คอสจึงอธิบายลักษณะรูปร่างของคนร้ายและบอกตำบลที่จะหาตัวให้ด้วย เพียง ๒—๓ วันต่อมา คนร้ายก็ถูกตำรวจจับตัวมาได้ เมื่อได้สอบสวนและตรวจดูถี่ถ้วนแล้วก็ปรากฏว่าคนร้ายมีสติวิปลาสจริง จึงจำต้องส่งตัวไปโรงพยาบาลประจำเซาธ์เวสเทิร์น สำหรับอาชญากรที่มีสติวิปลาส โรงพยาบาลแห่งนี้ตั้งอยู่ที่เมืองแมเรียน มลรัฐเวอร์-ยิเนีย และเมื่อได้รับการรักษาตัวอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้ว แพทย์ก็แจ้งแก่เจ้าหน้าที่ว่า นักโทษมีสติและจิตใจดีพอที่จะเข้าใจว่าสิ่งใดผิดสิ่งใดถูก อัยการจึงนำคดีสังหารโหดทั้ง

ครอบครัวขึ้นพ้องศาล ในที่สุดคณะลูกขุนแห่งรัฐเวอร์ยิเนีย ก็ตัดสินว่าจำเลยมีความผิดตามพ้อง และให้พิพากษาตัดสินประหารชีวิต

ในระยะหลัง ๆ นี้ บีเตอร์ ฮูร์คอส

ได้รับคำถามจากผู้สนใจหลายประการ ข้อหนึ่งที่เขาถูกถามบ่อย ๆ ก็คือ— เหตุใดเขาจึงไม่เล่นการพนัน ? ในเมื่อเขามี *"ตาทิพย์"* ที่ทำให้สามารถ *"เห็น"* เข้าไปในจิตใจ และชีวิตของคนอื่น ทั้งทายเหตุการณ์ภายหน้าได้อย่างถูกต้องด้วย— —

เป็นความจริงที่ฮูร์คอสยอมรับว่า หลายต่อหลายครั้งที่เดียว ที่เขาอาจทำเงินได้อย่างมหาศาลในเกมการพนันทุกอย่าง ที่เขาสามารถ *"เห็น"* ผลที่จะต้องปรากฏขึ้นในเวลาต่อมา ตัวอย่างเรื่องหนึ่งคือ ก่อนที่จะเริ่มการแข่งขันเบสบอลล์ประจำปี ๑๙๕๙ ที่ชาวอเมริกันทั่วไปนิยมการพนันขันต่อกันอย่างกว้างขวาง ฮูร์คอสได้ทายไว้ว่า *"ทีมลอส-แอนเจลิส ด๊อดเจอร์"* จะชนะ *"ทีมมิลวอกี เบรฟส์"* ในการแข่งขันเบสบอลล์ ชิงชนะเลิศแห่งชาติ ความจริง

ฮูร์คอสไม่เข้าใจกีฬาเบสบอลนี้เลย ว่าเขาเล่นหรือคิดคะแนนกันอย่างไร และเขาไม่เคยติดตามการแข่งขันกีฬาประจำชาติประเภทนี้ตลอดเวลาที่เขาอยู่ในอเมริกา

แต่กระนั้นก็ดี ฮูร์คอส "*รู้*" ว่าทีมลอสแอนเจลีส ด๊อดเจอร์ จะต้องชนะทั้ง ๆ ที่บรรดา "*ผู้เชี่ยวชาญกีฬาเบสบอล*" ทั้งหลายมีความเห็นว่า ทีมนั้นจะทำได้อย่างดีที่สุดก็เพียง "*ที่เจ็ด*" ของทีมที่จะเข้าแข่งขันทั้งหมดเท่านั้น ฉะนั้นเมื่อฮูร์คอสบอกแก่ผู้มาถามเขา ว่าทีมด๊อดเจอร์จะชนะ — — บรรดาผู้เชี่ยวชาญก็พากันประหลาดใจไปตามๆกัน

อีกปีหนึ่งต่อมา ฮูร์คอสมีโอกาสพบปะสนทนากับ "*ชาร์ลี เดรสเสน*" ผู้จัดการของทีมลอสแอนเจลีส ด๊อดเจอร์ ซึ่งได้ชัยชนะในการชิงแชมเปี้ยนปี ๑๙๕๙ จริงๆ นายเดรสเสนบอกเขาว่า ก่อนที่จะเริ่มฤดูการแข่งขันเบสบอลล์ เขาคาดไว้ว่า ทีมของเขาจะทำคะแนนได้อย่างสูงที่สุด ก็เพียง "*ที่ ๔*" — — แต่ปรากฏว่า กลายเป็นทีมชนะเลิศได้อย่างน่าอัศจรรย์

ฮูร์คอส ได้อธิบายแก่ผู้สงสัยว่า

"ผมไม่เล่นการพนัน ทั้ง ๆ ที่เห็นทางชนะ ก็เพราะผมมั่นใจว่า ความสามารถทางจิตของผมนี้ พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานให้ผมมา เพื่อประกอบแต่กุศลกรรม ไม่ใช่เป็นเครื่องมือสำหรับเอาเปรียบแก่ประชาชนทั่วไป"

- ๒๑ -

'มูลนิธิของบีเตอร์ ฮูร์คอส'

ในปัจจุบันนี้ บีเตอร์ ฮูร์คอส ได้ดำเนินธุรกิจสมความมุ่งหมายของเขาแล้ว คือด้วยความร่วมมือของผู้ช่วยอีกบางคน เขาได้จัดตั้ง "*สถาบันมูลนิธิบีเตอร์ ฮูร์คอส*" (Peter Hurkos Foundation Inc.) ขึ้นในเมืองที่เขาตั้งหลักแหล่งอยู่ในบัดนี้ คือมิลวอกี มลรัฐวิสคอนซิน

มูลนิธิ ดังกล่าวนี้เป็นความ

ปรารถนาที่บีเตอร์ ฮูร์คอสใฝ่ฝันมานานแล้ว และยังคงเป็น

แต่ความฝันเรื่อยมา จนกระทั่งได้รับการสนับสนุนจากเพื่อนสนิทของเขา คือทนายความจอห์น เบิร์กกรัฟ และ "*อี.โอ. เดล.*" นักธุรกิจคนสำคัญ ทั้ง ๒ คนนี้มีความสนใจในอำนาจจิตที่เหนือธรรมชาติเป็นอย่างยิ่ง และเห็นพ้องกันว่าควรจะได้มีการวิจัยค้นคว้าเรื่องนี้ด้วยวิถีทางวิทยาศาสตร์อย่างจริงจัง ให้ได้หลักฐานมากพอที่จะประกอบการศึกษาและแสดงคุณค่าในแง่ต่างๆ ของอำนาจทางจิต อันน่าพิศวงของฮูร์คอส

เมื่อทั้ง ๓ คนได้เริ่มปรึกษาหารือกันถึงเรื่องมูลนิธิเพื่อการค้นคว้าอำนาจทางจิตนี้ ฮูร์คอสก็ทราบได้ทันทีว่า นี่คือสิ่งที่เขาต้องการใช้ชีวิต เพื่อให้บรรลุจุดหมายที่เขาใฝ่ฝันมานานเต็มทีแล้ว ——— คือจัดหาทุนโดยอาศัยอำนาจทางจิตของเขา ให้ได้กองทุนมากพอที่เขาจะตั้งหน้าศึกษาวิจัยอำนาจจิตของตนเอง โดยไม่ต้องคำนึงหรือแบ่งเวลาไปให้แก่สิ่งอื่นอีกเพื่อให้เพื่อนมนุษย์ได้เข้าใจแจ่มแจ้ง และมีส่วนในอำนาจพิเศษนี้ด้วย—ถึงจะมีมากมีน้อยแค่ไหน ก็แล้วแต่ความสามารถของตัวบุคคล

ครั้นได้ตั้ง "มูลนิธิบีเตอร์ ฮูร์คอส"

ขึ้นแล้ว ทั้งสามผู้มีความปรารถนาร่วมกันในการริเริ่มงานนี้ขึ้นก็ขะมักเขม้นศึกษาเรื่อง *"อำนาจทางจิต"* ตามหลักวิทยาศาสตร์ โดยมิชักช้า

เป็นที่เข้าใจกันในบรรดาผู้สนใจเรื่องของจิต ว่าเราอาจแยกอำนาจทางจิตออกได้เป็น ๕ ประการด้วยกัน คือ

๑. โทรจิต (Telepathy)

๒. การรู้ล่วงหน้า (Precognition)

๓. วิญญาณและผี (Ghosts)

๔. บังคับวัตถุให้เคลื่อนไหวด้วยพลังจิต (Psychokinesis)

๕. ทิพยจักษุ (Clairvoyance)

เรื่องเกี่ยวกับอำนาจแปลกประหลาดภายในร่างกายมนุษย์เรา วิเศษเกินกว่าอำนาจของคนธรรมดาสู้ไทยเราก็รู้จักกันมานมนานแล้ว เรารู้ดีด้วยว่า ถ้าผู้ใดเรียนรู้ถึงวิธีปลุกหรือสร้างอำนาจนี้ขึ้นให้มีขึ้นเป็นประจำ ต้องการเมื่อใดเรียกใช้ได้ทันทีแล้ว ก็จะเป็น

สิ่งมหัศจรรย์สามารถล่วงรู้ในสิ่งต่าง ๆ ที่มนุษย์สามัญไม่อาจรู้เห็นได้

ในทางพระพุทธศาสนาก็ได้กล่าวถึงอำนาจเช่นว่านี้ โดยเรียกว่าทิพพจักขุบ้าง ทิพพโสตบ้าง เป็นทำนองยืนยันว่าร่างกายมนุษย์เรานี้ อาจมีอำนาจทิพย์ได้ แต่นักศึกษาทางพุทธศาสนาส่วนใหญ่มักมองข้ามเรื่องเช่นนี้ไป หากใครเอ่ยขึ้น ก็มักจะหาว่าเป็นคนงมงาย หลงเชื่อในสิ่งที่ไม่อาจเป็นไปได้ แต่ถ้าพิจารณาถี่ถ้วนลงไปแล้ว ก็จะพบว่า พระบรมศาสดาของเราทรงแสดงเรื่องเช่นนี้ไว้ และปรากฏในพระประวัติของพระองค์ด้วยว่า ทรงสามารถใช้อำนาจนั้นได้เป็นอย่างดี เช่นเมื่อครั้งทรงทรมานมหาโจรองคุลีมาล และเมื่อคราวทรงทำยมกปาฏิหาริย์ เพื่อทรมานพวกเดียรถีย์นิครนถ์ที่มาแข่งดีท้าทายพระองค์ท่านเป็นต้น

"*ทิพยอำนาจ*" หรือภาวะพิเศษที่มนุษย์เราอาจปลุกขึ้นได้ในตัวนี้ ทางพุทธศาสนาแบ่งออกเป็น ๙ ประการด้วยกัน

๑. อิทธิวิธิญาณ ฉลาดในวิธีทำฤทธิ์

๒. มโนมยิทธิ คือ ฤทธิสำเร็จด้วยใจ

๓. ทิพยโสตญาณ ฉลาดในทางหูทิพย์ ได้ยินในสิ่งที่คนสามัญไม่อาจได้ยิน

๔. เจโต ปริยญาณ ฉลาดในการรู้ใจผู้อื่น

๕. บุพเพนิวาสานุสสติญาณ ฉลาดในการระลึกชาติก่อนได้

๖. ทิพพจักขุญาณ ฉลาดในทางตาทิพย์

๗. จุตูปปาตญาณ ฉลาดรู้จุติและอุบัติ ตลอดจนถึงการได้ดีหรือชั่วตามกำลังกรรม

๘. อาสวักขยญาณ ฉลาดในการทำอาสวะให้สิ้นไป

ทิพยอำนาจนี้พระบรมศาสดา และพวกสาวกได้ทรงมีและได้ใช้บำเพ็ญประโยชน์เป็นที่ประจักษ์มาแล้วในพุทธกาลดังนี้มีหลักฐานปรากฏอยู่มากมายในพระไตรปิฎก

สำหรับปุถุชน ผู้ยังหนาแน่นด้วยกิเลสนานาอย่างเรา ก็ยังอดสงสัยมิได้ว่า จิตมนุษย์เรานี้สามารถจะส่งข่าวสารใด ๆ ไปถึงผู้อยู่ห่างไกล โดยเพียงแต่ตั้งจิตนึกถึง เท่านั้นได้หรือ?"

ที่เขาว่า บางคนสามารถล่วง รู้เหตุการณ์ก่อน ที่มันจะเกิดขึ้นได้นั้น เป็นความจริงหรือไม่ ?

เราอาจบังคับวัตถุที่เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วได้ โดยเพียงแต่เพ่งสมาธิเท่านั้นรึ ?

อำนาจของจิตที่ยังไม่มีใครแยก และนำออกมาใช้นั้น มีอะไรอีกบ้าง ?

ปัญหาเช่นนี้ บางคนได้ยินแล้วก็อาจเห็นไปว่าเหลือเชื่อ — ไม่มีเหตุผลไม่มีทางที่จะเป็นไปได้ แต่บางคนยอมรับว่าอำนาจดังกล่าวมีอยู่จริง เพราะเขาเคยได้ประสบมาแล้ว

ตัวอย่างที่เรากำลังอ่านเรื่องราวของเขาอยู่นี้คือบีเตอร์ ฮูร์คอส ก็ได้อำนาจพิเศษคือ "*ตาทิพย์*" โดยที่เขาเองก็ยังไม่เข้าใจว่าเกิดมีขึ้นได้อย่างไร

อีกรายหนึ่ง เป็นอธิการบดีของมหาวิทยาลัยเทมเปิล ในเมืองฟีลาเดลเฟียสหรัฐอเมริกา ชื่อรัชเซล เอช. คอนเวลล์ ก็ได้เล่าไว้ว่า วิญญาณภรรยาของเขามา "*เยี่ยม*" เขาบ่อยครั้งเหลือเกิน—ที่แรกก็ไม่เชื่อว่าจะเป็นวิญญาณจริง เขาจึงขอให้ "*สิ่งนั้น*" ช่วยค้นหาใบสำคัญทหารกองหนุน ที่เขาได้รับมานมนานจนลืมไปเสียแล้วว่าเก็บไว้ตรงไหน วิญญาณ

ภรรยาก็พาเขาให้ไปดูที่หีบเล็ก ๆ สีดำ ซุกอยู่หลังตั้งหนังสือในห้องสมุด—พอค้นหีบนั้นพบหยิบมาเปิดออกดู คอนเวลล์ก็พบใบสำคัญที่นึกว่าหายไปนานแล้วจริง ๆ

ว่าถึงตัวอย่าง *"การรู้ล่วงหน้า"* คนสำคัญคนหนึ่งของอเมริกา คือประธานาธิบดี อับราฮัม ลินคอล์น ก็ได้ทราบถึงการสังหารชีวิตท่าน ก่อนหน้าที่จะเกิดเหตุร้ายนี้เสียอีก

เรื่องมีอยู่ว่า นายวอร์ด ฮิลล์ แลมอน ผู้เคยเป็นเพื่อนร่วมสำนักงานทนายความ แห่งเดียวกับประธานาธิบดีลินคอล์น เขียนไว้ในหนังสือ Recollections of Abraham Lincoln ของเขาว่า ท่านประธานาธิบดีเล่าให้ภรรยาของท่านฟังถึงความฝันในคืนหนึ่งว่า ได้ยินเสียงผู้คนมากมายมาแสดงความเศร้าโศกอยู่ในทำเนียบขาว จึงเดินไปดูที่ห้องตะวันออก ก็เห็นศพหนึ่งนอนอยู่บนที่ตั้ง ประดับประดาเต็มที่ตามพิธีอย่างใหญ่ มีทหารนาวิกโยธินแต่งตัวเต็มยศ ถือปืนยืนเป็นเกียรติอยู่ข้างละคน ประธานาธิบดี ลินคอล์น จึงถามทหารคนหนึ่งว่า

"นั่นศพใครกันน่ะ ?"

"ศพท่านประธานาธิบดีครับ" ทหารผู้นั้นตอบ "ท่านถูกผู้ร้ายลอบฆ่า—"

อีกเพียงไม่กี่วันต่อมา ประธานาธิบดี ลินคอล์นก็ได้นอนอยู่ในห้องตะวันออกของทำเนียบขาว สมดังที่ท่านฝันทุกประการ

การที่จะหาคำตอบหรืออธิบาย

ในเรื่องทำนองนี้เป็นการยากมาก ทั้งตัวอย่างอีกมากหลายก็ยากที่จะเชื่อ แต่ในเวลาเดียวกัน จะไม่เชื่อก็ยากอีก ปัญหาสำคัญมีว่า คนเรามีประสาทพิเศษอันนอกเหนือไปจากประสาททั้งห้าจริงหรือไม่ ?

ลองพิจารณาถึงสัตว์ต่าง ๆ บางชนิด มันมีสำนึกพิเศษที่เราเรียกกันว่า "*สัญชาตญาณ*" ที่สัตว์ฝึกฝนให้มีขึ้น เพื่อรักษาตัวรักษาชีวิตให้ปลอดภัย คนเราก็ฝึกฝนขึ้นบ้างเช่นเดียวกัน เคยมีผู้ปล่อยนกพิราบเป็นระยะทางถึง ๗,๓๐๐ ไมล์ จากเมืองอาร์ราสประเทศฝรั่งเศส มันก็บินกลับประเทศจีน ถึงตำบลที่มันเคยอยู่ได้อย่างน่าพิศวง ชาวเอสกิโมที่หลงอยู่กลางพายุหิมะที่กระหน่ำหนัก ในเวลากลางคืน ก็สามารถหาทางกลับบ้านได้เอง

ปัญหาต่อไป หากว่าอำนาจพิเศษเช่นว่านี้มีอยู่จริง เราอาจจะ หาทางนำมันออกมาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้บ้างไหม ?

แฮโรลด์ เอ็ม. เชอร์มัน นักประพันธ์เรื่องเกี่ยวกับเด็กวัยรุ่น ตอบว่า ได้

เชอร์มันเล่าถึงสิ่งที่เขาได้ประสบมาอย่างละเอียดเกี่ยวกับการค้นหานักบิน ๖ คน ชาวรัสเซีย ที่หลงทางไปในดินแดนน้ำแข็งที่บริเวณขั้วโลกเหนือเมื่อปี ๑๙๓๗ โดยเซอร์ฮิวเบิร์ต วิลกินส์ เป็นผู้นำในการค้นหาครั้งนั้น ระหว่างเดือนธันวาคมจนถึงมีนาคม เซอร์วิลกินส์สามารถรับข่าววิทยุรายงานการค้นหารวม ๑๓ ชิ้นด้วยกัน แล้วส่งต่อไปให้หนังสือพิมพ์ *"นิวยอร์ค ไทมส์"* ในระยะเดียวกันนั้น เขาก็ได้ส่ง *"โทรจิต"* ไปให้แฮโรลด์ เชอร์มันผู้อยู่ในนิวยอร์ค ทั้งนี้ โดยได้ตกลงกันไว้ก่อนแล้ว

เมื่อเชอร์มันได้รับข่าว *"ทางโทรจิต"* เป็นประการใด เขาก็จดบันทึกไว้อย่างละเอียด แล้วใส่ซองผนึกส่งไปให้บุคคลที่สามเก็บรับษาไว้ ภายหลังเมื่อได้ตรวจสอบข่าวทั้งสองทางก็ปรากฏว่า เชอร์มันได้รับข่าวด้วยอำนาจทางจิต

ไว้รวม ๕๐ ชิ้นด้วยกัน และได้รายละเอียดในการค้นหานักบินรัสเซีย ๖ คนนั้นดียิ่งกว่าที่ทางหนังสือพิมพ์ได้รับเสียอีก

การที่จะอธิบายถึงอำนาจ

ทางจิต ว่าเป็นอย่างไรแน่นั้น ยังไม่มีใครเข้าใจได้แน่ชัด แต่ก็มีความจริงที่ยอมรับกันอยู่ ๓ ประการ

๑. ทฤษฎีเก่าที่ว่า จิตกับวัตถุแยกจากกันนั้นไม่มีใครเชื่ออีกต่อไป นักค้นคว้าส่วนมากยอมรับกันว่าจิตและร่างกายของคนเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ทำนองเดียวกับหัวใจและปอดที่ต้องทำหน้าที่ร่วมกันจะแยกกันไม่ได้ ปฏิกิริยาของมนุษย์เรานั้น เป็นไปพร้อมกันทั้งทางจิตและทางกาย ตัวอย่างที่เห็นได้ง่าย คือเมื่อเราชอบใจสบายใจ สีหน้าก็ยิ้มแย้ม และถ้าถูกรบกวนก็มีสีหน้าบึ้งตึง ในเมื่อร่างกายได้รับอาหารและความอบอุ่นดีพอ จิตใจก็แจ่มใสสดชื่นดีกว่าขณะที่ร่างกายหิวโหยและหนาวเหน็บ

๒. จิตเรานี้เป็นได้ทั้งรู้สำนึกและใต้สำนึก (Conscious and Subconscious) ในมนุษย์ทุกคนมีพลังทางจิตที่มีอำนาจกล้าแข็ง ซึ่งเรายังไม่สามารถจะควบคุมได้

๓. จิตอาจแบ่งออกได้เป็นสติปัญญา หรืออำนาจเข้าใจเหตุผล กับอารมณ์——เราสามารถจดจำคิดหาเหตุผลและคำนวนได้ ก็ต้องอาศัย *"ปัญญา"* และโดย *"อารมณ์"* เรามีความรู้สึกไว้วางใจ เป็นมิตรกับผู้ใดผู้หนึ่ง หรืออาจระแวงสงสัย, รู้สึกเป็นสุข, โกรธเคือง, เป็นกังวล หรือมีความหวัง ผิดหวัง ฯ ล ฯ

เรื่องราวของอำนาจทางจิต

ที่มีผู้ประสบพบเห็น หรือเกิดสิ่งน่าพิศวงกับตนเอง ก็มีรายงานรวบรวมเก็บไว้มากมายนับเป็นพัน ๆราย ซึ่งผู้ใดสนใจจะสอบถามดูได้จากสมาคมค้นคว้าทางจิต ส่วนมากก็เป็นเรื่องเล็ก ๆ เหตุการณ์เพียงสั้น ๆ ชั่วครั้งชั่วคราว ดังที่ได้เล่ามาบ้างแล้วแต่ต้น นานๆ จึงจะพบสักรายที่น่าตื่นเต้นเป็นที่ปรากฏแก่มหาชนทั่วไป อย่างรายของ *"ฟลอเรนซ์"* แห่งนิวเยอรซี่, หรือเรื่องราวของบีเตอร์ ฮูร์คอส ผู้มีตาทิพย์อันเป็นที่น่าอัศจรรย์

ที่คุณจะได้อ่านต่อไปนี้เป็นอีกรายหนึ่ง ซึ่งมีความสามารถทางจิตน่าประหลาดยิ่ง ทั้งเคยผ่านการทดสอบของผู้มีความรู้ในทางวิทยาศาสตร์สาขาต่าง ๆ มามากมาย ก็ไม่มีใคร

พิสูจน์หักล้าง หรือแม้แต่จะอธิบายให้กระจ่างแจ้งได้ว่าอำนาจประหลาดนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร——

ผู้มีอำนาจอันเป็นทิพย์อีกรายหนึ่งนี้ คือ *เพิร์ล แอล. เคอร์แรน*

หญิงผู้มีทิพย์

นางเพิร์ล เคอร์แรนผู้นี้ เกิดในครอบครัวที่ไม่มีชื่อเสียงอย่างหนึ่งอย่างใด อยู่ทางภาคกลางทางตะวันตกของสหรัฐอเมริกา การศึกษาก็เรียนถึงแค่ชั้นกลางที่เรียกว่า *แกรมม่าร์สกูล* ต่อมาจากนั้นก็ไม่ได้รับการฝึกฝนอบรมอะไรอีก เธอเป็นคนนับถือศาสนาคริสต์ นิกายอิพิสโคปัลอย่างแน่นแฟ้นและไม่เคยสนใจหรือเชื่อถือในเรื่องผีสาง และเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับอำนาจทางจิตเลย เมื่อแต่งงานแล้วก็อยู่ที่เมืองเซนต์หลุยส์

วันหนึ่งในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๑๓ มีเพื่อนสาวคนหนึ่งมาคุยด้วย คุยกันจนเย็นเพื่อนคนนั้นก็ชวนเล่น "Ouija Board" ซึ่งมีเข็มชี้ตัวอักษร สำหรับเชิญวิญญาณใครสักคนมาถามอะไรต่ออะไร คำตอบจะปรากฏออกมาทีละ

ตัวอักษร ให้ผู้เล่นปะติดปะต่อเอาเอง——ก็คล้ายกับการเล่น "*ผีถ้วยแก้ว*" ของเรา

ระหว่างที่เล่นกันอยู่นั้น ตัว

อักษรก็ปรากฏตามเข็มชี้ ให้อ่านได้ความว่า "ฉันเคยอยู่หลายปีมาแล้ว——ฉันกลับมาอีก——ชื่อ—เพเชียนส์ เวิร์ธ"

หญิงทั้งสองมองหน้ากันด้วยความประหลาดใจอย่างยิ่ง นางเพิร์ล เคอร์แรน นั้น ไม่เลื่อมใสอะไรในเรื่องที่ผิดธรรมชาติเช่นนี้ แต่เพื่อเอาใจเพื่อน เธอจึงเอ่ยถามไปว่า

"ชื่อเพเชียนส์ เวิร์ธ รึ ? เคยมีชีวิตอยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ ? มาจากไหนกันเล่านี่ ?"

เข็มบนกระดานค่อย ๆ เลื่อนชี้อักษรไปทีละตัว ทีแรกชี้ที่เลข ๑— แล้วก็เลื่อนไปที่ ๖—๔ และเลข ๙ ตามลำดับ—แสดงว่าปีที่เพเชียนส์มีชีวิตอยู่นั้น คือปี ๑๖๔๙—เข็มยังคงเลื่อนไปเรื่อย ๆ จนอ่านได้ว่า

"จากอังกฤษข้ามทะเลมา จะฟังฉันไหม ฉันมีเรื่องจะสอนให้

ด้วยประการฉะนี้ *เพเชียนส์ เวิร์ธ* ก็อุบัติขึ้น——

เป็นปรากฏการณ์ทางจิตที่น่าพิศวงที่สุด รายหนึ่งในสมัยของเรา นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา จนกระทั่งถึงวันที่นางเพิร์ล เคอร์แรน สิ้นชีวิตเมื่อปี ๑๙๓๗ บทประพันธ์นับเป็นหนังสือได้พัน ๆ หน้า มีทั้งคำกลอน, สุภาษิตที่หลักแหลม, บทอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้า, บทละคร และนิยายอื่น ๆ หลั่งไหลมาจาก *"หญิงผู้อยู่ปรโลก"* เป็นที่น่าอัศจรรย์ใจแก่ผู้ได้พบทั่วไป

บทประพันธ์เหล่านี้ เพเชียนส์ เวิร์ธ บอกผ่านมาทางเพิร์ล เคอร์แรน หญิงคนเดียวที่สามารถ *"รับ"* และถ่ายทอดคำบอกเล่าของสตรีลึกลับ ผู้อ้างว่ามาจากโลกอื่นได้

ในตอนแรก ๆ *"เพเชียนส์ เวิร์ธ"* บอกผ่านเพิร์ลมาในภาษาอังกฤษที่ใช้กันกันอยู่ทุกวันนี้ แต่ต่อมาก็เปลี่ยนเป็นถ้อยคำที่คนโบราณใช้กัน ในระยะ ๕ ปีแรก เธอเขียนหนังสือนับได้ถึง ๑,๖๐๐,๐๐๐ คำ และถึงแม้ว่าจะตีพิมพ์ตามถ้อยคำที่เพิร์ลบอก บทประพันธ์เหล่านั้น ก็พรั่งพร้อมด้วยสำนวนอันแสดงถึงสติปัญญาอันเฉียบแหลม มีข้อคิดดี ๆ ในทางปรัชญาประกอบด้วยความรอบรู้ในประวัติศาสตร์อย่างถูกต้องแม่นยำ ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นผีปากของ

เพิร์ล เคอร์แรน ผู้อ้างว่าวิญญาณของเพเชียนส์ เวิร์ธ
เข้าดลใจให้นิพนธ์กวีพจน์จนเป็นที่เลื่องลือ

อัจฉริยบุคคลที่เดียว

สิ่งเหล่านี้ยิ่งส่งเสริมให้น่าประหลาดหนักขึ้น เมื่อพิจารณาความจริงที่มีอยู่ว่า ตัวเพิร์ลเองมาจากครอบครัวธรรมดา ทั้งเธอไม่ได้รับการศึกษาสูงส่งแต่อย่างใด เรียนจบแค่ชั้นมัธยมเท่านั้น และตั้งแต่เกิดมาเพิร์ลก็ไม่เคยไปไหนไกล ๆ เป็นการเปิดหูเปิดตา อย่างมากก็เพียงแค่เขตหุบเขาในลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปีเท่านั้น เพื่อนที่สนิทชิดชอบของเพิร์ลก็ไม่เคยมีใครไปถึงยุโรป ยิ่งคนที่มีความรู้ทางอักษรศาสตร์อย่างช่ำชองแล้ว เพิร์ลไม่เคยสังสรรค์ด้วยเลย

คงมีผู้สงสัยว่า ถ้าเช่นนั้น เพิร์ล เคอร์แรน ทำอย่างไรจึงเขียนหนังสือได้มากมาย และหลักแหลมมีคนยกย่องมากมายถึงปานนั้น

แรกที่เดียว ออกจะเป็น

การลำบากแก่เพิร์ลอยู่ไม่น้อย เธอต้องนั่งบอกให้คนเขียนทีละคำ ๆ ตามตัวอักษรที่ปรากฏจากกระดาน *"ผีถ้วยแก้ว"* กว่าจะได้แต่ละบทละตอนก็กินเวลานาน เมื่อยไปด้วยกันทั้งคนบอกคนเขียน แต่ต่อมาเมื่อ *"เพเชียนส์ เวิร์ธ"* ติดต่อ

กับเพิร์ล เคอร์แรน ด้วยบันดาลให้ *"ได้ยินด้วยหูทิพย์"* — เพิร์ลก็สามารถบอกเป็นประโยค ๆ ไม่ต้องอาศัยกระดานผีถ้วยแก้วอีกต่อไป และสามีของเพิร์ล คือ นายเคอร์แรน ผู้เป็นคนเขียนตามคำบอก ก็เขียนแทบจะไม่ทัน เพราะเพิร์ลพูดออกมาเป็นตอนยาว ๆ ยิ่งในตอนหลัง ๆ แม้จะมีผู้เชี่ยวชาญทางชวเลขมานั่งจดให้ ก็ยังไม่ใคร่จะทันโดยที่เพิร์ลบอกให้เขียนคราวหนึ่ง ๆ นับได้หลายพันคำ และคนจดก็นั่งจดได้พักหนึ่งราว ๓ ชั่วโมงก็ต้องขอพัก

ในขณะที่บอกหนังสือนั้น เพิร์ลไม่ต้องทำสมาธิหรือเข้าฌานอะไรเลย เธอนั่งว่าไปเหมือนเราพูดกันธรรมดา ๆ นี่เอง เพิร์ลเล่าว่าระหว่างนั้นจิตของเธอโปร่งว่าง ได้รับ *"คำบอกเล่า"* จากเพเชียนส์ เวิร์ธ ชัดเจนตลอด ไม่ว่าเธอจะนั่งบอกอยู่ในห้องนั่งเล่นมีแขก ๒—๓ คนมานั่งดูหรือว่าไปแสดงในที่ชุมนุมคนมาดูมาก ๆ นับด้วยจำนวนร้อย ยิ่งถ้าเป็นเวลาที่เพิร์ลมีจิตใจสงบ อารมณ์ไม่หวั่นไหวแต่อย่างใดแล้ว เธอก็สามารถจะ *"ติดต่อ"* กับเพเชียนส์ เวิร์ธ ได้ไม่ว่าเวลาใด และเริ่มบอกให้จดข้อความต่าง ๆ ได้ทันที แต่ถ้ามีเสียงอะไรดังกึกก้อง หรือหวีดแหลม หรือมีใครมาพูดมา

ซักเพิร์ลโดยตรงแล้ว การติดต่อโดยทาง *"หูทิพย์"* ของเธอก็จะสิ้นสุดลง

แม้ว่าการรับฟังเรื่องราวจากเพเชียนส์ เวิร์ธ และบอกให้คนอื่นคอยจด จะไม่เป็นการทำให้เพิร์ลเหน็ดเหนื่อยอะไรมากนัก แต่เพิร์ลก็รู้สึกว่าเกิดสิ่งผิดธรรมดาขึ้น ๒ ประการในระหว่างที่ *"ติดต่อ"* กันนั้น

ประการแรก เพิร์ลบอกว่ารู้สึกเหมือนมีอะไรมากดเบา ๆ อยู่ตรงกลางศีรษะของเธอ อีกอย่างหนึ่ง เธอ *"เห็น"* ภาพเคลื่อนไหวไปตามเหตุการณ์ ที่ *"ได้ยิน"* คำบรรยายเช่นเดียวกับเราดูภาพยนตร์

เป็นต้นว่า ระหว่างที่เธอ

ได้ยินคำบอกเป็นคำร้อยกรอง นัยน์ตาของเธอก็จะเห็นภาพบ่าทึบ แล้วเปลี่ยนไปเป็นภาพท้องฟ้าที่มีดาวพร่างพรายอยู่เต็มไปหมด ต่อไปเป็นภาพมหาสมุทรกว้างใหญ่มีระลอกน้อยๆ หรือภาพอื่น ๆ แล้วแต่เรื่องที่ถ้อยคำจะบรรยายถึง ครั้นบางเวลาที่เพิร์ล *"ได้ยิน"* เรื่องราวเป็นนิยาย เธอก็จะเห็นภาพตัวละครพูดจา หรือทำท่าทางสมกับเหตุการณ์ที่กำลังได้

ยินอยู่นั้น เป็นภาพปรากฏขึ้นเต็มเขตที่เธอจะ "*เห็น*" ได้ ได้ยินเสียงตัวละครเหล่านั้นพูดกันเคลื่อนไหวอิริยาบถและยังได้กลิ่นจากภาพที่เห็นนั้นด้วย ถ้าเป็นฉากชนบทก็ได้กลิ่นดอกไม้หรือสิ่งอื่นๆที่ปรากฏอยู่ แต่เหนือสิ่งอื่นทั้งหมด เพิร์ลได้ยินถ้อยคำของ "*เพเชียนส์ เวิร์ธ*" อย่างชัดเจน

ถึงแม้ว่าจะมีสิ่งเร้นลับเกี่ยวข้องใน "*เรื่องของเพเชียนส์*" ดังกล่าวแล้ว บรรดานักวิจารณ์บทประพันธ์ทั้งในอเมริกาและประเทศอื่น ๆ ต่างนิยมยกย่องงานประพันธ์ที่เพิร์ล เคอร์แรนบอกให้จดไว้อย่างเกรียวกราวทีเดียว

ดร. เอฟ. ซี. เอส. ชิลเลอร์ นักปรัชญาผู้มีชื่อเสียงยิ่งและเป็นผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยา ประจำมหาวิทยาลัยออกซ-ฟอร์ดได้แสดงความเห็น ในการที่ "*เพเชียนส์ เวิร์ธ*" ใช้ถ้อยคำโบราณอันพ้นสมัยแล้วได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่วว่า

"เราแน่ใจได้ประการหนึ่งว่า บัดนี้เราได้พบสิ่งที่เรียกได้อย่างเต็มปากว่า ความมหัศจรรย์ในทางปรัชญา เข้าแล้ว——"

เพเชียนส์ จึงได้รับเกียรติอย่างสูงสุดในวงการวรรณกรรมระหว่างนั้น *คณะกรรมการในทางวรรณศิลป* แห่ง

นครนิวยอร์ค ซึ่ง *แฮมลิน การ์แลนด์* นักเขียนนวนิยายลือชื่อ เป็นประธานอยู่นั้น เป็นผู้ประกาศมอบเกียรตินิยมนี้ในปี ๑๙๑๘ (ประมาณ ๕ ปี นับแต่เพิร์ลได้เริ่มติดต่อกับเพเชียนส์มา) เพเชียนส์ เวิร์ธก็ได้รับการประกาศนามโดยคณะกรรมการดังกล่าว ว่าเธอเป็น "*นักประพันธ์ยอดเยี่ยมประจำปี*" และได้รับเชิญให้ไปร่วมในพิธีอันมีเกียรติยิ่งนี้ที่ "*สโมสรศิลปแห่งชาติ*" (National Arts Club)

ในวันนั้นมีนักประพันธ์นามอุโฆษกล่าวปราศรัยในที่ประชุมหลายคนด้วยกัน อาทิ วิลเลี่ยม ลีออน เฟลพส์, เอมี โลเวลล์ และรูเบิร์ต ฮิวชส์ แต่เพเชียนส์ เวิร์ธ บอกผ่านเพิร์ลมาด้วยถ้อยคำสุภาพว่า เธอเสียใจอย่างยิ่งที่ไม่สามารถจะไปร่วมในพิธีนั้น

ในบรรดางานประพันธ์รับ

กันว่ามีค่าสูงของเพเชียนส์ เวิร์ธนั้น นวนิยายเรื่อง 'The Sorry Tale' กับ "Hope Trueblood" เป็นที่ยกย่องกันว่าน่านิยมอย่างยิ่ง ทั้ง ๒ เรื่องนี้สำนักพิมพ์ แฮนรี่ โฮลท์ แอนด์โก เป็นผู้จัดพิมพ์จำหน่าย ที่ชื่นชมกันมากอีกเล่มหนึ่ง

เป็นหนังสือรวมบทประพันธ์ร้อยกรองที่ให้ชื่อว่า 'A Light From Beyond"

เรื่อง The Sorry Tale นั้น มีความยาวนับได้ถึง ๓๒๕,๐๐๐ คำ เพิร์ลเป็นคนบอกให้จดทีละคำ ๆ ต่อหน้าผู้มาชมเป็นจำนวนไม่น้อย เป็นเรื่องราวบรรยายถึงชีวิตและประเพณีของชาวยิวและโรมันในสมัยที่พระเยซูอุบัติมาในโลก และได้ชื่อว่าเป็นนิยายเกี่ยวกับสมัยโบราณที่ดีที่สุดเรื่องหนึ่ง

วิลเลี่ยม เอ็ม. รีดี นักวิจารณ์และบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ *รีดิส์ มีร์เรอร์* กล่าวว่า

"เป็นวรรณกรรมชิ้นที่น่าทึ่งน่าสนใจที่สุดที่ข้าพเจ้าเคยอ่านมา ข้าพเจ้าไม่รอรั้งเลยที่จะขอกล่าวว่างานชิ้นนี้—— เป็นสิ่งน่าอัศจรรย์สิ่งหนึ่งของโลกในด้านการประพันธ์"

โฮป ทรูบลัด" ชิ่งเป็น

หนังสือเล่มแรกที่ "*เพเชียนส์ เวิร์ธ*" บอกให้เขียนไว้เป็นภาษาอังกฤษสมัยปัจจุบัน เป็นเรื่องที่เต็มไปด้วยถ้อยคำคมบรรยายถึงความเหี้ยมเกรียมเกรี้ยวกราด ของสังคมอังกฤษในสมัยพระนางวิคตอเรีย ที่มีต่อเด็กที่เกิด "*นอกกฎหมาย*"

คนหนึ่ง ท้องเรื่องเล่าถึงละครต่าง ๆ ไว้อย่างเด่นชัด บทเจรจาก็เผ็ดร้อนถึงใจ นักวิจารณ์ของหนังสือ "*นิวยอร์ค ทริบิวน์*" เขียนไว้ว่า

"ไม่ว่าจะเป็นผู้มีร่างกายเลือดเนื้ออย่างเรา ๆ หรือคงมีแต่เพียงวิญญาณอย่างที่อ้างกันก็ตาม, ผู้แต่งเรื่อง "*โฮป ทรูบลัด*" มีพรสวรรค์อย่างยอดเยี่ยม ในการสร้างมโนภาพช่างคิดประดิษฐ์เรื่อง และบรรยายออกมาได้แจ่มแจ้งดีนัก ความเข้าใจในการสร้างลักษณะตัวละคร ตลอดจนรอบรู้ในเชิงจิตวิเคราะห์ ปรากฏออกมาให้เห็นได้ในการดำเนินเรื่องอย่างที่เรียกว่าวิเศษจริง ๆ ทำให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจว่าผู้แต่งเป็นอัจฉริยะโดยแท้"

สำหรับคำร้อยกรองต่าง ๆ

ที่รวมไว้ในหนังสือ "*ไลท์ ฟรอม บียอนด์*" ส่วนมากเป็นถ้อยคำที่หลั่งไหลออกมา โดยมีจังหวะสมบูรณ์ตามแบบฉันทลักษณ์ของอังกฤษ เป็นที่นิยมกันในเชิงแสดงออกถึงอารมณ์ขัน บางตอนมีคำประชดประชันอย่างแสบไส้ และมีสำนวนไพเราะงดงามอยู่มาก หนังสือ Braithwaite's

Anthology of Magazine Verse สำหรับปี ๑๙๑๘— ซึ่งเป็นหนังสือคัดเอาแต่คำร้อยกรองที่ดีที่สุด ตามหนังสือต่าง ๆ มารวมพิมพ์ไว้—มีบทประพันธ์ของซารา ทีสเดล ๗ ชิ้น, ของเอมี โลเวลล์ ๓ ชิ้น, ของแวดเชล ลินเซย์ ๓. ของเอดการ์ ลี มาสเตอร์ชิ้นหนึ่ง และของ *"เพเชียนส์ เวิร์ธ"* มีพิมพ์ไว้ถึง ๕ บทด้วยกัน

เป็นธรรมดาที่อ้างกันว่า สิ่งไร้ร่างกายหรือวิญญาณจากโลกอื่นสามารถเขียนหนังสือออกมาได้เล่มหนึ่ง—ไม่ต้องพูดถึงงานชิ้นเอก ๆ ที่ยอมรับกันทั่วไปในวงการประพันธ์เป็นจำนวนหลายเล่มสมุดของเพเชียนส์ เวิร์ธ—ก็เป็นเรื่องเกินกว่าชาวบ้านทั่วไปจะยอมเชื่อได้ ในตอนแรก ๆ ที่ว่าเพิร์ลมี *"หูทิพย์"* รับฟังถ้อยคำของวิญญาณ แล้วถ่ายทอดให้คนเขียนบันทึกไว้นั้นจึงมีคนหาว่า เป็นเรื่องหลอกลวงประชาชน ทำข่าวให้ตื่นเต้นด้วยวิธีถูก ๆ เท่านั้นเอง

แต่ครั้นนานเข้าก็ยิ่งมีหนังสือที่เพเชียนส์ เวิร์ธ บอกให้เขียน และตีพิมพ์ออกมาสู่มหาชนหลายเล่มเพิ่มจำนวนขึ้นทุกที ชาวโลกก็จำต้องหันมามองด้วยความสนใจผิดกว่าแต่ก่อน บรรดาแม่บ้านทั้งหลายก็ชวนกันตั้งวงซุบซิบกันด้วยเรื่อง

ของ *"นักประพันธ์สตรีที่มีแต่วิญญาณ"*

เมื่อมีคนได้ยินเรื่องมากเข้า เพิร์ล เคอร์แรน ผู้สามารถติดต่อกับวิญญาณสตรีคนนี้ได้ ก็กลายเป็นจุดสนใจของผู้คงแก่เรียนจำนวนมาก เพิร์ลต้องไปปรากฏกายต่อหน้าบรรดานายแพทย์, นักกฎหมาย, นักการศึกษา, นักวิทยาศาสตร์, นักการเมืองและผู้อยู่ในวงการทูตอีกหลายท่าน บ้างก็มานั่งดูเพิร์ล *"ทำงาน"* ด้วยความอยากรู้อยากเห็นธรรมดา ส่วนพวกนักวิทยาศาสตร์นั้นได้ชวนกันตั้งใจมาคอย *'จับผิด'* เพิร์ลผู้มี *"ทิพยโสต"* ด้วยความไม่ยอมเชื่อในปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติเช่นนั้น นอกจากนั้นก็ยังมีอีกหลายคนที่มาคอยดูเพิร์ลด้วยความมุ่งหมายที่จะจับกลโกง และตีแผ่ให้ประชาชนเห็นว่า *"เพเชียนส์ เวิร์ธ"* น่ะ—ไม่มีตัวตน และนางเพิร์ล เคอร์แรน ทำอุบายหลอกลวงประชาชนให้เกิดความสนใจในตนเท่านั้น ไม่มีหูทิพย์ ตาทิพย์อะไรเลย

พวกที่มีความคิดไม่เชื่อถือ

เช่นนี้ ต่างแน่ใจว่าชื่อเพเชียนส์ เวิร์ธ เป็นแต่เพียงเครื่องมือในการหลอกลวงของเพิร์ลนั่นเอง หนังสือที่ว่าเพเชียนส์

บอกให้นั้นที่จริงเพิร์ลนั่นแหละเป็นคนเขียนขึ้น หรือไม่ก็มีผู้ร่วมมือที่มีความสามารถเป็นเอกในเชิงประพันธ์ มาคอยแต่งนิยายหรือคำกลอนให้เพิร์ลท่องจำ แล้วก็มา *"แสดงว่ามีหูทิพย์"* ต่อหน้าคนทั้งหลาย

แต่ผลที่สุด พวกที่มาจับผิดเหล่านี้ หลังจากเฝ้าดูอยู่เป็นเวลานานแล้ว ก็กลับไปด้วยความคิดใหม่ๆไม่เพียงแต่งงันในความสามารถของเพิร์ลเท่านั้น ยังเก็บเอาไปครุ่นคิดอีกว่าความเร้นลับในรายนี้ เป็นอย่างไรกันแน่ ?

ในการประชุมคราวหนึ่งที่

สโมสร *"คอร์เรนท์ทรอปีคส์"* ในเมืองเซนต์หลุยส์ เพเชียนส์ถูกเชิญให้วิจารณ์ หรือแต่งกลอนในเรื่องและหัวข้อต่าง ๆ ที่ไม่เคยแจ้งให้เพิร์ลทราบล่วงหน้ามาก่อนเลย ผู้ที่มานั่งฟังคิดหัวข้อขึ้นในขณะนั้น แล้วขอให้เพเชียนส์แต่งในทันทีเพเชียนส์ก็โต้ตอบได้ทันควัน โดยบอกผ่านเพิร์ลให้นักชวเลขคอยจดอยู่ข้าง ๆ

หลังจากทดลองกันด้วยการตั้งปัญหาต่าง ๆ ให้เพเชียนส์ตอบแล้ว นักบวชคนหนึ่งขอให้เพเชียนส์แต่งกลอน

ว่าด้วย "The Golden Rule"

เพิร์ลก็บอกให้คนจดไว้ในทันทีนั้นว่า

To deal Justice; to make thy heart quick with mercy, and with understanding;

To make thy hand slow in dealing aught save mercy;

Ta make thee companionable fully with the day;

In a sure understanding;

To measure thy self first, and find how light the measure is;

Anb lay that ' pon the beam of thy brother,

Ere thou measurest him!

ถ้าจะถอดความเป็นพากย์ไทย ก็ว่า "การปกครองอันประเสริฐนั้น — — ต้องจัดการโดยยุติธรรม ให้มีใจมากด้วยเมตตาและด้วยความเข้าใจอันดี รู้จักยั้งมือในการกระทำทุกอย่างนอกจากจะทำเพื่อความปรานี ให้ทำตัวเป็นที่ดีตลอดเวลาด้วยความเข้าใจอันดีต่อกัน ขอให้เปรียบเทียบกับตน

เอง ก่อนที่จะกระทำสิ่งใดต่อเพื่อนมนุษย์ นึกดูว่าเราไม่ปรารถนาจะให้ใครมารุนแรงกับเรา คนอื่นเขาก็มีความประสงค์เช่นเดียวกัน"

ในคืนนั้น เพเชียนส์ เวิร์ธทำความอัศจรรย์ใจให้แก่ผู้มาชุมนุมถ้วนหน้าโดยโต้ตอบปัญหาแปลก ๆ ๗ ข้อ และบอกกลอนอีกถึง ๓๒ บท ซึ่งนับเป็นคำรวมกันได้ ๑,๓๖๐ คำ ถ้าลองนึกถึงเวลาที่ต้องคิดพยายามหาถ้อยคำที่เหมาะสมมาร้อยกรอง แล้วต้องขัดเกลาสำนวนตรวจทานดูจนกระทั่งไพเราะงดงามดี การแสดงของเพเชียนส์คืนนั้น ต้องเรียกว่าแทบไม่น่าเชื่อเลยทีเดียว

เรื่องนี้มีผู้รู้ลองถามนักประพันธ์อันลือชื่อแห่งยุค เอ็ดการ์ ลี มาสเตอร์ส ว่าเขาเคยพบใครบ้างไหมที่สามารถนิพนธ์กลอนเพราะ ๆ ได้มากเท่า ๆ กับเพเชียนส์ในสิ่งแวดล้อมอย่างเดียวกัน มาสเตอร์สตอบว่า "คืนนั้นผมเองก็ได้ไปนั่งดูอยู่โดยตลอด คำตอบปัญหาของคุณผมตอบได้อย่างเดียวว่า ไม่มีใครทำได้เหมือนเพเชียนส์อีกแล้ว"

ต่อมาในการชุมนุมผู้สนใจ

งานประพันธ์ของเพเชียนส์ เวิร์ธ และหลายคนต้องการมา

ชมการแสดง *"หูทิพย์"* ของเพิร์ลด้วย ก็มีคนขอให้ *"เพเชียนส์"* แสดงความสามารถอย่างที่ไม่มีใครเคยทำมาก่อน และแม้ผู้ที่มาชมในคืนนั้นหลายคนก็กล่าวกันว่า เป็นการ *"ทดสอบ"* ที่ไม่ยุติธรรมเสียเลย

คือ นักวิทยาศาสตร์คนหนึ่ง ผู้ปรารถนาจะลองดีกับเพเชียนส์ เวิร์ธ ขอให้เธอ *"ว่ากลอนสด—"* โดยแต่งกลอนบทหนึ่ง มี ๒๕ บรรทัด——แต่ละบรรทัด กำหนดให้ขึ้นต้นด้วยอักษรเรียงตามลำดับ ตั้งแต่ เอ. จนถึง แซท. ยกเว้นตัวเอ็กซ์ เพียงตัวเดียว

คนที่มาฟังพากันพึมพำไปตาม ๆ กัน ว่าการให้แต่งกลอนสด โดยตั้งกระทู้เรียงตัวอักษรแบบนี้ ใครจะทำได้—ต่อให้เวลาไปนั่งคิดนอนคิดหลาย ๆ วัน หรือบางคนอาจเสียเวลาหลาย ๆ สัปดาห์ ก็คงเขียนกลอนพิเรนแบบนี้ไม่ได้ นี่จู่ ๆ ไม่ทันให้เวลาเตรียมตัวอะไร ก็ให้ว่ากลอนสดเล่นอักษรทีเดียวมันจะทารุณเกินไปสักหน่อยกระมัง ?

แต่เพเชียนส์ เวิร์ธ หาได้ปฏิเสธหรือทักท้วงอย่างไรไม่ เธอบอกกลอนผ่านเพิร์ล ออกมาในฉับพลันนั้นเอง ไม่เพียงแต่สามารถ แต่งกลอนกระทู้ได้อย่างคล่องแคล่วเท่านั้น

เธอยังใช้สองบทสุดท้าย *"ว่ายย้อน"* นักวิทยาศาสตร์คนนั้นเข้าให้อย่างสะใจเสียด้วยซ้ำ — —

กลอนสด เล่นอักษรบทนั้น ปรากฏดังต่อไปนี้ : —

A task is

Before me.

Can I, O God, perform it ?

Dole me patience

Enough that I be sustained,

For I am indeed in need of strength.

Give me, O God. thy grace.

Hear my suppliance;

I am a beggar for a crumb;

Justly deal in mercy;

Keep me within the pale of Judgement

Leave me wit; that I may perform the duty

Make the task perfect,

Neither constrained nor o er done.

O beloved God, keep tryst with me;

Prithee give ear to my prayer.

Quiet the turbulence of my heart.

Righteously shall I endeavor,

Steeling me against the tongue of irony,

That I suffer not upon the Judgement of this.

Upon me distil thine aid;

Vouchsafe Thy succor

Wound not with thine indifference,

Yea, this Thy servant upon the path of folly,

Zealously endeavoring that She follow a fool.

ความใน "*กลอนสดบทพิเศษ*" นี้มีว่า

"งานหนึ่งมารออยู่ตรงหน้า โอ้—พระผู้เป็นเจ้า ข้าจะทำมันได้หรือ? ขอได้โปรดประทานความอดทนแก่ข้า ให้พอที่จะค้ำชูให้ข้าทำไปไม่ละลด ด้วยว่าข้ากำลังต้องการความเข้มแข็งเป็นอย่างยิ่ง โอ—พระเจ้า ขอได้โปรดประทานพระมหากรุณาแก่ข้า โปรดสดับคำวิงวอนโดยนอบน้อมของข้า ผู้เป็นเพียงยาจกที่เที่ยวขอทานเศษขนมปัง ได้โปรดมีเมตตาช่วยให้ข้าอยู่ในข่ายการตัดสินของพระองค์ โปรดประทาน

ปัญญาแก่ข้าบ้าง เพื่อข้าจะได้ทำหน้าที่ทำงานได้ตลอดครบถ้วนโดยไม่ต้องรู้สึกผืนหรือทำมากจนเกินไป

"โอ้—พระผู้เป็นเจ้าสุดบูชา ได้โปรดมาพบข้า โปรดทรงรับฟังคำอ้อนวอนช่วยระงับความว้าวุ่นในใจข้า ข้าจะขอบากบั่นโดยคลองธรรม ปลุกใจให้กล้าแข็งดุจเหล็กเพชร เพื่อต้านต่อมันผู้มีลิ้นหยามหยัน ได้โปรดอย่าให้ข้าต้องทนทุกข์เพราะผลการลงเนื้อเห็นครั้งนี้ ขอพระองค์ทรงมีเมตตายอมประทานความช่วยเหลือแก่ข้า อย่าได้เมินเฉยให้ข้าถูกเยาะหยันเสียเลย

"พระเจ้าข้า—ข้าพระองค์นี้ หลงผิดไปเสียแล้วด้วยเบาปัญญา ที่อุตส่าห์มีมานะใจจดใจจ่อทำตามคำของคนบ้าบัดซบ"

เวลาผ่านไป ก็มีคนนิยม

ชมชอบในความสามารถทางงานประพันธ์ของ "*เพเชียนส์ เวิร์ธ*" มากยิ่งขึ้น แต่ปัญหาที่ยังอดถามแก่กันไม่ได้ ก็คือความลึกลับของเพเชียนส์ เวิร์ธ นี้ จะมีใครอธิบายให้แจ่มแจ้งได้บ้างไหม ?

จนกระทั่งบัดนี้ ยังไม่มีคำตอบที่น่าพอใจเลย

พวกที่ไม่เลื่อมใส คงยืนยันความเห็นเดิมของตนว่า นางเพิร์ล เคอร์แรน เป็นผู้เขียนบทประพันธ์ทั้งหมดเอง แล้ว "อ้างชื่อเพเชียนส์ เวิร์ธ" ขึ้นมาเพื่อให้ผู้คนแตกตื่นสนใจกันมาก ๆ

ความเข้าใจเช่นนี้ ไม่น่าจะเป็นไปได้ ด้วยเหตุผลที่ขัดแย้งหลายประการ

(๑) เพิร์ลให้ความร่วมมืออย่างเต็มใจ และสุจริตทุกครั้ง ที่มีนักวิทยาศาสตร์หรือผู้มีความรู้มาทดสอบหรือหาทางคลี่คลายความเร้นลับด้วยวิธีต่าง ๆ

(๒) ผู้ที่ได้ทดสอบดังกล่าวแล้ว พากันยอมรับว่าเพิร์ลมีความบริสุทธิ์ ซื่อตรงจริง ไม่มีเล่ห์กล หรืออุบายแอบแฝงแต่อย่างใด

(๓) ถ้าเพิร์ล ต้องการจะโฆษณาตัวเอง เพื่อหารายได้แต่ประการเดียวแล้ว นางก็ควรจะแสดงตัวเป็น "*คนทรง*" รับปรึกษาแก้ไขข้อข้องใจ ซึ่งเป็นอาชีพที่ขึ้นหน้าอยู่ในสมัยนั้น และจะทำเงินได้มากๆด้วย มากกว่ามานั่งบอกหนังสือ แล้วสำนักพิมพ์มาซื้อไปตีพิมพ์หลายร้อยเท่า

(๔) ประการสุดท้ายได้มีการสืบสวนถึงเบื้องหลังและประวัติของเพิร์ล เคอร์แรน อย่างละเอียด ไม่ปรากฏตัวเพิร์ลเองมีความรู้ความสามารถ พอที่จะเขียนหนังสือดีเด่นเช่นนั้นได้เลย

เดิมทีเดียว นางเกิดมาเมื่อ

เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๘๘๓ ได้ชื่อว่า *"เพิร์ล เลนอร์ พอลลาร์ด"* นางเติบโตในเมืองเมานต์ซิตี้ มลรัฐ อิลลินอยส์ อันเป็นบ้านเกิด ซักถามใครๆ ดู ก็ว่าเด็กหญิงเพิร์ลเป็นเด็กร่าเริง มีสติปัญญาพอประมาณไม่ใช่เรียนเก่งอะไรมากนักหนา ว่าถึงการเดินทางเพิร์ลก็ไม่เคยไปไหนนอกเขตภาคกลางตะวันตกของอเมริกา โดยที่บิดาของเธอในตอนแรกพยายามทำงานทางด้านช่างฝีมือ แต่ต่อมาก็เปลี่ยนเป็นทำงานหนังสือพิมพ์ ลงท้ายต้องหันไปหาเลี้ยงชีพด้วยงานรถไฟ เขาจึงพาครอบครัวอพยพย้ายถิ่นไปเรื่อย จากอิลลินอยส์ไปเท็กซัส ลงท้ายก็ไปอยู่ในรัฐมิสซูรี่ เมื่อได้งานประจำแน่นอนแล้ว

มารดาของเพิร์ล เคยฝึกฝนทางร้องเพลงอยู่พักหนึ่ง แต่แล้วก็เลิก หันมาทำงานบ้านอย่างเดียว เด็กหญิงเพิร์ลลา

ออกจากโรงเรียนตั้งอายุได้ ๑๔ ปี เคยลองหัดร้องเพลงและเตรียมตัวจะเอาดีทางดนตรี เคยทำงานเป็นเสมียนอยู่ในร้านขายเครื่องดนตรีและห้างสรรพสินค้า และต่อมาก็สอนขับร้องเพื่อหารายได้ของตนเอง จากนั้นก็ได้แต่งงานกับ จอห์น เอช. เคอร์แรน ผู้เคยเป็นสารวัตรด่านตรวจคนเข้าเมืองอยู่ที่มิสซูรี่ เพิร์ลจึงเลิกใฝ่ฝันที่จะหางานอาชีพอีกต่อไป เธอทำหน้าที่แม่บ้านได้เป็นอย่างดี จัดการบ้านเรือนได้เรียบร้อย ทำครัวก็เก่งและเอื้ออารีต่อเพื่อนบ้านทั่วไป

มีนักจิตวิทยากลุ่มหนึ่ง ให้

ความเห็นเกี่ยวกับเพิร์ลไว้อย่างน่าฟัง ซึ่ง ดร. ชาลส์ อี. โครีย์ แห่งมหาวิทยาลัยวอชิงตันในเมืองเซนต์หลุยส์ เป็นหัวหน้านักจิตวิทยากลุ่มนี้ เขาได้ศึกษาเรื่องราวของเพิร์ล และเพเชียนส์ เวิร์ธ อยู่ถึง ๒ ปีเต็ม จึงสรุปข้อคิดเห็นว่า

"นางเพิร์ล เคอร์เรน มีความสามารถทางการประพันธ์อย่างวิเศษ ก็เนื่องจากนางเป็นคนมีบุคคลิกคู่ คือจิตใจอีกส่วนหนึ่งของเธอนั้น เป็นอัจฉริยะในทางอักษรศาสตร์ สามารถเก็บความรู้ในภาษาอังกฤษสมัยโบราณ ปัจจุบันและ

เรื่องราวในประวัติศาสตร์ได้อย่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง จากการสนทนากับพ่อแม่พี่น้อง เพื่อนสนิท และผู้ที่นางเคยร่วมงานด้วย—"

ข้อคิดนี้มีผู้ไม่เห็นด้วยก็หลายคน พวกนั้นชี้ให้ดูว่านางเพิร์ล เคอร์แรน ไม่เคยอยู่หรือทำงานในที่ที่นางจะได้รับความรู้เกี่ยวกับอักษรศาสตร์ ประวัติศาสตร์มากพอที่จะทำให้นางเขียน นิยายหรือแต่งกลอนได้อย่างยอดเยี่ยม เช่นนี้เลย ไม่มีใครแม้แต่คนเดียว รวมทั้งพวกที่พยายามจะกล่าวร้ายแก่เพิร์ลว่าเป็นคนหลอกลวงประชาชนนั่นด้วย ที่จะสามารถหาหลักฐานมาพิสูจน์ได้ว่า ในระหว่างวัยรุ่นนั้น เพิร์ลได้รับความรู้หรือ ฝึกฝนมาในที่ ที่แวดล้อมอยู่ด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิ ทั้งปัญญาและวัฒนธรรม

อีกทฤษฎีหนึ่งเกี่ยวกับเพ-

เชียนส์ เวิร์ธ ซึ่ง ดร. วอลเตอร์ เอฟ. ปรินส์ ผู้มีความจัดเจนในเรื่องอำนาจของจิตอย่างดีเยี่ยมคนหนึ่งของโลก เป็นผู้ให้ไว้ หลังจากที่เขาติดตามเรื่องน่าพิศวงรายนี้มาถึง ๑๒ ปี ไปสืบสวนเรื่องในชีวิตครอบครัว และเบื้องหลังของเพิร์ลโดย

ละเอียด ไปดูถิ่นที่เพิร์ลเติบโตมาแต่สมัยเด็ก เที่ยวซักถามเพื่อนๆและญาติของเพิร์ล จนกระทั่งมีจดหมายสอบถามไปตามบรรณาธิการและนักวิจารณ์ที่เคยสนใจงานของเพิร์ลแล้ว ดร. ปรินส์ ยังตรวจสอบงานประพันธ์ของเพิร์ล ที่มีมากมายถึง ๒๕ เล่มใหญ่ ๆ อย่างถี่ถ้วน จากนั้นเขาจึงให้ข้อคิดว่า

"ความสามารถของเพิร์ลนั้น อาจเนื่องจากจิตใต้สำนึก—ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น เราก็ต้องเปลี่ยนความเข้าใจที่เคยยอมรับกันมาในเรื่องจิตใต้สำนึกเสียทั้งหมด มาพิจารณากันใหม่ว่าในจิตของเรานี้ ยังมีพลังอย่างอื่นที่เรายังไม่เข้าใจกันเป็นเหตุให้เพิร์ลมีความสามารถอย่างน่าพิศวงได้ ——หรืออีกอย่างหนึ่งก็ต้องยอมรับว่า *อำนาจประหลาดเหนือธรรมชาติ* จะเรียกว่าเป็นภูตผีหรือวิญญาณที่มาจากโลกอื่น หรืออะไรก็แล้วแต่ มาสิงสู่อยู่ในจิตของเพิร์ล ทำให้เธอมีความรอบรู้และมีอำนาจทางจิตเป็นพิเศษยิ่งกว่ามนุษย์ทั่ว ๆ ไป"

ทฤษฎีของ ดร. ปรินส์ ก็ยังไม่กระจ่างพอที่จะแก้ข้อสงสัยต่าง ๆ ได้หมดสิ้น แต่อาจเป็นไปได้ว่าวันหนึ่งข้างหน้าข้อคิดเห็นนี้จะเป็นทางนำความสว่างมาให้แก่เรา

-๒๒-

'ฮูร์คอสเบิ้ดเหมืองทอง'

เรื่องราวของเพเชียนส์ เวิร์ธ เป็นเพียงหนึ่งในบรรดาเรื่องเกี่ยวกับอำนาจทางจิตอีกเป็นจำนวนมากที่ *'มูลนิธิบีเตอร์ ฮูร์คอส'* ย่อมจะสนใจศึกษา และติดตามเพื่อหาความรู้ความเข้าใจในเรื่องของจิตต่อไปอีก

ในฤดูร้อนปี ๒๕๐๓ ระหว่างที่ฮูร์คอสกับทนายความจอห์น เบิร์กกรัฟ ไปทำธุระอยู่ที่คอโรลาโด ก็ได้ข่าวมาว่ามีเหมืองทองอยู่แห่งหนึ่งที่เมืองฟีนิกซ์มลรัฐอาริโซน่า เจ้า

ของที่ดินผืนนี้ได้ทำสัญญาให้ นักแสวงหาโชคกลุ่มหนึ่ง เช่าที่ของเขาเพื่อขุดค้นหาสินแร่มีค่า แต่จะเนื่องด้วยเหตุขัดข้องประการใดก็ยากที่จะสืบทราบรายละเอียดได้ ผู้ทำสัญญาทำไปไม่ได้ตลอด เงินทุนก็ขาดมือไม่มีจ่ายให้เจ้าของที่ดินตามสัญญา เจ้าของที่จึงยื่นโนติสแก่นักแสวงโชคกลุ่มนั้น ให้เวลา ๓๐ วัน ที่จะหาเงินมาจ่ายค่าเช่าที่ติดค้างอยู่ให้เสร็จสิ้น หรือมิฉะนั้นก็ขอเลิกสัญญาหมดพันธะต่อกัน ตามข้อตกลงที่ได้ลงนามกันไว้แล้ว ถ้าเป็นเช่นนั้นที่ดินผืนนั้นก็ว่าง ไม่มีใครเช่า——นับว่าเป็นโอกาสอันดียิ่ง ถ้าใครติดต่อได้ก่อนก็อาจหาโชคก้อนใหญ่ในทางทำเหมืองได้

ฮูร์คอสกับทนายความจอห์น

จึงตรงไปพบเจ้าของที่ดินรายนี้ คือแคลเรนซ์ และ ชาร์ลอต ทริฟาห์นร่วมกับพี่น้องอีกบางคน ฮูร์คอสขอให้เจ้าของพาไปดูที่ ที่แรกพวกเจ้าของที่ก็ดูอิดเอื้อน แต่เมื่อฮูร์คอสรับเอาหินก้อนหนึ่งที่แคลเรนซ์ส่งให้ บอกว่าเป็นหินเก็บมาจากหน้าดินในบริเวณที่จะดู——ฮูร์คอสก็บรรยายลักษณะของพื้นที่แถบนั้น พูดถึงสิ่งต่างๆที่เจ้าของไปลงไว้ในที่ดิน ตลอดจน

รูปร่างลักษณะใต้ดิน ตามที่เขาเห็นด้วย *"ตาทิพย์"* บรรดาเจ้าของที่ก็พากันประหลาดใจอย่างยิ่งที่ฮูร์คอสบอกได้ตรงกับคำของนักธรณีวิทยา ที่มาสำรวจไว้เกือบจะทุกอย่าง แม้ว่าฮูร์คอสจะไม่เคยเห็นแผนที่ หรือภาพที่นักสำรวจคนนั้นเขียนไว้ให้เจ้าของดู และเขายังไม่เคยไปเห็นที่นั้นเสียด้วยซ้ำ

เมื่อเห็นว่าเจ้าของเริ่มจะสนใจ ฮูร์คอสจึงบรรยายต่อไปถึงนักแสวงโชคมากหน้าหลายตา ที่มาขอเช่าที่ขุดหาทองกันในระยะ ๓๐ ปีที่แล้วมา อันเป็นเวลาที่สกุล *"ทริ-ฟาห์น"* เข้ามามีสิทธิ์เป็นเจ้าของที่ดินผืนนี้ ฮูร์คอสยังได้ชี้แจงด้วยว่า พวกนักขุดรายก่อน ๆ เข้าใจว่าตรงจุดไหนในแผนที่ที่คาดว่าจะมีแร่มากพอจะทำเหมืองได้ แต่ฮูร์คอสก็รู้ดีว่าพวกนั้น *"ผิดที่"* จึงหาแร่ไม่พบ

เมื่อพากันมาถึงที่ดินแล้ว

ฮูร์คอสก็เดินดูไปทั่ว ๆ ชั่วขณะหนึ่ง เขารู้ได้ทันทีว่าใต้ดินแถบนี้มีสินแร่ทองคำมากมายเกินกว่าที่ใคร ๆ คาดคิด รวมทั้งตัวเขาเองก็ไม่ได้นึกมาก่อนว่า จะมีแร่มหาศาลถึงปานนั้น สายแร่ขนาดมหึมาทอดเป็นรูปตัว *"ที"* บางตอนก็โผล่ขึ้น

ภาพทิพยจักษุที่แพทย์เอ็กซเห็นหลังจากอุบัติเหตุ

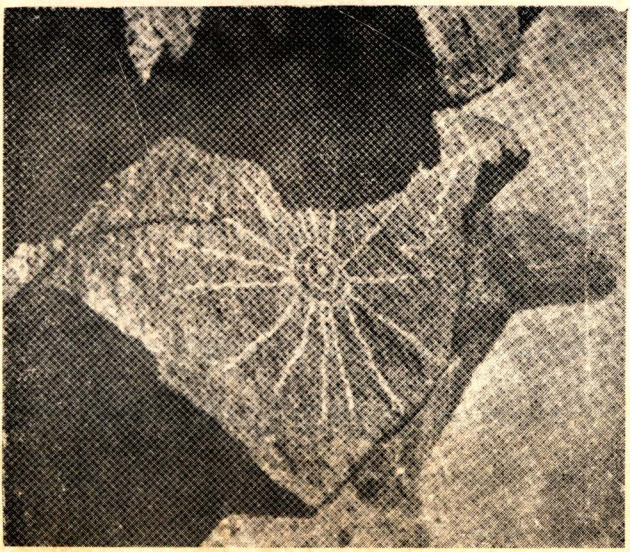

รอยจารึกบอกขุมทองของชาวดัทช์บนไหล่เขา

มาเกือบถึงหน้าดิน บางระยะก็มุดลงไปเสียลึกลำ ทางของแร่สายนี้กินอาณาเขตกว้างขวางถึง ๑,๕๐๐ ไร่ นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา ฮูร์คอสก็บอกให้ทนายจอห์นจัดการทำสัญญาเช่าที่ดินจากเจ้าของที่ข้างเคียงกัน เพื่อจะเปิดเหมืองในบริเวณนั้นทั้งหมด

๒ ปีก่อนหน้านี้ ระหว่างที่ปีเตอร์ ฮูร์คอสมาเที่ยวแสวงหาที่เหมาะที่จะทำเหมืองในมลรัฐอาริโซน่า เขาได้พยายามออกไปค้นหาตำแหน่งของเหมืองร้างที่มีชื่อที่สุด แห่งหนึ่งที่ใคร ๆ ก็รู้จักกันว่า "The Lost Dutchman" เป็นเหมืองที่เคยมีคนขุดได้สินแร่ไปเป็นราคาหลายพันดอลลาร์ โดยเพียงแต่ขุดผิวหน้าเท่านั้น เท่าที่รู้กันมา ก็ว่าเหมืองร้างสูงค่าแห่งนี้อยู่ในบริเวณเทือกเขาซูเปอร์สติชั่น——แต่ระหว่างที่เดินท่องไปในเทือกเขานั้น ฮูร์คอสก็รู้ด้วย "*ตาทิพย์*" ว่า มีทองอยู่ไม่กี่มากน้อยตามตำแหน่งที่เล่าสืบต่อกันมา เพราะไม่ใช่จุดที่อีตา "*เจคอบ วอลซ์*" ชาวดัทช์ผู้แรกพบแร่ทองคำจำนวนมหาศาล ไปขนเอาทองของแกมา

แต่เมื่อฮูร์คอสได้มาเดินสำรวจอยู่ที่ดินของแคลเรนซ์ ทริฟาห์นกับพวกนี้ เขาก็แน่ใจว่าได้พบแหล่งทองจริง ๆ เข้า

แล้ว มีสินแร่คิดเป็นราคานับล้านล้านดอลลาร์ที่เดียวอยู่ใต้ดินแถบนี้ ฮูร์คอสแน่ใจเต็มที่---แน่ใจด้วยว่าเขาได้พบ *"เหมืองของชาวดัทช์ที่สูญไป"* นั้นแล้ว

หลังจากได้เดินสำรวจพื้นที่

อยู่ ๒—๓ วัน แม้จะไม่ได้ทดลองขุดสำรวจดูตามวิธีของนักธรณีวิทยาเลย ฮูร์คอสก็มั่นใจว่าที่ตรงนี้แหละ มีทองอยู่มากมายที่ใต้ดิน ปัญหาสำคัญที่สุดอยู่ที่ว่าสัญญาเช่าของนักแสวงโชคกลุ่มนั้น ยังไม่หมดอายุตามกฎหมาย——

อย่างไรก็ดี ฮูร์คอสเข้าใจว่า พวกผู้ขอเช่าอยู่เดิมนั้นคงจะปล่อยให้สัญญาสุดสิ้นกันไป หลังจากครบกำหนด ๓๐ วัน ตามหนังสือโนติสของเจ้าของที่ดินแล้ว คงจะไม่ขวนขวายกู้ยืมเงินมาใช้หนี้และลงทุนครั้งใหม่อีกเป็นแน่ ตอนที่ฮูร์คอสกับทนายความของเขา ไปที่เมืองพีนิกซ์นั้นเป็นวันที่ ๑๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๓ หนังสือโนติสกำหนดเวลาไว้ภายในวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ฉะนั้นหลังจากได้สำรวจเพียงคร่าว ๆ แล้ว ฮูร์คอสก็ชวนทนายจอห์นกลับบ้านที่เมืองมิลวอกี เพื่อคอยฟังเหตุการณ์ต่อไป

พอถึงวันที่ ๑๗ กรกฎาคมนั้น

ฮูร์คอสก็บอกให้จอห์นติดต่อกับแคลเรนซ์ ทริฟาห์น ผู้เป็นเจ้าของที่ดินทันที เพราะเขาเชื่อว่าสัญญาเช่ารายเดิมนั้นเจ้าของที่ดินริบไปแล้ว

"อะไรกัน ? คุณฮูร์คอสทำไมไม่รอให้ถึงวันที่ ๒๐ เสียก่อนล่ะ ? อายุสัญญายังไม่หมดจนกว่าจะถึงวันนั้นนี่นา เราติดต่อไปเวลานี้ มันก็ก่อนกำหนดไปซีครับ...."

ฮูร์คอสยิ้มพลางตอบว่า "อย่ารอเลยคุณ พวกนั้นเขายอมแล้วละ เขาสละสิทธิในสัญญาตั้งแต่เมื่อวานนี้แน่ะ"

ทนายความจอห์นงงอยู่เป็นครู่ ครั้นเขาต่อโทรศัพท์ทางไกลถึงแคลเรนซ์เพียง ๒—๓ นาที ก็ได้ยินเสียงเจ้าของที่ดินพูดมาว่า

"ผมนึกแล้วว่าต้องเป็นคุณ — — ที่จริงเราคิดว่าคุณจะติดต่อมาตั้งแต่วานนี้เสียอีก พวกนั้นยอมลงชื่อเลิกสัญญาที่ทำไว้กับเราแล้วละครับ ยอมสละสิทธิทุกอย่างในที่ดินของเราที่ตกลงกันไว้ เพราะไม่มีปัญญาหาเงินมาใช้หนี้ได้ตามกำหนดแล้วก็หมดทุนอีกด้วย— —"

เป็นอันว่า ด้วย *"ตาทิพย์"* ของฮูร์คอส ผู้คอยเฝ้าดูอยู่ทุกขณะ จอห์นก็สามารถติดต่อกับเจ้าของที่ดินได้ทันท่วงทีก่อนที่จะมีคนอื่นมาขอเช่าไปเสีย ดังนั้นในวันรุ่งขึ้น ทนายจอห์น เบิกร์กรัฟพร้อมกับนายเดลเป็นผู้เป็นหุ้นส่วน และบีเตอร์ ฮูร์คอส ก็โดยสารเครื่องบินไปยังเมืองพีนิกซ์ ไปตกลงเซ็นสัญญาเช่าที่ดินเพื่อขุดหาสินแร่ต่อไป

เมื่อลงนามทำสัญญากันเป็น

ที่เรียบร้อยแล้ว ฮูร์คอสกับพวกก็เตรียมลงมือเจาะ ค้นหาแหล่งแร่ ในการนี้ต้องแจ้งให้กรมโลหกิจของมลรัฐอาริโซน่ารับทราบตามระเบียบ อธิบดีกรมโลหกิจเห็นว่าฮูร์คอสกับพวกมีความกระตือรือร้นในเรื่องนี้มาก จึงออกไปดูที่พร้อมกับเขาด้วย ไปถึงก็ได้พบกับเจอรัลด์ เวเธอรส์ นักธรณีวิทยาที่ฮูร์คอสจ้างไปด้วย ทั้งสองได้สนทนากันถึงแผนการที่เตรียมไว้สำหรับจัดการขุดค้นสินแร่ เรื่องนี้ฮูร์คอสได้ *"สำรวจ"* ดูด้วยตาทิพย์แล้วว่า สายแร่ทอดไปทางไหนบ้าง และตรงจุดไหนที่แนวแร่เดินมาติดกัน ทั้งฮูร์คอสกับนักธรณีวิทยา

เจอรัลด์มีความเห็นตรงกันคือ เจอรัลด์มีความเห็นชอบตามหลักวิชาที่เขาศึกษาและฝึกฝนมา ส่วนฮูร์คอสนั้นบอกได้ด้วยอำนาจทางจิตพิเศษของเขา

หลังจากที่ได้ทำงานอยู่หลายสัปดาห์ ซึ่งในระหว่างนั้นน้ำหนักตัวของฮูร์คอส ลดไปถึง ๑๐ ปอนด์เนื่องจากเที่ยวเดินดูตลอดเนื้อที่อันกว้างใหญ่อยู่ไม่เว้นแต่ละวัน ฮูร์คอสเลือกได้ ๓ จุด ที่เขาชี้ให้นายช่างลงมือเจาะหาแหล่งแร่ เมื่องานขั้นแรกในการเตรียมดำเนินการเปิดเหมืองสำเร็จสมความมุ่งหมายแล้ว ฮูร์คอสกับพวกจึงชวนกันกลับบ้านที่มิลวอกี

ก่อนกลับ ฮูร์คอสได้ทายล่วงหน้าแล้วว่า ตรงจุดไหน นายช่างต้องขุดลึกลงไปในดินเพียงใดจึงจะถึงสายแร่——และเมื่อขุดลงไป ก็ปรากฏว่าพบแร่ตรงระดับความลึกที่ฮูร์คอสบอกไว้ไม่ผิด ทั้ง ๓ แห่ง

นักธรณีวิทยา นายเจอรัลด์

เวเธอรส์รู้สึกประหลาดใจยิ่ง ที่งานสำเร็จลงง่ายดายอย่างนั้น เจาะลงไปตามที่ฮูร์คอสบอกไว้เป็นเจอแหล่งแร่ไม่ต้องเสียเวลา

เจาะแล้วเจาะอีก กว่าจะพบก็ย้ายที่กันไม่รู้ว่ากี่ครั้ง อย่างที่เขาเคยทำมาในที่อื่น ๆ ทั้ง ๆ ที่ช่างใช้ท่อขนาดเล็กเส้นผ่าศูนย์กลางเพียง ๑$\frac{1}{4}$ นิ้วก็เจาะพบแร่ โดยที่ผู้เช่ารายก่อนลงทุนลงแรงเจาะเป็นช่องกว้างถึง ๕ ฟุตสี่เหลี่ยม ก็ยังไม่พบ

นายช่างยังพูดถึงความแปลกประหลาดในเรื่องนี้ต่อมาอีกนาน เพราะจากข้อคิดเห็นตามหลักวิชาธรณีวิทยาแล้ว ตำแหน่งที่ฮูร์คอสบอกให้เจาะดูนั้นไม่ใช่จุดที่ถูกต้องหรือสมควรจะให้เจาะลงไปเลย อย่างไรก็ตาม ฮูร์คอสบอกว่า

"ผมไม่ใช่นักธรณีวิทยา ที่เรียนสำเร็จได้รับปริญญาในทางนี้มา ไม่ต้องปวดศีรษะอยู่กับทฤษฎีทั้งหลาย หรือรายงานสถิติต่าง ๆ ตามหลักวิชา ผมเป็นแต่เพียงอาศัยอำนาจพิเศษทางจิต ก็ช่วยให้ทำงานได้---เป็นการทดแทนที่ผมไม่ได้เรียนวิชาธรณีวิทยามาไงล่ะครับ ?"

ฮูร์คอสเชื่อว่าเหมืองแร่ที่เขากับพวกไปเปิดขึ้นและขุดได้แร่ทองคำ ที่มีเปอร์เซ็นต์แร่สูงมาก จนเกือบจะเรียกได้ว่าเป็นแหล่งแร่ทองคำแท้ ๆ นั้นนั้นเป็นแห่งเดียวกับที่ชาวดัทช์คนหนึ่งชื่อ *"เจคอบ วอลช์"* ได้ขุดพบทองเมื่อเกือบ ๑๐๐ ปี มาแล้วเหมืองที่ได้ชื่อ "The Lost Dutchman" ซึ่งเป็นที่

ดึงดูดให้คนไปแสวงหาโชคมามากมาย แม้กระทั่งบัดนี้ก็ยังมีคนปรารถาจะไปลองค้นหาดู

ฮูร์คอสเข้าใจว่า อีตาเจคอบ วอลซ์ฉลาดมากที่พูดจาอ้อมค้อมให้คนฟังเข้าใจผิดจากความเป็นจริงไป ใครซักถามเขาถึงตำแหน่งที่เขาไปพบทองมา วอลซ์ ก็บุ้ยใบ้ไปทางเทือกเขาสูงเยี่ยมเทียมเมฆ ที่ชื่อ *"ซูเปอร์สติชั่น เมานเทนส์"* ซึ่งยังไม่เคยมีใครไปสำรวจได้ทั่วถ้วน—เทือกเขานั้น ความจริงอยู่ตรงข้าม คนละทิศละทางกับแหล่งที่ฮูร์คอสกับพวกไปพบแหล่งแร่ทองคำเกือบบริสุทธิ์มา—สิ่งที่ยืนยันความเห็นนี้ ก็คือมีผู้บอกว่า ในระยะท้ายของชีวิต อีตาเจคอบ วอลซ์ย้ายที่อยู่จากด้านใกล้เทือกเขาดังกล่าว มาอยู่ทางตำบลที่เขาขุดพบแร่อยู่ขณะนี้

เหมืองแร่โบราณ

เพื่อให้ท่านผู้อ่านเข้าใจถึงความเป็นมาของเหมืองแร่ *"เดอะ ลอสท์ ดัทช์แมน"* ซึ่งมีชื่อเสียงร่ำลือกันไปทั่วโลก จึงขอพาท่านไปรู้จัก *"เหมืองมฤตยู"* นี้บ้าง

ในทะเลทรายกว้างใหญ่ของมลรัฐอาริโซน่า ห่าง

จากเมืองฟีนิกซ์ไปทางตะวันออก ราว ๖๐ กิโลเมตรเป็นที่ตั้งของเทียกเขายาวเหยียดเสียดยอด สลับซับซ้อน ที่เรียกกันว่าเทือกเขาซูเปอร์สติชั่น

ว่ากันในแง่ของภูเขาทั่วไปแล้ว เทือกเขานี้ไม่น่าสนใจอะไรนัก มีความสูงเหนือระดับน้ำทะเลประมาณ ๕,๐๐๐ ฟุต หรืออาจกว่านั้นก็เพียงเล็กน้อย มีอาณาเขตกว้างราว ๒๔ กิโลเมตรและทอดไปเป็นระยะไกลเกือบ ๕๐ กิโลเมตรซึ่งนับว่ามันกินเนื้อที่ไม่ใช่น้อยเหมือนกัน ส่วนมากเป็นภูเขาขนาดย่อมไม่สูงนัก หินเป็นสีน้ำตาล มีแต่หินและต้นกระบองเพชร แสดงว่าเนื้อที่แถบนั้นออกจะแห้งแล้งอยู่ไม่น้อย

แต่ที่มีคนสนใจเทือกเขานี้กันนัก ก็เพราะเล่ากันต่อ ๆ มาเกือบ ๑๐๐ ปีแล้วว่า บริเวณนั้นเป็นที่ที่ซ่อนของเหมืองทองคำอันมีค่ามหาศาล เพราะเช่นนั้น ทุก ๆ ปีจึงมีนักเผชิญโชครวมแรงและรวมทุนกัน เป็นกลุ่มเล็กกลุ่มใหญ่แล้วแต่จะชักชวนกันมาได้ มุ่งหน้าฝ่าความยากลำบากและอุปสรรคตามธรรมชาติต่าง ๆ เข้าไปที่เทือกเขาแห่งนี้ ปีหนึ่งนับร้อย ๆ คน

เมื่อวันที่ ๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๒

นี่เอง มีหนุ่ม ๒ คน คนหนึ่งชื่อสแตนลีย์ เฟอร์นันเดส อายุเพิ่งย่าง ๒๒ กับเพื่อนของเขาชื่อเบนจามิน เฟอรรีราพากันย่ำเข้าไปจนถึงเทือกเขาซูเปอร์สติชั่น ซึ่งอยู่ใกล้ชุมทางอแพชชี่ในมลรัฐอาริโซน่า หนุ่มน้อยทั้งสองมาไกล พากันมาจากเกาะฮอโนลูลูโน่น ทั้งสองมี *"แผนที่เหมืองขาวดัทช์ที่สูญไป"* ติดตัวมาด้วย

หลังจากเที่ยวตระเวนหาอยู่หลายวัน บนลาดเขาสูงทั้งสองก็ไปพบแหล่งแร่ทองคำเข้า——คืนนั้นเอง คืนที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๐๒ เฟอรรีรา ก็ยิงเฟอร์นันเดสตาย โป้งเดียวกระสุนทะลุกะโหลก ในขณะที่ เฟอร์นันเดส กำลังหลับอุตุอยู่ในถุงนอน

วันต่อมา เฟอรรีราก็เข้าไปมอบตัวที่สถานีตำรวจใกล้ที่สุด ยอมรับสารภาพว่าเขายิงเพื่อนตาย ก็เพราะได้เกิดวิวาทกัน เมื่อคดีถึงศาล ผู้พิพากษาก็ตัดสินให้จำคุกจำเลยไว้หลายปีก่อนที่เขาจะเข้าไปรับกรรมในเรือนจำนั้น เฟอรรีราบอกกับนักหนังสือพิมพ์ว่า

"ใจของคนที่เข้าไปถึงภูเขานั่น มันเป็นยังไงไปก็บอกไม่ถูกครับ ทีแรกก็ตกลงกันดี ๆ ว่า จะร่วมเป็นร่วมตายกัน จนกว่าจะพบแหล่งทองคำตามแผนที่ที่เราได้มา แต่พอขึ้นไปอยู่บนนั้น จิตใจมันเปลี่ยนไป เป็นเกลียดกันอย่างรุนแรง พูดจาไม่ถูกหูกันเข้าประเดี๋ยวเดียว ก็ชักปืนสู้กันเข้าแล้ว-- ผมว่ามีอะไรบนนั้น ที่บันดาลให้จิตใจวิปลาส ผิดปกติไปได้จริง ๆ"

เรื่องนี้จะว่าอะไรบนภูเขานั่นทำให้คนเสียสติ หรือจะเป็นเพราะคนที่คิดขึ้นไปหาทองคำบนนั้น เริ่มสติไม่ดีตั้งแต่เมื่อแรกแล้วก็บอกยาก เพราะสิ่งที่ทำให้คนอยากขึ้นไปเสี่ยงโชคดูที่นั่น ไม่มีหลักฐานแน่นอนอะไร เป็นนิยายโบราณที่เล่ากันมาเรื่อย ๆ เสียมากกว่า ทำนองเดียวกับเรื่องสนุก ๆ นับ ร้อย ๆ เรื่อง ที่ฟังกันได้เสมอจากบริเวณภาคตะวันตกของอเมริกา เช่นทางแถบคาริบเบียนก็เล่ากันว่าแทบทุกหาดตามชายทะเล มีสมบัติของพวกโจรสลัดมาฝังไว้เยอะแยะเพียงแต่หาที่ให้พบ แล้วขุดลงไปให้ถูกที่ ก็จะได้แก้วแหวนเงินทองของมีค่านับกันไม่ถ้วน

เรื่องสมบัติอื่น ๆ ฟังดูก็น่าสนุกดี สำหรับเรื่อง

เหมือนชาวดัทช์นี้ต่างกับเรื่องอื่น ๆ เพราะเรื่องดึงดูดผู้คนจำนวนมากเข้าไปพบกับความหายนะและความตาย นับได้ว่าเป็นสิ่งที่น่ากลัวมากที่สุด ในบรรดานิยายเกี่ยวกับแหล่งสมบัติทั้งหลาย

วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๒

นักแสวงหาทองคำหนุ่มอีกรายหนึ่ง ชื่อโรเบิร์ต เซนต์แมรี่ อายุเพียง ๒๑ ปี ก็ถูกยิงตายตรงบริเวณวีฟเวอร์ส์นีเดิล ซึ่งเป็นที่หมายแห่งหนึ่งบนเทือกเขาซูเปอร์สติชั่น ผู้ที่สังหารเขาเป็นชายแก่อายุ ๖๕ ปี ชื่อเอ็ดเวิร์ด ไปเปอร์ ระหว่างที่ชายทั้งสองกำลังค้นหาร่องรอยของ *"เหมืองของชาวดัทช์"* อยู่ จากการพิจารณาคดีนี้ คณะลูกขุนตัดสินว่า ไปเปอร์ยิงโรเบิร์ตตาย โดยการป้องกันตัว

อีกเพียง ๑๓ วันต่อมาก็ถึงทีของลาเวิร์น โมว์รี่ อายุ ๓๒ ปี ที่จะมีชื่อรวมเข้าไปในบัญชีรายนามผู้ที่ต้องเสียชีวิตในระหว่างที่เสาะหาแหล่งแร่ทองคำบนเขาเทือกนั้น

ระหว่างที่ลาเวิร์น กำลังเดินทางหาตำแหน่งที่น่าจะเป็นทางเข้า *"เหมืองของชาวดัทช์"* อยู่ในหุบเขาทางตะวัน-

ออกเฉียงใต้ของวีฟเวอรส์ นีเดิล เมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ร่วมกับเพื่อนชื่อ ราล์ฟ โธมัสอายุ ๒๖ ปี กับภรรยาของราล์ฟชื่อดอนนา อายุ ๒๒ นั้น ลาเวิร์นกับราล์ฟเกิดผิดใจกันขึ้นมา ทุ่มเถียงกันหลายคำ ครู่เดียวต่อมาการทะเลาะก็ได้สิ้นสุดลง โดยลาเวิร์นลงไปนอนแน่นิ่งอยู่กับพื้น เพราะถูกราล์ฟยิงเอาท้องทะลุ

ต่อมาเมื่องเรื่องยิงกันตายนี้ รู้ถึงฝ่ายบ้านเมือง โดยราล์ฟกับดอนนาภรรยามาแจ้งความ เจ้าหน้าที่ก็ไปชันสูตรพลิกศพตามระเบียบ ลงท้ายก็เห็นพ้องต้องกันว่า ราล์ฟยิงลาเวิร์นก็เพราะป้องกันตัว ลาเวิร์น โมว์ริ่จึงกลายเป็นผีเผ้า *"เหยื่องมรณะ"* นั้นอีกรายหนึ่ง

ในวันที่ ๒๓ พ.ศ. ๒๕๐๓

ชาวเมืองพีนิกซ์กลุ่มหนึ่ง ออกเดินทางไกลผ่านดินแดนเปล่าเปลี่ยวในละแวก *"เทือกเขาผีสิง"* นั้นไปพบโครงกระดูกไม่มีศีรษะกองอยู่ใต้ผาสูง ส่วนหัวกะโหลกของศพนี้ มีผู้พบอีก ๔ วันต่อมาอยู่ห่างโครงกระดูกออกไปอีก ๗๐ ฟุต มีรอยกระสุน ๒ นัดทะลุกะโหลกต่อมากองสอบสวนกลางเอฟ.บี.ไอ.

สามารถบอกได้ว่า โครงกระดูกนั้นเป็นของ *"ฟรานซ์ ฮาร์-เรอร์"* นักศึกษาชาวออสเตรียน ผู้มาเรียนต่อในสหรัฐ-อเมริกาตามโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษาระหว่างประเทศ

อีกรายหนึ่ง ชื่อ วอลเตอร เจ. โมวรีย์ เป็นช่างกล ชาวเมืองเดนเวอร์ อายุ ๕๗ ปี มีผู้พบเขากลายเป็นศพไป เมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๐๔ นอนอยู่ห่างจากค่ายที่พักราว ๕๐๐ หลา โดยเขาไปตั้งค่ายอยู่ในหุบเขานีเดิล ใกล้ ๆ กับยอดเขาที่เรียกกันว่าวีฟเวอรส์นีเดิลนั้น

เมื่อมีการพบศพคนแปลกหน้า ทางการเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองก็ต้องตั้งคณะลูกขุนมาพิจารณาสาเหตุการตาย ลูกขุนรวม ๖ คนลงความเห็นต้องกันว่า โมว์รี่ย์เสียชีวิตด้วย *"บาดแผลจากกระสุนปืน ด้วยน้ำมือใครคนหนึ่ง หรือหลายคนที่ยังหาตัวไม่พบ"*

ใต้ศพเขานั้น มีบันรีวอลเวอรกระบอกหนึ่ง จากการสอบสวนก็ได้ความว่า โมวรี่ย์ออกจากเมืองเดนเวอร์หลายสัปดาห์มาแล้ว ตั้งใจจะไปเสาะหาสินแร่ทองคำ ที่เขากับเพื่อนคนหนึ่งไปพบเข้าเมื่อมาที่นี่ครั้งก่อน

นั่นเป็นเพียงตัวอย่างไม่กี่ราย

ในบรรดาผู้ที่เอาชีวิตมาทิ้งเสียอย่างน่าอนาถในบริเวณวีฟเวอรส์นีเดิลของเทือกเขามรณะแห่งนั้น นอกจากนี้ยังมีอีกนับร้อยที่ *"หายสาบสูญไปหลังเขาซูเปอร์สติชั่น"* ——หายไปโดยไม่มีใครพบหน้าค่าตาอีก ถึงกระนั้น *"นักแสวงโชค"* ก็ยังคงตามต้อยกันมาไม่ขาดสาย ทั้ง ๆ ที่ใคร ๆ ก็พูดกันว่าเทือกเขานั้นมีผีสิง ผู้คนก็ยังชวนกันมาเที่ยวย่ำหาเที่ยวขุด, เจาะ, คุ้ยเขี่ย บริเวณนั้นมากยิ่งขึ้นทุกที——ต่างก็มีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกัน——หาสมบัติเร้นลับของ *"เหมืองชาวดัทช์"* ที่ว่าหายไปนานแล้วนั้นให้ได้

ชื่อเสียงของเทือกเขาผีสิง มีขึ้นได้ก็เพราะคำเล่าต่อ ๆ กันมา ที่ชักจูงให้ผู้รักการเผชิญภัยทั่วโลกมุ่งหน้าเข้าไปค้นหาตำแหน่งเหมืองทองคำ ของชาวดัทช์ที่ว่าอยู่ในชั้นแร่ควอทซ์สีชมพู (ที่ไทยเราเรียกว่า *"เขี้ยวหนุมาน"*) มีเกล็ดแร่ทองคำเกือบจะบริสุทธิ์ ปนอยู่มากมาย——ใครเจอแหล่งเข้าก็รวยอย่างไม่ต้องทำอะไรก็มีกินไปอีกไม่รู้ว่ากี่ชาติ คำเล่าเช่นนี้ประกอบกับประวัติน่าตื่นเต้น ทำให้คนฟังอดสนใจไม่ได้——ข้อหนึ่งนั้น ข่าวนักแสวงโชคพากันมาตายเสีย

ในบริเวณนี้ไม่รู้ว่ากี่สิบศพนั้น ทำให้มีคนอยากรู้อยากเห็นอยากจะเข้าไปให้ถึงถิ่นนั้นบ้าง——อีกประการหนึ่งขุมทรัพย์คือแหล่งทองคำที่เล่ากันมานั้น เป็นสิ่งเย้ายวนใจผู้อยากรวยทางลัดอย่างเหลือหลาย

"*วีฟเวอรส นีเดิล* (Weavers Needle)" ที่เอ่ยถึงมาหลายครั้ง เป็นยอดผาสีดำอันเกิดจากเถ้าภูเขาไฟที่ระเบิดออกหลายหมื่นหลายแสนปีมาแล้ว ชูยอดสูงเด่นเห็นได้แต่ไกล ตรงใกล้ยอดมีช่องมองดูคล้ายหัวเข็มเย็บผ้าที่มีรูสำหรับสนด้าย——คนแรกที่เห็นยอดเขานี้ คือ พอลีน วีฟเวอร์นักบุกเบิกดินแดนและแสวงโชคชาวอาริโซน่า เมื่อเขาเดินทางมาถึงถิ่นนี้ เมื่อปี พ.ศ. ๒๓๗๕

เวลาผ่านมาถึง พ.ศ. ๒๓๘๘

เชื้อสายตระกูลผู้ดีชาวสเปญ ผู้มามีถิ่นฐานอยู่ในเม็กซิโก คนหนึ่งชื่อ "*ดอน มิเกล เปรัลตา*" เป็นคหบดีผู้มั่งคั่งมีที่ทางบ้านช่องไร่นามากมาย อยู่ในแคว้นโซโนราได้ข่าวว่าทางเหนือขึ้นไปมีแร่ดี ๆ อยู่ในเทือกเขามากมาย ส่วนมากเป็นทองคำเนื้อเกือบจะบริสุทธิ์ทีเดียว ดอนมิเกลจึงแจงรวบรวม

ผู้คนม้าลา และเครื่องใช้สอยยกกองออกไปหาแร่ตามข่าว มอบให้ลูกชาย ๒ คนชื่อ *"เปโดร"* กับ *"คาร์โลส"* เป็นผู้ควบคุมคนนับร้อยนั้นไป

๒ หนุ่มเที่ยวเสาะหาทางมุ่งขึ้นไปทางเหนือ จนกระทั่งมาถึงเทือกเขาซูเปอร์สติชั่น ซึ่งสมัยนั้นยังอยู่ในอาณาเขตของประเทศเม็กซิโก — — ก็ไปเจอแหล่งแร่ทองคำเข้าไม่ห่างจากยอดผาสีดำเท่าไรนัก

สายแร่นั้นอุดมสมบูรณ์ เป็นอย่างยิ่ง ๒ หนุ่มสกุลเปรัลตา สั่งให้คนของเขาขุดเบิกช่องออกเป็นเหมืองขนาดย่อม และให้ชื่อ เหมือนของตนนั้นว่า *"ลา มีนา ซอมเบรรา"* โดยที่เขาเห็นยอดผานั้นมีรูปพรรณสัณฐานคล้ายยอดหมวกบีกว้าง แบบที่ชาวสเปญใช้เป็นประจำ—แต่สำหรับชาวอเมริกันแล้ว เขายอดเดียวกันนี่เอง มีชื่อ *"วีฟเวอร์สฮิลล์"* เพราะวีฟเวอร์เป็นคนมาเห็น และอธิบายลักษณะไว้ก่อน

เมื่อได้แร่ทองคำใส่ถุงบรรทุกม้าและลาต่าง ๆ จนเต็มกำลังที่จะขนไปได้แล้ว ๒ หนุ่มพี่น้องก็พากันกลับบ้าน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพ่อของเขา คือ ดอนมิเกลจะดีใจมากสักแค่ไหน

เรียกได้ว่า เขาเป็นคนมีความสุขที่สุดในถิ่นนั้นทีเดียว แต่เขาหาได้พอใจแต่เพียงนั้นไม่ เมื่อรู้จากลูกทั้งสองว่า ยังมีทางอีกมากมายในเหมืองที่เปิดไว้ เวลานั้นก็มีข่าวแว่วมาว่าเม็กซิโก และสหรัฐอเมริกากำลังจะลงนามในสัญญาสงบศึกที่มีมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๓๘๗ ในสัญญานั้นดินแดนส่วนหนึ่งก็จะตกไปอยู่ใต้อาณัติของอเมริกัน รวมทั้งบริเวณที่ลูกชายไปทำเหมืองเอาไว้ด้วย

ดอนมิเกล จึงตัดสินใจยกกองไปขุดทองอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้เขาออกโรงเป็นผู้ควบคุมไปเอง พร้อมด้วยผู้คนกว่าร้อย ม้าลาอีก ๕๐๐ มุ่งหมายจะไปขนทองมาให้ได้มากที่สุดที่จะขนได้ ก่อนที่ดินแดนส่วนนี้จะหลุดมือไปเป็นของต่างชาติ

"เรามีโอกาสอยู่เพียงครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว——ลูกเอ๋ย" ดอนมิเกลกล่าวกับลูกทั้งสอง

เมื่อมาถึงเทือกเขาอันเป็นจุด

หมายก็พบว่าเหมืองทองของตัวยังเรียบร้อยดีอยู่ ดอนมิเกลจึงบงการให้ลูกสองคนคุมงาน ขุดทองใส่ถุงบรรทุกหลังม้าลาโดยมิชักช้า

ฉับพลันก็เกิดเหตุร้ายโดยไม่มีใครนึกฝัน อินเดียนแดงเผ่าอแพชชี่ หมู่ใหญ่ บุกเข้าโจมตีนักขุดทองอย่างไม่ทันรู้ตัว ดอนมิเกลไม่ได้เตรียมอาวุธไปมากมายอะไร จึงเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ไม่ทันนานผู้เฒ่าชาวสเปญพร้อมด้วยลูกชาย ๒ คน และข้าทาสบริวารอีกนับร้อยก็ตกเป็นเหยื่ออินเดียนแดงเกือบหมด เหลือรอดชีวิตอยู่เพียงไพร่ในบ้าน ๒ คน แอบคลานเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในซอกหินมีพุ่มไม้ปกคลุมมิดชิด ซุกตัวนิ่งอยู่ด้วยใจระทึก ระหว่างที่ฝูงอแพชชี่เที่ยวไล่ฆ่าพรรคพวกของตัวจนไม่มีเหลือแม้แต่นายและลูกทั้งสอง รออยู่จนมืดสนิทหนุ่มทั้งสองจึงค่อย ๆ ออกจากที่ซ่อน เล็ดลอดหาทางหนีกลับไปถึงไร่ของนายในเมืองโซโนราได้

ตอนนั้นเป็นอันว่า มีคนรู้แหล่งเหมืองทองคำนี้เพียง ๒ คนเท่านั้น ทั้งสองนิ่งเงียบ ไม่กล้าจะเปิดปากกับใครอยู่หลายปี เพราะความกลัวอินเดียนแดงที่ไล่เข่นฆ่าพวกตัวเห็นมากับตา ครั้นนานเข้าความโลภก็มีอำนาจเหนือความหวั่นหวาดใด ๆ คนหนึ่งจึงแอบชวนเพื่อนว่า “เข้าไปที่เหมืองนั้นใหม่น่ะ ไปกันแต่เพียง ๒ คนอย่าชวนใครไปกันอีก จะได้รีบเดินทางได้สะดวก ถ้าเราเดินกันแต่ตอนกลางคืนอย่าง

เงียบๆไอ้พวกอินเดียนแดงก็ไม่มีวันเห็นเราได้ พอถึงแล้วเรา ตั้งหน้าตั้งตาช่วยกันขุดสัก ๗ วัน---เอาเหอะ ยอมเสียเวลาให้ ๒ อาทิตย์ เอ้า แร่มันเป็นทองเกือบร้อยเปอร์เซนต์ยังงั้น เราขนใส่ถุงพอแบกได้ ก็จะพอกินกันไปตลอดชาติเชียวนา"

เพื่อนอีกคนหนึ่งใคร่ครวญดูแล้ว ไม่เห็นทางเสียจึงตกลง ไม่ช้าทั้งสองทาสเก่าของดอนมิเกลจึงหาเครื่องมือมีพลั่วและเสียมบรรทุกลาต่าง ๒—๓ ตัวหาเสบียงกรังไปพร้อมด้วยน้ำ ซึ่งเป็นของจำเป็นระหว่างเดินทาง เรียบร้อยแล้วก็ชวนกันออกย่ำไปแต่ตอนกลางคืน พอรุ่งแจ้ง ก็หาพุ่มไม้กำบังตัวหลบนอนเสีย

ในตอนนี้เอง ตามเรื่องที่

เล่ากันต่อ ๆ มา ก็ว่ามีคนสำคัญคนหนึ่งเข้ามาเกี่ยวข้อง เขาชื่อ "*เจคอบ วอลซ์*" สัญชาติเยอรมัน ผู้มีสมญาว่า "*ขาวดัทช์*" หรือบางคนก็เรียกเขาว่า "*อีตาหนวดหิมะ*" เพราะแกไว้หนวดเครายาว ซึ่งเป็นสีจางเกือบจะขาวเห็นได้แต่ไกล เจคอบ วอลซ์จะมีหัวนอนปลายเท้ามาอย่างไรไม่มีใครรู้ มีคนเล่าว่า เห็นแกครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๔๑๓ แกเที่ยวรับจ้างเขา

แล้วก็ออกไปค้นหาแร่ทองตามถิ่นต่าง ๆ ต่อมาแกก็ได้เพื่อนคนหนึ่งชื่อ "เจคอบ ไวเซอร์" เป็นช่างไม้มีสัญชาติเยอรมันเช่นเดียวกัน

เมื่อได้คิดดูแล้ว ทั้งสองก็ชวนกันออกแสวงหาแหล่งแร่ ตามแต่ที่จะมีกำลังจะบุกป่าฝ่าเข้าไปได้ ในที่สุดก็ย่ำกันมาจนถึงเทือกเขาซูเปอร์สติชั่น ตกบ่ายวันหนึ่ง ขณะที่ชาวเยอรมันทั้งสองหยุดพักนั่งหอบ หลังจากปีนเขาขึ้นมาสูงพอดูแล้ว ก็ได้ยินเสียงใครขุดหินอยู่ไม่ห่างนัก

วอลซ์มองตาไวเซอร์ ไวเซอร์ก็มองหน้าวอลซ์ — — เป็นอันรู้กันทันที โดยไม่ต้องปริปากให้เสียเวลา ทั้งสองคว้าปืนมาง้างนกแล้วค่อยไต่เขาขึ้นไปอีก โดยพยายามไม่ให้มีเสียงกระโตกกระตาก

พอปีนมาถึงไหล่เขาตอนหนึ่ง ทั้งสองก็ค่อยๆ ไต่อ้อมเข้าไปหาเสียงที่ได้ยินอยู่เป็นระยะๆ นั่น แล้วค่อยๆโผล่ศีรษะออกไปดู — — ก็เห็นชาวเม็กซิกัน ๒ คนกำลังใช้อีเตอร์ขุดซอกเขาเป็นช่องแล้วแงะเอาแร่ออกมากองไว้ แสงแดดกระทบกองแร่นั่นเป็นประกายวาววับจับตา — — ทองเหลืองอร่ามสุกปลั่งทีเดียว

"โอ้โฮ——" วอลซ์กระซิบกับเพื่อนคู่หู "นั่นมันทองคำทั้งนั้นนี่ เห็นไหมนั่น? นี่ถ้าเอาไปให้เขาแยกดูต้องได้ตันหนึ่ง ไม่ต่ำกว่าหมื่นเหรียญแน่ ๆ เชียว——"

"นั่นซี" ไวเซอร์กระซิบตอบ "ไอ้เราก็ย่ำมาจนเกือกจะขาดหมดแล้ว เพิ่งมาเจอแหล่งทองคำเข้าวันนี้—ว่าแต่จะทำไงดีล่ะ?"

วอลซ์ยกมือตบเบาๆ ที่พานท้ายปืน ไวเซอร์ก็ยิ้มอย่างรู้กัน แล้วทั้งสองค่อย ๆ ยกปืนขึ้นประทับบ่า

"ข้าจะเอาไอ้คนข้างซ้ายนั่นนะ——" วอลซ์กระซิบบอก "อีกคนหนึ่งแกจัดการเอง——"

ปืนทั้งสองลั่นขึ้นแทบจะเป็นเสียงเดียวกัน เสียงปืนดังสะท้อนไปมาในหุบเขานั้นก้องอยู่ชั่วครู่——ชาวเม็กซิกันทั้งสองนอนกลิ้งโค่โล่ไปแล้ว

วอลซ์ และ ไวเซอร์กระโดด

จากที่ซ่อน เข้าไปเอาปากกระบอกปืนเขี่ยร่างที่นอนอยู่นั่นปรากฏว่าเป็นศพไปแล้วทั้งคู่ ไวเซอร์ดีใจถึงขนาดเขาหัวเราะ

ลั่น โยนบืนลงกับพื้นแล้วโผเข้าหากองแร่ทองคำ ๒ มือกำก้อนแร่แล้วกวาดชี้ไปทั่วเชิงเขาตรงหน้า

"ของเราทั้งนั้น ทองเป็นล้าน ๆ เหรียญ ในภูเขาลูกนี้เป็นของเราหมด"

"*เออ*" วอลซ์ตอบพลางมองตามเพื่อนอยู่ทุกอิริยาบถ "ของเรา ๒ คนเท่านั้น"

มือของวอลซ์เลื่อนเข้าไปหาโกร่งไกนัยน์ตาเป็นประกายวาววับอย่างบอกไม่ถูก — — แต่เจคอบ ไวเซอร์ ไม่มีโอกาสได้เห็นตาคู่นั้นอีก

ในขณะที่ไวเซอร์ กำลังดีอกดีใจหงายหน้ามองกวาดไปทั่วเขาอยู่นั้น วอลซ์ก็ยกบืนในมือขึ้นส่อง แล้วกระดิกนิ้วลั่นไก

เสียงบืนดังก็กก้องสะท้านไปใน ระหว่างหุบเขาอีกนัดหนึ่ง ไวเซอร์ก็ทรุดลงกับพื้น กลายเป็นผีเฝ้าสมบัติมหาศาลไป

เหมืองทองคำ "*ลา มีน่า ซอมเบรรา*" — — ซึ่งเดิมดอนมิเกลกับพวก เป็นผู้ขุดค้น จึงกลายเป็นของ "*เจคอบ วอลซ์*" หรือที่ใคร ๆ ชอบเรียกว่า "*ขาวดัทช์*" ไป

เขานั่งพักพอหายเหนื่อยแล้ว ก็ลากศพทั้งสามออกไปที่ริมเหว แล้วผลักให้มันกลิ้งลงไปข้างล่าง ตัวเขาเองตามลงไปทีหลัง เอาพลั่วขุดหลุมตื้น ๆ ฝังศพทั้งสามไว้ แล้วเก็บเอาข้าวของตลอดจนผ้าเต็นท์ของชาวเม็กซิกันทั้งคู่ เครื่องใช้และกระทะแบนของไวเซอร์ไปฝังเสียไม่ไกลจากที่ฝังศพเท่าไรนัก

ตอนนี้ก็ยังเหลือลาต่างอีก ๑๐ กว่าตัว วอลซ์เลือกใช้เพียง ๒ ตัว นอกจากนั้นก็ตะเพิดให้มันลงจากเขาไป จะไปไหนต่อไหนอีกก็แล้วแต่ เป็นอันว่าปล่อยให้มันเป็นอิสระไป ต่อจากนั้น *"ชาวดัทช์"* ก็ลงมือขุดแร่ทองคำ เขาขุดอยู่อีกเพียง ๙—๑๐ วัน แล้วจึงได้พาลาต่างลงจากเขา เดินเข้าไปในเมืองเล็กๆ ชื่อฟลอเรนซ์ซึ่งอยู่ทางใต้เทือกเขาซูเปอร์สติชั่น หรือเขาผีสิง

ไปถึงเมือง อีตาหนวดหิมะก์

ตรงไปที่ร้านเหล้า สั่งวิสกี้มาดวดติด ๆ กัน ๒—๓ แก้ว ให้สมกับที่อดอยากปากแห้งมาหลายเวลา พอดื่มเข้าไปชักตึงๆหน้า แกก็เริ่มคุยกับคนที่ยืนข้าง ๆ คุยให้เขาฟังว่าแกมีเหมืองทองคำขนาดมหึมาอยู่ที่เขาสูงโน่น แร่ที่นั่นมีแต่ทองคำเกือบจะ

บริสุทธิ์ สายแร่อยู่กับแก้วควอทซ์สีชมพู ดูเหลืองอร่ามไปหมดขุดกันไม่ทันจะได้เหงื่อ ก็ได้ทองคำ พอที่จะกินเหล้าไปตั้งเดือน

ไม่ต้องสงสัยละว่า ตอนแรก ๆ พวกที่เกาะบาร์กินเหล้าอยู่ ก็นึกว่าอีตานี่แกแก่ดีกรีเข้าไปแล้วก็ฝันเห็นสมบัติบ้า พวกที่ออกไปขุดหาแร่อยู่ในดงดิบนาน ๆ เข้า สติสตังมักจะฟั่นเฟือนไปอย่างนี้แทบทุกคน

แต่อีตาวอลซ์แกไม่เหมือนนักโม้คนอื่น แกคุยไป กินเหล้าไป แล้วก็ดึงถุงออกมาจากเอว เทผงเหลือง ๆ สีบาดตาใส่ผ่ามือ แบให้คนดูทั่ว ๆ กันอีกด้วย ทุกคนเห็นถนัดตาว่าผงแร่นั่นเกือบเป็นทองร้อยเปอร์เซ็นต์ ชั่วครู่เดียว วอลซ์ *"ขาวดัทซ์"* ก็มีคนมารายล้อมฟังแกคุยมากมาย และต่อมาไม่ทันนาน คนทั้งเมืองก็กระซิบบอกกันแต่เรื่องเหมืองทองคำของ *"ขาวดัทซ์"*

เมื่อมีคนสนใจ ก็มีปัญหาซักกันหลายปากหลายคำ อีตาเจคอบ วอลซ์ แกก็เจนเชิงมาพอตัว ใครถามดีมาแกก็ตอบ ถ้าคนไหนซักแหลมเข้ามาผิดสังเกต แกก็ทำเถลไถลพูดไปเรื่องอื่นเสีย

"เหมืองทองของน้าที่ว่านี่น่ะ มันอยู่ที่ไหน?" ใครคนหนึ่งถามขึ้น

วอลซ์มองหน้าเสียก่อนเขาจึงตอบว่า "แถวๆ เขาผีสิงนั่นแหละ" แต่แกไม่ได้บอกถี่ถ้วนลงไปอีกว่าอยู่ตอนไหนของเทือกเขายาวเหยียดนั่น

"แร่มันมีเนื้อทองคำสูงดีแท้ๆ——" อีกคนหนึ่งพูดขึ้นบ้าง "เออ—แล้วเหมืองนี้มีชื่อว่ายังไงนะ?"

วอลซ์นั่งคิดอยู่ประเดี๋ยว แล้วจึงตอบว่า "*เหมืองของชาวดัทช์*——" (The Dutchman Mine)

เทือกเขาซูเปอร์สติชั่นนั้น ตั้งตระหง่านอยู่ในทะเลทรายอาริโซน่า อยู่ห่างจากเมืองพีนิกซ์ไปราว ๓๐ ไมล์ "*ซูเปอร์สติชั่น*" เป็นชื่อยอดสูงที่สุด นอกจากนั้นยอดอื่นๆ ในทิวเขายาวเหยียดนั้นก็ได้ชื่อแตกต่างกันไป คือ บีราโซ, บัทท์, ทอร์ทิลลา พีซครีค, บลัฟ สปริงก์, หัวเยอโรนิโม, แบล็กเมาเทน และทรีเรดฮิลล์ อาณาเขตของเทือกเขาเหล่านี้กินเนื้อที่ร้อยกว่าตารางไมล์ ล้วนแล้วไปด้วยหน้าผาชันหุบเขาที่เต็มไปด้วยต้นกระบองเพชรและหินตะปุ่มตะป่ำ ซึ่งเป็นเถ้าภูเขาไฟ ที่ระเบิดพ่นออกมากี่พันปีก่อนหน้านี้ก็ยัง

ไม่มีใครบอกได้แน่

ภูเขานี้พวกอินเดียนแดงเผ่าอแพชชี่ เป็นผู้ค้นพบก่อนเพื่อน พวกนั้นนับถือเขาลูกนี้มาก เพราะเชื่อว่า "*พระเจ้าแห่งฟ้า*" อาศัยอยู่ในเทือกเขานี้เอง ทุกครั้งที่พระเจ้าองค์นี้พูดเสียงจะดังสนั่นลั่นเลื่อนไปทั่วแผ่นดิน ไม่มีเสียงของใครดังเท่า จึงเป็นธรรมเนียมของเผ่าอแพชชี่ที่สืบต่อกันมาไม่รู้ว่ากี่ร้อยชั่วคน ว่าจะต้องระวังรักษาเทือกเขานี้ให้ดีที่สุด ผู้ใดก็ตามไม่ว่าจะเป็นอินเดียนแดง หรือผิวขาวชาติไหน หากมาละเมิดล่วงเกินทำความรำคาญให้แก่ "*พระเจ้าแห่งฟ้า*" แล้ว นักรบอแพชชี่ทุกคนต้องถือเป็นหน้าที่สำคัญที่จะต้องตามจับไอ้คนนั้นมาสังเวยพระผู้เป็นเจ้าเสียให้จงได้

บางคนก็เล่าว่า ที่ดอลมิเกล เปรัลตารู้แหล่งแร่ทองคำในเขาลูกนี้ได้ ก็เพราะเขากับลูกชายจับอินเดียนแดงเผ่าอแพชชี่มาได้สังเกตเห็นว่า มีเครื่องประดับรอบคอรอบแขนทำด้วยทองคำเนื้อบริสุทธิ์ จึงทรมานอินเดียนแดงให้บอกตำบลที่มีแร่ทองนั้น ถึงเรื่องเดิมจะเป็นมาอย่างไรก็ตาม ปรากฏว่าดอนมิเกลกับบ่าวไพร่ของเขาก็เป็นพวกแรกที่ไปขุดเหมืองอันอุดมสมบูรณ์นี้ และขนแร่ทองคำบรรทุกลาต่าง

กลับไปที่โซโนราเป็นจำนวนมากพอดูในระหว่าง พ.ศ. ๒๓๘๙ —๒๓๙๑ หลักฐานมีปรากฏอยู่ในบันทึกของโบสถ์ และรายงานของทางราชการยืนยันความจริงข้อนี้ได้เสมอ

มีอีกเรื่องหนึ่งเล่าต่อ ๆ มาถึง

๑๐๐ กว่าปีแล้ว ว่าเมื่อตอนที่ ดอนมิเกลกับพวกพากันไปขุดทองเป็นครั้งสุดท้าย ใน พ.ศ. ๒๓๙๑ นั้น ต้องพากันเอาชีวิตไปทิ้งเสียแทบหมด โดยน้ำมืออินเดียนแดงเผ่าอแพชชี่ที่บุกเข้ามาโจมตีอย่างไม่ทันรู้ตัว บังเอิญมีไพร่รอดชีวิตมาได้ ๒ คน ต่อมาภายหลังคนหนึ่งวาดแผนที่ — แสดงทางเข้าไปยังเหมืองทองคำแห่งนั้นไว้อย่างหยาบ ๆ ครั้นมีคนรู้เรื่องเข้าก็มาฆ่าเขาเสีย แล้วแย่งเอาแผนที่สมบัตินั้นไป นับแต่นั้นมาก็ปรากฏ *"แผนที่เหมืองทองคำ"* แพร่หลายไปแทบจะทั่วโลก จะจริงจะเท็จอย่างไรก็ไม่มีใครยืนยันได้ แผนที่ทุกฉบับมีจุดสำคัญเป็นที่สังเกตอย่างเดียวกัน คือยอดเขาที่เรียกกันในภายหลังนี้ว่า *"วีฟเวอร์ส นีดิล"*

เพราะแผนที่เหล่านี้เองนักเผชิญโชคนับร้อยก็หลงเข้าไป และเอาชีวิตไปทิ้งเสียดังที่เล่ามาบ้างแล้วโดยไม่ได้พบ

"เหมืองทองที่หายสาบสูญ" นั้นเลย

เท่าที่ทราบกันมีอยู่เพียง ๔ คนที่ได้พบชั้นหินควอทซ์ในทิวเขา ซึ่งเป็นแหล่งแร่ทองคำ คือ เดนนี่ ซัลลิแวน, ดรูว์ คิลเมล, ฮีแรม เรย์สโตน และเจคอบ วอลซ์ ผู้มีสมญาว่า *"ชาวดัทช์"* เล่ากันมาว่า ๓ คนแรกนั้น เที่ยวตระเวนหาไปจนพบแหล่งเข้าโดยบังเอิญ ต่างวาระกัน แต่แล้วก็ถูกฆ่าหมด ไม่ทันได้ทองออกมามากมายนัก

ส่วนอีตาเจคอบ วอลซ์ เกิดไปพบกับหญิงสาวเผ่าอแพชชี่เข้าคนหนึ่ง นางหลงรักเขามาก และเป็นคนพาวอลซ์ไปดูเหมืองทองคำ วอลซ์เป็นคนเดียวที่สามารถเอาทองออกมาได้มากกว่าคนอื่น และรักษาความลับเรื่องนี้ได้อย่างดีจนตลอดชีวิต

หลังจากการเซ็นสัญญากัวดา-

ลูป—ฮิดัลโก เมื่อ พ.ศ. ๒๓๙๑ แล้ว ได้มีการกำหนดเขตแดนระหว่างเม็กซิโก กับ สหรัฐอเมริกาไว้อย่างแน่นอน จนทุกวันนี้ทำให้เทือกเขาซูเปอร์สติชั่นตกมาเป็นของสหรัฐอเมริกา ชาวเม็กซิกันจึงไม่มีสิทธิไปทำเหมืองในที่นั้นอีก เรื่องราว

เกี่ยวกับ "เหมืองทองของดอนมิเกิล" จึงแพร่หลายไปในหมู่อเมริกันและเป็นเหยื่อล่อให้คนไปตายเสียมากต่อมาก บางคนมีแผนที่บอกแหล่งสมบัติมาด้วย บางคนมีแต่ข่าวจากหนังสือพิมพ์ที่ตัดเก็บไว้จนกระดาษเหลืองกรอบ บ้างก็เพียงแต่จำคำที่เขาเล่ามา แล้วก็มุ่งเข้าไปเทือกเขาผีสิงโดยยึด *"วีฟเวร์ส นีเดิล"* เป็นจุดหมายสำคัญ

เป็นต้นว่า เจคอบ วิสเนอร์ มาจากดินแดนไกลจากประเทศเยอรมันในยุโรป อุตส่าห์ดั้นด้นเข้าไปหาเหมืองทองคำ ลงท้ายก็ถูกพวกอแพชชี่จับไปขึงพืดตรึงไว้กับพื้นดินใกล้ ๆ เต๊นท์ที่พักของตน ปล่อยให้ตากแดดตากฝน และเป็นเหยื่อสัตว์ร้ายต่าง ๆ

อดอลฟ์ วูธ มาจากวอชิงตัน ดี.ซี. เข้าไปสู่บริเวณเทือกเขาไม่ทันเจอทองก็ถูกพวกอแพชชี่จับตัดหัวเสีย ที่ใกล้ *"ผาดำ"* เจมส์ เครวีย์อีกคนหนึ่ง ที่เอาหัวไปทิ้งเสีย ไม่ห่างจากวีฟเวอส์ นีเดิลนัก หมอจอห์นเบิรนส์ มาจากโอเรกอนอยากมาขุดทองกะเขา แต่ก็มาถูกยิงพรุนทั้งร่างแถวๆเทือกเขาผีสิงนั่น โจเซฟเคลลี่ มาจากเมืองเดย์ตันมลรัฐโอไฮโอก็มาตายเสีย นอกจากนี้ยังมีอีกมากมายที่ต้องมาตาย เพราะ

อยากรวยด้วยการขุดทองคำ มีผู้เชื่อว่าพวกอินเดียนแดงเผ่าอแพชชี่ที่หลงเหลืออยู่บ้าง หลังจากที่ถูกกองทหารฝ่ายอเมริกันโจมตีเสียย่อยยับเมื่อ พ.ศ. ๒๔๑๕ แล้วนั้น ยังคงรักษาประเพณีดั้งเดิมของตนอย่างเคร่งครัด ถึงจะเหลือน้อยคน ก็ใช้วิธีคอยลอบทำร้ายพวกที่เข้าไปในเทือกเขา อันเป็นที่อยู่ของ *"พระเจ้าแห่งสายฟ้า"* ของตน อย่างไม่ไว้ชีวิตเรื่อยมา

บาร์นีย์ บาร์นาร์ด เป็นคน

หนึ่งที่มีความรู้เกี่ยวกับเหมืองทองแห่งนี้อย่างกว้างขวาง เวลานี้เขาอายุได้ ๗๖ ปีแล้ว แต่ยังมีรูปร่างสูงใหญ่แข็งแรง เขามีอาชีพทำคอกปศุสัตว์อยู่ในอาริโซน่า และเป็นคนผิวขาวคนเดียว ที่อินเดียนแดงเผ่าอแพชชี่แถบนั้นให้ความนับถือยำเกรงเพราะเขาเป็น *"พี่น้องร่วมสายเลือด"* กับอินเดียนแดงเผ่านี้ และดำรงตำแหน่งประธานคณะที่ปรึกษาของกองปศุสัตว์ในแถบนั้นด้วย ตลอดเวลา ๔๕ ปีที่แล้วมานี้ เขาตั้งคอกปศุสัตว์อยู่ห่างจาก *"เทือกเขาผีสิง"* ไม่ถึง ๑ ไมล์ และเป็นผู้ที่พบศพพวกที่อยากรวยทางลัดในบริเวณนั้น ถึง ๑๙ ศพ นับแต่ พ.ศ. ๒๔๕๑ เป็นต้นมา

บาร์นีย์เล่าว่า ได้พยายามสืบสวนเรื่องราวของ "*เจคอบ วอลซ์*" มา ๕๐ ปีกว่าแล้ว เคยไปตรวจสอบหลักฐานและบันทึกของทางราชการถึงวอชิงตัน, นิวยอร์ค, ฟิลาเดลเฟีย, ซานฟรานซิสโก, ซาคราเมนโต และที่อื่น ๆ อีกมาก ทั้งยังรวบรวมจดหมายเหตุ และข่าวที่เอ่ยถึงชาวเยอรมันคนนี้ไว้มากที่สุด จากการได้วิเคราะห์ข้อเท็จจริงประกอบหลักฐานที่เชื่อได้ เขาประมวลเรื่องของชาวเยอรมันผู้พบเหมืองทองคำนี้ ไว้ดังต่อไปนี้ ——

ชื่อจริงของวอลซ์ คือ เจคอบ

ฟอน วอลเซอร์ เกิดที่เมืองวูร์ทเตมเบิร์กประเทศเยอรมัน เมื่อ พ.ศ. ๒๓๕๑ ได้รับการศึกษาจากมหาวิทยาลัยไฮเดลเบิร์ก ได้รับปริญญาทางวิศวกรรมเหมืองแร่และเคยรับราชการทหาร มีฝีมือในทางแม่นปืน เป็นที่รู้จักกันดี และเป็นสิ่งที่ได้ช่วยชีวิตเขาให้รอดมาได้ในเวลาต่อมา

หลังจากทำงานในเหมืองหลายแห่งในยุโรปจนอายุได้ ๔๐ ปีเศษแล้ว วอลซ์ก็ลงเรือกำปั่นไปถึงออสเตรเลีย ตามข่าวที่ได้ยินมาว่ามีทองอยู่ที่นั่น แต่ไปแสวงโชคอยู่ถึง ๑๐ ปี

เขาก็ต้องกลับเยอรมันมือเปล่า ระยะนั้นเองที่เขาได้ข่าวว่ามีผู้พบทองในคาลิฟอร์เนีย วอลซ์จึงตัดสินใจลงเรือกำปั่นไปอเมริกา

ตามหลักฐานของกรมตรวจคนเข้าเมืองที่นครนิวยอร์ค ปรากฏว่า เจคอบ วอลเซอร์ มาถึงอเมริกาในวันที่ ๒๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๐๕ จากนั้นก็เดินทางไปคาลิฟอร์เนีย หลักฐานต่อมาปรากฏว่าเขาไปทำงานเป็นนายช่างวิศวกร ที่เหมืองแห่งหนึ่งในเมืองเพรสคอท มลรัฐอาริโซน่า พยายามสะสมเงินเดือนไว้เพื่อเป็นทุนสำหรับแสวงหาโชคด้วยตนเอง

ถึง พ.ศ. ๒๔๑๗ วอลซ์ยื่นขอสัมปทานทำเหมืองแร่ใกล้ ๆ เมืองเพรสคอทนั่นเอง แต่ไม่ช้าก็เลิกล้มไป จากนั้นก็หันลงใต้ ไปที่เมืองวิคเกนเบิร์ก ไปสมัครเป็นนายช่างที่เหมืองทอง *"วัลเชอร์โกลด์ไมน์"* พอได้เงินพอเป็นทุนแล้ว เขาก็เดินทางต่อไปถึงเมืองพีนิกซ์——ที่นั่นเอง ก็ได้รับสมัญญาอันเป็นที่รู้จักกันตลอดมาว่า *"ชาวดัทช์"*

ตอนที่เขามาถึง พีนิกซ์ นั้น

เจคอบ วอลซ์อายุได้ ๖๔ ปีแล้ว อินเดียนแดงสาวสวยมาด้วย

คนหนึ่งอายุสัก ๑๗ ปีเห็นจะได้ เธอชื่อ *"เคน—ตี"* (Ken—tee)

เคน—ตี เป็นคนสวยจริง ๆ สวยที่สุดเท่าที่คนแถบนั้นเคยเห็นมา วอลซ์นั้นแม้ว่าอายุจะมากแล้ว แต่ก็ยังผึ่งผาย แข็งแรงใบหน้าสง่างาม ร่างเขาสูงหลังตรงแบบทหารปรัส-เซียนที่เขาเคยเป็นมาแล้ว วอลซ์เดินได้ไกลถึงวันละ ๓๐ ไมล์ โดยมีเครื่องหลังติดไปด้วย เขาไว้หนวดและเคราแบบ *"แวนไดค์"* ซึ่งนิยมกันอยู่สมัยนั้น และหมั่นขลิบแต่งรักษารูปทรงงดงามอยู่เสมอ

เวลานั้น พวกผิวขาวในภาคตะวันตกมีความรังเกียจพวกอินเดียนแดงรุนแรงมาก จนเจคอบ วอลซ์ทนอยู่ในเมืองพีนิกซ์ต่อไปไม่ได้ จึงพาเมียสาวต่างผิวไปอาศัยอยู่ในหมู่บ้านของอินเดียนแดงไพม่าซึ่งเป็นเพื่อนกับคนผิวขาว อยู่ไม่ไกลจากพีนิกซ์เยื้องไปทางทิศตะวันออกเล็กน้อย วอลซ์รู้สึกขมขื่นกับการแสดงความรังเกียจของชาวเมืองพีนิกซ์ จนกระทั่งวาระสุดท้าย และโทษว่าเป็นเหตุสำคัญที่ทำให้ชีวิตของเขาต้องยากแค้นลำเค็ญยิ่ง

บาร์นีย์เล่าว่า เมื่อเขายัง

เป็นเด็กอยู่ ยังมีคนแก่ ๆ เล่าให้ฟังถึงความสวยของสาว *"เคน—ตี"* ว่าไม่มีใครเทียบได้ ทั้งเป็นแม่บ้านที่สุภาพอ่อนโยน และขยันขันแข็งดีนัก ทุกคนจะเห็นได้ว่าเธอรักเจคอบ วอลซ์อย่างสุดจิตสุดใจทีเดียว

พากันไปอยู่ในบ้านใหม่ไม่ทันครบอาทิตย์ดี วอลซ์กับเคน—ตี ก็พากันเดินทางเข้าไปในแดน *"เทือกเขาผีสิง"* ทิ้งเครื่องนุ่งห่มของใช้และพาหนะไว้ในหมู่บ้านไพม่า มีแต่อาหารแห้ง ๆ สะพายหลังกันไปเท่านั้น ในระยะหลัง วอลซ์อธิบายไว้ว่า นั่นเป็นวิธีเดียวที่จะเข้าไปในเขตแดนของพวกอแพชชี่ที่โหดร้ายได้อย่างปลอดภัย สะดวกแก่การหลบหลีกซุ่มซ่อนบรรดานักรบกระหายเลือดเหล่านั้น

สามีภรรยาหายไป ๑๐ กว่าวัน จึงกลับออกมาด้วยท่าทางอิดโรย เสื้อผ้ากะรุ่งกะริ่ง แต่มีผงทองสะพายหลังมาขนาดพอที่แบกเอามาได้

ข่าววอลซ์ไปพบขุมทองคำนี้แพร่หลายไปรวดเร็ว ไม่ช้าก็มี *"เพื่อน"* และ *"ผู้ปรารถนาดี"* มาเยี่ยม ๒ สามี

ภรรยากันมากมาย หลายคนพาภรรยาของตัวมาด้วย พยายามเอาใจวอลซ์และเคน—ตี ทั้งรับรองว่าทุกคนยินดีอย่างยิ่งที่จะได้ เคน—ตีไว้เป็นเพื่อนบ้าน แต่เจคอบ วอลซ์ ยังจำความขมขื่นที่ตัวและภรรยาสาวได้รับเป็นอย่างดี จึงไม่ไยดีในการแสดงออกนอกหน้าเช่นนั้น

เพียงไม่กี่สัปดาห์ต่อมา

เหตุร้ายแรงก็เกิดขึ้นโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

อแพชชี่กลุ่มหนึ่ง ซึ่งคงจะซุ่มคอยหาโอกาสมาหลายเวลาแล้ว จู่โจมเข้าปล้นหมู่บ้านไพม่าในเวลากลางคืน พวกอินเดียนแดงเผ่าไพม่า ซึ่งเป็นศัตรูดั้งเดิมของอแพชชี่ก็พยายามสู้จนสุดฤทธิ์ ในที่สุดก็ขับไล่พวกอแพชชี่ไปได้

แต่ระหว่างที่ชุลมุนกันกลางความมืด และเสียงโห่ร้องนั่นเอง สาวน้อยเคน—ตี ถูกพวกอแพชชี่จับตัวทุบตี และตัดเอาลิ้นไปเสีย —— คงจะเป็นการลงโทษ ที่เธอบอกความลับสำคัญที่สุดของเผ่า คือที่ซ่อนขุมทองคำให้แก่สามีผิวขาว

เคน—ตี มีชีวิตอยู่ต่อมาอีกเพียงไม่กี่ชั่วโมง และสิ้นใจในอ้อมแขนของเจคอบ วอลซ์ ผู้โศกเศร้าอย่างสุดพรรณนา

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา ไม่มีใครสามารถจะทำให้อินเดียนแดงเผ่าอแพชชี่คนใดพูดถึงเรื่องทองคำได้อีกเลย บาร์นีย์เองผู้ที่พวกนั้นให้ความสนิทสนมเป็นพิเศษ ก็ไม่สามารถชักจูงให้อแพชชี่คนไหนบอกตำแหน่งขุมทองได้

บาร์นีย์เล่าว่า บางคน

สงสัยว่า ทำไมพวกอแพชชี่จึงไม่ขุดทองเหล่านั้น ออกมาใช้ให้เป็นประโยชน์แก่พวกตัวในระยะหลังๆ นี้ ก็ตอบได้ว่า มีเหมือนกัน—โดยเฉพาะพวกหัวหน้าเผ่า และหมอผี ลักลอบเองผงทองออกมาเป็นประโยชน์ส่วนตัว แต่ก็เป็นจำนวนไม่มากนัก เพราะหวาดกลัวกฎประจำเผ่าที่กำหนดโทษไว้อย่างน่าสยดสยอง บรรดาหัวหน้าและหมอผีประจำเผ่ารู้กันมานานแล้วว่า แร่ทองคำมีค่า และทำให้พวกตนมีอำนาจเหนือพรรคพวกแค่ไหน จึงไม่ยอมขุดเอาทองออกมามากๆเพราะวันใดที่คนทั้งเผ่าร่ำรวยกันด้วยทองแล้ว อำนาจของหัวหน้าและหมอผี ก็ไม่มีความหมายอีกต่อไป

ข้อยืนยันว่า แม้ในพวกอแพชชี่เอง ก็มีคนรู้แหล่งทองคำแห่งนี้เพียงจำนวนจำกัด ก็คือ ตลอดระยะ ๕๔ ปีที่เขา

อยู่มาในละแวกนั้น มือแพชชี่มาเอาทองไปเพียง ๓ คราว เท่านั้นเอง เป็นพวกที่มาจากทางไกล ถึงเทือกเขาชิริคาวา ทางเหนือ หรือจากทิวไวท์เมาน์เทน ทางใต้ หรือจากทะเลทรายโมฮาเว และซานคาร์โลส

ครั้งหลังสุดนั้น อแพชชี่พากันมาเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๕ ตอนนั้นเพราะต้องการเงินก้อนใหญ่ เพื่อไปซื้อวัวพันธุ์ดีจากโอคลาโฮมาและมลรัฐเท็กซัส นำไปผสมกับพันธุ์วัวพื้นเมืองของตัว บาร์นีย์เองก็ได้อยู่ด้วยในขณะที่พวกอแพชชี่ต้อนวัวไป

"ผมแน่ใจได้อย่างหนึ่งว่า" บาร์นีย์เล่าในตอนหนึ่ง "ในจำนวนคนที่หายไปหรือถูกฆ่าตาย เพราะการมาเที่ยวเสาะหาขุมทองนั้น พวกอแพชชี่จะไม่ทำอันตรายผู้ใด ที่ตนคิดว่าไม่เข้าไปใกล้แหล่งทองคำจนผิดสังเกต ข้อนี้เรารู้แน่ เพราะมีคนนับเป็นพัน ๆ ที่มาเที่ยว หรือมาหาโชคแถว ๆ เทือกเขาซูเปอรสติชั่น แต่ก็ไม่ถูกทำร้ายเลย ส่วนพวกที่เข้าไปเกือบจะถึงชั้นหิน ที่มีสายแร่ทองคำหรือพวกที่อวดอ้างว่าได้พบเหมืองแห่งนั้นเข้าแล้ว และมีทองคำจำนวนมากมายืนยันนั่นแหละพวกอแพชชี่จึงจะตามไปสังหารเสีย"

สำหรับเฒ่าเจคอบ วอลซ์

นั้น หลังจากเคน--ตี เมียยอดรักต้องตายอย่างน่าอนาถแล้ว ก็ได้บุกเดี่ยวเข้าไปในเหมืองทองคำอีกหลายคราว—ต้องนับว่าเป็นการกล้าหาญชาญชัย และก็ได้รับความสำเร็จไม่น้อยหน้ากว่าการสำรวจใด ๆ ในระยะแรกของประวัติภาคตะวันตกแห่งสหรัฐอเมริกาเลย ที่น่าชมเชยอย่างยิ่งก็คือ ทุกคราวที่เขาออกเดินทาง มีชาวเมืองพีนิกซ์ และนักแสวงโชคจากที่อื่น ๆ มาคอยจับตาดูเขาอยู่ทุกฝีก้าว แต่วอลซ์ก็หลบพ้นสายตาของพวกนั้นไปได้อย่างน่าอัศจรรย์ทุกคราว

ยิ่งเล่าลือกันถึงทองคำเกือบบริสุทธิ์ที่ วอลซ์—ชาวดัทช์ เอาออกมาซื้อของในเมืองผู้คนก็ยิ่งหลั่งไหลมาจากแหล่งต่าง ๆ มาตั้งเต๊นท์ใกล้ ๆ บ้านของวอลซ์ และคอยเฝ้าเขาอยู่ทุกอิริยาบถ ทั้งกลางวันกลางคืน ไม่ว่าเขาจะเหยียบย่างไปแห่งไหน ไปซื้อข้าวหรือไปร้านเหล้า ต้องมีคนคอยตามไปตลอดเวลา

วอลซ์เอง รู้กำพืดคนพวกนี้ดีว่า เป็นพวกหิวกระหายเพียงใด—หากว่าเขาเผลอตัวชั่วขณะเดียว เผลอเดินไปในที่

เปลี่ยวปลอดตาของมนุษย์ นักแสวงโชคพวกนี้ จะตะครุบตัวลากคอไปทรมานให้บอกแหล่งที่เขาพบเหมืองทองจนได้

ด้วยเหตุนี้เอง วอลซ์จึงพกอาวุธเต็มอัตราศึก ไม่ว่าเขาจะย่างเท้าไปไหนและเมื่อเขาตั้งใจไปที่ "*เหมืองทองคำ*" เขาก็จะไม่แสดงอะไรให้เป็นที่สังเกตได้ มีคนเก่า ๆ เล่าให้ฟังว่า เวลาตาวอลซ์เดินออกจากเมืองพีนิกซ์ ก็มีคนเดินตามแกเป็นฝูงราวกับขบวนพาเรดทีเดียว

เวลาผ่านไปอีกหลายเดือน

วอลซ์ออกจากเมืองไปแล้ว ก็กลับมาพร้อมด้วยผงทองเต็มกระเป๋าหรือไม่ก็มีแร่ทองคำใส่ถุงบรรทุกลามาด้วย วิธีที่วอลซ์หลบพวกคนที่คอยตามก็มีต่าง ๆ กัน บางคราวเขาออกเดินไปคนละทิศ แล้วย้อนกลับมาเข้าทางที่จะไปสู่ "*เทือกเขาผีสิง*" โดยลากผ้าห่มให้ระดิน ไปข้างหลังเป็นการกลบกลื่อนรอยเท้าเสียหมด พวกที่ติดตามก็คว้าน้ำเหลวไป วอลซ์คงจะนึกสนุกเหมือนกันในเกมคอยหนีคอยไล่กันเช่นนี้ แต่ก็มีบางคราวที่เขาเบื่อมันเต็มที

วันหนึ่ง มีนักเลงหนุ่ม ๒ คนตามเขาไป ขณะที่

วอลซ์ได้มุ่งหน้าออกจากเมือง คนหนึ่งเป็นลูกมือช่างตีเหล็ก อีกคนหนึ่งเป็นคนขายของอยู่ในร้านสินค้ากระเป๋อง คราวนี้ชาวดัทช์ไม่พยายามซ่อนร่องรอยอย่างเคย เขาปล่อยให้ ๒ หนุ่มตามมาห่าง ๆ โดยย่ำฝ่าทะเลทรายเข้าไปสู่เทือกเขา ลัดเลาะไปตามหุบเหว และโตรกธาร ผ่านยอดเขาต่าง ๆ ไปตามลำดับ วอลซ์ จะระวังอยู่เพียงอย่างเดียวเขาเดินนำไปโดยกะให้ห่างจากสองนักเลงนั่น ประมาณชั่วโมงหนึ่งแล้วมุ่งหน้าตรงเข้าไปถึงชั้นหินอันเป็นแหล่งแร่ทองคำทีเดียว— — เมื่อคะเนว่า นักเลงทั้งสองนั้นเดินตามมาเกือบจะถึงแล้ว เฒ่าวอลซ์ผู้มากเล่ห์ก็หลบเข้ากำบังหลังก้อนหินใหญ่

มิช้ามินาน นักเลงหนุ่มทั้งคู่ก็ปีนเขาขึ้นมาจนถึงชั้นหินเขี้ยวหนุมาน พอมองเห็นปากถ้ำมีรอยขุดเข้าไป ต่างก็ตรงเข้าไปดูเห็นชั้นหินที่มีแร่ทองคำเหลืองอร่ามไปทั้งถ้ำ หนุ่มทั้งสองก็ตะลึงพูดไม่ออกเป็นครู่ คนหนึ่งจึงร้องออกมาได้ว่า

“ดูซี — ดูนั่น เป็นทองทั้งหมดเลย — — ใช่แล้ว— ใช่แล้ว— —นี่ละ เหมืองของอีตาชาวดัทช์ — — ตานี่เรารวยกันใหญ่แล้วโว้ย”

เขาคะเนผิดถนัดทีเดียว เพราะเขาไม่มีวันจะรวยได้

เลย——เจคอบ วอลซ์ผู้คอยชุ่มดูอยู่ตลอดเวลาย้ิมอย่างเหี้ยม เกรียม พลางยกบืนยาวขึ้นประทับบ่ากระดิกนิ้วสองครั้ง หนุ่มผู้เห็นเงินเป็นล้าน ๆ อยู่แค่เอื้อม ก็ล้มกลิ้งสิ้นใจไปทั้ง ๒ คน

เวลาผ่านไปอีก จนถึง

พ.ศ. ๒๔๑๓ ตอนปลายปี เจคอบ วอลซ์คงเบื่อที่จะคอยหลบนักแสวงหาโชคทางลัด และคงจะหลบหลีกพวกอแพชชี่ยากขึ้นทุกที เขาจึงเลือกเพื่อนเก่าคนหนึ่ง ที่เคยหากินทางเที่ยวขุดหาทอง และเป็นคนที่เขารู้จักมานานพอว่าเป็นคนซื่อพอวางใจได้ ชื่อเจคอบ วิสเนอร์ เป็นชาวเยอรมันที่อพยพมาอยู่อเมริกาเช่นเดียวกับเขา ยอมให้ส่วนแบ่งครึ่งหนึ่งทุกครั้งที่ไปขนทองออกมาได้ ถ้าวิสเนอร์ จะตกลงร่วมทางไปด้วย คนหนึ่งจะได้คอยเป็นยาม ระหว่างที่อีกคนหนึ่งกำลังพักหรือกำลังขุดทองอยู่

ไม่ต้องสงสัยเลย วิสเนอร์ ตกลงด้วยความดีใจเป็นล้นพ้น ทั้งสองร่วมทางบุกป่าฝ่าทะเลทราย และทิวเขาอันแสนทุรกันดารไปขนทองออกมาได้เที่ยวหนึ่ง ได้เงินจำนวนมากพอดู แต่พอไปกันอีกเป็นเที่ยวที่สอง ระหว่างที่วอลซ์

กำลังขุดแร่อยู่ ให้วิสเนอร์เป็นคนคอยระวังเหตุตรงปากทาง พวกอแพชชี่ก็ย่องเข้าไปรวบตัววิสเนอร์ไว้ได้แล้วจับมัด ขึงพืด ปล่อยให้เลือดไหลจากบาดแผลตากแดดตากลมทรมานไปจนตาย

ส่วนวอลช์นั้น เคยเผจญเหตุทำนองนี้นับครั้งแทบจะไม่ถ้วน เขาจึงรู้ทางหนีทีไล่เป็นอย่างดี พอมีเสียงโอดโอยของวิสเนอร์เขาก็รีบทิ้งพลั่ว ตะกายซอกหิน ปีนเขาหนีไปอีกทาง เป็นทางที่พวกอแพชชี่เองก็ไม่คิดว่าจะมีคนหนีเล็ดลอดออกไปได้ เฒ่าวอลช์ตะเกียกตะกายเอาชีวิตรอด โดยไม่มีอะไรติดตัวไปเลย ไม่มีอาหาร ไม่มีน้ำ แต่เขาก็สามารถบุกฝ่าทะเลทรายที่ร้อนระอุขนาด ๑๑๐ องศาไปได้ จนกระทั่งถึงคอกปศุสัตว์แห่งหนึ่ง

นั้นเป็นเรื่องที่วอลช์เล่าไว้

เอง และบาร์นีย์ผู้สืบสวนเรื่องนี้ในภายหลังก็เชื่อว่าเป็นความจริงเช่นนั้น แม้จะมีคนเล่าแตกต่างกันออกไปหลายอย่าง สำหรับทองที่วอลช์ขนออกมาได้นั้น เขาส่งไปขายให้แก่โรงกระษาปณ์ของสหรัฐอเมริกาที่เมืองซานฟรานซิสโก โดยส่งผ่าน *"บริษัทเวลส์ ฟาร์โก"* ที่มีชื่อเสียงไป แล้วบริษัท

นั้นก็นำเงินค่าทองมาให้เขา

หลังจากวิสเนอร์ถูกสังหารแล้ว วอลซ์ก็ออกไปขนทองมาอีกเพียง ๒—๓ เที่ยว ต่อจากนั้นก็ซื้อที่ผืนหนึ่งราว ๙๐ ไร่ (ซึ่งเป็นที่ดินอยู่ในเมืองฟีนิกซ์ตรงถนนฮินชอว์ตัดกับสายที่ ๑๖ ปัจจุบันนี้) เวลานี้มีราคาถึง ๔๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์ แต่ตอนนั้น ต้องโอนให้รัฐบาลเป็นค่าภาษี ถึงกระนั้นเขาก็ไม่พอใจที่จะอยู่ในเมืองที่มีผู้คนจอแจ วอลซ์จึงไปปลูกบ้านแบบ *"ตึกดิน"* อยู่ที่ริมแม่น้ำซอลท์ ซึ่งเขาอยู่ต่อมาจนถึงวาระสุดท้าย

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๔ นั้นเกิดอุทกภัยครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติของอาริโซน่า แม่น้ำซอลท์หลั่งไหลมาจนล้นฝั่งอย่างรวดเร็ว ตรงที่วอลซ์ปลูกบ้านอยู่เป็นที่ลุ่มเสียด้วย คณะค้นหาผู้ประสบภัยเอาเรือออกไปตรวจ ก็พบวอลซ์ผู้มีอายุถึง ๘๓ ปีแล้วเกาะต้นไม้สูงอยู่นอกบ้านซึ่งจมอยู่ใต้น้ำ เมื่อผู้ไปช่วยพยายามพาเขาลงมานั้น ต้องแก้เชือกที่วอลซ์ผูกพันตัวไว้กับต้นไม้อย่างแน่นหนาอยู่เป็นนาน ตัวเฒ่าชาวดัทช์เองก็หนาวสั่นอ่อนแรงเต็มที เพื่อน ๆ พาเขาไปพักที่บ้านของจูเลีย ธอมัส ซึ่งเป็นลูกครึ่งนีโกร และเป็นเจ้าของบ้านพักแห่งนั้น

โดยสัญญาว่าจะให้ค่าดูแลวอลซ์อย่างงาม

เฒ่าผู้มีชีวิตโลดโผนน่าตื่น

เต้น พยายามต่อสู้กับโรคปอดบวมได้หลายอาทิตย์ แต่ในที่สุดสังขารที่ชราเต็มทีก็ย่อมแพ้แก่มัจจุราช เจคอบ วอลซ์ ผู้มีชื่อเพราะเหมืองทอง จึงสิ้นชีวิตลงเมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคมปีนี้ เองต่อหน้าจูเลีย ธอมัสเจ้าของบ้านพักและเพื่อนอีก ๒ คนที่ช่วยเขามา คือ อาร์. เจ. โฮล์มส์ และ อัลเบิร์ต แชฟพอร์

เพื่อน ๆ จ้างชายชื่อไรเดอร์มาต่อหีบใส่ศพของวอลซ์แล้ว ๒ วันต่อมาก็ฝังเขาไว้ที่สุสานประจำเมืองพีนิกซ์ เป็นหลุมที่ ๔ อยู่ในแถวที่ ๑๙

ตอนที่มาอยู่กับจูเลียนั้น วอลซ์เอาหีบเล็กใบหนึ่งมาด้วย บรรจุทองแท่งมีราคาราว ๑๕,๐๐๐ ดอลลาร์สมัยนั้น ก่อนที่จะสิ้นใจ วอลซ์แบ่งทองเหล่านี้ให้เพื่อนทั้งสองที่ช่วยชีวิตเขามา แต่จูเลียผู้พยาบาลเขามานานได้รับส่วนแบ่งมากกว่าเพื่อน

เกือบจะทันที หลังจากที่ข่าวตายของเจคอบ วอลซ์แพร่ออกไป นักแสวงโชคทั้งประเภทอาชีพและสมัครเล่น

จำนวนมาก ก็ทยอยกันออกไปเสี่ยงโชคเพื่อหาเหมืองที่มีชื่อว่า *"เดอะ ลอสท์ ดัทช์แมน ไมน์"*

รายหนึ่งที่ออกจะดุเดือดกว่า

เพื่อน ออกไปหาเหมืองทองของวอลซ์เมื่อ ๒ ปีที่แล้วมานี่เอง คือหญิงนีโกรคนหนึ่ง ชื่อ *"ซีเลสเต แมรี โจนส์"* พาพรรคพวกหลายคนมีอาวุธครบมือ ทั้งปืนยาวและปืนพก ไปประกาศว่า เธอจะขุดฐานเนินเขาที่มียอดชื่อว่า วิฟเวอร์ส นีเดิลนั้น เพื่อหาขุมทองคำให้จงได้ มีคนวิจารณ์เรื่องนี้อย่างมาก แต่สาวนีโกรก็ไม่ฟังเสียง สั่งคนงานลงมือขุดหินเป็นโพรงลงไปทันที

ยังมีนักแสวงโชคอีกพวกหนึ่ง มาหาขุมทองอยู่ไม่ห่างจากวิฟเวอร์ส นีเดิล นัก เขาชื่อ เอ็ดเวิร์ด ไปเปอร์ คุมสมัครพรรคพวกพร้อมด้วยมีอาวุธเต็มอัตรามาเหมือนกัน เมื่อมาขุดหาทองอยู่ไม่ห่างกัน ทั้งสองฝ่ายก็อดที่จะมีปากเสียงกันไม่ได้ และมีเสียงปืนยิงขู่ขึ้นฟ้า เป็นการข่มขวัญฝ่ายตรงข้ามอยู่บ่อย ๆ

ผลน่ะหรือ ? ไม่มีใครพบทองด้วยกันทั้งสองฝ่าย

เพียงเมื่อบีกลายนี้เอง ก็ยัง

มีผู้คนไปขุดค้นสมบัติมหาศาลนี้มากหน้าหลายตา ที่มาจากเมืองไกล ๆ ก็มีใม่ใช่น้อย เช่น จากทวีปอัฟริกา, คานาดา ออสเตรเลีย, ฝรั่งเศส, อังกฤษ, อิตาลี, ญี่ปุ่น และเกือบจะทุกมลรัฐในสหรัฐอเมริกาเอง

สิ่งเดียวที่ยังพอจะเป็น "*ร่องรอย*" เหลืออยู่บริเวณนั้น เป็นสัญญลักษณ์ของชาวสเปญสมัยโบราณวาดไว้อย่างหยาบ ๆ บนหินก้อนหนึ่ง ทางมุมด้านตะวันตกเฉียงใต้ของเทือกเขาชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วทุกมุมโลกว่า เป็น "*ทิวเขาผีสิง*" ซึ่งคาดกันว่าคงจะเป็นจุดหมายจุดหนึ่งตามที่ปรากฏอยู่ในแผนที่บอกแหล่งเหมืองทองคำ คำแปลของสัญญลักษณ์แบบสเปญนั้นมีว่า

"มีเหมืองอยู่ใต้นี้— ตามทางที่บอกไว้ตรงหัวโค้ง— เขตเป็นสามเหลี่ยม มีต้นไม้ หิน หรือต้นกระบองเพชรเป็นที่หมาย

แฟรงค์ พี. ไนท์ ผู้อำนวยการเหมืองแร่และโลหกิจของอาริโซน่าเคยกล่าวว่า

"ลักษณะทางธรณีวิทยาของเทือกเขาซูเปอร์สติชั่นนี้

ไม่ใช่แบบที่อาจหวังได้ว่าจะพบสินแร่ทองคำ ส่วนมากเป็นดาไซท์หรือเถ้าภูเขาไฟที่ระเบิดพ่นออกมาจากใต้ดิน ฉะนั้นโอกาสที่จะพบสินแร่มีค่าใด ๆ ในหินชนิดนี้จึงเกือบจะไม่มี ถึงจะมีคนไปเที่ยวขุดหากันมานับ ๑๐ ปี แต่ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญทางธรณีวิทยาก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง"

นั่นเป็นเรื่องราวของ *"เหมืองทองของชาวดัทช์"* เท่าที่ปรากฏตามหลักฐานที่พอจะยืนยันได้ ครั้นต่อมาเมื่อบีเตอร์ ฮูร์คอส กับพวกไปเช่าที่ของสกุลทริฟาห์น เพื่อเปิดเหมืองแร่ในตอนกลางปี พ.ศ. ๒๕๐๓ นั้น ฮูร์คอสก็ชี้จุดที่จะพบสายแร่ให้เจอร์รัลด์ เวเธอร์ส นักธรณีวิทยาเจาะลงไปโดยกำหนดด้วยว่า จะพบสายแร่ในระดับเท่านั้นๆ และใช้ท่อเจาะเส้นผ่าศูนย์กลางเพียง ๑ ๑/๔ นิ้วฟุตก็พอ

ต่อมาก็ปรากฏว่า บีเตอร์ ฮูร์คอส บอกไว้ตรงกับความเป็นจริงทุกอย่าง ทั้ง ๆ ที่โดยหลักวิชาทางธรณีวิทยาแล้วตำแหน่งที่เขาชี้ไว้ให้นั้น ไม่น่าจะพบสายแร่ได้เลย เป็นการยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่า *"อำนาจจิตของฮูร์คอส"* เป็นที่

น่าอัศจรรย์เพียงไร

เหมืองที่ฮูร์คอสกับพวกเปิดขึ้นในคราวนี้ อุดมสมบูรณ์ด้วยสินแร่ทองคำ ที่เกือบจะมีเนื้อบริสุทธิ์และเป็นแหล่งแร่ที่ฮูร์คอสแน่ใจว่า คือ *"เหมืองทองของชาวดัทช์"* ที่ล่อใจคนจำนวนมากมาแล้วนั่นเอง เขาเชื่อด้วยว่า เจคอบ วอลซ์ มีความสุขุมรอบคอบพอที่จะทำให้คนอื่น ๆ เข้าใจผิดหลงเชื่อว่าแหล่งที่เขาพบทองอยู่ในบริเวณทิวเขาซูเปอร์สติชั่น ซึ่งความจริงเป็นทิศทางตรงกันข้ามกับที่ที่บีเตอร์ ฮูร์คอสมาพบสายแร่ทองคำอันอุดมที่เดียว

การที่เหมืองแห่งนี้รอดพ้นมือคนอื่น ๆ

มานับกว่า ๑๐๐ ปีก็อาจเป็นได้ว่า จะต้องมีชาวดัทช์อีกคนหนึ่งมาค้น จึงจะพบเหมืองทองของชาวดัทช์คนแรกกระมัง เรื่องโชคชะตาของคนเรานี่ก็แปลกอยู่ ถ้ายังไม่ถึงเวลา ดาวต่าง ๆ บนฟ้าทำมุมยังไม่เหมาะ ต่อให้พยายามจนสุดทฤษฎี ก็ไม่ปรากฏผลสมใจ

บีเตอร์ ฮูร์คอส ประสบโชคอย่างมหาศาลในการขุดพบเหมืองแร่ทองคำคราวนี้ เขาบอกว่า ต่อนี้ไปไม่ต้องกังวล

เรื่องทุนรอนอะไรอีกแล้ว เหมืองทองนี้จะทำเงินให้เขาเลี้ยงดูครอบครัวอย่างมีความสุข และยังเหลือพอที่จะทำงานต่อไปตามความมุ่งหมายเดิม คือ จัดการค้นคว้าเรื่องราวของจิตโดยผ่าน *"มูลนิธิ ปีเตอร์ ฮูร์คอส"* ที่เขาและเพื่อนได้ร่วมมือกันจัดตั้งขึ้นให้ได้ผลมาเผยแผ่แก่เพื่อนมนุษย์ทั่วไป

ผู้ที่เคยเห็นความสามารถของฮูร์คอสมาแล้ว พากันอยากทราบว่า เขาใช้อำนาจ *"ตาทิพย์"* นี้ได้อย่างไร ? เวลาที่เขาพูดเรื่องราวเกี่ยวกับผู้อื่นนั้น มีอะไรผ่านมาในจิตใจของเขาบ้าง ? เรื่องนี้ฮูร์คอสปรารถนาที่จะอธิบายให้ทุกคนเข้าใจได้ง่าย ๆ ว่า ส่วนหนึ่งในมันสมองของเรานี้ อาจทำหน้าที่พิเศษได้เช่นเดียวกับที่เขาประสบมาแล้ว —แต่เขาไม่ทราบว่าจะตอบปัญหาเหล่านั้นให้แจ่มแจ้ง เป็นที่พอใจแก่ทุกคนหรือไม่ เพราะอธิบายไม่ใช่ง่าย ๆ

ฮูร์คอสบอกว่า ระหว่างที่เขาสำรวมใจอยู่กับวัตถุหรือบุคคลนั้น เรื่องราวและชีวิตส่วนตัวแม้กระทั่งความคิดของตนจางหายไปหมด — เขาเห็นเหตุการณ์และสิ่งที่เกิดขึ้นโดยผ่านสายตาของคนที่เขากำลังเพ่งจิตอยู่นั่นเอง แม้จะเป็นสายตาของผู้ถูกทำร้าย หรือถูกฆ่าอย่างน่ากลัว เขา *"เห็น"*

ตลอดหมดจริง ๆ แต่ฮูร์คอสก็รู้ว่าจิตของเขาจะใช้ "*ตาทิพย์*" ได้ดี ก็ต่อเมื่อใจของเขาปลอดโปร่ง ไม่มีอะไรมาสะกิดอารมณ์ให้พลุ่งพล่าน ด้วยเหตุนี้ในบางคราวการอ่านของเขาจึงผิดพลาดไปบ้าง

เขาเชื่อเหลือเกินว่าทุกคนในโลกนี้ มีอำนาจทางจิตแฝงอยู่ในทำนองเดียวกับเขา เว้นแต่จะมีมากมีน้อยต่างกันเท่านั้น และเป็นอำนาจที่ทุกคนสามารถฝึกฝนใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ด้วย ขอแต่ให้มีความตั้งใจจริง มีความกล้าที่จะฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ และพากเพียรจนถึงจุดหมาย คือได้อำนาจจิตอันเป็นพิเศษ ซึ่งฮูร์คอสขอเรียกว่า "INTUITION" (หมายถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นเองในใจ โดยสัญชาตญาณหรือโดยสังหรณ์)

การศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับ

อำนาจทางจิตในปัจจุบันนี้ ได้ผ่านมา ๒ ระยะแล้ว ระยะแรก — เริ่มด้วยการตั้งสมาคมค้นคว้าทางจิตขึ้นในประเทศอังกฤษเมื่อ พ.ศ. ๒๔๒๕ เป็นการกระตุ้นให้ศึกษาอำนาจเร้นลับที่เคยได้ยินได้เห็นกันมาว่า มีอะไรบ้าง แสดงออก

ด้วยวิธีไร แต่การศึกษาเป็นรายบุคคลในครั้งนั้น ไม่สามารถที่จะรวบรวมหลักฐาน และสถิติไว้ตามหลักวิทยาศาสตร์ซึ่งสามารถคำนวณออกมาเป็นเลขให้ประจักษ์ได้

ระยะที่ ๒ เป็นการรักษาอำนาจทางจิตอันเหนือธรรมชาติ ด้วยวิธีค้นคว้าในบุคคลทั่วๆไป ไม่ว่าอำนาจนั้นจะมีมากน้อยเพียงใด การตั้งสถานทดลองทางจิตที่มหาวิทยาลัยดยุ๊ค เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๗ เป็นการเริ่มต้นของยุคนี้ มีการทายไพ่ อี.เอส.พี. ทอดลูกเต๋าและอื่นๆ ที่อาจแสดงผลให้ปรากฏเป็นตัวเลขเป็นการค้นหาอำนาจพิเศษว่า มีทุกคนหรือไม่

บีเตอร์ ฮูร์คอส กล่าวว่าเวลานี้เรากำลังมาถึงระยะที่ ๓ ในการศึกษาอำนาจทางจิต คือ — พยายามค้นคว้าว่าอำนาจทางจิตนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร

ความมุ่งหมายในการตั้งมูลนิธิ

บีเตอร์ ฮูร์คอสขึ้น ก็เพื่อจุดประสงค์สำคัญนี้ ในเวลา ๓ ปีที่มูลนิธิดำเนินงานมา ภายในการดำเนินงานของ ดร. ฮาร์มอน เอช. โบร ก็ได้ทำงานกันตามหลักการดังต่อไปนี้

๑. จัดทำรายงานประวัติของบีเตอร์ ฮูร์คอส อย่างละเอียด และค้นคว้าต่อไปตามความสามารถของเขาที่จะแสดงอำนาจทางจิตได้

๒. จัดการประชุมเป็นครั้งคราว ระหว่างผู้มีความสนใจและมีชื่อในทางพาราไซโคโลยี่ แห่งชาติ เพื่อจัดวางวิธีวิจัยในบุคคลต่าง ๆ ที่มีความสามารถทางจิต

๓. วางแนวทฤษฎีเกี่ยวกับ พาราไซโคโลยี่ ให้เป็นหลักฐาน

๔. เตรียมทำหนังสือคำอธิบายประกอบรายงานต่างๆ เพื่อขอรับความร่วมมือจากนักวิทยาศาสตร์และผู้ทรงคุณวุฒิ

๕. จัดการทดสอบในบุคคลทั่วไป ไม่เลือกชั้นวรรณะ เพื่อแปลผลประกอบการวิจัย

๖. จัดทำบันทึกความสามารถทางจิตในบุคคลที่มีขึ้นเอง เพื่อเป็นแนวทางศึกษาต่อไป

๗. จัดทำรายงาน และประวัติชีวิตของผู้มีอำนาจทางจิตอื่น ๆ ที่ยินดีให้ความร่วมมือ

๘. ทำงานร่วมกับผู้ชำนาญงานในสาขาต่าง ๆ เช่น แพทย์, ผู้รู้ทางเทคนิค, นักธุรกิจ, รัฐบาล, งานทางประ-

วัตศาสตร์, ภูมิศาสตร์ ฯ ล ฯ เพื่อหาทางที่จะใช้อำนาจทางจิตให้ได้ประโยชน์มากที่สุด ในงานสาขาต่าง ๆ ทั่วไป

ปีเตอร์ ฮูร์คอส ได้ปวารณาตัวเขาไว้ว่า

"ข้าพเจ้าปราถนาด้วยจริงใจ ที่จะอุทิศเวลาและกำลังของข้าพเจ้าเพื่อให้ได้ผลสมตามความมุ่งหมายที่กล่าวมานี้"

ภาคผนวก

บีเตอร์ ฮูร์คอส คือใคร?

"บีเตอร์ ฮูร์คอส" ไม่ใช่นามจริง เป็นเพียงชื่อที่ใช้ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง เพื่อป้องกันพ่อแม่พี่น้องของเขาไม่ให้ต้อง พลอยยุ่งยากลำบากไปด้วยเท่านั้น

ชื่อจริงของเขา คือ *"บีเตอร์ แวน เดอร์ฮูร์ค"* เกิดเมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๕๔ ที่ถนนฟอนดัล เมืองดอร์เดรชท์ ประเทศฮอลแลนด์ เป็นเมืองเล็ก ๆ อยู่ห่างจากกรุงเฮกนครหลวงประเทศนั้นไปราว ๒๐ ไมล์ กระท่อมที่เขาถือกำเนิดมานั้นด้านหน้ามีเพียงประตูเดียว หน้าต่างอีกสองบาน บีเตอร์มีพี่ชายคนหนึ่งชื่อ *"นิโก"* กับน้องสาวอีกสองคน เด็ก ๆ นอนกันบนห้องใต้หลังคา ส่วนพ่อและแม่มีห้องนอนอยู่ชั้นล่าง นับว่าเป็นครอบครัวธรรมดา

ไม่ร่ำรวยหรูหราอะไร พออายุได้หกขวบบีเตอร์ก็เริ่มไปโรงเรียน *"คัสปาร์สปาท"*

บีเตอร์เรียนอยู่แปดปี จนกระทั่งอายุได้ ๑๔ ก็สำเร็จชั้นสูงสุดของโรงเรียนนั้น ต่อมาจึงเข้าเรียนที่โรงเรียนมัธยมเทคนิค *"บังการ์สตรัส"* โดยสมัครเข้าเรียนวิชาวิทยุ ซึ่งต้องใช้เวลา ๗ ปี จึงจะสำเร็จได้รับปริญญาวิศวกรรมศาสตร์ตามหลักสูตร แต่พอเรียนไปได้สองปีเท่านั้น บีเตอร์ก็ต้องลาออกเพราะไม่มีทุนที่จะศึกษาต่อไป ต้องออกมาช่วยพ่อทำงาน พ่อเขาเป็นช่างรับเหมาทาสี งานออกจะล้นมือน่าจะจ้างคนงานมาช่วยอีก แต่รายได้มีจำกัดไม่อาจจะเจียดเป็นค่าจ้างได้มากนัก บีเตอร์จึงจำใจออกจากโรงเรียนมาช่วย ตอนนั้นเขาอายุ ๑๖ ต้องจากชีวิตอันสดชื่นรื่นรมย์ในวิทยาลัย จากเพื่อน ๆ ที่เคยเล่นฟุตบอลล์ ชวนกันไปว่ายน้ำ เที่ยวป่าขี่ม้า หรือไม่ก็ชวนกันสร้างกระท่อมอยู่บนคบไม้เป็นที่สนุกสนานมาอย่างน่าเสียดาย เขาไม่เคยนึกเลยว่าจะมีโอกาสยึดอาชีพอื่นนอกไปจากอาชีพทาสีตามอย่างพ่อ และในประวัติครอบครัวของเขาทั้งฝ่ายพ่อและแม่ ไม่เคยปรากฏว่ามีผู้ใดมีความสามารถผิดคนอื่น ๆ ในเรื่องทางจิต ทิพยจักษุ หรือ

อำนาจพิสดารเหนือธรรมชาติแต่อย่างใด

ต่อมาหลังจาก พ.ศ. ๒๔๖๙ แล้ว ในฤดูร้อนบีเตอร์ก็ช่วยพ่อทาสีตามที่ต่าง ๆ อย่างเคย ครั้นย่างเข้าฤดูหนาวเขาก็สมัครลงเรือเดินสมุทร เป็นกลาสีไปนอกประเทศ บีแรกก็ได้งานเป็นเด็กรับใช้อยู่ในเรือสินค้าลำหนึ่ง ซึ่งมีกลาสีรวม ๔๕ คน งานของเขาคือปอกมันฝรั่ง จัดโต๊ะอาหาร คอยเสิร์ฟพวกลูกเรือและล้างชามอีกด้วย แต่ยังไม่ทันสิ้นสุดระยะเดินทางของเรือลำนั้น เขาก็ได้เลื่อนขึ้นเป็นคนทำครัว ในเมื่อกุ๊กประจำเรือล้มป่วยลงเสียคนหนึ่ง ในปีนั้นเรือเดินทางไปถึงชวา และเกาะต่าง ๆ แถบมหาสมุทรปาซิฟิคตอนใต้ แต่บีเตอร์เล่าว่าเขาไม่ได้มีโอกาสเที่ยวสนุกอย่างคนอื่น เพราะต้องพยายามเรียนวิชาทำครัว ทั้งต้องเก็บหอมรอมริบเงินเดือนไว้ให้มากที่สุดที่จะทำได้ด้วย

หากว่าเหตุการณ์ไม่เปลี่ยนแปลง บีเตอร์ก็คงทำงานเป็นกุ๊กประจำเรือเรื่อยมา แต่ระหว่างเรือมุ่งหน้าจะไปชวา พอแล่นเข้าทะเลแดง ช่างไฟคนหนึ่งเกิดไม่สบายมาก ต้องส่งตัวขึ้นบกที่ปอร์ทเสด กัปตันจึงเรียกบีเตอร์ไปถามว่าจะรับหน้าที่ช่างไฟได้หรือไม่ ตอนแรกเขารับเงินเดือนในฐานะ

เด็กรับใช้เดือนละ ๕๐ กิลเดอร์เท่านั้น จู่ๆ ก็มีโอกาสเลื่อนเงินเดือนขึ้นไปถึง ๑๒๕ กิลเดอร์ จึงไม่มีปัญหาว่าบีเตอร์จะรีบรับคำโดยเร็ว

ครั้นเรือกลับมาถึงฮอลแลนด์ในฤดูใบไม้ผลิ บีเตอร์ก็กลายเป็นคนผิวเกือบดำไปด้วยผงถ่านหิน ที่ฝังเข้าไปในผิวหนังตามแขนและมือ รอบตาทั้งสองก็เป็นวงดำดูพิลึก พอแม่ของเขาเห็นเข้าก็โกรธว่าไปทำงานต่ำๆ ไม่มีเกียรติ จนบีเตอร์เล่าให้ฟังว่าเก็บเงินมาได้แค่ไหนนางจึงค่อยคลายโมโหลงได้

บีเตอร์ แวน เดอร์ฮูร์ค ทำงานเป็นช่างไฟในเรือเดินสมุทรต่อมาอีก ๔ ปีเต็ม ต้นกลประจำเรือก็ฝึกสอนให้เขาเข้าใจในเครื่องยนต์และได้รับหน้าที่ดีขึ้นเป็นลำดับ บีเตอร์ตกลงใจว่าจะยึดอาชีพช่างเครื่องเรือเดินสมุทรตลอดไป ก็พอดีบริษัทซอนเนเวลด์และแวนเดอร์เมียร์ ซึ่งเดินเรือระหว่างชวา—จีน—ญี่ปุ่น ก็สั่งให้เขาไปรับหน้าที่ดีขึ้นอีกในเซี่ยงไฮ้เป็นพนักงานตรวจสินค้า และคนโดยสารที่มาขึ้นท่าที่ริมแม่น้ำวังปู บีเตอร์ประจำหน้าที่อยู่ในเซี่ยงไฮ้นานถึง ๙ ปี โดยลากลับไปเยี่ยมบ้านเพียงสามครั้งเท่านั้น

ครั้นถึง พ.ศ. ๒๔๘๒ สงครามทำให้การค้าในเซี่ยงไฮ้

ต้องชะงักลงหลังจากญี่ปุ่นยึดพื้นที่ประเทศจีนได้มากมาย และเกิดสงครามโลกครั้งที่สองขึ้นในยุโรป บีเตอร์จึงต้องกลับไปฮอลแลนด์ ต้องหางานใหม่กันอีก เขามีเงินกลับมาบ้านกว่าพันกิลเดอร์ แต่หลังจากจัดงานเลี้ยงญาติมิตรเพียงไม่กี่ครั้งเงินก้อนนั้นก็ละลายไปหมด จึงต้องหันเข้าหางานบนบกอย่างเดียวที่เขาพอมีความรู้ คืองานรับจ้างทาสี

ตอนเช้าวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๔๘๓ เขาต้องตื่นขึ้นมาตอน ๕ นาฬิกาตรงเพราะเสียงเครื่องบินกระหึ่มก้องฟ้านับร้อย ๆ เครื่อง พอโผล่หน้าต่างออกไปดูก็เห็นพลร่มของกองทัพนาซีเยอรมัน ลอยลงมาจากฟ้าเป็นจำนวนมาก เกิดการต่อสู้กันอย่างดุเดือด เครื่องบินเยอรมันพากันมาทิ้งระเบิดที่เมืองต่าง ๆ ในฮอลแลนด์ ลำหนึ่งถูกทหารดัทช์ยิงตกอยู่ไม่ห่างจากบ้านของบีเตอร์เท่าใดนัก การรบดำเนินต่อไปรุนแรงถึง ๖ วัน เครื่องบินเยอรมันก็เริ่มไปทิ้งระเบิดเมืองรอตเตอร์ดัม รัฐบาลฮอลแลนด์จึงยอมแพ้เพราะไม่มีทางอื่นอีกแล้ว

เหตุการณ์เพียงไม่กี่วันในเดือนพฤษภาคมปีนั้น ทำให้วิถีชีวิตชาวฮอลันดาเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง กองทัพนาซี

เยอรมันเข้ายึดครองประเทศอย่างทารุณ อาหารทุกอย่างรวมทั้ง นม เนย ไข่ เนื้อสัตว์ และแป้งสาลีถูกกวาดไปเลี้ยงทหารเยอรมันเสียเป็นส่วนใหญ่ ร้านค้าทุกแห่งไม่มีอะไรจะขาย หนังสือพิมพ์ไม่มีอะไรจะโฆษณา นอกจากลงข่าวของนาซีว่าชาวดัทช์ทุกคนไม่ว่าหญิงหรือชายที่สมัครไปทำงานในเยอรมันจะได้รับอาหารและสิทธิพิเศษมากมาย

ในตอนนั้นเป็นอันแน่ใจได้ว่า บีเตอร์ แวน เดอร์ ฮูร์ค ยังไม่มี *"อำนาจจิตพิเศษ"* แต่อย่างไร เพราะถ้าเขามีอยู่บ้างแล้ว ก็จะต้องรู้ล่วงหน้าว่าชาวดัทช์จะต้องอดอยากขนาดไหน และเขาคงซุกซ่อนอาหารไว้บ้างเพื่อไม่ให้พ่อแม่พี่น้องของเขาต้องอดมื้อกินมื้ออย่างนั้นเป็นแน่

แทบทุกคนพากันหิวโหย บีเตอร์กับเพื่อนคนหนึ่งชื่อ เกิร์ท ราวโบส จึงตัดสินใจสมัครไปทำงานในเยอรมันตามประกาศชักชวนของผู้ยึดครอง นอกจากจะได้อาหารดี ๆ ได้สิทธิพิเศษต่าง ๆ แล้ว ครอบครัวของผู้สมัครยังจะได้รับเงินอุดหนุนเป็นพิเศษ จากรัฐบาลนาซีเป็นประจำทุกเดือนด้วย เมื่อไปสมัครแล้วเจ้าหน้าที่นาซีก็บอกให้ทั้งสองไปรายงานตัวตอน ๘.๓๐น. วันจันทร์ถัดไปเพื่อขึ้นรถไฟไปเยอรมัน

เมื่อมาบอกข่าวทางบ้าน แทนที่พ่อแม่พี่น้องจะดีใจ กลับตำหนิว่าไม่ควรไปรับใช้ศัตรูเช่นนั้น แม้จะได้เงินได้อาหารเพียงไรก็ไม่ควรทำตัวรับใช้ศัตรู แต่บีเตอร์กับเพื่อนไม่สามารถจะถอนชื่อได้เสียแล้ว ครั้นถึงวันกำหนด ทั้งสองจึงไปรายงานตัวตามคำสั่ง เมื่อได้ขานชื่อ และรับทราบรถคันที่เขาจะต้องนั่งไปเยอรมันแล้ว ทั้งสองก็ถูกคุมตัวไปขึ้นรถไฟแต่พอพ้นสายตาทหารเยอรมัน บีเตอร์กับเพื่อนเอาถุงข้าวของประจำตัววางไว้บนที่นั่ง แล้วเลี่ยงลงจากรถไฟทางอีกประตูหนึ่งด้านตรงข้าม . . . จากนั้นก็ลัดเลาะเข้าป่าไป

เมื่อเป็นเช่นนั้น เขาจะปรากฏตัวอย่างเปิดเผยในฮอลแลนด์อีกไม่ได้ ทหารเยอรมันจะต้องจับไปลงโทษ ทันทีเขาจึงเปลี่ยนชื่อเสียใหม่เป็น *"ปีเตอร์ ฮูร์คอส"* และสมัครเข้าร่วมทำงานในหน่วยกู้ชาติ เขาได้รับหนังสือประจำตัวซึ่งปลอมขึ้นอย่างแนบเนียนไว้แสดงกับเจ้าหน้าที่เยอรมัน จึงเป็นอันแก้ปัญหาไปได้เปลาะหนึ่ง แต่ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือเขาจะอยู่ตามเมืองใหญ่ ๆ ไม่ได้ เพราะอาจพบเข้ากับทหารเยอรมันที่เคยรับสมัครเขาไว้ หรือที่เคยตรวจขานชื่อเขาที่สถานีรถไฟในวันที่จะถูกส่งไปเยอรมัน บีเตอร์ กับ เกิร์ท

ราวโบส ก็ตกลงแยกทางกันไป เพราะขืนไปไหนด้วยกันก็จะถูกสงสัย ถูกตรวจค้นจนจับได้อย่างไม่มีปัญหา

บีเตอร์ ผู้ใช้ชื่อใหม่ว่า *"ฮูร์คอส"* มุ่งหน้าไปที่ชายแดนอาณาเขตติดต่อกับเบลเยี่ยม ไปรับจ้างทำงานที่ไร่แห่งหนึ่ง ทำไปได้สี่เดือน เจ้าของไร่ก็ตัดสินใจเลิกกิจการ เพราะขืนทำไปก็เสียแรงเสียเงินเปล่า ได้ผลมาเท่าไรทหารนาซีเป็นต้องมาเกณฑ์เอาไปเกือบหมดเสมอ ตอนนี้ทางหน่วยกู้ชาติมีคำสั่งลับมาถึงบีเตอร์ ให้กลับเข้าไปในเมืองและให้สมัครเข้าทำงานในโรงงานแห่งหนึ่ง ที่ส่งผลผลิตภัณฑ์ไปให้เยอรมัน ต่อมาเขาก็ได้งานในโรงซ่อมรถของกองทัพบกเยอรมันที่เข้ามายึดครองฮอลแลนด์ นับว่าเป็นโอกาสที่จะได้ทำงานวินาศกรรมตามแผนของหน่วยใต้ดิน เป็นต้นว่านายเยอรมันสั่งให้เขาเติมน้ำมันรถบรรทุก ๒๐ แกลลอน—— เขาก็เติมเพียง ๑๕ แกลลอน อีกห้ายักไว้สำหรับส่งไปให้หน่วยใต้ดิน.....เมื่อเอารถไปบรรทุกกระสุนปืน เขาก็หาทางซุกซ่อนลังกระสุนไว้เสียบ้าง รวมทั้งปืน และสิ่งจำเป็นอื่นๆ ของเหล่านี้เขาจัดการส่งไปฝากไว้กับบาทหลวงที่ เรเก้น เทสเซนลาน เคิร์ค ในกรุงเฮก ส่วนบาทหลวงจะจัดการ

อย่างไรต่อไปนั้น บีเตอร์ไม่จำเป็นต้องทราบ เขาถือว่าได้ทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมาเสร็จสิ้นแล้ว ขืนซักไซ้สืบสวนมากเรื่องไปกลับจะเป็นอันตรายได้

เนื่องจากงานเช่นนี้เสี่ยงอันตรายเต็มที ไม่วันใดก็วันหนึ่ง ทหารนาซีจะต้องสงสัยและจับได้ว่าเขาทำงานไม่ซื่อ พออยู่อู่ซ่อมรถได้ ๒—๓ เดือนเขาก็ลาออก และกลับไปทำงานรับจ้างทาสีกับพ่อของเขาอีก

งานทาสีถูกพวกเยอรมันผูกขาดหมด พ่อกับเขาต้องถูกเกณฑ์ไปทาสีพรางโรงเก็บเครื่องบินนาซี แล้วถูกส่งไปทาสีโรงทหารให้เป็นสีครีมกับเขียว ตอนนั้นถึงต้นเดือนมิถุนายน พ่อและบีเตอร์ได้รับหน้าที่ทาสีโรงทหาร บีเตอร์เป็นคนทาหน้าต่าง โดยใช้กระไดเล็กๆ แขวนเข้ากับชายคาบีนขึ้นไปครั้งหนึ่งก็ทาได้สองหน้าต่าง ทาเสร็จสองบานแล้วจึงลงมาขยับกระไดใหม่

ตอนเช้าวันนั้น หมอกค่อนข้างจัด บีเตอร์บีนกระไดขึ้นไปทาสีหน้าต่างอย่างเคย พอเขาเอนตัวยื่นมือออกไปทางซ้ายเพื่อทาสี ก็บังเอิญเสียหลักพลัดตกจากกระไดซึ่งอยู่สูงราว ๓๐ ฟุต หล่นผลอยลงไปสู่พื้น.....

ชั่วระยะ ๓—๔ วินาที ก่อนที่ร่างของเขาจะกระทบพื้นยางอัสฟัลท์ที่ลาดถนนรอบโรงทหาร—เหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตก็ย้อนกลับมาในห้วงนึกของเขาอีก— เฉพาะอย่างยิ่งเขายังจำได้ถึงวันที่ถูกสุนัขในบ้านกัดเอาที่ข้อเท้าสมัย เมื่อยังเป็นเด็ก——จำได้แม่นยำถึงความเจ็บปวดที่ได้รับในคราวนั้น——ระหว่างที่ร่างเขาลอยลงมานั้นเอง สิ่งหนึ่งที่เด่นชัดอยู่ในจิตใจของบีเตอร์ ฮูร์คอส ก็คือ...

"ฉันยังไม่อยากตาย..."

พอร่างกระทบพื้นโดยแรง เขารู้สึกปวดปลาบไปทั่ว—— จำได้ว่ายังอุตส่าห์ลุกขึ้นเดินกระย่องกระแย่งไปได้อีก ๔ หรือ ๕ ก้าว แล้วก็หน้ามืด ใจหวิว ทุกสิ่งตรงหน้ามืดมิดไปในทันที——ขณะนั้นเอง *ปีเตอร์ แวนเดอร์ ฮูร์ค* ก็สิ้นสติสมประดี และสูญไปจากโลกอย่างฉับพลัน...

เมื่อเขารู้สึกตัวลืมตาขึ้นมา

ใหม่ ทุกอย่างก็เปลี่ยนแปลงไปสิ้น หลังจากที่เขาสลบไปสามวันสามคืนดังที่ท่านได้อ่านเรื่องราวมาแต่ตอนต้น

เขาฟื้นขึ้นมาพร้อมด้วยความรู้สึกแปลกๆ ฟื้นขึ้นมาได้ราวกับตายแล้วเกิดใหม่ แม้จะได้รับอนุญาตให้กลับจากโรงพยาบาลแล้ว เขายังต้องมาปรับปรุงจิตใจตัวเองอีกมาก เพราะความคิดความรู้สึกสับสนไปหมด ไม่ว่าใครมาหามาคุยด้วยเขาเป็นต้องล่วงรู้ถึงความในใจ และความเป็นไปส่วนตัวของคนนั้นๆ ตลอดหมด ซึ่งบางคราวก็ทำให้เขาไม่สบายใจไม่น้อย เพราะประจักษ์ชัดว่า คนที่กำลังพูดอยู่ด้วยนั้นพูดปากอย่างใจอย่าง——ไม่มีความจริงใจกับเขาเลย

แต่เดิมมาครอบครัวของฮูร์คอสไม่ใคร่สนใจในเรื่องศาสนานัก แต่หลังจากรอดตายมาได้นี้ บีเตอร์กลายเป็นคนเคร่งศาสนาไป หาซื้อคัมภีร์ไบเบิลมาอ่านเป็นประจำ และเชื่ออย่างแน่นแฟ้นว่า *"พระผู้เป็นเจ้าประทานพรพิเศษให้แก่เขา"* แม่และพี่น้องกลับหาว่าเขาทำท่าจะวิกลจริต และเมื่อเขากลับไปรายงานตัวต่อหน้าหน่วยกู้ชาติที่เคยทำงานด้วย ก็ถูกสงสัยต่างๆ นานา ต้องพิสูจน์ตัวอยู่พักใหญ่กว่าพรรคพวกจะยอมปลงใจเชื่อเขาอย่างสนิท เขาได้ทำงานสำคัญๆ ให้แก่หน่วยใต้ดินอีกหลายครั้ง เช่น ช่วยเพื่อนออกจากที่คุมขังเยอรมันได้อย่างน่าอัศจรรย์ โดยปลอมตัวเป็น

นายร้อยเอกทหารนาซีเข้ารับตัวนักโทษ เขาพูดเยอรมันได้คล่องแคล่วชัดเจนจนไม่เป็นที่ผิดสังเกต ยิ่งกว่านั้นเขายังแสดงท่าทางอย่างทหารนาซีได้อย่างสนิทสนม คือตอนที่เข้าไปถึงที่คุมขัง เพื่อนของเขาเกิดจำได้ในทันที.....ฮูร์คอสรู้ด้วยอำนาจทางจิตว่า เพื่อนคนนั้นจะตะโกนเรียกชื่อจริงของเขาออกมา ซึ่งจะทำให้เข้าตาร้ายด้วยกันทั้งสองคน เขาจึงร้องด่าเสียก่อน และปราดเข้าชกเพื่อนล้มลงทันทีแถมเตะซ้ำอีกจนเพื่อนสลบไป แม้ผู้คุมเยอรมันยังตกใจที่ *"ร้อยเอกจากกองบัญชาการ"* ทำรุนแรงเพียงนั้น และขอร้องว่าอย่าได้ทำอะไรกับนักโทษคนนั้นอีกเลย เพราะไม่ใช่คนเกเรอะไร.....จากนั้นการช่วยเพื่อนออกมาก็สะดวก และปลอดภัย

เขายังได้ช่วยนักบินอเมริกัน ที่ถูกเยอรมันยิงเครื่องบินตก โดยพาเล็ดลอดผ่านด่านต่างๆ ของทหารเยอรมันไปสู่ที่ปลอดภัยในกรุงบรัสเซลล์ และจากนั้นก็พาข้ามช่องแคบอังกฤษไปได้ รายละเอียดในเรื่องนี้ท่านผู้สนใจอาจหาอ่านได้ที่อื่น

ในตอนท้ายเขาถูกเยอรมันจับตัวได้ และถูกส่งไปคุมขังยังค่ายเชลยที่บูเคนวัลด์ (ซึ่งเป็นที่ประหารชนชาติยิว) ถูกขังทรมานอยู่ปีกว่า จนกระทั่งทหารอเมริกันบุกเข้าไปปลดปล่อยค่ายนั้นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๗ ปีเตอร์ ฮูร์คอส จึงได้รับอิสรภาพ

เอกสารที่อ้างอิง

1. PSYCHIC : The Story of Peter Hurkos (1961) —Peter Hurkos.
2. Thought Transference (1946) — — — Whately Carington.
3. Reach of the Mind (1947) — — — J. B. Rhine.
4. Do Geniuses Have More ESP ?— — H. Addington Bruce (1955)
5. Human Personality And Its Survival of Bodily Death (1903) — — — Frederic W.H. Mayers.
6. The Mystery of Molly Fancher (1952) — — Roymond J. Ross.
7. The Vision in the Globe (1952) — — Reverend W. Rowland Jones Ph.D.
8. Murder Foreseen (1952) — — — Edmond P. Gibson.

9. Thrice Warned (1952)——— Joseph D. Krill.
10. The Psychic Who Solvers Crimes (1952) ——Mary Ellen Frallic.
11. How to Scoff At Psychic Phenomena Intelligently (1956) — Michael Bakalar.
12. Modern Experiments in Telepathy (1954)—Prof. S.G. Soal.
13. Science's New View On Telepathy (1950)—Dickson Hartwell.
14. I Relived A Day of My Life (1952)— Patrick X.M.D.
15. My Clairvoyant Sister (1952)——— Mrs. Paul Johnson.
16. Innocent After 16 Years Imprisonment (1952)—Dr. Paul Thorson.
17. Mystery of The Chersun Medallion (1953)—Julian Hammon.

18. The Prophecy of Jacques Cazotte (1954) —Albert A. Brandt.

19. My Occult Diary (1954)———Cornelius Tabori.

20. Who was Patience Worth? (1954)——Louis Wolfe.

21. Journals of The American Society For Psychical Research (Since 1925)

22. Scientific Scoffs at Fraudulent Mediums ——Report of The British Society for Psychical Research (1956)

23. Rudi Schneider—The Austrian Medium Who Baffles Psychic Researchers.

24. Eusapia Pallodino—Psychical Medium of Remarkable Talent.

25. Eileen Garrett Tried to Reach the Late Sir Arthur Conan Doyle.

26. The Gold Mountain that Drives Men Loco——(1961)——Joseph Stocker.

๑๐๐.-